Un science fiction ideal pentru cei care au citit *Jocul lui Ender*, *Jocurile foamei* sau *Infanteria stelară*.

J. PATRICK BLACK

ORAȘUL NOUĂ ÎN FLĂCĂRI

Primul volum din seria Ciocnirea Tărâmurilor

NAUTILUS

NAUTILUS
science fiction

colecție coordonată de Ana Nicolau

J. P. Black a fost barman, avocat într-un orășel, constructor și animator în parcuri de distracție, în tot acest timp ducând în secret o a doua viață, cea de scriitor de ficțiune. Acum literatura îi este profesie, dar tot se mai întoarce uneori și la profesiile anterioare. Locuiește în Boston, Massachusetts, unde îi place să viziteze oceanul. *Orașul Nouă în flăcări* este primul lui roman.

J. PATRICK BLACK

ORAȘUL NOUĂ ÎN FLĂCĂRI

Traducere din limba engleză
LIVIU SZOKE

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLACK, PATRICK J.

Orașul Nouă în flăcări / J. Patrick Black; trad. din lb. engleză: Liviu Szoke. - București : Nemira Publishing House, 2017

ISBN print: 978-606-43-0057-7

ISBN epub: 978-606-43-0155-0

ISBN mobi: 978-606-43-0156-7

I. Szoke, Liviu (trad.)

821.111

J. Patrick Black

NINTH CITY BURNING

Copyright@ 2016 by J. Patrick Duffy

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© Nemira, 2017

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor POPA

Lector: Mihaela STAN, Dușa UDREA-BOBOREL

Tehnoredactor: Irina POPESCU

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- Mulțumiri
- Partea întâi - Multiplicarea imposibilităților
  - 1 - Jax
  - 2 - Jax
  - 3 - Naomi
  - 4 - Naomi
  - 5 - Naomi
  - 6 - Torro
  - 7 - Torro
  - 8 - Torro
  - 9 - Vinneas
  - 10 - Vinneas
  - 11 - Naomi
  - 12 - Naomi
  - 13 - Naomi
  - 14 - Torro
  - 15 - Torro
  - 16 - Torro
  - 17 - Naomi
  - 18 - Naomi
- Partea a doua - Golul cosmic din sufletul meu
  - 19 - Rae
  - 20 - Rae
  - 21 - Rae
  - 22 - Jax
  - 23 - Jax
  - 24 - Jax
  - 25 - Naomi
  - 26 - Naomi
  - 27 - Torro
  - 28 - Torro
  - 29 - Torro
  - 30 - Rae
  - 31 - Rae
  - 32 - Rae

    - 33 - Rae
    - 34 - Kizabel
    - 35 - Kizabel
    - 36 - Kizabel
    - 37 - Kizabel
    - 38 - Jax
    - 39 - Jax
- Partea a treia - Ceva atât de minunat
    - 40 - Vinneas
    - 41 - Vinneas
    - 42 - Imway
    - 43 - Imway
    - 44 - Naomi
    - 45 - Naomi
    - 46 - Kizabel
    - 47 - Kizabel
    - 48 - Torro
    - 49 - Torro
    - 50 - Vinneas
- Partea a patra - Reduta
    - 51 - Rae
    - 52 - Naomi
    - 53 - Kizabel
    - 54 - Torro
    - 55 - Torro
    - 56 - Torro
    - 57 - Jax
    - 58 - Jax
    - 59 - Jax
    - 60 - Imway
    - 61 - Rae
    - 62 - Rae
    - 63 - Vinneas
    - 64 - Torro
    - 65 - Torro
    - 66 - Naomi
- Note

Pentru tine.
Da, pentru tine, cel care citeşti aceste cuvinte chiar acum.
Cartea aceasta a fost scrisă pentru tine.
Iat-o!

MULȚUMIRI

Lista oamenilor cărora li se datorează existența acestei cărți ar putea umple cu ușurință un volum de două ori mai masiv. Câțiva totuși trebuie neapărat menționați:

Prietenii și familia mea, în special mama și surorile mele, pentru înțelegere și răbdare și pentru că mi-au dăruit toată încurajarea pe care am fost dispus s-o accept.

Kirby Kim, a cărui influență în apariția acestei cărți trece cu mult dincolo de îndatoririle obișnuite ale unui agent; sfaturile sale inteligente și ochiul critic extrem de ascuțit au dus la crearea unui produs cu mult peste ceea ce aș fi putut eu crea de unul singur. Prefer să nu mă gândesc unde aș fi ajuns fără entuziasmul, răbdarea, diplomația și talentul său nemăsurate.

Brenna English-Loeb, pentru reflecții și sugestii, care m-au ajutat să modelez această poveste încă de la început.

Lui John Cassir, a cărui ghidare și înțelepciune m-au făcut să mă simt ca acasă pe tărâmurile necunoscute din mass-media.

Jessica Wade, editor și vrăjitor literar; capacitatea sa de-a înțelege cărțile este uneori atât de profundă încât frizează telepatia, iar datorită abilității sale nemaipomenite a devenit această cartea ceea ce s-a dorit încă de la început. Ea m-a călăuzit, determinându-mă să iau anumite decizii dure, care au dus în final la o idee câștigătoare, și mi-a permis, în stilul ei plin de căldură, să cred că, în final, mie îmi aparține totul.

Isabel Farhi și Julie Mianecki, voci calde, chiar dacă eu mă comportam ca un delincvent cu sarcinile care mi se atribuiau.

Tim Durbin, care și-a rupt din timp pentru a scurta anumite lucruri.

Adam Auerbach, pentru minunatul design al copertei, și Matthew Griffin, pentru o imagine splendidă.

Sara Schwager, care mi-a furnizat cuvintele potrivite (corecte) acolo unde acestea lipseau sau nu-și aveau rostul și pentru alte câteva încurajări primite cu brațele deschise.

Alexis Nixon, care m-a ajutat să mă fac auzit într-o lume prea zgomotoasă.

Ritsuko Okumura, care m-a condus în ținuturi îndepărtate.

Și toți oamenii de la Ace, Berkley și Penguin Random House, care, deși nu i-am văzut niciodată la treabă, au jucat un rol esențial în apariția acestei cărți.

PARTEA ÎNTÂI

MULTIPLICAREA IMPOSIBILITĂȚILOR

1

JAX

Testarea a început doar de câteva minute când se pornesc sirenele, iar primul lucru pe care-l simt e ușurare, chiar dacă știu că este un sentiment profund greșit, un sentiment pe care în niciun caz n-ar trebui să-l am acum. Încă-mi amintesc panica și teroarea care mă cuprindeau când auzeam sirenele de atac atmosfer-invaziv, semnalul că orașul nostru e atacat. Și știu foarte bine cum se simt copiii din jurul meu în aceste clipe. Însă pentru mine lucrurile stau cu totul altfel acum. Odată cu trecerea primului șoc provocat de vaietul sirenelor, e adevărat că începe să-mi fie și mie teamă, însă nu mai este vorba de același gen de teamă pe care o simțeam odată. E mai degrabă teama că i-aș putea dezamăgi pe toți, chiar dacă nu este cel mai rău lucru posibil, deși știu sigur că lucrurile s-ar putea complica. Dar o clipă, doar o clipă, am simțit ușurare, fiindcă nu sunt complet pregătit pentru acest test și știu că e o nebunie să-și spună cineva: *O, minunat! Nu va mai trebui să dau testul, căci toată lumea urmează să moară.*

Nu sunt un elev slab, să știți. Nici măcar la biologie, subiectul testului de astăzi, adică fotosinteza, care înseamnă că plantele transformă lumina soarelui în energie. Problema e că, ori de câte ori mă așez într-un loc ca să învăț, sfârșesc prin a mă apuca de citit *Regulamentul Academiei.* Nu este o carte groasă, dar, de fiecare dată când o termin, ajung să o iau de la început, de parcă, dacă aș mai citi-o încă o dată, aș putea găsi răspunsul de care am nevoie. De parcă l-aș fi ratat de fiecare dată, în cele o sută de milioane de ocazii în care am citit-o. Însă, deși *Regulamentul* conține toate regulile de conduită la Academie, nu dezvăluie și cel mai important lucru pe care vreau să-l aflu. O, și să știți că nici nu scrie nimic despre fotosinteză.

– Creioanele jos, Cadeți!

Ea este Danyee, retorul nostru. Le predă biologie, fizică și mecanică rațională tuturor celor care învață în Clasa a Șasea, Secțiunea E. Se plimba printre șirurile de bănci, privind peste umărul fiecăruia, dar, în clipa când s-a auzit sirena, a pornit spre partea din față a încăperii.

– Vă rog să vă aliniați în fața ușii! rostește cu o voce calmă, aproape încurajatoare, de parcă am avea de-a face cu o oră

obișnuită de curs.

De peste tot se aude scârțâitul scaunelor pe podea când sunt trase de sub bănci. Undeva, în spatele clasei, o fată scoate un chițăit de spaimă: mâzgălește mai departe cu creionul. Îl trântește jos cu o plesnitură, de parcă ar vrea să omoare cu el o muscă, apoi își rotește ochii în toate părțile, ca să vadă dacă și-a dat seama cineva. Cu toții ne-am dat seama, inclusiv Retorul Danyee, care o ia pe fată de mână și o conduce până la șirul de Cadeți format în fața ușii. Folosirea unui creion modificat în timpul oricărui tip de test este complet împotriva regulilor, lucru pe care oricine a citit *Regulamentul Academiei* ar trebui să-l știe. Într-o zi normală, fata asta ar fi intrat într-o belea cât ea de mare, însă nu și astăzi. Retorul Danyee, de obicei destul de dură, o strânge de mână ca s-o liniștească, apoi o zorește să intre în șir. Dacă vor mai fi și mâine în viață, vor putea discuta pe îndelete despre pedepse.

Eu sunt Cadetul 6-E-12, însemnând Clasa a Șasea, Secțiunea E, Locul Doisprezece, așa că mă așez al doisprezecelea de la ușă. În timp ce mă deplasez de-a lungul șirului, îi pot simți pe ceilalți Cadeți urmărindu-mă – nu mă privesc direct, pentru că trebuie să stai cu privirea ațintită în față când ești în formație, ci cu coada ochiului. Am aceeași uniformă gri ca restul Cadeților, iar pe guler am aceiași șase sâmburi negri ca toți cei din Clasa a Șasea, numai că nicio persoană din acest oraș nu m-ar putea confunda cu un copil normal. Simbolul pe care-l port la gât, un cerc auriu ce încadrează un alt cerc, este doar un avertisment. În timpul orelor de curs, se presupune că toți trebuie să se comporte ca și cum aș fi un elev obișnuit al Academiei, dar toți pot face un singur lucru: să se prefacă.

De-a lungul ultimelor câteva luni am ajuns să mă obișnuiesc cu felul în care mă privesc ceilalți, să ignor șușotelile pe care le aud oriunde m-aș afla. Ofițerii adevărați se opresc și mă salută ori mă felicită sau mă întreabă dacă le permit să-mi strângă mâna. Mi-am făcut o mulțime de prieteni de când am început Școala de Retorică, iar prietenii dinainte mi-au rămas în continuare prieteni. De obicei, copiii din Secțiunea E par mândri că mă au printre ei. Însă nu și astăzi. Astăzi lucrurile stau diferit. Astăzi toată lumea este neliniștită. Știu cu toții că, nu peste mult timp, viețile lor ar putea depinde de mine.

Dintre toți copiii de unsprezece și doisprezece ani care s-au întors din Izolator, eu sunt singurul care s-a dovedit a fi fontanus și, fiind cel mai tânăr fontanus din oraș, este de datoria mea să-i apăr pe ceilalți în timpul unui atac. Ultima redută a apărării. În zece minute, tot Orașul Nouă ar putea dispărea, iar eu va trebui să lupt, să apăr pe oricine ar putea supraviețui. De aceea mă privesc în acest fel Cadeții acum: se întreabă dacă-și pot încredința viețile în mâinile mele, în mâinile unui copil cu nas

lung și păr castaniu murdar și creț, destul de slăbănog și cam bondoc, care se situează pe la mijlocul clasei când vine vorba de tracțiuni și de flotări, iar când vine vorba de alergarea de cinci kilometri… mai bine nici nu întrebați. Un băiat care de fapt n-a fost niciodată prea bun la ceva. Ei îl văd pe același Jax pe care-l știu de doisprezece ani, doar că acum se cere din partea mea să-i feresc de o distrugere completă. Chiar și Retorul Danyee pare încordată. N-o învinovățesc: Și eu aș vrea să nu depindă toți de mine.

Când toți Cadeții din Secțiunea E s-au așezat la rând, Danyee deschide ușa și ieșim cu toții din clasă, formând două coloane de câte zece, toți mișcându-ne în ordine, simultan. Practic, fiecare dintre noi s-a aflat în fața unor atacuri atmosfer-invazive de când a învățat să meargă. Ca secțiune, cel mai bun timp al nostru de a ajunge din clasă la adăpost este de trei minute și patruzeci și două de secunde. Totul pare atât de familiar, încât aproape că uit că acum e pe bune. Aproape, dar nu de tot.

Holul Aripii de Est e plin cu secțiuni identice cu a noastră, copii mergând în liniște doi câte doi, cu un retor în frunte. Retorii ies în evidență datorită uniformele negre de legionari și din cauză că sunt mai în vârstă decât noi, având în jur de douăzeci de ani, majoritatea, la fel ca și Danyee. Unii retori, precum cei pentru clasele mai mari, sunt chiar și mai în vârstă de-atât, însă nu și cei care se ocupă de Dodo, termenul general atribuit de Academie celor din clasa a șasea. Se spune că retorilor nu li se permite să-i mai învețe pe copiii mai mici ce să facă după ce au efectuat deja primul tur.

Nimeni nu vorbește și nimeni nu privește în nicio altă direcție decât înainte; singurul sunet îl reprezintă pocnetele scoase de pantofii noștri dați de Academie și vaierul sirenei de atac. Sirena este un artificiu, construit astfel încât să fie aproape imposibil de ignorat, un sunet ce pare că provine direct din aer, așa cum cade și se adună apa pe fundul unui pahar. Uneori mă întreb dacă ar putea fi un vaiet adevărat – unul scos de cineva care chiar țipă. Așa funcționează artificiile: Oricât de precis ar fi construite, nu poți fi niciodată sigur la ce vor folosi.

Urmăm șuvoiul de Cadeți de-a lungul unui șir larg de trepte din piatră prin Aripa de Est, până ajungem la nivelul solului, însă, în timp ce toată lumea continuă să se îndrepte către nivelurile inferioare, pe noi Danyee ne conduce în foaierul principal. Ne spune să ne oprim în dreptul unei arcade înalte de piatră, care arată precum canaturile unei uși enorme, blocată însă cu o lespede de piatră uriașă, a cărei suprafață translucidă pâlpâie slab de la lumina de afară.

– Adjutantul Secțiunii E, spune ea, întorcându-se cu fața spre noi. Raportează!

Elessa iese din rând și vine în fața noastră.

– Cadet adjutant Elessa raportează, doamnă, rostește ea. Clasa a Șasea, Secțiunea E se prezintă în formație completă și în condiție bună.

În prima noastră zi la Școala de Retorică, când Danyee ne-a spus să ne alegem un adjutant de secțiune, toată lumea a fost sigură că Bomar va fi cel ales. La evaluările de admitere preliminare de la Școală, Bomar a înregistrat cel mai mare scor dintre toți la capacitatea de conducere. „Nouăzeci și șapte la sută“, ne tot repeta de zece ori pe zi, în caz că ar fi uitat cineva. Bomar a hotărât în sinea sa că un scor mare înseamnă că, orice și-ar dori el să facă, e un bun conducător; când luam prânzul, îi plăcea să le ordone oamenilor să-i dea lui rațiile de desert „pentru binele secțiunii“. Elessa a fost prima care a spus ceea ce știam deja cu toții: că școala ar fi un loc mizerabil cu Bomar ca adjutant. Alegerea a fost firească după aceea. Elessa este inteligentă și organizată și poate face un număr incredibil de tracțiuni. Când a sosit momentul să votăm, a câștigat cu 19–1. Elessa pare să știe întotdeauna ce trebuie făcut – ar fi o fontana excelentă, pariez. În locul ei, însă, Orașul Nouă s-a ales cu mine.

– Secțiunea E îți aparține, îi spune Danyee Elessei. Condu-ți Cadeții la Adăpostul Aripii de Est și raportează-i Centurionului Aspirant!

– Da, doamnă.

Elessa se întoarce pe călcâie, ca să fie cu fața la noi.

– Cadeți, cu mine! ne ordonă, apoi o ia din loc.

Ceilalți Cadeți ai Secțiunii E o urmează, numai eu rămân pe loc.

Danyee încuviințează din cap și chiar îmi zâmbește ușor, apoi se apropie de arcadă, cu zidul ei imens de piatră. În timp ce se apropie, o umbră întunecată își face apariția pe suprafața albă: conturul unui bărbat, asemănător cu umbra cuiva care așteaptă de partea cealaltă. Acesta întinde o mână și ne face semn să ne oprim, iar o voce răsună de dincolo de zid:

– O alertă de atac atmosfer-invaziv este în desfășurare, aud vocea spunând, o voce ce se aseamănă cu un bubuit adânc, care pare că reverberează în același fel în care o face sirena ce încă vuiește afară. Academia Orașului Nouă este închisă până la noi ordine. Tot personalul trebuie să se prezinte la adăposturile desemnate. Acesta nu este un exercițiu.

Glasul se oprește o clipă, apoi începe să repete mesajul, dar se oprește când Danyee își apasă palma pe piatra albă.

– Retor Danyee din cadrul Academiei, rostește ea, îl conduc pe Fontanus Jaxten la For.

Vocea se oprește, apoi spune:

– Treceți!

Dintr-odată, zidul alb dispare precum o ceață ce se limpezește instantaneu, iar noi ne trezim într-o curte cu alei din piatră și pajiști întinse, pustii și strălucitoare sub un cer plin de nori. Ușa reapare în spatele nostru de îndată ce ne trezim afară; nu aud nimic, dar, când privesc în urmă, se află acolo.

Danyee a scos din buzunar un disc mic și rotund din metal. E un dispozitiv de stocare a datelor, știu asta, creat să susțină alte artificii și oferit ei cu unicul scop de-a mă aduce în For în timpul unui atac. Aș putea ajunge aici la fel de rapid și singur, însă Academia poate fi foarte strictă – și, uneori, lipsită de înțelegere – atunci când vine vorba de ce li permite și ce nu Cadeților să facă singuri. Deși eu cred că, de fapt, e mai bine așa.

– Pregătit, Cadet? întreabă Danyee.

Cred că și ea e destul de neliniștită în aceste momente, dar n-am cum să fiu sigur.

– Pregătit, doamnă, răspund.

Danyee își trece două degete pe deasupra suprafeței discului și, brusc, totul devine o pâclă, pământul repezindu-se sub noi ca vântul, în timp ce cărări, trepte și holuri se învârtejesc în jurul nostru cu viteza unui ciclon.

Când lumea revine la loc, eu și Danyee ne trezim că stăm în fața unei alte arcade de piatră, de cel puțin două ori mai mare decât prima, care dă într-o enormă piață din piatră. Simt mâna lui Danyee lăsându-se pe umărul meu. Trecem pe sub arcadă, iar ea face un pas înapoi și mă salută:

– Doar până aici pot merge, domnule, îmi spune.

Toată această procedură este trecută în Regulament, făcând parte dintr-o anexă specială, adăugată doar pentru mine. Întotdeauna mă simt ciudat când adulții mi se adresează cu „domnule“, însă acum ne aflăm în afara terenurilor Academiei, ceea ce înseamnă că o depășesc în grad pe Danyee.

– Da, doamnă, rostesc și eu, răspunzându-i la salut. De aici mă descurc singur.

Însă, în loc să plece, Danyee îngenunchează și mă strânge tare în brațe.

– Mult noroc, domnule! îmi șoptește. Îți ținem pumnii cu toții.

Îmbrățișarea mă ia prin surprindere. Nicăieri în *Regulament* – nici măcar în anexa specială – nu este menționată îmbrățișarea, mai ales îmbrățișarea unui ofițer superior. Din câte știu, îmbrățișarea este cu totul împotriva regulamentului. Mormăi ceva de genul „mulțumesc“ și Danyee îmi dă drumul, zâmbind trist. Mă mai salută o dată, apoi dispare într-o boare de vânt.

2

JAX

De-abia acum percep liniștea. Aici nu se aud sirenele, iar Forul, de obicei atât de aglomerat, încât nici nu poți să respiri, e pustiu. Piața din piatră pare că se întinde la nesfârșit, iar clădirile imense ce o înconjoară par la fel de masive ca munții din depărtare.

Trag aer adânc în piept, închid ochii și o secundă lumina cenușie a Forului dispare cu totul, iar eu mă trezesc pe un câmp cu iarbă verde, sub un cer albastru și senin. Soarele îmi încălzește fața, iar aerul e proaspăt. Undeva, departe, aud oameni aclamând – poate că îmi strigă numele, nu știu sigur. Dacă va trebui să lupt, aici va trebui s-o fac.

Ceva mai încrezător, deschid ochii și o iau spre fântâna monstruoasă din mijlocul pieței. Prima însărcinare pe care o primește orice Cadet admis la Școala de Retorică este să scrie un eseu despre această fântână și despre cum reprezintă ea istoria și idealurile orașului nostru. Fântâna are cinci niveluri, fiecare având vârtejuri de oameni care cară cu ei săbii, puști și steaguri, unii dintre ei fiind probabil personaje istorice, alții, doar grupuri de oameni obișnuiți, iar alții reprezentând noțiuni abstracte precum Onoare, Datorie sau Curaj, care ies în evidență pentru că nu poartă niciun fel de haine. Eseul a devenit subiect de glumă la Academie, deoarece, în principiu, retorii îți spun pur și simplu ce să scrii. Numele oficial al fântânii este Fântâna Principatului, dar majoritatea îi spun, simplu, Vechiul Flaut.

În marginea fântânii e încastrat un scaun gigantic, poreclit Macduff de Cadeții Academiei, care petrec o groază de timp încercând să se îndese în el cât mai mulți odată. Cei mai mulți am văzut încăpând douăzeci și cinci, copii înghesuiți pe mânere și pe speteaza ce se ridică precum un turn uriaș. Însă adevăratul său nume este Locul Campionului. „Campion“ este o denumire veche, de dinainte de înființarea Legiunii, dar încă are o însemnătate simbolică, deși oricum cred că acesta ar fi și rolul fântânii de fapt. Și, cel puțin pentru moment, eu sunt Campionul Orașului Nouă.

Reușesc să rămân pe Locul Campionului aproape zece secunde înainte să mă pierd cu totul. La început nu-i chiar rău. Piatra e rece și un pic umedă de la unul dintre norii ce s-au scuturat

deasupra orașului, dar nu mă deranjează. Mă las pe spate și privesc cerul, apoi îl aud pe Bomar spunând:

– Nu-mi vine să cred că fătălăul de Jax a ajuns să fie cel ales. Dintre toți. De-abia poate să alerge cinci kilometri, și noi trebuie să ne bazăm că poate apăra orașul? Ce glumă bolnavă!

Eram în prima zi la retorică. Mă aflam aproape de ușa clasei când am auzit voci înăuntru. Nu m-a surprins ce a spus Bomar – că doar nu este genul discret, care-și ține părerile doar pentru el. Însă m-a surprins ce-am auzit după:

– Taci, Bomar! Ești doar gelos.

Asta era Elessa. Nu tocmai amabilă, dar corectă, iar eu eram chiar bucuros că o alesesem adjutant al secțiunii. Însă a adăugat:

– Și oricum n-o să fie de fapt Jax. Fontani lasă vreo altă celebritate sau ceva de genul să facă treaba în locul lui.

– Probabil că e vorba despre cineva de calibru sau *ceva* ca să facă treaba lui Jax, a spus Bomar. Altfel, am putea la fel de bine să ne omorâm singuri chiar acum, să-l scutim pe Romeo de-o muncă în plus.

Elessa nu l-a contrazis. Li s-au alăturat și alte voci și mi-am dat seama că majoritatea membrilor secțiunii noastre erau prezenți. Nimeni nu dorea ca eu să fiu cel care luptă pentru ei.

Îmi aduc aminte de îmbrățișarea lui Danyee și de cuvintele ei:

– Îți ținem pumnii cu toții.

Totuși, pun pariu că și ea își dorea să fie altcineva în locul meu. Și eu aș face-o în locul ei.

Regulamentul Academiei vorbește mult despre curaj. Ne spune că este în regulă să ne fie teamă, că teama reprezintă o latură a vitejiei. Ne spune că vei ști ce să faci când va sosi momentul, că va trebui să ai pur și simplu încredere în antrenamentul primit. Dar nu zice nimic despre ce trebuie să faci cât aștepți singur sub cerul liber, sigur că toți cunoscuții vor muri pentru că nu ești îndeajuns de puternic ca să-i salvezi.

Când oamenii din Izolator m-au prevenit că s-ar putea să fiu un fontanus, am fost sigur că s-a strecurat vreo greșeală pe undeva. Se presupune că fontanii sunt cei mai buni dintre cei mai buni, iar eu sunt un tânăr destul de aproape de medie. Dar aveau dreptate.

Credeam că mă voi simți altfel când am creat o umbră prima dată, că poate de-acum încolo voi *ști* ce să fac, dar n-a fost cazul și lucrurile au rămas la fel. Uneori, noaptea, când nu pot dormi, mă ridic din pat și mă uit în oglindă ca să văd dacă există vreo dovadă că m-am schimbat, dar nu, am rămas la fel.

Brusc, simt că nu pot respira, de parcă tot aerul s-a transformat în piatră. Îmi simt inima ca și cum ar fi început să pompeze la viteză maximă, de parcă aș goni în josul unui deal plin de hopuri, și am senzația că sunt pe cale să vomit.

Închid ochii, trag aer adânc în piept și încerc să-mi imaginez acel câmp înverzit și însorit, așa cum m-a învățat Charles, instructorul meu din cadrul ședințelor-speciale. Văd iarba întinzându-se în toate părțile, dar de data asta nu văd niciun soare. Cerul are o nuanță cenușiu-închis, aproape negru, și de sus cad picături de lapoviță, asemănătoare cu scuipatul înghețat. Iarba începe să se vălurească și să devină cafenie și, dintr-odată, apar peste tot petice golașe, iar eu mă scufund în noroiul rece, mai întâi până la glezne, apoi până la genunchi…

Deschid ochii imediat și mă dau repede jos de pe fântână, hotărând că nu trebuie să las o grămăjoară de vomă sub Locul Campionului. Odată ajuns din nou în picioare și sigur că am reușit să revin în Orașul Nouă, încep să mă simt ceva mai bine, dar nu perfect. Mă împleticesc în jurul marginii Forului, cu răsuflarea tăiată, trecând, pe rând, prin fața clădirilor care alcătuiesc cele patru laturi ale pieței: Academia, Bazilica Legiunii, Pretoriul și Palatul Principatului.

Am înconjurat piața de trei ori și încă mă simt de parcă am alergat cei mai grei trei kilometri din cel mai dificil tur de cinci kilometri din toate timpurile, când aud ceva ca un ecou straniu într-unul dintre pasajele care trec pe sub Palatul Principatului – probabil unul dintre cele mai improbabile sunete din lume: un râset. Fără să stau prea mult pe gânduri, pornesc spre sursa acelui sunet, prin pasaj, spre cealaltă latură a clădirii, și ajung la marginea unui platou vast. Dincolo de el, jos, se întinde Orașul Nouă, Vechiul Oraș, cu scările în spirală, cu turnurile de piatră monumentale ale noilor districte, cu fleșele ce se înalță ca niște gheare colosale și cu masivele țevi ale Artileriei Orașului – tunuri gigantice, de mărimea unor clădiri, unele chiar de peste două sute de metri. Charles chiar le-a denumit „adevărați zgârie-nori“.

La început îmi închipui că este posibil ca râsul să fi fost de fapt vreo festă jucată de vânt, apoi îi văd: legionari, trei la număr, doi bărbați și o femeie. Rămân o clipă cu ochii holbați la ei, încercând să-mi dau seama ce caută aici. Ar fi trebuit să rămână la posturi, pregătindu-se pentru luptă. Apoi le văd insignele de pe gulere, câte un simbol ascuțit ce-i identifică a fi Ofițeri Aspiranți ai Școlii de Filosofie. Sunt mai tineri decât mi-am închipuit, probabil cam de vârsta lui Danyee, dar e logic, din moment ce și ea este tot Ofițer Aspirant. Însă asta tot nu explică prezența lor *aici*.

– Trebuia să fiți la adăposturi, reușesc să îngaim, iar ei se întorc spre mine, evident luați prin surprindere.

Primul care-și revine este unul dintre băieți, cel mai înalt dintre ei trei, un tip suplu, cu piele închisă la culoare și cu un chip îngust și frumos. Are părul negru, mai lung decât și-l lasă de obicei Cadeții.

– Ei, ia uite pe cine-avem noi aici! rostește, zâmbindu-mi afabil. Fontanus Jaxten. Cumva Locul Campionului e prea umed pentru tine?

– Trebuia să fiți la adăposturi, repet eu prostește, căci de-abia după ce-am deschis gura mi-am dat seama cât de aproape a fost cu presupunerea.

Și celălalt băiat e înalt, dar arată bronzat, cu mușchi ce par că vor să-i iasă prin uniformă.

– Jaxten, pe bune? întreabă el în timp ce-și așază mai bine pe nas o pereche de ochelari cu rame argintii, de parcă ar vrea să mă privească mai cu atenție. Extraordinar! Hai încoace, campionule! Hai să bei ceva cu noi!

Acum zăresc și eu că fiecare ține în mână un pocal din argint și că au adus două sticle aproape pline cu un lichid chihlimbariu-deschis, așezate pe piatra de la picioarele lor.

– Aceea e cumva Fizz?

Fizz este o bătură pe care Cadeții o fac din aquavee și diverse arome la pachet. Regulamentul spune că mai este numită și Gâlgâială sau Spumoasă și că este inclusă în Categoria a Patra a Substanțelor Interzise.

– Ce-o fi cu noi, unde ne-or fi bunele maniere? întreabă primul băiat. Cred că ar trebui să ne prezentăm tânărului Jaxten înainte de-a-i oferi una dintre Substanțele Interzise din Categoria a Patra.

– Știu cine sunteți, le spun eu, întrucât chiar știu cine sunt ei. Tu ești Vinneas. Iar tu – și mă răsucesc cu fața spre celălalt băiat –, tu ești Imway.

Imway pare surprins și impresionat, deși Vinneas doar rânjește, de parcă tocmai ce-am oferit răspunsul corect la o întrebare.

– Sunteți și voi în Regulament, le explic, în secțiunea dedicată Ofițerilor Aspiranți Executivi.

Vinneas este Procuratorul Academiei, un fel de retor al tuturor retorilor, practic aflându-se la comanda tuturor Cadeților de aici. Imway este Ofițerul Aspirant cu gradul cel mai înalt din rândul Cavalerilor Aspiranți, cea mai de elită unitate de luptă din cadrul Academiei. Fiecare Cadet din Orașul Nouă a auzit de cei doi.

– S-ar părea că suntem celebri, Way, spune Vinneas, care încă rânjește. *Regulamentul!* N-a mai evoluat deloc.

Între timp, fata mă privește cu un amestec de nerăbdare și ironie. E mult mai mică decât cei doi, cu ochi albaștri, strălucitori, cu păr negru și plin de șuvițe prinse în unghiuri ciudate și cu mult mai mulți cercei decât i-ar permite *Regulamentul*.

– Ăăă... răspund, foindu-mă oarecum stânjenit din cauza privirii ei. Pe tine nu te știu.

Imway și Vinneas izbucnesc în râs, de parcă ar fi cel mai caraghios lucru pe care l-au auzit vreodată.

– Acum, c-ai pomenit de asta, zice Imway printre hohote, să știi că nici eu n-o recunosc.Vinneas, cine-i fata?

– Nu știu. Credeam că tu ai invitat-o.

Ea îi privește pe amândoi, evident enervată.

– Îmi pare bine să te cunosc! îmi spune. Eu sunt Kizabel, dar prietenii îmi spun Kiz, continuă ea, apoi le aruncă o privire băieților ce acum se sprijină unul pe altul să nu cadă de-atâta râs. Niciunul dintre ei nu este, de fapt, acum cu noi.

– Vai, Kiz, doar n-am vorbit serios! spune Vinneas în timp ce-o înconjoară în glumă cu un braț. Vreau să știi, Jaxten, că fata asta a noastră posedă un număr remarcabil de talente.

Imway pufnește auzindu-l, iar Kizabel încearcă să-l lovească cu piciorul, însă Vinneas o trage înapoi spre el.

– De exemplu, îmi explică el, este, fără îndoială, cel mai capabil inventator de artificii al Academiei și, aproape sigur, din tot orașul. Pun pariu că și tu te-ai folosit de anumite artificii fără ca măcar să fi știut. O mulțime de filosofi de pe-aici ar ucide ca să poată lucra cu ea.

– Măcar de n-ar mai pica și ea la examenele generale – concluzionează Imway, care încă rânjește.

Ceva metalic îi ricoșează din braț, și atunci văd că fata, Kizabel, a aruncat cu pocalul în el. Încearcă să se desprindă din strânsoarea lui Vinneas, mârâind de parcă ar avea de gând să-i smulgă lui Imway capul de pe umeri.

– Ai terminat-o deja? întreabă Imway mirat, ridicând pocalul și privindu-l cercetător. Să știi că nu ți-l mai dau înapoi. Ai băut prea mult, iar acum ești doar o bețivă furioasă.

– Nu sunt beată, țărănoi prost! mârâie Kiz.

Îl lovește în coaste, făcându-l să-și slăbească strânsoarea, apoi se apleacă pe sub brațul lui și se repede direct la Imway. Nu pare un plan prea deștept. El e de cel puțin două ori cât ea, așa că o ține la distanță cu un braț, fără ca măcar să tresară când ea încearcă să-l lovească cu pumnii și cu picioarele și să-i arunce vorbe care sigur i-ar aduce multe ore de muncă disciplinară, dacă vreunul dintre ofițerii supraveghetori s-ar afla prin preajmă.

– Fii atent, Jaxten! spune Vinneas, care se freacă unde l-a lovit Kiz. Așa își rezolvă adulții divergențele.

– Taci, Vinn! țipă Kizabel. Tu urmezi.

Vinneas ridică o mână în semn de predare.

– Să nu mă bagi în seamă!

În timp ce Kizabel continuă să-l lovească pe Imway, Vinneas se apleacă mai aproape de mine și-mi șoptește:

– Spiritul de onoare al lui Kizabel cere o demostrație de forță. N-ai de ce să-ți faci griji atâta timp cât nimeni nu încearcă să

apeleze la propriul repertoriu de artificii.

Chiar atunci se aude un vâjâit bubuitor, iar lui Imway îi zboară ochelarii. Se împleticește înapoi clipind și privind când la Kizabel, când la ochelarii care i-au zburat în celălalt capăt al balconului.

– A, deci așa vrei să ne comportăm? o întreabă.

Kizabel își scoate cerceii și-i bagă în buzunar.

– Da.

– Deci e cazul să ne găsim adăpost, ziceVinneas.

– Trebuie să vă întoarceți la adăposturi! strig eu la ei.

Aproape că uitasem unde ne aflăm până n-a pomenit Vinneas că trebuie să ne adăpostim. Suntem în mijlocul unui atac.

– Dacă orașul va fi lovit…

– Noi nu ne facem griji, spune Imway pe un ton normal.

Mi-am întors privirea de la el și de la Kizabel o fracțiune de secundă când mi-am adus aminte de adăposturi, iar acum el i-a prins capul, nu știu cum, într-o strânsoare ca de urs. Ea are fața roșie din cauză că încearcă să scape din strânsoare, dar Imway se poartă de parcă nu s-ar întâmpla nimic anormal.

– Te avem pe tine care trebuie să ne protejezi, nu, campionule? Nimic nu trece de fontanus Jaxten. Tu o să…

– Vrei să *taci?* izbucnește Kizabel.

Chiar dacă tot țipă la Imway încă de când am ajuns aici, acum e prima oară când pare într-adevăr furioasă. Imway îi dă drumul imediat, iar ea își aranjează ținuta, folosindu-și degetele pentru a-și peria părul, acum ciufulit.

– Hai! Uitați-vă și voi la băiat!

Senzația aceea nesănătoasă, de sufocare, a revenit și începe să-mi fie cald și să-mi tremure picioarele, de parcă mi s-ar înmuia cu totul. Nu eu ar trebui să fiu aici. Locul Campionului este pentru oameni ca Imway sau ca Vinneas, ori pentru cineva precum Kizabel, oameni inteligenți, viteji și extraordinari. Nu pentru un copil banal.

– Jaxten, spune Kizabel apropiindu-se de mine, e-n regulă.

Mi-e teamă că voi începe să plâng, ceea ce, în fața acestor trei persoane, ar fi mai rău ca vomitatul.

– Tuturor ne e teamă, mă încurajează Kizabel. De aceea am venit aici, sus.

– Categoric, o aprobă Imway.

– Nu înțeleg, răspund clătinând din cap.

Cu mine Campion, oare să fie ei atât de siguri că vor muri, încât ar putea la fel de bine să nu se mai deranjeze să fugă la adăposturi – să-l scutească pe Romeo de o bătaie de cap în plus, cum a spus Bomar?

– Dacă orașul va fi lovit, nu va mai conta dacă suntem sau nu în adăposturi, zice Vinneas.

– Adică? îl privesc eu întrebător, confuz, dar el doar își termină băutura, liniștit.

– Vinn! îl avertizează Kizabel din priviri.

– I s-a zis că trebuie să apere orașul, Kiz. Ar trebui, cel puțin, să știe ce anume apără, explică, apoi se uită la mine: Tu ce părere ai, Jax? Pot să-ți spun Jax?

Nu sunt sigur ce trebuie să-i răspund, așa că-i replic:

– OK.

– Minunat! comentează și el, lăsându-și pocalul jos. Uite cum stă treaba, Jax. Adăposturile acelea au fost construite cu mult timp în urmă, înainte ca noi măcar să fi aflat ce putere de foc are Romeo la dispoziție. După cum s-a dovedit mai târziu, nimic din ce putem construi noi n-ar putea rezista la ce aruncă ei asupra noastră. Ori jos, acolo, ori sus, aici, oricum suntem arși. Cu excepția ta, firește, adaugă el cu un rânjet. Tu ești cel mai indestructibil lucru care există de partea asta a găurii negre.

– Dar, dacă ar fi adevărat, de ce…

– De ce să pierzi vremea în For, când ai putea să stai afară, cu restul forțelor de apărare? completează el. Ca să faci orașul să funcționeze în continuare și Artileria Orașului să tragă. După tine, tunurile alea sunt cea mai bună șansă a noastră să ieșim din situația asta cu toți atomii încă atașați de noi. Și presupun că n-are cum să le facă rău dacă-i lași pe oameni să-și imagineze că se află în siguranță. Amenințarea unei morți sigure și iminente poate avea un efect catastrofal asupra moralului.

Dintr-un anumit motiv, mă simt mai bine auzind asta. Nu știu de ce. Adică e îngrozitor că oamenii aceia cred că sunt în siguranță când, de fapt, nu sunt. Dar, dacă ar muri cu toții, cel puțin n-ar fi din cauza unei greșeli făcute de mine.

– Dar voi de unde știți? îl întreb. La adăposturi mă refer.

– Unul dintre neajunsuri când te pricepi la numere, răspunde Vinneas.

– Unul dintre neajunsuri când ai prieteni care se pricep la numere, adaugă Imway, îmbrâncind-o pe Kiz ușor, suficient însă ca aproape s-o dărâme din picioare.

– Firește, noi nu suntem singurii care știm, spune Kizabel după ce l-a împins și ea pe Imway și i-a mai tras și una în fluierul piciorului. Toți oficialii orașului știu, mai mult sau mai puțin.

– Iar acum, și tu, o completează Vinneas, aplecându-se apoi peste balustradă. Noi trei ne-am dat seama că nu este nevoie de noi la adăposturi și, oricum, cu toții lucrăm în zone diferite ale orașului, așa că e destul de improbabil să ne aflăm cu toții în același loc în timpul unui atac. Așa că am decis că mai bine am rămâne împreună.

– Și, din moment ce nu mai e nimeni prin preajmă, spune Imway în timp ce reumple pocalul său și pe-al lui Vinneas, ne-am gândit să dăm și o mică petrecere.

– Categoric, priveliștea de aici este cu mult superioară celei de la adăposturi, adaugă și Kizabel. Locurile alea îmi fac pielea de găină.

– Ce vor prietenii mei să spună este că, în spații închise, există o probabilitate mai ridicată ca oamenii să-și dea seama că ești beat, mă lămurește Imway.

– Nu sunt *beată!* se burzuluiește Kizabel, lovindu-l cu pumnul odată cu fiecare cuvânt.

– E mai frumos aici chiar și decât pe Locul Campionului, cad și eu de acord, pentru că este adevărat.

– Nu-mi vine să cred că te-au pus să stai acolo și să aștepți, zice Kizabel, care pare dezgustată de idee.

– E o tradiție. Trecută în manual.

– Aha, da, *manualul*. Esența tuturor adevărurilor și a cunoștințelor lumii.

– Sigur că da, râde Imway, ridicând pocalul ca să dea noroc cu Vinneas.

– Hai să stabilim o nouă regulă, îl ignoră Kizabel. De câte ori sună sirena, noi ne strângem aici. Ba chiar putem să aducem și pentru tine ceva ce nu este inclus în Categoria a Patra de Substanțe Interzise.

– Mereu am avut impresia că ea nu e de acord cu cele mai bune idei ale noastre, spune Vinneas. Tu ce zici, Jax?

– În regulă. Așa rămâne, îi răspund.

Și, ciudat, e prima oară de când a început atacul când chiar mă simt în stare să lupt.

În cele din urmă, Kizabel reușește să-l convingă pe Imway să-i dea pocalul înapoi. Îmi oferă și mie unul plin, dar nu-l primesc – n-am mai băut niciodată aquavee, așa că nu sunt sigur cum aș putea reacționa. Dacă va trebui să dau piept cu Romeo astăzi, vreau să-l fac să plătească. O vreme totul rămâne liniștit, iar noi privim Orașul Nouă, ciudat de neclintit în lumina cenușie. E impresionant să te afli aici, mai ales sus, în For, cu clădirile acelea de piatră imense așternute la picioarele tale, dar nu mi-am imaginat niciodată că priveliștea ar putea fi atât de frumoasă. Aerul este cald, dar curat, spălat de ploaia ce tocmai s-a oprit, și mici fuioare de ceață plutesc de colo colo, iar eu, privind întregul oraș nemișcat de la picioarele mele, aproape că-mi pot imagina că mă aflu în altă parte, în munți, departe de toate și de toți.

Iar apoi Artileria Orașului intră în acțiune. Pământul se cutremură când tunurile încep să se înalțe, ațintindu-și masivele țevi spre cer.

Vinneas a scos un mic ceas din buzunar. Aruncă o privire la cifre, apoi spre nori.

– Începem, spune.

– Și ne-am mai dat seama de ceva, Jax, rostește Imway. Dacă Romeo nu ajunge la noi într-un răstimp de douăzeci de minute de la începerea atacului, nu mai ajunge deloc.

Tunurile din tot Orașul Nouă încep să tragă, iar din țevile lor se desprind fulgere orbitoare, care sfâșie aerul cu stâlpi de lumină ce lasă găuri largi în norii prin care trec, suficient încât să se poată vedea cerul și raze de lumină aruncate de soare.

Brusc, Kizabel se răsucește și își aruncă pocalul spre oraș.

– Hai și pune mâna pe noi, Romeo, ticălosule! țipă ea. Ce mai aștepți? Suntem chiar aici!

– Imway avea dreptate, îmi spune Vinneas. Chiar poate fi binedispusă ușor.

Însă și Imway țipă.

– Da, să-i dăm drumul! Ce s-a întâmplat, Romeo, ți-e frică?

Și, înainte să-mi dau seama ce fac, țip și eu odată cu ei:

– Doar încearcă! O să-ți rup fața aia idioată!

Hotărăsc în gând că, dacă am de gând să mă implic, va trebui să mă gândesc la o replică mai bună pentru data viitoare.

– Arată-ne ce poți!

– Băiatul nostru, Jax, o să-ți facă o gaură în plus!

Continuăm să urlăm, iar pământul se zguduie la fiecare bubuitură a Artileriei Orașului, din ce în ce mai rapid, precum o tobă uriașă, până când răsună atât de iute și atât de tare, încât nu ne mai auzim nici zbieretele.

Lângă mine, Vinneas încă se uită atent la ceas.

3

NAOMI

Ajungem la răspântie chiar când suntem prinși din urmă de norii care ne-au urmărit convoiul o zi și-o noapte, iar acum aerul rece se umple de fulgi mici și strălucitori ca stelele. Chiote și strigăte răsună în tot șirul de căruțe, aclamând prima ninsoare a iernii. Am auzit că altfel stă treaba prin orășelele și triburile din Nord, dar pentru noi, Călătorii, iarna a fost întotdeauna cel mai plăcut anotimp.

Mami se așază lângă mine, în partea din față a căruței, fumându-și pipa tăcută, în timp ce eu mă îngrijesc de Chester, calul care ne trage căruța. Bebe Adam se ascunde în spate, bravada din ultimele câteva zile evaporându-se cu totul când a zărit prima oară trecătoarea de la mare înălțime și aproape că și-a udat nădragii de frică. I-am spus să iasă și să facă o plimbare, ca să vadă cât de largă și de rezistentă e creasta, dar el preferă să rămână cu păturile în cap. Leon, șoricarul nostru, scheaună ca pentru a-l consola. Recunosc că drumul se simte mult mai rău decât arată, căci ne zgâlțâie întruna și face oalele și tigăile atârnate în căruță să zdrăngănească asurzitor, așa că mă simt ușurată că suntem în a cincea căruță din caravană care intră în viroagă, și nu în prima.

– Hai jos să ne ții de urât, cowboy! îl strigă mami. Aproape c-am trecut de creastă.

Îndemnul ăsta e suficient ca să-mi ademenească fratele afară, probabil din cauză că mama nu l-a strigat Bebe Adam, un nume pe care nu-l suferă, dar care a rămas agățat de el, deși nu mai e de mult bebeluș. Bebe are acum șapte ani și încă-i place să fie răsfățat. Încă are părul acela blond și fin cu care s-a născut, dovadă clară pentru mine că a rămas un copilaș din toate punctele de vedere, așa că am de gând să mă port cu el în consecință până la proba contrară. Iese cu scripca moștenită de la tata în mână, dovadă că încă nu i-a revenit pe deplin curajul. Torturarea acelui instrument prăpădit și a urechilor oricui se află prim preajmă este ca o mângâiere pentru sufletul lui Bebe, căci cântă la ea doar când este neliniștit sau înspăimântat de ceva. Leon apare și el imediat, pornind să cânte alături de el, și, acompaniați de oalele care se mai lovesc una de alta la fiecare hop întâlnit de roțile căruței, formează o hărmălaie căreia-i mai lipsește doar un cor de

draci ca să alcătuiască o simfonie diavolească în adevăratul sens al cuvântului.

Pe ritmurile acestui imn lipsit de ritm se întorc iscoadele. Își fac apariția la marginea viroagei, cai și iscoade expirând vălătuci de abur în aerul înghețat, în timp ce pereții de stâncă scânteiază de la cristalele de gheață, iar noi auzim, o clipă mai târziu, sunetul goarnei răsunând printre munți, indicându-ne că n-au întâlnit niciun obstacol, că drumul din fața noastră este lipsit de pericole. Încă o dată, convoiul izbucnește în urale. Chiar și Chester ne simte entuziasmul, așa că sunt nevoită să mă împotrivesc cu toată puterea ca să-l împiedic să o ia la goană. Fulgii de zăpadă s-au rărit, dar știu că petice de gheață pândesc pe sub suprafața tivită cu dantelă albă a pământului.

Iscoadele ne așteaptă să ajungem la răspântie. Creasta se lărgește și se îndreaptă, făcând destul de improbabil un plonjon în viroagă, așa că Bebe și Leon încetează și ei cu miorlăielile, ultimul vaier stingându-se odată cu apariția surorii mele, Rae, care saltă în sus și-n jos pe Envy, iapa ei bălțată.

– Sper că ai terminat cu cântecele pe ziua de azi, Bebe, rostește zâmbindu-i și-n ochii drăgăstoși și cafenii i se aprinde o luminiță. Le-am spus iscoadelor că ne vei cânta când ajungem în New Absalom.

Bebe clatină din cap fără să scoată o vorbă și ridică mâinile, cerând să fie luat în brațe și uitând cu totul de scripcă, care e pe cale să cadă din căruță la următoarea zdruncinătură.

– La dracu', Bebe! strig eu, înșfăcând scripca. Dacă strici asta, am să-mi fac jartele din mațele tale!

Am luat aminte când sora mea i-a pus la punct pe cei mai înverșunați scandalagii ai tribului nostru cu exact aceleași cuvinte sau chiar mai puțin, însă frățiorul nostru pare că nici măcar nu le-a auzit.

Între timp, Rae l-a ridicat pe Bebe pe șa, în fața ei, și i-a pus pe cap pălăria pe care o purtase până atunci. Doar când este cu Rae, își merită Adam numele pe deplin și tot ea îl răsfață cât poate, oricât de aprig mă opun eu.

– Ăă… scuze! spune Bebe Adam, deși e clar că nu-i pare rău absolut deloc.

– Dar tu, Sunshine? întreabă Rae.

Rae este singura care încă folosește porecla asta când mi se adresează. Aproape că-i răspund că numele meu este Naomi, iar al ei, Prostănaca, dar eu, spre deosebire de Adam, am suficientă minte să nu mă supăr când cineva îmi pune vreo poreclă care nu-mi place.

– Ce-i cu mine? o întreb pe un ton mai aspru decât avusesem intenția.

Noi două ne-am sfădit mare parte din luna aceasta, așa că eram pregătită pentru o dojană sau vreun reproș. Dar sora mea nu e genul care s-o ia pe ocolite. Dacă are de gând să stârnească o ceartă, te ia direct, însă acum părea chiar foarte binevoitoare.

Rae își scutură zăpada din pletele-i încâlcite, ale căror fire de păr aurii au căpătat nuanța zahărului ars. Are fața bronzată și aprinsă de la frig, iar eșarfa din jurul gâtului i-a devenit țeapănă de la aerul expirat. Are nouăsprezece ani și este superbă, chiar și după standardele celor din orășele, unde se zvonește că fetele fac baie aproape zilnic și că au, de obicei, aproape toți dinții în gură.

– Ce-ar fi să ne cânți ceva? Le-am promis iscoadelor că vom avea parte de un cântecel. Ești o fată prea drăguță ca să faci din sora ta o mincinoasă.

Rae este deosebit de ciudată când vine vorba despre talent la scripcă. Și ea poate să cânte binișor la scripcă, totuși nu trece o zi fără să mă lingușească să-i cânt ceva, de obicei folosindu-se de vreun pretext, așa că în ultima vreme și-a făcut un obicei din a mă trata ca pe bardul ei personal. I-aș servi vreo remarcă răutăcioasă, dacă aș ști că răutatea ar descuraja-o, dar, din câte-mi dau seama, e imposibil să-i rănești lui Rae sentimentele și, oricum, s-ar părea că azi chiar am chef de cântat, ba chiar simt că și scripca vrea să cânt ceva la ea; mai că aș putea jura că bâzâie de una singură, doar pentru mine. Așa că-i spun lui Rae că am să cânt și-i dau lui mami hățurile lui Chester, după care iau scripca veche în mână.

Melodia pe care o am în minte este lentă și cumva tristă, dar, în același timp, și veselă, fiind ceea ce tata numea vals. Este un cântec vechi, bine-cunoscut celor din tribul nostru, și, după doar câteva note, ceilalți încep și ei să cânte cu mine, mai întâi cei din căruțele mai apropiate de a noastră – Jasper Hollis cu familia în față, fetele Silva cu soții și cu nou-născutul Aliciei Silva –, apoi ceilalți din fața și din spatele șirului de căruțe, până când toate cele cincisprezece căruțe se leagănă și fredonează odată cu scripca mea și astfel ajungem în sfârșit în New Absalom, locul nostru de odihnă pe timpul iernii.

În ultimele trei anotimpuri, tribul meu a călătorit în lungul și-n latul continentului, făcând negoț, strângând provizii și îngrijindu-și mica turmă de animale, și n-am rămas niciodată în același loc mai mult de câteva nopți. Să te oprești mai mult ar însemna să riști să fii atacat de celelalte triburi care revendică acele terenuri pentru ele însele, iar majoritatea se poartă ostil cu străinii, considerând convoaiele, cum este și al nostru, bogate și bune de jefuit. Chiar și când suntem în mișcare, ne trezim adesea nevoiți să ne apărăm, dar noi, și-a devenit o regulă deja, suntem mai bine înarmați decât majoritatea triburilor și nu suntem dispuși să renunțăm la căruțele noastre fără să cerem un preț sângeros pentru ele, iar atacatorii, odată ce-și dau seama, cred că nu

meritǎm un astfel de deranj. Dar iarna toatǎ suprafața de dincolo de ținutul podurilor [1] e acoperitǎ cu o zǎpadǎ atât de periculoasǎ, încât sǎ-ncerci sǎ te aventurezi chiar și nu foarte departe de adǎposturi înseamnǎ sǎ-ți dorești moartea cu orice preț și nici cei mai neînfricați rǎzboinici nu se aventureazǎ prea departe de cǎscioarele lor. Așa cǎ, atunci când vine gerul, noi, Cǎlǎtorii, ne luǎm proviziile strânse de-a lungul anului și ne culcușim într-un loc cât mai adǎpostit, așteptând la cǎlduricǎ sǎ treacǎ lunile friguroase.

New Absalom este cel mai bun dintre refugiile noastre pentru iarnǎ, deși la prima vedere aratǎ mai mult a ruinǎ nǎpǎditǎ de buruieni. Oricum, tufǎrișul și iarba înaltǎ sunt de fapt un truc, fiind lǎsate sǎ creascǎ special pentru a pǎrea cǎ ultimii locuitori ai New Absalomului au plecat cu mult timp în urmǎ, fǎrǎ a intenționa sǎ se mai întoarcǎ. După ce îndepǎrtǎm tufișurile și mizeria, vom avea un oraș cu case din piatrǎ ce par neatinse de timp.

Locul ǎsta este numit de oamenii mei „ciupercǎrie“, pentru cǎ toate, de la clǎdiri la drumuri, de la pereți la trepte, par cǎ au rǎsǎrit din pǎmânt precum ciupercile. Am mai întâlnit astfel de locuri în peregrinǎrile noastre, dar niciunul n-a fost atât de bine pǎstrat sau de izolat. Și nici pânǎ acum n-am reușit sǎ ghicim scopul în care au fost ridicate astfel de structuri. Odatǎ, Randy Tinker Bose a încercat sǎ sape sub zidul unei case-ciupercǎ și a descoperit cǎ era sudat de piatra vie de dedesubt. A tras concluzia cǎ cei care au ridicat New Absalom erau capabili sǎ comande naturii înseși sǎ facǎ sǎ se înalțe case, așa cum se întâmplǎ cu munții sau cu copacii, deși probabil cǎ ceva mai repede. Toatǎ lumea a fost de acord cǎ acest concept este complet ridicol, deși pânǎ azi a rǎmas singura explicație. Ceea ce știm este cǎ aceste case-ciuperci sunt rezistente și confortabile, chiar mai confortabile decât casele din orășele, care sunt impresionante când le privești, deși sunt totuși fǎcute din cuie și placaje și alte materiale banale, ca și cǎrușele noastre.

Pânǎ mâine-searǎ ne vom fi așezat cu totul în New Absalom, apoi va avea loc un festin și va fi ridicat un rug uriaș pentru a sǎrbǎtori începutul iernii, însǎ în seara asta rǎmânem toți liniștiți și serioși, cǎci trebuie sǎ ne mutǎm în Palatul lui Everett, un nume pompos ce dǎinuie în continuare, așa cum adesea reușesc sǎ o facǎ numele pompoase. În ciuda proporțiilor impresionante, Palatul reține cǎldura și câteva focuri îl încǎlzesc destul de bine. Mǎ rostogolesc în pǎturi, prefǎcându-mǎ cǎ mǎ chinui sǎ adorm, deși mǎ aștept ca dorința sǎ mi se îndeplinească destul de greu.

Mâine va fi prima zi când voi pleca alǎturi de iscoade, cei care sunt însǎrcinați sǎ se aventureze înaintea convoiului pentru a supraveghea drumul și a semnala orice pericol. Rae a strâmbat din nas când mi-am anunțat intenția de-a merge cu ei, deși n-avea

niciun drept să o facă. Orice membru al tribului are dreptul să devină iscoadă când împlinește treisprezece ierni și să rămână alături de celelalte iscoade atâta timp cât acestea îi permit. Dar Rae a considerat că părerea ei contează suficient de mult încât să rămân printre căruțe și n-a fost chip s-o fac să se răzgândească. Cu temperamentul surorii mele nu-i de glumă, dar atunci a fost una dintre puținele ocazii când am văzut-o neagră de furie. Ea ar fi vrut să rămân pentru totdeauna bona lui Bebe și să spăl lenjeriile de corp ale celorlalți, dacă Reaper Thom n-ar fi reușit în cele din urmă să-i închidă gura. De atunci o cam evit. Nu-mi dau seama cine se crede ea, să facă excepții în privința regulilor tribului. Rae însăși era cu două luni mai tânără decât mine când s-a alăturat iscoadelor pentru prima dată, iar acum este considerată una dintre cele mai pricepute iscoade. Am de gând să devin la fel de bună ca ea și mi-am irosit multe nopți cugetând la modul în care voi atinge acest țel măreț.

Așa că sunt destul de surprinsă când mă trezesc și-mi dau seama că deja a trecut o jumătate de noapte. Camera de la etaj în care ne-am adăpostit cu o parte din membrii familiei Hollis ar fi complet învăluită în întuneric, dacă n-ar fi cei câțiva tăciuni rămași, așa că mai zăbovesc un pic întinsă, ascultând răsuflările celor care au parte de vise liniștite. Apoi mai aud ceva, un zgomot metalic, și văd că în patul lui Rae n-a dormit nimeni.

O găsesc așezată în fața unei ferestre din hol, privind cerul senin al nopții. Sunt sigură că nu m-a văzut, dar apoi o aud spunând:

– Hei, Sunshine, ce faci? S-a întâmplat ceva? Nu ți-e deloc somn?

Geamurile caselor-ciuperci par subțiri și fragile, dar sunt mai dure decât orice sticlă pe care am văzut-o vreodată. Afară norii s-au împrăștiat, permițând Lunii să lumineze holul.

– S-a sfârșit furtuna?

– Nici pe departe. A luat doar o pauză.

– Au ieșit la lumină și copilașii Lunii?

Îmi pare rău c-am vorbit de îndată ce cuvintele îmi ies pe gură. Copilașii Lunii sunt bulgări de lumină ce pot fi văzuți în nopțile senine în apropierea Lunii, adesea alături de alte minuni precum cusăturile îngerilor și focurile vrăbiilor. Alcătuiesc un spectacol splendid și pot număra pe degetele de la o mână ocaziile în care le-am văzut. Se spune că pot fi văzuți mai des în New Absalom, dar probabil că și asta este una dintre superstițiile care înconjoară acest loc, iar mie mi-e teamă că, întrebând, m-am dovedit exact fetița naivă care mă străduiesc să arăt că nu sunt.

– Doar Luna cea bătrână și simplă, mă lămurește Rae.

– Atunci, tu ce faci?

Se întoarce spre mine, surâzând.

– Mă gândesc la iarnă. Am o carte cu povești pe care vreau să o termin. Și cred că am să sculptez un set de piese de șah pentru Bebe, oftează ea fericită. Întoarce-te în pat. Mâine e o zi mare. Vin și eu într-un minut.

Rae este binedispusă, divergențele noastre de zilele trecute părând de mult uitate. Nu uit prea repede o dușmănie, însă, ca multe dintre calitățile surorii mele, veselia ei e contagioasă, așa că mă învelesc iar cu păturile și simt cum un zâmbet mi se lățește pe toată fața.

De-abia când să adorm, îmi aduc aminte de zgomotul metalic care m-a trezit din somn și o revăd pe Rae stând în fața ferestrei, cu un pistol în mână, și aud clinchetul mecanismului de armare, din nou, și din nou, și din nou.

4

NAOMI

S-a făcut dimineață când deschid din nou ochii și mă trezesc înconjurată de așternuturi goale, de focuri stinse și de trupuri ce se înghesuie unul într-altul, pregătindu-se pentru o nouă zi. Dejunul e în desfășurare în sala cea mare și toți sunt așezați la mesele lungi, devorând clătite. Cei mai mulți își vor petrece ziua curățând orașul, o muncă grea, în frig, dar o muncă pe care toți abia așteaptă s-o înceapă. Zăresc un loc lângă Bebe Adam și-i șterpelesc o clătită fierbinte înainte ca el să-și dea măcar seama că m-am așezat lângă el.

– Dă-mi-o înapoi! urlă el întinzând mâinile spre mine.

Mă prefac mirată, deși am gura plină.

– Ce anume să-ți dau înapoi, Bebe?

– Nu sunt *bebeluș!*

Deja am mestecat clătita suficient de mult încât el să n-o mai vrea înapoi, așa că Bebe încearcă să mă muște pe mine în schimb.

– Iar tu ești o înfumurată mare și afurisită, domnișoara Înfumurare!

Toți membrii familiei au porecle, iar Bebe mi-a pus-o pe asta.

– Ai grijă, mititelule! N-ai așa de multe surori pe care să le muști când ți se năzare ție.

Rae a venit și ea cu un teanc mare de clătite, din care picură unt din lapte de capră și sirop de zahăr ars. Îl consolează pe Bebe cu una în plus pentru cea pierdută, iar pe restul mi le trântește mie în față. Mă reped la ele hulpav, pentru că sunt lihnită și nu știu ce va urma după, dar, înainte să plec, Rae mă obligă să beau un pahar mare plin cu lapte de capră, insistând că voi avea nevoie de toată acea energie. Sunt așa de nervoasă, încât uit să-i mai amintesc că mă pot hrăni și singură, mulțumesc foarte mult. Termin totul printr-o înghițitură uriașă și dau fuga să-mi încalț cizmele și să-mi iau pe mine hainele din lână și piele, apoi mă întorc repede înapoi în sală.

Mama ne așteaptă pe amândouă cu pachete, în care a pus un prânz alcătuit din ouă fierte tare și un sendviș cu felii groase de șuncă, fără dram de grăsime, o sticlă de lapte și una de whisky,

plus pături, în caz că ne va prinde noaptea pe afară. Îi dă și lui Rae un pachet, iar ea se apleacă pentru a primi un sărut pe frunte.

– Să te întorci la mine, fată dragă! îi zice mama.

– Mă voi întoarce, mami, îi răspunde Rae încet.

Mami îmi dă pălăria jos ca să mă sărute pe creștet. Avem amândouă aceeași culoare a tenului, suntem pistruiate și cu ochi și păr de culoarea cafelei, deși cafeaua mamei te-ar ține treaz toată noaptea, în timp ce a mea e mai slabă și nu la fel de eficace.

– Să te întorci la mine, fată dragă! îmi zice.

– Mă voi întoarce, mami.

Nu este o promisiune în van sau o binecuvântare fără sens. E datoria iscoadelor să-și ferească tribul de pericole, înfruntându-le ele însele mai întâi. Dacă violența pândește dincolo de siguranța taberei noastre, iscoadele vor fi nevoite să suporte tot greul. Anul acesta am fost suficient de norocoși încât să nu pierdem nici măcar un suflet, deși, când a avut loc adunarea de primăvară, Timothy Sullivan a reușit să convingă o fată amărâtă și neștiutoare să se mărite cu el, părăsindu-și astfel tribul pentru al ei. Dar, dacă ne-am face vreodată iluzii că plecările sunt mereu pline de veselie, tot ne rămân plăcile ca să ne contrazică.

Plăcile sunt lespezi mari din lemn, pe care sunt scrijelite numele prietenilor sau ale familiilor pierdute în sălbăticie, ucise de boli, frig sau dușmani. Printre nume se află trei inscripții făcute de Rae însăși: Everett Ochre, numele lui tati, Jesse și Delilah Ochre, fratele și sora noastră, toți trei răpiți în timpul unui atac al războinicilor Veșmânt-de-Frunze, cu opt ani în urmă. Plăcile au fost prinse în balamale și acum arată ca niște dulapuri, cu rafturi pe care sunt așezate lumânări, poze, jucării și alte ofrande aduse în amintirea lor. Nimeni nu părăsește siguranța taberei noastre fără ca mai întâi să le atingă pentru a-i purta noroc. Mare parte din istoria tribului nostru se regăsește pe aceste plăci și, în timp ce o urmez pe Rae prin sala cea mare, plimbându-mi mâna pe deasupra lemnului aspru, simt căldura amintirii sub palmă.

Celelalte iscoade s-au strâns lângă rastelurile cu arme din interiorul arcadei Palatului lui Everett și se înghiontesc și glumesc în timp ce-și așază armele pe umeri. Eu rămân în spate, nedorind să le stau în cale, simțind dintr-odată remușcare la gândul că i-am furat dejunul lui Bebe. Acum mă simt și eu ca un copilaș și nu sunt sigură cum să-mi fac loc printre ei. Rae se îmbrâncește și râde alături de ceilalți, dar, când se răsucește, văd că are sub braț o armă și pentru mine.

– Am curățat-o în dimineața asta, îmi spune arătându-mi pușca. Iar ăsta este pentru tine.

În mâna cealaltă ține un pistol, un revolver cu șase gloanțe, nou și sclipitor, cu un pat din lemn aspru.

– De unde l-ai luat? o întreb uimită.

Mă așteptam să-mi ofere vreuna dintre vechiturile ruginite folosite pentru antrenament.

– Din orășelul pe care l-am vizitat cu câteva zile în urmă.

Rae este clar mulțumită de ea însăși, și are și motiv. Se știe că orășenii sunt foarte posesivi când vine vorba de arme, astfel încât până și obținerea unui pistol de jucărie poate fi un proces îndelungat și costisitor.

– Dar cum ai plătit pentru el?

– Secretul meu, îmi răspunde zâmbind subțire. Hai… ia-l!

Pistolul are propriul toc din piele, pe care Rae mă ajută să mi-l prind la curea. Arma îmi atârnă greu și pare, în același timp, și înfricoșătoare, și liniștitoare.

– Ce fată cuminte! rostește Rae după ce termin de aranjat. Acum du-te și pune șaua pe Jumbo!

Sunt sigură că Rae știe părerea mea despre călărirea lui Jumbo, și probabil de aceea mi-a dat mai întâi cadoul. De multe îmi imaginez cum ar fi să merg alături de iscoade, și de fiecare dată merg călare pe un armăsar iute și aprig – Sherlock, Cloud sau Roadster, ori poate chiar pe Envy a lui Rae. Jumbo e un cal gras și cenușiu cu pete, încăpățânat și de încredere, dar care rareori se urnește pentru a participa la vreo acțiune. Rae pretinde că este unul dintre cele mai inteligente animale pe care le-a văzut vreodată, însă mie mi se pare doar leneș și nu chiar atât de isteț.

În cei doisprezece ani de viață ai mei, am învățat un singur lucru despre cai: din moment ce toate animalele au drepturi egale, și ei ar prefera să nu te ducă în spate. Doar dacă nu cumva te numești Rae, asta da; caii par să considere că e un privilegiu pentru ei să o poarte în spinare pe sora mea. Nu ne ia mult mie și lui Jumbo să ajungem la un conflict: eu vreau să pun șaua pe el, iar el ar prefera să-și bage nasul sub pălăria mea și să-mi molfăie părul. Spre umilirea mea totală, Rae vine să mă ajute. Jumbo acceptă ca ea să-i pună șaua ca și cum i-ar fi oferit un măr confiat.

– Faci ce-ți spun eu, dacă Thom nu îți spune altceva! mă instruiește în timp ce ne alăturăm celorlalte iscoade. Chiar dacă ai doisprezece ani, încă poți fi bătută la fund, și să știi că asta-i o pedeapsă indulgentă dacă mami aude c-ai făcut vreo boacănă.

– N-am să fac, murmur eu, supărată că Rae a considerat că este necesar un astfel de avertisment.

Ieșitul afară în miezul iernii este un fel de probă pentru iscoadele începătoare, iar, dacă voi dovedi că am vreo slăbiciune, nu mi se va mai cere să merg cu ei când va sosi primăvara și ne vom urni din loc. Știu asta destul de bine, așa că n-am de gând să-mi irosesc șansa dându-mă în spectacol ca un copil neștiutor și zvăpăiat.

Celelalte nouă iscoade s-au urcat deja în șeile cailor, de care sunt prinse pachete și pușți. O strigă pe Rae și au numai complimente, evident exagerate, la adresa noii mele arme. Dar bucuria lor piere rapid în momentul în care apare Reaper Thom.

Reaper Thom Mancebo este șeful iscoadelor tribului nostru, un tip necăsătorit, de vreo cincizeci de ani, cu un chip dur și plin de riduri și o barbă ce pare un amestec de fire sârmoase și rebele. Oricât de mulți membri ai tribului nostru au dispărut în atacurile altor triburi de-a lungul anilor, ei reprezintă doar un procent neînsemnat, comparativ cu dușmanii doborâți de Thom însuși. Se spune că a trimis atât de multe suflete în iad, încât chiar și Satana însuși ar vrea să-l aibă în subordine. E fioros, impunător și periculos și are privirea unui leu hămesit. Nu-mi imaginez doi oameni mai diferiți decât Reaper Thom și Rae, și totuși sunt la fel de apropiați precum cei de-același neam.

Reaper Thom nu este genul care să țină discursuri pompoase. Ne spune doar că vom călări până la Marea Creastă și că nu trebuie să ne lăsăm pe tânjală doar pentru că terenul a fost cercetat ieri. Mai multe triburi pretind că acești munți le aparțin lor și un singur călăreț neglijent ar fi de ajuns să stârnească un război în toată regulă în New Absalom. Cei din triburile Veșmânt-de-Frunze, Esticii-de-Jos, Ce-și-Cum sau Niagara au fost zăriți pe-aici în ultimii ani, iar cu iarna care s-a abătut asupra noastră, niciunul dintre aceste triburi nu s-ar da în lături să ne jefuiască depozitele de provizii.

– Vreau să fiți tot timpul cu ochii în patru. Distracția trebuie păstrată pentru diseară, mârâie Thom. Sally Fisher a preparat trei butoaie din fiertura ei specială și ne-a promis că ne va păstra câte o cană fiecăruia, dacă ne întoarcem teferi. Dacă aflu că vreunul începe să petreacă înainte să sară cepurile de la butoaie, respectivul se va întoarce pe jos în New Absalom și fără cizme. S-a înțeles?

Iscoadele își exprimă acordul printr-un răcnet la unison, apoi pornim prin pădure, pe coastele muntelui. Pe timpul nopții lumea a fost acoperită de un strat de pudră albă și sclipitoare, adâncă până la gleznă, cu ajutorul căreia poți citi urmele cu ușurință, dar în care și noi lăsăm semne proaspete, ușor de urmat de cineva care ar veni după noi. Dar astăzi noi căutăm, nu ne ascundem, așa că putem spune că zăpada este un avantaj, nu o piedică.

Sperăm din toată inima că urmele pe care le vom întâlni nu vor proveni de la alți oameni în afară de noi înșine, pentru că, dacă ar exista străini în aceste păduri, n-am avea de ales decât s-o luăm din loc cu totul, căci nu putem risca un atac în miezul iernii. Starea de spirit este tensionată în timp ce ne strecurăm printre copacii încărcați de nea, ba devine de-a dreptul încordată când trecem de limita la care ajunseseră ieri iscoadele, o graniță pe care nimeni din tribul nostru n-a mai trecut-o în ultimii cinci ani.

Dar la prânz ne dăm seama că singurii noștri însoțitori sunt cerbii și iepurii, așa că atmosfera se mai detensionează. Chiar și Reaper Thom pare în pericol să ne-arate un rânjet când ajungem aproape de Marea Creastă.

Marea Creastă e cel mai îndepărtat punct la care au ajuns iscoadele New Absalomului, un zid de stâncă ce se înalță din coasta muntelui, după care se prăvălește în valea de dedesubt pe o pantă atât de abruptă și de povârnită, încât nici cei mai îndârjiți tâlhari n-ar mai fi un pericol pentru noi dacă s-ar cățăra pe ea.

Știu locul ăsta din povești: Creasta e unul dintre subiectele preferate ale iscoadelor, deși nu la fel de mult ca pământul de dincolo de ea, pe care ele îl numesc Valea Verii Nesfârșite. Se spune că iarna nu vine niciodată în acele locuri, că pajiștile sunt întotdeauna înverzite și copacii mereu încărcați de rod. Nu prea am dat crezare unor astfel de povești, căci îmi spuneam că vor doar să-și râdă de noi, copiii mai mici, însă acum, când descopăr Creasta, îmi dau seama că n-au exagerat deloc: Platoul înalt și, mai jos, câmpurile și pădurile sunt verzi și vii, de parcă vara ar fi ajuns la apogeu. Începe din nou să ningă, însă în vale pare că neaua pur și simplu dispare, de parcă s-ar lovi de-un zid dincolo de care n-ar mai putea trece.

– E ceva, nu, Sunshine? îmi zice Rae în timp ce privim amândouă Valea Verii Nesfârșite.

– E exact cum ai spus.

– Să nu pari așa surprinsă! râde ea. Nu tot ce-ți spun sunt povești, să știi! Din când în când îți mai pot oferi și sfaturi prețioase.

Mă pregătesc să o întreb când mi-a mai oferit astfel de sfaturi, dar chiar atunci îl auzim pe Thom strigându-ne, și-mi pot da seama, după intonație, că veștile nu sunt bune. Eu și Rae am descălecat pentru a urca pe Creastă, așa că suntem nevoite să alunecăm la loc pe panta înghețată ca să ne alăturăm celorlalți.

Simon Grumble a făcut o descoperire tulburătoare. Dincolo de un pâlc de arbori se află o trecătoare în zidul Crestei, suficient de largă încât să poată pătrunde câțiva oameni prin ea, iar fisurile din stâncă par să fi creat o cale de acces până jos, în vale. Descoperirea în sine n-ar putea fi decât un îndemn la o aventură periculoasă, o aventură în privința căreia ne-am putea sfădi și pe care am putea-o lejer abandona în favoarea fierturii lui Sally Fisher, însă semnele unei confruntări violente care-a avut loc aici ne țin pe loc. Zidurile de stâncă sunt înnegrite de foc în unele locuri ori pline de pete maronii de sânge uscat, iar sub zăpadă găsim săgeți rupte și cartușe trase, cârpe pline de sânge și alte lucruri ce seamănă cu așchii de os și dinți umani.

Trebuie să discutăm mai întâi. Masacrul de aici nu e proaspăt, dar e suficient de vizibil încât oricine a supraviețuit să nu se fi îndepărtat prea mult. Singurul mod în care poți coborî muntele

este spre New Absalom, iar asta înseamnă că cei care au vărsat tot acest sânge fie au plecat chiar înainte să sosim noi aici, fie încă zăbovesc printre creste, fie au coborât în vale. Cădem cu toții de acord că nu putem rămâne pe timpul iernii cu un asemenea pericol în apropiere. Va trebui să părăsim New Absalom – asta e sigur. Mâine-dimineață vom încărca din nou totul în căruțe și vom porni spre unul dintre celelalte adăposturi ale noastre, numai că acum va trebui să înfruntăm iarna și vom fi hăituiți de zăpadă, de îngheț și de ger. E o schimbare drastică, iar noutățile sunt greu de acceptat.

Rumeg în gând șansele noastre și văd că și ceilalți se gândesc la aceleași lucruri, când o aud pe Rae vorbind:

– Mă duc acolo și mă uit, spune ea, aruncându-mi mai întâi mie o privire, după care și celorlalte iscoade. S-ar putea ca toți cei care au luat parte la luptă să fi murit după aceea, iar trupurile să fi fost luate de lupi sau de alți prădători. Cobor în vale și aflu dacă au lăsat cumva vreo urmă. Nu trebuie să mă aventurez prea departe – doar câteva mile. Dacă nu găsesc nimic, și nici voi nu găsiți nimic aici, pe Creastă, atunci am putea rămâne aici peste noapte, să ne convingem, iar mâine-dimineață am putea lua câțiva muncitori capabili din New Absalom, care să ne ajute să blocăm gaura asta, spune indicând cu capul trecătoarea îngustă. Și ce dacă cineva a coborât pe-acolo? N-avem niciun motiv să-i lăsăm să se întoarcă.

Nici nu termină bine Rae de vorbit că toate iscoadele se oferă să o însoțească. Nimeni nu vrea să părăsească New Absalom dacă am putea, cu un pic de efort în plus, să-l facem mai sigur. Doar Reaper Thom ezită, însă în cele din urmă cade și el de acord cu planul lui Rae, trimițându-i alături de ea pe Lester Silva și pe Apricot Bose, cei mai iuți alergători ai noștri. Half-Moon Hollis va veni în urma lor pe Creastă, urmându-i până la stâncile ce alcătuiesc creasta cea mai îndepărtată, în timp ce noi, restul, vom rămâne aici, ca să ridicăm un adăpost.

Nu mai e loc de veselie printre iscoade, căci toți am devenit ursuzi și eficace în timp ce ne apucăm, fiecare, de treburile noastre. Eu trebuie să adun lemn pentru foc, care va fi aprins după ce ne vom asigura că valea și Creasta sunt curate, așa că mă pun pe treabă conștiincios, metodic, adunând și rupând crengi și ridicând un con din lemne uscate, ca flăcările să poată avea un adăpost. Doar ce-am terminat de adunat surcele, când Half-Moon dă buzna din pădure și aproape că dărâmă toată grămada. Înainte să pot scoate o singură înjurătură, face o mișcare grăbită cu mâna: semnul că sunt dușmani în apropiere.

Sosește și cealaltă iscoadă, în timp ce Half-Moon îl informează pe Thom cu privire la ce s-a întâmplat, descriindu-i cum a zărit un grup de oameni din tribul Niagara la vreo două mile depărtare

de Creastă. Cel puțin cinci, dar au în jur suficiente focuri încât să avem de-a face cu încă vreo douăzeci.

Nu mai aștept și alte detalii din partea lui, ci mă reped să scot goarna care dă semnalul. Dacă cei din tribul Niagara vor ataca această creastă, Rae și ceilalți vor rămâne blocați în vale. Trebuie să-i avertizez fără întârziere. Dar, înainte să pot duce goarna la buze, Reaper Thom mă prinde de braț.

– N-ai să-i faci niciun bine, fată, rostește el. Niagara vor răspunde la semnal cu mult mai repede decât sora ta. Tot ce putem face este să sperăm că nu vor veni încoace și să-i respingem, dacă totuși vin.

Reaper îmi studiază chipul până se convinge că am înțeles mesajul, după care îmi ia goarna din mână. În jurul nostru iscoadele se pregătesc de luptă, verificându-și armele și cercetând împrejurimile taberei în căutarea unor puncte mai bune de tragere. Dar imediat ce mă asigur că Thom e ocupat cu altceva, mă răsucesc și-o rup la fugă în direcția trecătorii. Înțeleg ce vrea să spună cu goarna, dar nu sunt de acord cu părerea lui că tot ce pot face pentru Rae e să aștept și să trag un foc sau două în mulțimea de Niagara.

Nu mă urmează și nu mă strigă nimeni. În timp ce cobor, mi se pare că un cap sau două se ițesc peste creastă să vadă unde am plecat, dar mă mișc prea repede ca să pot fi sigură de ceva și mă îngrijorează mai mult ce aș putea găsi jos decât ce s-ar putea afla sus, căci ce m-așteaptă poate fi mai periculos decât ce-am în spate.

5

NAOMI

În josul Crestei se deschid crăpături largi, pornind dinspre trecătoare și coborând în vale, dar pot să pășesc pe zidul neted, de piatră. Terenul de la bază e la fel de înzăpezit precum cel de sus, ceea ce mă ia prin surprindere. Dar asta se întâmplă înainte să mă gândesc la lărgimea văii. Probabil că în mijlocul ei se simte cel mai tare influența verii.Deslușesc ușor urmele lăsate de Rae și de însoțitorii ei prin zăpadă, așa că iuțesc pasul în timp ce pistolul mă tot lovește în șold.

Trec peste pășuni albite de zăpadă și prin pâlcuri de copaci golași, peste un râu acoperit cu gheață și prin iazuri mlăștinoase pline de stufăriș prins în capcane de gheață. Din când în când inspir aer incredibil de cald, dar astea par singurele momente când mi se pare că vremea este cât de cât plăcută. Am început să cred că Valea Verii Nesfârșite nu e decât o păcăleală bizară sau o iluzie, însă mă văd nevoită să mă opresc în fața unei priveliști ce mă înmărmurește.

Dincolo de o întindere de teren sterp, acoperit cu zăpadă din care se ițește ici-colo câte un copac scheletic, se află o pășune verde, acoperită cu iarbă înaltă și flori unduitoare. Verdeața începe brusc, țâșnind practic din zăpadă, de parcă ar forța acea graniță a iernii pe care îmi imaginam c-o văd de la înălțimea Crestei. Doar că granița pare că începe să cedeze: zăpada plutește ușor pe deasupra pășunii, lipindu-se de firele groase de iarbă și de petalele albe ale florilor. Îmi dau seama că nu-mi place ceea ce văd: mă simt tulburată. Dar urmele lui Rae se pierd direct pe pășune și pot vedea cu claritate cum iscoadele au trecut dincolo, despărțind tufe de iarbă înaltă și scuturând zăpada pentru a-și croi drum prin zăpada prăfoasă, astfel încât mă văd nevoită să pornesc pe urmele lor.

Nu după mult timp încep și țipetele.

Fără niciun avertisment, un vaiet nepământean vine din cer de parcă acolo s-ar afla o banshee [2] întărâtată. N-am mai auzit niciodată ceva atât de oribil. Teama vagă pe care o simțeam dincolo de granița cu vara se transformă în panică și brusc mă trezesc că alerg înnebunită, gândindu-mă doar la un loc în care să m-ascund. Reușesc să mă opresc lângă un copac enorm, plin de frunze, bucurându-mă în sinea mea de protecția pe care mi-o

oferă. Țipătul încă nu a încetat, dar aici se aude mai slab, mai îndepărtat. În timp ce stau aici, gâfâind și tremurând de frică, îmi dau seama că nu se mai vede pe nicăieri urma lui Rae. Mai mult, simțul meu de orientare s-a diminuat atât de tare, încât nici nu mai știu sigur de unde am venit. Sunt cu adevărat pierdută.

În spatele copacului se află o poiană, în care mă aventurez cu precauție, sperând să descopăr vreun semn familiar, dar nu găsesc niciunul. Chiar și soarele s-a ascuns în spatele unui grup de nori. M-am îndepărtat destul de mult de copac, când zăresc cu coada ochiului un stol de păsări negre ce tocmai își iau zborul; mă răsucesc să văd ce anume le-a speriat și privirea-mi cade asupra unui bărbat care mă supraveghează de la marginea pădurii.

E scund, dar bine clădit, înfofolit în blănuri, iar pe umăr are un arc și în mână ține o suliță. Are păr blond, la fel ca barba-i împletită, deși chipul de deasupra acesteia pare albastru. Din câte-mi aduc aminte, se spune că Niagara își vopsesc trupurile cu alb și albastru înainte de-a porni la luptă. Încet, calculat, bărbatul începe să înainteze cu pași mari prin poiană, spre mine, ațintindu-mă cu privirea în timp ce pășește prin iarbă.

O iau la fugă, reușind să-mi adun toată energia și suflul spre copacii din apropiere, fără să mă gândesc că poate bărbatul cu barbă blondă tocmai asta și-a dorit să fac, însă un al doilea bărbat țâșnește dintre copaci ca să mă prindă. Este mult mai mare și suficient de puternic să mă țină pe loc fără pic de efort, așa că mă zbat ca un iepure prins în colții, unui câine, dând neajutorată din picioare. Nu pot decât să țip, dar și acest lucru îmi este interzis când o labă mare și păroasă îmi astupă gura cu totul.

– Așa, fată, acum chiar că nu mai ai ce face, îmi spune cel care m-a capturat cu o voce adâncă și prea voioasă pentru un bărbat ce posedă o strânsoare atât de formidabilă. Are un miros puternic, ca de câine ud, iar dosurile palmelor îi sunt pline de semne zdrențuite, ce par nelalocul lor prin comparație cu felul lui elevat de-a vorbi.

Încerc din nou să țip, dar eforturile îmi sunt de două ori inutile: nu numai că palma cărnoasă a bărbatului îmi reduce țipătul la un bâzâit ca de bondar, dar și alți membri ai tribului Niagara îmi răspund prin râsete, iar celor doi bărbați li se alătură și alții, ieșind dintre copaci. Număr mai bine de zece, cel puțin doi cu carabine vechi pe umăr, înainte ca acela care mă ține să mă salte în brațe, astfel încât acum îi privesc chipul pocit. Are păr lung și barbă de un maroniu întunecat, asemănător cu scoarța copacilor, iar ochii albaștri îi sunt afundați în orbitele aflate deasupra unor obraji rozalii, pictați cu simboluri albastre complicate – acum îmi dau seama că ceea ce am luat mai devreme drept vopsea sunt de fapt tatuaje.

– Eu aș fi mai ascultător, în locul tău, tânără domnișoară, îmi spune tâlharul, ținându-mă la o lungime de braț de el, după ce mi-am exprimat clar intenția de a-l lovi cu piciorul și a-l mușca. Trebuie să te informez că partenerii mei au stabilit deja un perimetru sigur în jurul nostru. Din moment ce ești singură și fără nicio scăpare din această situație, am căzut de acord că trebuie să fii luată în custodie, ca să-ți putem asigura protecția. De acum înainte îți vom supraveghea îndeaproape orice tentativă de evadare și vom trata acest lucru doar ca pe un delict banal, dar orice împotrivire va fi considerată un act de agresiune intenționat și voluntar, iar cooperarea ta fi asigurată cu ajutorul unor eforturi de convingere forțată, ceea ce ar putea conduce la rănirea ta gravă și ireversibilă. Ai înțeles?

Să fiu sinceră, n-am putut urmări prea mult din ce-a spus bărbatul, dar atitudinea lui și șirul de dinți ascuțiți îmi sugerau mai clar decât toate acele cuvinte elevate că sunt într-o situație dificilă.

– Ai noroc că eu și partenerii mei te supravegheam, din întâmplare, în pădure. În valea asta se află chestii mult mai periculoase decât noi. Acum, hai să renunțăm la felul ăsta păgubos de-a ne purta și după aceea putem…

Nu reușesc să disting tot ce plănuiește bruta să facă, pentru că în clipa aia bubuitul unei carabine se aude în poiană tare și surprinzător, acoperind vaietul neîncetat ce se aude din cer. Bărbatul cu ochi albaștri slăbește strânsoarea, iar eu cad epuizată în iarba rece. Când ridic capul, îl văd pe unul dintre bărbații din tribul Niagara, o sperietoare cu brațe lungi și capul ras, clătinându-se și căzând pe o parte, cu fața transformată într-o mască însângerată. Văd cum prietenii lui se ghemuiesc în jur pentru a se feri de grindină, cu armele ridicate pentru a răspunde atacului. Îl văd pe un bărbat ducându-și pușca la umăr, un obiect ruginit, dar într-o stare suficient de bună încât să scoată o jerbă de fum, urmată de un pocnet puternic.

Spre uimirea mea profundă, se pare că eu aș fi ținta acestuia și-mi țin răsuflarea în așteptarea impactului cu glonțul, doar ca să descopăr că dușmanii mei au alte preocupări, mult mai stringente. Cel care pusese laba pe mine nu mi-a dat drumul de surpriză sau de teamă, ci pentru a smulge de la centură două toporiști cu aspect sinistru. Le rotește prin aer și le îndreaptă în direcția primului foc de armă, numai că la jumătatea gestului, pe când răcnea un blestem, blănurile sale, fața și aerul din jur se umplu de roșul sângelui împroșcat în toate părțile.

Deasupra lui stă Rae, cu un cuțit în mână și cu obrajii plini de stropi de sânge. Bărbatul cu ochi albaștri cade într-un genunchi, apoi se prăbușește la pământ, iar ea mai înfige cuțitul de două ori în el – două împunsături rapide, la fel de iuți precum răpăitul unei

ciocănitori – înainte ca el să atingă pământul, cu gâtul și coastele mustind de sânge.

Încerc să sar în brațele familiare ale lui Rae, dar chiar când izbutesc să îndrept un picior ca de cârpă, Rae mă înșfacă de guler și mă aruncă violent pe solul înzăpezit. Când strig din cauza surprizei, singurul ei răspuns este să-mi comande pe un ton dur și rece să rămân jos și să păstrez tăcerea.

Surprinderea mă amuțește mai mult decât orice. Rae nu mi-a mai vorbit niciodată în felul ăsta, nici măcar când ne certam foarte tare. Sunt obișnuită cu izbucnirile ei neîndurătoare, dar de data asta văd ceva diferit la ea, ceva rece și înghețat. Mă apasă cu o mână pe piept, ca să mă țină culcată la pământ, și mă apasă dureros cu genunchiul pe șold, ca să-mi descurajeze orice urmă de împotrivire. Întinsă pe spate, reușesc să-i văd chipul cu claritate, maxilarul încordat și bărbia de pe care se scurge sângele bărbatului cu ochi albaștri, iar în minte mi se formează ideea că n-am mai întâlnit-o niciodată în viața mea pe fata asta. Rae nici nu mă bagă în seamă, în schimb lasă cuțitul din mână și bâjbâie după pistolul de la centură. În timp ce eu o privesc cu ochi holbați, ea ridică pistolul și începe să tragă lent și metodic spre o țintă pe care nu reușesc s-o disting.

Acum încep și eu să percep zgomotul și haosul din jurul meu: țipete sălbatice, vâjâitul săgeților și clinchetul puștilor. Număr trei împușcături dinspre pistolul lui Rae, apoi ea se ridică în picioare, pășește peste mine și pornește cu pași mari prin poiană. Eliberată dintr-odată și dornică de mișcare, mă ridic în genunchi, apoi în picioare, la timp să-mi văd sora, care încă trage cu pistolul, avansând prin mulțimea de Niagara, deși numai doi au mai rămas în picioare. Rae trage din nou, așa că din doi mai rămâne doar unu. Ultimul care cade este bărbatul cu barbă blondă care m-a ademenit aici, arcul gol alunecându-i din mână când își pipăie gaura din piept făcută de Rae.

Câteva clipe nu se mai aude decât vaietul din cer, care se estompează precum un ecou, așa că am timp să privesc în voie scena care s-a transformat incredibil în doar câteva minute. Poiana este acum presărată cu săgeți, cu topoare și cu trupuri bărbaților, care, nu cu mult timp în urmă, mă priveau pofticios și rânjeau la mine, iar iarba a fost culcată la pământ de focurile de armă și de tălpile celor acum căzuți. Singura rămasă în picioare este sora mea, care-și ține pistolul lipit de corp, stând nemișcată în mijlocul poienii în timp ce fulgii de zăpadă plutesc în jurul ei, de parcă ar avea de înfruntat vreun pericol și nu îndrăznește să facă ea prima mișcare.

– Rae? o strig cu o voce răgușită de la țipat și de la strânsoarea mâinii sale din jurul gâtului meu.

Rae se întoarce brusc, făcându-mă ca, timp de o secundă, să cred că nu mă recunoaște. După care expresia i se schimbă și-mi

dau seama că m-a recunoscut, deși am senzația că aș fi cineva pe care l-a cunoscut cu mult timp în urmă, iar acum încearcă doar să-și aducă aminte când și cum. Se repede spre mine fără o vorbă și mă văd nevoită să-i repet de mai multe ori că n-am pățit nimic înainte ca ea măcar să audă ce-i spun, dar ea continuă să mă întrebe dacă sunt rănită, și trebuie iar să-i repet că sunt bine, că n-am nicio rană.

Din pădurea din spatele nostru se aude un fluierat, apoi îi văd pe Lester și pe Apricot printre copaci, cu puștile în mână. Tresar când îmi dau seama că probabil ei au fost cei care au tras primii în bărbații din tribul Niagara și că, în timp ce eu stăteam țintuită la pământ, în jurul meu avea loc un adevărat măcel, iar Rae și-a folosit trupul ca să mă protejeze de roiul de gloanțe și săgeți ce treceau pe deasupra noastră.

Gândindu-mă la Niagara, îmi aduc aminte de misiunea care m-a făcut să ajung aici. Mă grăbesc să-i spun lui Rae despre dușmanii pe care i-a descoperit Half-Moon pe Creastă, însă ea mă întrerupe:

– Știm, Sunshine, îmi spune ea cu o voce caldă acum, și ultima urmă de atitudine ostilă, rece dispare și ea. Am dat de urma acelor băieți și-a tribului lor nu departe de-aici. Doar că nu sunt Niagara. Sunt Nworki.

– Nworki? exclam uimită, aruncând o privire spre bărbatul doborât la pământ de Rae. Ce să caute Nworkii atât de departe în nord?

– N-am idee, dar sigur sunt Nworki. Convinge-te singură!

Bărbatul cu ochi albaștri a rămas nemișcat, iar șuvoiul de sânge care-i curgea din gât s-a transformat într-un firicel. Rae îl apucă de mână și i-o răsucește. Acolo, printre tatuajele întunecate de dedesubt, se află simbolul pe care-l poartă orice Nwork:

I ♥ N Y

– Hai, Sunshine! Lester și Apricot ne-așteaptă.

Prietenii noștri au dispărut printre copaci, cu armele pregătite ca să ne acopere retragerea. O privesc pe Rae în timp ce-și recuperează pălăria și-și șterge cuțitul pe iarbă, apoi pornesc și eu în urma ei prin pădure, forțându-mă să nu mă întorc și să mă uit la poiana plină de rămășițe însângerate, care a fost martora unui adevărat măcel.

Hotărâm să o luăm pe calea mai lungă înapoi spre Creastă, avântându-ne prin vale și asigurându-ne spatele pentru a evita confruntarea cu grupul principal de Nworki, despre care Lester crede că ar număra în jur de cincizeci de oameni.

– De cum i-am văzut, ne-am dat seama că n-avem cum să rămânem în New Absalom, spune el. Mă bucur că Half-Moon a fost primul care v-a adus veștile proaste.

Alergăm cât putem, Rae prima, apoi eu, iar Lester și Apricot la urmă, cu armele în mâini. Țipătul acela s-a transformat într-o simplă șoaptă acum, însă briza caldă, până de curând doar o pală de aer dulceag, s-a întețit, devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce coborâm în vale. Nu mai vedem niciun Nwork și încep să cred că ne învârtim în cerc aiurea, când Rae se oprește brusc și strigă:

– Stați!

Rostește comanda pe un ton care ne face să ne supunem imediat.

– Ce e, Rae? întreabă Apricot.

Rae nu-i răspunde. S-a oprit în mijlocul pasului, cu umerii încordați. Când Lester face un pas spre ea, țipă din toate puterile:

– Nu vă mișcați!

Spaima din glasul ei mă oprește mai iute decât orice ordin, însă cuvintele pe care le aud după aceea sunt rostite pe un ton jos, egal:

– E o capcană.

Acum, că ne-am oprit, ciudățenia acestui loc devine evidentă. Atmosfera rece de iarnă a dispărut cu totul și simt un iz straniu, asemănător cu ceva metalic și oceanic în același timp. A început o burniță măruntă, deși îmi aduc aminte că în urmă cu doar un minut ningea.

Rae se mișcă de pe un picior pe altul și începe să se răsucească. Pușca i-a căzut din mâinile pe care acum și le ține întinse în față, de parcă n-ar mai fi văzut așa ceva în viața ei, și pe bună dreptate: deasupra fiecărui deget al lui Rae dansează câte o flacără alb-aurie, creând impresia că fiecare deget i s-a transformat într-o lumânare aprinsă. Ridic capul să-i întâlnesc privirea și văd cum același foc pal îi cuprinde obrajii și fruntea, pâlpâind la fel cum pâlpâie văpăile trandafirii deasupra cărbunilor încinși. Vocea îi răsună slab, forțat:

– Trebuie să plecați, ne spune. Chiar acum.

– Rae! o implor eu, însă ea mă oprește cu un țipăt, un țipăt disperat și înfricoșător, prea greu de îndurat.

– Fugiți! strigă Rae cu toată puterea chiar în timp ce flăcările de pe fața ei se învârtejesc și se răspândesc în toate direcțiile.

Într-o secundă, e învăluită de flăcările alb-aurii, un foc ce arde din ce în ce mai fierbinte și mai strălucitor, până când erupe într-o explozie ce mă saltă de la pământ.

Reușesc să zăresc pădurea unde s-a aflat odată sora mea, acum învăluită în flăcări și-n aur topit, însă imaginea dispare ușor-ușor, micșorându-se cu încetineală, până când tot ce mai pot vedea

sunt copacii pârjoliți. Pe lângă noi trec pâlcuri de copaci și pajiști, fără să ne dăm seama. De-abia când văd urme de pași sub mine, în zăpadă, înțeleg că atârn pe umărul cuiva și că urlu numele lui Rae. Aud gâfâitul lui Apricot Bose în ureche:

– A dispărut, a dispărut, a dispărut!

O incantație ce vine în același ritm cu pașii ei rapizi, apoi aud pași bubuitori și-mi dau seama c-am ajuns la Creastă.

Oare simțurile mi-au fost atât de tare alterate, încât nici măcar n-am băgat de seamă cum am ajuns aici?

– Încolo nu te mai pot căra, îmi spune Apricot aproape sufocându-se. Va trebui să urci singură, Naomi.

Lângă ea, Lester își reîncarcă pușca. O ridică și trage un foc spre copaci, scoțând în același timp un urlet răsunător. Probabil că Nworkii au renunțat să ne mai urmărească. De deasupra, de pe Creastă, se aude răspunsul sub forma pocnetelor unor arme de foc, apoi se aude și o goarnă. Ca de la depărtare, mintea îmi spune că tribul Niagara a atacat deja, apoi vine într-adevăr și confirmarea: a început bătălia.

Aud încă un zgomot, necunoscut, peste țipete și împușcături. La început pare îndepărtat, apoi capătă viteză și devine mai intens, până se transformă într-un bubuit neîntrerupt, iscat parcă de un uriaș ce aleargă cu toate viteza. Mă aștept ca vreo creatură monstruoasă să țâșnească dintre copaci, ceea ce văd în schimb este și mai straniu: lumini albastre, subțiri și ascuțite ca niște ace, împung cerul la orizont, fiecare fulgerând doar o clipă, dar cu atâta forță, încât despică norii.

Știu că acum trebuie să mă ridic și să lupt, dacă vreau să scap cu viață. Îndoi degetele și găsesc pistolul, cadoul lui Rae pentru mine, pe care deja îl strâng cu toată puterea.

6

TORRO

Ultimele cinci minute ale turei trec cel mai greu. Nu spun că sunt cele mai lungi pentru că fiecare are câte șaizeci de secunde, la fel ca orice alt minut de la începutul timpului. Sigur, par mai lungi, dar nu asta le face să treacă mai greu. Ce le face să treacă atât de greu este faptul că ai tot urmărit peștele rulând pe bandă vreo șaisprezece ore la rând, în timp ce lame mici îl spintecau, îi scoteau mațele și-i tăiau capul, după care a fost băgat în conserve și înecat în ulei, apoi fiert la temperaturi superînalte, apoi conservele au fost etichetate și introduse în cutii, în timp ce tu doar așteptai să se termine totul; doar că, atunci când se termină, nu ai senzația că de fapt se termină. Te *simți* de parcă *tu* însuți te-ai afla acolo pe benzi, iar motivul care te face să simți că totul a rămas neschimbat este că acum *tu ești* cel care se mișcă alături de ceilalți peștișori, așteptând cuminte ca ferăstrăul rotativ să se lase în jos și să-ți taie capul. Așa că, atunci când aud clopotul sunând la sfârșitul turei, nu o iau la fugă ca toți ceilalți. Mai rămân la postul meu cam un minut și-mi las creierul să decidă care-i susul, care-i josul și așa mai departe. Dacă mă întreabă cineva ceva, îi spun că m-a luat amețeala, iar asta nu-i chiar o minciună. Dar este, în același timp, o scuză bună ca să nu plec chiar acum.

Rămân la postul meu și-i urmăresc pe ceilalți cum ies pe rând afară, cum își aruncă mănușile, ochelarii de protecție, plasele pentru păr și șorțurile în containere separate, spre a fi curățate și sterilizate și așa mai departe, grăbiți, de parcă ar trebui să ajungă urgent undeva sau ceva de genul ăsta, chiar dacă primul tren înapoi spre oraș pleacă abia peste cincisprezece minute. Majoritatea sunt copii de vârsta mea, adică șaptesprezece ani. Aproape toți vin să lucreze în fabrici, chiar dacă sunt ca mine și au reușit să termine o școală. Nu că școala te-ar ajuta să realizezi ceva. Sau să câștigi experiență. Există o mulțime de oameni care au lucrat o viață întreagă în fabrici și n-au ajuns nici măcar șefi de echipă și pun pariu că cel puțin jumătate dintre ei au făcut la fel de multă școală ca mine. Reușesc să-i disting pe cei care au prins ceva experiență, acolo, printre copiii mai mici de ani. Nu sunt prea mulți, totuși. Ideea e asta: cu cât înaintezi în vârstă, cu atât îți cresc șansele să ajungi pe Front, în loc să rămâi bine-mersi în bătrâna Colonie 225.

Când din fabrică a ieșit aproape toată lumea, pornesc și eu spre ușă, abătându-mă ușor din drum în așa fel încât să trec pe lângă mașinile de gătit, dincolo de care toate conservele pe care le iau sunt gata de încărcare, lipsindu-le doar etichetele, probabil. Când trec de ultimul colț, mă împiedic și dărâm un munte de conserve de pe banda transportoare. Mă prefac că sunt extrem de jenat din cauză că am stricat bunul mers al liniei de producție și așa mai departe și ridic cu atenție fiecare cutie de pe jos, pe care o curăț de praf și o verific de îndoituri. Așez cutiile întregi la loc și le arunc pe cele îndoite într-un tomberon pe care scrie „neconforme“. Sunt o mulțime de cutii neconforme.

Procedez așa cam de două ori pe săptămână de când am început să lucrez la fabrica de conserve, îndoind câteva cutii din când în când, astfel încât să nu mai poată fi ambalate. Știu o mulțime de metode. De exemplu, pot uita ceva pe banda transportoare, blocând-o, iar conservele încep să cadă, sau pot lăsa una dintre cutiile de carton pentru ambalare să se ude un pic, iar fundul acesteia se rupe când încerc s-o ridic de jos. Chestii mărunte, de genul ăsta. Mai pot șterpeli și câte una sau două de la postul meu, dar trebuie să procedez cu mare atenție, altfel cineva s-ar prinde de șmecherie. Pe raporturile de performanță, rata mea de greșeli este în categoria „bună“, deși nu este nevoie decât de „acceptabil“ ca să poți evita acumularea de avertismente.

Continui să mai joc o vreme rolul de neîndemânatic, făcându-mi de lucru cu mănușile și cu șorțul, apoi mă grăbesc să-i ajung din urmă pe cei care părăsesc clădirea. Cu greu s-ar deranja cineva să se uite ce fac; nu sunt decât o turmă mare și obosită. Ne strecurăm printre ușile uriașe și o luăm pe podul de pe care poți vedea jumătate din complexul de fabrici, un mamut de clădiri pătrățoase și înghesuite, printre care se mai văd domuri și vălătuci de abur țâșnind dintr-o încurcătură de țevi și înălțându-se spre cer și multe alte chestii.

Nu știu exact cum, dar Hexi reușește să mă identifice în mulțime, o adevărată realizare ținând cont că arăt exact ca toți ceilalți. Adică sunt un pic mai înalt decât media, dar am părul tuns la fel de scurt ca toți muncitorii din fabrică, o miriște de păr negru și zburlit tot timpul, și, purtând aceeași uniformă maronie ca pământul la fel ca restul, nu prea am cum să ies în evidență. Totuși, asta n-o împiedică pe Hexi să mă găsească imediat.

– Hei, Torro! mă strigă cu vocea ei ascuțită.

Numele meu întreg este Troshosho, așa că vă dați seama de ce Torro e mai la-ndemână.

Hexi este extrem de prietenoasă. Adică s-ar putea împrieteni și cu o piatră, iar apoi piatra i-ar trimite felicitări de ziua ei de naștere.

– Cum de m-ai găsit așa repede? o întreb.

– Mirosul tău, băiete. Ce-ați avut azi, ton?

Mă temeam eu că va zice ceva de genul ăsta.

– Hering.

– Glumesc doar, nu mai fi așa *sen*sibil! Jumătate dintre oamenii ăștia miros a pește sau nu ți-ai dat încă seama? În orice caz, tu cel puțin poți scăpa de mirosul de pește după un duș sau două. Eu voi fi roșie o săptămână întreagă! exclamă ea și-și ridică mâinile ca să pot vedea petele pe care le-a căpătat băgând sfeclă roșie în conserve.

– Un duș sau *două?* Tu ce crezi că fac toată ziua?

– În principiu, același lucru pe care-l fac și eu toată ziua. Vii să mâncăm? Probabil că băieții ne așteaptă deja.

Toți cei care lucrează în fabrici primesc două mese pe zi și un credit pentru localurile din oraș. Îți poți folosi creditul și aici, dacă ai luat-o razna. Cantina fabricii este o încăpere uriașă aflată în mijlocul complexului, cu șiruri de mese și bucătărese care-ți trântesc cu polonicul apă chioară de diferite nuanțe în farfurii segmentate. Apa asta chioară depinde de sezon, căci, de pildă, atunci când sunt recoltați cartofii, fiertura de amidon devine ceva mai bună. Din fericire, suntem în urmă cu norma la sfeclă roșie și la pește, așa că eu și Hexi nu va trebui să mâncăm ce împachetăm de nu mai știu când.

Zeama de azi e de trei culori: portocalie, maronie și verde. Portocaliul provine de la morcovi feliați sau ceva de genul ăsta, iar maroul provine de la un fel de carne misterioasă, înecată într-un sos la fel de misterios. Verdele ar putea fi de la broccoli sau mazăre, dar nu intenționez să mă gândesc prea mult la așa ceva. Când Hexi își întinde farfuria ca să-i fie servită zeama, observ că se uită la petele roșii de pe mână cu mult mai puțină voioșie decât înainte.

– Să știi că nu arată chiar atât de rău, o consolez eu. Oricum, mai avem două săptămâni și gata, am terminat. Douăzeci de zile, nu mai mult. Poate că după aia vei pica la ceva mai bun.

Eu aș vrea să fiu trimis alături de pescari. Da, știu, ciudat din partea mea, având în vedere sentimentele actuale față de pește. Doar că îmi și imaginez cum voi sta afară, înconjurat doar de ocean cale de sute de kilometri în orice direcție, departe de bătrâna C–225, și da, așa ceva e pentru mine. Totuși, e greu să obții o slujbă de pescar. Ai de învățat o mulțime de lucruri, așa că, dacă nu te apuci din timp de ea, probabil că nu vei reuși niciodată. Aș fi avut mai multe șanse dacă aș fi abandonat școala cu mai mulți ani în urmă, ceea ce, dacă stai să reflectezi, nu este o gândire chiar sănătoasă.

– Cu norocul meu, probabil că voi ajunge la textile, oftează Hexi. Cel puțin, așa voi avea mai multe nuanțe de vopsea pe mine, nu numai roșu. De fapt, cred că îmi stă cel mai bine cu verde, tu nu crezi?

– Încă nu mi-ai zis cum de m-ai găsit în mulțime.

– Cum? Nu știu. Bănuiesc că ai un stil de-a merge altfel decât ceilalți.

– Cum altfel?

– Nu știu, altfel, pur și simplu. Îi vezi pe băieți? Eu sunt complet pierdută.

Hexi are o mare capacitate de-a-și aminti chipurile oamenilor, însă n-ar putea găsi o cale de ieșire dintr-o cutie goală. De exemplu, nu știe niciodată care e masa noastră, chiar dacă stăm zi de zi la aceeași masă. E o masă bună, așa că, periodic, trebuie să facem gură ca să nu ne-o ia alții. Spammers, Mersh și Isslyn sunt deja așezați acolo, înfulecând cu poftă din grămăjoarele aflate în farfurii.

Spammers ne salută cu obișnuitul: „Salutare, tovarăși!“ Îi place să pară voios într-o manieră sarcastică. E felul lui preferat de-a aborda viața, în general.

– Ce s-a întâmplat cu Mersh? întreabă Hexi după ce ne așezăm, căci Mersh pare pe punctul de-a se prăbuși complet, fără a se mai putea ridica.

– Mersh s-a hotărât că nu mai are nevoie de somn la fel ca noi, restul, îi răspunde Isslyn. De asta avem acum nevoie, de un prostovan nedormit, care să aducă încărcăturile de pe câmpuri.

De fapt, Isslyn e chiar dulce în majoritatea timpului, dar când consideră că faci o prostie, se poate transforma într-o adevărată pacoste. Spune că e pentru binele tău.

– Aloo, Mersh? Dacă mori în vreun accident înfiorător, să știi că am să te ucid, mă auzi?

– N-am de gând să mă izbesc de cineva, se apără Mersh. Sunt probabil cel mai bun șofer de pe tura mea.

Mersh se împăunează mereu cu cât de bun e el la orice, deși ar putea avea, de fapt, dreptate. Șoferii ăia chiar sunt îngrozitori.

– Și nu-i vina mea că sunt obosit. Au făcut turele mult prea lungi. Nu mai avem timp să dormim, spune el în timp ce răscolește prin grămada colorată din farfurie. Ascultați-mă pe mine, sunt gata să mă înscriu în Legiune.

Nimeni nu-i răspunde. Ne aruncăm cu toții priviri, destul de neliniștiți. Se presupune că Legiunea este un fel de armată incredibilă. Sunt plecați departe și luptă în cel mai mare război din toate timpurile, iar din partea noastră se așteaptă să ne arătăm de-a dreptul încântați, pentru că dușmanii împotriva cărora luptă Legiunea ne vor pe toți morți. Toți vorbesc despre cât de eroic luptă Legiunea. E o cerință de bază. Toată lumea trebuie să se arate mulțumită pentru că poate munci toată ziua ca să sprijine eforturile de război. Se caută tot timpul noi recruți pentru a merge la luptă, dar majoritatea nu se arată prea dornici să devină eroi. Oamenii din colonia noastră se înscriu tot timpul, dar chestia e că niciunul dintre ei nu s-a mai întors. Nimeni.

Niciodată. Așa că, atunci când Mersh începe să vorbească despre înscrierea în Legiune, ne arătăm cu toții destul de speriați. Să știți, toți ne mai *gândim* din când în când la asta. Dacă tot trimitem spre Legiune mâncare și toate cele, probabil că n-o duc chiar atât de rău pe-acolo, ne gândim noi. Dar Mersh este singurul care se gândește serios la asta. Iar asta ne sperie. Mersh se comportă ca un idiot mai tot timpul, dar îl știm dintotdeauna și nu vrem să plece pur și simplu și să ne lase baltă.

– Ce? întreabă Mersh, de parcă ar ști la ce ne gândim. Vreți să-mi spuneți că în Legiune nu este mai bine decât aici?

Privește lung imaginile care acoperă pereții cantinei, picturi gigantice, care înfățișează tineri, băieți și fete, îmbrăcați în armuri cu aspect romantic și privind ca niște adevărați eroi în depărtare, în timp ce pe fundal se văd răsărituri de soare, munți, cascade și alte alea. Peste tot prin colonie sunt afișe cu aceiași tipi arătoși, uneori în armuri, avântându-se în luptă, alteori în uniforme impecabile, construind case sau stând în săli de curs ori râzând. Pe afișe sunt întotdeauna sloganuri precum „Luptă pentru tine“, „Participă și tu la aventură“ sau „Îți construim viitorul“.

– Hai, Mersh! spune Spammers. Doar nu bagi în seamă asemenea rahaturi!

Când vine vorba de Legiune, Spammers se transformă în ceea ce ai putea numi un sceptic.

– Da, intervine și Isslyn. Probabil că jeleurile alea din Legiune se uită la poze cu copii care muncesc pe câmpuri și în fabrici și se gândesc ce bine ar fi să se afle în locul *nostru*.

Toată lumea râde, însă Mersh devine și mai posomorât.

– Cel puțin ei apucă să doarmă suficient și primesc și mâncare câtă vor. Iar după cinci ani în Legiune, poți renunța și te poți întoarce într-o colonie care nu are norme de îndeplinit.

Unul dintre afișele pe care le poți vedea peste tot poartă sloganul „Viitorul tău începe astăzi“. Întotdeauna se vede un grup de oameni care mărșăluiesc în depărtare, nu vezi spre ce anume, iar cineva stă în spatele lor și te invită și pe tine să li te alături. Persoana din spatele lor diferă de la afiș la afiș. Uneori este un tip cu aspect de dur, alteori este o fată cu bust mare, într-o uniformă care probabil e cu vreo câteva numere mai mică. Mersh chiar a furat unul dintre afișele cu fața țâțoasă. Îl păstrează ascuns sub saltea. Pariez că la asta se gândește chiar acum, cum să o ia de la început într-o nouă colonie, alături de fata aia cu țâțe mari, care probabil că nici nu există în realitate.

– Și crezi așa ceva *pentru că?* se înfurie Spammers.

– Nu-ți mai aduci aminte când au venit cenzorii ultima oară? spune Mersh. Cu ei era și tipul ăla, cel care a înființat Colonia 401. *Fusese și el* în Legiune.

– Și *de ce* crezi așa ceva? repetă Spammers. Pentru că avea o cicatrice pe obraz? Tu nu-ți pui niciodată întrebarea de ce nu aduc cu ei pe nimeni din Țărmul de Granit?

Țărmul de Granit este numele dat de noi Coloniei 225. Nu e un nume oficial sau ceva de genul ăsta, dar sună mult mai interesant.

– Poate că pur și simplu nu vor să se mai întoarcă în gaura asta împuțită, murmură Mersh.

A tot înțepat și răscolit grămăjoara informă din farfurie, însă acum se oprește și zâmbește subțire, de parcă ar ști cine știe ce secret.

– Totuși, nu ne reține nimic să încercăm să ne îmbunătățim puțin nivelul de trai. Da, copii?

Își desface geaca și ne arată ceva mare, alb și încrețit. O sfeclă de zahăr, pe care o ține ascunsă pur și simplu, ca pe o bombă.

Hexi s-a panicat instantaneu.

– Mersh, ce *faci?*

– Să știi că de fiecare dată pierdem pe drum o mulțime din astea, din camion.

Surâde și mai larg, de parcă nu ne-ar veni să credem cât de inteligent e el.

– Asta a căzut în timp ce trăgeam camionul la punctul de descărcare. Cât credeți că valorează?

– N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui, îi răspund eu.

Azvârl o lingură plină de jeleu verde în gură și vorbesc cu gura plină, de parcă nici nu mi-ar păsa de sfecla lui idioată.

– Bănuiesc că, dacă te-ar prinde cineva furând, ai primi o grămadă de avertismente.

– Și tu acum, toată lumea de aici fură. Ce crezi c-aș putea obține pe ea? Crezi că aș putea s-o schimb cu un text în engleză?

– Asta înseamnă complicitate, iar noi nu vrem să avem nimic de-a face cu ea, spune Spammers. Furtul voluntar, în mod normal, nu este acceptat și afectează statutul și integritatea colegilor muncitori, a supraveghetorilor și a directorilor fabricii acesteia. Continuă așa, și voi înainta o plângere.

Spammers pare destul de furios, chiar dacă spune numai prostii. Nu cunosc pe cineva care să aibă o părere mai proastă despre integritatea colegilor muncitori, iar el râde mereu de cei care înaintează plângeri. Spune că mai bine te-ai băși în fața cuiva, căci plângerile ar avea același efect. Probabil că și Mersh se gândește la același lucru ca mine, căci dintr-odată pare dezorientat și un pic furios.

– O poți da la schimb pe o călătorie spre Front, îl lămuresc eu. Oricum, am impresia că e-n regulă, din moment ce tot ai de gând să pleci acolo.

Îți poți da seama că Mersh și-a imaginat cu totul altceva când s-a gândit să fure sfecla, ceva de genul că s-ar putea transforma

într-un adevărat erou doar pentru c-a șterpelit o sfeclă nenorocită. E atât de dezamăgit, încât până și lui Spammers îi pare rău pentru el.

– Hai! îl consolează Spammers. Putem scăpa de rahatul ăla de la tine din brațe afară, înainte să ne începem tura următoare, și nimeni nu-și va da seama de diferență. Ce zici? îl întreabă și apoi îl bate pe Mersh pe umăr. Mai avem doar șapte ore, apoi prima băutură e din partea mea!

Mersh se mai înveselește puțin când îl aude. Chiar e un băiat de treabă, dar uneori face niște prostii absolut incredibile. De exemplu, sfecla. N-are nicio valoare, dacă nu mai faci rost de alte o mie pe lângă ea, apoi ai avea nevoie de o fabrică de zahăr funcțională, iar Mersh ar trebui să știe cum stă treaba, pentru că Spammers *lucrează* într-o idioată de fabrică de zahăr. De zahăr ar avea el nevoie. Și ceea ce n-a văzut nimeni când Spammers s-a ridicat de la masă a fost că, atunci când a trecut pe lângă mine, mi-a pasat o pungă de hârtie cu vreun kilogram de zahăr, după cum se simte.

Toți ceilalți trebuie să se întoarcă la muncă pentru schimbul doi, dar eu și Hexi am stat aici practic de noaptea trecută, așa că am cam terminat cu munca pentru o vreme.

– Te întorci și tu la dormitoare? întreabă Hexi în timp ce ieșim din cantină?

– Nu, mai am ceva treburi de rezolvat în oraș.

– A, bine, salut-o pe Camareen din partea mea.

Felul în care o spune Hexi mă face să mă simt de parcă aș face ceva pe furiș. Iar asta mă deranjează. Toți prietenii noștri știu despre mine și Camareen.

– O să-i transmit cele mai calde salutări din partea ta.

Mă bucur că nu încearcă să vină și ea cu mine. Chiar am niște treburi de rezolvat, iar Hexi poate fi un lucru rău pentru afaceri.

7

TORRO

În drum spre trenuri, mă opresc la magazinul fabricii ca să-mi iau noua uniformă. Celor care muncesc în fabrică li se dă câte o uniformă nouă la șaizeci de zile. Dacă ți-o deteriorezi până atunci, tot primești una nouă, dar mai primești și avertismente odată cu ea. Eu am grijă să-i provoc mici rupturi în ziua a șaizeci și doua sau a șaizeci și treia. Știu exact unde trebuie s-o rup ca să poată fi înlocuită, dar o rup de-a lungul unei cusături, ca, în același timp, să fie și ușor de reparat. Cutia care mă așteaptă la magazinul companiei este un pic mai grea decât ar trebui, deoarece în ea se mai află douăzeci de conserve de hering îndoite.

Mersh nu exagera când spunea că toată lumea fură. Exact, toți fură, de la răhăței cu ochi ca mine și până la Prefect. Oamenii se prefac întotdeauna scandalizați și oripilați când cineva este prins furând din fabrici, din depozite sau mai știu eu de unde, dar majoritatea nu se înfurie cu adevărat. La urma urmei, nu furi decât de la Principat.

Principatul este aparatul care duce tot acel mare război și care ne protejează de inamic și de toate cele. Coloniile precum bătrâna 225 au ca scop trimiterea alimentelor, a proviziilor și a soldaților de care are nevoie, iar acest lucru trebuie făcut cu zâmbetul pe buze, pentru că fără Pripi am fi cu toții jefuiți și uciși. Pripii stabilesc norme ca să se asigure că muncim din greu și le putem oferi tot ce ne e de prisos, iar noi putem opri ce-a mai rămas, deci cam așa merge treaba în Țărmul de Granit. Dar mai e ceva: ori de câte ori depășim norma, ei o măresc. Așa că am găsit căi să păstrăm câte ceva și pentru noi. Spammers șterpelește zahăr. Eu strâmb conserve, iar supraveghetorul de la nivelul meu, care ar trebui să arunce toate conservele defecte, le păstrează și îmi dă și mie o parte din pradă. Am intra cu toții într-o groază de belele dacă ar afla cine nu trebuie, dar eu și Spammers facem treabă numai cu persoanele potrivite, adică ne învârtim printre cei care ar avea la fel de mult de pierdut ca și noi dacă ar fi prinși.

Cranely face parte dintre oamenii de acest fel. Lucrează în Centrul Orașului, e croitor, dar pivnița magazinului său arată ca un depozit pentru orice, de la piese de camion la piersici la conservă și de la tălpi de încălțăminte la paste uscate. Bătrânul

Cranely e probabil cel mai mare furnizor clandestin din Țărmul de Granit. Eu și Spammers lucrăm cu el de vreo câțiva ani.

De îndată ce Cranely mă vede pierzând vremea prin fața intrării în magazinul său, se pregătește să închidă. Nu-i ia mult – oricum locul e aproape gol. Coborâm la nivelul inferior, iar el se apucă direct să-mi sfâșie cusătura gecii. Pe majoritatea i-ar taxa în plus câteva credite pentru o astfel de treabă, dar mie îmi repară uniforma gratis. Bănuiesc că totul face parte din înțelegere. Eu și Spammers am stabilit termenii și condițiile cu Cranely dinainte, încă de când am început lucrul în fabrici, așa că el cam știe ce-i voi aduce și ce-i voi cere în schimb. Ne mai târguim totuși puțin în legătură cu cantitatea de zahăr adusă, iar Cranely se preface scandalizat, de parcă aș încerca să-l trag în piept. Este o anumită formă de afecțiune sau ceva de genul ăsta. Dacă ar fi într-adevăr supărat, ar deveni foarte tăcut. Atunci e momentul în care trebuie să dai înapoi cât de repede poți.

Nu vrei să-l superi pe Cranely. Pur și simplu nu vrei. Pare destul de bătrân, însă circulă anumite povești despre el, unele care ți-ar provoca adevărate coșmaruri. Am auzit că o fată a fugit odată de la el cu jumătate din pradă, apoi, o zi mai târziu, a dispărut cu totul. Tot ce s-a mai găsit a fost o păpușă care arăta exact ca ea, întinsă în pat. Avea aceeași tunsoare și purta aceleași haine și așa mai departe, numai că în miniatură. După cum s-a dovedit ceva mai târziu, păpușa aia fusese făcută din hainele și din părul *ei*. Și din pielea *ei*, am auzit. Astfel de povești circulă despre el. Chestii cu adevărat oribile. Dar eu și Spammers ne înțelegem bine cu Cranely și avem intenția să păstrăm lucrurile așa cum sunt.

Pentru zahărul, peștele și uniforma mea, pe care Cranely o poate modifica și vinde, primesc câteva cutii de lapte condensat și niște pâine conservată. Gărzile de la gardurile de protecție își fac mici sendvișuri din chestia asta pentru tura de noapte. Nu se mai satură de ele. Eu și Spammers am pus pe picioare o adevărată afacere făcând schimb cu ei. Am fost îndeajuns de siguri pe noi, încât să-i împărtășim și lui Cranely secretul nostru, firește, iar pe el nu-l deranjează să piardă ce câștigăm noi vânzând direct gărzilor – oricum, el e prea bătrân să alerge noaptea pe la garduri. Desigur, trebuie să împărțim și cu el o parte din profit.

Cranely termină să-mi coasă geaca destul de repede. După aceea nici măcar nu-ți poți da seama că a fost ruptă. Chiar nu poți.

– Ai o anumită atitudine azi, băiete, spune Cranely. Ai mai adus ceva pentru mine, așa-i?

– Cred că o să-mi mai dai câteva pagini în plus, bătrâne. Aproape că sunt gata să pun pariu.

Scot din buzunar o pereche de ochelari. Nu sunt tipul de ochelari pe care să-i găsești pe aici, dacă ești miop sau mai știu ce. Ochelarii standard sunt dintr-un plastic subțire ori poate dintr-o sârmă, dacă ești suficient de norocos încât să fii cineva important, și miop pe deasupra. Ochelarii ăștia arată practic la fel ca și cei normali, dar sunt și complet diferiți. Sunt mai rotunzi și au puncte galbene și cafenii. Au balamalele ruginite și lentilele sparte, dar pentru Cranely nu contează dacă ochelarii sunt noi sau nu.

– De unde ai făcut rost de ei? mă întreabă.

– Trebuie să păstrez și eu anumite secrete, nu?

Râde oarecum doar pentru el însuși, apoi spune:

– Sigur, sigur.

Apoi răsucește ochelarii în mână și se uită la ei mai îndeaproape.

Încep să devin nervos, căci poate ochelarii ăștia chiar sunt obișnuiți. Fata nomadă care mi i-a dat la schimb mi-a spus că i-a găsit departe, în teritoriul sălbaticilor, dar poate că i-a obținut pur și simplu dintr-o altă colonie și i-a făcut să pară mai vechi, ca și cum ar fi zăcut îngropați sub vreo ruină sau mai știu eu ce. Nu poți avea încredere în acești nomazi, nu pe deplin. Bine, fata asta părea destul de drăguță, dar toți spun că nomazii sunt tot sălbatici, numai că știu să folosească o furculiță. Mi-a luat câteva luni să adun toate piesele pentru pistolul ăla pe care i l-am dat în schimb, deși ar fi tipic pentru mine să ajung să obțin doar o pereche de ochelari banali. Uneori pot fi un adevărat fraier.

În sfârșit îl aud pe Cranely zicând:

– Ei, băiete, se pare că avem ceva aici.

A afișat un zâmbet larg, arătându-și toți dinții, așa cum face de fiecare dată când îi aduc câte un artefact valoros. Nu știu ce face cu ele, știu doar că mă plătește bine pentru orice nu e făcut în colonii. Cranely lasă ochelarii deoparte și începe să se foiască în jurul biroului.

– Cât ne-am înțeles? Patru pagini?

– Șapte.

Cranely nu încearcă să mă tragă pe sfoară. E pur și simplu politicos.

– Da, da. Șapte pagini. Ce memorie bună ai. Să te menții așa, ăsta-i sfatul meu.

Scoate la iveală un plic și mi-l întinde. Înăuntru sunt șapte pagini împăturite. Asta voiam să spun despre bătrânul Cranely. Întotdeauna mi-a dat câte șapte pagini. Pe care le are deja pregătite.

Bag plicul în geantă, alături de o treime din cantitatea de lapte și pâine. Spammers va trece mai târziu ca să ia și restul. Cranely chicotește în timp ce descuie magazinul ca să pot ieși.

– Ori de câte ori reușești să pui mâna pe ceva de genul acelor ochelari, să faci bine să vii la mine.

– Nouă pagini, da? îl întreb.

Bătrânului Cranely pur și simplu îi face plăcere să facă afaceri cu mine.

După ce plec de la Cranely, pornesc spre Piață, care se află la doar câteva clădiri depărtare. Locul e aproape gol în acest moment al zilei, căci majoritatea sunt la muncă sau dorm, dar o parte dintre birocrați intră și ies din Biroul Prefectului. Clădirea este de două ori mai mare decât oricare altă construcție din Piață, toată numai din cărămidă și beton, cu trepte înalte și late. Are un aspect cu adevărat impunător. Birocrații se cam uită suspicios la mine când sui treptele, de parcă aș fi primul muncitor în fabrică pe care l-ar vedea în viața lor.

Clădirea Prefectului are două șiruri de trepte ce încep imediat dincolo de uși, dar niciodată nu sunt prea mulți oameni la etajele superioare. Toată lumea așteaptă la rând să intre în încăperea asta imensă, în care așteaptă și mai multe șiruri de oameni. De aceea nu vezi prea mulți angajați pe aici. N-avem decât o singură zi liberă la zece zile de muncă și nimeni nu vrea să și-o irosească stând la o coadă idioată. Dar, pentru o mulțime de birocrați, cam în asta constă slujba lor. Spammers a lucrat o vreme la fermele de carne și spune că birocrații de aici arată exact ca porcii de la troace. Bănuiesc că nu exagerează foarte mult. Stau aliniați pe canapele, așteptând să vorbească cu cineva mai important decât ei. Să discute cu cineva mai important e un fel de hrană de toate zilele.

Aștept la unul dintre rânduri să completez o plângere, apoi mă așez la altul ca să o depun. Tipul de la ghișeu o citește și îmi zâmbește, deși nu sunt sigur, apoi îmi dă un număr, 732–00–5. Totuși, în loc să mă duc să mă așez pe canapea, pătrund în cealaltă încăpere. E cam gol pe-aici, așa că încep să mă plimb, ascultând cum îmi răsună pașii.

După un timp se deschide ușa și o văd pe Camareen.

– Numărul 732–00–5! strigă ea, apoi mă sărută.

Camareen este cu mine de vreo doi ani. E cea mai frumoasă fată din lume. Știu că nu toată lumea o consideră așa. Adică nu are un piept la fel de mare ca fata de pe afișul lui Mersh, dar nu mă interesează. Și, oricum, fata de pe afiș nici nu există. Ăsta-i un lucru pe care nu-l pricep la Mersh. Există peste tot fete adevărate, iar el a devenit obsedat de una de pe un afiș. Nu știu sigur. Poate că n-aș mai fi de aceeași părere dacă n-aș vedea-o pe Camareen tot timpul. Are niște ochi verzi ca apa oceanului într-o zi însorită, la fel ca atunci când deschizi ochii sub apă și soarele strălucește deasupra ta și nu te mai poți opri din privit, chiar dacă te înțeapă.

– Bună, Camareen!

– Și ce anume e *asta?*

Camareen ține în mână plângerea completată de mine. E funcționar începător în biroul Asistentului Subprefectului Secției de Producție, iar eu am completat căsuțele în așa fel încât formularul să ajungă direct la ea. Hârtia e verde-deschis, un verde diferit de nuanța ochilor ei, de te ia amețeala când îl privești. În partea de jos, acolo unde trebuie să completezi motivul plângerii, am scris: „Camareen muncește prea mult.“

– Am mari probleme cu modul în care lucrurile se desfășoară aici, îi răspund.

– Îmi iau acum cele zece minute de pauză, îți convine așa?

– E un început.

O aștept să mă sărute din nou și, în timp ce o face, scot plicul din geantă.

– Bănuiesc că acum va trebui să ți-l dau.

Aproape că încremenește de uimire, apoi îmi aruncă o privire aspră.

– Sper că nu e ce cred eu.

– Atunci, probabil că n-ar trebui să crezi nimic.

Când vede ce am înăuntru, mi-e clar că încearcă din răsputeri să pară în continuare furioasă.

– Termină, Torro! În caz că n-ai observat, e război și noi toți ar trebui să luăm parte la el.

– Asta înseamnă că nu le vrei?

– Sigur că le vreau, prostule!

Acum ține paginile în mână și arată de parcă ar fi gata să izbucnească în plâns. Mi se pare o nebunie că niște puncte și linii pe o pagină o pot face să reacționeze așa. Nu vrea să lase să se vadă, dar Camareen chiar poate deveni foarte sensibilă cu anumite lucruri.

– Dar ar mai fi și alte moduri în care să-ți petreci timpul liber.

Însă felul în care arată ea acum mă face să cred că nu, nu există. Paginile pe care le-am obținut de la Cranely sunt pline cu note muzicale. Pentru mine, semnele alea arată ca niște oameni subțirei atârnați pe niște sârme goale de uscat rufe, dar Camareen le poate interpreta la fel de ușor ca pe niște cuvinte. Face parte din orchestra coloniei noastre, deși oarecum urăște muzica. Muzica Pripilor e doar un zgomot bubuitor care te face să te gândești la lupte și la alte alea. Totul este despre cum facem noi parte din această înfruntare colosală și cât de eroic ne purtăm și așa mai departe. Genul ăsta de muzică are anumite efecte asupra unor oameni. Cum ar fi, spre exemplu, în timpul concertelor oficiale, când îi poți vedea pe birocrați plângând în hohote. Însă Camareen o urăște. Singurul motiv pentru care cântă este că, pe când era mică, a auzit un cântec care nu era aprobat de Pripi. Era un cântec vechi. Un vestigiu muzical. Așa că, atunci când am

auzit că bătrânul Cranely are o carte cu cântece vechi, mi-am dat seama că trebuie să fac rost de ea. Totuși, el nu vrea să dea artefacte decât la schimb cu alte artefacte. De aceea am avut nevoie de ochelari. Îmi dă la schimb de fiecare dată câte șapte pagini, iar asta durează deja de ceva vreme.

– Deci sunt bune de ceva? o întreb.

Camareen răsfoiește paginile, ștergându-se repede la ochi cu mâneca.

– Sunt foarte, foarte bune.

– Cântă unul pentru mine.

Aruncă o privire peste umăr, spre ușa care dă în hol.

– Nu aici. Mai târziu.

– Cântă-mi doar un pic, insist eu, căci știu că o va face dacă voi continua s-o presez.

Și o știe și ea.

– Bine, doar un pic.

Nu mai apuc totuși să ascult cântecul, pentru că imediat răsună alarma de apel, atât de puternic, încât n-aș mai auzi-o pe Camareen nici dacă ar urla.

8

TORRO

Aproape toată lumea din Țărmul de Granit face parte din miliția coloniei. Nu intri în serviciul activ înainte de-a împlini vârsta de cincisprezece ani, dar, de îndată ce începi școala, înveți cum se asamblează o pușcă și cum poți înjunghia pe cineva cu baioneta, plus multe altele. Pe oameni nu-i deranjează antrenamentele, totuși. Nu e același lucru cu trimiterea produselor noastre spre Pripi, pentru că știm cu toții *de ce* avem nevoie de miliție. Toți locuitorii coloniilor au văzut cum arată sălbaticii ori cunosc pe cineva care i-a văzut, însă știm cu toții că, fără miliție, sălbaticii ar da buzna peste noi și ne-ar face bucățele fără să stea prea mult pe gânduri.

Începi să-ți pui anumite întrebări când te gândești la războiul ăla măreț la care se spune că participă Legiunea și în numele nostru. Ceea ce ni se spune, la școală și în transmisiile televizate, e că există un mare imperiu care are de gând să pună stăpânire pe lumea întreagă și s-o umple cu propriile sale progenituri. Oricine altcineva – adică inclusiv noi, cei din Colonia 225 – ar fi pur și simplu executați sumar. Cei care fac parte din acel imperiu au probabil și vreun nume, în limba lor, firește, dar, din punctul de vedere al celor de aici, ei sunt pur și simplu „Inamicul“. Uneori li se mai spune și „atacatori turbați“ sau „dușmani absoluți“, dar asta doar ca să justifice discursurile oficialilor, însă, de obicei, pe afișe sau în picturile de pe pereți și așa mai departe, sunt doar niște chestii mari, înfiorătoare și încețoșate, cu gheare lungi și multe șiruri de dinți. Se spune că Frontul, unde Legiunea le ține piept dușmanilor absoluți, este un loc aflat foarte departe, însă, dacă Inamicul ar ajunge vreodată aici, nimic nu-l va mai opri. De asta trebuie să sprijinim Legiunea cu tot ce avem. Dar am început să cred, și nu sunt singurul, că la mijloc se mai află și altceva. De genul: poate că nici nu are loc un război. Poate că e doar ceva inventat de Pripi, ca să ne facă să muncim ca proștii pentru ei. Poate că, dacă am înceta să mai trimitem provizii spre Front, o să fim în regulă, pentru că, de fapt, nici nu există un Inamic. Nimeni nu iese însă în față și să o spună cu voce tare, decât poate Spammers, atunci când dă iama în proviziile de aquavee, pentru că ar fi acuzat de „revoltă și trădare“, iar asta ar fi cea mai rapidă cale să te trezești pe Front. Dar nimeni nu pune la îndoială

existența sălbaticilor. Despre ei știm cu toții că există *cu adevărat*.

Odată ce-ai auzit alarma de apel, ai cincisprezece minute la dispoziție să te prezinți la un punct de apel. Pentru mine și Camareen este destul de simplu, din moment ce Clădirea Prefecturii reprezintă punctul de apel pentru tot Centrul Orașului. Suntem printre primii care ies afară, așa că nu avem prea mult de așteptat la dulapurile cu armament de sub treptele cele mari ale clădirii. Majoritatea uniformelor de lucru în fabrică pot fi folosite și ca uniforme pentru miliție după ce ți-ai pus vesta militară, însă Camareen trebuie să-și ia pe ea o geacă mai groasă și să-și pună și ghete. Își lasă pantofii într-unul dintre compartimentele speciale din interiorul dulapului, iar eu îmi las geanta. Dacă o va găsi cineva și va vedea ce e înăuntru, o să pretind că nu-i a mea și o să pierd tot laptele și pâinea. O mare pierdere, dar tot e mai bine decât să fiu prins.

N-am mai fost niciodată aproape de Piață în timpul unei alarme și sunt surprins când văd atâția oameni importanți aici. Cred că are noimă, din moment ce lucrează cu toții aici, dar e destul de ciudat să vezi toate acele chipuri din transmisiile televizate și din ziare prezente aici. O văd chiar și pe Qu, Prefectul, plimbându-se de colo colo cu brasarda de comandant prinsă pe braț. Chiar în spatele ei se află Ghalo, Subprefectul Secției de Producție, șeful șefului lui Camareen. Amândoi ne supraveghează în timp ce ne punem vestele și beretele, de parcă ar fi cel mai interesant lucru pe care l-au văzut vreodată.

Deși Camareen tot mai era pe supărată pe mine când am auzit alarma, îmi dau seama că m-a iertat când mă strânge de braț în timp ce așteptăm ca toată lumea să se alinieze. Este de-abia a doua alarmă a noastră de când am început să facem parte pe bune din miliție, dar suntem înspăimântați de-a binelea. Majoritatea sălbaticilor din preajma Țărmului de Granit au învățat să stea la distanță de noi și, chiar și atunci când mai încearcă să ne atace, santinelele de la gardurile de protecție exterioare se ocupă imediat de ei. Alarma nu sună decât atunci când gărzile din turn nu par capabile să se ocupe singure de atacatori. Ultima oară când a fost dată alarma, o mulțime consistentă de sălbatici a atacat gardurile, încercând să pătrundă înăuntru. N-au avut nicio șansă, firește, sălbaticii ăia. Într-un final, doar câteva detașamente de miliție au fost trimise afară, însă nicio cunoștință de-a mea nu s-a aflat printre ei.

Însă, când mai multe camioane încep să tragă cu spatele în Piață, îmi dau seama că de data asta e nevoie să ieșim. Camareen mă strânge mai tare de mână, apoi Ghalo vine și începe să ne împartă în detașamente, iar eu trebuie să plec odată cu prima cursă, în timp ce Camareen așteaptă pentru a doua. Ridică o mână ca să-și ia la revedere de la mine când plec, iar mie nu-mi

rămâne decât s-o urmăresc făcându-se din ce în ce mai mică. Mă gândesc la posibilitatea ca asta să fie ultima oară când o mai văd și simt ceva ca o lovitură de pumn în piept, de parcă cineva m-ar fi lovit de-adevăratelea. Mă gândesc că ei întotdeauna trimit mai multe trupe decât ar fi nevoie cu adevărat. Ultima oară n-a fost ucis nimeni în afară de câțiva sălbatici. Și totuși, gândul ăsta nu mă face să mă simt mai bine.

Sunt atât de îngrijorat pentru Camareen, încât nici n-am timp să simt teamă sau neliniște pe drumul în afara orașului. Toți cei din detașamentul meu sunt funcționari sau birocrați de rang inferior. Se uită cam ciudat la mine, dar nu spun nimic. Își dau seama că sunt muncitor în fabrică.

Trei camioane au ajuns deja acolo când ieșim în câmp deschis, dincolo de garduri. Probabil or fi venit de la vreo fabrică sau de pe câmpurile de la marginea coloniei. Căpitanul trupelor de miliție care ne așteaptă acolo pare tot un birocrat după aspect – pe sub vestă poartă o cravată. Cred că are totuși habar de ce se întâmplă. O cheamă Ubstia și ne spune că gărzile din turnurile ce poartă numere de la cinci la treisprezece au raportat prezența sălbaticilor în pădurile din afara coloniei. Au estimat c-ar fi în jur de două sute de sălbatici sau chiar mai mulți.

– Probabil exagerează, spune Ubstia, însă Prefectul vrea să luăm situația asta în serios.

Sute. Nu mă pot abține să nu mă gândesc la asta, nici măcar atunci când pornim spre pădure. Sute, băiete. Ar fi unul dintre cele mai mari atacuri din ultimii ani. Dar mă bucur că înaintea noastră au plecat deja mai multe detașamente. În pădure se aud deja focuri de armă și sper că noi suntem cei care tragem, nu ei. Sălbaticii sunt destul de periculoși și când au doar arcuri, săgeți, securi și alte alea.

Soarele strălucește sus pe cer, dar tot e rece, iar când mai bate și vântul, poți simți mirosul de fum. Mirosul ăsta devine din ce în ce mai greu pe măsură ce ne apropiem de pădure și, curând, începe să arate ca și cum ne apropiem cu adevărat de încleștarea dintre miliție și sălbatici. Imediat ce intrăm printre copaci, vedem deja un sălbatic mort. Are pe el ceva ce seamănă cu un costum făcut din iarbă și frunze și probabil că ar fi destul de greu de văzut dacă n-ar fi acoperit de sânge. Ceva mai departe mai vedem un sălbatic mort, apoi încă unul, până ce vedem sălbatici morți peste tot, unii părând că doar ce-au adormit, alții arătând destul de oribil. Unuia i-au dispărut cam trei sferturi din cap, iar una are mațele pe-afară, agățate prin tufișuri. Nu sunt doar oameni. Mai sunt și animale, mai ales cai, toate arătând la fel de rău ca sălbaticii.

În cele din urmă ne alăturăm celorlalte detașamente. Îmi imaginez că ei sunt cei care i-au ucis pe sălbatici, însă căpitanul îi spune Ubstiei că sălbaticii erau deja morți sau pe moarte când au

ajuns ei aici. Mi se pare bizar. Bine, sălbaticii se luptă între ei tot timpul. Sunt ca niște animale lipsite de rațiune, care s-ar ucide între ele fără absolut niciun motiv. Doar că nu-mi trece prin cap niciun motiv pentru care să o facă atât de aproape de colonia noastră, când aproape sigur am ieși afară ca să vedem care-i treaba.

Împușcăturile nu se mai aud la fel de tare acum, dar nu-mi pot da seama dacă au încetat sau doar s-au îndepărtat. Cei doi căpitani decid să o luăm din loc, să ne asigurăm că n-au mai rămas sălbatici care să ne pândească, așteptând lăsarea nopții ca să ne atace. Ne răspândim, dar rămânem apropiați unul de altul, astfel încât să ne putem supraveghea reciproc. Pădurea arată ca un vis, plină de lucruri pe care nu te-ai aștepta să le vezi vreodată în realitate. Văd chiar și un cal cenușiu și gras, ce pare chiar drăguț, doar că e mort și plin de găuri de gloanțe în spate. Și mai e și un sălbatic uriaș, un colos, pur și simplu, care a rămas atârnat de un copac, iar de piciorul sălbaticului este prins un cățel. Ambii sunt morți. Mă gândesc la imaginea stranie pe care o formează, un tip imens și un cățel, dar apoi cățelul scoate un zgomot. Sau, cel puțin, așa îmi închipui. Ceva de genul unui scheunat. Sunt gata să mă apropii ca să mă dumiresc ce e cu sunetul acela, când aud ceva chiar în spatele meu, un fel de clinchet. Când mă răsucesc, am o armă înfiptă în față.

O fată a apărut de nicăieri și ține ațintit spre mine un pistol. O pot vedea dincolo de țeavă. Are ochi mari și cafenii și pistrui. *Pistrui*. Uneori îmi imaginez cum ar fi să mor, însă nu mi-am imaginat niciodată că voi sfârși ucis de cineva cu pistrui. Are de gând s-o facă, totuși. Să mă împuște, adică. Sunt sigur.

Înainte să reacționez în vreun fel, Ubstia apare cu pușca în mână, țipând la fată să lase arma jos. Doi tipi din detașamentul meu au rupt-o la fugă în direcția noastră. Fata nici măcar nu se uită spre ei, ci continuă să țină pistolul ațintit spre mine. Prin cap îmi trece ideea că fata ar fi doar vreo sălbatică însetată de sânge pornită să mă omoare din plăcere, când, brusc, Ubstia dă drumul puștii. În spatele ei a mai apărut un sălbatic, care cu o mână îi ține un cuțit la gât, în timp ce în cealaltă are un pistol, pe care îl îndreaptă spre mine. Arată exact așa cum mi-am imaginat c-arată un sălbatic, cu o față ca de piele veche și încrețită, cu barbă încâlcită și așa mai departe. Arată pur și simplu înfricoșător.

Bărbatul strigă ceva la mine, însă nu-l înțeleg din cauză că vorbește într-o limbă din aceea ciudată, de sălbatici nebuni. Suntem complet înconjurați de sălbatici. De parcă au țâșnit dintre copaci și din tufișuri și de mai știu eu unde. Și au și arme de foc. O femeie ține câte o carabină sub fiecare braț, ațintindu-le spre tipii care-au venit să ne ajute pe Ubstia și pe mine.

Acum chiar c-am dat de belea și noi, *și* sălbaticii. În orice clipă ar putea să apară un alt detașament, iar unul dintre membrii

acestuia ar putea să îl împuște pe tipul cu cuțitul sau pe femeia cu puștile, ori chiar pe toți acești sălbatici, dar nici aceștia nu s-ar da bătuți cu una, cu două, iar fetița asta ar apuca să mă doboare mai întâi pe mine. Nu știu de unde o cunosc, dar sunt sigur.

Cățelul mort parte că scheaună din nou, dar de data asta îmi dau seama că nu el scheaună. Doi ochi mari mă privesc din spatele acelui sălbatic mare și mort. Și atunci totul devine clar, când văd ochii aceia mici și cafenii. Mă uit înapoi la fata care încă ține pistolul îndreptat spre mine. Dar acum știu ce am de făcut.

– Hei, micuțo! îi spun.

Nu-i vorbesc în limba sălbaticilor, ci în auxiliară, limba pe care o folosim în colonii.

– Mă înțelegi?

Ea nu spune nimic, însă cască ochii larg.

– Ascultă, micuțo, m-ai prins, recunosc. Și pe amicii mei de-aici. Dar, vezi tu, noi mai avem mulți alții în spatele nostru, iar o parte dintre ei vor sosi aici destul de repede, și, când vor sosi, o să te împuște. Probabil că ai s-apuci să mă împuști tu pe mine mai întâi, dar te vor doborî și ei pe tine, asta vreau să zic. Așa că uite ce-ți propun: Ce-ar fi ca tu și prietenii tăi să veniți cu noi în colonie? Pun pariu că ați străbătut cale lungă, iar acum ați vrea să vă odihniți. Nu trebuie să-ți faci griji pentru sălbaticii ăștia de aici. Trebuie doar să ne dați armele voastre, totuși. Nu vă putem permite să intrați cu noi înarmați așa.

Timp de câteva momente mi-e teamă că nu m-a înțeles, dar apoi clipește. E prima oară când o văd clipind. Țipă ceva în limba sălbaticilor, către ceilalți. Bătrânul Barbă-Neagră cu cuțitul îi răspunde ceva, părând că se contrazic, dar, în final, fata aruncă iute pistolul.

– În numele tribului meu, îți accept condițiile! spune ea.

Auxiliara ei este destul de bună, deși face ca unele cuvinte să sune haios. Ceilalți par oarecum nesiguri, însă, în cele din urmă, aruncă și ei armele. Tipul cu cuțitul e ultimul care se supune.

Ubstia strigă la ceilalți membri ai detașamentului. Câțiva rămân cu armele pregătite în mâini, în timp ce restul adună puștile, cuțitele și pistoalele de pe jos. Lucrurile devin cam tensionate când fata dă fuga la uriașul mort, căci Ubstia își închipuie că ar fi putut ascunde acolo o armă sau așa ceva, dar o lămuresc că fata nu vrea decât să ajungă la băiețelul ascuns acolo. Și, așa cum mi-am închipuit, în spatele mortului se află un copilaș cu păr nisipiu. Acesta începe să plângă isteric, la băiat mă refer, dar fata îl plesnește tare peste față, adică foarte tare, făcându-l să-nceteze.

– Vrei să-mi spui și mie de unde ai mai scos-o și pe-asta? mă întreabă Ubstia când ne întoarcem la camioane. Nu mi-am

imaginat niciodată că sălbaticii ar ști auxiliara.

– Nu sunt sălbatici, îi răspund. Sunt nomazi.

Nomazii fac schimb de produse cu cei din colonii, așa că o parte dintre ei ne-au învățat limba. Și, de îndată ce l-am văzut pe băiat ascuns sub cadavru, mi-am dat seama că oamenii ăștia nu ne atacau colonia. Ei fugeau de sălbatici. Fetița asta încercase să se lupte cu ei folosindu-se de calul cenușiu mort ca diversiune.

– A, corect! Ei, atunci înseamnă că ne-ai salvat de la moarte, așa că îți mulțumim! îmi spune Ubstia, deși, după ton, pare enervată. Ar fi trebuit să-mi dau și eu seama. Cred că îmi spusese tipul ăla mai bătrân.

– Vorbești limba nomazilor? mă arăt eu impresionat.

Pe nomazi îi poți auzi mereu vorbind în limba aia a lor de fiecare dată când vin să facă negoț. Te face să te întrebi dacă ei nu cumva râd tot timpul.

– Te învață câteva fraze când faci instrucție pentru a deveni căpitan, însă n-am înțeles niciun cuvânt din ce spunea tipul ăla. Nici măcar nu știu în ce limbă vorbea.

– Vrei să zici că nu știi dacă vorbea limba nomazilor sau a sălbaticilor? o întreb pe Ubstia, căci îmi dau seama că, dacă ar fi știut, din capul locul n-am mai fi avut niciun fel de problemă.

– Nu, o mulțime de sălbatici și nomazi vorbesc aceeași limbă, dar vorbesc și multe alte limbi. Majoritatea triburilor din împrejurimi vorbesc engleza, dar unele vorbesc franceza, iar altele, spaniola.

Asta chiar mă surprinde. Aveam impresia că toți sălbaticii se pot înțelege unii pe ceilalți, iar același lucru era valabil și pentru nomazi, dar poate că și lor le este la fel de greu să se înțeleagă *între ei* cum ne este nouă să-i înțelegem *pe ei*.

– Ți-a trecut vreodată prin cap să devii căpitan de miliție? mă întreabă Ubstia. Aș putea interveni să fii instruit.

– Nu vreau decât să merg acasă.

Camareen e deja acolo, în Piață, când camionul nostru oprește ca să ne putem da jos. Ea a rămas singură acolo – celorlalte detașamente li s-a dat deja liber, însă ea m-a așteptat. Cred că detașamentul ei nici măcar n-a apucat să iasă. Mă bucur pentru ea, mă bucur atât de tare încât nici nu-mi găsesc cuvintele. În timp ce mă sărută, eu compun deja în minte următoarea plângere. Este vorba de faptul că nu sunt sărutat suficient de mult.

Aproape că-mi uit geanta în dulapul cu arme, însă ea mi-o aruncă pe umăr. Camareen s-a întors acolo când celor din detașamentul ei li s-a dat drumul, așa că laptele și pâinea au rămas la locul lor.

9

VINNEAS

Există și anumite beneficii când ești o persoană foarte importantă. Ai parte de un apartament propriu, cu vedere la For, și ți se permite să sari orice rând la care, în mod normal, ar trebui să aștepți. Cadeții trebuie să te salute, ceea ce, împreună cu privilegiul de-a sări peste rând, poate genera momente de un haz nebun. Există și băi speciale – chiar două, am auzit, deși încă n-am apucat să o găsesc pe a doua. Iar mâncarea poate fi, câteodată, extraordinară.

Curatorul Ellmore s-a străduit din răsputeri să mă informeze despre cele mai grozave avantaje la care m-aș putea aștepta după ce am fost numit Procurator al Academiei. I-a luat exact treizeci și șapte de secunde. Explicarea noilor mele îndatoriri i-a luat încă patru ore și jumătate. Punctul ei de vedere – exprimat competent, cu ajutorul unui surâs ambiguu, pe care l-a afișat tot timpul cât mi-a expus unele dintre cele mai îngrozitoare sarcini cu care era posibil să am de-a face – era că avantajele puterii nu trebuie niciodată să stea în calea îndatoririlor; dacă se întâmplă acest lucru, ceva este în neregulă. Sigur, aș avea acces la nici mai mult, nici mai puțin de două toalete strălucitoare și intime, dar, de asemenea, aș mai fi responsabil și pentru fiecare Cadet al Școlilor de Gramatică și de Retorică, de parcă ei ar fi propria mea Legiune. E greu să te bucuri de toalete cu adevărat regale când ai zilnic de înfruntat cele mai mărunte ciondăneli ale tuturor Cadeților. Se întâmplă același lucru cu majoritatea avantajelor de care am avut parte până acum: pur și simplu nu merită. Spre exemplu, mâncarea. Din când în când, mi se oferă unele dintre cele mai extravagante delicatese culinare pe care le poate oferi Orașul Nouă, însă nu reușesc niciodată să mă bucur pe deplin de astfel de meniuri neobișnuite, pentru că trebuie să le savurez în compania unor persoane extrem de dezagreabile.

Meniul de astăzi constă în carne de vită și un fel de crustaceu gătit alături de cartofi și verdeață, fiecare aranjat pe farfurii separate – un adevărat lux, având în vedere că hrana Academiei este preparată în porții pentru sute de persoane, fără a se acorda prea mare atenție savoarei, aspectului sau diferenței de temperatură dintre, să zicem, supă și înghețată. Mi-i imaginez pe Kizabel și pe Imway mâncând împreună din tăvile lor de lemn,

înfulecând cu gura plină și bucurându-se de prezența celuilalt, apoi îmi dau seama că imaginea care mi s-a format în minte este greșită, pentru că Imway este în serviciu activ și ar trebui să mănânce împreună cu escadrila sa, în timp ce Kizabel probabil doarme în laboratorul ei, sforăind deasupra unui castron cu curry instant sau tăieței. Sincer, aș prefera să mă aflu oriunde altundeva decât aici.

Una dintre îndatoririle mele ca Procurator este s-o fac pe atașatul Curatorului Ellmore, ceea ce înseamnă că trebuie să iau masa de câteva ori pe săptămână cu cei din Comandament, trupa care conduce Orașul Nouă, din care face parte și Curatorul. Ea șade în capul mesei, alături de Principele Azemon, cea mai puternică persoană din întregul Oraș Nouă, și pare că se simte destul de bine aici.

Întâlnirea din seara asta are loc într-o cameră enormă din Palatul Principatului. Ornamentele abundă peste tot – coloane canelate, tavane boltite, lespezi de piatră cu modele complicate – o referire la străvechea artă a mecanicii irațională și la demonstrațiile acelea somptuoase, înainte ca noi să modificăm totul, să-l simplificăm, lipsiți de imaginație, până la un stil simplu, fără înfloriturі, mult mai potrivit în vreme de război. Neîndoielnic, faptul că prefer un astfel de stil în locul mult mai austerelor districte exterioare ale Orașului Nouă este un simptom al academicianului cu burtă moale, așa cum țin să mă informeze, generoși, toți cei prezenți la masă.

Am fost așezat la o masă lungă alături de lachei și ofițeri neînsemnați, cu toții dornici să discute despre cea mai recentă bătălie și despre rolul pe care l-au jucat în victoria zdrobitoare pe care am repurtat-o. Știu, ar trebui să mă împăunez și eu cu ei – căci să fii Procurator înseamnă să te pregătești pentru a da ordine, iar în câțiva ani oamenii și femeile de-aici îmi vor deveni colegi. Va trebui să avem încredere unii în alții în luptă, fiecare punându-și pielea la bătaie și bazându-se pe talentul și capacitatea celorlalți, așa că îți este mult mai ușor să primești ordine de la cineva pe care l-ai cunoscut mâncând împreună o bucată de friptură sau cel puțin așa am auzit. Acesta este viitorul meu, viața pentru care m-am pregătit de când mă știu, prețul pentru care am supraviețuit unei întreceri acerbe între cei de-același rang, promovând grad după grad în cadrul Academiei, totul pentru a mi se garanta un viitor de lider în Legiune. În viitor mă vor aștepta alte și alte provocări, ce iată că vin la pachet cu toalete strălucitoare și fileuri de mușchi înecate în sânge.

Dar, dintr-un anumit motiv, nu mă pot bucura pe deplin de laudele și de automulțumirea ce răzbat dinspre ceilalți pentru că l-am învins pe Romeo în cea mai recentă confruntare. Un motiv e că nu sunt pe deplin convins că i-am învins atât de categoric cum

ne închipuim. Asta și mai sunt distras și de bărbatul care stă lângă mine.

Are de două ori vârsta oricărei persoane prezente la masă și nu l-am mai văzut niciodată la vreo astfel de întâlnire, ceea ce înseamnă, probabil, că a venit în vizită din vreunul dintre celelalte orașe sau chiar de pe Front. Dacă am dreptate, ar trebui să stea lângă Curatorul Ellmore, nu aici, cu cei de rang inferior. Totuși, ceea ce-mi atrage atenția este mâncarea din fața lui. A refuzat meniul cu ingrediente proaspete din seara asta și a ales pește marinat, stropit cu smântână, alături de rondele de pâine unsă – „înecată“ cred c-ar fi un termen mai potrivit – cu o substanță cleioasă și albă, ce pare că are consistența lipiciului. Efectul creat, mai ales că tot înmoaie pâinea în cleiul ăla, este cel puțin tulburător.

Oroarea și uimirea pe care le simt se amestecă una cu alta și mă împiedică să-l văd pe Imperatorul Feeroy venind în direcția mea. Primul indiciu că se întâmplă ceva este întreruperea bruscă a tuturor discuțiilor din jurul meu. Când ridic privirea pentru a afla cauza acestei tăceri neașteptate, îl văd pe Imperator chiar în fața mea, afișând un fel de zâmbet pe fața-i lungă și îngustă. Ascultați ce vă spun, seamănă mai mult cu tipul de grimasă care apare pe chipul oamenilor pe vreme rea: buze subțiri, dinți încleștați.

– Procurator Vinneas, îmi spune Imperatorul Feeroy cu o voce surprinzător de profundă pentru un tip atât de subțirel. Mă bucur că ai reușit să ajungi la întâlnirea din seara asta.

– Vă mulțumesc, domnule! Este o onoare să mă aflu aici.

– Vreau să te felicit pentru contribuția ta la discuția de ieri. Ai o minte pătrunzătoare, iar comentariile tale au fost destul de folositoare pentru dezbaterea noastră.

– Mă bucur că v-am fost de ajutor.

– De ajutor, sigur, mă aprobă Imperatorul, al cărui rânjet rece sugerează încordare. Mă bucur să știu că avem pe cineva așa ca tine în rândurile noastre. Ești un tânăr remarcabil și sunt sigur că vei deveni un ofițer extrem de capabil după ce vei promova și vei ajunge în cadrul serviciului activ. Poate chiar mai curând decât îți imaginezi.

– Vă mulțumesc, domnule!

Imperatorul Feeroy catadicsește să mă salute țeapăn și pleacă apoi la locul său, lângă Curatorul Ellmore și ceilalți ofițeri. Imperatorul este unul dintre cei mai înalți ofițeri în rang ai Legiunii, al doilea în lanțul de Comandă al Orașului Nouă, după Duce. Faptul că am primit o asemenea laudă din partea lui, mai ales public, reprezintă o mare onoare. Colegii de la masă, care mi-au tot aruncat priviri când invidioase, când perplexe, se întorc la discuțiile lor, acum preocupați să-și umfle meritele în

câștigarea bătăliei de azi până ce contribuțiile lor minore devin realizări decisive în câștigarea bătăliei.

Singurul care nu se arată impresionat este bărbatul de lângă mine. Nici n-a băgat în seamă venirea la masă a Imperatorului Feeroy, ci a continuat să mănânce cât a durat scurta noastră conversație plină de laude nemeritate. Acum se șterge la gură și-mi spune pe un ton scăzut, ca numai eu să-l aud:

– Ce părere ai despre tipul *ăla?*

– Ce vrei să spui? îl întreb.

Se bate mulțumit pe burtă, o mostră mult mai rotundă decât cea pe care o posedă majoritatea ofițerilor din cadrul Legiunii.

– Se vede că omul te disprețuiește profund. Așa că zi-mi. Cu ce l-ai supărat?

Se pare că n-am fost singurul care a remarcat acreala din spatele laudelor lui Feeroy. Știu exact de ce e supărat Imperatorul pe mine. La urma urmei, am mai vorbit cu el o singură dată, deși s-a dovedit a fi prima mea mare greșeală de când fac parte din cercul de putere al Orașului Nouă.

S-a petrecut ieri, la ședința comandaților de după Înfruntare, când erau trase concluziile preliminare. Eu aș fi preferat să trag un pui de somn, dar Curatorul Ellmore era așteptată la Palatul Principatului și dorea să merg și eu cu ea. Am rămas în spate, căci durerea de cap creată de înfiorătoarea Fizz oferită de Imway încă nu mă lăsase în pace, și l-am ascultat pe Imperatorul Feeroy, care condusese apărarea Orașului Nouă, descriind înfruntarea.

Per ansamblu, lăsase impresia unui succes răsunător și de necontestat. Primul atac al inamicului fusese detectat la 14:37 și deja la 15:51 ultimele fragmente ale forțelor lui Romeo fuseseră distruse. În ciuda trupelor extrem de numeroase aruncate în luptă de inamic, foarte puțini legionari fuseseră răniți sau uciși, iar Romeo eșuase în încercarea sa de-a lovi fie și un singur adăpost al populației civile sau vreo fabrică. Unicul lucru de care nou-descoperitul meu prieten fontanus Jaxten avusese parte fusese o serie de salve din partea Artileriei Orașului și ceea ce era de fapt o confruntare cu un singur câștigător între Kizabel și Imway.

Majoritatea celor din Comandament păreau bucuroși să accepte darea de seamă a Imperatorului, însă eu, cu cât ascultam mai mult, cu atât deveneam mai convins că era ceva ciudat la acest atac, ceva diferit de retragerea rușinoasă pe care mie mi s-a părut c-au etalat-o doar pentru ochii noștri. Dacă estimarea lui Feeroy în privința numărului de trupe ale lui Romeo era corectă, avuseserăm parte de unul dintre cele mai puternice atacuri din istoria recentă. Dar nimic din raportul lui Feeroy nu indica altceva decât răspunsul nostru defensiv obișnuit. De ce nu suferiserăm pagube mai mari?

Am așteptat să ia cuvântul altcineva, să-l întrebe pe Feeroy cum de-a reușit să ne conducă spre o victorie atât de categorică,

de zdrobitoare. Nimeni n-a făcut-o. Chiar și după ce Feeroy s-a arătat dispus să răspundă la întrebări, puțini oameni și-au exprimat vreo părere care să nu fie decât un simplu compliment cu un semn de întrebare la sfârșit. Așa că am ridicat eu mâna.

– Da, tu de colo, a spus Feeroy ațintindu-mă cu un deget. Tânărul din spate.

– Vinneas, domnule, i-am răspuns. Procurator al Academiei. Mă întrebam dacă nu cumva ați remarcat vreo deviere de la comportamentul obișnuit al inamicului de această dată. Ceva nou, poate o tactică ieșită din tipar ori poate alegerea unui alt tip de țintă pe care s-o atace.

Feeroy a clipit, adoptând expresia nedumerită și parțial dezgustată a celui care crede că a călcat în ceva neplăcut.

– Tacticile lui Romeo au rămas aceleași de sute de ani încoace. Este un război de uzură, *Procurator*, a adăugat el, accentuând funcția mea academică și adoptând atitudinea unui profesor plictisit de prostia nemărginită a unui elev încăpățânat. Obiectivul inamicului este și a fost dintotdeauna să ne afecteze capacitatea de a furniza echipament și provizii forțelor noastre care luptă pe Front. În concluzie, scopul lor principal este distrugerea mijloacelor noastre de producție, din orașe sau din coloniile exterioare, oriunde s-ar afla ele. Dacă asta le-a fost intenția, au eșuat lamentabil.

La câteva rânduri distanță s-a mai ridicat o mână în aer, făcându-l pe Feeroy să se întoarcă în acea direcție, însă eu am insistat:

– Scuzați-mă, domnule! Încă nu mi-ați răspuns la întrebare.

Feeroy era acum sigur că pe cizmă îi aterizase ceva scârbos.

– Răspunsul meu este nu. N-a existat nicio schimbare a tiparului obișnuit de atac al inamicului, ci doar o creștere a efectivului de trupe aruncate în luptă.

– Dar, în acest caz, cum explicați o victorie atât de curată? Dacă tactica inamicului nu s-a modificat, același lucru întâmplându-se și cu răspunsul nostru, n-ar fi trebuit ca o creștere a efectivului de trupe din partea lor să creeze mai multe distrugeri decât de obicei?

– Victoria noastră „curată“, cum o numești tu, se datorează spiritului de luptă al legionarilor noștri.

Deja Feeroy devenise, fără îndoială, extrem de furios.

– La fel, vitejia și spiritul de sacrificiu arătat de soldații noștri în această luptă merită ceva mai mult decât presupuneri nefondate din partea unui academician fără pic de experiență. Poate că, după ce vei afla cum arată confruntarea adevărată, n-ai să mai sari să-i critici pe soldații capabili pentru o bătălie pe care au *câștigat-o*.

Aș fi vrut să-i spun Imperatorului că pe el îl critic, nu pe soldați, dar deja irosisem prea mult din timpul Comandamentului, însă tot mai aveam o întrebare rămasă fără răspuns. Din fericire, altcineva a luat cuvântul și a pus exact întrebarea al cărei răspuns doream să-l aflu.

– Vă rog, domnule Imperator, a zis Principele Azemon, ne-ați putea lămuri ce vreți să să spuneți prin „spiritul de sacrificiu arătat de soldații noștri în această luptă“?

S-a dovedit până la urmă că fusese ceva ieșit din comun la atac. Așa cum Imperatorul Feeroy a fost obligat să explice, atacul se desfășurase la fel ca oricare alt atac din trecut, doar că ceva mai lent. N-a oferit nicio explicație pentru comportamentul atipic al lui Romeo, ci doar ne-a spus că trupele dușmanului au părut să „zăbovească“. Drept rezultat, legionarii noștri au reușit să se implice mai repede ca de obicei în luptă, astfel încât au fost în stare să-i extermine complet pe invadatori, înainte să distrugă vreo țintă. Conflictul prelungit a consumat mai mult din muniția noastră de apărare, în sensul că au fost scoase din uz câteva unități, chiar dacă foarte puțini legionari au fost, de fapt, uciși. Feeroy a avut grijă să sublinieze că o asemenea pagubă n-ar avea cum să afecteze capacitatea de aprovizionare cu echipament și hrană a celor de pe Front, iar cea mai mare parte a celor prezenți au fost de acord că Legiunea a obținut o mare victorie. Totuși, realizarea lui Feeroy fusese oarecum știrbită, iar asta mi se datora în totalitate mie.

– Poți să-mi spui în ce mod ai procedat greșit acolo? m-a întrebat Curatorul Ellmore după ce plecaserăm de la întrunire, în timp ce traversam Forul, spre Academie.

Eu doar am mormăit ceva mai mult sarcastic decât de bun-simț, așa că a continuat ea în locul meu:

– L-ai făcut pe Imperatorul Feeroy să pară un prost. Ar fi trebuit să afli ce doreai prin alt mijloc, dar tu i-ai dezvăluit ignoranța în public, iar fapta asta nu ți-o va ierta.

Am deschis gura să-i spun că nu-mi pasă cu adevărat ce crede Feeroy despre mine, însă ea m-a întrerupt:

– Vor fi ocazii, Vinneas, când îți va fi imposibil să nu-ți faci dușmani, dar asta n-a fost una dintre acele ocazii. Nu-i asmuți pe alții împotriva ta dacă nu este neapărat necesar. Avem deja destui dușmani pe cap.

Acum mi se pare că Ellmore avea dreptate. Feeroy încă este furios pe mine, suficient de tare încât să-l facă pe un străin curios în privința naturii jignirii mele.

– I-am pus o întrebare, îi explic bărbatului de lângă mine.

El tresare teatral, trăgând aer printre dinți așa cum ar face cineva ce-și vede genunchiul julit până la os.

– Și atât de deranjantă a fost? întreabă el, de parcă ar fi intuit deja întreaga scenă de ieri, și rânjește dus pe gânduri, pregătindu-se să mai ia o îmbucătură din mâncarea oribilă pe care o are în față.

– Te deranjează dacă-ți pun *ție* o întrebare? îi spun, nedorind să expun disputa cu Feeroy chiar în secunda asta.

– N-ai învățat tot ce trebuie, așa-i?

– Ce mănânci, mai exact?

Se oprește cu îmbucătura dezgustătoare aproape de buze, de parcă de-abia acum îi remarcă prezența.

– Asta? E pâine conservată, prăjită și stropită cu lapte condensat. O adevărată delicatesă prin colonii. Arată urât, știu, dar nu mă pot sătura de ea.

Își azvârle în gură pâinea înmuiată în lapte cu un gest ca de prestidigitator.

– Ai fost în colonii? îl întreb, uitând deja de pâine.

Coloniile și rolul lor în cadrul războiului – livrarea de hrană, de materiale brute și de soldați necesari să mențină Legiunea în stare de funcționare – reprezintă doar o parte neînsemnată din educația de bază primită la Academie, iar ceea ce aflăm despre ele poate fi numit cel mult superficial. N-am mai întâlnit pe nimeni care să fi vizitat vreodată o colonie. Întâlnirea din seara asta se dovedește a fi mult mai interesantă decât m-aș fi așteptat.

– Eu provin din Fuga Uriașului, mă informează cu mândrie. Aceasta este Colonia 105, pe înțelesul vostru. Am petrecut zece ani apărând gardurile înainte să ajung în Legiune. Am prins gustul crustei cu lapte pe când făceam de pază la garduri.

– Crustă cu lapte?

– Așa o numim noi, în orice caz, îmi spune în timp ce-și prepară încă o porție. Fiecare Colonie are propria denumire pentru chestia asta. Lăptică, pâine-clei, înmuială. În Colonia 361 fierb mai întâi laptele până devine maro. În Colonia 89 îi adaugă unt de arahide, când pot face rost, desigur. Dar peste tot există o versiune sau alta.

Mi se pare logic. Laptele condensat conține zahăr, grăsimi și proteine, o alegere excelentă, dacă nu ai suficientă mâncare. Îmi cobor privirea spre cina mea doar pe jumătate mâncată.

– Deci ești unul dintre cenzori, îi spun bărbatului. Nimeni altcineva n-ar avea cum să știe atât de multe lucruri despre colonii, adaug în gând.

– Cenzor Reggidel, îmi răspunde, întinzând mâna ca să dăm noroc. Trebuie să adaug, Procurator Vinneas, e o adevărată plăcere să știu că, pentru prima oară, nu sunt cea mai disprețuită persoană din încăpere.

– Face parte din ospitalitatea celor din Orașul Nouă, spun eu. Presupun că este ciudat să te întorci în colonii în calitate de

cenzor.

– E o perspectivă unică, asta-i sigur, chicotește el. Întotdeauna ne-am închipuit că vă putem păcăli pe voi, băieții din Principat, punând deoparte depozite întregi pline cu cereale și conserve cu carne, apoi pretinzând că de-abia ne-am îndeplinit norma. N-aveam idee că totul este calculat cu precizie.

– Corupția să fie chiar atât de răspândită?

– O, da, spune el mestecându-și în continuare pâinea înmuiată în lapte. Aproape toată lumea dosește ceva pe undeva, de-a lungul lanțului de oameni. Nu-i condamn, totuși. Totul face parte dintr-un proces natural. Și eu obișnuiam să fac rost de pâinea asta de pe piața neagră.

Are dreptate, desigur. Comerțul ilicit și piața neagră sunt practic inevitabile, având în vedere sistemul pe care l-am implementat în colonii.

– Te-ai gândit vreodată cum ar putea fi schimbate lucrurile? îl întreb.

– Cred că ai de gând să mă lovești cu vreo prostie de-a voastră de la Academie, îmi spune rânjind. Să te-auzim.

– Cum ar fi să permitem comerțul între colonii? Le-ar ajuta să facă schimb de surplus, ceea ce nu numai c-ar ridica standardul local de trai, dar ar crește și producția pe ansamblu.

– N-ar merge niciodată, spune Reggidel, dând din mână ca pentru a alunga ideea. În primul rând, nu avem infrastructura necesară.

Vede că sunt pe cale să obiectez și intuiește probabil că sunt gata să mă lansez într-o explicație cum că ar fi ușor să construim un sistem de căi ferate capabil să lege coloniile între ele, așa că îmi taie avântul:

– Nu asta este adevărata problemă. Adevărata problemă o reprezintă faptul că nu poți face comerț fără să transporți oameni și nu poți transporta oameni fără să transmiți idei. Și, odată ce oamenii încep să facă schimb de idei, administrarea coloniilor devine extrem de complicată. Am locuit într-o groapă din aceea de gunoi vreo treizeci de ani și, crede-mă, dacă cineva de acolo ar auzi ceva despre thelemitație, s-ar isca un adevărat haos. N-avem nevoie de așa ceva. Nu când avem un război în desfășurare.

– Dar exact la asta vreau să ajung, îi spun nerăbdător. Întregul nostru sistem se bazează pe premisa că toate aceste colonii trebuie să rămână ignorante cu privire la natura acestui război. Dar și ele sunt o parte componentă la fel de importantă ca noi. Cu cât le spunem mai mult, cu atât vor înțelege mai bine care-i miza și cu atât vor deveni mai motivate să ne ajute.

– Puștiule, nu așa am procedat în ultimele sute de ani, iar calea clasică a funcționat destul de bine până acum. N-ai aflat încă? Noi câștigăm!

Sfărâmă între dinți ultima bucată de pâine crocantă și mă plesnește pe spate, apoi se împinge în scaun.

– S-ar putea să ne mai ia încă cinci secole, dar, mai devreme sau mai târziu, îi vom învinge pe Romeo. Acum, te rog să mă scuzi, dar am de gând să aflu ce-avem la desert.

Asta-i poziția generală adoptată de toți în războiul ăsta al nostru, indiferent că asculți canalele de știri politice oficiale sau pe cele de opinie generală: ne va lua ceva timp, dar vom câștiga. Procedăm foarte corect; merge așa cum vrem noi. Tot ce trebuie să facem este să menținem acest curs și vom obține ce vrem, mai devreme sau mai târziu.

Dar mă îndoiesc că, dacă ar ști toată lumea ce știu eu, dacă ar vedea toți ce-am văzut eu, ar mai fi toți la fel de siguri.

10

VINNEAS

Rezultatul unei bătălii, oricât ar fi ea de neînsemnată, implică o cantitate disproporționat de mare de corvoadă administrativă, de parcă ai avea de așezat în picioare o cameră plin de piese de domino, iar ultimul atac nu face nici el excepție. La asta se adăuga și experiența prin care am trecut în timpul ședinței conduse de Feeroy, o traumă care chiar că pune capac la toate, și vă dați seama că eram în pragul catatoniei. Dar, oricât de obosit aș fi fost, nu puteam dormi. Mi-am petrecut o mare parte a serii revizuind datele despre confruntare, comparându-le cu alte atacuri din trecut, și ce am aflat n-a reușit în niciun fel să-mi limpezească gândurile. Ajuns din nou în apartamentul meu, n-am putut decât să rămân întins pe pat, treaz, în timp ce prin minte îmi tot zburau aceleași și aceleași întrebări, la nesfârșit. Într-un final mi-am dat seama că trebuie să iau de la capăt întreaga problemă, așa că mi-am amintit de singura persoană care m-ar fi putut ajuta. Bine, nu doar una, ci una și jumătate.

N-aveam de unde să știu sigur dacă o voi găsi sau nu trează pe Kizabel la ora asta, dar mi-am spus că șansele mele erau destul de mari. De obicei ea nu prea ține cont de ciclurile normale de somn, iar în ultimul timp dispăruse în atelierul ei la ore din cele mai ciudate, fără să se gândească prea mult la îndatoririle sale normale sau la temele de lucru.

Am găsit atelierul închis și sigilat când am ajuns, o lespede din metal masiv blocând tocul ușii cu totul, însă n-am apucat să zăbovesc decât un moment, când o voce m-a făcut să tresar:

– Ei, *salut*, Vinneas! Ce *mai faci?* A trecut o *eternitate!*

Reflexia care mă privea din zidul de metal era începătoșată și neclară, dar sigur nu era a mea.

– Sunt bine, Lady, i-am răspuns. Kiz e înăuntru?

– Sigur că este *înăuntru*, a rostit vocea, iar reflexia și-a proptit o mână în șold, mimând o exasperare profundă. Ea este *mereu* înăuntru, cu excepția momentelor când hoinărește cu tine și cu cavalerul acela. Și, de când voi doi ați devenit atât de *importanți*, ea nu mai face nimic altceva decât să tândălească pe-aici și să fie o maniacă antisocială și retrasă, fără a mai ține cont că e două dimineața și că toată lumea normală la cap doarme.

– Crezi că aș putea vorbi cu ea? Este ceva urgent.

– Ei, dar *sigur* că da, Vinn, eu doar trebuie să te țin puțin ocupat ca ea să poată să se aranjeze un pic – aici vocea se oprește, iar umbra se reazemă de canatul ușii, părând că ascultă la cineva aflat în afara razei mele vizuale… O, se pare că nu trebuia să afli că trebuie să te țin pe loc. Ups! Dar, sincer, Vinneas, e o rușine ce-i aici. Și doar îi spun mereu... altă pauză. Bine, bine, oftează Lady. Intră, Vinneas!

Și, cu asta, ușa de metal se retrage într-o parte, permițându-mi accesul în imensitatea atelierului lui Kizabel. E o încăpere gigantică și cavernoasă, care seamănă cu burdihanul unei monstruoase bestii metalice. Peretele opus, care are o deschidere ce înfățișează o podea de testare, este neted și gol, însă aproape orice altă suprafață este acoperită cu tot felul de gunoaie, variind ca dimensiune și complexitate de la monoliți din piatră uriași până la filigrane de lemn sau metal cu aspect dubios, toate organizate după vreun principiu pe care n-aș fi niciodată în stare să-l deslușesc. O porțiune întinsă este dedicată în întregime cărților, tomuri groase și pagini desfăcute ce stau în teancuri înalte sau sunt revărsate pe rafturi. Un alt perete este acoperit cu șiruri de oglinzi de toate formele și mărimile și, când trec pe lângă ele, o văd pe Lady Jane mergând alături de mine, acolo unde, de fapt, ar trebui să se afle reflexia mea.

Lady este instara [3] lui Kizabel, un artificiu cu inteligență proprie, folosit pe post de asistent fantomatic. Majoritatea instarelor nu sunt la fel de excentrice ca Lady, iar Kizabel se jură c-ar fi trebuit să scape cu mult timp în urmă de ea, deși este evident că se simte mândră de ea, fără a uita că Lady este o minune a mecanicii irațională. Eu știu mai bine – am ajutat-o s-o creeze. Fizic, este o replică exactă a lui Kizabel sau poate ar fi mai bine să spunem că are toate trăsăturile lui Kizabel. Oricum, lui Lady nu-i prea pasă de gustul lui Kizabel în materie de modă, așa că preferă ținute ieșite din tipar, pe care le schimbă în funcție de dispoziție. În seara asta era îmbrăcată cu o pijama demodată, are o mască pentru somn pe frunte, iar părul lung și negru, legat la spate într-o coadă simplă.

În schimb, Kizabel stătea lângă una din mesele sale pline-ochi, cu părul scurt prins bine în jurul scalpului, îmbrăcată cu o salopetă plină de stropi dintr-o substanță albastră fosforescentă, ce părea să dispară chiar sub ochii mei.

– Trebuie să fie ceva important, a rostit ea și, deși părea enervată, expresia ei sugera și o oarecare vinovăție.

Așa că de-abia atunci am băgat de seamă starea dezastruoasă în care se afla atelierul. Un șir întreg de polițe fusese spintecat pe mijloc, iar conținutul acestora zăcea împrăștiat în toate părțile. O parte din oglinzile lui Lady păreau a fi departe de starea lor inițială: ciobite și pline de fisuri ca pânza de păianjen. Pe peretele

din capătul opus se zărea ceva ce semăna cu urma lăsată de laba unui picior de uriaș.

– Deci, am spus eu, privind intenționat la dezastru, ce mai pui la cale?

– Nimic! a strigat Kizabel mult prea repede. Adică mă spetesc ca sclava pentru cavalerii ăștia ingrați. Știi prea bine. Imway are nevoie să-l peticească cineva pe al său prețios UrmăritorulFocului.

– Da, încă se vorbește despre ciocnirea lui cu cei neîncorporați.

Prima lui misiune oficială, care a venit la pachet cu o mulțime de pumni dați în pereți, a fost o sursă generoasă de amuzament pentru mine și Kizabel.

– Pur și simplu nu poate pricepe de ce nu vor să urmeze ordinele după ce el s-a străduit atâta să-i captureze.

Să facem glume pe seama lui Imway este probabil cea mai ușoară cale să-i înveselesc ziua lui Kizabel, însă în seara asta surâsul i s-a transformat doar într-un rânjet.

– Ei, atunci voi doi aveți mult timp la dispoziție să pălăvrăgiți cât sunteți preocupați s-o faceți pe șmecherii, a fost răspunsul ei. Ce cauți aici? E mare plictiseală la Cartierul General?

– Ba dimpotrivă. Am nevoie de ajutorul tău.

Am așteptat până ce ușa de metal s-a solidificat la loc înainte să-i povestesc ce s-a întâmplat la ședința de ieri.

– Chiar ți se dă voie să-mi povestești astfel de lucruri? m-a întrebat Kizabel când am terminat.

Părea preocupată, deși mai degrabă de problemele pe care le ridica povestea mea decât de nesăbuita scurgere de informații confidențiale a cărei sursă eram chiar eu.

– Iau o decizie crucială informându-te și pe tine asupra cazului.

– În primul rând, aș vrea să știu cum de reușește Romeo să facă toate aceste incursiuni, a rostit ea gânditoare.

Petele albastre de pe salopeta ei dispăruseră cu totul acum, iar ea își desfăcuse fermoarul în față și-și legase mânecile în jurul taliei, rămânând într-un tricou alb.

– Măsurile noastre de contraofensivă de pe Front ar trebui să facă imposibilă apariția unei astfel de forțe atât de aproape de noi. Parcă au apărut de nicăieri.

– Aici e șpilul, am spus eu. Am studiat ce s-a întâmplat și cred că am găsit un tipar. Nimic care să explice cum de au loc atacurile, ci poate *când* vor avea loc.

– Chiar?

Kizabel deja renunțase la atitudinea de indignare față de mine. Nu era niciodată capabilă să asculte o problemă interesantă fără să-i fie trezită curiozitatea.

– Speram ca tu și Lady să mă puteți ajuta să-i dau de cap.

– Ei, *eu* m-aș bucura să te pot ajuta, a răspuns repede Lady Jane.

Își schimbase pijamalele cu un costum de trening și începuse să alerge pe loc și să-și întindă tendoanele de la genunchi, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă niște exerciții fizice.

– Dacă Kizabel continuă să rămână la fel de ranchiunoasă, noi doi o putem ignora pur și simplu.

– Da, da, a renunțat Kizabel în cele din urmă. Hai să ne apucăm de treabă. Vrei ceva de băut? Am ceai. N-o să mă mai ating niciodată de aquavee.

– S-a oprit din vomat abia cu două ore în urmă, mi-a mărturisit Lady printre genuflexiuni.

Am rămas treji toată noaptea și o bună parte din după-amiaza următoare, probând teorii și examinând date din orice unghi. Lady face adevărate minuni în materie de calcule complicate (și, că veni vorba, și jocuri de cuvinte) și a jonglat veselă cu numerele în timp ce sărea coarda și făcea flotări cu o singură mână, ca să-și impresioneze publicul. În momentul în care am terminat, eram sigur de rezultat, iar ceea ce aflasem era destul de sumbru. Curatorul Ellmore era următoarea persoană căreia trebuia să ne adresăm: putea informa Cartierul General despre ce descoperisem împreună cu Kizabel, fără ca noi să ne mai facem și alți dușmani. Și, din moment ce știam că va lua cina împreună cu ceilalți în seara asta, m-am sacrificat și-am savurat și eu câteva feluri de mâncare, deși nu aveam nicio poftă.

Când Ellmare se ridică în sfârșit să plece, îmi las farfuria cu plăcintă și înghețată topită neatinse și mă grăbesc după ea.

– Doamnă Ellmore, rostesc când o ajung din urmă în hol, trebuie să vorbim ceva. Între patru ochi.

– Chiar la fix, zice ea. Și eu trebuie să discut ceva cu tine și chiar trebuie să ajung la birou.

Nu mai stau să mă întreb ce vrea să discute cu mine. De îndată ce rămânem singuri, mă apuc să-i expun descoperirile făcute împreună cu Kizabel, explicându-i totul în grabă, simțind cumva că, dacă n-am să-i spun totul acum, nu voi mai avea o altă ocazie în veci.

Eu și Kiz am aflat două lucruri foarte importante despre atacul de ieri. Primul era că, la fel ca toate incursiunile lor dincolo de liniile noastre de apărare, și acesta avea oarecum legătură cu o bătălie importantă de pe Front. Acesta era tiparul pe care-l remarcasem și pentru care aveam nevoie de Kizabel ca să-l deslușesc: ori de câte ori pe Front se ducea o bătălie grea, noi, în spate, întâmpinam un atac-replică la un interval nu foarte lung de timp. Nu era o legătură chiar ușor de făcut, parțial din cauza defazajului în comunicare cu Frontul, ceea ce înseamnă că aflăm despre luptă abia *după* ce atacul-replică de aici a avut deja loc, însă tiparul era clar vizibil. Aveam datele care o dovedeau.

Al doilea lucru pe care l-am aflat a fost că Imperatorul Feeroy se înșelase când spusese că tacticile lui Romeo nu se schimbă niciodată. Eu și Kizabel am analizat bătăliile din ultimii ani și, când le-am comparat cu comportamentul inamicului în bătălia care a avut loc cu două zile în urmă, a reieșit destul de clar că „zăbovirea“ pe care a descris-o Feeroy a fost, de fapt, o schimbare a obiectivului vizat. Romeo nici măcar n-a vrut să ne lovească vreuna dintre fabrici – doar *a vrut* ca noi să declanșăm riposta.

Iar toate ne obligă să tragem o concluzie tulburătoare: noi nu ducem, de fapt, un război de uzură. Ceva s-a schimbat. Vom fi capabili să reparăm pierderile suferite în cel mai recent atac în câteva luni, ceea ce înseamnă că, dacă scopul lui Romeo a fost, de fapt, să ne slăbească apărarea, atunci vor vrea cu siguranță să ne lovească din nou, și asta, foarte curând. Orice succes am fi repurtat noi în confruntarea de alaltăieri, e prea devreme să ne declarăm victorioși. Atacul acesta a fost doar începutul.

– Foarte convingător! îmi spune Curatorul Ellmore după ce termin.

Eram deja în biroul ei de peste o oră, dar mi se părea că mai nimic din ce-i spusesem n-a surprins-o.

– Și ce măsuri ai recomanda să luăm?

– Ar trebui să evacuăm toate orașele și coloniile pentru care nu avem resursele necesare să le apărăm și să ne consolidăm sistemul de apărare pentru a putea riposta la fel ca și până acum.

Curatorul încuviințează din cap și închide dosarul în care se află raportul meu.

– Am făcut aceeași recomandare la ședința de dimineață a Comandamentului. Din nefericire, Principele Azemon a decis să urmeze recomandarea Imperatorului Feeroy de a crește producția, ca să completăm muniția irosită în atac. Și celelalte Principate vor proceda la fel.

– Dar nu avem cum să le refacem la timp! Doar nu se pot aștepta…

Curatorul Ellmore ridică o mână, de parcă n-ar avea sens să dezbatem ceea ce știm deja amândoi.

– Am să mă asigur că Principele îți va vedea raportul, dar mă tem că decizia a fost deja luată.

Curatorul nu mi s-a părut niciodată a fi o persoană în vârstă, deși probabil că e trecută bine de optzeci de ani. Acum totuși pot vedea cum ridurile de pe fața ei sugerează o îngrijorare profundă.

Înainte să mai pot adăuga ceva, se aude un țârâit slab lângă urechea Curatorului, iar ea spune, aparent către nimeni:

– Da, mulțumesc! Trimite-l înăuntru!

Ușa biroului Curatorului Ellmore se deschide în spatele meu, permițându-i Cenzorului Reggidel să pășească înăuntru.

– Bună ziua, doamnă Curator! rostește el, apoi ia loc. Văd că deja l-ai adus pe băiat.

Îmi aruncă o privire, citindu-mi probabil uimirea de pe chip, și spune:

– Încă nu i-ai zis, constată ridicând din umeri. Credeam că și-a dat seama deja.

– De ce anume să-mi dau seama?

– Ai fost promovat, Vinneas, explică Ellmore și zâmbește învinsă. Imperatorul Feeroy te-a propus personal pentru a lua parte la inițiativa sa. Te-a trimis alături de cenzori. Statut de ofițer superior deplin. Ce mai onoare! adaugă ea pe un ton plat. Poziția asta îți garantează un grad echivalent cu al unui centurion.

Îi arunc o privire lui Reggidel, apoi mă întorc spre Curatorul Ellmore.

– Totul s-a decis astăzi?

Curatorul Ellmore îmi aruncă o privire lungă, dar e suficient ca să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Imperatorul Feeroy m-a considerat un obstacol, așa că a scăpat de mine. M-a adus în serviciul activ al Legiunii, apoi m-a promovat pe un post pentru care ar fi fost necesari ani întregi de muncă grea – o onoare, așa cum s-a exprimat și Curatorul, însă una care mă va ține departe de orice se va întâmpla de-aici înainte la Comandament –, totul ca să mă expedieze sub pretextul că-mi răsplătește meritele, când el nu vrea, de fapt, decât să mă țină la o distanță sigură, undeva de unde nu voi mai fi capabil să-l subminez.

Înțeleg că și Reggidel a ajuns la aceeași concluzie, ceea ce-l amuză în mod deosebit.

– Bun venit printre cenzori, băiete! spune rânjind prietenos. Se pare că avem parte de o nouă persoană pe postul de cel mai disprețuit om din încăpere.

11

NAOMI

Încă nu e vreme să pot jeli, dar, până va sosi timpul, trebuie să fiu puternică. Mami a fost un adevărat exemplu pentru mine. Ne aștepta când ne-am întors obosiți în tabără și i-am privit chipul în timp ce Reaper Thom îi povestea ce se abătuse asupra noastră în timpul expediției și că tâlharii erau pe urmele noastre. Și, deși mami doar ce aflase că preaiubita ei fiică Rae era moartă, ucisă în capcana unei trădări necunoscute, n-a țipat și n-a plâns așa cum făcusem eu, ci doar a încuviințat din cap și a spus:

– Atunci trebuie să înșeuăm caii.

Auzise semnalul goarnei, cel care vestea apropierea unor dușmani, și își încărcase puștile, însă raportul lui Thom scotea în evidență faptul că aveam de ales între a pleca acum sau a nu pleca deloc. Atunci mi-am dat seama că suferința mea trebuia încuiată și aruncată departe. Dacă deveneam o greutate plângăreață și nefolositoare, îi puneam și pe restul în pericol.

Unii au refuzat să plece, căci nu l-au crezut pe Thom când le-a spus cât de mulți tâlhari periculoși veneau în urma noastră, iar alții l-au crezut, dar ezitau să-și abandoneze căruțele, agățându-se cu ultimele forțe de bogățiile pe care le-adunaseră o viață întreagă. Cu toții au dispărut acum, morți sau luați cu forța, însă mulți au preferat să plece călare pe cai alături de noi, luându-și cu ei doar armele și bunurile pe care le putuseră căra în spate. Dintre cei peste șaptezeci de membri ai tribului care sosiseră în New Absalom cu trei zile în urmă, de-abia mai rămăseseră vreo douăzeci.

Acum locuim la periferia ultimului orășel pe care l-am vizitat înainte de-a ajunge în New Absalom, un loc pe care membrii acestuia îl numesc Țărmul de Granit. Nu se prea bucură că ne aflăm aici și nici nu se feresc să-și ascundă părerea că suntem hoți din naștere și că vom profita de prima ocazie să șterpelim tot ce nu e prins bine în podea. Ne-au cazat într-un depozit, o structură metalică înaltă cu pereți subțiri, prin care intră vântul, care până atunci fusese folosită pentru depozitarea zahărului, dar care acum găzduiește doar o mulțime de paleți tari, pe care dorm oamenii mei. Chiar și aceste condiții ne-au fost oferite cu greu, după ce ne predaserăm și ne aflam deja în interiorul zidurilor

orașului, și și-au dat și ei seama că trebuie să facă ceva cu noi, din moment ce nu puteam fi lăsați să zburdăm liber de colo colo.

Noi, cei din neamul Ochre, cândva de departe cel mai mic clan al tribului, eram acum cam la fel de numeroși ca și celelalte clanuri. Familiile Fisher și Silva fuseseră exterminate cu totul, iar din familia Sullivan mai rămăseseră doar Marcus și Jenny. Apricot este ultima din familia Bose. Dar rudele mamei, familia Hollis, au rămas puternice, la fel și cei din familia Mancebo și mai avem și destui Simon Gardiner ca porecla acestora să existe în continuare. Când se lasă noaptea, ne strângem în jurul unui foc din scândurile de la cutii rupte și ne ciondănim, contrazicându-ne despre puținele posibilități pe care le mai avem, în timp ce flăcările dansează în vântul înghețat care pătrunde prin pereții șubrezi ai adăpostului nostru.

Singura noastră certitudine este că nu putem rămâne aici. Cel puțin asta a lăsat de înțeles unul dintre magistrații orașului, un bărbat pe nume Ghalo, care și-a făcut apariția în seara asta într-o trăsură mecanică și a cerut să vorbească cu conducătorul nostru. Reaper Thom a fost cel ales să negocieze cu el, iar eu am fost aleasă să le traduc, căci Thom n-a învățat niciodată limba orășenilor și, în orice caz, eu fusesem cea care negociase încetarea focului cu acești oameni, ceea ce mă transformase într-un fel de ambasador. Thom a ascultat impasibil în timp ce Ghalo îi explica faptul că au puține lucruri de care se pot dispensa, declarându-se săraci lipiți, deși era gras ca un porc și încă mai avea printre dinți fărâme de carne.

– Vă vom furniza ce avem, dar mă tem că nu suntem o colonie bogată și va trebui să vă cerem să plecați în curând, ne-a spus bărbatul.

Prin intermediul meu, Thom l-a asigurat că nu-i vom împovăra prea mult, iar atitudinea tribului nostru sugera că este total de acord cu el. Să supraviețuim la limită cu resturile pe care oamenii ăștia se deranjau să ni le dea ne umplea de o indignare amară, și primeam puținul care ni se oferea doar pentru că altfel ar fi însemnat să ne punem viețile în pericol. Deși epuizați și răniți, eram hotărâți să plecăm de îndată ce eram în stare. Unde urma să plecăm era o chestiune mai puțin sigură.

Simon Grumble Gardiner și verii săi spuneau că ar trebui să plecăm spre teritoriile din Sud, acolo unde vremea e mai îngăduitoare cu oamenii și unde am avea șanse să supraviețuim în afara adăposturilor, dormind sub cerul liber, vânând și jefuind. Un alt grup, condus de Gideon și Phoebe Hollis, susținea că ar trebui să plecăm spre Nord, să ne construim un adăpost al nostru pentru iarnă, sperând că alți oameni de-ai noștri s-au stabilit deja acolo și ne-ar putea ajuta din puținul lor. Cele două părți au continuat să se sfădească, susținute de vocile celorlalți, care când îi sprijineau pe unii, când pe ceilalți, fără însă a rosti niciunul cu

voce tare adevărul pe care îl știam cu toții: că ambele direcții ne vor conduce, cel mai probabil, spre moarte. Ținuturile sudice erau pline de triburi ostile, așa că am fi fost copleșiți numeric și expuși din toate părțile. În Nord am fi avut slabe șanse să ajungem la un alt adăpost în siguranță și, dacă nimeni nu ne-ar fi așteptat acolo, la fel de bine ne-am fi putut întinde pe jos, pe pământ înghețat, așteptând moartea. În ambele cazuri, ar fi însemnat să fugim din calea unei ierni ce deja ne dădea târcoale cu viclenie, hotărâtă să sară pe noi cu dinții ei de gheață.

Nu mi-e ușor să-mi țin în frâu disperarea ce tot crește în mine în timp ce-mi ascult tribul comparând un fel de-a muri cu altul. Iar ei nici măcar nu amintesc de tâlharii nemiloși care ne-au urmărit din New Absalom încoace și care probabil că acum ne așteaptă aproape de zidurile orașului, Nworki, Veșmânt-de-Frunze, Niagara sau Ce-și-Cum ori ceilalți pe care nu-i știm după înfățișare, uniți cu toții într-o alianță a războinicilor total diferită de orice altceva am întâlnit până acum. Ar fi un adevărat miracol dacă am reușit să parcurgem câteva mile dincolo de zidurile orașului; să supraviețuim mai mult de-atât ar fi o minune și mai mare. Îi ascult, bazându-mă pe trucul pe care l-am adoptat pentru momentele în care spaima sau tristețea amenință să mă copleșească: afișez aceeași expresie ca atunci când Bebe face nazuri, iar mami sau eu nu avem chef de prostiile sale. Doar că acum nu pe Bebe vreau eu să-l liniștesc, ci pe mine însămi, pe mine și sufletul meu cel zbuciumat. Și totuși, nu mă pot opri să mă gândesc la drumul întunecat ce ne așteaptă de aici înainte, și numai asta am în minte când dinspre ușile depozitului se aud strigăte și bubuituri puternice.

Simon Rumble Gardiner a descoperit un străin dând târcoale depozitului și l-a țintuit pe intrus de peretele metalic cu pumnii săi mari de bătăuș. Când văd pe cine a prins Simon, mă ridic de la locul meu de lângă foc și dau fuga la ei.

– Simon Gardiner! strig la el. Ia-ți mâinile de pe tipul ăsta îți înfig un cuțit în mațe!

– Ne-au luat cuțitele, mi-o întoarce Simon. Și cuțitele, și puștile.

– Atunci, am s-o fac cu o lingură, bine?

Simon privește peste umăr și atunci văd, ușurată, că rânjește.

– L-am găsit furișându-se pe afară, anunță arătând spre captiv. Nu vrea să spună ce măgărie pune la cale.

– Fă cum îți zice, Simon! strigă Reaper Thom. Băiatul nu vrea să ne facă rău, iar eu prefer să nu le ofer oamenilor ăstora vreun motiv de vrajbă.

Simon ridică din umeri și îi dă drumul orășeanului din strânsoare, iar acesta se împleticește înapoi, păstrând însă pe chip o expresie de amuzament și buimăceală, de parcă duritatea cu care a fost tratat n-a însemnat decât o glumă pentru el.

– Nu voiam decât să o văd pe fată, rostește el în limba orășenilor. Acum e a doua oară când mă salvezi.

E bărbatul din pădure, soldatul care a negociat predarea tribului nostru. Nu mai are armă și nici vestă, ci poartă doar veșmintele fără formă ale majorității orășenilor.

– Dacă vrei să te bucuri în continuare de prezența mea, îmi poți spune pe nume, iar acesta este Naomi Ochre, îl informez eu.

– Mie îmi convine, Naomi Ochre, rostește zâmbind.

Are un chip destul de atrăgător, oacheș și cu un maxilar pătrățos, cu dinți albi și un ciuf negru și țepos.

– Mă numesc Torro, în cazul în care voiai să afli.

Mă pregătesc să-l întreb ce fel de persoană își numește copilul Torro, dar, din câte știu eu, orășenii au tot felul de astfel de nume lipsite de sens. În loc de asta îi spun:

– Zi-mi ce cauți aici, Torro.

– Ți-am adus astea, rostește el, apoi întinde o mână dincolo de ușa depozitului și-mi dă un sac greu din pânză. Le poți împărți cu oamenii tăi. Nu veți avea parte de vreun festin sau ceva de genul ăsta, dar cel puțin sunt comestibile.

Sacul e plin cu conserve. Noi, Călătorii, mai facem schimb de bunuri cu astfel de chestii conservate, așa că recunosc cutiile de carne, pește și legume, ba chiar și pâine. Îi dau sacul înapoi.

– Drăguț din partea ta să ni le oferi, dar nu voi accepta mila ta.

– Hei, nu vi le dau din milă, se apără el, surâzând în continuare. Este un fel de mulțumesc, bine? Eu și amicii mei ne-am bucurat foarte tare că nu m-ai împușcat în cap, deși ai fi putut. Adică ei ar fi fost foarte supărați dacă ai fi făcut-o. Așa că eu le-am povestit despre tine, iar ei s-au hotărât să strângă ce-au putut ca să vi le aducem încoace, mă informează el ridicând din umeri. Dacă nu le iei, probabil că am să le arunc, și gata.

– Asta n-ar avea niciun sens, îi spun privind din nou sacul.

Ar fi o adevărată prostie să irosim mâncarea asta bună, mai ales că tribul meu moare de foame.

– Foarte bine. Îți mulțumesc, Torro! Te rog să le transmiți recunoștința mea și amicilor tăi.

– Da, am să le transmit, spune el, apoi, zâmbind încă o dată, dispare în noapte.

La început, tribul meu privește cu neîncredere un asemenea act de generozitate, și nici explicația cum că darurile lui Torro sunt, de fapt, un fel de tribut de sânge nu-i mulțumește prea mult. Oricum, de îndată ce deschid prima conservă, ceilalți sar să mi se alăture, foamea alungându-le orice urmă de ezitare. Puținele rații pe care am reușit să le luăm cu noi din New Absalom nu mai ajung decât pentru o îmbucătură de căciulă, iar până acum orașul nu ne-a oferit decât cutii cu supă chioară, pe care să o încălzim deasupra focurilor. Dar, oricât de bine-venită ar fi această hrană

pentru noi, ea nu face decât să scoată în evidență faptul că trebuie să plecăm cât mai repede, căci știm că nu ne mai putem aștepta la astfel de cadouri. Dacă rămânem, va trebui ori să murim de foame, ori să ne înjosim până la extrem și să începem să cerșim sau să furăm.

A doua zi dimineață Thom mă ia cu el să discutăm cu doi bărbați înarmați care stau mereu în apropierea depozitului nostru. Îl anunț pe unul dintre ei că avem de gând să părăsim orașul și-i cer să cheme pe cineva dintre autorități ca să putem face pregătirile necesare. În scurt timp, cinci trăsuri mecanizate trag la ușile depozitului și din ele coboară vreo doisprezece bărbați înalți și lați în umeri. Cu toții au arme, deși este evident, din atitudinea lor, că sunt aici să o păzească pe femeia care iese din trăsura aflată în mijlocul celorlalte. Are chipul hotărât și un trup robust, iar părul blond și-l ține prins într-un coc. În spatele ei se află Ghalo, care se apleacă să-i șoptească ceva la ureche, în timp ce ea ne studiază pe cei care am ieșit să-i admirăm pe soldați și mașinile lor elegante.

Sunt conștientă că trebuie să ies împreună cu Reaper Thom ca să-i întâmpinăm pe femeie și pe Ghalo. Ghalo a adoptat o poziție servilă, o atitudine mult diferită de îngâmfarea pe care a afișat-o la vizita precedentă.

– Doamnă Prefect Qu, vi-i prezint pe Thom, conducătorul convoiului de nomazi, și pe Naomi, interpreta.

Am băgat de seamă că orășenii nu au nume de familie și că nici nu înțeleg rolul acestora.

Thom îi răspunde, iar eu traduc, lăsând la o parte disprețul la care văd că încă n-a renunțat:

– Reaper Thom Mancebo dorește să vă informeze că a sosit timpul să plecăm de aici, le spun. Vă mulțumește pentru ospitalitate și dorește să ne fie înapoiate armele și să ni se dea voie să vă trecem grapușine. Dacă credeți că avem ceva de valoare pentru voi, suntem dispuși să le dăm la schimb pentru muniție, căci noi am cam rămas fără.

Qu are o privire inteligentă și vigilentă și ne studiază cu atenție pe mine și pe Thom în timp ce eu vorbesc.

– Dacă sunteți hotărâți să plecați, sunteți liberi, firește, spune ea după ce termin ce am de zis, însă îmi dau seama, după tonul vocii, că pare îngrijorată. Dar trebuie să fiți conștienți de faptul că vremea s-a răcit foarte tare și mi-e teamă că sălbaticii și-au stabilit tabăra nu departe de zidurile noastre. V-ar fi mult mai bine dacă ați rămâne în continuare în colonia noastră, cel puțin până trece iarna.

Reacția lui Thom când aude cum problemele noastre sunt enunțate cu voce tare, de parcă noi înșine nu ne-am fi gândit deja la ele, este lipsită de eleganță, așa că trebuie să o reformulez cu mare atenție:

– Deja v-am împovărat prea mult și ar fi mai bine dacă am pleca acum, înainte ca iarna să se instaleze pe deplin.

– Îngrijorarea voastră este de bun-simț, dar nu-și are rostul, spune Prefectul fără a-și pierde din veselia-i forțată. Noi, cei din Colonia 225, avem datoria să împărțim tot ce putem produce. Nu ducem un trai luxos, dar ne simțim destul de bine. Veți avea adăpost și toată hrana de care aveți nevoie.

Oferta este atât de surprinzătoare, încât îmi ia ceva timp să găsesc cuvintele potrivite pentru Thom. Răspunsul său este totuși ferm:

– Ce ni se cere?

– Doar să deveniți cetățeni ai coloniei noastre și să împărțiți aceleași responsabilități ca și restul cetățenilor. Cei care au vârsta necesară vor trebui să muncească, iar cei tineri vor trebui să meargă la școală. Vă veți antrena alături de miliție și ne veți ajuta să apărăm colonia de sălbaticii din afara așezării. Vă veți supune legilor noastre și pedepselor induse de aceste legi dacă faceți scandal sau altceva, la fel ca oricare alt cetățean de aici, inclusiv eu.

Reaper Thom o privește mult timp pe femeie, atât de mult, încât mă întreb dacă nu cumva încearcă să formuleze un răspuns pe limba ei, apoi se întoarce spre mine:

– Spune-i că ne vom gândi la propunerea ei.

După ce pleacă Prefectul Qu, ne strângem în jurul focului de azi-noapte, apoi Thom ne spune că trebuie să dezbatem propunerea primită. Discuția care urmează este aprigă. Oamenii mei sunt dezgustați de faptul că ar trebui să renunțăm la independența și libertatea stilului nostru de viață, chiar dacă am putea beneficia de bogăția și tihna unui trai de orășean. Nu cu mult timp în urmă aș fi considerat că sunt cu toții niște proști. Când eram doar o fetiță, invidia mea față de oamenii din astfel de locuri, care beneficiau de avantajul traiului în case comode, cu ziduri înalte, era atât de puternică, încât visam cu ochii deschiși la cum ar fi fost să rămân în urmă după una dintre vizitele noastre la ei și să devin o fată de oraș. Dar, pe măsură ce-am crescut, am ajuns să înțeleg că există ceva putred în legătură cu aceste orășele. Oamenii de aici păreau stăpâniți de o senzație de teamă permanentă și, în orice orășel am fi mers, dădeam de-aceeași spaimă nevăzută, dar palpabilă, ce se ghicea din atitudinea lor. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu zăboveam niciodată prea mult. Și de aceea nu putem avea încredere deplină în povestea Prefectului despre egalitate și dreptate pentru toată lumea. Ne putem da seama că la ei există persoane de rang înalt și o pătură a celor de jos, la fel ca peste tot, și înțelegem, rămânând aici, vom face parte din pătura inferioară a societății. O parte dintre membrii tribului strigă că ar fi mai bine să murim liberi decât să trăim ca sclavi, dar acest argument ne reamintește

soarta care ne așteaptă dacă refuzăm propunerea Prefectului. Ne ia o după-amiază întreagă, dar într-un final ajungem la o hotărâre: vom deveni cetățeni ai orașului, da, dar la primul semn de venire a primăverii, vom lăsa acest loc în urmă și nu ne vom mai întoarce niciodată.

Sunt însărcinată să le comunic gărzilor de lângă depozit acceptul nostru și nici nu termin bine de vorbit, că un mare convoi de trăsuri mecanizate a și sosit în fața depozitului care ne servește drept adăpost. Oamenii descarcă ladă după ladă, pline cu tot soiul de provizii. Ni se spune că mai putem obține și altele, trebuie doar să cerem. Ni se oferă pături și paturi solide, ca să ne putem feri de răceala podelei depozitului, iar a doua zi dimineață Ghalo se întoarce cu un grup de băieți și fete care oferă fiecăruia câte un card cu numele și data probabilă de naștere, ghicită după un calendar bizar al lor, plus ceva ce ei numesc „număr personal de identificare a cetățeanului“. Aflăm că asta va servi la identificarea fiecăruia și că va trebui să-l purtăm cu noi tot timpul. În zilele următoare vom fi trimiși ori la muncă, ori la școală, în funcție de vârstă și de aptitudini, și, pe măsură ce se vor mai elibera din locuri, ni se vor oferi spații de locuit mai potrivite pentru oameni decât acest depozit.

Avantajele târgului nostru cu Prefectul vin atât de rapid și par atât de generoase, încât devenim imediat suspicioși, însă, din cauză că nu vom mai avea de înfruntat pericolele iernii în câmp deschis, fără nicio perspectivă, ne e greu să rămânem circumspecți prea mult. În noaptea aceea, când cei din trib dorm la căldură, liniștiți, în jurul meu, reușesc și eu să mă lepăd de armura de duritate și hotărâre pe care am purtat-o de când am plecat din New Absalom și îmi dau seama că inima mi s-a sfărâmat în atâtea bucățele, încât mi-e teamă că n-am să le mai găsesc niciodată pe toate.

12

NAOMI

Plăcile cu numele celor morți sau pierduți au rămas în urmă la New Absalom și mă frapează faptul că, dacă ar fi să rămânem aici, acesta ar putea fi primul pas spre abandonarea vechilor noastre vieți, spre renunțarea la eurile noastre adevărate. Așa că în noaptea asta iau pereții unei cutii aruncate la gunoi și încep să scrijelesc fiecare nume pe care mi-l pot aminti, începând cu al surorii mele, Rachel Ochre. Îi trec pe toți cei răpuși de războinicii sângeroși care ne-au urmărit de la New Absalom încoace și, pentru că aceste plăci sunt ale mele, încalc vechea regulă, că de animale nu trebuie să ne aducem aminte, și îl trec și pe Jumbo, care a alergat neobosit cu mine în spate două zile la rând și a căzut răpus de cei din tribul Niagara numai după ce a căpătat mai multe răni decât ar fi putut îndura chiar și un animal de două mai mare, și pe Leon șoricarul, care a murit cu dinții înfipți în coapsa unui războinic Veșmânt-de-Frunze ce voia să-i despice capul fratelui meu. Nu-mi amintesc toate numele dintr-odată, dar, ori de câte ori îmi aduc aminte de unul, caut placa și-l gravez pe ea. Ceilalți membri ai tribului văd ce fac și îmi furnizează și ei numele pe care eu le-am uitat. E o muncă anevoioasă, dar avem suficient timp.

Zilele se scurg în continuare și, deși așteptăm să fim trimiși la muncă sau la școală, așa cum ni s-a promis, se pare că cei din colonie ne-au uitat cu totul. Ni se livrează zilnic mâncare și ni se dau haine noi, plus o mașină de gătit care produce flăcări albastre din niște mici rezervoare metalice, dar nu-i mai vedem pe Qu și pe Ghalo. Torro ne vizitează și el și ne aduce un sac plin cu conserve și se bucură că darurile sale nu ne mai sunt de folos, însă faptul că am devenit cetățean al orașului îl uimește peste măsură. Îmi studiază cu atenție cardul de identificare și ridică nedumerit din sprâncene, de parcă nu știe la ce mi-ar folosi.

– Probabil că bătrâna Qu are ea motivele sale, îmi spune. Ea nu face niciodată ceva doar din bunătatea inimii sale. Să le spui oamenilor tăi să fie atenți.

Singurii vizitatori în plus au fost niște copii care au venit să arunce cu pietre și cu vorbe urâte în noi. „Nomad“ este termenul pe care-l auzim cel mai des răzbătând prin răpăitul de pietre, același cuvânt pe care l-a folosit și Ghalo când a vorbit prima

oară cu noi, deși fără așa multă ură și dispreț. Copiii fug dacă ne luăm după ei, dar se întorc de fiecare dată. Într-una dintre zile, când stau și-i privesc, ascultându-le răutățile, pe cer își face apariția monstrul zburător.

La început văd doar o umbră ce trece pe deasupra pământului, tăcută precum un nor ce-a acoperit complet soarele. Copiii privesc în sus și se împrăștie în toate părțile, rupând-o la fugă de parcă o mare nenorocire s-ar abate asupra oricui va avea ghinionul să fie atins de întuneric. Când ridic și eu capul, ochii mi se opresc asupra unei umbre ce alunecă pe cer cu ușurința unei lebede pe luciul unei ape neclintite. E cel mai mare obiect pe care l-am văzut vreodată deplasându-se cu propriile-i puteri, cu linii domoale ca ale unei picături de ploaie, și nicio parte a sa nu-mi pare că se mișcă de una singură. Mult, mult deasupra, am senzația că mai văd și altceva, un punct de întuneric precum o stea a umbrei ce privește în jos la noi, dar nu sunt absolut sigură.

Câțiva membri ai tribului au ieșit și ei să se uite, umbrindu-și ochii și privind cerul strălucitor în timp ce obiectul trece pe deasupra noastră. Este clar că nu le aparține orășenilor, iar vederea lui ne reamintește de poveștile care circulă printre noi, Călătorii, despre monștri uriași ce cutreierau continentul, despre șopârle gigantice sau despre lupi ori păsări de pradă, povești ajunse deja la a treia sau a patra mână, ori istorisite de oameni profund îndrăgostiți de băutură și deja catalogate ca fantasmagorii de oricine ar mai avea vreun dram de minte. Dar eu am văzut sulițe de lumină înălțându-se deasupra Văii Verii Nesfârșite, iar acum a apărut și arătarea asta, așa că cine sunt eu să contrazic acele povești? Nu cred că e o creatură, ci că la mijloc se află vreo energie ciudată, care alimentează un obiect construit din metal, și îmi dau seama că, orice ar fi, colosul ăsta reprezintă o manifestare a spaimei care am văzut că-i stăpânește pe oamenii de aici.

Așteptăm toată ziua ca marea pată plutitoare să-și anunțe intențiile, dar nu face decât să atârne impasibilă pe cerul de deasupra noastră, de parcă ar fi o bizară lună extraterestră. Noaptea, suprafața acesteia pâlpâie cu panglici de lumină ce îmi amintesc de aurorele din nordul îndepărtat sau de puținele ocazii în care am zărit cusăturile îngerilor sau focurile vrăbiilor. Orașul pare abandonat acum și nu mai vedem nici măcar un locuitor până a doua zi dimineață, când sosește un convoi de camioane ce-i aduce pe Ghalo și o parte dintre oamenii săi. Începe să vorbească înainte ca măcar să avem timp să ne adunăm, de parcă s-ar adresa clădirii în care locuim, nu oamenilor dinăuntru.

– Cetățeni ai Coloniei 225, începe el, din cauza unor evenimente neprevăzute, Principatul Nouă a instituit cote suplimentare speciale, care vor include încorporări auxiliare de urgență. Numerele extrase vor fi anunțate printr-o transmisie

televizată, începând cu orele 18:00, diseară. Toți cetățenii care încă nu au fost înregistrați trebuie să se prezinte imediat la Biroul Prefectului pentru înregistrare și evaluare, care vor fi efectuate de cenzorii Principatului.

Ghalo a ajuns deja aproape la jumătate anunțului înainte să sosească și Thom, așa că trebuie să-i traduc foarte repede, simțind în același timp un fior pe măsură ce aud acele cuvinte, deși sunt și unele, cum ar fi „Principat“, pe care nu le înțeleg. În jurul meu aud cum alții, care cunosc limba orășenilor, traduc pentru cei care n-o știu. Când Thom îi răspunde lui Ghalo, nu mai e nevoie să exprim furia care-i răzbate din cuvinte.

– Explică-ne ce vrei să spui, omule!

Ghalo privește spre Thom de parcă de-abia acum i-a remarcat prezența.

– Aceste cote reprezintă într-adevăr o surpriză și pentru noi, spune el cu răceală, dar, în calitate de cetățeni, cred că înțelegeți cu toții extragerea și motivul din spatele ei.

– Am căzut deja de acord să luptăm pentru miliție, spune Thom. Nu e nevoie să fim înscriși pentru extrageri.

– A, da, deja faceți parte din *miliția* noastră, pronunță Ghalo rar, de parcă ar vorbi cu un copil. Cenzorii Principatului se află aici pentru a recruta soldați pentru *Legiune*.

Singurul răspuns al lui Thom este o privire ce arde de ură.

– Principatul Nouă administrează astfel de colonii, precum și altele asemănătoare, continuă Ghalo, acum începând să se bâlbâie pe măsură ce continuă, și folosește o forță armată, care se numește Legiune, pentru a ne garanta siguranța. În prezent, Legiunea este implicată într-un război de durată și are nevoie de soldați pentru lupte. Din partea coloniei noastre se așteaptă să contribuie și ea cu soldați. Când numărul de voluntari este prea mic pentru îndeplinirea cotei, suntem forțați să organizăm o extragere.

Am auzit cu toții despre războiul ăsta pe care orașele pretind că-l duc. Din când în când, zărim un afiș pe care se află instantanee ale unor bătălii și sloganuri ce anunță existența unui „Inamic“ misterios sau mai auzim frânturi de conversații despre acest subiect de la ceilalți cetățeni ai orașului. Considerăm însă c-ar fi o lipsă de politețe să cerem lămuriri suplimentare, nu doar din pricina efortului pe care toți îl fac ca să ne ascundă orice referire la războiul în desfășurare – își acoperă lugubrele afișe cu cavaleri și monștri când ne plimbăm prin oraș sau se feresc să mai discute când li se pare că vrem să tragem cu urechea, ci și pentru că în toți anii petrecuți de oamenii mei de-a lungul și de-a latul continentului, n-am văzut niciodată vreo dovadă a vreunui conflict mai amplu decât cele duse de triburile învrăjbite între ele și nici n-am auzit vreun zvon legat de așa ceva în afară de orașe. Poveștile despre giganți umblători par mult mai întemeiate decât

acest presupus „război“. Am ajuns să-l privim ca pe o tradiție locală, asemănătoare cu propriul nostru festival al iernii, sau ca pe o superstiție, așa cum anumiți locuitori ai ținuturilor de pe lacuri se cred a fi descendenți direcți ai leilor. În orice caz, n-are rost să-i contrazicem, căci ar denota lipsă de bună-creștere din partea noastră, ceea ce ne-ar putea costa interzicerea accesului și a schimbului de bunuri în aceste locuri. Dar acum mi se pare că această fantezie a orășenilor ne cere să facem o formă reală de sacrificiu.

Glasuri furioase încep să se facă auzite din spate, dar Thom le amuțește cu un simplu gest.

– Nu ați pomenit nimic despre vreo mobilizare, spune el.

– Contribuția la eforturile de război reprezintă una dintre cele mai importante îndatoriri ale cetățenilor, rostește Ghalo, care și-a asumat rolul celui căruia i s-a făcut o nedreptate, de parcă l-ar fi prins pe Thom trișând la o tranzacție. Cât despre responsabilitățile cetățenilor, extragerea este clar subliniată în carta coloniei, care poate fi găsită la Biroul Prefectului. Tu sau oricare dintre oamenii tăi ați fi putut merge oricând s-o citiți. Acum, spune el, întorcându-se cu spatele la noi, de parcă ar fi ajuns la o concluzie și pornind cu pași mari spre camioane, am să te rog să le ceri oamenilor tăi să formeze un șir ordonat, ca să vă putem transporta pe toți spre Centrul Orașului și apoi să vă aducem înapoi la timp pentru a urmări transmisiunea televizată de diseară.

Nu se formează niciun șir ordonat și nu avem nevoie de nicio cartă a coloniei ca să ne dăm seama că am fost trași pe sfoară. Înainte ca Ghalo să apuce să facă doi pași, membrii tribului încep să răcnească de furie că au fost trădați. Nu văd tot ce se întâmplă, dar simt valul izbindu-mă în spate când câțiva se reped în direcția lui Ghalo și-a camioanelor sale. Aud strigăte, apoi bubuituri asurzitoare când gărzile lui Ghalo trag în mulțime. Thom dispare de lângă mine, apoi, când privesc în spate, îl văd îngenunchind la pământ și ținându-se de coapsa în care i-a apărut o gaură din care izvorăște sânge. În ciuda rănii, nu pot confunda cu altceva sclipirea ucigașă din privirea lui, apoi Thom se repede cu iuțeala unui șarpe și-și înfige pumnul în gâtul unei gărzi ce o luase pe urmele mele.

Bărbatul se prăbușește scuipând sânge, dar alți doi îi iau locul. Thom i-a rupt mâna unuia și falca celuilalt înainte ca un al treilea să-l doboare cu o lovitură de pat de pușcă în țeastă, apoi toți trei sar pe el, țintuindu-l la pământ și legându-i mâinile. Am privit lucrurile cu detașare, blocată parcă în loc de niște rădăcini invizibile, dar acum țâșnesc să-l ajut pe Thom, însă sunt trântită la pământ de un dos de palmă dat de una dintre gărzile orașului. Încleștarea dintre gărzi și membrii tribului parcă de-abia acum își face efectul asupra creierului meu amorțit, căci doar în acest

moment încep să disting țipetele și gemetele celor răniți. Mai mulți membri ai tribului au răni provocate de gloanțe, la fel ca a lui Thom, însă gărzile au țintit jos, ca să evite loviturile mortale, iar majoritatea celor loviți sunt deja cărați spre camioane. Sunt înconjurată de niște brațe puternice, brațele mamei, care a venit să mă ajute să mă ridic în picioare.

Ghalo, care n-a apucat să facă decât câțiva pași, studiază violențele comise de parcă nu s-ar fi așteptat la altceva.

– Răniții vor fi tratați în Centrul Orașului, spune el ezitant, dar mi-e teamă că infracțiunile de genul ăsta vor fi aspru pedepsite.

Se întoarce apoi spre mine.

– Sper că îi vei putea convinge pe oameni să coopereze cu noi înainte ca situația aceasta să degenereze și mai tare.

Nu am cu ce să-i conving. Știm că e o luptă pe care nu o putem câștiga, iar cei care pot merge se urcă singuri în camioane. Chiar și Bebe Adam trebuie să vină cu noi, căci nu poate rămâne nimeni care să aibă grijă de el la depozit. Doar cei cu vârsta între paisprezece și șaizeci de ani pot fi extrași, dar, din motive pe care nu le cunosc, li se cere tuturor celor cu vârsta de peste nouă ani să fie înregistrați. Nici măcar cei prea bătrâni să mai poată ține cum trebuie o pușcă în mână nu sunt scutiți, așa că acum Bebe Adam călătorește alături de mine, cu fața înfundată în fustele mamei.

Nu mergem decât foarte puțin înainte ca din cer să se audă un zgomot ca de piele sfâșiată. Zăresc pe geam o aeronavă care zboară jos, deasupra clădirilor din apropiere, un obiect elegant și rapid, de forma unui cufundar, și, deși îmi închipui că ar putea fi un fel de văr al apariției misterioase ce plutește fără zgomot deasupra orașului, mișcarea lui și sunetele pe care le scoate mă duc mai mult cu gândul la camionul care huruie sub picioarele mele.

Vulturul metalic dispare dincolo de linia orizontului creată de acoperișurile clădirilor în timp ce convoiul nostru se hurducăie în urma lui. Pe moment, siluetele mătăhăloase ale fabricilor și silozurilor se reduc la niște simple movile sau magazine pe care mi le reamintesc de la ultima vizită în oraș. Când camionul se oprește în sfârșit, văd că am ajuns în piață, acolo unde noi, Călătorii, ne oprim de obicei pentru schimbul de bunuri. Mult deasupra locului respectiv se înalță o clădire impunătoare, un edificiu din beton cu ferestre înalte, menit, probabil, să inspire teamă și supunere. Presupun că acesta este Biroul Prefectului, căci spre el ne conduc acum Ghalo și oamenii săi.

Afară s-a adunat o mulțime consistentă, alcătuită toată din copii – bănuiesc că sunt cetățenii din colonie înscriși pentru prima oară. Tribul meu reprezintă un element cu totul și cu totul nou, căci, în afara noastră, gloata strânsă nu conține nici măcar o singură persoană adultă, ci doar câțiva însoțitori cu ochi goi, care

supraveghează perimetrul creat. Când mă alătur mulțimii, cineva mă trage de mână și sunt surprinsă să văd că e Torro.

– Bună, Naomi! rostește el cu capul plecat, de parcă ar spera să evite să fie recunoscut de cineva. Trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu mă interesează ce-ai de zis, mârâi eu, smulgându-mi mâna dintr-a lui. Și ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai pune mâna pe mine.

– Uite, v-aș fi avertizat dacă aș fi știut, chiar aș fi făcut-o. Adică extragerea ar trebui efectuată doar o singură dată pe an, iar anul acesta a avut deja loc, acum două luni. Nici noi n-am fost informați până astăzi. Oamenii sunt foarte furioși.

– Nu-mi imaginez de ce ar fi vreunul din voi furios. Am înțeles că recrutarea cu forța e una din îndatoririle voastre cetățenești.

–Chiar îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Bătrâna Qu v-a tras pe sfoară, ca o mizerabilă. Ei bine, am priceput. Dar acum trebuie să mă asculți, altfel lucrurile se vor înrăutăți.

– Nu prea văd cum s-ar mai putea înrăutăți.

Torro aruncă o privire rapidă de jur împrejur, întâi la gărzile lui Ghalo, apoi la clădirile impunătoare care ne înconjoară.

– În câteva minute veți fi chemați în Clădirea Prefecturii, apoi veți fi supuși unui test.

– Ce tip de test? îl întreb eu, privindu-l cu scepticism.

– Asta-i chestia – nu îți vor spune. O să-ți pună doar o mulțime de întrebări. E ca și cum ei ar ști vreun secret important și vor să afle dacă îl știi și tu. Dar ce vreau eu, de fapt, să îți spun este că, dacă simți că le poți răspunde la întrebări, să n-o faci. Înțelegi?

– Nu, Torro, nu înțeleg deloc ce vrei să spun.

– Nu știu, pur și simplu nu știu, rostește în timp ce-și trece palma prin părul țepos, disperarea părând că-i întunecă fața. Dar și eu am dat testul, începând cu vârsta de nouă ani, și am continuat până am împlinit paisprezece. Și cunosc oameni care probabil că le-au spus Pripilor ce voiau să afle, pentru că nu i-am mai văzut niciodată de-atunci. Așa că trebuie să le transmiți și oamenilor tăi ce ți-am zis. Nu le oferi Pripilor ce vor să găsească.

Ridică privirea spre restul membrilor tribului, care îl privesc la rândul lor cu expresii sumbre.

– E fratele tău? Mititelul ăla? Știi că nu-i vor permite să vină cu tine, da? El e prea tânăr. Aș putea avea eu grijă de el, dacă vrei.

Ghalo și-a făcut apariția în vârful șirului de trepte care duc spre Biroul Prefectului, iar în mână ține un megafon prin care ne strigă să intrăm.

– Mai degrabă l-aș arunca unei haite de câini flămânzi, îi mărturisesc eu lui Torro.

Mă întorc cu spatele la el și mă alătur celorlalți. Unul câte unul, trecem pragul clădirii și ne prezentăm spre a fi identificați

bărbatului de pe scaun care ne așteaptă înăuntru, apoi acesta ne îndeamnă să ne așezăm la o coadă lungă și sinuoasă. Mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă mi-aș fi aruncat pur și simplu cardul de identificare când veneam cu camionul încoace, când aud un țipăt venind din spate și-mi dau seama fără să privesc într-acolo că este vorba de Bebe. I s-a refuzat accesul, așa cum a prezis și Torro, și, în timp ce mami așteaptă neajutorată afară, el se zbate sălbatic și nu lasă pe nimeni să pună mâna pe el. Eu sunt singura în stare să-l liniștească, dar sunt prea îngrozită de ce s-ar putea întâmpla dacă eu și mami am rămâne blocate înăuntru, iar el afară.

– Bună! aud spunând pe cineva în spate. Tu trebuie să fii Naomi.

Mă răsucesc iute și mă trezesc în fața unei fete subțirele, cu ochi verzi.

– Eu sunt Camareen. Prietenul meu, Torro, mi-a povestit despre tine.

Are o voce blândă, aproape muzicală.

– Fratele tău poate sta cu mine, dacă vrea. Eu supraveghez șirul de oameni, așa că vă va putea vedea cât așteptați aici, caută ea să mă liniștească, după care se întoarce spre Bebe, zâmbind. Ți-ar plăcea?

Mă pregătesc să-i spun lui Camareen ce poate face cu propunerea asta, dar Bebe încuviințează sfios din cap și întinde mâna spre ea. Se îndreaptă împreună spre un loc aflat dincolo de funiile care țin laolaltă șirul de copii, iar Bebe încă pare tensionat și încruntat, deși nu mai e îngrozit. Compania unei fete frumoase a contribuit decisiv la potolirea spaimei băiatului. Între timp, eu sunt tratată ca un fel de sursă a tulburărilor, așa că sunt condusă înapoi la rând, de data asta mult mai departe în față. Bebe și Camareen au început să discute între ei și, deși Ghalo îi abordează, intenționând clar să ceară lămuriri de ce Bebe nu se află la locul lui, în rând cu ceilalți, surâsul fetei îi spulberă orice grijă cu ușurința cu care un ghem de vată ar absorbi câteva picături de ploaie. Încet-încet, înaintez spre capătul încăperii, însă, deși o caut pe mami printre ceilalți din rând, n-o mai văd deloc înainte ca ușa să se deschidă și să fiu chemată înăuntru.

13

NAOMI

Camera de dincolo pare mult prea mare pentru un simplu covor, un birou și doi oameni. Unul dintre ei, chel în creștet și cu două smocuri de păr în părți, ce pare că n-a mai dormit de mult, stă aplecat deasupra biroului și tot rotește un card în mâini.

– Hai, intră! mă îndeamnă el cu o voce răgușită. Naomi, nu-i așa? Ia loc, Naomi, nu va dura mult.

Mă așez, așa cum îmi cere, remarcându-l acum și pe cel care stă în picioare lângă tipul cu ochi obosiți. Deși este înalt și are o atitudine regală, este mai tânăr decât mi-am imaginat, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Rae. Gândul acesta îmi provoacă un junghi de durere ce se transformă rapid în mânie, iar duritatea ce-mi întunecă trăsăturile probabil că mi se citește pe chip, căci tânărul pare că mă studiază cu ceva mai multă atenție, de parcă ar încerca să-și aducă aminte unde m-a mai văzut.

– Mă numesc Reggidel, spune bărbatul mai în vârstă, întinzându-i tânărului ceea ce presupun că este cardul meu de identificare personal, iar acesta îl ia și-l cercetează cu interes. El este Vinneas. Amândoi suntem cenzori la Principatul Nouă. Vrem doar să-ți punem câteva întrebări, după care poți pleca.

Aceștia sunt dușmanii mei, escroci, trișori și mârșavi. Dacă ar fi fost Rae aici, i-ar fi făcut să cerșească îndurare în mai puțin de un minut, așa că mă hotărăsc să îi urmez exemplul. Mă ascund în spatele armurii mele și îi privesc cu aceeași asprime cu care aș privi un copil pus pe șotii.

Între timp, Reggidel a băgat mâna sub birou și a scos o cutie din lemn ce are de două ori lungimea antebrațului unui om. Când o deschide cu fața spre mine, văd că este umplută cu câteva zeci de discuri metalice. Fiecare este identic cu celelalte, lentile de mercur suficient de mici cât să-mi încapă în palmă, și totuși una dintre ele, cu nimic ieșită din comun, pare că mă fascinează bizar de tare. Întind mâna spre ea, fără să stau pe gânduri, și rămân oarecum surprinsă când îmi atinge palma, gâdilându-mă ușor. Greutatea pe care o simt în palmă pare nu fizică, ci mai mult psihică.

– Mulțumim, Naomi! spune Reggidel, apoi închide caseta. Îl poți păstra, dacă vrei.

Abia acum îmi aduc aminte de avertismentul lui Torro, să nu fac ce-mi vor cere acești oameni, însă îmi dau seama, cu un fior de teamă, că exact asta am făcut. Dau drumul lentilei brusc, ca și cum ar fi devenit dintr-odată fierbinte; aterizează rotindu-se pe masă, între noi, și continuă să se rotească mult mai mult decât ar fi fost normal datorită forței induse inițial.

– Nu, îi spun lui Reggidel. Luați-o înapoi.

– Păstreaz-o, în caz că te răzgândești.

Pare că l-am amuzat, dacă asta sugerează rânjetul de pe chipul lui.

– Încă ceva, apoi am terminat.

Mai scoate o casetă, ceva mai mică decât prima. Articolele dinăuntru sunt mult mai familiare privirii decât discurile argintii: sunt relicve de genul celor pe care le găsim în locuri abandonate de prea mult timp, prin orașe distruse și așezări împrăștiate pe tot cuprinsul continentului. Oamenii mei le adună ca să le dea la schimb prin orășele, acolo unde știu că pot obține prețuri foarte bune pe ele. Aceasta-i cea mai mare colecție pe care am văzut-o vreodată. Nu sunt aranjate după vreun tipar anume, căci văd amestecate bijuterii fine și mașinării delicate, cu design vechi, risipite printre cioburi de căni sau fâșii de hârtie murdare.

– Te interesează ceva anume, Naomi? mă întreabă Reggidel. Poți lua orice dorești, să știi. Haide, ia!

Sinceră să fiu, unul dintre obiecte prezintă un interes deosebit pentru mine: o pereche de ochelari vechi, cu ramă de corn. Nu mai au lentile, rama e crăpată, dar simt o nevoie imperioasă să-i probez. Mă abțin, forțându-mi mâinile să stea în poală și să rămână acolo. Nu mă voi mai da bătută încă o dată.

– N-am nevoie de gunoaiele voastre, îi spun lui Reggidel.

Mă privește în ochi, iar eu îi susțin privirea până ce se lasă la loc în spate pe scaun, afișând același rânjet.

– Ei bine, Naomi, se pare că avem noroc. Ce-ai zice să vii într-o călătorie cu noi?

– Nu merg nicăieri cu voi, îl informez eu. Dacă nu mai aveți să-mi spuneți nimic, atunci lăsați-mă să plec.

– E alegerea ta, mă gândesc, dar mai întâi ascultă-mă!

A luat discul de metal de pe masă și a început să-l răsucească între degete.

– Vezi tu, Naomi, am senzația că tu ai putea fi o fată foarte specială și sper să-mi oferi ocazia să dovedesc că am dreptate. Problema este că locul acesta nu este echipat corespunzător pentru genul de test la care ne gândim noi.

– Și ce fel de „fată foarte specială“ credeți că sunt eu? îi întreb, punând în întrebare tot disprețul de care sunt în stare.

– Din nefericire, încă nu-ți pot spune. Micul nostru experiment de astăzi nu este suficient de concludent pe cât ne-am dori noi,

dar acest lucru poate fi îndreptat. Dacă se va dovedi că nu ești ce căutăm noi, te vom aduce înapoi aici mâine. Dacă ești, îți vom cere să rămâi alături de noi, în oraș. Fără școală în colonie, fără muncă în fabrici când vei împlini cincisprezece ani. Te vei antrena ca să devii ofițer al Principatului.

– Vă mulțumesc pentru propunere, le spun pe un ton de gheață, dar am avut parte de destule promisiuni deșarte de la oameni ca voi. Dacă ați terminat, aș vrea să plec.

Reggidel se încruntă.

– Foarte ciudat! De obicei copiii abia așteaptă să scape din astfel de locuri.

– Cenzore, rostește băiatul, Vinneas, nu cred că această tânără domnișoară a fost crescută în Colonia 225. Așa s-ar explica de ce n-a fost niciodată înregistrată, chiar dacă are deja doisprezece ani, îi explică el lui Reggidel, dându-i apoi cardul de identificare înapoi. Naomi, tu nu ești de aici, nu-i așa? întreabă el, și sunt surprinsă când mi se adresează în limba mea maternă. Ești una dintre cei care se autointitulează Călătorii Toamnei?

Încuviințez din cap, uluită. N-am mai auzit niciodată un orășean vorbind pe limba noastră. Are un accent ciudat, dar rostește cuvintele destul de bine.

– Cum ai ajuns să fii unul dintre cetățenii Coloniei 225?

– Am fost trași pe sfoară, îi răspund. Tribul meu a ajuns aici în timp ce fugea de iarnă și de triburi ostile. Ni s-a oferit adăpost, dar am fost forțați să luăm parte la înscrierile în Legiunea voastră ca plată pentru ospitalitatea coloniei.

Vinneas pare în același timp și furios, și jenat de povestea mea, o reacție care aproape că mă face să simt o oarecare apropiere față de el, însă asta durează până îmi vine ideea că ar putea fi din nou vreun șiretlic de-al lor.

– S-ar părea că Prefectul de aici i-a transformat pe Naomi și pe restul tribului în cetățeni, astfel încât să fie și ei incluși pe lista pentru extrageri, îl lămurește el pe Reggidel în limba orășenilor. Probabil că s-a întâmplat după ce Principatul a introdus noile cote.

Reggidel scoate un chicotit ursuz.

– Îmi pare rău să aud, spune el. Cred că trișorii ne-au tras-o bine de data asta.

– Un lucru care ar fi putut fi evitat, dacă n-am ridica la rang de artă ignoranța asta a noastră, îi răspunde Vinneas cu aerul unui om care vrea să evidențieze un lucru într-o dispută mai veche.

Reggidel nu-i răspunde, ci mai rotește o dată discul între degete, după care îl bagă în buzunar.

– Naomi, problema este că nu te putem lua cu noi decât dacă tu dorești acest lucru, îmi spune el. Bine, bănuiesc că te-am *putea* lua și împotriva voinței tale, dar acest lucru nu ar fi în interesul

nostru. Legiunea noastră are destui recruți, însă cei ca tine trebuie să se ofere în mod voluntar.

Vorbele sale despre recruți și voluntari îmi aduc încă o dată aminte de trib, de toți cei care așteaptă să fie extrași și de ceilalți, cei împușcați și bătuți, răniți și luați cu forța spre cine știe ce pedepse nebănuite. Mă gândesc la Rae și la ce-ar face ea în locul meu.

– Vă fac o propunere, îi spun lui Reggidel. În camera din spatele meu se află mama mea, fratele meu și ceilalți prieteni dragi mie, toți aduși aici ca să ia parte la extragerea voastră. Și mai mulți au fost luați prizonieri la ordinele lui Ghalo, omul vostru, care este un mincinos și un infractor. Îmi veți garanta că toți acei oameni vor fi șterși de pe lista de extrageri și scutiți să se supună legilor acestui oraș, că li se va da mâncare și adăpost pe tot parcursul iernii, asigurându-li-se tot confortul. În primăvară, li se vor oferi toate proviziile necesare și garanția că vor putea părăsi orașul liberi. Faceți asta, iar eu voi merge cu voi oriunde îmi veți cere!

– Ei, Naomi, să știi că nu sunt sigur că pot face o astfel de promisiune.

Ceea ce văd acum pe chipul lui Reggidel este o expresie ce pare jumătate rânjet, jumătate strâmbătură.

– Locuitorii coloniei nu vor fi prea încântați de faptul că ne vârâm nasul în treburile lor și că influențăm modul de a-și administra colonia. Am putea totuși să mai testăm și alți oameni din…cum le spui tu? Tribul tău? Poate că unul dintre ei va avea ce ne dorim, plus un dram de bun-simț. Am înțeles că școlile din colonii nu sunt locuri chiar atât de plăcute, dar cel puțin știi că te așteaptă un viitor ca muncitor în fabrică vreo șaisprezece ore pe zi, nouă zile pe săptămână.

Îmi amintesc iar de copiii de aici, de jignirile lor și de pietrele cu care au aruncat în noi, și mă întreb ce anume i-a adus în halul ăsta de răutate.

– Bănuiți deja că aș fi specială. Spuneți-mi cât de specială!

– Dacă avem dreptate, și tu chiar ai fost interesată de acea pereche de ochelari, intervine Vinneas. În jur de una la cincisprezece milioane, mă lămurește el cu surâs larg, iar eu îmi dau seama că nu mi-am disimulat interesul chiar atât de bine pe cât mă așteptam. Câteva milioane în plus sau în minus.

Îl privesc impasibilă pe Reggidel.

– Dacă sunteți dispus să riscați, domnule, atunci aveți binecuvântarea mea.

– Răhățel îngâmfat ce ești! îl dojenește el pe Vinneas, aruncându-i în același timp o privire aspră. Tu de partea cui ești?

– După cum văd eu lucrurile, suntem cu toții de aceeași parte, i-o întoarce Vinneas, zâmbind în continuare.

Comentariul îl face pe Reggidel să chicotească mâhnit.

– Ai dreptate, mârâie el, de parcă n-ar fi prima dată când schimbă între ei astfel de cuvinte.

Îmi mai aruncă o privire lungă, apoi scoate un oftat exagerat de lung, ridică mâinile resemnat și închide capacul cutiei cu un pocnet.

– Ai câștigat, Naomi. Avem o înțelegere.

14

TORRO

Ne strângem cu toții în camera comună de la etajul patru, ca să urmărim extragerea la televizor. Mersh are o cameră la același etaj, așa că ajunge mai devreme acolo și ne păstrează o canapea, întinzându-se pur și simplu pe ea ca un buștean mare și prost ce e, și ne așteaptă să venim cu toții, după care ne înghesuim unul într-altul, cu Camareen, Hexi și Isslyn la mijloc, cu brațele lipite de corp, în timp ce eu și Mersh stăm de o parte și de cealaltă a lor. Spammers apare ultimul, însă nu se așază lângă noi, ci doar se sprijină de perete cu capul dat pe spate, părând extrem de obosit. Mă gândesc că e o prostie să te îngrămădești unul peste altul pe canapea când există atât de mult spațiu liber în jur. Etajul patru are cea mai înghesuită cameră dintre toate dormitoarele comune, iar calitatea imaginii este cam de rahat, așa că nu sunt prea mulți oameni în încăpere. Totuși, exact asta ne și dorim. Dacă va fi extras unul dintre noi, nu vrem să fim amestecați cu cei de la etajele unu și doi.

Exact la ora 18:00 apare imaginea pe ecran și iată-l pe Ghalo, un pic neclar și ireal, dar categoric Ghalo. Camareen mă strânge de mână, iar degetele ei sunt ca gheața. Uneori are mâinile foarte reci, dar de data asta sunt altfel. Gheață, pur și simplu.

Bătrânul Ghalo nu irosește vremea. Trece direct la extragerea numerelor, citindu-l pe fiecare foarte încet, cifră cu cifră. Sunetul este destul de bun, așa că îl auzim cum trebuie, și închid ochii și-l ascult, încercând din răsputeri să nu mă gândesc la posibilitatea ca, de mâine încolo, să n-o mai văd niciodată pe Camareen.

Nu sunt chiar prost. Nu e ca și cum eu și Camareen vom rămâne împreună la nesfârșit sau ceva de genul ăsta. Mai avem de înfruntat încă treizeci de ani de extrageri și e destul de sigur că, mai devreme mai sau mai târziu, unul dintre noi va fi extras. Doar că mai vreau puțin timp cu ea. Nu trebuie neapărat să dureze atât. În câțiva ani, cu toții vom fi mutați în camere duble în loc de cele comune în care ajungi să locuiești după ce termini școala, iar eu și Camareen vrem să solicităm un loc împreună. Apoi aproape imediat va trebui să facem copii, căci fiecare cetățean al orașului trebuie să aibă cel puțin doi înainte să împlinească douăzeci și cinci de ani. E ca un fel de a doua cotă. Majoritatea oamenilor sunt destul de nemulțumiți din această

cauză, mai ales fetele, care trebuie să ducă la îndeplinire mai toate treburile neplăcute, dar Camareen spune că pe ea nu o deranjează, atâta timp cât rămâne cu mine. Așa că, dacă voi fi extras peste zece ani, cred că aș putea rezista. Sau peste cinci, să zicem. Doar că nu acum. Nu azi. Însă nu pot face nimic ca să-i opresc. Ghalo continuă să citească numerele, unul după altul, impasibil, de neoprit, ca un robinet care tot picură.

De fiecare dată când Ghalo începe cu un număr care se potrivește cu ale noastre, Camareen mă strânge ușor de mână. Unul dintre numere este destul de apropiat de ale noastre. Primele șase se potrivesc cu al lui Camareen și mă simt de parcă tot corpul mi-ar fi plin cu ciment. Stomacul, plămânii, totul. Dar apoi a șaptea cifră este diferită și-mi dau seama că n-am mai simțit în viața mea o asemenea ușurare. Sunt ușurat cum nu se poate.

Transmisiunea televizată durează cam zece minute, dar aș prefera să fac zece ture la fabrică la rând decât să stau aici și să înfrunt încă o dată aceste zece minute, chiar aș prefera. În sfârșit, Ghalo citește ultimul număr și-și începe discursul obișnuit spunându-le tuturor care au fost extrași ca mâine să se prezinte la Stația de Expediere la ora 9:00 dimineață, însă nimeni nu-l mai aude, pentru că am început toți să râdem și să ne veselim și așa mai departe. Camareen mă îmbrățișează strâns și mă sărută pe obraz, iar toată lumea face cam același lucru. Ba chiar zăresc câțiva tipi pe care nu-i îndrăgesc prea mult, dar tot ne hlizim unii la alții de parcă am fi cei mai buni prieteni din lume.

Dar apoi Camareen îmi șoptește numele, părând chiar înspăimântată, adică de-a dreptul înfricoșată. O clipă îmi închipui că poate n-am auzit numerele cum trebuie și că ea a fost în cele din urmă strigată, apoi o văd pe Hexi în celălalt colț al canapelei. Și-a acoperit gura cu ambele mâini, iar lacrimile i se rostogolesc pe obraji în neștire. Isslyn, care șade lângă ea, o mângâie pe umeri și tot întreabă:

– Hexi? Hexi?

Însă Hexi parcă nici n-o aude. Apoi scoate un sunet între sughiț și țipăt, din ce în ce mai puternic. Mi-e din ce în ce mai teamă, căci mi se pare că Hexi s-a înecat cu ceva, însă ea nu spune nimic și nici nu se uită la noi, chiar dacă Isslyn și Camareen au înconjurat-o amândouă cu brațele.

Eu și Mersh am rămas acolo, ca doi dobitoci. Încep să-mi imaginez cum ar fi ca ea să fugă, să încerce pur și simplu să treacă de ziduri sau să se ascundă în pivnița vreunei fabrici ori ceva de genul ăsta. Mi-o imaginez pe Hexi ascunsă în vreun depozit, iar noi i-am aduce mâncare și tot ce i-ar mai trebui, chiar dacă știu că n-ar merge. Ghalo ține să ne reamintească de fiecare dată că nimeni nu poate scăpa de extragere. Șerifii coloniei te-ar găsi oriunde te-ai ascunde.

Brusc, din colțul opus al camerei se aude un scârțâit înfiorător, în direcția căruia privește toată lumea, chiar și Hexi. Este Spammers, care trage după el pe dușumea un scaun metalic. Zgomotul este pur și simplu îngrozitor, dar pe Spams pare că nu-l interesează. Lasă scaunul să cadă drept în fața lui Hexi și se trântește pe el. A adus o geantă de umăr, iar din ea scoate o sticlă cu un lichid gălbui, pe care o lasă jos cu un clinchet.

– Un mare rahat, Hex! îi spune el, privind-o pe Hexi drept în ochi.

Pare foarte serios. Spammers râde de oricine și de orice, dar de data asta pare foarte serios.

– Poate că ești un simplu număr pentru Pripii ăia mârșavi, dar noi te iubim, înțelegi? Te iubim, Hex, și o să avem grijă să te pregătim pentru asta.

Scoate un teanc de pahare de sticlă din geantă și toarnă în două dintre ele din sticla cu băutură.

– O păstram pentru ceva special, spune el și-i oferă un pahar lui Hexi. Tu ești acel ceva special.

Hexi doar îl privește ciudat, de parcă el ar fi un câine vorbitor sau așa ceva. Timp de câteva secunde cred va începe iar să sughiț-țipe, dar apoi înșfacă paharul și-l dă de dușcă. Se șterge la gură, tresare ușor și-i întinde paharul spre a-i fi umplut din nou.

– Ce zici de încă unul?

Ne îmbătăm cu toții. Se dovedește că Spammers avea sticle cu aquavee dosite prin tot dormitorul, iar când a auzit că Hexi a fost extrasă, s-a fofilat și-a luat una. Aquavee-ul nu e extraordinar, adică îți arde gâtul și are un gust oribil, dar nu se plânge nimeni. E foarte greu să faci rost de aquavee și e și scump ca dracu'. După ce terminăm prima sticlă, Spams o aduce pe a doua, apoi și pe a treia. Ceilalți copii care au rămas în camera comună după transmisiunea televizată se reped și ei afară și se întorc cu pahare de plastic, și în curând zvonul că cineva de la patru dă aquavee gratis se răspândește peste tot, așa că oamenii încep să apară, să vadă dacă e adevărat. Pe unii îi știm, însă cu alții nu am schimbat în viața noastră vreo vorbă. Lui Spammers nu-i pasă că sunt niște necunoscuți. El doar continuă să toarne în pahare.

Unul dintre cei care și-a făcut apariția mai târziu este un tip pe nume Gemt. Ăsta e un băiat pe care-l urăsc din tot sufletul. Nu-l suport. Lucrează în Clădirea Prefecturii cu Camareen, dar toată lumea știe că a obținut acest post pentru că tatăl său este subprefectul Secției de Producție. Despre Ghalo este vorba. Și, da, n-ar trebui să conteze cine sunt părinții tăi. Nu locuiești cu ei sau ceva de genul ăsta, și nici măcar nu-i vezi chiar atât de des. Suntem cu toții o familie în Colonia 225, așa-i place bătrânei Qu să spună. Așa că, atunci când un dobitoc absolut ca Gemt obține o slujbă călduță la birou, iar Spammers, care este de un milion de ori mai deștept, ajunge la fabrică, noi ar trebui să credem că nu

este decât o coincidență faptul că tatăl dobitocului se întâmplă să aibă a doua funcție ca importanță din întreaga colonie. Partea care mă înnebunește cel mai mult totuși este faptul că Gemt chiar crede că a *meritat* această slujbă. Vorbește mereu despre cât de mult a studiat în școală, adică el a stat și-a învățat, când putea foarte bine să fie pe-afară și să se distreze, și că am fi putut și noi munci în Clădirea Prefecturii dacă ne-ar fi trecut prin cap să *încercăm* măcar. Mă înnebunește. De fiecare dată când îl văd pe băiatul ăsta, îmi doresc să-i dau un pumn în față.

Camareen crede că îl desconsider prea tare pe Gemt.

– Ar trebui să-i acorzi și lui o șansă, spune ea câteodată. Și lui Gemt îi este greu uneori. Nu-i ușor să fii băiatul cuiva atât de urât de oamenii din colonie cum e Ghalo.

Poate că are dreptate, dar nu mă simt în stare să-i ofer lui Gemt ocazia să se apere, asta-i sigur. Așa că, atunci când se îndreaptă spre noi, o las pe Camareen să discute cu el și eu plec să mă așez lângă Spammers. S-a întors la locul lui, lângă perete, și șade cu picioarele încrucișate, golind probabil a cincea sticlă de aquavee. Începe să toarne înainte ca eu măcar să întind paharul, abia prind lichidul înainte să se verse pe podea.

– Probabil că ți-am dat gata toată provizia, îi spun eu lui Spammers.

– Există lucruri și mai importante pe lumea asta, corect? răspunde el, ridicând paharul să dea noroc.

– Da.

Nu știu dacă Hexi a uitat că i-a fost extras numărul, dar arată ca și cum ar avea parte de cea mai tare noapte din viața ei și tot meritul îi aparține lui Spammers. El a fost singurul care și-a dat seama că n-are rost să o convingem că totul va fi bine, pentru că nu va fi așa.

– Ai făcut un lucru foarte drăguț, Spams. La Hexi mă refer.

– Nu avem decât o singură Hexi. A trebuit să o fac să conteze.

Își mai toarnă un pahar, vărsând aquavee peste buza acestuia.

– Și, hei, mi-am dorit și eu să am parte de o plecare așa cum trebuie.

– Ce vrei să zici? îl întreb.

Nu mai obțin niciun răspuns, pentru că e prea ocupat să-și golească paharul dintr-o înghițitură.

– Spams, despre ce vorbești?

– Plec și eu, îmi răspunde pe un ton normal, ca și cum n-ar fi mare chestie. M-au prins din cauza avertismentelor.

Avertismentele au rolul să-i descurajeze pe oameni de la „distrugerea sau deteriorarea bunului comun al coloniei“, așa cum se exprimă ei. De fiecare dată când faci vreo greșeală sau încalci vreo regulă, cum ar fi să furi sau să iști vreo încăierare, să întârzii la serviciu sau să vii cu uniforma în neregulă, primești un

anumit număr de avertismente, în funcție de gravitatea faptei comise. Dacă ai prea multe avertismente la momentul extragerii, ești strigat automat. Îți iau numărul pur și simplu și ți-l pun în capul listei de extrageri.

– M-au prins încercând să încropesc o distilerie. Știi și tu, ca să fabric aquavee, mă lămurește Spammers. Încă nu era în stare de funcționare, dar au spus că *ar constitui o intenție clară de a comite o infracțiune*. Avertismente în prostie, continuă el, înclinându-și periculos paharul. Ce păcat! Produsul meu ar fi fost mult mai de calitate decât rahatul ăsta.

Cred că aș fi căzut din picioare dacă n-aș fi stat deja jos.

– Când?

– Acum două săptămâni. Probabil că aș fi putut scăpa de avertismente, numai să fi avut tot anul la dispoziție, așa cum îmi imaginam. Numai că s-a ivit extragerea și gata, vezi și tu.

Da, văd și eu. Poți scăpa de o parte dintre avertismente dacă faci lucruri utile pentru colonie, cum ar fi să primești calificativul „excelent“ la muncă sau să te oferi voluntar să strângi gunoiul ori să compui un cântec patriotic, ceva de genul ăsta. Să te dovedești a fi un cetățean model al bătrânei C–225. Toată lumea mai primește câte un avertisment din când în când, dar ne asigurăm cu toții că scăpăm de ele înainte de extragere. Doar că de data asta nimeni n-a știut că va veni o extragere.

– Zi-le că distileria a fost și ideea mea, îi spun lui Spams. Zi-le că te-am ajutat și eu. Poate că în felul ăsta ai putea ajunge sub linie.

– Oribil de drăguț din partea ta, băiete, dar nu-i vom putea păcăli. Și, chiar dacă am reuși, nu m-ar ajuta. N-ar însemna decât câte un bilet spre Front pentru fiecare.

Încerc să mă reazem de perete. Nu mai am nimic de zis.

– Ascultă, băiete, spune Spammers, fă-mi pe plac și nu le spune nimic celorlalți despre extragerea mea. Pentru Hexi e-n regulă, oamenii plâng pentru ea și toate cele, dar eu nu cred că aș rezista. Bine?

– Bine, Spams. Mai toarnă-mi un pahar, te rog!

– Îți torn, băiete. Îți torn.

Rămânem toată noaptea acolo, noi șase. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar cred că am căpătat cu toții ideea că atâta timp cât vom rămâne cu toții împreună, niciunul dintre noi nu va mai trebui să plece. E o prostie, știu, dar asta e, așa simt. Chiar și după ce se termină aquavee-ul și toată lumea începe să plece spre paturi, noi mai zăbovim acolo, fără să mai vorbim despre ceva, ci doar stând împreună. Mai târziu, Hexi începe să-l mângâie și să-l pipăie pe Spams, iar eu mă întreb ce are el de gând să facă. Fetele nu exercită niciun fel de atracție asupra lui Spams, un lucru pe care îl cunoaște chiar și Hexi, dar e bine știut că ea i-a tot dat

târcoale ani întregi, iar în noaptea asta e o ocazie specială, așa că poate Spams va face o excepție. Însă în cele din urmă Hex adoarme pe umărul lui, iar Spams ne anunță că pleacă să o bage în pat. Ea nu va afla până mâine că și el a fost extras, dar atunci se vor întâlni amândoi la Stația de Expediere. Prin cap îmi trece ideea că ar trebui să vin și eu cu ei, adică să-mi iau la revedere, însă nu mi s-ar permite. Așa că, atunci când Spammers o ridică pe Hexi și pleacă cu ea în brațe, știu că e ultima oară când îi văd pe amândoi. Vreau să-i mai spun ceva lui Spammers, dar i-am promis că nu dezvălui nimănui că a fost extras, așa că doar încuviințăm din cap unul spre celălalt și asta-i tot.

Următoarea care pleacă este Isslyn, iar Mersh s-a transformat din nou într-un buștean mare și prost, care doar sforăie zgomotos pe canapea. Colegii de cameră ai lui Camareen sunt plecați tot restul nopții, așa că pornim amândoi spre dormitorul ei, în clădirea cealaltă. Afară a început să se lumineze și, sub cerul rozaliu și învăluit de aerul rece, cu Camareen cea caldă lipită de mine, mă simt destul de fericit. Nu vreau să mă simt așa, dar totuși mă simt.

15

TORRO

Mă trezesc din cauza unor bubuituri în ușa lui Camareen, iar cineva ne șoptește să deschidem. Sunt complet dărâmat, am ochii lipiți și capul îmi bubuie și așa mai departe, prin urmare trebuie să privesc de jur împrejur, ca să mă dezmeticesc și să aflu unde sunt și ce se întâmplă. Ceasul de deasupra ușii indică ora 10:21 și o secundă îmi închipui că oricine ar bubui la ușă strigă la noi să ne trezim și să plecăm la treabă. Toată colonia are liber a doua zi după extragere, dar e posibil ca, din moment ce ieri a avut loc o extragere suplimentară sau mai știu eu cum îi spune, ei să vrea să ne întoarcem la posturi imediat. Oricum, ultima mea tură ar fi trebuit să se termine totuși la 8:00, așa că tot am sărit peste ea, deci continui să întorc pe toate părțile posibilitățile astea, când ușa se izbește de perete și trei tipi în uniformă se năpustesc în cameră.

Înainte să mă dumiresc ce se întâmplă, sunt trântit la podea și unul dintre tipi îmi înfige genunchiul în spate, în timp ce altul îmi prinde încheieturile într-o pereche din aceea de cătușe de plastic pe care le folosesc ei. Camareen încearcă să ajungă la mine, dar al treilea tip îi șade în cale. Când ea strânge pumnii și începe să-l lovească, el o înșfacă de mâini și i le răsucește. Iar asta mă înfurie destul de rău. Încerc să mă ridic, dar tipul care mă apasă pe spate îmi răsucește brațele și mai tare, iar asta doare atât de rău, încât mă prăbușesc din nou la podea. Apoi sunt săltat în picioare și tipul care mi-a pus cătușele scoate un card, ceva de genul unui card de identificare personală, doar că puțin mai mic, și mi-l apropie de față, de parcă ar vrea să-mi compare chipul cu poza de pe card. Acum reușesc să-i văd și eu cum trebuie și-mi dau seama că poartă uniformele albastre ale șerifilor coloniei.

– El este, spune tipul cu cardul. Să mergem.

El și tipul care mi s-a așezat pe spate mă apucă de umeri și încep să mă târască după ei pe podea, în timp ce al treilea rămâne în urmă ca să-o împiedice pe Camareen să ne urmărească. Cât străbatem holul, o tot aud pe Camareen țipând „Torro! Torro!“, dar de fiecare dată când încerc să scap, unul dintre șerifi îmi răsucește brațele, așa că nu-mi rămâne decât să-i înjur și să încerc să aflu de la ei ce se întâmplă, de ce mă târăsc așa, fără nicio explicație. Totuși, continuă să mă tragă după ei până ajungem în

cele din urmă afară, apoi mă duc spre un camion imens, mă aruncă în spatele acestuia și trântesc ușile în urma mea.

Înăuntru este întuneric, dar pot vedea încă vreo câțiva oameni, majoritatea tinerei din dormitoarele comune, la fel ca mine, deși mai sunt și câțiva mai în vârstă. Toți sunt destul de tăcuți, mai puțin unul, care se uită drept la mine și spune:

– Torro?

– Spammers?

Este chiar el, dar tot rostesc întrebarea, căci sunt prea surprins că am dat de el aici.

– Nu-mi vine să cred că pe *tine* te căutau. Cred că am stat și am așteptat aici o jumătate de oră.

– Nu înțeleg, îi spun, deși încep să pricep ce se întâmplă. Și nu-mi place deloc.

– Nici eu, zice și Spammers, oarecum amuzat. Adică știu de ce mă aflu *eu* aici. Dacă mi-aș fi dat seama că bătrânul Ghalo voia să mă aibă pentru extragere, l-aș fi făcut să vină în persoană. Dar tu… nu știu ce să zic. Probabil că au făcut vreo greșeală.

– Da, corect, o greșeală.

Știu că asta trebuie să se fi întâmplat. Altfel nu văd de ce-ar fi venit șerifii după mine. Dar apoi îmi amintesc de tipul care avea poza și a spus: „El este“, și cât de sigur părea, așa că încep să-mi fac griji cu adevărat.

Nu este mult până la Stația de Expediere, dar drumul mi se pare că durează o veșnicie. Pentru că, în primul rând, e chiar frig în camion, iar scaunele sunt din metal, și idioții ăia de șerifi m-au târât după ei îmbrăcat doar în pantaloni scurți și în șosete, așa că pur și simplu îngheț de frig. Și ar mai fi și faptul că nu-mi trece nimic prin cap ce le-aș putea spune șerifilor ca să-mi dea drumul. Totuși, nu prea mai are importanță. Când camionul se oprește și se deschid ușile, aproape toți cei aflați înăuntru în porcăria asta de camion încep să zbiere că s-a comis o greșeală și că ei n-ar trebui de fapt să se afle aici. Șerifii nici măcar nu-i bagă în seamă. Încep doar să-i scoată pe oameni afară, primul fiind eu, din moment ce am intrat ultimul. Când șerifii îl scot și pe Spammers, el le strigă:

– Vă mulțumesc pentru călătorie, copilași!

Stația de Expediere este destul de aglomerată, dar aproape toată lumea este pregătită și așteaptă să fie îmbarcată în tren, așa că lungul labirint de garduri care duce la platforma principală este practic gol. Șerifii ne zoresc, împingându-i fără menajamente pe cei care încetinesc ritmul. La sfârșitul labirintului se află o fată ce ține în mână o listă cu toți cei care ar trebui să se suie în tren, iar șerifii citesc numerele unul câte unul. Mă gândesc să încerc să-i spun fetei că în cazul meu s-a comis o greșeală, dar același lucru l-au mai spus deja mai bine de o sută

de persoane, așa că tac. Ceea ce m-am gândit în schimb să fac este să aștept până dau de cineva cu funcție mai înaltă, căruia să-i explic că numărul meu n-a fost extras și că nu am atât de multe avertismente și că nici nu m-am oferit voluntar, deci, în concluzie, eu n-ar trebui să fiu înscris în cretina asta de Legiune. Șerifii nu ne urmează pe platforma de îmbarcare, așa că, pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi să încerc să fug, dar suntem încadrați de garduri din ambele părți. N-avem unde să ne ducem decât în tren.

Cred că Trenul de Expediere este cel mai sinistru lucru pe care l-am văzut vreodată. Este menit să care tot ce producem noi aici, în C–225, de la bușteni la zahăr și la hering în conserve, așa că vagoanele par, de fapt, niște rezervoare metalice butucănoase. Doar partea din spate este făcută pentru a transporta oameni, iar chestia sinistră este că singurii pasageri ai trenului sunt cei care trebuie să ajungă pe Front. Din câte ne dăm seama, nimeni nu conduce trenul. Niciun șerif, Prip sau oricine altcineva. Este ca și cum trenul s-ar conduce de unul singur. Circulă tot soiul de povești despre Trenul de Expediere, cum că unii ar fi văzut schelete care lucrau la motoare și altele de genul ăsta. Nu cred ce se spune, dar trenul ăsta tot arată sinistru, mai ales când stai lângă el, iar în fața ta se deschid ușile care parcă știu că am venit special aici, iar înăuntru e doar spațiu gol, așteptându-te.

Sus, deasupra, Ghalo, Qu și o mulțime de alți birocrați foarte importanți s-au strâns într-un balcon ca să ne vadă plecând. Auzim un fel de muzică melodramatică, unul dintre cântecele Pripilor, cu tobe, trompete și alte alea, și îți poți da seama că birocrații o adoră pur și simplu, în timp ce ne privesc făcându-ne datoria față de țară și așa mai departe. Mă face să mă gândesc la Camareen, la cât de mult urăște această situație și la cât de îngrijorată o fi acum. Încerc să mă conving că totul va fi bine. Trebuie doar să găsesc pe cineva care nu e complet cretin, care va înțelege că eu n-ar trebui să fiu aici.

Privesc de jur împrejur, căutând-o pe Hexi, dar nu poți găsi pe nimeni în mulțimea asta idioată. Mai sunt câțiva prinși la fel ca mine și Spammers, cu hainele pe care le purtam când ne-am dus la culcare azi-noapte, însă restul sunt îmbrăcați cu uniforma obișnuită de lucru. Dar iat-o și pe Hexi, care mă găsește imediat, ca de obicei.

– Torro! strigă ea, luând-o la fugă spre noi. Spammers!

Are ochii roșii și umflați și acum pare cu adevărat îngrijorată când ne vede, deși e limpede că până acum a plâns, însă ne-a zărit și a uitat cu totul de ce plângea.

– Ce căutați aici?

Spammers ridică ușor din umeri.

– Ne-am gândit să trecem pe aici și să ne luăm la revedere de la tine, însă acum nu ne mai lasă să plecăm.

– Ai nevoie de ceva de îmbrăcat, îmi spune ea, ignorându-l pe Spammers. Stai să văd dacă găsesc o pătură.

Și găsește una. Nu știu unde, dar într-un minut apare cu o pătură groasă și grea, pe care mi-o aruncă pe umeri. Așa e Hexi. Foarte drăguță cu toți, prin urmare și ceilalți vor să o răsplătească așa cum pot. Pătura este țeapănă și aspră, dar mi-e mult mai bine cu ea decât să stau pe jumătate gol.

În timp ce așteptăm să fim suiți în tren, Spammers îi spune lui Hexi cum a fost prins încercând să construiască o distilerie clandestină și n-a mai avut timp să scape de avertismente. Ea îl compătimește, dar îți poți da seama că se bucură că e și el aici. N-o condamn. Problema cu extragerile este că te face să comiți lucruri pe care în mod normal nu le-ai comite. Cum ar fi bucuria pe care am simțit-o după ce Spams și Hexi au fost strigați, însă eu și Camareen am rămas împreună. Hexi se arată foarte supărată că Spams nu i-a spus nimic până acum.

– Voiam să-ți fac o surpriză, îi spune el cu un zâmbet mare și tâmp.

Hexi este de acord cu mine că e ciudat că am ajuns și eu aici, dar, în același timp, este și îngrijorată, căci n-a mai auzit ca până acum șerifii să salte pe cineva din greșeală.

– Poate că doar le cer oamenilor să păstreze secretul, adaugă ea.

O spune foarte repede, ca pentru a mă liniști. Deși îmi imaginez că nu are cum să creadă una ca asta.

Cel puțin în tren avem suficient spațiu, din moment ce aceasta a fost o extragere de urgență și așa mai departe, iar Pripii n-au avut nevoie de la fel de mulți recruți ca în cazul îndeplinirii unei cote normale. Eu, Spammers și Hexi avem parte de un rând de scaune doar pentru noi, așa că ne lăfăim pe ele în timp ce restul își târșâie picioarele pe lângă noi. Brusc, în tren se face o liniște ca de mormânt. Când privesc în jur, observ că oamenii se holbează spre partea din spate a trenului. Motivul este evident.

Patru nomazi și-au făcut apariția printre noi. Îți poți da seama că sunt nomazi după haine, care au tot soiul de forme bizare și culori ciudate, dar ceea ce-i face cu adevărat să iasă în evidență este modul în care au rămas acolo, oarecum ghemuiți, ca niște animale sălbatice. Cel din față este cel mai fioros tip pe care l-am văzut vreodată. Este mai în vârstă decât restul, cu o barbă lungă și neagră, cu ochi înfundați în orbite și cu chipul bronzat și plin de cicatrice. Felul în care privește de jur împrejur te face să îți închipui că încă nu s-a hotărât pe care să-l înfulece primul. Ceilalți trei sunt cu vreo câțiva ani mai mari decât mine, o femeie și doi tipi; de fapt îl recunosc pe unul dintre ei, e tipul care m-a bruscat când am mers prima oară la adăpostul nomazilor. Vede că îl privesc și încuviințează ușor din cap spre mine, de parcă am fi prieteni de-o viață și acum și-a adus aminte de vremurile noastre

bune. Șchioapătă ușor, se vede cu ochiul liber, și același lucru îl observ și la tipul cu barbă. Pornesc toți patru pe culoarul dintre scaune, iar în tren nu se mai aude decât zgomotul scos de pașii lor. Apoi se așază și ei, iar ușile prin care au pătruns se închid cu un pocnet, de parcă trenul nu-i mai aștepta decât pe ei.

Am o senzație neplăcută când aud cum se închid ușile, de parcă trenul atâta aștepta, să ne înghită pe toți. Poate c-ar fi mai bine să plecăm, însă, deocamdată, rămânem pe loc. Trenul stă pur și simplu nemișcat. Și văd și motivul, imediat. Câțiva Pripi înaintează pe platformă alături de un grup de copii. Sunt prea mici pentru a fi eligibili pentru extragere, în jur de zece sau unsprezece ani, așa că bănuiesc că sunt copiii pe care i-au ales Pripii când au dat acele teste. Mă face să mă gândesc la zilele când ne întorceam înapoi la școală, imediat după o întâlnire cu cenzorii, și nu mai apucam să ne vedem toți colegii, care dispăreau fără urmă. Ceea ce mă deranjează însă cel mai mult este faptul că printre ei o descopăr și pe fetița aceea. Pe Naomi. Mă întristează să o văd acolo. Ea se răsucește și privește prin fereastră, aproape direct la mine, însă apoi îmi dau seama că i-a zărit pe cei patru nomazi din tren. Când trece prin dreptul lor, ridică ușor capul, doar un pic, ca și cum și-ar duce mâna la o pălărie invizibilă. Când mă întorc să văd dacă vreunul dintre nomazi a observat ceva, tipul mai în vârstă pare că surâde doar pentru el însuși. Cu două minute în urmă, aș fi zis că nici nu e în stare să zâmbească, adică fizic n-ar fi în stare, dar iată că asta face chiar acum sau făcea, pentru că vede că-l privesc și se încruntă. Acum pare că-și închipuie cum ar arăta capul meu atârnat pe unul dintre pereții casei sale. Mă hotărăsc deci că ar fi mai bine să-mi văd de scaunul meu o vreme.

Pripii, Naomi și ceilalți copii au fost duși probabil în altă parte a trenului, căci nu sunt în același vagon cu noi. Odată ce dispar din vedere, mă aștept ca trenul să se urnească în sfârșit, însă rămânem tot pe loc. Oamenii încep să murmure și să se plângă, încercând probabil să afle ce se întâmplă, de pildă, nu cumva trenul s-a defectat sau s-a întâmplat ceva? Sunt gata să înclin balanța spre cei care spun că Pripii se bucură să ne tortureze, când, parcă de nicăieri, neanunțate, ușile se deschid din nou, apoi se închid aproape instantaneu, iar trenul se smucește și începe să înainteze.

Oamenii dau fuga la ferestre în timp ce Stația de Expediere rămâne în urmă, iar fabricile și depozitele încep să alunece pe lângă noi, din ce în ce mai repede. Dar eu, Hexi și Spammers nu ne îngrămădim pentru o ultimă privire spre Colonia 225, căci am rămas holbându-ne la tipul care și-a făcut apariția printre uși chiar înainte de plecarea trenului. Este Mersh.

– Iată-vă, spune Mersh, de parcă ne-ar fi căutat peste tot și s-a gândit în ultimul moment să ne caute în trenul care ne duce

departe de colonie pentru totdeauna.

Rămânem pur și simplu uitându-ne la el, perplecși, până ce, în sfârșit, Spammers reușește să îngaime:

– Mersh, idiotule! Te-ai înscris singur.

Este evident că Spammers are dreptate, căci Mersh se foiește și ne privește așa cum procedează ori de câte ori Spammers dă de pământ cu una dintre ideile sale cretine. Apoi rânjește stânjenit.

– Ce, credeați că eu am să rămân aici în timp ce voi plecați cu toții în Legiune? Nicio șansă.

Nu-mi vine să cred. Chiar nu-mi vine. Mersh s-a înscris în Legiune din *invidie*. Simt nevoia să țip la el, să-i spun că este un idiot și un cretin și tot așa, dar adevărul este că îmi pare bine să am alături încă un prieten drag.

Cred că pe Spammers și pe Hexi îi încearcă aceleași sentimente, ca și cum ar dori să se decidă dacă e cazul să-l sugrume pe bătrânul Mersh sau să-l ia în brațe. Spams clatină din cap și începe să râdă.

– Ei, băiete, e bine că ai nimerit în același tren cu mine și cu Hexi. Cel puțin acum vom putea să te supraveghem îndeaproape. Din fericire, Torro nu va putea rămâne. El vrea doar să călătorească.

– Șerifii m-au luat din greșeală, îi spun lui Mersh.

Mersh ridică din sprâncene, apoi rânjește, de parcă și-a dat seama că râdem de el.

– Da, sigur, spune el sarcastic. Cum zici tu. Știu că te-au prins din cauza avertismentelor.

– Mersh, ce vrei să spui? întreabă Spammers.

Mă pregăteam să-l întreb același lucru, dar dintr-odată mă trezesc că mi-e greu să scot vreun sunet. Mi-e greu și să respir, de fapt.

– Torro a fost ales din cauza avertismentelor, la fel ca tine.

Mersh privește când la mine, când la Spammers, hlizindu-se de parcă am participa cu toții la o farsă haioasă.

– Hai, nu te preface că nu-i așa! Eu chiar am văzut lista.

Întotdeauna, a doua zi după extragere, Biroul Prefectului afișează o listă cu toți cei care au fost extrași din cauza numărului prea mare de avertismente, ca un fel de readucere aminte că trebuie să te supui regulilor, pentru că, dacă ești o oaie neagră a coloniei, iată ce ți se poate întâmpla. Ești trimis pe Front.

– Când am auzit că te-au prins și pe tine șerifii, am mers în Centrul Orașului ca să mă lămuresc, mă informează Mersh, și iată-te. Și Spams, firește, cu un munte de avertismente, dar tu, Torro, tu aveai și mai multe, de vreo zece ori mai multe decât trebuie ca să aterizezi în Legiune. Așa că m-am decis să mă înscriu și eu, chiar la timp. Aproape că n-a mai fost posibil, face el în timp ce întinde degetul spre ușa prin care tocmai ce-a intrat.

Nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de mulțumit de sine, dar simt că plutesc undeva deasupra, mult deasupra trenului, și mă tot înalț și, orice aș face, nu mai pot coborî de-acolo. Nu-i posibil așa ceva. Nu, n-are cum, pentru că eu nu am făcut nimic. Adică nu, am făcut o mulțime de lucruri, dar n-am fost prins niciodată, corect?

Brusc, îl aud pe Spammers.

– Rahat! oftează el și-și trece o mână prin păr și peste față. Rahat! repetă el. Torro, băiețaș, ai fost turnat. Te-a turnat cineva.

Pripilor nu le pasă cine se alătură Legiunii, nu atâta timp cât își completează necesarul de soldați. Așa că, dacă ai fost extras și cota a fost deja îndeplinită, nu mai trebuie să pleci. „Turnatul“ este termenul pe care-l folosim atunci când faci în mod special să fie ales cineva pe baza avertismentelor, astfel încât să-ți ia locul pe Front. Deși n-am auzit niciodată ca până acum să i se fi întâmplat cuiva ceva de genul ăsta. E mai mult un zvon. Chiar dacă un loc ajunge în mod miraculos să fie completat, nu ajută decât ultima persoană care a fost strigată la extragere și e destul de puțin probabil ca omul din coada listei să știe pe cineva pe care-l poate turna. Dar se zvonește că ar exista persoane care adună informații de genul ăsta ca să se ducă la cel care a fost ultimul și să-l ajute să toarne pe cineva. Îți poți imagina cât ar fi în stare unii să plătească pentru a scăpa de Front.

– Scrie pe listă cum a primit avertismentele? întreabă Spammers.

– Contrabandă, răspunde Mersh ridicând din umeri. Furt, trafic de bunuri furate ilegale, tot ce vrei. Cred că erai într-o belea mare cât casa, băiete, îmi spune mie.

– Cranely, șuieră Spammers printre dinți. Rahatul ăla bătrân și pervers.

O iau razna. Nu mă pot abține. Pur și simplu nu pot. Încep să lovesc cu pumnii scaunul din fața mea, o dată și încă o dată și tot așa, din ce în ce mai tare. Și încep și să țip. Nu știu de ce, dar simt că-mi ies din minți. Spammers are dreptate. Cranely știa suficient de multe încât să ne facă pe toți să fim trimiși pe Front. Nu l-a putut turna pe Spammers, pentru că acesta deja se predase singur. Așa că am rămas eu. Și poți pune pariu că bătrânul Cranely a făcut un fel de târg cu Ghalo ca să fie ferit de probleme, probabil oferindu-i lui Ghalo o parte din profitul obținut după ce m-a vândut pe mine. Și totul din cauză c-am fost suficient de prost încât să fac afaceri cu Cranely. Credeam că-l pot juca pe degete, când, de fapt, s-a dovedit că eu sunt cel mai mare fraier din lume.

Spammers și Hexi încearcă să mă liniștească, dar le e prea greu, căci sunt nebun de furie. În cele din urmă obosesc, totuși. Furia te face să obosești foarte repede.

– Ușor, băiete, liniștește-te! încearcă Spammers să mă calmeze.

De fapt, Hexi nu încearcă doar să mă împiedice să mă mai zbat. Pur și simplu mă îmbrățișează strâns, luându-mă de gât. Respir cu greu, îmi curge nasul, și cred că am și plâns puțin. Simt o oboseală copleșitoare, așa cum n-am simțit niciodată, apoi mă ghemuiesc, aplecându-mă în față, cu ochii închiși, și rămân așa, în timp ce trenul înaintează prin pustietate.

16

TORRO

De obicei, când ceva merge prost, măcar mă gândesc la ceva, la cum aș putea găsi o soluție, însă nici de asta nu sunt în stare. În capul meu totul e vraiște. Știu doar că am stricat tot, absolut tot. Nu mai simt că plutesc. Mă simt de parcă am început să alunec, dar apoi îmi dau seama că e doar trenul, care încetinește.

Ridic capul și privesc în toate părțile și văd că simțurile nu m-au înșelat, peisajele de afară nu se mai succedă cu aceeași repeziciune, ceea ce e ciudat, având în vedere faptul că nu cred că am străbătut o cale chiar atât de lungă. De ambele părți ale trenului se văd parcă aceleași garduri ca în Colonia 225, dar dincolo de ele e doar sălbăticie, copaci, câmpuri și dealuri și tot așa, la nesfârșit. Nici urmă de Țărmul de Granit, pe nicăieri. Cred că am pierdut noțiunea timpului, însă toată lumea arată la fel de dezorientată.

– Ce se întâmplă? spun către Spammers, Hexi și Mersh.

Am vocea răgușită de la cât am urlat și mă cam doare gâtul când vorbesc.

– Nu știu, îmi răspunde Spammers. Nu cred c-am mers mai mult de cincizeci, hai șaizeci de kilometri.

Trecem printr-o poartă înaltă aflată într-un zid uriaș, apoi ne oprim într-o stație identică cu cea lăsată în urmă, la Țărmul de Granit, o replică exact la fel, doar că, în loc să fim înconjurați de fabrici și depozite și curți pline cu tot felul de materiale, suntem în mijlocul pustietății.

Trenul s-a oprit deja și, câteva minute mai târziu, se deschid și ușile, iar în tren se lasă o liniște deplină, așa că aud doar vântul și foșnetul frunzelor. Dacă ar exista cu adevărat schelete în acest tren, acum ar fi momentul să vină și să ne înfulece căpățânile sau ceva de genul ăsta. Dar nu asta se întâmplă. Ceea ce se întâmplă, în schimb, este că nomazii se ridică și ies din tren, de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume, ca și cum orice s-ar afla afară n-ar avea cum să fie mai rău decât aici. Brusc, îmi dau seama că același lucru îl simt și eu. Așa că mă cațăr pe scaunul din fața mea și-i urmez pe nomazi.

Mersh mă ajunge din urmă exact când sunt gata să ies din tren.

– Hei, Torro! mă strigă el. Îmi pare rău pentru ce-am spus. Mi-am imaginat că tu știai deja că ai fost extras.

Pare spăsit, de parcă ceea ce mi s-a întâmplat mie ar fi fost din vina lui.

– Nu sunt supărat pe tine, Mersh, îl liniștesc eu. Dacă nu mi-ai fi spus tu, probabil că nici n-aș fi aflat. Mai bine să aud de la unul dintre băieții mei, nu?

Asta îl înveselește imediat sau poate doar se bucură că nu m-am înfuriat iar.

– Auzi, continuă el, Camareen mi-a dat ceva pentru tine. Ți l-aș fi arătat mai devreme, să știi, numai că, na, n-am fost sigur de cum ai fi reacționat.

Scoate din geacă un plic mic și mi-l întinde. Mersh a procedat bine că nu mi l-a dat în tren. Probabil că l-aș fi rupt în bucățele. Înăuntru se află o coală de hârtie plină cu puncte și linii. Una dintre paginile cu muzică pe care i le-am dat lui Camareen. În partea de jos sunt câteva cuvinte scrise de mâna ei: „Să vii înapoi!“

Nu știu de ce, dar aceste cuvinte mă fac să mă simt mult mai bine. Știu că e o prostie. Nimeni nu se mai întoarce de pe Front, nu? Dar eu capăt senzația că aș putea fi primul. Cu o clipă în urmă, tot ce-mi doream era să mă dau mai repede jos din tren, dar acum știu unde trebuie să ajung. Acasă, la Camareen.

Odată ajunși pe platformă, putem vedea că stația este alcătuită doar din câteva clădiri înconjurate de un gard în formă de cerc, dincolo de care se află doar sălbăticia. Cum ar veni, șinele nu trec pur și simplu pe aici și continuă spre o altă destinație. Aici e capătul de linie.

În celălalt capăt al platformei se află câteva mașini zburătoare din acelea mici de-ale Pripilor, ce parcă stau ghemuite pe niște platforme de aterizare precum cea din spatele Clădirii Prefecturii din bătrâna C–225. În jurul lor sunt strânși o mulțime de Pripi, alături de care se află și Naomi, și ceilalți copii care au urcat în tren. Unul dintre Pripi, care are o pereche de favoriți stufoși, discută cu ei și le arată un șir de gropi largi săpate în pământ, deși par mai degrabă gurile unor coșuri, fiind dispuse la distanțe egale și înconjurate cu cercuri de beton și mult prea adânci ca să li se vadă fundul. În timp ce-i privesc, tipul cu favoriți alege unul dintre copii, un băiat, și se îndreaptă împreună spre unul dintre coșuri. Tipul cu favoriți urcă înapoi un minut mai târziu, însă nu și copilul.

Sunt curios să văd ce se întâmplă în continuare, însă niște Pripi, patru mai exact, și-au făcut apariția pe platformă, în fața noastră, și ne spun tuturor celor care am fost în tren să ne aliniem în coloane într-un spațiu liber din josul platformei. Sunt destul de amabili cu noi Pripii ăștia, nu o fac pe șefii sau ceva de genul, dar

nici nu fac conversație ca să treacă timpul. Ne urmează spre locul în care se află o doamnă, care ne spune:

– Recruți, încolonarea!

Cu excepția nomazilor, cu toții ne-am antrenat alături de miliție în ultimii ani, așa că știm destul de bine cum trebuie să ne aliniem.

Cred că ăsta e începutul antrenamentului pentru Legiune. Nu mă bucur prea tare, dar trebuie să recunosc că *sunt* oarecum curios. În cadrul antrenamentelor miliției, următorul lucru care se petrecea după ce formam coloane era să ne spună căpitanul tuturor că suntem niște rahați, că suntem cu toții o rușine pentru bătrâna Colonie 225 și că, dacă ar fi să ne luptăm de-adevăratelea cu sălbaticii, am sfârși jupuiți de vii. Așa că, atunci când Pripul comandant începe să se plimbe prin fața noastră, cam la așa ceva mă aștept. Totuși, ea nu este deloc furioasă sau plină de mușchi cum erau căpitanii noștri de miliție. De fapt arată mai mult ca un profesoară de școală, subțirică și cu păr cârlionțat și cenușiu, strâns într-un coc. Se poate totuși, după atitudinea ei, ca ea să fie la conducere, așa că mă pregătesc să ascult niște zbierete.

Însă, în loc să țipe, doamna doar spune:

– Bun venit, recruți!

Și pare că vorbește serios, că ne urează bun venit, la asta mă refer. Are o voce plăcută, blândă, dar tot o poți auzi cu claritate. Eu sunt mult în spate, dar o pot auzi perfect.

– Sunt Optio Sorril, ne informează ea, iar datoria mea va fi să vă supraveghez antrenamentul și încorporarea în Legiunea Orașului Nouă.

Face o pauză, ca să ne privească pe toți.

– Sunt conștientă că mulți dintre voi vă aflați aici împotriva voinței voastre, continuă ea uitându-se drept la mine, pentru că, mă gândesc eu, e foarte clar că venirea mea aici n-a făcut parte din planurile mele, căci până și Spammers avea o cămașă pe el când l-au săltat șerifii. Ceea ce vreau să înțelegeți voi în săptămânile următoare este că prezența voastră aici nu e doar un moft întâmplător de-al cuiva. Legiunea are nevoie de voi. De voi toți. Să nu mă înțelegeți greșit – vă voi transforma în niște luptători cum nici nu v-ați fi imaginat, însă aș eșua complet dacă, la sfârșitul antrenamentelor, nu vă veți considera voi înșivă voluntari.

– Cred că ești gata de absolvire, Mersh, șoptește Spammers.

Nu știu cum se face, dar bătrâna Sorril îl aude. Dacă ne-am fi aflat în Țărmul de Granit, probabil că Spammers ar fi ajuns să facă flotări și ture de teren până ar fi picat lat, însă Sorril doar îi zâmbește și începe să patruleze prin fața noastră, de parcă ar aștepta să se întâmple ceva.

Și iată că se și întâmplă *ceva*, ceva cu adevărat straniu. E ca și cum ar da năvală o furtună, numai că, în loc ca aerul să se învolbureze în jurul nostru, noi simțim ceva învolburându-se în *interiorul* nostru. Mai simțim și un fel de miros bizar, sălciu și electric în același timp, ca atunci când se produce un scurt la una dintre mașinile din fabrică. Sunt destul de sigur că-l simt și ceilalți. Numai că Optio Sorril și Pripii nu par deloc surprinși. Optio Sorril a început să-și îndoaie mâna ușor, ca și cum i-ar fi amorțit, și acum încearcă să-și facă sângele să reînceapă să circule.

– În câteva clipe vă veți îmbarca într-una dintre culegătoarele care vă vor transporta în Tabăra Exterioară a Orașului Nouă, ne lămurește ea. Vă sugerez să fiți atenți când se va apropia. Multe lucruri pe care le veți vedea în zilele următoare vă vor părea complet de pe altă lume, dar vă promit că, în timp, la fel ca și în cazul culegătoarei, veți începe să vă obișnuiți cu ele.

Ridică un deget, iar noi, firește, privim cu toții într-acolo. La început nu disting nimic, dar apoi văd ceva sus, foarte sus, pe cer. Este uriașa mașină zburătoare a Pripilor care-și face întotdeauna apariția înainte de extragere, numai că acum se află prea departe ca să o putem vedea cum trebuie. Se apropie totuși foarte repede chiar, coborând parcă drept, și seamănă cu o cizmă uriașă care se pregătește să ne zdrobească pe toți cei care ne aflăm în stație.

Apoi aud pe cineva țipând. Îmi închipui că este unul dintre recruți, dar, când privesc mai cu atenție, văd că este Naomi. Se află aproape de acele coșuri îngropate în pământ și țipă din toți rărunchii. Doi Pripi încearcă să o țină locului, dar ea dă din picioare și vrea să-i zgârie, ca să scape. După felul în care țipă, ai crede că se străduiește să ne avertizeze, însă nu înțeleg nimic din ce spune.

O aud însă și nomazii care au fost în tren cu noi, așa că imediat se desprind din coloanele care s-au format în fața lui Optio Sorril și o rup la fugă direct spre Naomi. Optio Sorril strigă după ei să se oprească și să vină înapoi, deși nu pare furioasă, ba nici măcar iritată. Ci doar amuzată. Și totuși nomazii nu privesc înapoi, par mai degrabă hotărâți să ajungă la Naomi și să sfâșie în bucăți orice Prip care ar îndrăzni să pună mâna pe ea.

Apoi se întâmplă ceva pe care pur și simplu nu am cum să-l explic. Brusc, Optio Sorril se izbește de grupul de nomazi. Acum era aici, în fața noastră, arătând ca o doamnă bătrână și fragilă, iar în clipa următoare era călare pe ei. Cred că a parcurs cincizeci de metri în două secunde. Îi aruncă zburând pe cei doi nomazi din față, deși ai zice că s-a izbit de două cutii din carton, după cât de puțin a încetinit-o acest contact. Ceilalți doi nomazi, tipul masiv și tipul fioros cu barbă, rămăseseră mai în urmă din cauza șchiopătatului cauzat de picioarele lor rănite. Acum s-au desprins unul de altul și încearcă s-o atace pe Optio Sorril din ambele

părți. Dar ea îi înșfacă pe amândoi odată și-i trântește la pământ de parcă n-ar cântări nimic.

Mă uit la Spammers să văd dacă are idee ce se întâmplă, însă și el pare la fel de uimit ca mine, privind cu gura larg căscată. La fel și Hexi. Mersh n-a mai văzut ceva atât de ieșit din comun în viața lui, e clar.

Cumva, nomazii reușesc să-și revină. Nu știu exact cum, având în vedere modul în care i-a culcat Sorril la pământ, dar reușesc să se ridice. Se reped la Sorril toți patru o dată și apucă s-o lovească de câteva ori, dar ea parcă nici nu i-ar simți. Atunci când tipul cu barbă izbutește să-i repeadă un pumn năprasnic, ea abia reacționează. În câteva clipe nomazii sunt din nou întinși pe jos, iar Optio Sorril stă în picioare și-i privește. Dacă te-ai uita la ea, nici nu ți-ai da seama că s-a întâmplat ceva.

Micuța Naomi nu s-a oprit din țipat. Îmi îndreptasem atenția spre bătrâna Sorril, urmărind-o cum i-a împrăștiat pe nomazi aproape fără pic de efort, dar acum, că totul s-a liniștit, o pot auzi din nou pe Naomi. Înainte vorbise în limba aia a lor de nomazi, dar acum țipă tot soiul de cuvinte în auxiliară, iar glasul îi reverberează în timp ce Pripii încearcă să o tragă după ei într-unul dintre acele puțuri adânci. Și țipă la noi următoarele cuvinte:

– Fugiți! Trebuie să fugiți! Oamenii ăștia v-au mințit! V-au adus aici ca să vă omoare!

17

NAOMI

Am fost o proastă pentru că am avut încredere în acești oameni. Am avut la îndemână sute de indicii cu ajutorul cărora să aflu adevărul despre ei, dar am închis ochii la toate, sperând, iar acum mă tem că voi plăti cu viața. Aș fi mers spre o moarte sigură fără să am habar dacă n-aș fi primit un ultim avertisment, o probă indubitabilă că acești oameni mi-au ucis sora.

Probabil că a fost spre avantajul meu să fac o gafă atât de prostească. Nu mai mersesem cu trenul niciodată și a trebuit să fac un efort considerabil ca să-mi ascund uimirea văzând peisajele ce se succedau cu repeziciune prin fața ochilor mei. Cetățenii Principatului, așa cum este numit guvernul de aici, erau politicoși și manierați, așa că mi-a fost ușor să mă conving singură că dușmănia pe care o simțeam era îndreptată spre Ghalo și orășelul numit Țărmul de Granit. Când am ajuns la acest avanpost singuratic, reușisem să-mi înăbuș resentimentele suficient de mult încât cererea lui Reggidel de a-l însoți într-un hău adânc și înconjurat de piatră, pe care el l-a denumit „celulă de izolare“, să nu mi se mai pară o idioțenie.

Deja urmărisem cum câțiva copii, care călătoriseră cu mine și cu însoțitorii veniți din Principat în vagonul din față al trenului, coboară orbește în puț, așa că l-am urmat și eu pe Reggidel, ignorându-mi instinctul de animal izolat de turmă. Pe fundul puțului se afla un scaun de metal, înclinat astfel încât să fie îndreptat spre cer, iar atunci când Reggidel mi-a cerut să mă așez pe el, m-am supus ca un copil ascultător ce sunt. De scaun erau prinse cleme cu care mi s-au legat încheieturile de la mâini și gleznele, și probabil că Reggidel ar fi reușit să mă lege zdravăn dacă aerul n-ar fi început să pârâie și nu s-ar fi umplut de mirosul de ocean amestecat cu cel de putreziciune și pucioasă, care mi-au făcut sufletul să se tulbure precum fundul unui râu răscolit de un pește agitat. Și dacă aș trăi până la o sută de ani, nu cred că aș putea uita acea senzație, căci nu era prima oară când o simțeam: mai trecusem prin așa ceva în Valea Verii Nesfârșite.

M-am răsucit în scaun și l-am lovit pe Reggidel, mai întâi în față, apoi acolo unde bărbații luați prin surprindere simt cea mai atroce durere. Am încercat să scap, dar n-am ajuns prea departe. De-abia ajunsesem la buza puțului din care Reggidel vrusese să-

mi facă mormânt, când am fost prinsă de un alt om de-al Principatului. El nu știa că mă zbat ca să-mi salvez viața, iar asta mi-a permis să scap de el, însă apoi au sărit și alții, iar forța lor colosală m-a copleșit cu totul. Nu exagerez deloc când spun că fiecare avea mușchii a douăzeci de bărbați. M-au ținut bine în timp ce-mi priveam frații din trib, care, deși negociasem pentru ca ei să fie liberi, n-au vrut să mă lase să vin în acest loc bizar de una singură, iar acum fuseseră doborâți la pământ de o bunicuță slăbănoagă. Am început să strig, să-i avertizez, însă nu mai aveam niciun dram de putere.

Nu știu cu ce scop aduc copii tocmai aici, în acest loc abandonat, ca apoi să-i ucidă, dar acum știu sigur că acesta e singurul lor motiv. Așa că, atunci când am auzit prima explozie, am fost la fel de surprinsă ca toți ceilalți. Din adâncul pământului s-a auzit un huruit puternic, apoi dintr-un puț în care fusese coborât unul dintre copiii cu care abia apucasem să fac cunoștință a erupt o flacără precum aceea care iese pe țeava unui tun când trage o ghiulea. O fracțiune de secundă mai târziu s-a mai auzit o bubuitură, mai ascuțită și mai delicată decât precedenta, iar dintr-un puț mai îndepărtat a izbucnit o jerbă ce s-a solidificat instantaneu într-un copac de gheață, care s-a sfărâmat apoi în fulgi de zăpadă.

Recruții din Țărmul de Granit au privit îngroziți acest spectacol, apoi au început să se panicheze. Unii s-au culcat la pământ, de parcă s-ar fi tras asupra lor, în timp ce alții au tulit-o în toate direcțiile. Spre surpriza mea, oamenii din Principat păreau aproape la fel de alarmați. Cei doi care mă prinseseră cu forța lor colosală mi-au dat drumul în țărână și s-au retras grăbiți. Camarazii lor dădeau și ei ușurel înapoi, de parcă aveau de înfruntat vreun monstru furios, în același timp îndemnându-mă, pe tonuri stridente, să cobor înapoi în puț. Reggidel reușise să-și revină și dădea disperat din mâini, strigându-le celorlalți să păstreze distanța. Aparent, distanța față de mine. Undeva, în apropiere, pământul s-a cutremurat în urma unei alte detonații.

În ciuda zgomotului puternic, am izbutit să-l aud pe Reggidel strigând:

– Rămâi unde ești, Naomi! Nu te mișca!

Dacă e să-i mai dau vreodată ascultare Cenzorului Reggidel, nu acum e momentul. O iau la fugă spre tren, crezând că acesta ar fi cel mai bun ascunziș. Planul meu este să escaladez zidurile și să mă pierd în pădure. Oamenii Principatului, în loc să mă urmărească, par că-mi fac loc. Văd cu coada ochiului cum unul dintre ei își desprinde ceva de la șold și mă ia la țintă, dar, când mă întorc să văd despre ce e vorba, cineva mă izbește dintr-o parte și mă trezesc atârnată pe umărul cuiva care aleargă cu toată viteza. În timp ce solul fuge sub mine, sunt purtată spre una dintre mașinile zburătoare în formă de șoim ce ne așteaptă în

apropiere. De-abia când sunt azvârlită în mașinărie și ușa se trântește în urma mea, descopăr că acela care m-a capturat este nimeni altul decât Vinneas.

– Ești mai grea decât pari, știai?

O spune cu tonul glumeț al cuiva care a suferit o sperietură zdravănă și acum trebuie să-și revină. Trage aer adânc în piept, pentru a se calma, și începe să scotocească după ceva în interiorul mașinăriei zburătoare. Spațiul este îngust, dar confortabil, ca și cum cabina acesteia ar fi fost construită pentru a lua masa sau a purta conversații ferite de urechile celorlalți. În cele din urmă, Vinneas scoate la iveală o cutie micuță, pe care se află poza unui tip cu păr roșcat.

– Generalul Ghimbir, îmi explică el în timp ce desface cutia cu un fâsâit pneumatic. Nu-i rea. Făcută mai ales din apă cu zahăr și cu bule. Reggidel spune că îi liniștește stomacul în timpul zborului.

Mai deschide încă una și o împinge spre mine, apoi soarbe prelung din a sa.

– Nu cred că are efect, recunoaște el privind chiorâș cutia.

Spre rușinea mea, îmi dau seama că tremur și sunt gata să izbucnesc în plâns. Sunt cu nervii la pământ, iar amintirea morții surorii mele e ca o țesătură lipicioasă făcută din pânză de păianjen, de care m-am atins și din care nu mai pot scăpa. De afară se aude o altă explozie ce cutremură mașinăria zburătoare.

– Ești în siguranță acum, nu te teme, îmi spune Vinneas, remarcându-mi neliniștea. Ceilalți ne vor lăsa în pace până când se vor lămuri că n-ai de gând să mă omori, așa că avem câteva minute la dispoziție ca să discutăm.

Înclină cutia pe spate, golind-o, apoi o ia și pe cea de care nici nu m-am atins.

– Ce-ar fi să-mi povestești tot ce s-a întâmplat acolo?

Atitudinea sa degajată, oarecum mulțumită, mă înfurie. Începusem să-l consider o persoană onorabilă pe Vinneas. Ba chiar mă ajutase să mă târguiesc pentru siguranța tribului meu. Și iată-l stând aici, sorbind dintr-o cutiuță, de parcă n-a luat parte la tentativa de asasinat îndreptată împotriva mea.

– Recunosc că celulele noastre de izolare nu sunt chiar luxoase, rostește el pe un ton absolut normal. *Eu,* unul, știu sigur că n-aș vrea să stau într-una din chestiile alea. Dar sunt destul de sigur că țipetele, lovirea lui Reggidel în vintre *et cetera* n-au fost doar un comentariu la adresa stilului nostru de a decora celulele.

– M-ați păcălit pentru ultima oară! îi spun eu cu voce aspră, care îmi zgârie gâtul. Acum mi-am dat seama de intențiile tale, ca și de ale oamenilor tăi. Omorâți-mă dacă vreți, dar să nu vă așteptați să cooperez.

– Chiar așa?

Lasă cutia jos, renunțând la aerul de nonșalanță.

– V-am văzut deja armele puse la treabă, cele pe care le-ați folosit împotriva acelor copii și pe care le-ați fi folosit și împotriva mea.

Povestea pe care mi-a spus-o Reggidel, că nu e decât un simplu test, mi se pare acum doar o glumă crudă. Un test, într-adevăr, deși nu eu eram cea testată. Eu nu sunt decât o țintă pe care să se testeze arsenalul Principatului.

Vinneas nu face niciun efort să-și ascundă surprinderea sau interesul trezit de cuvintele mele.

– Când s-a întâmplat asta?

– Nu cu mult timp în urmă.

Am impresia că tânărul acesta s-ar putea să nu știe amploarea ticăloșiei acestor oameni, și, dacă ar afla, ar fi tare afectat. Așa că-i spun:

– Sora mea a fost ucisă de una dintre capcanele voastre.

– Sora ta?

– O chema Rae.

Îi folosesc numele ca pe o vrajă, i-l invoc pentru a-mi insufla curaj. Lui Vinneas nu i-ar fi chiar bine, dacă ar trebui să o înfrunte direct pe sora mea, și, chiar dacă eu nu pot să-l rup în două cum ar fi reușit ea, aș putea cel puțin să afișez o expresie care să denote câtă plăcere mi-ar face să-i văd intestinele revărsate pe podea.

Pe de altă parte, Vinneas pare uimit, chiar uluit, ca și cum ar fi descoperit că, la origine, gheața și apa ar fi, de fapt, același element. Murmură oarecum absent:

– Ei, ca să vezi!

Exploziile care au izbucnit până acum din puțuri, până nu demult apropiate și rapide, au devenit intermitente și se aud mai înăbușit, asemănându-se acum cu ultimele boabe de porumb de floricele rămase într-un ceaun atârnat deasupra focului. Aștept să treacă și următoarea, dar în loc de asta aud un ciocănit la ușă. Vinneas o deschide și ne trezim cu cenzorul Reggidel, care încă stă cocoșat și pare profund afectat.

– Să știi că n-a fost politicos din partea ta, Naomi, geme el, apoi se întoarce spre Vinneas: Se pare că ai avut dreptate în privința ei. Foarte bine. Îmi închipui că doamna Curator n-ar fi fost prea încântată, dacă i-aș fi adus copilul vedetă într-o găleată.

– Eu și Naomi am purtat o conversație extrem de interesantă, îl lămurește Vinneas.

Spre marele meu regret, buna dispoziție i-a revenit complet. Zornăie cutia spre Reggidel.

– Vrei să ni te alături? Cred că au mai rămas câteva cutii de General Ghimbir.

– Nu, nu acum, răspunde Reggidel exasperat. Ar trebui să trecem la următorul pas cât mai curând posibil, spune el, apoi se întoarce spre mine. Tu ce zici, Naomi? Mai ai încă un test de dat. Va trebui să mai călătorim puțin, dar acum ne vom deplasa mult mai repede.

Îl privesc cu răceală, simțind că ura mea pentru el prinde noi aripi.

– Ești nebun dacă tu crezi că voi mai merge vreodată undeva cu tine, îi spun eu.

– Cred că vom avea ceva probleme până o vom face din nou să coopereze cu noi, îi spune Vinneas lui Reggidel. În primul rând, ea crede că am vrut s-o ucidem.

Tonul cu care rostește cuvintele contrastează puternic cu aparenta sa jovialitate.

– Nu cred că demonstrația noastră obișnuită pentru noii recruți va avea rezultatul scontat. Am o idee care s-ar putea să funcționeze, dar va trebui să împrumut veloul. Am nevoie de ceva din oraș.

– Nu e momentul potrivit, Vinneas, îl contrazice Reggidel. Culegătoarea este pregătită de plecare.

– O să te bucuri c-am plecat, îți promit!

Vinneas se întoarce spre mine, cu un rânjet absurd pe față, părând că promisiunea asta este valabilă și pentru mine.

– Naomi, dacă ești sigură că nu vrei să mergi nicăieri cu noi, ar trebui să cobori și tu. Eu sunt gata de plecare.

Deși am impresia că mi-ar fi mai bine acolo unde merge și Vinneas, fac cum spune el și cobor din drăcia asta pe care el o numește velo. Se înalță ușor în aer, apoi virează brusc și țâșnește spre orizont cu o viteză incredibilă. Ciudat, dar nu pare să aibă nevoie de la fel de multă forță cum am observat că este necesară în cazul vehiculelor ce zburau deasupra Țărmului de Granit.

– Nu te-ai înșelat prea tare, să știi, îmi spune Reggidel în timp ce veloul dispare din vedere. Cum că cineva ar încerca să te ucidă. Sunt destul de sigur că legionarii mei te-ar fi putut spulbera dacă Vinneas nu te-ar fi închis în veloul acela. Ar fi fost păcat, fără a uita să menționez și ce rușine ar fi reprezentat un asemenea act pentru cariera mea, continuă el, apoi mă privește dezaprobator. Chiar îți era așa greu să stai locului în celula aia de izolare, așa cum îți spusesem?

Îl privesc și eu la rândul meu dezaprobator.

– Dacă tot aveai de gând să mă distrugi, m-am gândit că ar trebui să te fac și eu să depui puțin efort pentru asta.

– Celulele alea nu sunt menite să-ți facă rău, Naomi. Ele sunt construite ca să-i protejeze pe cei din jurul tău. Vinneas și-a asumat un mare risc luându-te așa, pe sus. A avut mare noroc.

– Cred că m-am săturat de poveștile tale, îi spun eu.

Simt că mi s-a încleștat gâtul, iar o durere ascuțită îmi strânge pieptul ca într-o menghină.

– Ei bine, să știi că trebuie să ne umplem timpul cu ceva cât așteptăm să se umple culegătoarea. N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Ce-ar fi să-ți mai spun una din poveștile mele, iar dacă nici după asta nu reușesc să te conving să vii cu mine, te poți întoarce în tren și poți pleca unde vrei tu?

Nu mă obosesc să-i răspund, căci am senzația că mă ia peste picior. Știm amândoi că trenul nu are decât o singură destinație.

– Ba chiar îmi voi ține partea mea de promisiune și-ți voi feri oamenii de extragere, indiferent că ni te alături sau nu, continuă el. Cred că deja am făcut rost de cei mai duri dintre voi pentru Legiune.

În minte îmi revine imaginea celor patru tovarăși ai mei împrăștiați pe jos ca niște surcele pentru foc.

– Oamenii tăi sunt bine, mă liniștește Reggidel, ghicindu-mi neliniștea. Chiar acum primesc îngrijiri. Mă aștept să fie deja ca noi. Și într-o stare mai bună decât cea în care au sosit aici. Nu sunt primii recruți pe care Ghalo i-a trimis încoace răniți.

Nu mă gândisem să studiez mai cu atenție avanpostul după plecarea veloului, dar, când l-am auzit pe Reggidel pomenindu-i pe cei din tribul meu, mi-am revenit și am început să-i caut neliniștită din ochi, numai că m-am trezit în mijlocul unui peisaj atât de straniu, încât mi-aș fi putut închipui cu ușurință că am ajuns într-o altă lume.

18

NAOMI

Monstrul asemănător cu o balenă pe care l-am văzut coborând din văzduh s-a lăsat atât de jos încât burdihanul său monumental acoperă o mare parte din cer. Privit de atât de aproape, lipsa lui de greutate pare cu atât mai improbabilă. Tentacule lungi îi flutură din flancuri, răsucindu-se și pipăind trenul care ne-a adus de la Țărmul de Granit, ori asta e doar senzația mea inițială, căci, atunci când privesc mai cu atenție, observ că acele containere ce țineau loc de vagoane sunt acum deschise și conținutul lor plutește spre cer, aparent după propria lor voință. Grânele se scurg în sus ca niște funii răsucite, vioaie ca un șarpe care se ridică de la pământ sprijinindu-se în propria-i coadă. Apă, lapte, ulei și o duzină de lichide nu la fel de familiare plutesc precum un râu plecat spre amonte, neavând alt sprijin decât aerul gol, iar din când în când, din aceste șiruri se desprind jerbe ce plutesc ca niște globuri tremurătoare, pentru ca apoi să se alăture din nou acelor turbioane. Bunuri solide se ridică asemenea unor roiuri, rotindu-se în jurul bulbului aceluia masiv din cer într-o sincronizare perfectă, ce pare că-l transformă dintr-o balenă vorace într-un roi de albine fremătător, o muncă acerbă, implacabilă. Și toate astea sunt realizate fără contribuția vreunui singur om.

Dedesubt, cei din Țărmul de Granit stau laolaltă și, rând pe rând, încep să se înalțe, agitându-se ușor, ca niște baloane de săpun luate de vânt, până dispar și ei înăuntru. Fără să-mi fac prea mari speranțe, caut cu privirea siluetele ceva mai micuțe ale copiilor care au călătorit cu mine, dar nu zăresc niciuna.

– Culegătoarea ar trebui să termine în curând, spune cenzorul Reggidel. Hai să ne așezăm un pic, da?

În ciuda faptului că în jurul nostru nu se găsește nimic pe care să se poată sta, Reggidel își rotește privirea de parcă ar cauta niște scaune, alegând în cele din urmă o fâșie de rocă din apropiere. Scoate din geacă o cutie subțirică, în care se află discurile metalice pe care mi le-a arătat în Țărmul de Granit. Reggidel alege un disc și începe să-și facă de lucru cu el, încruntat. Își trece o mână peste el, după care îl studiază ca și cum s-ar aștepta la cine știe ce rezultat. Când nu se ivește niciunul, expresia-i confuză pare că se adâncește, după care

începe să murmure ceva neauzit, doar pentru el însuși, apoi afișează o expresie de mulțumire.

– Aha! exclamă el. Privește!

Își trece din nou palma pe deasupra discului, iar stânca de lângă el capătă brusc o consistență lichidă, tremurătoare. Își mai trece o dată mâna peste el și suprafața acesteia se ridică precum un val, solidificându-se, în mod imposibil, în forma a două scaune ce stau unul în fața celuilalt, ambele atât de reușite, încât ar putea fi sculptate exact acolo, în fața noastră.

Nu la fel de mult precum ciupercile, îmi spun în cele din urmă. Este primul gând care mi se formează în minte când văd scaunele în fața mea. Și știu acum că acești oameni sau alții ca ei sunt cei care au ridicat ciupercăriile. Când iernam în New Absalom sau în alte locuri asemănătoare, trăgeam, de fapt, în ruinele lăsate de ei.

– Îți place, nu-i așa? întreabă Reggidel.

Mi-a interpretat greșit expresia de uimire, când, de fapt, eu simțeam mai degrabă dezamăgire.

– Mai am încă vreo sută ca acesta, spune el și așază la loc discul în cutie, apoi începe să răscolească printre celelalte. Unele sunt destul de impresionante. Aș putea isca o mică furtună chiar deasupra solului. Cam până la înălțimea genunchiului tău. Ce zici?

– Nu simt nevoia să mai văd vreunul din trucurile tale.

– Nu sunt trucuri, Naomi, spune el ridicând privirea din cutie. Se numesc „artificii“ și au rolul de a servi ca demonstrații.

A tot sucit în mână un disc argintiu și, cu o sincronizare aproape comic de prost aleasă, zona de deasupra capului său explodează într-o jerbă de scântei roz și violet. Se apleacă și înjură încet.

– Urăsc chestiile astea idioate! murmură el.

Închide cutia, clatină din cap și-și îndreaptă privirea spre mine.

– Ești o fată inteligentă, Naomi. Îmi dau seama de asta. Știi că ce se întâmplă aici, în jurul tău, nu poate fi totul doar o iluzie. Ai văzut lucruri care n-ar trebui să fie posibile, dar iată că ele se întâmplă totuși. Și probabil că ești curioasă să afli cum le facem să fie posibile.

Sunt, firește. Sunt extraordinar de curioasă, dar n-am de gând să recunosc asta în fața cenzorului Reggidel.

– Adevărul, Naomi, adevărul adevărat este că am învățat să strunim o forță fenomenală, o forță care face imposibilul posibil.

Deasupra capului său, conținutul trenului continuă să se scurgă în sus cu un scop evident. O forță, spune el, care face ca lucruri imposibile să devină reale. O forță care poate crea foc, vânt sau ploaie din nimic, care poate lua un bolovan uriaș numit culegătoare, un obiect care, în mod normal, ar trebui să șadă pe pământ la fel ca un munte, și să-l ridice pe cer.

– Vorbești despre magie, spun eu.

– Magie.

Cenzorul Reggidel rostește cuvântul meditativ, parcă și l-ar aduce aminte din vremuri imemoriale, de care e tare mândru.

– Da, presupun că este o descriere la fel de potrivită ca oricare alta. Cei de la conducere n-o prea agreează, totuși. Consideră că încurajează prea mult latura superstițioasă a oamenilor. Cuvântul pe care-l folosim noi este „thelemitație".

Se uită din nou spre cutie, probabil gândindu-se la o altă demonstrație.

– Thelemitație, repetă el. Gândește-te la ea ca la una dintre forțele universului, precum gravitația. Nici electricitatea n-ar fi o comparație rea, îmi explică el în timp ce saltă cutia plină cu discuri. Jucărioarele mele de-aici și culegătoarea aia mare care plutește deasupra noastră n-ar putea funcționa dacă n-am avea în apropiere o sursă de thelemitație.

– Vrei să-mi spui că adăpostul ăsta al vostru este construit deasupra vreunui loc bântuit de spirite, un loc populat de zâne, unde magia se poate folosi la liber.

Sunt toată numai dispreț, hotărâtă să-l manevrez pe cenzorul Reggidel la fel cum procedez cu Bebe Adam când mă zăpăcește cu poveștile lui copilărești despre năluci, goblini sau bântuiri.

– Nu ești prea departe, spune Reggidel, mulțumit că i-am intrat în joc. Dar thelemitația nu provine dintr-un anumit loc. Provine de la oameni, de la oameni foarte speciali, pe care îi numim „fontani".

– Fontani, repet eu, făcându-l să sune cât mai ironic și mai sceptic posibil.

Vorbim în limba lui, aceeași pe care o folosim și în orășele, numai că acest cuvânt îmi sună cunoscut. Nu diferă prea tare de „fântână".

– Da, corect. Avem cu noi unul chiar aici, sus, în culegătoare, rostește el indicându-mi cu degetul monstrul de deasupra, după care se uită la mine cu subînțeles. Și, dacă eu și Vinneas avem dreptate, mai avem unul aici, jos. Încă un test și vom ști sigur. Dar avem nevoie de cooperarea ta deplină, Naomi.

N-ai cum să te înșeli cu privire la ce vrea să spună. Nedorit, un fior de nerăbdare îmi trece prin tot corpul la gândul că voi fi martora unui act de magie adevărată. Mă întreb câți alți copii naivi o mai fi prins în capcană cu astfel de promisiuni.

– Am văzut ce puteți face cu forța voastră, îi spun eu fără a-mi mai ascunde disprețul. Nu vreau să iau parte. O să vreți să mă transformați într-un cal de povară, pe care să-l înhămați și să-l mânați cum doriți voi, sau, cu alte cuvinte, să-mi stoarceți și să-mi îmbuteliați spiritul până ce din el n-ar mai rămâne decât un înveliș gol.

– Nu, nu, nimic de genul ăsta, mă contrazice Reggidel. Totul va căpăta sens după ce vei înțelege mai multe despre thelemitație. Trebuie doar să ai încredere în mine.

– Mai bine la doi metri sub pământ decât să comit din nou aceeași greșeală.

– Bine, Naomi, oftează greoi cenzorul Reggidel. Te trimit înapoi la Colonia 225 dacă asta vrei.

Nu pot afirma cu tărie că asta îmi doresc cu adevărat. Cei din tribul meu s-au oferit voluntari pentru Legiune, deși eu aș fi putut foarte bine să vin aici însoțită doar de vechea scripcă a lui tati, așa că nu m-ar lăsa conștiința să-i abandonez. Dar nici nu pot lua parte la mașinațiunile lui Reggidel. Sila se pogoară ca o pătură în jurul meu, așa că iau loc în cele din urmă pe unul dintre scaunele-ciupercă. Reggidel mă privește tăcut, părând la fel de obosit ca mine, iar o vreme stăm ascultând zgomotul scos de apă, de grâu, de conserve și de cutii ce levitează spre nava de deasupra, până când tăcerea este înlocuită de un nou sunet, la început un muget jos, care devine apoi ceva mai discret, perceptibil doar ca o modificare a intensității vântului.

– S-a întors, spune cenzorul Reggidel ridicându-se din scaun și făcând un semn din cap spre nava în formă de șoim. Vinneas. Sper că ne-a adus un miracol.

Ne-a adus. La început mi se pare că Vinneas a venit doar cu un rânjet mult mai larg decât la plecare. Alunecă afară din vehicul, cu o atitudine plină de satisfacție, care pe moment mă umple de dispreț, însă apoi întinde mâna pentru a ajuta pe cineva să coboare. O fată înaltă, îmbrăcată în alb. Ea privește în jur, dezorientată, studiind terenul din față, după care strigă:

– Naomi?

Încă nu m-a văzut, iar vocea i s-a subțiat de panică.

Încerc și eu s-o strig, dar mă trezesc că nu sunt în stare. Nu sunt în stare nici să mă mișc. Mi-e pur și simplu imposibil, căci mă simt copleșită de tot ce mi s-a întâmplat în ultimele zile, de lucrurile contradictorii care mi s-au tot perindat prin fața ochilor, de multiplicarea imposibilităților. Apoi ea mă vede, mă pomenesc în brațele ei și pare solidă, adevărată, reală.

– Of, Sunshine, spune ea cu glasul îngreunat de lacrimi, credeam că te-am pierdut pentru totdeauna!

Și, deși în orice altă împrejurare n-aș fi consimțit nici în ruptul capului să fiu luată în brațe ca un copil, nu mă plâng că mă ține strâns și-mi acoperă capul cu sărutări, la fel de exagerată cu gesturile de afecțiune cum a fost întotdeauna, căci s-a întors la mine, în ciuda tuturor obstacolelor, a tuturor greutăților, ea, sora mea, Rae.

PARTEA A DOUA

GOLUL COSMIC DIN SUFLETUL MEU

19

RAE

Am deschis ochii și am simțit cum mă lovea o ploaie fină ca o ceață, ce se aduna în mici sfere pe firele de iarbă și pe frunze, care apoi se rostogoleau și cădeau cu încetineală printre ramuri. Aerul era greu, însă umezeala nu deranja, iar spre est alunecau niște nori ușori, în timp ce spre vest se zăreau culorile calde ale apusului. Aerul curat și rece și fulgii de zăpadă învolburați dispăruseră cu desăvârșire. Aproape că-mi puteam închipui că m-am trezit într-un fel de paradis luxuriant, pe Câmpiile Elizee despre care ne tot vorbea tati când devenea visător, ori, poate, în Valhalla, în care credința neclintită și nețărmurită a lui Reaper Thom n-a pierit niciodată.

Pe măsură ce îmi reveneam, mi se contura în minte ideea că într-o viață de apoi pentru cei îndrăzneți pantalonii și cămașa n-ar trebui să-mi fie chiar atât de ude sau nu, nu ude pur și simplu, ci ude fleașcă. Mai mult, după ce-am început să privesc mai cu atenție împrejurimile, mi-am dat seama că mi se părea destul de cunoscute, însă nu același lucru îl puteam spune și despre vreme. Mult mai probabil ar fi fost să fi rămas în același loc o perioadă de timp necunoscută, poate câteva luni sau câțiva ani, nu doar câteva zile. O fecioară de piatră ce și-a continuat netulburată somnul, iar anotimpurile s-au succedat în jurul ei. Asemenea noțiuni demne de un basm aveau să mi se pară absolut prostești foarte curând; totuși, mai târziu le voi considera potrivite locului în care m-am trezit, un loc unde realul și irealul se amestecau.

Cărarea care ducea spre locul în care zăceam întinsă îmi strălucea cu putere în minte. Mi-am adus aminte cum stăteam printre munții ce înconjoară Valea Verii Nesfârșite, decisă să mă aventurez în jos și să declar zona ca fiind ferită de orice pericol, iar acest lucru m-a făcut să mă blestem singură pentru dovada mea de prostie. Ceea ce ar fi trebuit, de fapt, să fac ar fi fost să conduc iscoadele înapoi la New Absalom și să hotărâm împreună cu restul tribului să pornim spre Lacul lui Emily sau spre Morile Negre ori poate spre unul dintre forturile noastre construite pentru adăpostirea pe timpul iernii. Venirea în această vale a fost o dovadă de mare nechibzuință, specifică totuși unei tinere zbuciumate și rebele, care căpătase reputația că nu dă niciodată înapoi în fața unei provocări. Se știe că am alergat o milă întreagă

cu o albină vie în gură, că am înaintat cincisprezece metri spre o veche corabie scufundată în mlaștinile sudice sau că m-am cățărat în vârful unui monument dărâmat aflat hăt departe în teritoriile nworkilor, plus tot felul de alte tâmpenii pe care crezusem că le lăsasem în urmă până ce i-am văzut chipul lui Naomi în clipa când a înțeles că va trebui să abandonăm New Absalomul. Dezamăgirea ei a fost prea greu de îndurat, și cred că pe asta pot da vina pentru actul meu subit de prostie.

Aș putea spune chiar că merit tot ce am primit, dacă aș ști sigur despre ce anume e vorba. Ultimul lucru pe care mi-l aminteam era mirosul ciudat din aer și un bâzâit interior, iscat parcă de senzația că eram urmărită de cineva nevăzut, după care am fost absorbită de o forță bizară și violentă. Singura experiență oarecum asemănătoare cu cea prin care am trecut s-a întâmplat pe când aveam șase ani și am fost gata să mă înec. Tribul nostru se stabilise în apropierea unei plaje, iar un val m-a surprins când mă jucam în nisip. Îmi închipuiam că sunt o înotătoare excelentă, însă, indiferent cât de tare mă împotriveam, zbaterile îmi erau în zadar și, dacă n-ar fi venit tati să mă scoată de-acolo, probabil c-aș fi sfârșit purtată în larg. Același lucru l-am simți și în vale, că eram prinsă de ceva infinit mai puternic decât mine. Tot ce am putut face a fost să le adresez un ultim avertisment lui Naomi și celorlalți, înainte ca vârtejul să mă înghită cu totul.

În linii mari, starea mea nu mi se părea chiar atât de disperată pe cum mă așteptam, având în vedere faptele care au contribuit la ce mi s-a întâmplat. Nu aveam nicio tăietură sau vânătaie în plus, iar noile rupturi din haină și din pantaloni păreau rezultatul evident al unei căderi pe un sol dur. Existau dovezi certe că la un moment dat mi-a luat foc îmbrăcămintea, dar presupun că niște urme de arsură pe la tivuri și pe la guler nu erau chiar atât de grave pentru o fată care nu demult a explodat. Pistolul mă împungea dureros în spate, iar pușca zăcea nu departe, în iarbă. Amândouă erau încărcate și în stare de funcționare. Îmi lipsea o cizmă, dar am găsit-o într-un final, după o scurtă căutare în patru labe. Pălăria, destul de înnegrită de foc, mi-a rămas prinsă în niște crengi ceva mai coborâte, dar am reușit s-o dau jos destul de repede, cu ajutorul unor pietre aflate la îndemână.

Odată ce-am stabilit că sunt gata de plecare, am pornit spre Creastă. Nu conta dacă zăcusem aici o oră sau un an – Naomi și ceilalți se îndreptau deja spre trecătoare când i-am văzut ultima oară și, dacă speram să-i mai găsesc vreodată, de acolo ar fi trebuit să încep. M-am sforțat să evit a mă gândi la ce s-ar fi putut abate asupra lor, știind că astfel de gânduri m-ar fi aruncat imediat în brațele disperării.

Din câte-mi dădeam seama, terenul văii rămăsese neschimbat. Copacii și pârâurile, dealurile și mlaștinile se aflau toate în aceleași locuri, doar că acum erau animate de cântecul păsărilor

și al insectelor care se bucurau de ceea ce părea o plăcută seară de vară. Ploaia, care deja începuse să se potolească, s-a oprit cu totul și, în timp ce aerul se răcorea, am grăbit pasul. Nu se zărea niciun semn al triburilor care forfoteau prin aceste locuri nu cu mult timp în urmă, iar singurele dovezi ale trecerii lor pe-aici erau câteva vetre stinse și niște gropi pentru dejecții. Cerul trecea ușor de la portocaliu la roșu când am reușit în sfârșit să zăresc creasta muntelui ce sclipea în lumina slabă.

Nu știu ce m-a făcut să privesc înapoi. Poate vreun sunet pe care nu l-am perceput în mod conștient ori o schimbare în atmosferă; ori poate că de vină a fost senzația că eram urmărită. Oricare ar fi fost motivul, în timp ce stăteam pe loc și estimam distanța rămasă până la munți, am aruncat o privire peste umăr și am fost martora unui eveniment dintre cele mai stranii.

Nori mici și subțiri se înălțau pe cer la orizont, doisprezece mai precis, perfect paraleli unul cu altul, mișcându-se la unison, de parcă douăsprezece degete uriașe ale aceleiași mâini scărpinau cu unghiile cerul pâlpâitor. Am o bogată experiență în privitul norilor, dar, din câte-mi dădeam seama, varietatea asta de nori mi-era complet necunoscută și, pe deasupra, se mișcau prea lin și prea drept pentru a fi în întregime un rod al naturii. Mă pregăteam să trec și această nouă apariție pe lista cu fenomene ieșite din comun care se petrec în acest loc straniu, ceva de genul unui fulger albastru sau al copiilor lunii, însă, în timp ce norii cu formă ascuțită ajungeau deasupra mea, și-au abandonat brusc direcția de înaintare și-au început să circule conform unui tipar rotund, larg, precum ochiul din mijlocul unui vârtej. Acum fiecare nor răsucit părea să aibă ceva în coadă, un fel de spin micuț ce se răsucea în aer. S-au rotit de mai multe ori, lărgindu-și raza, înainte să-mi dau seama că nu e un model ales la întâmplare, ci că se pregăteau să plonjeze drept în jos, luând forma unei spirale, care i-ar fi prăvălit peste mine în câteva secunde – un gând care abia a avut timp să se formeze înainte ca trei dintre stâlpii de fum să se desprindă din formațiune și să se prăbușească în pădure, exact între mine și Creastă.

Pământul s-a cutremurat în urma acestui impact formidabil, iar aerul a părut că se despică din cauza zgomotului copacilor spintecați. Apoi, tăcere deplină. Mă trântisem deja la pământ, în așteptarea unei catastrofe, și mă bucuram de câteva momente de liniște în noroiul alunecos, întrebându-mă ce naiba se întâmplă, când în pădurea din fața mea s-a dezlănțuit iadul.

Mai întâi s-au auzit niște goarne de război. Acesta e cuvântul care mi-a venit prima oară în minte, „goarnă“, deși la fel de bine putea fi numit „răcnet“, precum cel scos de un dragon sau vreun alt monstru mitologic. Motivul pentru care m-am gândit la o goarnă a fost că sunetul părea că transmite un mesaj, precum goarnele cu care transmiteam noi avertismente către ceilalți

membri ai tribului. Aceste goarne vesteau o mare bătălie, o victorie indubitabilă, fără îndurare față de un inamic anume, mai precis eu. Detunătura s-a rostogolit peste mine, provocându-mi o spaimă pe care am să mi-o amintesc cât voi trăi. Sunt destul de sigură că mi-aș fi aruncat cât colo pușca și aș fi rupt-o la fugă doar din pricina acelui zgomot dacă n-aș fi zărit câteva siluete ce alergau spre mine, ieșind dintre copaci.

Înainte chiar să am timp să-mi ridic pușca la ochi, m-am trezit în fața unui pâlc de luptători din tribul Veșmânt-de-Frunze, cu arcurile și toporiștile la îndemână. Am numărat opt, suficienți ca să mă doboare. Probabil că aș fi reușit să scap de unu sau doi, însă, pentru cele două arme pe care le-ar fi obținut de la mine, luptătorii ar fi renunțat ușor la patru sau cinci oameni, și tot ar fi considerat că le-a picat un adevărat chilipir în mână. Însă ei doar m-au privit scurt de sus în jos și au trecut mai departe, ocolindu-mă ca și cum aș fi fost doar un obstacol lipsit de viață. Goarnele au răsunat din nou, iar teama pe care o inspirau aproape că m-a îndemnat s-o iau pe urmele celor din tribul Veșmânt-de-Frunze. Pădurea se umpluse deja de siluete umblătoare, care păreau că sunt gonite din ascunzișuri de ceva nevăzut. Probabil că pentru asta răsunau goarnele, m-am gândit eu atunci: eram mânați de la spate.

Am ales un traseu perpendicular față de mulțimea de fugari, luând-o paralel cu orientarea Crestei. Speram să găsesc o cale de a ocoli chestia care scotea sunetul acela oribil, dar n-am apucat să străbat o distanță prea lungă, căci pământul de sub mine a început să vibreze după un ritm familiar, deși nu mi-aș fi închipuit niciodată că poate exista o asemenea intensitate: pași. Ceva uriaș venea spre mine. M-am ascuns într-un pâlc de tufișuri țepoase, ghemuindu-mă printre ghimpi și rugi. M-așteptam din clipă-n clipă să fiu strivită, lăsând în urmă doar o băltoacă de sânge și oase cu o pălărie în mijloc, însă pașii au trecut în viteză pe lângă mine, zdrobind tufișuri și rupând crengi, purtând cu ei și zgomotul acela îngrozitor de goarnă, care a început să se piardă în depărtare. Am așteptat până ce pădurea s-a liniștit cu totul, apoi mi-am adunat și ultima fărâmă de curaj și-am rupt-o la fugă.

Creasta, m-am gândit, trebuie să ajung la Creastă. Căpătasem ideea că, dacă munții erau granița văii, poate că ființele din acest loc nu puteau trece dincolo de ei, la fel ca un vampir ce nu poate traversa o apă curgătoare.

Aproape că am răzbit până acolo. Creasta era chiar deasupra mea, scânteind în razele soarelui ce apunea, și între mine și baza muntelui nu se mai afla decât un mic pâlc de copaci. Apoi, atât de aproape de mine încât sunetul mi-a ridicat părul pe ceafă, a răsunat una dintre acele goarne înfricoșătoare. Mesajul se schimbase. Amenințarea unui atac iminent încă se simțea, doar că

acum cerea predarea mea, căci era evident că nu mai aveam scăpare. M-am întors, lent, cu fața spre chestia care mă chema.

Nu știu exact cum să-i spun, poate doar „gigant“. Avea relativ forma unui om, făcând abstracție de masivitatea sa și de capul teșit și mult prea apropiat de umerii largi. Dar era evident că nu e om. Copacii pricăjiți care creșteau în josul Crestei de-abia dacă-i veneau până la brâu și, deși era doar un contur pe fundalul soarelui ce apunea, liniile netede ale trupului reliefau un înveliș mult mai dur decât orice piele. Tot ce reușeam să deslușesc era chipul său, care aducea cu al unei ființe umane doar prin faptul că era așezat în partea din față a capului. Nu avea gură și nici ochi, ci doar un model răsucit de linii roșii ce pâlpâiau și se ondulau dinspre creștet spre bărbie, un roșu ce se potrivea perfect cu roșul arzător al soarelui și un desen complicat, ce se retrăgea în sine însuși precum niște fuioare de fum. Mai mult decât orice, îmi amintea de imaginea unui grătar de deasupra unui cuptor plin cu jar. Goarna de război a răsunat din nou, iar pâlpâirea roșie s-a întunecat, ca și cum s-ar fi încruntat.

Gigantul se furișase neauzit, apărând parcă de nicăieri. Mi-am adus aminte de goarna asurzitoare și de bubuitul pașilor săi de uriaș și mi-am spus că totul fusese doar pentru spectacol, doar ca să mă atragă într-o capcană, deși nu am găsit niciun motiv anume pentru asta. Uriașii din poveștile lui tati, cu foamea lor nepotolită pentru carnea de om, erau la fel de diferiți de această creatură dură și lucioasă precum ar fi fost un catâr ce trage la căruță de mașinăriile mecanice ale orășenilor. Dar, dacă tot ce dorea acum era ca eu să fug, i-aș fi făcut pe plac cu mare bucurie.

Primul pas făcut mi s-a părut groaznic de lent, mult mai greoi decât ar fi trebuit; al doilea, și mai anevoios, iar la al treilea m-am împiedicat. Tot ce ținea de mine îmi părea ca de plumb, membrele aveau greutatea unui lemn, apoi a pietrei, apoi a unui metal dens, până când a devenit un chin și să stau dreaptă. Am căzut într-un genunchi, străduindu-mă să-mi țin capul drept, pentru a-l privi pe gigant.

Era evident că el se făcea răspunzător de greutatea subită pe care-o căpătase lumea. Îmi amintesc că m-am gândit că această creatură mă învăluise într-o vrajă magică, însă apoi am alungat ideea ca fiind prostească. Așa cum s-a dovedit mai târziu, aveam și nu aveam dreptate, însă tot ce știam cu certitudine atunci era că, dacă lucrurile continuau la fel, urma să mă frâng sub propria-mi greutate. Borul pălăriei îmi căzuse peste față, părul îmi atârna încâlcit, iar obrajii îmi înțepeniseră, dezgolindu-mi dinții. Abia dacă mai eram în stare să mă târăsc. Așa că am făcut un ultim lucru. Mi-am sprijinit pușca de picior, cu patul îngropat în carnea pulpei, am ațintit-o către silueta uriașă și întunecată din fața mea și am tras.

Rezultatul la care mă așteptam s-a dovedit o umbră palidă a ceea ce s-a întâmplat apoi. Glonțul s-a înfipt în centrul părții de sus a creaturii și a explodat într-un glob de lumină care a strălucit în toată pădurea. Așa mi-am dat seama că gigantul era învelit într-o carapace de plăci întrepătrunse, lucioase și scrijelite ici, colo cu simboluri imposibil de deslușit. Presiunea care mă apăsa a dispărut dintr-odată și am fost în stare să fug vreo zece metri în pădure înainte ca o forță invizibilă să mă doboare la pământ. Aveam senzația clară că eram o muscă plesnită de un plici uriaș. M-am rostogolit, răsucindu-mă cu fața în sus, și am văzut că gigantul se apropia de mine. Pe piept, acolo unde nimerisem, un cerc de jăratic pâlpâia precum vatra unei pipe aprinse.

M-am ridicat și-am tras din nou. Țintisem mai bine de data asta, iar explozia rezultată l-a izbit pe gigant direct în față, deși noua lipsă de greutate a lumii nu reprezenta un avantaj deplin: reculul puștii era suficient să-mi smulgă umărul. Între timp, gigantul nu fusese nici încetinit, nici deranjat de noua vatră de pipă ce-i ardea în cap.

Am fost doborâtă de o izbitură invizibilă și am aterizat la vreo șase metri distanță, unde mi s-a părut că tocmai mă prăbușisem din vârful unui copac foarte înalt. Corpul îmi urla de durere, o durere resimțită mai puternic în picior, care acum mi se părea că nu mai avea dimensiunea unui picior. Ceva ascuțit și zimțat îmi crestase pantalonii, ceva de care eram aproape sigură că e femurul meu.

Acum chiar că nu mai era posibil să răzbat până la Creastă. Simplul gând de-a încerca să stau în picioare mi-a provocat o durere atroce, aproape orbindu-mă. Pușca îmi dispăruse, dar, cumva, nu știu cum, îmi rămăsese pistolul. L-am lăsat să-mi atârne ușor în mână, astfel încât să nu-mi sară cât colo, și am început să trag până am rămas fără gloanțe. Nici măcar atunci nu m-am oprit din a apăsa pe trăgaci, deși eram sigură că nu-mi mai servea la nimic. Ultima imagine pe care mi-o amintesc clar este a gigantului aplecat peste mine și a miilor de scântei ce-i jucau precum licuricii în jurul umerilor.

20

RAE

Lumea a fost învăluită în ceață și nu mai sunt sigură dacă am devenit insensibilă de la durere sau de la vreun alt truc al gigantului îndreptat împotriva mea. Oricare ar fi fost cauza, pentru o vreme mi-am pierdut cunoștința, iar când mi-am recăpătat-o, eram singură într-o încăpere gri, simplă.

Spațiul era îngust, de vreo trei metri lățime, cu podeaua, tavanul și trei pereți din piatră netedă, cu colțurile rotunjite, ceva de genul unui castron. Acolo unde ar fi trebuit să se afle al patrulea perete, camera dădea într-un hol din aceeași piatră cenușie, plin cu lumini ce păreau că vin de nicăieri, la fel ca lumina soarelui în zilele cu cerul acoperit de nori.

În hol se afla un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant de culoare neagră, care mă privea, cu brațele încrucișate la piept. Spun bărbat din cauza masivității sale – înalt și plin de mușchi ca un bou – și a atitudinii autoritare și dezaprobatoare, de parcă bănuia că îi călcasem prețioasele azalee în picioare –, deși nu cred că era cu mult mai în vârstă decât mine. Avea păr scurt, de culoarea bronzului, pieptănat pe spate, lăsându-i fruntea dezgolită, trăsături drepte și netede, pomeți înalți și un nas curbat, ce m-au dus cu gândul la o pumă, o impresie care a devenit și mai pregnantă după ce privirea i s-a îngustat în spatele ochelarilor cu rame de argint.

– Unde sunt? am întrebat, încă ametită.

Mi s-a părut că întrebarea mea nu a produs niciun efect asupra lui. A continuat doar să mă privească, cercetător, pe deasupra ramelor de argint. Mă pregăteam să repet întrebarea, când l-am auzit vorbind cu cea mai ciudată voce pe care mi-a fost dat să o aud vreodată. O voce joasă și hârâită, un bas mult mai adânc decât m-aș fi așteptat din partea lui, care a reverberat într-un mod bizar pentru o cameră atât de mică. Mi-a adus aminte de vocea lui tati pe când ne spunea povești și voia să imite un demon sau un monstru. Și mai straniu era că, deși vorbea în engleză, vorbele sale nu se potriveau cu mișcarea buzelor, ca și cum sunetul se modifica pe distanța dintre locul în care se afla el și urechile mele.

– Cum ai reușit să pătrunzi în vale?

Am rămas stupefiată o secundă, clipind des, apoi l-am întrebat:

– Cine ești? Cum am ajuns aici?

– Cum ai reușit să pătrunzi în vale? a repetat el cu aceeași voce hârâită.

– Nu știu despre ce vorbești.

El a părut că nu m-aude și a continuat să mă privească la fel de cercetător. În sfârșit, a vorbit din nou:

– Vei rămâne aici până vei răspunde.

A ridicat un deget, cum faci când vrei să-i curmi vorba cuiva, și pur și simplu a dispărut.

Am rămas holbându-mă câteva clipe la locul în care stătuse bărbatul până atunci, apoi mi-am dat seama că nu el dispăruse, ci între noi se interpusese ceva. Acum castronul meu avea și un capac, un al patrulea perete apărând acolo unde înainte fusese doar aer. Noua barieră părea destul de solidă, lucru confirmat după ce am ciocănit de câteva ori în ea cu nodurile degetelor, însă nu era din piatră, așa cum îmi închipuiam, sau, oricum, nu dintr-o piatră cunoscută mie, căci, atunci când am apăsat-o cu mâna, suprafața acesteia a părut că se dizolvă. Zidul în sine era în continuare acolo, neted și cald sub palma mea, doar că devenise la fel de transparent ca sticla sau gheața fără impurități.

Mi-era deja clar că devenisem prizoniera lor, iar zidul acesta, invizibil și de neclintit, era dovada clară. Ba, și mai rău, celula mea, așa cum o consideram acum, îmi oferea un confort minim. Sărea în ochi absența unui pat și a altor obiecte sanitare. Îmi dispăruseră hainele pe care le purtasem în vale, iar acum eram îmbrăcată cu o cămașă și niște pantaloni dintr-un material alb și ușor, plăcut, dar cu totul nepotrivit pentru a fi purtat pe-afară. Un inel metalic gros cât un deget îmi era prins în jurul gâtului, suficient de strâns încât să nu-l pot scoate. Și mai surprinzător totuși a fost ceea ce am găsit sub haine.

Deja dădusem roată de vreo șase ori cămăruței mele înainte să-mi treacă prin cap că n-ar fi trebuit să fiu în stare să merg. Mi-am pipăit coapsa, apoi mi-am suflecat pantalonii pentru a mă convinge. Piciorul îmi era complet vindecat, drept și puternic la fel ca înainte. O privire mai atentă mi-a confirmat că nu-mi rămăsese nicio urmă din lovitura pe care o încasasem în vale, de parcă acel eveniment nici n-ar fi avut loc. Probabil că aș fi ajuns la singura concluzie evidentă – că îmi imaginasem totul, de la seara cețoasă de vară și până la confruntarea cu gigantul – dacă n-aș fi descoperit că o mică tăietură la deget, pe care o căpătasem cu o noapte înainte să ajungem la New Absalom, de la marginea ascuțită a unei cutii de fasole, dispăruse și ea. Parcă fiecare mic semn de pe trupul meu dispăruse cu totul, de la crăpăturile de la colțul buzelor și până la bătăturile de la călcâie făcute de cizme. Îmi mai rămăsese un mic grup de cicatrice în partea dreaptă, pe care ajunsesem să o consider partea mea nenorocoasă: tăieturi înguste pe ureche și pe gât de la un bolovan pe care-l socotisem

ascunzișul perfect de focul carabinelor celor din tribul Dixieman, până ce acesta începuse să explodeze în mici șrapnele ascuțite; două găuri în pulpa piciorului, lăsate de o săgeată a celor din tribul Seventy-Sixer, care îmi țintuise piciorul de calul pe care-l călăream; urma în formă de cârlig de undiță de-a lungul claviculei, făcută de un cuțit și două găuri de glonț în formă de stea deasupra șoldului, căpătate în urma a două călătorii pline de ghinion prin ținutul podurilor.

Nu puteam presupune decât că tipii care mă capturaseră erau responsabili pentru starea mult îmbunătățită în care mă aflam acum, ceea ce făcea cu atât mai ciudate condițiile mele de cazare. În mod normal, niște oameni capabili să-mi vindece piciorul s-ar fi gândit să-mi ofere și mie măcar un pat și o toaletă.

Reflectam la ultimele întâmplări, când dinspre unul dintre pereți s-a auzit un zgomot ușor de bolboroseală, ca și cum ar fi căzut o singură picătură de apă. M-am dat câțiva pași în spate, iar peretele a început să se umfle spre mine, desfăcându-se precum o floare, până ce s-a transformat într-o poliță îngustă și rotunjită, pe care se afla un castron aburind. Castronul conținea un fel de terci oranj și, în caz că m-aș fi întrebat la ce mi-ar servi, în el plutea un fel de lingură butucănoasă, deși îndeajuns de practică.

Vederea mâncării mi-a readus aminte de foamea ce-mi rodea stomacul. Închipuindu-mi că cei care mă capturaseră ar fi avut la dispoziție moduri mult mai inventive de-a mă ucide decât otrăvirea, m-am pus pe treabă fără a mai sta pe gânduri. Terciul era mult mai gustos decât arăta, deși i-ar mai fi trebuit niște sare. După ce am terminat, am lăsat castronul și lingura la loc pe poliță, iar acestea s-au topit, brusc, înapoi în perete.

Mi-am îndreptat atenția spre băncuța ce reprezenta singura piesă de mobilier din încăpere. Gândindu-mă la apariția ca prin farmec a cinei, am început să ciocănesc și să împung perete, iar în cele din urmă am fost recompensată cu același sunet ca de bolboroseală și cu faptul că băncuța s-a topit și ea în piatra ce mă înconjura. Am mai apăsat o dată peretele cu degetul, iar băncuța a reapărut la loc, numai că acum era suficient de lată încât să poată susține un corp în timp ce dormea. După câteva experimente, am descoperit că-mi pot redecora celula după pofta inimii, așa că am putut obține și-o toaletă.

Dormeam și eu bine pe platforma în formă de pat, când un zgomot asurzitor, între bătaie de clopot și fluierat ascuțit, m-a făcut să sar ca arsă. Se întorsese bărbatul în negru. Stătea pe hol, la fel ca înainte, cu brațele încrucișate, privindu-mă cu ochi mijiți, leonini.

– Ia te uită cine a venit! am spus eu întinzându-mă somnoroasă. Cina nu a fost rea, apropo, dar dacă vreți să vă îmbunătățiți rețetele, v-aș putea oferi câteva ponturi.

– Cum ai reușit să pătrunzi în vale? a rostit el aceeași întrebare obositoare, cu aceeași voce hârâită ca și prima oară.

– Ești destul de grosolan, știai asta?

Eram supărată că îmi stricase somnul și că reușise să mă ia pe nepregătite. Cel de-al patrulea perete fusese opac când mă culcasem, dar, atunci când venea vorba de intimitate, nu eu aveam ultimul cuvânt.

– Și ai și-un glas haios.

Răspunsul său: aceeași întrebare.

– Cum ai reușit să pătrunzi în vale?

– De ce nu vii mai aproape ca să mă întrebi? Îți voi dezvălui tot ce vrei să afli.

Atunci am crezut că reușesc să zăresc ceva, un mic rictus în colțul buzelor lui, de parcă ar fi luat în considerare propunerea mea. Apoi a spus iar:

– Cum ai reușit să pătrunzi în vale?

– Bine, bine, am renunțat eu dezgustată. Uite cum am reușit eu să pătrund în valea aia a ta nenorocită: am mers. Mulțumit? Pe creastă se afla o trecătoare, iar eu am coborât prin ea.

Singura lui reacție a fost să mă privească la fel ca și până atunci. Din moment ce nu și-a repetat întrebarea, am luat-o ca pe o mică victorie, până când a apărut o nouă întrebare:

– De ce era o trecătoare acolo?

– Eu de unde dracu' să știu? am strigat, căci simțeam că mă contraziceam cu un copil îndărătnic.

– Tu ai creat acea trecătoare?

– Sigur că nu! Ce, ești nebun?

– Nu te cred.

– Ei, să știi că nu dau nici două parale pe ce crezi tu. Îți spun adevărul.

– Voi găsi răspunsul, indiferent că mi-l vei spune tu sau nu, a continuat vocea, făcând pardoseala să vibreze din cauza profunzimii ei. Acum e ultima ocazie să cooperezi. Spune-mi cum ai trecut de creastă.

Mi-am încrucișat brațele, imitându-i postura, și l-am privit fix, tăcând dinadins. El a încuviințat din cap, de parcă ar fi priceput aluzia, și s-a apropiat de mine. Aveam impresia că-mi cere acordul să poată intra în celulă ca să stăm de vorbă, însă apoi a ridicat o mână și a apăsat cu degetul în peretele invizibil. A spus ceva, dar sunetul mi-a ocolit parcă celula, așa că n-am auzit ce și, oricum, era clar că nu vorbea cu mine, căci avea privirea ațintită spre un punct aflat în aerul din fața noastră, de parcă acolo ar fi apărut brusc o oglindă, iar el i se adresa reflexiei din ea. După ce a terminat de vorbit, spațiul dintre degetele sale s-a ondulat, și fuioare de roșu cețos au început să se întindă spre mine, răsucindu-se și încolăcindu-se precum sângele turnat în apă.

M-am tras înapoi, destul de convinsă că nu vreau ca acei nori roșii să mă atingă, însă pașii m-au purtat pe o distanță mult mai mare decât ar fi trebuit să străbat în mod normal. M-am pomenit pe bancă, răsucindu-mă ca și cum m-aș fi pregătit de culcare.

Apoi m-am trezit din nou în picioare, am trecut iar prin metamorfozarea celulei, mâncând castronul de terci oranj. Într-o clipă, m-am trezit din nou în fața bărbatului în negru, numai că acum eram la prima noastră întâlnire.

Cumva, parcurgeam iar momentele trecute ale vieții, experimentând o derulare a evenimentelor scurse, unul după altul. Curând mă aflam din nou în Valea Verii Nesfârșite, în fața acelui gigant în armură, apoi mă cățăram iar spre Creastă, călăream alături de iscoade, dând înapoi, spre New Absalom.

Asta era ceea ce-și dorea bărbatul în negru: să vadă cum ajunsesem în vale. Însă, dacă ar fi văzut, ar fi văzut-o și pe Naomi. Le-ar fi văzut și pe iscoade. Ar fi putut găsi New Absalomul, dacă ar fi vrut, pe mami și pe Bebe Adam și pe toți prietenii mei. Și nu vreau să-mi imaginez ce-ar fi urmat.

Am zgâriat cu ghearele imaginile din fața mea, dând din mâini așa cum cineva ar încerca să scape dintr-un coșmar. Timpul a încetinit – scârțâind parcă din pricina unor angrenaje neunse și încinse –, apoi s-a oprit, lăsându-mă în pădurea întunecoasă, în fața gigantului cu față de jăratic.

– Va deveni neplăcut pentru tine dacă vei continua să te împotrivești, a spus vocea bărbatului în negru și, timp de-o fracțiune de secundă, m-am trezit iar în celulă, cu tentacule roșii răsucindu-se în jurul meu.

– Atunci bănuiesc că va fi neplăcut, i-am răspuns eu.

Apoi m-am trezit iar în pădure, doar că acum scurgerea timpului era suficient de fierbinte ca să ardă, forțându-se să meargă mai departe, în timp ce eu mă străduiam să o fac să rămână pe loc, până ce, dintr-odată, lumea întreagă a părut că se destramă.

Și mă trezesc brusc pe un câmp înghețat, cu fulgi de zăpadă căzând în jurul meu, ascultând glasul îngrozit al surorii mele răsunând printre arbori…

Și am paisprezece ani, sunt prăbușită pe un maldăr de fân și-mi apăs cu putere coastele, în timp ce sângele fierbinte îmi zvâcnește printre degete, sigură că am să mor..

Și am unsprezece ani și țip după ajutor, în timp ce tâlharii din tribul Veșmânt-de-Frunze îl duc pe tati departe…

Și am șase ani, și mă înec cu apă sărată, în timp ce apa oceanului mă rostogolește și mă trage după ea, purtându-mă departe, departe, departe…

Apa mă înconjura din toate părțile, pătrunzându-mi cu forța în nări, la fel ca atunci, în urmă cu mulți ani, când, dintr-odată, s-a evaporat și m-am trezit iar în celulă. Am rămas încolăcită pe jos,

alături de o băltoacă de vomă, despre care am presupus că-mi aparține, căci nimeni altcineva nu mai era acolo, să pot da vina pe el.

De undeva, de deasupra capului, a răsunat un glas:

– Ai fost avertizată. Te sfătuim să cooperezi cu noi de-acum înainte. Altfel, va deveni periculos pentru tine.

Mă reazem de peretele invizibil și mă ridic șovăind în picioare, astfel încât să pot privi prin ochelarii bărbatului în negru. Când reușesc să-i disting chipul cu claritate, îl scuip. Scuipatul nu se numără printre talentele mele – în cadrul întrecerilor dintre iscoade, mă clasez de la locul cinci în jos –, însă, de data asta, găsesc un moment de inspirație: o flegmă groasă, plină de bilă și de fărâme din cină. Dacă n-ar fi fost bariera dintre noi, l-ar fi nimerit pe bărbat drept în față. Însă așa, gogoloiul a aterizat cu un pleoscăit mulțumitor și s-a scurs scârbos cale de câțiva centimetri, până ceva din perete l-a făcut să bolborosească și să pocnească, pentru ca apoi să dispară. Am decis că mi-am făcut cunoscut punctul de vedere: nu-i voi mai permite încă o dată să-mi invadeze trecutul. Dacă îi voia pe Naomi, pe mami, pe Bebe și pe restul, trebuia să mă înfrângă mai întâi pe mine.

Cred că a priceput mesajul. Mi-a mai aruncat o privire prelungă, plină de dispreț, apoi a dispărut.

21

RAE

Am rămas așa, privind cu ură peretele gol, și am numărat în gând până la o mie, să mă asigur că bărbatul în negru chiar plecase, înainte de-a mă prăbuși pe pat. Nu știu cât am dormit, dar, când m-am trezit, singurul lucru în plus era un nou castron plin cu terci oranj. După ce l-am golit, nu mi-a mai rămas decât să privesc tavanul și să mă întreb ce se întâmplase cu tribul, însă, când m-am gândit la ei, celula a început să se micșoreze; tot aerul s-a evaporat din ea și am simțit imboldul de-a mă izbi de toți pereții, urlând să mi se dea drumul. Ceea ce, am ajuns la această concluzie după un moment de gândire, era exact ce-și dorea bărbatul în negru: să știu sigur că tot ce puteam face era să stau acolo și să putrezesc, pe el nu-l interesa. Așa că, în loc să mă gândesc la altceva, am început să fac flotări și genuflexiuni până n-am mai putut sta în picioare, apoi am mai mâncat niște terci și m-am culcat. Când n-am mai putut dormi, mi-am reluat exercițiile devenite rutină, adăugând și niște sărituri cu mâinile deasupra capului.

Ceva mai târziu – nu știu sigur cât trecuse, cel puțin câteva zile – zăceam întinsă pe jos, pregătindu-mă pentru un nou set de flexări ale genunchilor, când am auzit o vibrație joasă deasupra capului. Era același tip de sunet, alături de picuratul apei ce anunța sosirea hranei ori fluieratul acela enervant ce anunța venirea bărbatului în negru, așa că am așteptat să se întâmple ceva, însă vibrația s-a auzit din nou, apoi, după câteva secunde, s-a repetat.

În sfârșit, am auzit pe cineva spunând:

– Alo? Te-ai trezit?

Era un glas adevărat – nu un huruit amenințător, ci glasul unui bărbat adevărat, jos și plăcut.

– Trebuie să atingi zidul în zona aceea, a rostit glasul.

M-am ridicat și am făcut cum mi s-a spus, parțial curioasă, parțial enervată de faptul că proprietarul glasului își închipuia că nu ghicisem deja cum funcționează șmecheria.

Bărbatul acesta era mai înalt și mai subțirel decât primul și nu la fel de scorțos, ceea ce-l făcea să pară mai tânăr, deși bănuiam că cei doi aveau aceeași vârstă. Purta un costum asemănător cu al

predecesorului său, negru și elegant, cu un guler cu bordură argintie. Lumina slabă îi făcea pielea cafenie să pară mai lucioasă, iar pe trăsăturile-i frumoase se ghicea o expresie întrebătoare.

– Am nimerit într-un moment nepotrivit? a întrebat el. Mi-am închipuit că am putea sta un pic de vorbă, dar pot reveni mai târziu, dacă ești ocupată.

Zâmbetul subțire pe care-l afișa m-a făcut să cred că el considera asta amuzant. Adoptasem o atitudine de sfidare rece în așteptarea bărbatului în negru, și mi-am zis că ar fi la fel de potrivită și pentru cel de-al doilea vizitator. Eram hotărâtă să nu trădez nimic despre mine sau despre cei din tribul meu, dar știam că, dacă tipul din fața mea voia să vorbească, eu nu puteam face nimic ca să-l împiedic. M-am întors cu spatele la el și m-am așezat pe bancă, așteptându-l să termine.

Luându-mi acțiunile drept invitație, el a materializat un scaun din pardoseala goală, pe care s-a așezat nonșalant, de parcă eram la o șuetă între prieteni.

– Sper că ne vei scuza condițiile de cazare, a rostit el. Suntem cam strâmtorați zilele astea și, să fiu sincer, cei de aici nu sunt foarte preocupați de confortul tău, din moment ce te consideră un fel de șaman de trib sau o prințesă războinică ce dorește să ne cucerească orașul.

În timp ce vorbea a scos un pachet micuț dintr-un buzunar, pe care acum îl desfăcea, dând la iveală un sendviș. Normalitatea lui m-a luat cu totul prin surprindere. Mă așteptam la vreun soi de dispozitiv malefic.

– Vrei să-l împărțim? m-a întrebat când m-a văzut uitându-mă la el. Mă îndoiesc că am să mănânc mai mult de jumătate. E fluffernutter [4], a adăugat el, evident convins că un astfel de cuvânt lipsit de sens este bine cunoscut de toată lumea.

Vechile lecții de etichetă ale mamei au ieșit la iveală ca niște trădătoare, căci i-am răspuns automat:

– Nu, mulțumesc!

– Cum vrei, a spus el mușcând cu poftă. Nu ești, nu? Șaman sau prințesă, și nici nu plănuiești să iei orașul cu asalt? Ar fi excelent dacă am reuși să ne lămurim în privința asta.

– Nu, nu sunt.

– Bun, foarte bine, a zis el, surâzând de parcă ar fi fost foarte mulțumit și lucrurile chiar stăteau foarte bine. Fie vorba-ntre noi, eu, personal, n-am crezut nicio clipă c-ai fi, însă o mare parte a celor de-aici consideră că reprezinți o amenințare destul de serioasă.

A mușcat din nou din sendviș, folosindu-se de el pentru a face o pauză retorică, observându-mă totodată în căutarea unei reacții.

– Vezi tu, noi am întâmpinat ceva probleme în ultimul timp, a continuat el după ce a terminat de mestecat. Valea în care ne aflăm noi doi acum este destul de izolată de restul lumii. Ținutul muntos care ne înconjoară din toate părțile îi descurajează de obicei pe musafiri. În orice caz, cu ceva timp în urmă, un anumit număr de oaspeți nepoftiți au reușit să pătrundă înăuntru. Inițial, au fost considerați doar un deranj trecător, nu un motiv de îngrijorare, dar, de curând, am aflat că acei oameni s-ar putea să aibă acces la un foarte periculos soi de putere și, ei bine, oamenii de aici s-au arătat îngrijorați.

A mușcat din nou și a început să mestece gânditor bucata de sendviș, iar de data asta mi-am luat și eu inima în dinți și-am vorbit:

– Și ce are asta de-a face cu mine?

– Tu, a spus el după ce a mestecat ceva mai mult decât ar fi fost necesar, te afli într-o poziție unică, ce-ți permite să ne ajuți să aflăm cât de îngrijorați trebuie să ne arătăm față de această putere, căci ai fost văzută folosindu-te de ea.

În timp ce tocmai asimilam ce-mi spusese, el a scos din haină un ceas de buzunar.

– Trebuie să plec, a spus el, înfășurând la loc în ambalaj rămășițele sendvișului, dar vom vorbi mai târziu. Ai întrebări de pus. Și probabil că vrei să faci și-o baie. Te-am văzut făcând exerciții.

Hainele mele albe deveniseră țepene și se îngălbeniseră de la transpirație, așa că l-am considerat pur și simplu nepoliticos până ce a indicat cu degetul unul dintre pereți și a spus:

– Trebuie doar să atingi acea zonă și vei scoate cada la iveală. Plimbă-ți degetul de-a lungul unei laturi pentru a potrivi apa. Sunt sigur că-ți vei da seama cum se procedează.

– Deci, am spus eu când se pregătea să plece, probabil că tu ar trebui să fii polițistul bun.

El însă m-a privit nelămurit, cu sprâncenele arcuite.

– Avem o vorbă pe-aici, i-am explicat eu. Polițistul bun, polițistul rău. Vine la tine unul și se poartă ca un golan și te jignește, apoi apare altul, care se poartă frumos și-ți face pe plac, așa că ajungi să ai încredere în respectivul și îi dezvălui și cel mai întunecat secret.

Pe chip i-a apărut un rânjet amuzat.

– Ăsta-i Vinneas, a fost răspunsul lui. Polițistul rău se numește Imway.

Doar după ce a plecat el am observat că-mi apăruse hrana; pe lângă obișnuitul castron cu terci mai apăruse și jumătatea lui de sendviș.

Cada a funcționat exact cum mi-a spus el și, pe deasupra, am petrecut în ea ceva mai mult timp decât era necesar ca să-mi

înmoi pielea, pentru a recupera timpul pierdut și pentru a-mi testa teoria conform căreia, oricât aș fi zăbovit în apă, ea nu s-ar fi răcit. Evident, degetele de la mâini și de la picioare mi s-au încrețit ca prunele uscate înainte să detectez fie și o ușoară scădere a temperaturii apei. Un nou rând de haine și un prosop mă așteptau când am ieșit, vechea mea garderobă probabil luându-și tălpășița singură între timp.

Fluffernutterul a fost mai bun decât mă așteptam.

Vinneas s-a întors a doua zi, un interval de timp pe care l-am măsurat după cele două mese primite, un somn adânc și o altă baie exagerat de lungă. De data asta a uitat să-și aducă prânzul.

– Auzi? a spus el, ocupându-și locul lângă celula mea. Să știi că încă nu mi-ai spus cum te numești.

– Nu m-ai întrebat.

– Te întreb acum.

– Rachel, l-am lămurit eu. Dar mi se spune Rae.

A rămas tăcut câteva clipe, de parcă mi-ar fi răsucit numele pe toate părțile, în căutarea vreunui înțeles anume.

– Iar acum, că am făcut cunoștință așa cum trebuie, i-am spus eu, aș vrea să te întreb un lucru sau două.

– Desigur, a spus el. Nu-ți pot promite că am să-ți răspund la toate, deși mă pricep destul de bine să ghicesc ce nu știu atunci când situația o cere.

– Ai spus că am fost văzută folosind un anumit gen de forță. La ce te referi?

Știam că îi dezvălui ceva prin simplul fapt că îl întreb, dar părea un târg cinstit, în comparație cu aș fi putut afla.

– O numim „thelemitație“, a zis el, la energie mă refer. „Forță“ probabil că ar fi un cuvânt mai potrivit, la fel ca gravitația sau electromagnetismul. Este extraordinar de complexă – studiem thelemitația de câteva secole și încă suntem la început cu înțelegerea ei. Dar ce trebuie tu să știi este că are un anumit potențial, pe care câțiva oameni îl pot folosi pentru a altera realitatea, cum ar fi să o folosească la fel ca pe o extensie a lor înșiși.

– Ce fel de oameni sunt aceia?

– Oameni ca tine, a spus el ridicând din umeri, de parcă ar fi fost simplu ca bună ziua. Noi îi numim „revenni“. Se referă la oamenii care pot folosi thelemitația ca să-și impună voința asupra lumii.

– Și tu crezi că eu aș putea fi un astfel de… revenni? l-am întrebat eu, reflectând asupra termenului complet necunoscut.

– Da, destul de sigur. Ai demonstrat un talent impresionant cu thelemitația în fața trupelor noastre care încercau să te captureze. Sunt sigur că ai observat faptul că armele tale de foc păreau mult mai puternice decât în mod normal.

Mi-am adus aminte de pădure și de modul în care armele mele păreau să scuipe comete și stele în loc de gloanțele cu care le încărcasem.

– Și ce mai bine mi-au făcut!

– Ai fost totuși depășită categoric în materie de arme, m-a liniștit Vinneas, deși, din câte-am auzit, i-ai creat ceva greutăți lui Imway.

– Stai! am sărit eu surprinsă. Vrei să zici că acea chestie era *el?*

– Da. Imway se afla la conducerea detașamentului care te-a adus aici. El este un eques. Un fel de războinic, a adăugat Vinneas văzându-mi confuzia la auzul unui alt termen necunoscut. Probabil că cel mai apropiat cuvânt din limba voastră ar fi „cavaler".

Cavalerii apăreau din când în când în poveștile lui tati, de obicei în conflict cu monștrii și dragonii. Bărbatul în negru nu arăta foarte diferit de cavalerii pe care mi-i imaginam eu, deși, dacă ar fi să mi-l închipui ca pe ei, ar însemna să-l văd ca pe un personaj cu totul și cu totul diferit.

– Cel mai apropiat cuvânt în limba mea ar fi „nemernic", i-am întors-o eu.

Acum era rândul lui Vinneas să rumege acel cuvânt. Așa că i-am explicat:

– Înseamnă cineva care se comportă ca un nesimțit fiindcă știe că nu e nimeni care să-l împiedice să se poarte așa cum vrea el.

Expresia lui Vinneas îmi spunea că am nimerit destul de aproape, însă iată ce a spus:

– Imway nu este prea mândru că te-a rănit. Dacă te face să te simți mai bine, mai degrabă l-ai făcut de rușine în prima lui misiune oficială. Și i-ai avariat costumul extrem de scump pe care îl purta atunci când l-ai atacat.

Asta chiar m-a făcut să mă simt mai bine, deși nu voiam s-o recunosc.

– Deci chestia aceea era un fel de armură? El se afla *în interiorul* ei?

– Exact. Se numește „equus".

– Iar în valea voastră, am răspuns eu repede, în vale este tot timpul vară pentru că voi schimbați vremea cu ajutorul thelemitației?

Întrebarea asta mi-a fost răsplătită cu un alt surâs larg. Devenisem un elev eminent.

– De obicei, forța aceasta nu are influență și în atmosferă, la mare înălțime, ca să poată afecta condițiile meteo, așa că nu putem împiedica ploaia să cadă, de exemplu, dar măcar putem păstra aerul la o temperatură plăcută.

– Sună a magie.

– Da, sună.

– Și nu funcționează decât aici, în vale?

– De obicei, da. Avem un oarecare control asupra direcției în care acționează thelemitația, însă, de obicei, o păstrăm aici. Am construit zidul muntos pentru a-i împiedica pe străini să dea peste noi în mod accidental.

– De ce? Cine s-ar apropia ar putea fi zdrobit sau aruncat în aer.

Nu știam cât de furioasă eram până ce nu mi-au ieșit vorbele pe gură, mârâite și pline de răutate. Vinneas părea stupefiat, iar asta mă bucura.

– Sigur, cu asta ar fi trebuit să încep, a spus el, ca și cum ar fi făcut o greșeală stupidă, dar scuzabilă. Nu cu mult după ce-ai pătruns în vale, probabil că ai simțit un miros ciudat, de ozon sau de fosfor ori ceva asemănător, alături de o senzație de neliniște și de bună dispoziție, poate ambele în același timp.

– Și, o clipă mai târziu, m-am trezit în regatul magic, am terminat eu în locul lui, și mai furioasă.

– Exact. Asta li se întâmplă tuturor revennilor când au de-a face pentru prima dată cu thelemitația. Știi cum funcționează electricitatea?

Felul în care a pus întrebarea m-a făcut să mă gândesc cât de sălbatică o fi crezut că sunt.

– Oarecum.

– Imaginează-ți că ai fi o lampă electrică. Înainte să vii aici, tu nu fuseseși niciodată băgată în priză. Dar acum ai fost conectată brusc la o sursă puternică de curent și ai suferit un scurtcircuit. Un șoc electric. Așa că, de fapt, nu noi te-am făcut să explodezi. Ci tu însăți. N-ai fost nicio clipă în pericol, deși probabil că ți-a distrus hainele. Și nu se întâmplă decât o singură dată.

Am rămas tăcută câteva secunde, asimilând cele aflate.

– Iar acum voi putea folosi acea forță ori de câte ori am chef?

– Atâta timp cât ai acces la thelemitație, vei fi capabilă să faci tot soiul de chestii ieșite din comun, numai să nu interfereze ceva cu abilitatea ta. De exemplu, dacă n-ai purta acel guler, ai putea foarte bine să scapi din celulă și să mă ucizi.

– Să scap și să te ucid? am întrebat cu prefăcută inocență. N-aș face așa ceva.

– Sper că nu. Deja mi-am completat raportul despre tine pentru superiori și am scris mai bine de trei paragrafe descriind că nu reprezinți nicio amenințare la adresa orașului nostru. Asta face parte din recomandarea mea să fii eliberată.

– Și crezi că mă vor lăsa să ies?

– Da, a spus el surâzând. Se întâmplă să fiu o persoană foarte influentă.

În momentul când a plecat, mă gândeam sincer dacă merită mulțumiri sau o palmă zdravănă. Nu mă tratase ca pe o criminală,

așa cum o făcuse bărbatul în negru, dar nici nu avea de gând să-și ceară scuze pentru că eram închisă aici. M-am bucurat totuși când a venit din nou, a doua zi, dacă era să mă iau după mese și somn.

A dizolvat al patrulea perete printr-o atingere, așa cum spargi un balon de săpun.

– Hai să mergem afară! mi-a zis.

Am ajuns într-un alt castron din piatră, unul mult mai mare decât celula mea, din care puteam zări cele mai înalte clădiri pe care le întâlnisem vreodată, fuse subțiri din piatră asemănătoare cu stâlpii, ce sprijineau un cer pe care nu-l mai văzusem de nu mai știu când.

– Cam de cinci zile, mi-a explicat Vinneas în timp ce-mi desprindea inelul de la gât. Va trebui să-mi promiți că nu vei face ceva pripit, cum ar fi, spre exemplu, să-mi smulgi capul de pe umeri.

– Sigur. Sunt convinsă că mă poți ucide când ai chef.

– Nicidecum, mi-a răspuns el și a trântit inelul pe jos cu un zdrăngănit. Am același control asupra thelemitației pe cât am asupra gravitației.

– Chiar așa? Nu poți face nimic?

– Sunt destul de bun la rebusuri, mi-a zis el, dar nu și cu thelemitația. Și, înainte să mă întrebi, cuvântul potrivit ar fi „pacifex“. Acesta-i modul politicos de-a te referi la oameni fără puteri speciale, așa, ca mine.

Inelul de la gât îmi dispăruse deja de ceva timp înainte de-a spune că mă simt diferit, ceva mai ușoară, de parcă o parte a corpului meu se pierduse în aer. Îmi aducea aminte de modul în care ți se ridică aburul de pe piele într-o zi răcoroasă după ce ai făcut o baie, doar că acest nor părea că se tot împrăștie, în toate direcțiile, și am descoperit că, dacă încercam, puteam controla curenții acestuia. Am răsucit un fuior, apoi încă unul și, spre uimirea mea, dâre mici de foc albicios au început să se urmărească una pe alta paralel cu solul.

– Interesant, nu? a comentat Vinneas.

Surâdea, deși am observat că se îndepărtase precaut de flăcările acelea micuțe.

– Mi s-a spus că ai senzația că ai căpătat o mie de perechi de mânuțe în plus.

Presupun că avea dreptate, deși o mână este totuși ceva solid, ceva învelit în piele, iar aici aveam mai degrabă de-a face cu ceva din fum. Un nou apendice, complet diferit de orice am simțit vreodată, ceva ca aripile, de exemplu – și totuși începea să mi se pară că reprezintă o parte naturală a mea, la fel ca orice alt membru pe care l-am avut în ultimii nouăsprezece ani.

Vinneas așezase ceva în mijlocul micii noastre încăperi: castronul cu mâncare din celula mea.

– În mod normal, începem prin a-i pune pe oameni să ridice mici greutăți sau să împăturească petice de hârtie, a rostit el. Dar hai să vedem cum te descurci cu ăsta. Haide – încearcă să-l miști!

Am aruncat un ochi spre castron, cântărindu-l din priviri. Încă nu-mi dădeam seama cum aveam să mă comport, dacă-mi va fi ușor sau greu, și nu voiam să mă rănesc sau să mă forțez prea tare, căci simțeam că ar fi posibil dacă nu mă controlam cum trebuie.

– Nu-ți face griji că ai să-l spargi, a zis Vinneas, referindu-se la castron. E făcut să reziste la greu. Dă ce ai mai bun.

Mi-a întrerupt concentrarea, așa că i-am aruncat o privire aspră, care l-a încurajat să se dea câțiva pași în spate. Mi-am concentrat din nou atenția spre castron, mi-am adunat forța nou-dobândită în jurul lui și, când am considerat că intensitatea acesteia este suficient de puternică pentru greutatea castronului, am strâns-o ca pe-un pumn în jurul lui.

Aerul ce înconjura castronul a erupt într-o jerbă de foc care l-a izbit cu forță, trimițându-l cu viteza unui glonț în peretele opus. Știam că trebuie să mă arăt jenată din cauză că-mi apreciasem greșit puterea, dar eram prea ocupată să râd de bucurie, de bucurie că reușisem. Senzația cea mai apropiată era cea pe care o aveam când reușeam să dobor un șir întreg de sticle cu pușca.

Vinneas se ghemuise pentru a se feri de primul ricoșeu al castronului, însă acum se ridicase din nou în picioare și-și aranja uniforma boțită.

– Ei, s-ar părea că n-o să ai nicio problemă în a controla artificiile termice de bază.

S-a dus și a recuperat castronul, care încă se rotea aproape de peretele pe care îl lovise.

– Hai să mai încercăm o dată, vrei?

Pentru o persoană atât de lipsită de orice talent, Vinneas s-a dovedit a fi un îndrumător excelent. La sfârșitul primei lecții de control al thelemitației, puteam ridica și așeza la loc vechiul meu castron cu terci când voiam, puteam isca o pală de vânt din senin, puteam lumina spațiul din jurul nostru cu o pereche de focuri ale Sfântului Elmo și mai puteam aprinde mici focuri cu o fluturare a mâinii. Vinneas m-a numit un talent înnăscut.

– Sigur, ai putea învăța mult mai multe de la cineva care are deja experiență cu toate astea, mi-a explicat el în timp ce incineram cu mare plăcere câteva bucăți de lemn pe care le adusese special pentru asta. Avem aici o școală pentru așa ceva. Academia. Sunt sigur că s-ar bucura să te primească.

Incinerarea lucrurilor și-a pierdut farmecul când l-am auzit. Câteva clipe, în timp ce priveam cum lumea mi se supunea și

scânteia sub propria-mi voință, am ajuns să uit cu totul de familie și de prieteni, de toți cei pe care-i iubeam, de cei care se pierduseră în sălbăticie. Îmi venea să-i mărturisesc toate acestea lui Vinneas dintr-o suflare, dar m-am stăpânit la timp.

– Nu pot rămâne, am rostit.

– Mă temeam că ai să spui asta, dar trebuia să întreb, a zis Vinneas. Superiorii mei sunt mulțumiți că toți cei care au fost luați în custodie de Imway și escadrila sa nu mai reprezintă o amenințare. Vor fi eliberați înapoi de unde au fost luați, dar fără amintirea văii sau a ceea ce s-a întâmplat aici.

– Nu! am strigat eu incapabilă să-mi înfrânez panica.

Puteam supraviețui, îmi imaginam eu, dacă mi-ar fi dat drumul chiar acum. Puteam învinge iarna și triburile rătăcitoare, ca să-mi găsească tribul oriunde s-ar fi aflat acum. Dar, dacă mi-ar fi șters memoria, nici măcar n-aș mai fi știut de unde să încep.

– Trebuie să-mi amintesc cum am ajuns aici.

– Mă tem că asta nu ține de mine, a spus Vinneas și mi s-a părut că regretă într-adevăr, nu că asta m-ar fi ajutat în vreun fel. Nu putem risca să afle cineva din afară despre ce se întâmplă aici, în special despre thelemitație.

– Atunci, voi rămâne.

A făcut un pas în spate, de parcă trebuia să se asigure de sinceritatea mea.

– Așa, pur și simplu?

– Da, pur și simplu.

Planul care mi se contura în minte era să iau parte la cursurile acestei școli numai până când aș fi găsit o cale de evadare.

– Excelent! s-a bucurat el, deși încă părea suspicios în privința intențiilor mele. Administratorii Academiei vor dori să stea de vorbă cu tine pentru a-mi verifica raportul. Am să le spun să mă contacteze dacă au întrebări în plus.

– Tu nu vei fi aici?

– Nu.

A făcut un gest spre gulerul pe care purta un simbol argintiu de forma literei „C“. Mi-am adus aminte că mai văzusem altele asemănătoare, cum ar fi unul care semăna cu litera „A“.

– Am fost promovat.

– Felicitări!

– Practic, nu e chiar o promovare, a mormăit el, înseamnă mai degrabă că am să fiu plecat o vreme. Speram ca superiorii mei să nu se comporte în felul ăsta, dar, din păcate, s-au comportat. Când voi reveni aici, tu vei fi deja la Academie.

Admiterea s-a dovedit a fi ceva mai strictă decât procesul simplu pe care mi-l descrisese Vinneas. Reprezentanții Academiei erau aroganți și scorțoși și păreau absolut convinși că sunt o sălbatică periculoasă. Au refuzat să discute cu mine înainte

de a mi se pune iar un inel în jurul gâtului și de a fi încuiată la loc în celulă și s-au folosit de fiecare dată de acea voce hârâită, inumană – despre care am aflat că e un soi de translator – chiar și atunci când le-am arătat că pot vorbi pe limba lor aproape la fel de bine ca și ei. Când s-a întors Vinneas din călătorie, eu fusesem deja mutată într-o altă aripă a aceleiași închisori.

Era una din zilele în care mă bucuram că sunt închisă, căci eram într-o dispoziție neagră când a venit în celula mea, iar rânjetul pe care-l afișa era atât de infatuat, încât l-aș fi considerat o țintă excelentă pentru pumnul meu. Însă n-a durat decât până în clipa în care a vorbit. Ceea ce a spus mi-a întors lumea cu susul în jos mai mult decât orice altceva de când fusesem adusă în acest loc bizar.

– De ce nu mi-ai zis că ai o soră?

22

JAX

Îmi place să trag cu arma. Firește, știu că nu trebuie s-o consider o activitate amuzantă. Acesta e primul lucru care ți se spune atunci când începi antrenamentele cu arme. Ți se arată un lazel și ți se spune: *Acesta nu este o jucărie*. Stă scris în Manualul Academiei: „O armă este un echipament pentru distrugere, nu pentru amuzament.“ Înțeleg. Sincer. Dar trasul cu arma este oarecum amuzant. Și, dacă stai să te gândești mai bine, majoritatea lucrurilor cu adevărat amuzante *nu sunt jucării*.

Chestia e, mă gândesc eu, că nu trebuie să uiți nicio clipă pentru ce sunt făcute armele, adică pentru ucis. Și când tragi doar spre o țintă, e ușor să uiți. Singurul lucru pe care nu trebuie să-l faci nici în ruptul capului totuși este să *pară* că te distrezi. Retorul Croupo, instructorul de arme, este cel mai bun trăgător pe care l-am văzut vreodată, deși când ne arată cum funcționează lazelul parcă adoarme, ca și cum cineva i-ar fi spus să privească ținta, dar că să nu tragă niciodată în ea. Însă tot a tras de zece ori la rând exact în centrul acesteia. Scor perfect. De atunci, toată lumea se străduiește să pară cât mai plictisită.

Astăzi este prima zi în poligonul de tragere pentru Secția E. Am început antrenamentele cu armele în același timp cu celelalte cursuri ale Școlii de Retorică, dar, timp de câteva luni, tot ce-am făcut a fost să învățăm despre cum funcționează armele, cum să le asamblăm și să le dezasamblăm, cum să le mânuim, însă n-am ajuns niciodată să le și *folosim*. Așa că toată lumea era destul de nerăbdătoare când am aflat că vom începe să și tragem în ceva. Nici măcar nu ne pasă că lazelele sunt setate pe nivelul cel mai de jos de intensitate.

LL-40, cunoscută și cu numele de „lazel“, este arma standard a Legiunii. „Cel mai bun prieten al legionarului“, așa îl numește Croupo. Lazelele sunt destinate tuturor celor din Legiune, deși numai milites, infanteriștii Legiunii, le folosesc cu adevărat în luptă. În principiu, un lazel este o unealtă cu ajutorul căreia poți concentra și direcționa thelemitația, astfel încât să o poată folosi toată lumea, chiar dacă nu ești fontanus sau revenni. O poți dota cu tot soiul de cleme, cătări sau accesorii, însă, în principiu, este doar un cilindru cenușiu banal de vreo patruzeci de centimetri lungime, modelat în forma unui „L“ oarecum înclinat. Înăuntrul

acestuia se află o chestie numită „valcov“, care concentrează thelemitația și o transformă într-un artificiu. În ce fel de artificiu, asta depinde de tipul de valcov, însă, de obicei, este unul distructiv, evident.

Valcovul pe care-l folosim pentru antrenament astăzi creează un artificiu care se numește „nul“. Adică face lucrurile să nu mai existe. „Anulează existența materiei obișnuite“, cum s-a exprimat Croupo. Nulul nu este o chestie extraordinară – orice ai lovi, se transformă în ceva alb-albastru și dispare. Mai există un dispozitiv special care se numește „explozie“, ce creează detunături formidabile, înfricoșătoare, iar acesta este mult mai interesant, dar marea problemă a exploziilor este că irosesc o groază de energie pe încălzire, lumină și zgomot. Cu ajutorul nulului, toată această energie se transformă în distrugere pură. De aceea folosim de cele mai multe ori nulul în lupte. Dacă tragi în ceva cu explozia, ai putea smulge o bucată sau chiar l-ai putea arunca în slăvi, dar după aceea ar rămâne mult mai multe resturi decât dacă l-ai lovi pur și simplu cu nulul.

Pentru antrenamentul de astăzi tragem în niște sfere metalice mari ce plutesc jos, deasupra pământului, la o distanță de vreo cincizeci de metri de noi. Toți cei din Clasa a Șasea Secția E stau aliniați de-a lungul unei linii de ochire și trag în sfere. Lazelele ne-au fost presetate, adică retorul Croupo le poate controla nivelul intensității energiei, iar forța acestora a fost cu mult redusă – altfel chiar și o lovitură piezișă ar putea distruge complet ținta. Așa cum sunt setate acum, fiecare lovitură zboară o bucată de mărimea unui bob de mazăre. Fiecare avem la dispoziție câte o sută de lovituri, pe care le putem înfige cât mai aproape de centrul sferei. Nulul scoate un zgomot de pârâitură, de parcă s-ar sparge ceva din gheață sau din sticlă, iar distanța până la ținte face ca sunetul să semene cu căderea unor țurțuri din cer.

Lazelele sunt destul de păcătoase pentru începători, căci singurul mod de-a le face să tragă este să *vrei* ca ele să tragă. Nu funcționează dacă doar gândești *trage!* sau *foc!* ori altceva de genul ăsta – seamănă mai degrabă cu strânsul unui pumn, cu clipitul sau vorbitul. Nu te gândești la ele; doar o *faci*. Dacă n-ai mai folosit niciodată un lazel, poate fi destul de greu. Îmi dau seama că o mulțime de Cadeți au probleme, căci împușcăturile lor zboară la întâmplare, iar unii copii înjură în barbă neputincioși. Dar eu continui să mă concentrez asupra țintei, trimițând foc după foc.

Retorul Croupo strigă „Timpul a expirat!“ imediat ce-am tras focul cu numărul o sută. Presetarea ne închide complet armele, așa că ne ridicăm cu toții din pozițiile noastre de tragere, în timp ce Croupo aduce țintele aproape. Când o văd pe-a mea, aproape că-mi vine să râd de bucurie: mijlocul îi este plin de cratere de

dimensiunea unui bob de mazăre. Reiese că doar șapte Cadeți au tras toate cele o sută de focuri, iar eu am înregistrat cele mai multe puncte. Croupo o lasă pe Elessa la conducere cât se duce el să reașeze alte ținte. Majoritatea celor din secție vor repeta exercițiul, însă primii cinci Cadeți vor avea de-a face cu ținte în mișcare de această dată.

– A fost super, Jax! rostește Elessa privindu-mi ținta.

Ea ar fi înregistrat cel mai mare scor dacă n-aș fi fost eu, însă chiar pare că se bucură pentru mine. Mă felicită și o bună parte din ceilalți Cadeți. De obicei nu mă descurc prea bine la astfel de exerciții, așa că știu cu toții cât înseamnă pentru mine.

– Asta s-a întâmplat pentru că se antrenează tot timpul, spune Bomar cu acreală. De asta și e Jax atât de bun. Dacă aș avea propriul meu lazel, aș fi mai bun și decât Croupo. Aș fi săpat o gaură prin toată sfera aia.

Ținta lui Bomar arată ca un măr mușcat de câteva ori de un vierme, și nici măcar de un vierme foarte înfometat. Se situează printre ultimii cinci Cadeți.

Bomar nu minte când spune că mă antrenez. Oficial, fac parte din Legiune, așa că primesc un lazel, ca toți ceilalți. Al meu are o mulțime de adaosuri cu rol decorativ, dar funcționează, așa că am ocazia să trag la țintă destul de des. La început n-am fost chiar atât de bun, dar s-a întâmplat ca unii dintre legionari să mă ajute. Eu n-aș fi spus nimic ca să mă laud, dar acum cred că n-ar fi trebuit să mă arăt atât de mândru că am înregistrat un scor mai mare decât copiii care n-au apucat niciodată să tragă cu lazelul – deși pariez că unii au mai tras și înainte. Toată lumea știe că unii Cadeți găsesc un mijloc de-a se antrena cu lazelele înainte de-a fi lăsați să le folosim la cursuri.

– Dacă Jax are la dispoziție un lazel cu care să se antreneze, de ce n-ar face-o? întreabă Elessa. Antrenamentul este singurul mod de-a deveni mai bun, iar aici nu este vreo competiție. Suntem aici ca să învățăm. Doar n-o trebui să se prefacă la fel de nepriceput ca tine ca să te simți tu mai bine!

– N-ar trebui să se antreneze deloc! țipă Bomar.

Are fața încordată și roșie de furie. Se vede clar că e foarte mânios din cauza scorului foarte scăzut, însă preferă să țipe la mine, în loc s-o recunoască.

– Nu că va apuca să tragă cu lazelul de-adevăratelea! El doar o să rămână ascuns pe undeva, în timp ce noi vom lupta și pentru el!

Cam are dreptate în privința asta. Dacă voi lua cu adevărat parte la o bătălie, eu sigur n-am să trag cu lazelul. Eu n-ar trebui să trag nici măcar un foc dacă bătălia își va urma cursul așa cum ar trebui. Știu că are dreptate, și același lucru îl știu și ceilalți Cadeți. Ba chiar și Elessa este de acord cu el, îmi dau seama. Se

uită la mine, cu gura deschisă pe jumătate, de parcă ar vrea să i-o întoarcă lui Bomar, însă nu știe cum.

– Luptăm cu toții de aceeași parte, Bomar, îi spun eu.

E ceva ce Vinneas m-a sfătuit să-mi amintesc atunci când sunt supărat pe ceilalți Cadeți. El spune că, atunci când faci parte din Academie și toți sunt ierarhizați și evaluați și încearcă să-i întreacă pe ceilalți pentru a căpăta cele mai bune posturi, îți e ușor, din capul locului, să uiți motivul pentru care înveți, te antrenezi și dai toate acele teste, adică faptul că avem de purtat un război pe care trebuie să-l câștigăm. Dar pun rămășag că nimeni nu s-a înfuriat pe Vinneas pentru că el a câștigat ceva. Este unul dintre acei oameni cu atitudine. Și pun pariu că el n-a avut niciodată de-a face cu cineva ca Bomar. Sau, dacă a avut, a știut de la început ce are de făcut.

– Eu nu te vreau de partea mea, a zis Bomar. Dacă va trebui să lupt, nu vreau să te știu aproape de mine. Știi de ce? Pentru că ți-e *frică*. Dacă situația se înrăutățește, ai să fugi și-ai să ne lași pe toți în întuneric.

Să lași pe cineva în întuneric este expresia pe care-o folosesc legionarii atunci când se întrerupe thelemitația, și tot ce alimentează ea – armele, armura, vehiculele, totul – încetează să mai funcționeze. Există două posibilități să se întâmple acest lucru: ori sursa care produce thelemitația este ucisă, ori se află prea departe pentru ca thelemitația să mai aibă efect. Primul lucru pe care trebuie să-l învețe orice legionar este să-și protejeze sursa, fontanii, indiferent de preț, pentru că fără fontani nu poți lupta. Dar nu poți face nimic dacă sursa ta se sperie și o ia la fugă. Și dacă tu însuți *ești* sursa, trebuie să rămâi foarte aproape de luptă, căci, dacă n-o faci, toți care depind de tine vor muri.

– N-aș fugi, îi spun lui Bomar. În timpul ultimului atac am rămas, nu?

Nu sunt chiar sincer. N-aș recunoaște-o nici în ruptul capului, dar, în timp ce mă aflam în For, chiar am simțit imboldul să fug. E-adevărat, doar o secundă, dar tot mi-a trecut prin cap. Încerc să par încrezător, ca și cum ar fi de la sine înțeles că aș rămâne și aș lupta, dar chestia e că nu sunt sută la sută convins de asta.

Și se vede că nici Bomar nu mă crede.

– Ai fugi, spune el afișând un surâs extrem de răutăcios. Și știi de unde știu? Pentru că ești un laș. Și am s-o dovedesc.

Încă rânjind, o ia la fugă și își înșfacă lazeul din rastel, apoi se întoarce și-l ațintește drept spre mine.

– Bomar! țipă Elessa, folosindu-și glasul de adjutant. Lasă imediat arma jos!

Bomar n-o ascultă.

– Uitați-vă la el! zice el râzând. Nici măcar nu *funcționează*, și lui tot i-e frică!

Când a ațintit lazelul spre mine, am tresărit și am ridicat brațul pentru a-mi feri fața. Știu că lazelul nu trage dacă are presetarea activată și, chiar dacă ar trage, nu m-ar putea răni așa cum ar putea s-o facă în cazul celorlalți Cadeți. Dar, chiar dacă sunt sută la sută în siguranță, tot nu-mi place să mi se înfigă așa o armă în față.

Lazelul lui Bomar are atașat un trăgaci, unul fals, care are scopul de-a te ajuta să simți ca și cum ai trage de-adevăratelea cu o armă. Mai târziu, ajungi să-l îndepărtezi odată ce nu mai ai nevoie de el. Acum Bomar apasă pe trăgaci din nou și din nou, cu foc automat, și râde, spunând:

– Uitați-vă la el! Uitați-vă la el!

– Cadet Bomar! răcnește din nou Elessa. Lasă arma jos *imediat!* E un ordin!

Însă Bomar nu se oprește, ci rânjește în continuare, de parcă nici n-ar auzi-o pe Elessa.

– Să știi, Jax, că am ajuns să-ți dau dreptate, spune el coborând lazelul. Suntem de aceeași parte și nu pot face nimic în privința asta. Așa că am să te ajut să treci peste teama asta a ta.

Scoate din buzunar un disc argintiu și-l trece rapid prin fața lazelului. Urmează un sunet ca o pârâitură, apoi piedica presetării se sparge în bucăți.

Și atunci începe toată lumea să țipe. Majoritatea Cadeților o iau la fugă. Chiar și Elessa se dă înapoi. Fără piedică, Bomar poate trage cu lazelul la intensitate maximă.

Eu sunt singurul care nu s-a mișcat, în mare măsură din cauza surprizei.

– Cum ai reușit? îl întreb.

– Orice tâmpit știe cum să dezactiveze chestiile astea, mă zeflemisește Bomar. Și, tot așa, orice tâmpit știe că lazelele nu pot răni un fontanus, adaugă el ațintind din nou arma spre mine. Asta-i șansa ta, Jax. Voi trage la trei. Să vedem dacă poți rezista.

– Bomar, îi spun, nu fi prost. Ai să ne bagi pe amândoi în belea.

– Unu! țipă Bomar și începe iar să râdă. Doi!

Apasă pe trăgaci la doi. Nu se întâmplă nimic, însă Bomar continuă să apese până se aude un pârâit de gheață care se rupe, iar lazelul se închide. Explozia nului șuieră cam la un metru de mine înainte ca măcar să am timp să mă feresc. Bomar de-abia bagă de seamă – încearcă în continuare să mă împuște, răcnind de parcă ar fi cel mai haios lucru din lume.

Apoi, brusc, Bomar dispare – dispare pur și simplu, de parcă n-ar fi stat niciodată în fața mea. Mult dincolo de rastel, îl văd pe retorul Croupo ghemuit la pământ, cu lazelul pregătit de tragere. Mă întreb dacă el este cel care-a *tras*, dacă a văzut ce are Bomar de gând să facă, așa că l-a anihilat pe loc, iar acum mă gândesc

doar la faptul că *tocmai l-a ucis* pe Bomar! Dar în cazul ăsta ar fi trebuit să rămână o urmă negricioasă și bucata de sol pe care stătea Bomar ar fi trebuit să dispară, or nu asta s-a întâmplat.

Apoi îl văd pe Bomar. E la pământ, la vreo cinci metri de mine, și pare foarte nedumerit – apoi îl vede pe fontanus Charles deasupra. Abia atunci arată înspăimântat.

23

JAX

Charles este un alt fontanus al orașului nostru, unul dintre cei mai bătrâni de pretutindeni. Arată de vreo patruzeci de ani, dar a început să lupte încă de la începutul războiului, cu mai bine de cinci sute de ani în urmă. Este unul dintre cei mai buni din Legiune, chiar dacă nu pare un tip foarte dur. Este scund, palid și cam molatic și are o bărbie rotundă, care-i face capul să semene cu o vânătă, mai ales că fruntea îi înaintează mult spre creștet, în jurul căruia și pe părți mai are doar niște șuvițe ondulate. Când l-am întâlnit prima dată, exact la asta m-am gândit, iar el probabil că a intuit ce-i în mintea mea:

– Aha, te iei după dimensiuni, nu?

Avea un glas ce-mi amintea de-o broască, dar surâdea ca și cum ar fi spus o poantă.

– Când la cinci sute de ani ajungi, să arăți bine nu vei mai reuși, a spus el cu aceeași voce de broască.

Începeam să-l consider nebun de legat. Cuvintele aveau sens, doar că erau așezate într-o ordine diferită de cea pe care o folosesc oamenii în mod obișnuit. Însă apoi a rostit ceva cu o voce absolut normală:

– Glumesc doar. Probabil că tu vei arăta mult mai bine.

De atunci am aflat că Fontanus Charles poate fi de mare ajutor; trebuie doar să-l ignori când face ceva ieșit din comun, ceea ce se întâmplă mai tot timpul.

Retorul Croupo a venit în fugă la rastel, cu chipul încordat și plin de furie. Se oprește în fața lui Charles.

– Fontanus Charles! spune el, salutând. Vă sunt recunoscător pentru ajutor, domnule!

Charles îi răspunde la salut.

– M-am gândit c-ar fi mare păcat să-ți fie anihilat unul dintre Cadeți, spune el. Legiunea are nevoie de cât mai mulți, chiar și de cei uluitor de cretini, continuă Charles întorcându-se spre Bomar. Ți-ar plăcea să fii subiect de testare pentru noile noastre artificii, Cadet?

– Orice ar fi, e mai mult decât merită, domnule, spune Croupo, apoi își întoarce privirea spre Bomar, care stă în continuare întins pe jos. Cadet Bomar! Trebuie să înțelegi că oricare dintre noi trei,

cei care ne aflăm în fața ta acum – Fontanus Charles, Fontanus Jaxten și eu –, am fi avut toate motivele să-ți curmăm viața înainte de-a le periclita tu pe-ale celorlalți colegi Cadeți. Te vei ridica în picioare și-i vei mulțumi lui Fontanus Charles pentru că ți-a salvat curul. Apoi îi vei da raportul adjutantului secției tale și vei aștepta până ce voi deveni disponibil să te conduc în biroul Curatorului.

Bomar începuse să plângă, dar face cum îi spune retorul Croupo. Când merge unde-l așteaptă Elessa și ceilalți Cadeți, toți fac câțiva pași în spate, de parcă s-ar teme că apropierea de el le-ar putea cauza și lor probleme. Chiar îmi pare un pic rău pentru el.

– Mai pot face și altceva pentru dumneavoastră, domnule? îl întreabă Croupo pe Charles.

– Nu, mulțumesc! îi răspunde Charles. Am venit doar să întreb dacă mi-l puteți împrumuta pe unul dintre Cadeți, continuă el, apoi se întoarce spre mine: Ce zici, Jax? Ți-ar plăcea o plimbare pe teren?

„Pe teren“ este o altă expresie ciudată de-a lui Charles. Se referă la plimbările pe care le efectuăm în afara Orașului Nouă „în scop educațional“, cum se exprimă el.

– Unde mergem? întreb eu.

Ieșirile pe teren sunt de obicei distractive și întotdeauna interesante. Uneori repetăm anumite tehnici pe care fontani le folosesc în luptă. Motivul pentru care trebuie să părăsim orașul ca să ne antrenăm este că, atunci când ne duelăm, se impune să fim departe de orice am putea distruge în mod accidental. În alte ocazii, Charles mă ia pur și simplu cu el să văd anumite locuri. Odată am călătorit foarte departe, în Sud, ca să privim ghețarii, care sunt stânci imense din gheață ce se prăbușesc în ocean. Se auzea un zgomot ca de tunet, și un strat întreg de gheață se scufunda în apă. A fost extraordinar. Nici nu ți-ar veni să crezi cât de diferite sunt alte părți ale lumii.

Din când în când mergem să vizităm și alte orașe, cele care dăinuiesc dinainte de război. De cele mai multe nu este chiar atât de distractiv. Odată am fost la Tokyo, despre care Charles mi-a spus că era unul dintre cele mai mari orașe ale lumii. Milioane peste milioane de oameni trăiau acolo și toți au murit în ziua când au venit Valentinii – toți, mai puțin trei, care s-au dovedit a fi fontani, la fel ca mine sau Charles. Doi dintre acei fontani au fost uciși în război, m-a lămurit Charles, însă unul încă mai luptă pe Front. Acum Tokyo este doar o adunătură de turnuri vechi și prăbușite. Înainte, Charles trăia într-un oraș care se numea Vancouver, iar acolo au rămas încă și mai puține. El este singurul supraviețuitor. Deci, da, excursiile prin orașe nu sunt chiar atât de distractive. Simt o oarecare neliniște când mă gândesc la această călătorie, deși abia o aștept.

– Ai câștigat o excursie absolut gratuită în însoritaaaa Bermuda! rostește Charles cu aceeași voce bizară, ca și cum ar cânta.

Din câte-mi dau seama, „absolut gratuită“ nu înseamnă absolut nimic.

Bermuda reprezintă numele dat de Charles Zonei 22–53, o insulă aflată tocmai în mijlocul oceanului. Tehnic, face parte din Principatul Nouă, însă, de fapt, nimeni nu locuiește acolo.

– De ce? întreb eu.

– Tu de ce crezi? răspunde Charles ridicând din sprâncene.

– S-a mai găsit un fontanus, rostesc eu automat.

– Fontana, de fapt, precizează Charles zâmbind. O fată, cam de vârsta ta. Cenzorii mi-au cerut să o pun repede la curent cu istoria Războiului cu Valentinii.

– Deci e din colonii?

Mereu am fost surprins de cât de puține cunosc oamenii din colonii despre războiul nostru cu Valentinii, adică mai nimic. Bănuiesc că avem și motive pentru a-i „ține în întuneric“, după cum se exprimă Charles. În primul rând, nu le putem oferi explicații despre război fără a le povesti despre thelemitație, și toată lumea pare a crede că în cazul în care coloniștii află despre thelemitație, vor vrea și ei s-o folosească, dar problema este că de-abia avem suficienți fontani pentru a alimenta orașele, așa că nici nu poate fi vorba despre alte sute de colonii. Bine, poate că nu *toată lumea* are aceeași părere. Există unii oameni, în special în cadrul Academiei, care consideră că ar trebui să le spunem totul coloniștilor, așa cum are Charles de gând să procedeze cu această fată.

– De fapt, nu, spune Charles. Într-adevăr, cenzorii au găsit-o într-una dintre colonii, dar ea provine din rândul cetățenilor neîncorporați.

Ei, *asta* da surpriză. Înainte de război, lumea era împărțită în mai multe teritorii, denumite „țări“, despre care Charles spune că semănau cu Principatul nostru, numai că de obicei aveau mai mult de un oraș mare, iar oamenii se putea răspândi peste tot, în loc să se strângă cu toții într-un singur oraș sau într-o colonie. Țările se tot ciondăneau pe diverse chestii, și uneori chiar se luptau *între* ele, însă, după ce Romeo ne-a distrus aproape de tot lumea, cei rămași s-au aliat pentru a opune rezistență. În cele din urmă, au fost fondate Principatele, căpătând fiecare o bucată de planetă pe care s-o apere, având în centru un mare oraș care să ducă greul și o mulțime de colonii în jur care să-l sprijine. Dar au mai rămas și oameni pe afară, cei care s-au ascuns când a început războiul sau erau atât de izolați, încât nici n-au știut ce s-a întâmplat și n-au ajuns niciodată în vreun oraș sau în vreo colonie. Oamenii aceștia sunt numiți „oameni neîncorporați“. Există tot felul de grupuri pe tot întinsul globului și majoritatea

trăiesc ca acum mii de ani. Copiii de la Academie spun că nocoșii trăiesc în peșteri sau în colibe din pământ sau buruieni, că se îmbracă cu piei de animale și că se luptă cu sulițe și săgeți – nu că vreunii dintre noi ar fi *întâlnit* vreodată unul.

– Chiar așa? îl întreb pe Charles.

– Chiar așa, răspunde el. Să afle că este o fontana a reprezentat un oarecare șoc pentru ea, sunt sigur că înțelegi. Cred că vei fi în stare să o ajuți să se acomodeze.

Se oprește, așa cum procedează de fiecare dată când se pregătește să spună ceva despre care știe că nu-mi va face plăcere.

– Și aș vrea să ne ajuți să o putem controla după ce va deveni activă.

Ne îndepărtasem deja binișor de poligonul de tragere, dar acum m-am oprit pe loc. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce are de gând Charles, dar nici măcar nu mi-am imaginat așa ceva, probabil pentru că nici n-am vrut. Când fontanii capătă pentru prima dată putere, de obicei își cam pierd simțul de orientare, nemaiștiind unde se află sau ce se întâmplă cu ei. E ca și cum ar trăi într-un vis. Problema e că, în același timp, pot îndeplini niște lucruri extraordinare. Imaginați-vă un dinozaur somnambul, și-atunci o să vă faceți o idee. „Ca un elefant în magazinul cu porțelanuri“, așa cum îi place lui Charles să zică. Înseamnă același lucru, că noii fontani sunt *cu adevărat* periculoși. De aceea trebuie duși mai întâi în Bermude înainte de-a deveni activi: pentru că acolo sunt înconjurați din toate părțile de o mie de kilometri de ocean, deci e mai puțin probabil să distrugă ceva important. De asemenea, ne asigurăm că mai avem și alți fontani prin preajmă, luptători cu experiență care să-i poată împiedica pe cei noi să cauzeze distrugeri prea mari. Bermuda e un adevărat dezastru, apropo.

Lui Charles nu-i este prea dificil să-și dea seama ce gândesc.

– Poți rămâne aici, dacă vrei, Jax, spune el, dar asta ar putea fi cea mai bună ocazie pentru tine să afli ce înseamnă să înfrunți fontani care n-au neapărat cele mai bune intenții la adresa ta – și asta este ceva ce-ar trebui să înveți înainte de-a da piept cu un Valentin Zero.

Știu că Charles are dreptate. Și Romeo au fontani, la fel ca noi, și, cu cât învăț mai bine cum trebuie să lupt împotriva lor, cu atât voi fi mai de folos Legiunii. Dar am o senzație aiurea, la fel ca atunci când am stat ultima oară în For, în timpul atacului lui Romeo. În loc să-i răspund, îl întreb pe Charles:

– Retorul Croupo chiar avea de gând să-l anihileze pe Bomar?

– Nu, mă liniștește Charles râzând. Sunt sigur că Retorul Croupo avea la îndemână vreun artificiu neletal. Și v-am supravegheat tot timpul, pregătit să intervin dacă lucrurile ar fi

luat-o razna prea tare. Mă întreb doar de ce nu l-ai oprit tu însuți pe Bomar.

Bună întrebare. Nu că aș fi fost speriat, mai exact. Știam că lazelul nu-mi poate face rău. I l-aș fi putut smulge din mână lui Bomar și nu ar fi fost niciun pericol, dar nu m-am gândit. Mi s-a părut că ăsta ar fi un lucru pe care ar trebui să-l facă un profesor, un luptător ori un lider, cineva precum Croupo, Charles sau Vinneas.

– Nu știu, mormăi eu. Bănuiesc că mă temeam să nu fac ceva greșit.

– Nu-i nicio problemă, răspunde Charles încă zâmbitor. Cu timpul, ai să-ți dai seama ce ai de făcut. Dar vreau să înțelegi că nu te-aș fi lăsat să te descurci singur cu Bomar, dacă nu aș fi considerat că ești în stare, și nu te-aș fi luat astăzi cu mine, dacă nu aș fi crezut că ești pregătit.

– Chiar așa?

Eu nu sunt atât de sigur. Dacă el consideră că sunt pregătit să înfrunt un fontanus, chiar că este nebun de-a binelea. Adică am participat la o mulțime de dueluri de antrenament, dar tot nu îmi pot imagina cum ar fi.

– Chiar așa. Dar, uite, mai întâi hai să facem cunoștință cu ea! De-acum înainte vă voi antrena pe amândoi, deci să începem prin a face cunoștință. Și, dacă *tu* crezi că ești nervos, imaginează-ți cum se simte ea. În urmă cu câteva zile ea nici nu știa că *se poartă* un război. Acum lumea îi spune că nu-l va putea câștiga fără ea.

Înțeleg. Doar că încă nu mă pot obișnui cu ideea că Legiunea chiar ar putea avea nevoie de mine la ceva.

– Ce zici? întreabă Charles.

– Zic să mergem.

Încerc să par încrezător, chiar dacă simt exact invers.

24

JAX

Charles a pus un velo să ne aștepte, lucru ce mă surprinde până să-mi amintesc că mergem să întâlnim o fontana inactivă. În mod normal, când merg cu Charles pe teren, zburăm pur și simplu, însă, dacă am face-o astăzi, am risca să declanșăm activarea acestei fete, ceea ce ar fi foarte dăunător pentru oricine s-ar afla prin preajmă.

Călătoria pare să dureze la nesfârșit, deși în realitate nu trece mai mult de-o oră. În cea mai mare parte a timpului mi se pare că nu ne mișcăm deloc, căci nu vedem decât oceanul și câțiva nori. Charles vorbește tot drumul, punându-mi întrebări despre Academie și Cadeții din secție. A văzut o mulțime de generații, așa că se arată foarte interesat de „ce mai fac copiii în ziua de azi". Dintr-un anumit motiv, i se pare extraordinar de haios că celor din clasa a șasea li se mai zice și „Dodo".

– Ne vedem azi cu unul dintre colegii tăi mai vechi, spune el când zărim Bermuda în depărtare, un punctișor în oceanul de dedesubt. Vinneas. Cică sunteți prieteni. Foarte tânăr să facă parte dintre cenzori, totuși. Ei, majoritatea legionarilor arată ca niște copii pentru mine, dar el pare cel mai tânăr dintre toți.

Vinneas… uitasem complet că acum este cenzor. Toți cei din Academie au rămas surprinși când au aflat că pleacă, dar cel mai mare șoc a fost când s-a auzit că a devenit cenzor. Vinneas avea unul dintre cele mai mari scoruri generale la exercițiile de luptă din cadrul Academiei, iar în trei ani de coordonare a exercițiilor de tragere n-a pierdut nici măcar o dată. În plus, doar ce fusese promovat pe postul de Procurator, care este una dintre cele mai importante poziții pe care le poate ocupa un ofițer aspirant. Nu s-ar fi întâmplat acest lucru decât dacă s-ar fi așteptat din partea lui să ajungă să comande trupe sau să devină consultant pe probleme de tactică. Tot ce fac cenzorii este să țină evidența bunurilor pe care le primim din colonii. Dar, dacă asta înseamnă că Vinneas trebuie să se afle acolo, cred că mă bucur pentru alegerea pe care a făcut-o.

Nori groși și cenușii vin rostogolindu-se peste ocean, dar se despart în momentul când intră în contact cu culegătoarea care staționează deasupra insulei Bermuda. Când începem să ne învârtim, cerul s-a acoperit de nori în toate direcțiile, mai puțin

porțiunea culegătoarei, o rață mare, fără aripi, ce plutește într-un cerc de lumină.

Vinneas ne așteaptă pe terenul de aterizare. Credeam că am început să mă obișnuiesc cu felul în care mă salută cei mai în vârstă decât mine, dar tot mi se pare ciudat când Vinneas face un astfel de gest. Cel puțin este singurul lucru pe care-l face ca să-mi reamintească de gradul meu în cadrul Legiunii. Când vorbește, parcă suntem doar prieteni de la Academie.

– În sfârșit au sosit și întăririle! rostește el rânjind.

Lângă el se află un alt cenzor, un bărbat mai în vârstă, cu favoriți stufoși, pe care Vinneas ni-l prezintă drept Reggidel.

– Fetele vă așteaptă în camera de-alături, spune Reggidel țâfnos, apoi surâde amuzat și enervat în același timp. Să sperăm că voi veți avea mai mult noroc decât noi.

– V-au făcut ceva probleme, nu? e curios Charles, de parcă deja ar ști ce fel de probleme va întâmpina.

– N-am început chiar cu dreptul, recunoașteVinneas. Dar nu e ceva cu care voi să nu vă puteți descurca, sunt sigur.

– Ce vrei să spui? E mai mult de una? întreb eu.

– Naomi, fata despre care bănuim c-ar fi fontana, explică Reggidel, și sora ei, Rae.

– Rae este o revenna, după cum s-a dovedit mai târziu, adaugă Vinneas. Am vrea să o aducem și pe ea la Academie. Dar s-a dovedit oarecum reticentă.

Uau, *surori!* În Orașul Nouă aproape că nu vezi niciodată frați, mai ales doi oameni care să aibă aceeași mamă *și* același tată. Mă întreb cât de bine seamănă între ele, adică dacă vor fi la fel ca gemenii din Clasa a Șasea Secția A, singura pereche de frați pe care i-am mai văzut vreodată împreună.

– Ne vom comporta cât de atent se poate, îi liniștește Charles. Nu vă putem promite mai mult. Gata, Jax?

Nu cred că sunt gata, dar încuviințez din cap.

– Ei, cred că asta e, oftează Reggidel, apoi face un gest spre ușa din capul platformei de aterizare. Pe acolo. Să aveți grijă la părțile voastre sensibile, amândoi!

– Recrutarea lui Naomi a fost traumatizantă pentru cenzorul Reggidel, șoptește Vinneas, deși oricum Reggidel îl aude și scoate un fel de râs-geamăt.

Vreau să-i întreb ce consideră ei atât de amuzant, însă văd ușa deschizându-se, apoi le văd pe cele două: Naomi și Rae.

Nu sunt deloc cum m-am așteptat. Nu sunt înfofolite în blănuri și nici nu au părul vâlvoi sau multe cicatrice ori bijuterii bizare sau mai știu eu ce altceva. Arată exact ca oamenii pe care-i întâlnești în Orașul Nouă, deși sunt îmbrăcate în uniforme albe, ceea ce este neobișnuit. Albul este culoarea pe care o porți atunci

când nu faci parte din Legiune sau din Academie, iar în Orașul Nouă asta înseamnă că-l poartă copiii foarte mici și criminalii.

Nu sunt nici identice, așa cum sunt gemenii din Secția A. În anumite privințe seamănă între ele, cum ar fi ochii, care sunt căprui-deschis și mari, însă n-ai cum să le confunzi. În primul rând, una dintre ele este mult mai înaltă decât cealaltă.

– Jax, Charles, rostește Vinneas, faceți cunoștință cu Naomi și Rae.

Constatăm că Naomi este cea mică, logic, de altfel, din moment ce am aflat de la Charles că e de vârsta mea, și mai văd și că suntem cam la fel de înalți. Are părul de aceeași culoare ca și ochii, un fel de cafea amestecată cu frișcă, plus că mai are și pistrui de o nuanță exact la fel. Rae probabil că este mai în vârstă. Arată ca și cum și-ar petrece o mare din timp pe-afară, părul îi este mult mai deschis, și mai este și *extraordinar* de frumoasă.

– Vinneas mi-a spus că o să ne explicați totul, începe Rae, destul de mânioasă.

Pare că i se adresează lui Charles, dar, de fapt, am impresia că este furioasă pe Vinneas. Vorbește în auxiliară, lucru surprinzător. Am auzit că nocoșii vorbesc tot felul de limbi din lumea veche, însă auxiliara ei este perfectă. Are un accent straniu, care parcă-i face cuvintele să plutească.

– Ar fi un adevărat act de magie, îmi imaginez eu, să implicați o fetiță în războiul vostru.

– Nu este doar războiul nostru, spun eu fără să gândesc. Este și al vostru. Al tuturor. Al tuturor celor din lumea asta.

Rae îi privise furioasă pe Charles și pe Vinneas, însă acum mă privește pe mine și pare mai degrabă tristă decât furioasă. Simt cum încep să mă-nroșesc la față. Când vorbește din nou, pare că se scuză oarecum.

– Nu înțeleg absolut deloc ce soi de oameni au nevoie să trimită copii la război.

– Ce-ar fi să luăm loc? intervine Charles. Am să vă lămuresc.

Camera în care ne aflăm acum are în mijloc o masă rotundă, la care ne așezăm cu toții. E un pic jenant, căci masa e destul de mare și cenzorul Reggidel parcă ar vrea să se așeze cât mai departe de Rae și de Naomi. Rae încă mai pare furioasă, dar îmi zâmbește în timp ce se așază pe scaun, ceea ce mă face să mă înroșesc și mai tare. Îi zâmbesc și eu, apoi o văd pe Naomi privindu-mă, iar ea *chiar* arată furioasă. Hotărăsc c-ar fi mai bine să-mi ațintesc privirea asupra mesei, cât timp Charles le povestește despre Războiul cu Valentinii.

Începe cu felul în care arăta lumea înainte, cu țări și miliarde de oameni locuind peste tot. Pe atunci nu exista chestia asta numită thelemitație, iar oamenii construiau case și mașini cam la

fel cum se procedează acum în colonii, însă toate astea s-au schimbat în ziua în care au sosit Valentinii.

Motivul pentru care îi numim Valentii este că ziua în care ne-au atacat prima oară, 14 februarie, după vechiul Calendar Vestic, se numea „Ziua Sfântului Valentin“. Încă nu știm cum își spun ei înșiși, pentru că n-am apucat niciodată să vorbim cu ei. Nici măcar nu știm cum arată. Oamenii au folosit tot felul de nume pentru ei la începutul războiului, însă „Valentin“ a devinit cel mai popular. Înainte însemna ceva complet diferit, dar nu mulți își mai aduc acum aminte de asta.

Nici măcar nu i-am văzut venind. Brusc, orașe întregi au început să dispară. Acum aici se afla un oraș, totul era normal, apoi dispărea pur și simplu, lăsând în urmă doar dărâmături și un nor de praf. Când ne-am dat seama că suntem atacați, jumătate dintre orașele lumii erau deja distruse. Am încercat să contraatacăm, însă Valentinii aveau thelemitația, iar cele mai puternice arme ale noastre erau inutile. Probabil că ar fi ucis și ultimul om de pe planetă, numai că s-a întâmplat ceva: am descoperit că putem folosi și noi thelemitația.

Din câte se știe, pe lume au existat fontani și revenni încă de la începuturile umanității. Motivul pentru care nimeni n-a știut până n-au venit Valentinii este că revennii nu pot face nimic fără ajutorul unei surse de thelemitație, iar fontanii nu pot produce thelemitație până ce nu se întâmplă ceva care să-i activeze. Singura situație în care fontanii devin activi – din câte am observat noi, cel puțin – este atunci când cineva din apropiere folosește thelemitația la ceva. Imaginați-vă o lumânare cu care aprinzi o altă lumânare. Iar atunci când thelemitația este folosită pe post de *armă*, orice fontanus din apropiere va deveni aproape sigur activ. Așa că, atunci când Valentinii ne-au atacat, au activat și primul fontanus de pe Pământ. În curând, peste tot în lume existau fontani.

Nu sunt prea multe lucruri mai puternice decât fontanii. Nici măcar nu-i poți compara cu oamenii, cu animalele ori cu mașinile – sunt mai degrabă asemănători cu stelele. Unul singur reprezintă un adversar mai de temut decât orice armată posibilă. Dar sunt și foarte rari. Credem că Valentinii au adus cu ei undeva între zece și douăzeci de fontani când au vizitat prima oară Pământul. Dar, amintiți-vă, aici au avut de-a face cu miliarde de oameni. În câteva zile, noi am avut câteva sute de fontani, suficient ca să-i gonim pe Valentini de pe Pământ, înapoi de unde veniseră.

Ceea ce am învățat însă este că Valentinii nu au venit dintr-un loc situat prea departe de noi – cel puțin, nu unul pe care să-l fi putut găsi noi singuri, mergând, zburând sau teleportându-ne spre stele, de exemplu. Ei au venit de pe o lume cu totul și cu totul

diferită, o lume *paralelă* cu a noastră, și s-au folosit de thelemitație pentru a deschide o poartă de acolo spre noi.

Au creat un fel de ruptură în spațiu, sus, pe cer, undeva între Pământ și Lună. Încă se mai află acolo, o cale pe care o numim Vălul Lunar. Când Valentinii au încercat să scape de noua noastră armată de fontani, i-am urmărit prin Vălul Lunar, până în cealaltă parte, unde-am găsit un univers complet nou. Valentinii deschiseseră o poartă și acolo, care ducea spre un alt univers, apoi o altă poartă și un alt univers. I-am tot urmărit, sărind dintr-o lume în alta, până ce în sfârșit am dat de un loc în care aveau întăriri cu care să ne respingă. Atunci a început cu adevărat războiul. De atunci ne tot luptăm, în tot felul de lumi diferite, însă nu le-am găsit niciodată locul pe care-l numesc casă, lumea de unde a început totul.

Am învățat o mulțime de lucruri despre thelemitație: cum să clădim orașe întregi, făcându-le să crească direct din roca pământului, cum să creăm instrumente thelemice pentru care nu este nevoie să te numeri printre fontani sau revenni pentru a le folosi, cum să călătorim prin lumi paralele – Tărâmuri, așa le-am numit. Linia frontului se întinde deja de-a lungul a cincisprezece Tărâmuri diferite. Singurul lucru care nu s-a prea schimbat de la începerea războiului este că, fără fontani, n-am avea nicio șansă.

Când Charles termină de vorbit, încăperea rămâne atât de liniștită, încât îmi aud bătăile inimii în urechi. Apoi Rae se adresează lui Charles:

– Tot nu ne-ai spus de ce aveți nevoie de Naomi.

Are o voce joasă și periculoasă și mă bucur că între noi se află masa aceasta mare.

– Spui că erai acolo când a început războiul. Unde sunt sutele alea de fontani?

– Unii încă mai luptă, îi răspunde Charles. Eu m-am întors de pe Front acum trei luni. Dar înțeleg ce vrei să afli, așa că îți spun adevărul: mulți dintre ei – majoritatea – au fost uciși în război.

– Noi nu trimitem copii să lupte, adaugă Vinneas repede, nu dacă avem la îndemână o soluție mai bună. Fontanii cum este Jax au de obicei roluri indirecte, cum ar fi să alimenteze sistemele de apărare ale orașului, în timp ce fontanii mai experimentați luptă în război.

– Dar îi veți trimite, răspunde Rae cu răceală. Îi veți trimite, dacă veți hotărî că așa trebuie.

– Dacă ne-am permite să-i ferim pe copii de război, am face-o, se enervează Vinneas. Trebuie să înțelegeți că fontani sunt foarte puțini. Talentul de-a stăpâni thelemitația nu se moștenește genetic, ori, dacă există un fel de a-l transmite altcuiva, noi încă nu l-am descoperit. Tot ce știm este că fontanii și revennii își capătă abilitatea în jurul vârstei de nouă sau zece ani. Așa că

trebuie să obținem cât de mulți putem. Ei sunt singura noastră șansă.

Rae se ridică, își împinge scaunul în spate și țipă:

– Ei bine, să știți că n-*o* puteți lua!

Țipă atât de tare, încât tresar speriat. Câteva secunde îl privește pe Vinneas, apoi coboară vocea:

– Plecăm acasă amândouă.

Pentru a doua oară, deschid gura fără măcar să gândesc.

– Nu-i chiar așa de rău, sincer, încep eu, să fii în mijlocul unei bătălii. Nu m-am luptat niciodată cu adevărat cu trupele Valentine, dar mă antrenez des cu Charles. Știu că poate deveni periculos, dacă aș ajunge să lupt, dar e mult mai puțin periculos pentru cei ca mine sau Charles decât pentru ceilalți care luptă. Prima regulă a legionarilor în bătălie este să aibă grijă de fontani. Așa că noi ne facem treaba, întrucât ei își riscă viețile pentru a ne proteja pe noi.

Rae mă privește tăcută, ceea ce mă îndeamnă să continui:

– Iar Charles are dreptate, fontanii chiar sunt foarte greu de ucis. Știi ce este un vulcan? Am fost în *interiorul* unuia și aproape că nici nu mi-am dat seama.

Zâmbește firav, trist, deși rămâne la fel de frumoasă.

– Ești un băiat de treabă, Jax, spune ea. Dacă Legiunea ar fi alcătuită doar din oameni ca tine, m-aș considera norocoasă să fac și eu parte din ea. Nici eu, nici Naomi nu avem nevoie de protecția pe care ne-o oferă camarazii tăi. Până acum ne-am descurcat destul de bine și singure. Cred că va fi la fel și în continuare.

Știu că n-ar trebui să mă bucur, căci Legiunea chiar are nevoie de ele două, dar tot mă simt buimac atunci când vorbesc cu Rae. Vinneas se simte frustrat, asta e limpede, însă Charles nu se arată deranjat. Cenzorul Reggidel pare bucuros că a fost lăsat în pace.

Apoi Naomi deschide gura pentru prima dată. Până acum a rămas atât de tăcută, încât mi-am închipuit c-o fi foarte timidă, dar și ea este la fel de impunătoare ca și sora ei mai mare.

– Puteți conta pe mine, zice ea.

25

NAOMI

Sunt singură pe o insulă, într-un loc pe care ei îl numesc Bermuda sau Zona 22–53, depinde pe cine întrebi. Pentru mine este doar o fâșie de pământ părăsită în mijlocul mării, pierdută printre valuri înalte și nori întunecați. Ploaia cade ca o perdea ori în rafale și, deși mi s-au dat cizme înalte și un fel de fâș impermeabil pentru a mă proteja, fața mi-e deja udă de la apa pe care vântul o împrăștie în toate părțile. În același timp, căldura plăcută a soarelui îmi cade pe spate printr-o spărtură dintre nori, un pilastru strălucitor ce face stropii de ploaie să scânteieze în toate culorile feerice și ireale ale curcubeului. Nava, denumită „culegătoare“, se ridică în văzduh, dincolo de nori, apoi începe să se micșoreze în depărtare în timp ce părăsește insula, până ce se pierde în lumina orbitoare a soarelui, iar norii se strâng la loc, făcând lumina să dispară precum praful suflat de briză.

Oricât de fioroase ar fi furtunile aici, în Bermuda, îmi închipui că par doar o șoaptă prin comparație cu se întâmplă la bordul culegătoarei. Când am părăsit insula, Rae se afla într-o dispoziție atât de neagră, încât toți ajunseseră să se ferească din calea ei, temându-se pentru viața lor. Era furioasă mai ales pe Vinneas și pe Charles, biciuindu-i cu niște cuvinte care ar fi făcut-o pe mama să intre în pământ de rușine. Dintre toți, doar Vinneas era suficient de fraier să încerce să se apere, probabil fiindcă stăpânea engleza suficient ca să-i înțeleagă furia, însă nu perfect, pentru ca înjurăturile și amenințările ei să aibă un efect deplin. Între timp, Reggidel stătea liniștit deoparte, rânjind de parcă asista la ceva foarte distractiv. Mă așteptam deja ca Vinneas să-și regrete încăpățânarea, căci Rae nu e genul care să fie potolit din vorbe. Va rămâne la fel de pornită până ce întreaga chestiune cu insula se va lămuri, și cerurile să-l ajute pe Vinneas dacă ceva va merge prost. I-a promis că-l va jupui de viu și-l va târî douăzeci de mile legat de-un cal înșeuat, cu pielea răzuită de pe spate. Cu mine, Rae se purta cu grijă și bunătate, după ce alergase pe insulă prin ploaie și mă îmbrățișase cu putere, zicând:

– Am să mă întorc după tine, Sunshine. Îți promit. Nu vom merge prea departe. Nu le vom permite.

Cu nu mai mult de două răsărituri în urmă, aș fi ascultat de vorbele ei și m-aș fi bucurat de căldura lor mai mult decât de

toate bogățiile de pe lumea asta, însă acum nu i-am răspuns decât printr-o țeapănă ridicare din umeri. De când Rae s-a întors din morți și m-a cuprins în brațe, a început să se considere singurul stăvilar dintre mine și toate pericolele care ne înconjoară. Sinceră să fiu, a fost o mare ușurare să mă aflu sub protecția ei; nu știam cât de disperată și înfricoșată eram până nu s-a întors la mine, zburlindu-se la oricine, gata de luptă, căci am început din nou să mă simt liniștită și protejată, lucruri pe care le considerasem pierdute de când părăsisem New Absalomul. Am senzația că Vinneas a rămas foarte surprins când s-a trezit transformat din cel mai mare campion în cel mai de jos parazit al Pământului în ochii surorii mele după ce a auzit ce planuri are Legiunea cu mine. Dar sus, în culegătoare, în timp ce-i ascultam mârâiturile și ocările la adresa oamenilor Legiunii, mi-am dat seama de un lucru. Era ceva legat de ce spusese băiatul acela, Jax (ce mai nume!), cum că toții soldații din Legiune au datoria să-l apere pe el – și pe mine, după ce m-aș înrola – și că el consideră că e responsabilitatea lui să facă același lucru pentru ei. Pentru Rae am rămas tot un copil, un copil în care nu se poate avea încredere deplină, însă eu m-am schimbat de când cu Valea Verii Nesfârșite. Am aflat că și eu pot proteja pe cineva. Asta cere acum Legiunea de la mine, și asta am de gând să fac, dacă voi fi în stare.

În timp ce ultimele raze ale soarelui pâlpâie pe cer, mă trezesc că-mi doresc ca și Rae să fie aici cu mine, pentru a-i spune cât de tare se înșală. Aș putea s-o chem, dacă mi-aș dori într-adevăr asta, dar ar însemna să-mi abandonez testul și să recunosc că ea a avut dreptate. Țin în mână o unealtă mică, un mâner ce seamănă cu patul unui pistol, îmbrăcat în metal negru și cu un buton roșu în vârf. Nu trebuie decât să-mi iau mâna de pe acest buton, iar o mașinărie zburătoare va fi trimisă ca să mă recupereze. Am voie să folosesc acest buton când vreau, dar mă forțez să n-o fac până ce nu aflu sigur dacă sunt sau nu o „fontana“, cum se exprimă ei, una dintre acele creaturi ce fac magie așa cum soarele produce lumină și căldură.

Mânerul negru cu buton roșu mai are o chestie interesantă: un șir de numere luminoase ce scad spre zero, reprezentând timpul rămas până când ceilalți participanți la acest joc vor termina de stabilit detaliile testului meu. Chiar acum, culegătoarea ce-i poartă pe Rae, pe Reggidel și pe Vinneas se năpustește cu cea mai mare viteză cât mai departe de mine. Între timp, Charles și-a ocupat poziția într-un alt punct aflat pe insulă, cam la o milă depărtare de unde mă aflu eu. Distanța exactă dintre mine și el se numește „țipăt“, adică distanța pe care o acoperă thelemitația de la o sursă la alta – în acest caz, Charles. Limita unui țipăt de la poziția lui Charles încoace este marcată cu o linie galbenă trasată pe pământ, în fața mea. Deja simt un iz de sulf în aer, așa cum se

poate simți de obicei în apropierea unui loc încărcat de magia thelemitației.

Când cronometrul ajunge la zero, Charles efectuează un truc ce se numește „umbrire“. Nu va mai fi doar un fontanus, o simplă sursă de putere, ci o armă, denumită „fontani usikuu“ [5]. Asta va modifica natura thelemitației sale, un fel de mișcare asemănătoare cu coborârea unei note muzicale, suficient de subtilă încât să nu poată fi percepută decât de un alt fontanus. Imediat după aceea voi trece peste linie și, dacă sunt într-adevăr fontana, așa cum pare să creadă toată lumea, voi „umbri“ și eu și voi deveni fontani usikuu. Cel puțin așa mi s-a spus.

Încă nu înțeleg pe deplin ce înseamnă umbrirea sau să devii fontani usikuu. Potrivit lui Charles, este un lucru care poate fi mai ușor înțeles dacă îl simți, nu dacă îți este descris, căci nu merită să vorbești despre el dacă nu l-ai simțit pe propria-ți piele. Își dădea silința, dar îmi era greu să-l iau în serios. Nu doar că admonestările sale păreau mai mult un fel de nonsens pretențios, căci el însuși a recunoscut că tot ce mi-a spus până acum nu va mai conta după ce va începe umbrirea. Vinneas, Reggidel și ceilalți membri ai echipajului culegătoarei au cu toții câte o descriere proprie, mai mult sau mai puțin poetică, a transformării în fontani usikuu, însă niciuna nu are vreun sens clar. Din puținul pe care l-am priceput eu, înseamnă să fii învăluit în magie, ca și cum te-ai afla în mijlocul liniștii depline din ochiul unei tornade. Singurul lucru pe care Charles s-a asigurat că l-am înțeles este că, orice s-ar întâmpla, nu mă voi afla niciun moment în pericol.

Eu nu sunt la fel de sigură ca el. Pe măsură ce numerele luminoase se îndreaptă inexorabil spre zero, simt cum frica mi se insinuează în măruntaie. Eram atât de sigură de mine când am pășit pe insula asta, atât de hotărâtă, dar acum, stând aici, în vânt și-n ploaie, simt cum orice fărâmă de curaj începe să piară, purtată departe. E ca și cum pot vedea ce mă așteaptă în burnița învolburată de dincolo de linia galbenă, imagini încețoșate ale unui război îndepărtat ce se poartă din lume-n lume, și tânjesc să mă întorc la vechea mea existență, la siguranța oferită de New Absalom, alături de Rae, de mami, de Bebe și de trib, în jurul unui foc, la căldură, cu nămeți de zăpadă în jur și cu pericolele departe de noi, fără să știu ceva despre thelemitație ori despre creaturile numite Valentini.

Cronometrul din mâna mea a ajuns la zero. Ridic privirea spre linia galbenă aflată la zece pași distanță. Pare inofensivă, o mâzgălitură de vopsea pe o fâșie strâmbă de beton, pe care apa se adună în băltoace. Nu vreau să-mi îngădui să simt o culoare, o formă. Trag aer în piept o dată, adânc, cu încetineală, apoi încep să merg.

Linia se apropie, iar eu închid ochii, simțind cum vântul îmi trage de gluga fluturândă. Din clipă-n clipă voi simți schimbarea,

umbrirea. Mă îmbărbătez singură, căci știu că nu mai există cale de întoarcere, și-mi adun orice fărâmă de curaj mi-a mai rămas, apoi fac ceea ce știu că sunt ultimii pași spre lucrurile stranii care mă așteaptă de acum încolo.

26

NAOMI

Nu se întâmplă nimic. Numai după ce sunt sigură că am trecut cu mult de linia galbenă mă opresc și deschid ochii. Insula Bermuda a rămas pe loc, arborii se pleacă sub furtuna ce se tot apropie, iar burnița udă fiecare piatră sau tufiș. Înainte mea se află ruinele unui drum străvechi, fărâmițat și plin de iarbă, și pe nicăieri nu se vede niciun strop de vopsea galbenă. Mă întorc și văd că mult-temuta linie a rămas la douăzeci de pași în spate. Câteva secunde stau acolo, pe loc, uitându-mă la ea.

Mă întreb dacă nu cumva am eșuat într-o parte esențială a testului, dacă nu cumva am sărit peste vreo incantație ce trebuia recitată, peste vreo parolă ocultă pe care am uitat s-o rostesc. Tropăi pe loc, de parcă aș vrea să-mi dau frâu liber puterilor, apoi trec din nou linia, de data asta în fugă. Tot nimic. Sar peste ea înainte și înapoi, merg de-a lungul ei, cu brațele întinse, ca pentru a-mi păstra echilibrul pe creanga unui copac.

Într-un final, mă văd nevoită să recunosc că toți s-au înșelat în privința mea. Nu pot lupta în război și nici nu pot face magie, sunt doar o fată udată de ploaie, care trebuie să apese pe butonul roșu sau să-și petreacă toată viața pe această insulă pustie.

Butonul mi se aprinde sub deget, indicând faptul că singura soluție rămasă este să aștept ajutorul celorlalți. Tot ce-mi trece prin minte este că trebuie să-mi găsesc un adăpost pentru a mă feri de vremea asta capricioasă, căci e limpede că nu sunt eu însămi vreo forță a naturii. În apropiere nu se află nimic care să poată trece drept adăpost, dar nu departe de aici zăresc câteva construcții în ruină, relicvele foștilor locuitori, dispăruți de prea mult timp de pe această insulă. O aleg pe cea mai înaltă și pornesc spre ea, iar în curând mă trezesc că merg pe străzile unui oraș uitat de lume.

E un loc la fel de bun ca oricare altul pe care l-am ales pentru adăpostirea pe timp de iarnă, mai puțin New Absalom sau o altă ciupercărie sau două. Clădirile de aici sunt masive și destul de bine păstrate, multe încă având mai mult de un etaj întreg, o trăsătură pe care rareori am mai întâlnit-o într-un loc atât de vechi. În timp ce mă plimb pe niște alei largi sufocate de tufișuri și gunoaie și privesc prin ferestrele întunecate, zăresc ceva ce mă face să mă opresc în loc. Acolo, la baza unei complicate structuri

din arcade și coloane, se află o ușă prin care se revarsă o lumină puternică. După ce mă holbez la ea o vreme, ajung la concluzia că trebuie să fie Charles. Și-a dat seama că nu sunt o fontana și a ales acest loc ca să putem aștepta amândoi liniștiți venirea celorlalți.

Ușa de la intrare și zidăria care o înconjoară sunt bogat ornamentate și foarte bine întreținute, având în vedere vechimea lor, ceea ce mă face să mă întreb dacă insula aceasta e chiar atât de abandonată pe cât mi s-a spus. Interiorul este cald și puternic luminat, iar o muzică discretă răzbate dinspre o sursă care deocamdată rămâne ascunsă. Este o încăpere lungă, cu tavan înalt, ordonată și curată, și cu ferestre înalte de ambele părți. De-a lungul peretelui interior se află o tejghea lăcuită, sub care stă un șir de taburete, iar dincolo de ea, pe perete, sunt polițe pline cu sticle multicolore. Restul spațiului este ocupat de mese rotunde, acoperite cu pânză albă ce cade aproape până la podeaua din lemn, iar în jurul fiecăreia sunt scaune care parcă te îmbie să te așezi pe ele. Toate mesele sunt goale, mai puțin cea de lângă peretele din partea opusă, la care șade un bărbat singur, cu fața întoarsă spre mine.

Bărbatul ridică privirea când intru în cameră. Nu prea reușesc să disting mare lucru la el, căci e doar o siluetă vagă, dar clar nu este Charles.

– A, Naomi, spune el ridicându-se, te așteptam.

Are o voce prietenoasă, caldă și plăcută, la fel ca locul care ne înconjoară.

– Te rog, vino și stai cu mine!

Mi-e total străin, dar am impresia că ne-am mai întâlnit. Nesigură, arunc o privire spre ușă și ploaia de afară.

– Nu-i o vreme pe care să te vânturi pe-afară, rostește bărbatul. Hai să așteptăm împreună să treacă furtuna. Am comandat mâncare pentru amândoi.

Faptul că menționează mâncarea reprezintă un mare avantaj în favoarea lui, căci acum îmi dau seama că sunt lihnită. Când mă îndrept spre masa lui, cizmele mele lasă urme umede pe podeaua încăperii.

– Hai, dă-mi haina, mă îndeamnă bărbatul mișcându-se ușurel în spatele meu.

Trage un scaun de sub masă cu o mână, iar cu cealaltă îmi dă jos fâșul ud de pe umeri. Pe masă se află acum două seturi de tacâmuri, o bogată varietate de furculițe și cuțite, alături de farfurii albe, care sclipesc de curate ce sunt. Alături de acestea, în partea lui de masă, se află o pereche de ochelari cu rame din corn. Îmi par cumva familiari, ca și cum i-aș mai fi văzut cu altă ocazie, doar că nu știu unde anume. Încă îi studiez în momentul în care bărbatul ia loc în fața mea și își așază ochelarii pe nas, lucru care-mi dă ocazia să-l privesc mai cu atenție.

Este înalt și subțirel, îmbrăcat impecabil, într-un costum elegant, cu modele complicate, dar discrete. Manșetele îi sunt prinse cu butoni, nu cu nasturi, iar la gât are o cravată lucioasă, strânsă cu un nod micuț. Are o față lungă și trăsături fine, foarte potrivite pentru constituția sa, și, deși este limpede că nu mai e chiar tânăr, pielea lui are un bronz plăcut, de culoarea nucii. Părul lung și bogat și-l ține dat pe spate. În față îl are alb, însă devine argintiu spre creștet. Creează un efect general de complexitate lipsită de efort. Cred că n-am mai întâlnit în viața mea un bărbat atât de spilcuit. Singura trăsătură neclară i-a rămas culoarea ochilor, căci lumina ce se reflectă în lentile cade în așa fel încât le transformă într-un alb opac.

– Oribil afară, nu? comentează bărbatul cu ochelari.

Stăm lângă o fereastră, iar ploaia bate cu furie în geam. Printre pârâiașele de apă reușesc să disting străzi cenușii, contururi neclare izbite de vântul furios.

– Probabil că ai înghețat bocnă. Va trebui să te încălzim de urgență. Ce-ai zice de o cremă de homar?

Sentimentele mele legate de crema de homar îmi sunt total neclare, căci habar nu am ce înseamnă crema de homar. Am mai mâncat homar, creaturi respingătoare, ce seamănă cu niște gândaci de bucătărie uriași, pe care cei din tribul meu le pescuiau uneori din ocean ademenindu-le cu coșuri pline de gunoaie mărunțite. Carnea lor este destul de gustoasă, dar nu prea merită să-ți dai silința s-o desprinzi din coada și din cleștii lor, cel puțin nu atunci când ai la îndemână pește sau vânat. Nu simt nevoia să încerc să ghicesc ce parte anume a lor poartă denumirea de cremă, dar, așa cum se dovedește în cele din urmă, crema este un fel de supă groasă și caldă, în cadrul căreia homarul joacă doar un rol mic și neînsemnat. Oricum, senzația pe care mi-o oferă este favorabilă, categoric; în final curăț cu degetele ce-a mai rămas în castron.

– Nu-i grabă, rostește bărbatul cu ochelari.

A mâncat crema toată, dar nu s-a folosit decât de lingură. Acum mă privește, surâzându-mi din spatele lentilelor sale opace.

– A mai rămas, dacă mai vrei.

Următorul fel de mâncare se numește „burrito“. Constă dintr-un amestec de orez și fasole, alături de carne puternic condimentată și multe alte chestii, înfășurate ingenios într-o fâșie de aluat subțire și moale, astfel încât să-l poți mânca cu mâna și să poți simți la fiecare îmbucătură întreaga armonie de arome. Burrito se servește alături de felii înguste de cartofi, gătite cam la fel cum eu, mami sau Rae frigeam cartofii deasupra focului, dar aici efectul diferă atât de mult, încât pare o mâncare cu totul și cu totul diferită. La sfârșit ni se aduc înghețată și tort cu ciocolată, care, după părerea mea, ar trebui să se numească nectarul zeilor.

– Ți-a plăcut mâncarea? întreabă bărbatul cu ochelari după ce dau gata și ultima firimitură de tort. De obicei, meniul de aici nu este atât de… divers.

O întrebare cu totul inutilă, căci momentan sunt ocupată de linsul farfuriei, însă tot îi răspund:

– Da, mulțumesc!

Las farfuria jos, iar un bărbat îmbrăcat cu o haină albă vine să o ia. Nici nu-l observasem, însă îmi dau seama că trebuie să se fi vânturat prin fața noastră în tot acest timp, aducând mâncarea și debarasând apoi masa de resturi. Îl privesc pe tipul în haină albă când ia din fața individului cu ochelari prăjitura pe care n-a mâncat-o și înghețata care se topește, dar, oricât aș suci capul, tot nu-i văd fața prea bine.

După ce pleacă, observ că încăperea s-a umplut. Toate mesele sunt ocupate de bărbați și femei îmbrăcați elegant, angajați în discuții pe tonuri joase, dar animate. De-a lungul tejghelei s-a adunat o mulțime de persoane ce sorb din pahare cu forme bizare, iar un bărbat cu mânecile prinse cu jartele le toarnă băuturi din sticle colorate. Deși nu-mi aduc aminte să-i mai fi văzut pe acești oameni vreodată, am impresia că s-au aflat aici încă de la început. Și, oriunde aș privi, nu pot distinge clar nici măcar o pereche de ochi. Cei care nu stau cu spatele la mine sunt poziționați astfel încât tot felul de obiecte le acoperă chipurile: un umăr, un pahar cu vin, petalele unei flori ce stă aplecată peste buza vreunei vaze. Încă se aude muzica discretă ce cânta când am intrat, însă acum observ că provine de la o mașinărie așezată într-un colț al camerei, o cutie de lemn cu un corn lărgit, atașat de ea, ca să amplifice sunetul, prin care pot distinge un ritm ciudat, ce pare că te leagănă, neobișnuit, dar nu neplăcut, care pare că pârâie în același timp și pe care nu l-am mai întâlnit niciodată.

– Mă bucur mult, spune bărbatul cu ochelari. Mi-am dat silința să comand lucruri care credeam că-ți plac.

– Tu de ce n-ai mâncat nimic? îl întreb în timp ce mă răsucesc din nou spre el.

– Nu mi-era foame, mă lămurește amabil. Acum, mă întrebam dacă n-ai putea să-mi faci o mică favoare.

Oricât aș fi de doritoare să-l răsplătesc pe acest bărbat pentru generozitatea sa, am învățat totuși că nu trebuie să te arăți dispus să-i faci cuiva o favoare înainte ca acesta să-ți spună despre ce e vorba. Încerc fără succes să văd ceva dincolo de sclipirea ochelarilor săi.

– Ce dorești să fac? continui eu.

El întinde mâna sub masă și scoate o cutie dreptunghiulară de lemn, pe care mi-o așază în față și căreia îi desface capacul. Înăuntru se află o scripcă de cea mai bună calitate. La fel ca și în cazul bărbatului cu ochelari, simt o senzație de familiaritate când văd instrumentul muzical.

– De unde o ai? spun eu trecându-mi mâna de-a lungul liniilor curbate ale scripcii.

Bărbatul cu ochelari nu răspunde. În schimb, spune:

– Mi-ar face o mare plăcere să te aud cântând, Naomi. Vrei să cânți pentru mine?

Cererea lui nu este nici stânjenitoare, nici absurdă. Cred că aș fi cântat cu mare plăcere și dacă acest bărbat nu mi-ar fi oferit cea mai bună masă pe care am mâncat-o vreodată. Ridic scripca din cutie și descopăr că se simte caldă la atingere. Greutatea și echilibrul ei îmi dau senzația că țin un animal viu în mână, greu, dar și mai ușor decât ai crede, în același timp. Când duc scripca spre braț, un zâmbet larg se întinde pe toată fața bărbatului cu ochelari. Face un semn spre cineva nevăzut, iar muzica ciudată se întrerupe cu un pârâit abrupt. Tăcerea care urmează este plăcută, îmbietoare.

Iau arcușul și scot o notă prelungă de-a lungul coardelor.

O clipă pot vedea oceanul clocotitor și valurile sale strălucind în lumina soarelui.

Bărbatul cu ochelari mă urmărește cu gura arcuită într-un zâmbet satisfăcut, în timp ce pielea obrajilor i s-a încrețit în jurul ramelor din corn.

– Minunat, Naomi! spune el. Te rog, încă o dată!

Nu văd de ce nu m-aș supune dorinței lui. Într-adevăr, chiar dacă la început am ezitat, temându-mă că m-aș putea încurca, abia aștept să cânt din nou. Cobor din nou arcușul și scot o a doua notă, mai joasă și mai bogată decât prima. Odată cu ea vine și o boare proaspătă de aer, iar cerul se deschide: un soare mare și strălucitor a ieșit la iveală.

– Minunat, minunat! se bucură bărbatul cu ochelari, bătând iar din palme. Nu te opri, cântă ce vrei tu!

Însă am coborât arcușul, nesigură. Ceva e în neregulă.

– Ce se întâmplă? îl întreb. Cine ești? Ce este locul acesta?

Cu ochii minții văd o imagine neclară, o mare de chipuri începătoșate. Sunt oameni pe care nu-i cunosc, oameni care-mi urează noroc într-o călătorie spre ceva necunoscut. Apoi bărbatul cu ochelari vorbește din nou, iar imaginea se pierde.

– Este un restaurant, Naomi, mă liniștește el. Doar știi bine. Iar eu sunt gazda ta. Am savurat împreună câteva feluri de mâncare rafinate, iar acum tu mă încânți cu muzica ta splendidă. Îți place să cânți, nu-i așa?

– Da, îmi place, recunosc eu.

– Atunci, cântă, te rog!

E îndemnul pe care îl aștept. Cântecul începe ușor, lent, însă apoi capătă repede ritm. Mi se pare că scripca mă zorește și tot ce mă-nconjoară a fost îndepărtat de bucuria oferită de muzică. Văd iar cerul, acum brăzdat de nori pufoși, și apa de dedesubt, ale

cărei valuri agitate reflectă lumina sclipitoare a razelor călduțe ale soarelui. Mai e ceva totuși, o umbră ce pândește din spatele luminii și-a scânteilor. La început îmi închipui că ar putea fi ceva sub suprafața oceanului, un monstru marin ce se mișcă fantastic de repede, însă apa nu se umflă în felul în care ar face-o dacă prin ea ar înota un astfel de leviatan. Mă străduiesc să privesc mai îndeaproape, iar valurile se despart, de parcă ar fi trase într-o parte de o forță colosală. Oglindită pe suprafața oceanului văd umbra unui obiect imens, ce alunecă cu o ușurință lichidă. Conturul i se schimbă de la o clipă la alta și, la fel ca și norii plutitori de deasupra, capătă din când în forme familiare: o pasăre în zbor, o pisică alergând, trupul unei femei pregătindu-se să sară în apă, un glonț.

Mult deasupra se vede o a doua reflexie. Ridic privirea spre cerul albastru și zăresc o formă întunecată ce trece prin fața soarelui, iar dincolo de ea se află încă o formă, precum umbra unei umbre. Peste tot în jurul meu, apa aruncă stropi în aer de la forța exercitată de trecerea mea, picături ce scânteiază în lumina puternică. Cele două umbre știu că mă aflu aici. Își schimbă traiectoria, avântându-se spre mine.

– Naomi!

E o voce pe care o cunosc, iar faptul că o aud îmi întrerupe cântecul și-l transformă într-un amalgam de note. Bărbatul cu ochelari pare la fel de deranjat ca și mine de întrerupere, deși nimeni altcineva n-a observat. Rotindu-mi privirea pentru a identifica sursa întreruperii, văd un băiat ce șade în fața intrării restaurantului, un băiat care a pătruns deja înăuntru. Este îmbrăcat cu un costum foarte bizar: o cămașă mult prea largă și o șapcă cu cozoroc pe cap, ambele împodobite cu un model ciudat. Nu numai că mă strigă, dar se și îndreaptă deja spre masa mea. Din fericire, un ușier îmbrăcat într-o haină neagră l-a văzut deja și intervine pentru a-l împiedica.

– Naomi! strigă el din nou, sărind în sus și fluturând din mâini pentru a-mi atrage atenția. Sunt eu, Jax!

Capăt din nou senzația că e ceva straniu legat de locul acesta. Preț de o jumătate de secundă, Jax îmi apare ca și cum ar fi, de fapt, două persoane: cel cu cămașă lungă și șapcă și încă unul, într-o uniformă neagră. Al doilea Jax pare că vrea să-mi vorbească, însă apoi dispare.

– Cred că l-am mai întâlnit undeva pe acel băiat, îi spun bărbatului cu ochelari. Îl putem invita și pe el?

– Categoric nu! se împotrivește bărbatul, scoțând un râset de indignare amuzată. Probabil că l-ai confundat cu altcineva. E imposibil ca acel băiat să fie vreo cunoștință de-a ta. Uită-te și tu la el – e doar un zdrențăros murdar de pe stradă!

Și are dreptate, băiatul Jax chiar pare incredibil de soios. Acum, că-l pot privi mai cu atenție, mi-e limpede că doar ce a

ieșit din vreun canal sau din vreun șanț plin de murdărie. Are neapărat nevoie de o baie, iar cârpa ciudată pe care o poartă în loc de cămașă este extraordinar de răpănoasă, să nu mai spun de șapca aia jerpelită și plină de pete de sudoare. Eu, în schimb, am pe mine o rochie albastră splendidă și o bluză de un alb impecabil, iar unghiile îmi sunt curate. Nu știu cum de am scăpat din vedere asemenea detalii până acum, căci e clar că băiatul ăsta n-are cum să reprezinte o companie agreabilă pentru noi. Ceilalți invitați au început să-i arunce priviri suspicioase, încruntându-se dezgustați din cauza întreruperii care le-a stricat cina.

Mă simt jenată că trebuie să iau și eu parte la scena deranjantă pe care a creat-o Jax și sunt ușurată când ușierul scapă, în sfârșit, de el, conducându-l ferm spre ieșire. Însă, în același timp, sunt și tristă c-a trebuit să plece. De vină o fi implorarea tăcută din ochii săi căprui ori modul nedelicat în care l-a aruncat ușierul afară în stradă. Un strop de ploaie ce lovește fereastra din apropiere îmi amintește de vremea câinoasă și mă simt vinovată că Jax a fost scos în stradă.

Bărbatul cu ochelari își dă seama că sunt tulburată.

– O să discut cu șeful de sală, spune el, oftând împăciuitor. Băiatului va primi ceva de mâncare și un loc cald, la adăpost de ploaie. Dar sper că ești de acord că nu-l puteam lăsa să stea aici, cu noi. Înainte să faci parte dintr-o societate civilizată, trebuie să înveți să se comporți civilizat. Sper că înțelegi, nu, Naomi?

Cred că da. Jax a tulburat ordinea de aici.

– Da, cred că da.

Însoțitorul meu surâde ușor, iar flacăra lumânării i se reflectă în ochelari.

– Minunat! Acum, că ne-am lămurit, să sper că ți-ai putea relua micul concert?

De-abia așteptam o asemenea invitație. Noile sunete scoase de scripca mea îl încântă enorm pe bărbatul cu ochelari, care, pe măsură ce se adună notele, ridică o mână, mimând câteva mișcări ce par că imită ritmul muzicii.

– Ce faci? îl întreb oprindu-mă în mijlocul cântecului.

Mâna îi înțepenește și se foiește nedumerit în scaun, ca și cum cineva l-a trezit brusc din somn. Expresiei sale entuziaste de mai devreme i-a luat locul un surâs subțire, jenat.

– Cred că m-am lăsat purtat de val, răspunde el. Muzica ta era pur și simplu încântătoare. Te-am deranjat?

– Nu.

De fapt, nici măcar nu-mi aduc aminte să mai fi cântat vreodată atât de bine. Fiecare gest al său părea să adauge un strop de precizie și de bogăție muzicii mele, de parcă am fi reușit, cumva, să cântăm împreună.

– Doar că sunt curioasă.

– Un vechi obicei de-al meu, adaugă el, iar zâmbetul său pare că devine ceva mai sfios. Pe vremuri eram dirijor, conducătorul unei orchestre. Mă tem că muzica ta m-a purtat departe, într-o altă perioadă. Sper că-i poți ierta unui biet bătrân o astfel de excentricitate.

– Nu-i nevoie să-ți ceri iertare. Doar că a fost ceva ce n-am mai întâlnit până acum.

Deși, chiar în timp ce rostesc aceste vorbe, mă întreb dacă e adevărat ce spun. Am mai văzut pe cineva „dirijând“ astfel? Nu cumva și tati obișnuia să facă acest lucru?

– Pot relua cântecul?

– Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere, mă încurajează Dirijorul.

Însă, chiar când ridic din nou arcușul pentru a-mi relua cântecul, la fereastră se aude un bubuit strident: Jax și-a făcut apariția pe stradă și acum stă lipit cu fața de geam. A devenit și mai jegos, de parcă cel mai urgent lucru pe care l-a avut de făcut după ce-a fost izgonit din restaurant a fost să găsească un morman de bălegar în care să se tăvălească. Când vede că-l privesc cu gura căscată, începe să bată tare cu palma în geam, strigând cu o voce care mie mi se pare înăbușită, dar care probabil că este îngrozitor de puternică, din moment ce poate răzbate prin sticla geamului. Îi urmăresc buzele rostindu-mi numele și simt cum sunt sufocată de furie. Ploaia s-a transformat într-o zloată rece, dar nu-mi mai pare rău pentru Jax. S-a transformat în ceva deranjant și-atât.

– Ignoră-l, Naomi! mă îndeamnă senin Maestrul. Până la urmă va ieși cineva să se ocupe de el. Continuă!

Și, cum era de așteptat, imediat ce-mi reiau cântecul, doi bărbați apar de nicăieri pentru a se ocupa de Jax. Sunt înalți, bine clădiți și îmbrăcați în costume albastre impecabile, iar de buzunarele de la piept le sunt prinse insigne ce emană parcă autoritate. Am încredere în ei că-l vor duce pe Jax într-un loc călduros, dar, mai important, undeva departe de mine. Cât despre Jax, pare că și-a pierdut rapid entuziasmul cu care bătea în geam. Zloata s-a transformat acum în ninsoare și a început să i se adune în grămăjoare pe umeri și pe șapcă. Când unul dintre bărbați, ce are casca trasă în jos, pe ochi, strigă la Jax ca să-i atragă atenția, Jax își lasă mâinile să cadă și se răsucește, gata să cedeze.

Însă, chiar când oamenii în uniformă sunt gata să-l ia de acolo, lângă Jax mai apare cineva. Nou-venitul nu pare nici ostil, nici impunător, dar face impresia unei persoane distinse datorită pălăriei negre și a hainei lungi, tivite cu blană. Într-o mână strânge un baston subțire, cu capătul îmbrăcat în argint; pe cealaltă și-a coborât-o într-o manieră prietenoasă pe umărul lui Jax. Bărbații în uniformă au devenit instantaneu respectuoși și dornici să se supună. Nu disting ce se vorbește, dar mi se pare că

bărbatul le explică celor doi că Jax nu are intenții necurate și că este un tânăr discret și cinstit.

Spre uimirea mea, văd că nu exagerează prea tare: deși n-am văzut când s-a întâmplat, Jax pare că a suferit o transformare radicală, iar acum arată mai curat și hainele jerpelite i-au fost înlocuite cu o pereche de pantaloni crem și un sacou albastru dichisit. Încă are pe cap acea șapcă ridicolă, cu toate că și aceasta i-a fost spălată, așa că nimeni nu mai are nimic de comentat. Și uite-așa, cei doi bărbați se arată convinși de povestea pe care le-a îndrugat-o al treilea bărbat și se întorc la treburile lor, lăsându-l pe Jax în fața ferestrei. Bărbatul îmbrăcat în haina tivită cu blană își duce mâna la borul pălăriei. Cumva, ninsoarea care tot cade pare că nu-l atinge.

Jax și-a îndreptat din nou privirea spre mine, deși noul său prieten continuă să se uite la bărbații în uniformă care acum se îndepărtează de ei. Când aceștia dispar din vedere, se apleacă și curăță zăpada adunată de pe o fâșie de trotuar pavat cu piatră cubică. Cu nonșalanță și o ușurință ieșite din comun, smulge o piatră din pavaj și o aruncă ușurel în sus, ca pentru a-i testa greutatea, apoi, arcuindu-și brațul pe spate, o azvârle în fereastra noastră.

Sticla se sfărâmă, la fel ca o vază mică, plină cu flori, ce stătuse până atunci pe masa noastră, în timp ce piatra se rostogolește pe jos, pe podeaua restaurantului. Aerul de afară năvălește înăuntru prin fereastra spartă și dintr-odată ne trezim înconjurați de fuioare de zăpadă și de vânt rece. Maestrul sare în picioare, cu chipul marcat de furie, scandalizat, însă bărbatul de afară a intrat deja în restaurant prin spărtura zdrențuită, după ce a îndepărtat cioburile de sticlă prin mișcări grațioase ale bastonului.

– Salutare, Naomi! spune el, folosindu-se de baston pentru a-și da un pic pălăria pe spate și afișând un zâmbet voios, ce i se reflactă și în ochi. Sunt eu, vechiul tău prieten Charles. O aventură pe cinste, ce să mai… Dar cred că a fost suficientă aventură pe ziua de azi. Ce-ai zice să lași vioara aia deoparte?

– Este o scripcă, îi răspund eu în timp ce vântul șuieră nemilos în jurul meu.

– Scripcă să fie, atunci. Ce-ar fi să mi-o dai mie?

– Nu-l asculta! țipă Dirijorul, a cărui voce abia se-aude din cauza vântului.

Cu excepția mea, a lui Jax, a Dirijorului și a lui Charles, tot restaurantul e gol, iar acum arată ca și cum ar fi fost abandonat cu mulți ani în urmă. Zăpada acoperă podeaua și pe lângă pereți s-au format deja adevărate troiene; țurțuri uriași de gheață atârnă din tavan. Dar nu am de gând să cedez, oricât ar fi vremea de rea. Ridic arcușul și scripca pentru a începe un nou cântec, însă,

înainte de-a reuși să scot măcar o notă, mâna lui Charles se repede și o înșfacă strâns de gâtul subțire.

Dau să fac un pas în spate, furioasă și scandalizată, doar ca să descopăr că nu ne mai aflăm în restaurant. Dirijorul a dispărut. Sub picioare am țărână, iar lângă mine stă Charles, care mă strânge de încheietură. În locul hainei elegante are acum o uniformă militară neagră. Suntem în mijlocul unui loc sălbatic, înconjurați de pământ și copaci rupți.

Charles îmi dă drumul la mână.

– O reprezentație pe cinste, Naomi, spune el, neobișnuit de vesel având în vedere împrejurimile dezolante. Cred că noi trei vom avea o mulțime de lucruri de învățat unul de la celălalt.

– Ce s-a întâmplat? îi cer eu să-mi explice, confuză și mânioasă.

Dinspre sol se aud bubuituri ușoare, căci din cer cad pietricele mărunte, ca o ploaie.

– Cum am ajuns aici?

– Ai zburat, mă informează Charles. În chip maiestuos, aș putea adăuga. Și ceea ce ai experimentat tu, Naomi, se numește fontani usikuu.

Nu-mi pot ascunde teama când înțeleg ce spune. Acum îmi aduc aminte de vorbele pe care mi le-a spus Charles despre ce înseamnă să umbrești, despre cum mă voi trezi într-un loc plin de imagini bizare, din altă lume, alunecânde și fluide precum un vis, deși mie mi se vor părea la fel de reale ca viața, cel puțin cea pe care mi-aș aminti-o, devenită acum și ea la fel de stranie. S-a petrecut exact cum mi-a descris el, iar eu, în tot acest timp, cât am cântat la scripcă, n-am fost stăpână pe mine însămi. Am călătorit până aici, oriunde s-ar afla acest aici, fără ca măcar să știu. Mă bucur că Charles s-a întors să cerceteze orizontul și că nu-mi vede fața. Ceva bubuie pe pământul de lângă el: ciotul unui copac de o mărime respectabilă.

– Iar acum, pe unde o fi umblând Jax? se întreabă Charles. Aha, uite-l și pe el!

Jax a apărut în vârful unei movile de pământ proaspăt săpat. Se lasă să alunece de pe ea, căzând în fund pentru a-și menține cât de cât echilibrul, și vine fuguța la noi.

– Ai găsit-o! strigă el la Charles, părând extrem de surprins de acest lucru. Bună, Naomi! mă salută, reușind să se oprească la timp. Ce mai aventură!

Pare aproape la fel de mulțumit de el însuși ca și Charles.

– Da, o treabă excelentă, e de acord Charles. Bun, acum să mergem să mâncăm ceva. Nu știu de ce, dar am o poftă nebună de burrito. Jax, ce-ar fi să o iei înainte?

Jax încuviințează din cap – de parcă ar fi ceva absolut normal –, apoi începe să străbată acest pustiu dezolant.

– Fii atentă și stai aproape! mă avertizează Charles, îndemnându-mă s-o iau din loc, după care arată spre Jax. Cu el, forța este foarte mare.

– Despre ce vorbește? îl întreb pe Jax când îl ajung din urmă.

– Pur și simplu ignoră-l pe Charles când spune astfel de lucruri! mă sfătuiește Jax. Uneori se poartă cu adevărat straniu.

27

TORRO

Mi-am dat seama de ce nu se mai întoarce nimeni. La Front mă refer. Este evident, odată ce afli câteva lucruri.

Optio Sorril ne-a lămurit pe toți în prima zi pe care-am petrecut-o în Tabăra Exterioară. Am fost duși într-o încăpere imensă și am stat acolo ascultând-o cum ne povestea despre război și despre începuturile acestuia și despre cum trebuie noi să-i învingem pe extratereștrii Valentini, altfel toată lumea va fi exterminată. Ce mai încolo și-ncoace, a fost un mare șoc pentru toți. Hexi stătea lângă mine și o asculta cu gura căscată, dar Spammers îmi arunca priviri pe furiș și-și tot dădea ochii peste cap, de parcă nu-i venea să creadă că Pripii vor ca noi să înghițim asemenea rahat, mare cât casa. Mulți alții se aflau acum alături de noi, aduși aici cu forța din alte colonii, și-ți dădeai seama cu ușurință că toți simțeau aceleași lucruri.

Sorril totuși nu se aștepta să reușească să ne convingă din prima. A spus că va trebui să ne obișnuim cu, să spunem, o realitate cu totul și cu totul nouă față de cea pe care o cunoaștem și că asta necesită timp. Vom avea, firește, o mulțime de întrebări de pus. Așa că, deocamdată, am fost împărțiți în grupuri pentru a discuta cu niște persoane pe care Sorril le adusese din Legiune. Puteam întreba orice. Eu am ajuns într-un grup căruia îi vorbea un tip grăsuț și bătrân din Legiune, care ne-a povestit că a luptat pe Front și i-a înfruntat pe Valentini. Spammers făcea și el parte din același grup și bineînțeles că a pus prea multe întrebări, ca un copil care nu se mai poate opri din vorbit. Tot încerca să-l prindă pe tipul din Legiune cu minciuna, însă omul avea un răspuns pentru orice. Îi mai lipsea și un picior. Ne-a spus că Legiunea are medici foarte bine pregătiți, care ar putea practic readuce pe cineva la viață, însă există anumite tipuri de răni care nu se pot vindeca, iar piciorul său era una dintre acestea. Era singurul motiv pentru care tipul nu mai lupta pe Front – din cauza piciorului. După ce tipul din Legiune a plecat, mă așteptam ca Spammers să-i dea înainte cu faptul că tot ce ni se spune este o mare minciună, însă n-a făcut-o. A devenit tăcut, de parcă s-ar fi gândit într-adevăr la ceva.

Și adevărul este că lucrurile se cam potriveau. Adică noi ne dăduserăm destul de repede seama că se întâmplă ceva ciudat cu

Pripii ăștia. Ori de câte ori apăreau pentru o extragere, aduceau cu ei și nava aia a lor enormă, culegătoarea, care rămânea pur și simplu plutind în aer, chiar dacă se vedea clar că e uriașă și extrem de grea. Așa că ne puteam da seama că Pripii puteau face mult mai multe chestii decât noi, un exemplu fiind mașinăriile acelea. Noi, băieții, discutam tot timpul despre astfel de lucruri, despre chestiile pe care le aveau Pripii, cum ar fi mașinăriile zburătoare, scările mobile, transmisiunile televizate tridimensionale și altele asemenea. Însă nimeni nu bănuia că ar exista minunății precum thelemitația. Chestia asta e ceva pur și simplu demențial, să știți. Când am zburat pentru prima oară cu o culegătoare, am fost sigur că am murit sau ceva de genul ăsta. Apoi am urcat la bord și pereții au început practic să ne *vorbească*, iar ușile să apară de nicăieri și ori de câte ori voiai să te așezi, un scaun începea practic să crească din podea. Credeam că înnebunisem. Deci, la urma urmei, nu-i chiar atât de greu de crezut că niște extratereștri au apărut de nicăieri și au încercat să omoare pe toată lumea. Probabil că Spammers are totuși o gândire ceva mai analitică.

În orice caz, când bătrâna Sorril ne-a arătat a doua zi imagini în mișcare cu extratereștrii Valentini, eu n-am rămas chiar atât de șocat ca restul. Mai văzusem imagini în mișcare înainte, normal, cum erau transmisiunile televizate sau programele de divertisment. Ceea ce vreau însă să spun este că nu acele imagini m-au convins de existența Valentinilor.

Sorril ne-a arătat mai întâi imagini cu lumea dinainte de război, dintr-o perioadă pe care ea o numea „Era Dinainte“. Erau câteva imagini cu oameni care trăiau în niște locuri ce se asemănau cu teritoriile actuale ale sălbaticilor, toate situate în mijlocul pustietății, însă majoritatea înfățișau așezări precum Țărmul de Granit, doar că vehiculele și casele erau ceva mai ciudate. Ceea ce m-a frapat totuși a fost modul în care se îmbrăcau oamenii, complet diferit unii de ceilalți. Adică, puteam vedea o mie de oameni și nici măcar doi să nu fie îmbrăcați exact la fel.

Apoi am văzut imagini din Ziua Sfântului Valentin, evident, ziua în care și-au făcut apariția extratereștrii. Majoritatea erau imagini tremurătoare, neclare, cu oameni alergând și explozii peste tot și așa mai departe. Nu prea puteai vedea ce se întâmplă. Singurele instantanee clare erau cele cu cerul și cu niște lumini demente ce fulgerau în toate direcțiile. Sunt sigur că a fost înfricoșător pentru cei de acolo, însă nu reușeai să-ți dai pe deplin seama de amploarea lor doar privind niște imagini.

Ultimul lucru pe care ni l-a arătat Sorril era *cu adevărat* înfricoșător. A lăsat deoparte mașinăria pe care o folosise pentru a ne arăta acele imagini vechi, apoi a fluturat din mână și, parcă de nicăieri, au apărut alte imagini. Sorril ne-a spus că acum privim

prin ochii unui soldat care luptă pe Front, într-o bătălie care avusese loc cu douăzeci și cinci de ani în urmă, luând ca reper prezentul nostru, însă nu se asemăna cu nicio bătălie despre care *să fi auzit eu*. Pământul era foarte sfărâmicios și de un verde ca de puf, la fel ca pâinea mucegăită, iar aerul era și el verde și încețoșat. Foarte sus se vedea ceva ce semăna cu un nor de fum, care se ridica din solul ca pâinea mucegăită. Destul de repede totuși, ne-am dat seama cu toții că acolo se dădea o bătălie și că ceea noi luaserăm la început drept fum erau, de fapt, soldații angrenați în luptă. Se strânseseră cu toții într-un zid plutitor compact, la mare înălțime, însă erau la o distanță atât de mare, încât nu-i puteai distinge unul de celălalt. Chiar arătau ca fumul, dacă te luai după modul în care se roteau și se învârteau, însă era, de fapt, doar lupta, ca ansamblu, care se sucea și se mișca în toate direcțiile. Ceva aflat în partea opusă încerca să treacă prin acel zid și, după un minut, un mic grup s-a desprins din nor și a venit plutind spre noi, deși tot arăta în continuare la fel ca fumul, până ce s-a apropiat suficient de mult și s-a transformat în chestii individuale, care s-au prăbușit în capul nostru.

Sorril a oprit atunci imaginea, astfel încât să putem vedea mai bine chestiile care se prăbușeau din cer. Îmi aminteau puțin de păianjeni, căci aveau opt picioare și erau lipsite de chip, deși erau destul de diferite și de păianjeni. În primul rând, erau mult mai mari, iar jumătate din picioare erau îndreptate în sus, ca niște brațe. Și nici nu se mișcau așa cum se mișcă păianjenii. Când Sorril a pornit din nou filmarea, chestiile acea au țâșnit în galop spre noi. Arătau ca și cum ai fi luat doi câini enormi și i-ai fi cusut unul de altul, spate în spate, apoi i-ai fi acoperit într-un metal negru strălucitor și ai fi obținut ceva asemănător cu chestiile care goneau spre noi.

Lighioanele acelea, ne-a lămurit Sorril, sunt numite „Valentini Tip 3“. Evident, nu așa arată, de fapt, extratereștrii Valentini. Ceea ce vedeam noi acolo era un fel de armură. Valentinii au tot soiul de războinici și, din moment ce noi nu știm cu exactitate să-i deosebim între ei, i-am împărțit după mărime și după rolul pe care îl au în bătălii. Tipul 3 sunt un fel de trupă de infanterie, cam de mărimea unui om. Am învățat o mulțime de lucruri despre celelalte tipuri, firește, însă de Tipul 3 ne lovim cel mai des în timpul luptelor.

Sorril a oprit apoi imaginile și a rămas așa, uitându-se la noi. Ne-a spus că mai avem de învățat o mulțime de lucruri, nu numai despre inamic, ci și despre lumea pe care ni se cere să o apărăm. Ceea ce dorea ea să înțelegem era că asta este lumea *noastră*, că acum luptăm pentru tot și pentru toți cei pe care îi cunoaștem. Acum venise momentul să învățăm și cum anume. Dacă noi credem că Valentinii arată înfricoșător, va trebui să așteptăm până îi vom vedea pe luptătorii în care ne va transforma ea pe noi.

Sorril asta putea fi destul de convingătoare. Lumea a început să ovaționeze înainte ca ea să termine de vorbit. Mersh s-a bucurat atât de zgomotos, că mi-a făcut urechile să țiuie. Nici măcar Spammers n-a mai rânjit dezgustat, așa cum o făcea înainte când îi auzea pe oameni vorbind despre Legiune. Însă tot ce-am făcut eu a fost să mă holbez în gol, spre locul în care fuseseră mai înainte pământul cu aspect de mucegai și cerul verde. Când Hexi a început să mă scuture de umăr ca să mă întrebe dacă mergem la masă, ceilalți deja plecaseră cu toții. Cred că își închipuia că am rămas șocat de imaginile cu Valentini, însă ce mă afectase pe mine când văzusem imaginile cu bătălia nu era *inamicul* pe care urma să-l înfruntăm. Ci *locul de desfășurare* al bătăliilor.

Tărâmurile au reprezentat o parte însemnată a discursului lui Sorril din prima zi, cel despre cum a început războiul și așa mai departe, dar nu cred că mulți au înțeles despre ce vorbea ea atunci. Adică faptul că extratereștrii încearcă să ne ucidă, acesta nu e un lucru greu de priceput, însă ce nu înțelegeam eu era cum de existau alte lumi în alte locuri, lumi care sunt reale, dar, în același timp, și ireale, pentru că ele nu există undeva unde să le putem vedea. Destul de tulburător, ce mai. Legionarul cu un picior spunea că e ca și cum ți-ai petrece toată viața într-o singură cameră, neputând să ieși, pentru că nu știi ce înseamnă o ușă sau cum să deschizi una, așa că, atunci când ai ajunge într-o altă cameră, ai crede că ai ajuns într-un univers *complet* diferit, când, de fapt, camera aia a fost acolo în tot acel timp. Așa stăteau lucrurile și pentru noi. Înainte de venirea extratereștrilor Valentini, noi nici măcar nu știam că există Tărâmurile. Credeam că lumea noastră este singura. Dar s-a dovedit că mai există și uși între Tărâmuri. Trebuie doar să știi cum să le deschizi. Cred că are un oarecare sens. Dar de-abia atunci când am văzut bătălia, cu terenul acela mucegăit și cele două armate luptându-se sub cerul verde și cețos, am ajuns să înțeleg cum de se află Tărâmurile în *altă* parte.

Se crede că unele Tărâmuri sunt asemănătoare Pământului, cu aer pe care-l poți respira și cu apă pe care o poți bea și-așa mai departe, însă multe nu sunt la fel. O mare parte sunt complet diferite, cum e, de exemplu, lumea aceea cu cer verde și cețos și pământ mucegăit. Chestia cu adevărat nebunească totuși este că nu numai aerul și apa sunt diferite pe aceste Tărâmuri. Și *timpul* este diferit. Căci o zi de-a noastră nu este la fel ca o zi de pe celelalte Tărâmuri. Pentru că oricum și lumea noastră nu este decât un alt Tărâm, o lume pe care Sorril o numește „Hestia“. Și, dintr-un anumit motiv, aici timpul se mișcă mai repede decât în orice alt loc pe care l-am văzut vreodată. Iar asta înseamnă că, dacă ești pe alte Tărâmuri timp de un an și te întorci pe Hestia, aici a trecut mult mai mult decât un singur an. Cât de mult,

depinde de Tărâmul pe care ai fost plecat. Așa că un an de pe un anumit Tărâm ar putea însemna douăzeci de ani pe Hestia ori poate cincizeci de ani sau o sută. *Întotdeauna* înseamnă mai mult, totuși. Nimeni nu știe de ce. Așa stau lucrurile. Prin urmare, indiferent dacă pentru noi războiul cu extratereștrii Valentini durează de cinci sute de ani, pe Tărâmuri probabil c-au trecut treizeci sau patruzeci de ani. De asta bătrâna Sorril a precizat că bătălia a avut loc în urmă cu douăzeci și cinci de ani „de-ai noștri". Majoritatea celor care au luptat în acea bătălie încă mai luptă pe Front, asta dacă n-au fost deja uciși, dar pentru ei n-au trecut decât câteva luni. Ba chiar există oameni în viață care *trăiau* când Valentinii ne-au atacat prima oară. Când am auzit asta, aproape că am căzut de pe scaun. Și mi-am mai dat seama de un lucru. Știu de ce nimeni nu se mai întoarce de pe Front. Adevărul e că unii *chiar* se întorc, cum este tipul cu un singur picior, numai că, atunci când o fac, nu mai există nimeni care să-și mai amintească de ei.

Când am văzut bătălia, locul acela cu pământ mucegăit și cer verde, m-a mai frapat ceva. Chiar dacă voi supraviețui Frontului, Camareen nu mă va mai aștepta aici sau, dacă va mai fi aici, nu va mai fi acea Camareen pe care o știu eu. Aș fi făcut orice să fiu din nou împreună cu ea. Iar acum știu că nu se mai poate.

În noaptea aceea am găsit muzica lui Camareen, foaia cu cuvintele scrise de ea în partea de jos, pe care mi-a adus-o Mersh. *Să vii înapoi*. Atât a mai apucat să scrie, și e probabil ultimul lucru pe care îl voi mai avea de la ea. Îmi imaginez cum ar fi să mă pot întoarce, da, să reușesc pur și simplu să mă întorc. Toți cei din Legiune au parte de cel puțin trei tururi pe Front, de șase luni fiecare, având parte de vreo lună între ele pentru odihnă. Deci cam cinci ani pentru mine. Aici, pe Hestia, asta ar însemna între cincizeci și o sută de ani, depinde de Tărâmurile pe care vom lupta. Să spunem că voi supraviețui. Voi avea nouăsprezece sau douăzeci de ani, iar Camareen, dacă va supraviețui și ea, va avea șaptezeci sau optzeci de ani. Încerc să mi-o imaginez cu păr alb și riduri, însă nu reușesc. Tot ce văd sunt ochii ei verzi.

Spammers mă vede stând acolo cu foaia cu note muzicale în mână și ghicește ce-i în mintea mea în vreo cinci secunde. De cele mai multe ori este un tip destul de isteț.

– Salut, băiete! spune el așezându-se pe patul meu. Pur și simplu nu te poți abține din a primi căcat în cap, nu? Va trebui să facem ceva în privința asta.

– O să vrei să păstrezi un pic de distanță, îi răspund. Nu vrei să fii stropit și tu când se va porni iar să plouă cu căcat.

Hexi sare pe patul de lângă mine.

– Optio Sorril spune că așa se desfășoară războiul pentru noi, legionarii. Adică pe noi se cacă toată lumea. Singurii pe care putem da vina sunt Romeo.

„Romeo“ este un alt nume pentru Valentini. Când a început războiul, oamenii i-au numit „Rasă Extraterestră Necunoscută“, ceea ce mie mi se pare un nume destul de bun, căci măcar spune ceva despre ei. Pe atunci o mulțime de oameni vorbeau engleza – nu doar nomazii și sălbaticii –, iar în engleză „Rasă Extraterestră Necunoscută“ se prescurtează cu inițialele „UAR“. [6] Atunci exista un cod special cu un cuvânt pentru fiecare literă, ca să nu se confunde literele în transmisiile radio, iar „UAR“ era „Uniform Alfa Romeo“. Destul de repede, aproape toți le spuneau, simplu, „Romeo“. Așa vorbesc legionarii despre Valentini, ca și cum ar fi toți o singură persoană sau ceva de genul ăsta, deci mi se pare oarecum ciudat să o aud pe Hexi vorbind astfel. La fel de ciudat mi se pare și să o aud rostind cuvântul „cacă“.

– Bun, deci să ne gândim în felul următor, spune Spammers. Mai întâi ai parte de ceva antrenament pregătitor. Când vom ajunge în căcat până la genunchi, deja ai să te simți ca acasă.

– Voi doi vorbiți de parcă nu v-ar deranja un pic de căcat, spun eu.

Nu sunt surprins s-o văd pe Hexi într-o dispoziție bună. Fata asta poate găsi în orice un motiv de bucurie. Parcă ar avea un talent special. Însă la Spammers e ceva straniu. Veselia lui nu mai pare la fel de sarcastică așa cum era de obicei. Și ei doi nu sunt singurii care se manifestă zgomotos. În barăci locuiesc în jur de cincizeci de oameni, unii provenind din Țărmul de Granit, însă mai sunt și oameni veniți din alte colonii, și toată lumea pare nerăbdătoare să înceapă antrenamentul după ce-a ascultat-o pe bătrâna Sorril.

– Să nu-mi spui că nu te interesează deloc să înveți cum să lupți cu ajutorul chestiilor ăstora alimentate de thelemitație, spune Spammers.

O zice de parc-ar ști că doar mă prefac că nu mă interesează, ceea ce mă enervează. Și, normal, îmi dau seama la ce se referă. Am rămas profund impresionat când Sorril i-a doborât pe nomazii aceia, chiar dacă ea era o doamnă în vârstă, iar ei doar niște sălbăticiuni însetate de sânge și așa mai departe. Dar, cumva, pare că nu are o importanță chiar așa de mare.

– Hai, Spams! îl îndeamnă Hexi. Cred că Torro vrea să rămână singur.

– Da, așa cred și eu, pare de acord Spammers, care îmi dă o palmă prietenoasă pe spate. Dar, gândește-te și tu, băiete! Poate că nu va fi chiar atât de rău. Să spunem că te întorci peste o sută de ani și războiul se va sfârși. Oricum te vei opri și tu pe la bătrânul Țărm de Granit. Pun pariu că stră-stră-strănepoata lui Cammie va fi la fel de atrăgătoare ca și Cammie a ta.

– Spammers! chirăie Hexi, lovindu-l cu pumnul în umăr. E absolut *dezgustător!*

– De ce? întreabă Spammers râzând. Nu e ca și cum ar fi stră-stră-strănepoții lui *Torro*. Și partea cea mai bună? Probabil că vor fi o mulțime. Ia imaginează-ți, să dai peste o mulțime de Cammie mai mici! De ce să te rezumi doar la una singură, corect?

– Ești bolnav, știai asta? intervine iar Hexi. Cu adevărat bolnav!

Însă cam râde și ea.

– *Așa* ar trebui să-i convingă ei pe oameni să se înscrie în Legiune. Să le ofere tuturor câte o orgie cu stră-stră-strănepoate.

– *Spammers!*

Însă până și eu am început să râd.

28

TORRO

Până la urmă se dovedește că sunt un legionar jalnic. Primele două săptămâni nu sunt chiar atât de rele, pentru că se aseamănă cu antrenamentele pe care le-am efectuat cu miliția din Colonia 225. Facem marșuri lungi, tragem la țintă cu aceleași carabine vechi și alergăm în curse cu obstacole. Chiar nu mă deranjează, deși o mulțime de recruți încep să se enerveze după primele câteva zile. Își imaginaseră că deja aveam să zburăm de colo colo și o să ne jucăm cu tot soiul de arme, care să tragă cu fulgere și mingi de foc și așa mai departe. Aproape că-mi pare rău pentru Mersh, care pare tare dezamăgit. Singurii care nu par deranjați sunt nomazii. Ei fac pur și simplu tot ce le cere bătrâna Sorril și de-abia dacă rostesc câte un cuvânt. Apoi, într-o dimineață, Sorril ne dă jos din pat mai devreme decât de obicei și ne spune să ne prezentăm la armurărie. Azi va avea loc prima noastră lecție de antrenament în tactici de luptă cu arme îmbunătățite.

În armurărie ne așteaptă un munte de bucăți de metal curbate, ce seamănă cu cochiliile crabilor sau ale homarilor. Sorril ne spune că sunt cea mai bună protecție pentru trupele de infanterie pe care le are Legiunea, Armura Amplificată Pan-Climat D–87, deși chiar arată ca și cum cineva tocmai ce-a terminat de mâncat o porție zdravănă de cochilii metalice de crustacee. D–87 sunt echipamente „îmbunătățite“, adică sunt create să funcționeze cu ajutorul thelemitației. Sau, cum s-a exprimat Sorril, ca să ne transforme în „luptători mai eficienți“. Nu sunt sigur ce înseamnă asta mai exact, dar încep să-mi dau repede seama după ce îmbrac costumul D–87.

Unii deja au început să încerce să și le pună pe ale lor, dar întâmpină multe dificultăți. D–87 este alcătuit din foarte multe piese, iar piesele acestea nu se potrivesc foarte bine una cu alta. Ridic una dintre carcase și pare făcută din plumb. Probabil că întregul costum cântărește vreo sută de kilograme. Sorril ne spune să începem cu piesa centrală, care ne va sta pe umeri. Găsesc piesa la care se referă și, chiar dacă este la fel de grea ca toate celelalte, odată ce mi-o trec peste cap, își pierde greutatea cu totul. Când îmi potrivesc următoarea piesă, marginile sale par că se contopesc cu marginile celeilalte. Când termin de îmbrăcat

o jumătate din costum, mi se pare că mă simt *mai ușor* decât înainte.

Spammers a început să râdă de unul singur, ceea ce mă face să-mi închipui că a rămas surprins de cât de ușor se simte costumul, căci el a reușit deja să-l îmbrace aproape pe tot, însă, atunci când mă vede că-l privesc, adoptă o postură de adevărat erou și pricep ce-i atât de comic. Arată aproape exact ca oamenii din picturile de pe zidurile cantinei fabricii din bătrâna noastră Colonie 225. Adică, spuneți și voi, am petrecut atâta timp gândindu-ne la ce prostie ar fi să crezi că legionarii chiar ar purta armuri ca acelea, numai ca să ajungem să aflăm că, de fapt, totul era real.

Partea cu adevărat nebunească se dovedește a fi totuși casca. Spre deosebire de restul costumului, care are o culoare gri-mat, căștile sunt complet transparente, astfel încât să poți vedea prin ele, însă, odată ce ți-ai băgat capul înăuntru, totul devine o clipă negru, ca și cum ai clipi, apoi, când poți vedea din nou, lumea întreagă s-a schimbat. Nu mi se mai pare că privesc prin viziera unei căști. Nici măcar nu-mi mai dau seama că încă am capul într-o cască. Însă, brusc, aerul are un gust mai curat, culorile sunt mai strălucitoare decât de obicei și pot auzi cu mare claritate tot ce se întâmplă în jurul meu.

– Știu de ce au ignorat căștile acestea când au pictat zidurile, spune Spammers.

Și vocea lui sună diferit, ca și cum aș putea distinge *mai multe* detalii la ea decât înainte.

– Arăți *fioros*, băiete.

În jur nu se află nicio oglindă și nimeni altcineva nu mai poartă cască, așa că mi-o scot pe-a mea, însă a devenit din nou transparentă.

– Cum arătam? îl întreb pe Spammers.

– Cumva te-ai uitat direct la mine? întreabă Hexi.

Se îmbrăca exact lângă mine și de aceea știu că ea e cea care vorbește, nu altcineva, căci glasul îi sună complet diferit, mai jos și oarecum reverberant. Și nici nu mai arată ca Hexi, chiar deloc. Are toată armura pe ea, inclusiv casca, iar aceasta nu mai este transparentă, ci gri, la fel ca restul pieselor. Unde ar trebui să aibă fața se află doar șiruri de linii galbene, pâlpâitoare. Arată oarecum întrerupte liniile astea, ca și cum ar merge în zigzag dintr-un punct situat în centru spre margini, ca o fereastră lovită de o piatră.

Îmi ia o secundă să-mi recapăt răsuflarea.

– Hei, Hex! spun eu. Cum de ți-ai pus-o atât de repede?

Hexi își scoate casca iute și se uită la ea. Partea din față a devenit transparentă aproape imediat.

– Am avut-o tot timpul, răspunde ea, părând oarecum confuză.

Se dovedește că D–87 sunt concepute astfel încât, atunci când le porți, poți vedea prin căștile celorlalți. Lucru care ușurează foarte mult comunicarea dintre oameni sau cam așa ceva. De asemenea, poți vorbi cu ceilalți, chiar dacă se află foarte departe de tine, la fel ca o stație radio, numai că mai bună, iar în afara costumului nu se aude niciun fel de zgomot, în caz că vrei să te furișezi neauzit în preajma cuiva. Și acesta este doar începutul.

După ce ne îmbrăcăm cu toții, Sorril ne pune să reluăm aceleași exerciții din ultimele săptămâni, numai că acum sunt mult mai ușoare, aproape distractive. Poți sări cu ușurință peste tot felul de obstacole, poți alerga cincizeci de kilometri și nici măcar nu obosești sau poți trage cu pușca ținând-o cu o singură mână și să lovești ținta ca și cum ar fi cel mai ușor lucru din lume. Îmbrăcat cu D–87, orice recrut este suficient de rapid și de puternic încât să doboare un detașament al miliției. Putem vedea și auzi lucruri așa cum nu puteam înainte, ba chiar putem simți lucruri din apropiere, fără ca măcar să privim în direcția lor. Mă face să mă întreb de ce am petrecut atâta timp antrenându-ne normal, până ce ajungem la sfârșitul zilei, când Sorril ne conduce spre o ultimă cursă cu obstacole.

Se află în partea cealaltă a taberei, la noul traseu mă refer, aproape de pădure. Arată la fel ca toate celelalte pe care le-am parcurs până acum, plin de ziduri pe care să ne urcăm, rampe și inele rotitoare și tot așa. Singurul lucru care diferă este că în anumite locuri arborii și pământul, traseul, în general, sunt acoperite de petice de zăpadă.

Imediat oamenii încep să se înghiontească și să se hlizească. Ieri l-am fi considerat un traseu dificil, dar acum nu mai există nimic de acest gen, căci avem pe noi costumele D–87. Nici măcar porțiunile înzăpezite nu vor reprezenta o problemă, căci D–87 sunt construite ca să ne țină de cald și-n vidul cosmic, deci cui îi mai pasă de nițică zăpadă? Dar sigur e ceva la mijloc cu exercițiul ăsta. De vină o fi mirosul ciudat din aer. Îmi aduce un pic aminte de locul în care am coborât din trenul care ne-a adus din bătrâna C–225.

Îmi dau seama cum stă treaba când primul recrut lovește o porțiune înzăpezită și pur și simplu se prăbușește la pământ. Unde se află zăpadă nu există thelemitație, iar costumele noastre D–87 nu funcționează. Chiar dacă sunt pregătit pentru asta, tot rămân surprins când casca mi se opacizează dintr-odată și mă trezesc holbându-mă printr-o vizieră transparentă și, în același timp, tot costumul capătă o greutate incredibilă. Chestia asta cântărește probabil cel puțin o sută de kilograme. Măcar nu mă prăbușesc ca bolovanul, cum au pățit ceilalți. În momentul în care ajung la finalul traseului, de-a lungul căruia costumul D–87 când mi-a funcționat, când nu, transpir ca nebunul și sunt atât de obosit, încât de-abia mai stau în picioare.

De aceea se numește „Tabăra de Margine“: pentru că este ridicată exact acolo unde thelemitația ce vine dinspre oraș în vale se termină. Când ai de-a face cu thelemitația, trebuie să știi că aceasta formează un fel de dom imens în jurul sursei. Spațiul din interiorul domului se numește „umbră“, iar spațiul din exteriorul acestuia se cheamă „eter“. Dacă te afli în umbră, ai la dispoziție o rezervă nesfârșită de thelemitație, însă când ești în eter, tot ce este îmbunătățit capătă o greutate colosală.

Optio Sorril ne spune că trebuie să fim în stare să supraviețuim în ambele situații. Unele bătălii se mută atât de iute, încât sursa ta ar putea ieși din raza de influență în orice clipă, lăsându-te în întuneric. Acesta reprezintă un alt mod de-a te referi la eter. Întuneric. Costumele D–87 sunt făcute să te țină în viață aproape oriunde, însă, fără thelemitație, devenim aproape inutili în luptă, așa că trebuie să fii pregătit să găsești din nou drumul spre umbră ori să poți rezista măcar până la sosirea ajutorului.

Este un gând destul de îngrijorător, să te afli într-o lume fără aer ori pe care temperatura să fie atât de joasă, încât să îngheți bocnă în mai puțin de două secunde sau într-o lume în care ai fierbe într-o clipită și, dintr-odată, singurul lucru care te ține în viață să fie costumul ăsta greu ca plumbul și micul tanc cu aer atașat ca rezervă în caz de urgențe. Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, dar nu e chiar atât de ușor când bătrâna Sorril ne reamintește tot timpul că trebuie să fim pregătiți pentru orice, altfel Tărâmurile ne vor ucide cu mult înaintea lui Romeo. Dacă e să te iei după Optio Sorril, aceasta este partea în care vom afla ce tip de legionar zace în noi.

Am impresia că legionarul din mine se dovedește a fi incredibil de incompetent. Ramura Legiunii pentru care suntem antrenați și în care vom fi repartizați, adică infanteria, se numește „milites“. În Colonia 225 eram un soldat destul de bun, însă aici cred că sunt unul dintre cei mai slabi militari din toate timpurile. Sincer să fiu, cel mai prost. Chestia e că, dacă lupți împotriva Valentinilor, trebuie să faci mult mai mult decât să găsești ceva în spatele căruia să te ascunzi atunci când tragi cu pușca în orice mișcă, ceea ce, dacă stai să te gândești, reprezintă, de fapt, cam toată strategia celor din miliția coloniilor.

În Legiune, tot trebuie să fii în stare să te ascunzi și să tragi, firește, deși în mare parte a timpului ți se oferă ceva în spatele căruia să te ascunzi. Legiunea are niște chestii numite „platforme de asalt“, care în principiu sunt mici spații drepte suficient de încăpătoare încât să țină cam zece milites, cu toții înconjurați de scuturi și bariere și așa mai departe, care să te protejeze atunci când încep împușcăturile. Problema cu aceste platforme de asalt este că, tu fiind în cea mai mare parte a timpului pe una dintre ele și trăgând în tot ce mișcă, aceste chestii idioate zboară sus, la mare înălțime. Când bătrâna Sorril ne-a arătat bătălia de pe

Tărâmul acela verde și mucegăit, zidul pe care l-am văzut plutind pe cer, cel care părea făcut din fum, era, de fapt, alcătuit din sute și sute de platforme de asalt, toate plutind la grămadă, una peste alta, iar fiecare era înțesată de milites ca mine.

Așa că noi vom sta pe bătrânele noastre platforme, plutind pe cer, în timp ce chestiile jumătate-păianjen, jumătate-câine vor încerca să ne ucidă. Și, mai rău de-atât, odată cu începerea bătăliei, nu există nicio garanție că vom reuși să rămânem pe propria noastră platformă cretină. Platformele de asalt vor fi manevrate în funcție de ce se întâmplă în bătălie, adică de multe ori va trebui să ajungem pe alte platforme, în funcție de unde sunt concentrate mai multe încleștări sau ceva de genul ăsta. Dar, nu uitați, platformele plutesc în aer toate, așa că nu poți sări pur și simplu de pe una pe alta, de parcă ai alerga de la un pom la altul, cum procedam în bătrâna C–225 când ne luptam cu sălbaticii. Trebuie să înveți să *zbori* cumva. Asta e partea care-mi dă cele mai mari bătăi de cap. Zborul.

Vedeți voi, unul dintre lucrurile de care sunt în stare costumele D–87 este să modifice gravitația. Vorbesc serios. Deși totuși nu afectează decât costumul și pe cel care se află în interiorul lui. De fapt, te lasă să alegi modul în care te atrage gravitația. Să spunem că stai pe pământ ca un om normal, sănătos, dar vrei să ajungi la ceva aflat deasupra ta. Îți poți inversa gravitația personală și vei cădea *spre* cer. Așa se și numește: „gravitație personală“. Mai poți face în așa fel încât să devii complet lipsit de greutate, și așa ne învață să ne mișcăm de pe o platformă de asalt pe alta. Stai pe o platformă și te împingi în picioare, apoi plutești până ce ajungi pe următoarea, după care îți modifici gravitația pentru a rămâne acolo. Platformele au două părți la fel, așa că există întotdeauna un loc pe care să poți ateriza. Dacă ai nevoie să ajungi foarte repede undeva, trebuie să *cazi* în acea direcție, apoi să-ți inversezi GP-ul [7] în ultima clipă, ca să nu aterizezi prea dur și să te storcești. Și *așa* vom lupta împotriva Valentinilor: toată lumea va zbura, va cădea și se va roti de colo colo, prin aer. Mă ia amețeala doar când mă gândesc.

Traseul cu obstacole pe care ni-l oferă bătrâna Sorril pentru a ne antrena cu gravitația personală este aproape imposibil. Cel puțin pentru mine. Spammers, Mersh și Hexi se prind destul de repede. Dar eu sunt groaznic. Uite, de exemplu, alerg pe o pantă în jos, apoi ajung la un puț și, deși știu că trebuie să-mi inversez GP-ul astfel încât să mă deplasez cu capul în jos pe scara de deasupra puțului, tot cad în el ori ratez scara și mă prăbușesc rostogolindu-mă în sus, spre cer, până ce mă încurc în plasele de siguranță atârnate în jurul traseului ca să-i prindă pe proștii ca mine. Din nu știu ce motiv, nu reușesc să bag la cap. De cele mai multe ori ajung să vomit în cască, iar asta se întâmplă cel puțin o

dată pe zi. Eu, unul, nu știu dacă există ceva mai dezgustător decât să vomiți în propria cască.

– Încearcă să nu-ți imaginezi că zbori, mă sfătuiește Spammers.

Suntem în armurărie, iar eu mă străduiesc să-mi spăl voma după o cursă deosebit de jenantă. Mi-au rămas bucățele de ou și-n păr.

– Imaginează-ți că orice suprafață ar fi propria ei planetă. Lumea e rotundă, așa că, oriunde ai păși, josul este o direcție un pic diferită. Dacă ai păși pe cealaltă parte a planetei, ai fi cu capul în jos față de unde ești acum, dar nu te vei simți ciudat, pentru că nouă ni se pare mereu că lumea este plată. La fel stă treaba și cu platformele. Pământul este acolo unde stai tu.

– Foarte profund din partea ta, Spams! spun eu în timp ce-mi clătesc casca încă o dată.

Costumele D–87 se descurcă destul de bine când vine vorba să-ți ferească fața de vomă, odată ce-ai terminat de vomitat și toate cele. Știu că Spammers dorește să mă ajute, doar că nu am deloc chef de el acum.

Astăzi a fost și mai rău decât de obicei. Bănuiesc că a avut loc un atac asupra orașului cu ceva vreme în urmă, căci toată lumea pare încordată. De aceea au organizat acea extragere suplimentară, cea în urma căreia am fost chemați eu, Spams și Hexi, iar acum toată Legiunea este în alertă maximă. Oricum, se făceau exerciții în oraș, iar bătrâna Sorril ne-a luat și pe noi, pentru a ne arăta cum este să te afli în mijlocul unei lupte. Imediat cum am ajuns acolo, au început să tragă Tunurile Orașului. Mai fusesem în oraș doar de câteva ori de când începusem antrenamentul și crezusem că erau clădiri, însă, de fapt, sunt tunuri uriașe, și jur că ai senzația că vei muri atunci când încep să tragă. Te simți de parcă un zgomot extraordinar de puternic își face de cap cu urechile tale timp de câteva secunde, numai că Tunurile Orașului nu-și fac de cap doar cu urechile tale. Ci și cu ochii, cu limba și cu creierul tău. Iar în timp ce acestea trăgeau, bătrâna Sorril ne-a pus să facem exerciții. Nicio surpriză că nu am reușit.

– Sau ai putea să încerci să-ți ții micul dejun în stomac, îmi sugerează Mersh.

Glumește, desigur, dar tot mă enervează. Mersh se descurcă destul de bine cu GP-ul și e un adevărat șoc că se dovedește mai bun decât mine la ceva. Priveliștea tunurilor îl întărâtă foarte tare pe Mersh, iar acest lucru îl transformă într-un nesimțit și mai mare decât de obicei. Vreo doi recruți râd de parcă Mersh ar fi zis cea mai amuzantă glumă din lume.

– Foarte util, Mersh, spune Hexi. Nu-ți face griji, Torro, mă încurajează ea. Optio Sorril spune că unora le ia mai mult timp să

se acomodeze cu modificarea gravitației. O să te obișnuiești și tu cât de curând.

Doar că nu mă obișnuiesc curând. Ba chiar devine mai rău, deși nu credeam că ar fi posibil. Antrenamentele devin din ce în ce mai dure, apoi, după ce am făcut cunoștință cu Tunurile Orașului, începem să le auzim aproape zi de zi, chiar și din Tabăra de Margine, unde ne antrenăm noi. Și aici activitatea este în toi. Alte divizii ale Legiunii încep să desfășoare exerciții în vale, apoi, curând, nu mai poți merge aproape nicăieri fără să riști să fii aruncat în aer. Au un fel de chestii numite „equi“, care sunt, de fapt, niște versiuni gigantice ale costumelor D–87, doar că oamenii din interiorul acestora se pot folosi de thelemitație și fără ajutorul armelor îmbunătățite, cum ar fi lazelele și altele asemenea lor. Băieții *aceia* pot face niște chestii cu adevărat nebunești. Practic, pot da foc unei păduri aproape fără pic de efort sau pot modifica gravitația – cam cum procedăm noi cu GP-urile noastre, doar că ei o pot folosi asupra *altor* oameni, de pildă ca să-i strivească în timp ce aleargă. Iar asta, dacă nu te calcă în picioare mai întâi ori nu-ți zboară căpățâna sau mai știu eu ce. Mersh nu se mai satură privindu-i.

Cât ai clipi, începe să-mi fie greață chiar înainte să mă rotesc și să mă prăbușesc de-a lungul traseului pe care exersăm. Deci, în timp ce alți recruți pot face tot felul de chestii extraordinare, cum ar fi să sară și să se răsucească în aer, aterizând și rămânând pieziș în raport cu pământul, plutind la cinci metri deasupra cestuia, ori să alerge de-a lungul unei bârne în echilibru, care se întâmplă să fie legată la fel ca un enorm șiret de gheată, eu doar cad ca prostul în fund sau mi se face rău în cască. Îmi dau seama că toți s-au săturat de mine, chiar și bătrâna Optio Sorril, care nu pare că s-ar putea supăra pe cineva.

Într-o zi, cam pe la mijlocul antrenamentului de seară, ea mă cheamă chiar din mijlocul traseului.

– De ce-ai rămas în urmă, recrut? mă întreabă ea.

Nu se înșală – la rămasul în urmă, mă refer. Traseul de azi seamănă cu un cârcel de viță-de-vie ondulat, cu ramuri ce se răsucesc în toate direcțiile. Rămăsesem privindu-l de jos în sus, în căutarea unei căi de pe care să nu cad iar ca bolovanul. Deja simt cum mi se face greață, deși nici măcar n-am început să mă mișc.

– Mi-e puțin teamă că o să mi se facă rău, doamnă, îi răspund eu.

– Și așa intenționezi să te comporți când ai să-i întâlnești pe Valentini?

– Nu este vorba de intenție, doamnă, îi spun. Doar că așa se întâmplă de cele mai multe ori. Deci, da, cred că așa va fi. Dacă te gândești mai bine. Logic, vreau să spun.

Se vede că bătrâna Sorril s-a săturat până peste cap de mine, după felul în care stă acolo, ca și cum m-ar privi de sus în jos, amenințător, chiar dacă e mai scundă decât mine.

– Te-am observat, recrut, continuă ea. Nu există absolut nimic pe lumea asta care să te împiedice să devii un legionar exemplar. Problema este că tu nu depui suficient efort. Nu ești singurul recrut care urăște faptul că a fost adus aici sau primul care-i permite furiei îndreptate împotriva celor pe care-i consideră responsabili – eu, colonia ta, Principatul – să se interpună între el și antrenamente. Dar nu se mai poate continua astfel.

În ultimul timp nu mă mai gândisem la modul în care am părăsit Țărmul de Granit sau la cum a făcut bătrânul Cranely să fiu extras pentru ca altcineva să nu mai ajungă pe Front, însă acum o fac. Iar lucrul ăsta mă înfurie teribil. Și încep să mă gândesc că poate ar fi fost mai bine ca voi, Pripi nemernici, să nu mă fi ținut o viață întreagă, care și-așa a fost de căcat. Poate că am fi putut face astfel de antrenamente în bătrâna C–225, așa încât să fi avut și eu șansa să mă obișnuiesc cu căcaturile astea înainte de-a fi târât în altă lume, unde să fiu înfulecat de niște extratereștri devoratori de oameni. Probabil că m-aș simți destul de bine după ce i-aș scuipa toate astea în față lui Optio Sorril, dar mă abțin.

– La începutul antrenamentului v-am promis că voi face un voluntar din fiecare recrut, continuă bătrâna Sorril. Pentru cei mai mulți dintre voi, să afle că suntem angrenați într-o bătălie ce are ca miză însăși supraviețuirea speciei noastre este suficient. Dar, dacă salvarea vieții tuturor celor care mai trăiesc pe lumea asta nu te motivează, te rog să găsești de urgență un motiv, căci nu am de gând să trimit un legionar incompetent la luptă. Te vei oferi voluntar pentru a lupta ori te vei oferi voluntar pentru beciuri. Alegerea îți aparține.

29

TORRO

A doua zi Sorril ne anunță că vom lua parte la primul nostru exercițiu oficial de luptă. Vom avea de urmat un scenariu real de luptă, cu o misiune de îndeplinit și toate cele. Privește drept la mine când menționează partea cu misiunea, de parcă faptul că avem o misiune ar trebui să însemne ceva în plus pentru mine. Probabil vrea să-mi dau seama că va trebui să fac ceva mai mult decât doar să termin exercițiul. Trebuie să-mi găsesc *motivarea*. Discursul pe care mi l-a ținut sigur n-a făcut-o. Bine, am dus la bun sfârșit exercițiul, deși de o mie de ori mai lent decât restul recruților. Dacă nu mă voi strădui suficient să lupt alături de ceilalți, cred că bătrâna Sorril va decide în cele din urmă să mă azvârle în închisoare, pentru a nu le mai sta în drum.

Misiunea noastră de astăzi este destul de simplă: să omorâm cât de mulți Valentini putem. Firește, nu vor fi Valentini *adevărați*. În locul lor, vom folosi niște chestii numite „sfere-V“, care, în principiu, sunt niște ținte în mișcare care vor trage în noi. Vom fi împărțiți în detașamente, iar detașamentul care va distruge cele mai multe sfere-V va primi o masă specială și va fi scutit de corvezi o săptămână întreagă. O mulțime de recruți se uită la mine când Sorril menționează faptul că este o competiție. Știu la ce se gândesc cu toții. Vor să câștige și știu că, dacă mă vor avea și pe mine în detașament, nu vor avea nicio șansă.

Călătorim așa cum se deplasează adevărații milites spre o bătălie adevărată, folosindu-ne de așa-zisele „fortărețe tetra“. O fortăreață tetra este în principiu un amalgam de platforme de asalt unite între ele pentru a forma o minge imensă, straturi peste straturi de platforme, având câțiva oameni în centru pentru a le manevra. Noi, milites, urcăm la bordul acestor platforme și așteptăm acolo până ce fortăreața ne va transporta pe câmpul de luptă. Când ajunge acolo unde trebuie, platformele de asalt se desprind și se lansează. „La fel ca semințele unei păpădii“, după cum se exprimă bătrâna Sorril. Ne-a mai arătat niște imagini din acelea mișcătoare de-ale ei, iar fortărețele acelea chiar arătau ca păpădiile, cu toate componentele desprinzându-se și plutind departe una de alta. Odată ce platformele noastre sunt detașate, trebuie să facem manevre pentru a ne ocupa pozițiile, adică să alcătuim un zid și orice alt gen de formație care se potrivește

tipului de luptă pe care-l exersăm. Ne-am antrenat zburând de colo colo pe platforme, însă de data asta vom folosi o fortăreață tetra adevărată și vom avea și o sursă adevărată, pe care va trebui s-o protejăm.

Cam asta contează într-o luptă, atunci când chiar trebuie să intri într-una – sursa. Sau sursele, depinde de câte participă. Termenul oficial este „fontani“, nume pe care l-au inventat Pripii pentru ele, însă de cele mai multe ori este mai simplu să le spui pur și simplu „surse“. În principiu, luptele se dau în jurul unui fontanus, ceea ce are logică, deoarece cu ajutorul lor putem avea thelemitație. Neavând sursă, nu ai nici thelemitație, iar neavând thelemitație înseamnă că vei muri. Dacă Valentinii îți capturează sursa, te pot ataca și doborî ca și cum n-ai mai avea nicio putere. Și Valentinii au sursele lor – cele de tip 0 sau Zero, mai pe scurt –, iar dacă noi reușim să anihilăm sursele bătrânului Romeo, la Zero mă refer, cum ar fi să le ucidem, să le prindem în capcană ori să le facem să fugă, atunci, mai mult sau mai puțin, am cam câștigat lupta. Majoritatea soldaților Valentini se autodistrug imediat ce rămân în întuneric. Noi, ca milites, avem datoria să luptăm în prima linie a bătăliei, să ne protejăm sursele și să ajungem în poziții care să ne permită să-i urmărim pe Zero. Mai sunt multe alte lucruri, desigur, însă cam asta este ideea de bază.

Pentru acest exercițiu vom avea cu noi o sursă adevărată, iar sarcina noastră va fi să ținem sferele-V la distanță de ea. Orice detașament care permite sferelor-V să treacă de el este automat descalificat. Bătrâna Sorril a ajuns la jumătatea explicației despre diferitele moduri în care ne putem organiza în formații, când cineva din spate începe să râdă. Este unul dintre nomazi, tipul acela înfricoșător, Thom. A trebuit să-și radă barba și să-și tundă părul, dar arată la fel de înfricoșător.

– Vrei să adaugi cumva ceva, recrut Thom? îl întreabă Sorril.

În mod vădit, pare destul de enervată de întrerupere, dar rămân surprins când ea îi pune o întrebare lui Thom în loc să-i ordone să plece. El nici măcar nu vorbește auxiliara.

– Pioni, răspunde Thom cu accentul său grosolan de nomad și cu un zâmbet larg pe chipu-i plin de cicatrice. Suntem simpli pioni.

N-am mai auzit până acum cuvântul „pioni“, dar bănuiesc că restul nomazilor îl știu. Și încep toți să râdă.

Am impresia că Thom a zis ceva cu adevărat urât, însă lui Sorril pare că nu-i pasă.

– Îți mulțumesc pentru intervenție, recrut! îi răspunde ea. Te rog să te abții de la orice viitoare comentarii până la terminarea ședinței!

Nomazii nu mai adaugă nimic, dar continuă să rânjească în tot acest timp.

La sfârșitul ședinței, Sorril ne împarte în detașamente. Fiecare detașament este alcătuit din zece oameni, suficienți ca să umple o latură a platformei de asalt. În cadrul Legiunii, fiecare detașament de milites are un lider, numit „decurion“, care dă ordine și toate cele. Decurionii sunt de obicei milites mai experimentați, care au fost antrenați pentru a conduce, însă, pentru acest exercițiu, funcția asta va fi exercitată tot de recruți.

Eu nu sunt ales ca decurion, firește, însă Mersh, Spammers și Hexi sunt selectați. Sunt recruți cu adevărat buni, deja se vede. Ba chiar eu ajung în detașamentul lui Mersh. Nimeni nu se bucură din cauza asta. Ceilalți recruți cred că deja soarta le e pecetluită, că vor pierde avându-mă pe mine în echipă, iar mie nu-mi face o plăcere deosebită să primesc ordine de la Mersh. Totuși Mersh se comportă admirabil față de ideea că le-aș putea diminua șansele de-a câștiga.

– Stai mai ferit și încearcă să nu strici nimic, mă îndeamnă el, dându-mi un pumn în umăr.

Exercițiul începe destul de bine sau, oricum, nu foarte rău. După terminarea ședinței ne punem costumele D–87 și ne aliniem pentru a fi suiți în fortăreața tetra. Aceasta ne așteaptă pe un câmp din spatele barăcilor, o bilă enormă, de un cenușiu întunecat, pe care sunt pictate câteva numere galbene, ce plutește la trei metri deasupra solului.

Pentru a pătrunde în interiorul ei trebuie să ne folosim gravitația personală. Încerc să mă gândesc la fortăreață ca la un fel de planetă, așa cum mi-a explicat Spammers, ceea ce nu este chiar dificil, din moment ce oricum seamănă cu o minge imensă. Funcționează. Aproape că nici nu mă simt amețit, chiar și când mă trezesc înăuntru, iar acolo trebuie să fug repede pe podeaua curbată pentru a-mi găsi platforma.

Foarte mulți recruți ne însoțesc astăzi pentru acest exercițiu, veniți din alte tabere de margine și alte locuri asemenea, așa că durează destul de mult până ce se îmbarcă toți, dar, în cele din urmă, o voce subțire ne anunță în căști că fortăreața a început să se înalțe. Deși nu simțim deloc că urcăm. Pereții și podeaua nu vibrează și nici nu scot alte zgomote de genul ăsta. Probabil că nici nu mi-aș da seama că ne mișcăm dacă vocea aceea subțirică n-ar ciripi în continuare pentru a ne aminti ce departe ne aflăm acum față de punctul de lansare. Stăm cu toții aliniați, la detașamentul meu mă refer, cu spatele lipit de o latură a platformei de asalt care va intra prima în luptă, iar Mersh începe să ne explice ceva mai amănunțit vechea strategie pe care o vom pune în aplicare, ordonându-le tuturor să caute cea mai mare concentrare de sfere-V spre care să țintească.

Cred că m-a luat valul o vreme, căci următorul lucru pe care-l aud este răcnetul lui Mersh:

– Zece secunde până la lansare!

Apoi vocea din cască îmi repetă același lucru și ne trezim brusc că platformele din jurul nostru au început să se desprindă, iar noi ne aflăm în mijlocul cerului.

E o zi însorită și senină, iar noi suntem mult, mult deasupra pământului. Aproape c-am uitat că este iarnă, deși tot ce se află sub noi este învelit în zăpadă. Dincolo de marginea platformei pot vedea o pădure complet acoperită de nea, ai cărei copaci se fac din ce în ce mai mici. Alte platforme plutesc în jurul nostru, pline cu recruți pe ambele laturi, și mă bucur că n-am ajuns pe latura orientată spre sol. În timp ce privesc de jur împrejur, îl aud pe Mersh zbierând la mine să-mi ocup poziția. Toți ceilalți sunt deja lipiți de peretele din față al platformei, gata să tragă. Ajung cu greu la el și-mi pregătesc arma, în timp ce primele sfere-V își fac deja apariția.

Toți recruții sunt înarmați cu lazele, așa cum ar avea și într-o bătălie adevărată. Sunt mult mai ușor de utilizat decât carabinele de la miliția coloniei. În primul rând, nu trebuie să-ți faci griji din cauza vântului și a distanței ori a mai știu eu ce, căci lazelele trag cu energie, în loc de gloanțe. De fapt, cu vechiul lazel mă descurc destul de bine, cel puțin când trag în ținte mobile, iar asta include, în principiu, și sferele-V.

Sferele-V vin spre noi ca o perdea de ploaie, iar platformele noastre se rotesc pentru a le înfrunta, în timp ce Mersh răcnește la noi să deschidem focul. Un alt avantaj al lazelelor este că poți trage la nesfârșit cu ele și nu vor rămâne fără muniție atâta timp cât te afli în apropierea unui loc cu thelemitație, așa că lăsăm sferele-V să se apropie de noi fără teamă. Oriunde trag, o sferă sau alta dispare într-un norișor alb-albăstrui, însă de-abia am început, că se și retrag, dispărând în înaltul cerului. Platformele noastre nu întâmpină probleme în a ține ritmul cu ele, așa că le urmărim pur și simplu, răspândindu-ne astfel încât toată lumea să aibă o țintă clară. Ne deplasăm destul de repede, însă costumele ne împiedică să simțim acest lucru, așa cum ne împiedică să simțim frigul sau vântul, chiar dacă suntem mult deasupra solului – probabil la vreo trei sau patru kilometri altitudine. Destul de repede ne trezim că intrăm și ieșim cu mare viteză din norii aceștia groși, ale căror coloane uriașe se înalță în fața noastră la fel ca munții.

Deja acum am rărit destul de mult sferele-V folosite pe post de ținte. Au mai rămas doar câteva, care se învârt în jurul nostru, trăgând în noi. Însă, chiar când suntem pe punctul de-a ocoli un nor foarte înalt, un nou roi de sfere-V răsare de nicăieri, îndreptându-se direct spre noi. Mersh strigă la toți să țintească spre partea din față, acolo unde sunt cele mai multe sfere-V, dar, deși zona rămâne tot timpul învăluită în lumină albastră, sferele continuă să atace. După doar câteva secunde, devine limpede că se vor izbi de noi. Chiar și eu îmi dau seama.

– Desfaceți-le! mugește Mersh.

Lazelele pot mai mult decât să tragă ace albastre de lumină. Sunt construite și pentru lupta corp la corp. Au prins de ele ceva asemănător cu baionetele pe care le aveam în bătrâna C–225. Trebuie doar să desfaci lazelul în două bucăți, astfel încât să rămâi cu o bucată în fiecare mână, apoi fiecare piesă se transformă într-un fel de armă. Într-o mână ai ceea ce noi numim lama, în principiu un fel de cuțit mai lung, de aproape un metru, în cealaltă apărătoarea, care este un fel de scut. Ambele sunt făcute din aceeași energie alb-albăstruie pe care o trag lazelele, doar că mai rezistente. Lama este un fel de concentrare a o sută de lovituri directe, iar apărătoarea poate para orice, chiar și o lovitură de lamă.

„Desfaceți-le!“ reprezintă ordinul lui Mersh de-a ne scoate lamele, așa că facem cu toții câte un pas în spate, îndepărtându-ne de peretele platformei, și ne ocupăm de lazele. Într-o clipită, toți ținem într-o mână lama, iar în celalaltă apărătoarea. Chiar la timp, căci sferele-V s-au apropiat și mai mult. O mulțime de războinici Valentini au lame asemănătoare, dar, din fericire, nu și sferele-V. În locul lor, ele au mici puncte pâlpâitoare cu care încearcă să te lovească. Dacă te atinge vreunul, detașamentul tău pierde puncte. Și, de asemenea, te și doboară la pământ.

Câteva secunde toată platforma e ocupată cu măcelărirea sferelor cu săbiile. Mă înspăimântă gândul că unul dintre noi ar putea lovi din greșeală un alt recrut, ceea ce ar fi la fel de grav ca a fi spintecat de un Valentin, însă destul de repede rămân doar câteva sfere-V, apoi niciuna. N-am mai lăsat nici măcar una întreagă. Tot detașamentul este destul de mulțumit, mai ales eu, căci se pare c-am reușit să trec cu bine peste exercițiu, fără să mai stric ceva. Poate că nu am obținut noi cele mai multe puncte, dar cel puțin n-a mai fost din vina mea.

Apoi, brusc, toate căștile devin negre, și când putem vedea din nou, culorile și sunetele par diferite. O fracțiune de secundă n-am idee ce s-a întâmplat, apoi platforma începe să se încline, și înțeleg: am rămas în întuneric. Nu știu ce s-a întâmplat, dar sabia și apărătoarea au dispărut, iar acum am rămas în mâini cu două bucăți de lazel inutile și-mi pot vedea propria reflexie în viziera transparentă a căștii. Încep să mă întreb de ce încă nu-mi simt greu costumul D–87. Apoi îmi dau seama că e din cauză că ne prăbușim.

E de rău. Adică, ne-am ars cu toții, și eu, și ceilalți recruți. Căci nu avem nici parașute, nici nimic altceva. La fel de bine am putea fi doar niște pietre care stau pe niște pietre mai mari și netede, atât de bine suntem pregătiți de zbor. Mult deasupra noastră au început să se prăbușească și restul platformelor, la fel ca niște bulgări de zăpadă enormi, cu recruții căzând de pe ele cu brațele desfăcute, dând neajutorați din mâini, trași în jos de

costumele grele. Privesc în jur și văd că ceilalți recruți de pe platforma noastră au început să plutească în aer pe măsură ce prindem viteză. Mersh a rămas în spate și-mi aruncă o privire surprinsă, în timp ce platforma se prăbușește în continuare, desprinzându-ni-se de sub picioare.

Dintr-odată, îmi vine o idee. Nu știu de unde, sincer, dar, dintr-un anumit motiv, simt că tot ce trebuie să facem este să rămânem lipiți unul de altul. Întind mâna spre unul dintre mânerele prinse de platformă și mă trag în jos, apoi încep să înaintez, prinzându-mă de recruții pe care-i întâlnesc în cale și făcându-le și lor semn să rămână așa. Nu-i ușor, deoarece platforma a început să se răsucească, iar oamenii plutesc în jurul ei, însă toți ne prăbușim cam cu aceeași viteză, deci aș putea ajunge aproape la toți. Dar mulți alții s-au îndepărtat deja, iar unul din exemple ar fi Mersh, și pentru ei pare destul de greu să ajungă înapoi. Deja am trecut prin nori, iar arborii aceia înveliți în nea se apropie din ce în ce mai repede. Chiar dacă pare fără sens, îi îndemn pe câțiva recruți să formeze un fel de lanț, așa cum a reușit fiecare prinzându-se de glezna celuilalt, astfel încât mă pot răsuci pentru a-i prinde pe Mersh și pe ceilalți.

Doar ce s-a prins de noi și ultimul recrut din detașament, când casca mea clipește din nou și platforma își încetinește căderea, apoi începe să se înalțe. S-a întors thelemitația. Abia avem timp să răsuflăm ușurați, când un nou val de sfere-V țâșnește dintr-un pâlc de copaci înzăpeziți. Eu mă holbez la ele, însă Mersh zbiară la toți să deschidă focul. Câțiva recruți au reușit să-și păstreze lazelele, dar pe al meu l-am pierdut de mult, așa că dau fuga să înhațe unul dintre cele aduse în plus, care au fost prinse pe una dintre laturile platformei, apoi încep să trag și eu alături de restul echipei. De data asta nu mai sunt așa multe sfere-V, ceea ce e bine, căci am rămas singura platformă care chiar ripostează. Majoritatea celorlalte sunt goale, cu recruți plutind în jurul lor, încearcând să revină pe poziții folosindu-se de GP. Când reușesc, detașamentul meu deja a cam distrus tot ce mai era de distrus.

Se dovedește că rămânerea noastră în întuneric a făcut parte tot din exercițiu, că au vrut să testeze ca să vadă cum reacționăm când suntem complet neajutorați. Din moment ce în niciun caz n-am fi putut supraviețui unei astfel de căderi, se aștepta din partea noastră să rămânem pur și simplu agățați de platforme și să sperăm că thelemitația va reveni și nu vom sfârși zdrobiți de sol. Ce am făcut eu a fost singura soluție, nu că ar fi fost vreo tactică genială sau ceva de genul ăsta. Se pare că toată lumea trebuia să rămână împreună. Eu nici măcar nu mi-am dat seama că am plutit cu capul în jos jumătate din timp. Dar acest lucru a însemnat că detașamentul meu a fost singurul pregătit să înfrunte ultimul val de sfere atunci când acestea ne-au atacat, așa că, la sfârșit, când au fost numărate punctele, noi am câștigat de

departe cele mai multe. Pentru prima oară de când am ajuns în Legiunea asta idioată, sunt și eu un mare erou. După ce bătrâna Sorril citește scorurile, detașamentul meu se strânge laolaltă și toți mă bat pe spate, felicitându-mă. Apoi vomit în cască.

Nici măcar nu mă mai deranjează așa de tare voma. Deja sunt leoarcă de transpirație pe sub costumul D–87 și, în orice caz, deja m-am cam obișnuit cu voma. Ba chiar recruții din detașamentul meu cred că e oarecum comic. Tot mai râd de mine, normal, dar într-un mod prietenos. După ce Sorril ne dă liber pentru a merge la cină, Spammers și Hexi vin la noi și Mersh le povestește întreaga tărășenie, având grijă să mă transforme într-un fel de tip dur. Îți dai seama că nu vorbește așa, în dorul lelii, căci pare destul de iritat că nu a fost el cel care a salvat situația și pe noi toți.

Chiar când Mersh ajunge la partea cu rămasul în întuneric, eu o văd pe fata nomadă, pe Naomi, care stă de vorbă cu câțiva recruți. Parcă visez, așa mă simt, căci nu înțeleg ce caută ea aici. Arată complet diferit față de ultima dată când am văzut-o. Părul castaniu îi este pieptănat și legat strâns și poartă o uniformă neagră de-a Pripilor. Mă întristează acest lucru, că Naomi a ajuns în Legiune. Ea totuși nu pare chiar atât de supărată. De fapt, pare chiar fericită. Vorbește cu ceilalți nomazi, iar ei par foarte însuflețiți de un anumit lucru. Nomazii au fost printre puținii recruți care au rămas oarecum lipiți de platforma lor, deși nu cred că acest lucru îi face acum să se arate atât de bucuroși. Chiar și tipul acela, Thom, pare fericit. E greu să-mi dau seama, căci chipul îi este în continuare răutăcios și încruntat, dar cred că reușește chiar să zâmbească.

Mersh e gata să-și termine povestea, iar oamenii încep din nou să mă ia peste picior din cauza vomei, avertizându-mă că trebuie să mă spăl, altfel nu mă primesc alături de ei la masă, așa că îi las acolo și pornesc spre barăci. Aproape că am ajuns acolo, când mă aud strigat:

– Torro!

Este Naomi. Nu sunt prea sigur cum de-a ajuns până aici. N-am auzit niciun zgomot în spatele meu. Dar îi răspund și eu:

– Bună, Naomi! Mă bucur să te văd!

Pare că e pe punctul de-a spune ceva, dar se oprește și mă privește lung.

– Ești plin de vomă, zice ea.

– Da, ăsta sunt eu. Vomitatorul. Știi cum e, cu gravitația și așa mai departe, adică.

Naomi încuviințează din cap, de parcă n-ar fi chiar așa de surprinsă că am vomitat.

– M-am purtat grosolan cu tine când ne-am văzut ultima oară, continuă ea. Tu ai încercat să te porți frumos, iar eu ți-am răspuns

prin dispreț. Aș vrea să-mi cer scuze.

Îmi ia un minut întreg până îmi aduc aminte despre ce vorbește. Pare că totul s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă.

– A, da, sigur, cum zici tu, nu-i nicio problemă, îi răspund. Oricum, ce cauți aici, dacă nu te superi că te întrebi?

– Exercițiul acesta a fost și pentru mine. Instructorul meu mă învață cum să navighez în bătălie. Dorește ca eu să înțeleg că o mulțime de lucruri depind doar de mine.

Nu pricep deloc la ce se referă, apoi îmi dau seama.

– Ești o sursă, asta vrei să zici?

– Da, sunt. Te rog să mă ierți că v-am abandonat pe tine și pe ceilalți camarazi ai tăi. Mi s-au dat asigurări că nu veți păți nimic.

– N-a fost chiar atât de rău. Până acum n-am pățit.

– Mă bucur.

Nu mai adaugă nimic, ci doar rămâne așa, uitându-se la mine, așa că preiau eu inițiativa:

– Despre ce discutați acolo? Tu și prietenii tăi?

Asta o face să surâdă, nu spre mine, ci pentru că-și reamintește ceva.

– Aveam vești bune pentru ei. Sora mea, pe care o crezusem moartă, a fost găsită vie și nevătămată. I-am trimis mamei un mesaj astăzi.

– Hei, excelent!

Brusc, parcă mă simt cu adevărat fericit. Nici măcar nu-i cunosc sora, dar tot mă bucur pentru ea.

Am impresia că Naomi nu e genul de om care vorbește doar ca să se afle în treabă. Adică este evident că se bucură enorm că i s-a întors sora, dar eu tocmai ce-am spus acest lucru, așa că nu mai e nevoie să-l repete și ea. Așa că tot ce spune este:

– Mă bucur că te-am văzut, Torro! Îți sugerez să faci o baie.

E gata să plece, dar eu reușesc să îngaim:

– Hei! Hei, Naomi!

– Da? spune ea întorcându-se din nou spre mine.

Bănuiesc că eu *sunt* genul de persoană care vorbește doar ca să se afle în treabă. De fapt, nu am nimic să-i spun. Vreau doar să mai vorbesc un pic cu ea. Iar acum nu mai știu cum să continui.

– Hei, ce înseamnă pioni? o întreb, căci doar asta îmi trece prin cap.

– La ce te referi? întreabă ea, părând destul de nedumerită.

– I-am auzit pe prietenii tăi rostindu-l cu ceva timp în urmă. Spuneau că suntem pioni.

Naomi se gândește câteva secunde bune, apoi spune:

– Provine dintr-un joc de-al nostru, un joc de strategie, care se numește șah. Are tot felul de piese diferite, fiecare cu rol și însușiri proprii. Pionii sunt cele mai numeroase piese, dar și cele

mai expuse. Șahul este un joc al înfruntărilor, iar pionii reprezintă prima linie.

– Da, m-am lămurit.

Brusc, mă simt rău. Nomazii ăștia au dreptate. Exact asta suntem.

– Pionii sunt mărunți, dar sunt și foarte importanți, îmi explică Naomi.

Probabil că și-a dat seama ce-i în mintea mea. De aceea încearcă să mă ia cu binișorul.

– Am putea juca împreună la un moment dat, îți voi arăta cum. Dar acum trebuie să plec. Mă așteaptă instructorul.

Face un semn din cap spre un tip scund și durduliu, care așteaptă în fața barăcilor. Nu l-am mai văzut până acum și nu știu nici cum de l-a văzut Naomi, din moment ce stă cu spatele la el. Mă pregătesc să mai adaug ceva, dar durduliul pare că tremură și pâlpâie, ca și cum ar fi trecut o umbră prin fața lui. Câțiva recruți, care pleacă la masă, strigă la mine să vin și eu, iar eu le fac cu mâna, ca pentru a-i liniști că vin și eu imediat. Dar când mă întorc iar, Naomi și durduliul au dispărut cu totul. N-am mai rămas decât noi, pionii.

30

RAE

Când am auzit că voi urma cursurile unei Academii de Magie, mă așteptam ca locul să arate oarecum misterios prin obiceiuri și cultură. Printre oamenii mei poveștile reprezintă un fel de monedă, iar în astfel de istorii, vrăjitoarele și vrăjitorii sunt ceva la ordinea zilei. Sunt preferate mai ales de copii, care așteaptă nerăbdători o zi întreagă pentru a mai asculta încă un episod din orice saga ar urma să fie povestită în jurul focurilor, dar același lucru este valabil și în orășele, unde orice menționare a supranaturalului este descurajată din start, devenind astfel un lucru absolut irezistibil pentru toată lumea, mai ales pentru autorități. Una dintre poveștile care mi-au plăcut cel mai mult este cea despre o școală pentru tinerii magicieni, ce se petrecea într-un castel rătăcitor, învăluit într-un mister perpetuu, plin cu monștri și fantome și animat de o zarvă continuă. Acest Oraș Nouă parcă se străduiește din răsputeri să fie exact opusul acelui loc. Deși este construit pe un loc încărcat de magie, pare alcătuit în întregime din linii drepte și curbe simetrice, o geometrie banală și greoaie. Orașul nu forfotește de activitate. Oriunde aș privi, totul pare că se ghidează după o simetrie impecabilă și impunătoare. În călătoriile mele de-a lungul și de-a latul continentului, am ajuns să fac cunoștință cu cei mai respingători localnici, dar acesta este cel mai puțin încărcat de magie loc pe care l-am văzut vreodată.

Academia însăși are un aspect exterior ce sugerează un buncăr ridicat pentru a rezista unui atac concentrat de meteori în flăcări, sau cel puțin asta este impresia pe care mi-o lasă clădirile bolovănoase înșirate de-a lungul liniei sale exterioare, ridicate nu foarte departe de limita orașului. Dincolo de acestea găsesc un oraș în interiorul altui oraș, un labirint de străzi înguste și clădiri suficient de înalte încât să gâdile norii, întretăiate de curți ce variază ca dimensiune de la câțiva pași la o întindere atât de vastă, încât tot tribul meu ar putea-o înconjura cu căruțele de trei ori, și tot i-ar mai rămâne spațiu, toate ridicate pe armături groase ca niște ziduri de întărire, orientate spre centrul Orașului Nouă, unde se înalță coroana de clădiri cunoscută sub numele de For. Cu cât înaintezi, cu atât arhitectura parcă se mai îndulcește, trecând de la lespezi greoaie de piatră masivă la exterior la ceva

ce amintește de o veche biserică în centru, deși întotdeauna ai senzația că te izbești de un zid, de ceva construit să-i țină pe musafirii nepoftiți la distanță.

Dincolo de parapeții înalți și de turnurile abrupte, asemănătoare cu niște colți de stâncă, se mai află o barieră de trecut: „evaluările în vederea admiterii“, care li se cer tuturor nou-veniților la Școala de Retorică a Academiei. Pentru Cadeții de cursă lungă, cei care au absolvit deja Școala de Gramatică, evaluările sunt și mai extinse, desfășurându-se de-a lungul unei luni întregi și garantându-le celor care se fac remarcați un acces mai rapid spre putere și prestigiu. În cazul meu și al altor recruți adunați din afara Orașului Nouă, așteptările nu sunt chiar atât de mari. Consiliul de Examinatori al Academiei mi-a pus la dispoziție o zi și s-a exprimat destul de clar că până și acest interval de timp e probabil mai mult decât necesar ca să arăt de ce sunt în stare.

Nu pot permite ca o astfel de insultă să treacă nepedepsită, însă obiecțiile mele sunt întâmpinate doar cu un monolog despre politica Academiei, care recomandă un astfel de tip de testare parțială ca un mod de a avea grijă de siguranța recruților și de integritatea Examinatorilor. Antrenamentul Academiei este atât de riguros și de aprofundat, mi se spune, încât este lipsit de sens și chiar periculos ca noii recruți să fie supuși aceluiași standard de testare precum cei care au absolvit deja cursurile școlilor inferioare. La sfârșitul primului meu an va avea loc o nouă rundă de examene, cu ajutorul cărora mi se va acorda șansa de-a concura cu ceilalți Cadeți ai Academiei de pe picior de egalitate, însă acum n-aș face decât să irosesc timpul Examinatorilor și să mă și rănesc de-a lungul procesului. Le spun că am deja la activ șapte ani plini de lecții învățate pe cont propriu, dar ei nu fac decât să surâdă și să spună că se îndoiesc că acela ar fi tipul de educație pe care-l primești la Academie.

– Aveți dracului dreptate, le spun eu. Bănuiesc că n-ați avut niciodată ocazia să întâlniți un Călător.

N-au avut, firește.

Locul de desfășurare a evaluărilor de admitere este un teren de exerciții cuibărit în mijlocul unui roi de câmpuri și arene, unele atât de stranii în alcătuire, că nici măcar nu încerc să deslușesc ce soi de activități se desfășoară acolo. Mă simt oarecum ușurată să descopăr că terenul spre care mă conduc Examinatorii se află în mijlocul celui mai puțin supranatural loc ca înfățișare, singura caracteristică ceva mai ieșită din comun a acestuia fiind tendința solului de a-și schimba brusc forma și înălțimea. Un joc este în desfășurare chiar când sosim noi, ceva ce include un pâlc de Cadeți ce aleargă de zor înainte și înapoi peste brazdele care permanent se rearanjează de unele singure în forme de munți și văi, însă competiția este întreruptă brusc, iar jucătorii alungați

fără menajamente, în timp ce terenul se nivelează pentru a se potrivi testării mele, ce constă într-o cursă cu cincizeci de obstacole pe care trebuie să mă cațăr, în jurul unei piste ridicate din pământ special pentru mine.

În loc să-și reia jocurile în altă parte, Cadeții goniți se retrag pe un șir de movilițe din apropiere și încep să scoată răcnete încurajatoare de fiecare dată când termin un tur. Ultimul meu tur este întâmpinat cu un ropot de aplauze admirative și de murmure aprobatoare din partea Examinatorilor atunci când privesc spre cronometru.

– Hai să începem și turul numărul cinci, îl aud spunând pe un tip înalt și bătrân, care are o frunte înaltă și un chip parcă făcut special pentru a privi de-a lungul nasului.

Urmează o explozie de huiduieli și de comentarii batjocoritoare din partea Cadeților ce au rămas pe post de public, care-mi imaginez că speraseră la un rezultat complet diferit. Eu, pe de altă parte, nu am nevoie decât de câteva minute pentru a-mi trage sufletul. Privesc cu îngrijorare cum pistele netede ale terenului se modifică singure într-un amalgam de obstacole și adâncituri și ziduri abrupte, până să-mi dau seama că Examinatorii și-au îndreptat din nou atenția asupra mea.

– Să-i dăm drumul, recrut! rostește bătrânul cu un ton ce pare un amestec de îngăduință și oboseală.

Plictiseala lui vădită îmi gâdilă orgoliul, așa că decid că am să le arăt un exemplu de cum se parcurge „turul cinci“, nu șerpuind elegant printre obstacole, ci întâmpinându-le pieptiș, fără fereală. Tururile unsprezece, cincisprezece și douăzeci și unu primesc același tratament. Când termin turul douăzeci și patru, sunt oprită, pentru ca gulerul care-mi fusese prins spre a fi împiedicată să trișez cu ajutorul magiei să fie inspectat. Aștept plină de satisfacție în timp ce Examinatorii confirmă corectitudinea reprezentației mele, apoi aștept nerăbdătoare și turul cu numărul treizeci în aplauzele furtunoase ale asistenței alcătuite din Cadeți. E o încrengătură de cercuri și bare și puncte de echilibru precar, deși majoritatea pot fi depășite doar cu ajutorul forței mușchilor. Însă cățăratul în copaci, pe stânci sau pe faleze drepte face parte din rutina zilnică a unei iscoade de-a Călătorilor Toamnei, așa că, dacă mi s-ar cere, aș putea rămâne așa, atârnată, toată ziua.

– Cu greu un Cadet din o sută termină turul cu numărul treizeci, îmi mărturisește sec bătrânul Examinator atunci când îl termin și pe acesta, de-abia câștigând onoarea de-a mi se vorbi direct, se pare.

Am descoperit că el este preceptorul Academiei, ceea ce, trebuie să precizez, înseamnă șeful uneia dintre cele trei școli – în cazul său, de Filosofie.

– Lecțiilor voastre le-ar mai trebui niște munți, îi dau eu replica rânjind.

Urmează trasul la țintă. Mi se oferă ocazia să mă odihnesc și să scap de oboseala acumulată în mușchii brațelor, în timp ce din pământ răsare un șir de ținte, la doborârea cărora trebuie să-mi dovedesc priceperea. Sunt bucuroasă să aflu că nu va fi nevoie de nicio magie, din moment ce doar experiența mea în folosirea arsenalului Legiunii îi interesează pe ei, de aceea nu sunt prea nerăbdătoare să încep chiar acum, când în joc este însăși reputația mea. Arma care mi se dă nu diferă prea mult de carabina pe care am tot cărat-o ani la rând în tocul agățat de șaua calului – e doar ceva mai ușoară și cu o cătare mult mai precisă. Odată ce-i apreciez greutatea, încep să dobor țintele cu aceeași ușurință cu care aș rupe petalele unei margarete.

– Duelul fără arme urmează la rând, spune Preceptorul Școlii de Filosofie după o îndelungată consultare cu colegii Examinatori. În mod normal, când se ajunge în acest punct, trebuie să-i punem pe recruți perechi-perechi ca să se înfrunte, însă, din moment ce tu ești singură azi și un pic mai în vârstă decât restul, eu și ceilalți Examinatori ți-am pregătit un partener de duel ceva mai potrivit.

– În regulă. Aduce-ți-l încoace! spun eu. N-are rost să pierdem vremea.

Mulțimea care mă susținea a crescut de când a început examinarea mea, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva adversarul meu stă acolo, printre ei, și așteaptă, însă, când privesc șirurile de Cadeți, văd că au fost cuprinși de un nou val de nerăbdare, stârnit de faptul că preceptorul și-a scos jacheta și și-a pus la gât un guler care împiedică magia să se acționeze. Mă privește pe deasupra nasului lung, rotindu-și gâtul și pocnindu-și degetele.

Pare prea bătrân pentru o luptă dreaptă, dar am văzut destui căpcăuni tineri și grei de cap doborâți de bărbați mult mai în vârstă decât el, așa că știu că trebuie să-l abordez cu mare atenție. Cum era de așteptat, el se apropie cu o siguranță de sine cum n-am mai întâlnit până acum și, deși am de partea mea tinerețea și forța, plus propria mea metodă de-a lupta corp la corp deprinsă printre iscoade, simpla lui economie de mișcări e cea care mă derutează cel mai tare. Dar cunosc și eu câteva trucuri cu care să-l iau prin surprindere o dată sau de două ori și cred că nici nu anticipează dorința mea de-a încacsa niște lovituri pentru șansa de a-i plasa și eu câteva. E limpede că se așteaptă din partea mea să mă comport ca un oponent cinstit și lipsit de aptitudini. Când Consiliul strigă pauză, eu sunt la pământ, scuipând sânge, cu un braț atârnându-mi moale și un ochi vânăt, iar Preceptorul Școlii de Filosofie a Academiei a fost doborât de două ori la pământ și recompensat cu buzele umflate și câteva coaste rupte. Cu un zâmbet însângerat, mă ajută să mă ridic în picioare, în timp ce

spectatorii își răcnesc încântarea de-a fi asistat la un asemenea duel de pomină.

Urmează un fel de pauză, în timp ce eu și preceptorul suntem doftoriciți de un fel de medic specializat ce se numește „chigurrus“. Tehnicile sale sunt asemănătoare cu cea care mi-a vindecat piciorul rupt, căci, într-un minut, eu și oponentul meu suntem ca noi, deși Preceptorul și-a înghițit vreo doi dinți, care, ni se spune, vor crește la loc în câteva zile. Între timp, geografia câmpului nostru de activitate s-a modificat iarăși, de data asta transformându-se într-un șir micuț și aparent banal de cabine și posturi.

Când tipul numit chigurrus mă declară încă o dată aptă pentru continuarea testelor, examinatorii îmi desfac gulerul și mă informează că urmează „o serie de exerciții simple, ce au legătură cu thelemitația“. Publicul format din Cadeți, care aștepta nerăbdător o nouă rundă de înfruntări epice între mine și alte câteva personalități notabile ale școlilor din oraș, erupe într-un cor de huiduieli pline de dezamăgire. Exercițiile sunt simple, e-adevărat, concepute doar pentru a-și face o idee despre talentul meu nativ, o chestie care, sunt sigură, nu-mi va fi de cine știe ce folos.

La cererea Examinatorilor, fac să se materializeze un mic glob de lumină, răcesc un pahar cu apă doar atingându-l, incinerez un buștean și fac ca un măr copt să se usuce și să se scofâlcească. Ultima sarcină implică introducerea unei mingi printr-un cerc aflat la vreo sută optzeci de metri distanță, o problemă destul de spinoasă, căci ghearele cețoase ale forței mele nu se întind chiar atât de departe. Soluția mea, să trimit mingea sub forma unei ghiulele de foc peste câmp, smulge de la Examinatori câteva laude ceva mai viguroase, deși aud și chicote atunci când mingea aterizează, fumegând și dezumflată, pe marginea cercului, zăbovind acolo o clipă, apoi prăbușindu-se în jos, prin cerc.

Bănuiesc că sunt pe punctul de a-mi începe cariera la Academie cu titlul de cel mai capabil Cadet care-a pășit vreodată pe holurile-i bântuite – până ajung la partea de examen în care trebuie să dau un test scris. Sunt condusă într-o sală încăpătoare, plină cu mese lungi, iar acolo sunt supusă celui mai năucitor interogatoriu pe care l-am îndurat vreodată, numit „test standardizat“.

Mami și tati au luat întotdeauna în serios educația copiilor lor, iar eu m-am considerat înzestrată cu o suficientă cunoaștere a lumii și a felului în care funcționează aceasta. Mă pricep foarte bine la calcule, îndeajuns ca să pot ține socoteala cheltuielilor familiei și să le calculez cu ajutorul vechilor și ciudatelor unități de măsură folosite în orășele. Înțeleg corpul uman suficient de bine să-l pot petici când e rănit sau chiar să-l tai și-n felii, dacă este nevoie. Știu care plante pot fi mâncate, care au însușiri

tămăduitoare și la care trebuie să te gândești de două ori înainte să le bagi în gură. Mă pot orienta după stele, pot desena formele de relief cu creion și cerneală destul de fidel și pot recita din memorie pasaje lungi din poeme epice, deși mi s-a spus că reprezentațiilor mele le lipsește cu desăvârșire intonația. Dar întreaga mea experiență de viață de până acum nu este suficientă să pot răspunde măcar la o singură întrebare din test. Nu mă ajută nici faptul că sunt scrise în auxiliară – pe care n-o scriu la fel de bine pe cât o vorbesc –, dar, și dacă n-ar fi pline de termeni necunoscuți și fraze întortocheate, mă îndoiesc că aș putea răspunde la o întrebare din douăzeci.

După câteva pagini îmi dau seama că mi-am epuizat deja toate cunoștințele în materie de calcule și, cât de curând, și pe cele despre științele naturale. Încep să răsfoiesc teancul masiv de coli care reprezintă examenul meu, doar ca să mă lămuresc că și restul este la fel. La sfârșit se află o secțiune dedicată unui curs denumit „mecanică irațională“, care bănuiesc că reprezintă studiul magiei, deși în niciun caz n-am cum să fiu sigură, dacă e să mă iau după problemele care urmează:

1. Explicați trei diferențe importante între dispozitivele ingenice și cele palaketice, citând exemple practice pentru fiecare.
2. Enumerați cele cinci metode canonice pentru fabricarea îmbunătățirilor mixte, alături de stilurile lor sintactice primare și secundare.
3. Descrieți cea mai simplă metodă de-a tăia un pasaj de 3 metri înălțime pe 3 metri lățime printr-un zid din fier solid de 10 metri grosime, folosindu-vă doar de tehnici derivate din manifestări. Luați în calcul o eficacitate de 1,00 pentru toate energiile de bază, cu excepția căldurii (2,00), muității (0,75), akyrității (0,50), electricității (2,50) și viatății (2,75). Demonstrați pașii.

Recitesc ultima întrebare, încercând să descifrez înțelesul cuvântului „muitate“, când aud pe cineva dregându-și glasul în spatele meu și-o descopăr pe inspectoarea de examinare stând lângă mine. Mi-a fost prezentată ca drept prefectorul Școlii de Gramatică și este singurul membru al comitetului de examinare rămas să mă supravegheze, o însărcinare care e limpede că nu-i face niciun pic de plăcere. Este scundă, dar țeapănă ca o scândură și, la fel ca majoritatea examinatorilor de până acum, mai degrabă în vârstă. Întreaga parte stângă a capului, de la obraz și până în vârful scalpului, îi este marcată de un ciudat tipar de cicatrice întretăiate alb-roșii, ce seamănă cu o proiecție a luminii sau a umbrei și colorează tot ce atinge, indiferent că e piele sau

păr, ori, alarmant, tot ochiul stâng. Gramatica este școala pentru cei mai tineri Cadeți ai Academiei, și-mi pot imagina teroarea pe care probabil că le-o inspiră cu acest ochi gol și roșu, pe care acum și-l ațintește dezaprobator spre mine. S-ar părea că nu mi-am luat în serios testul, căci inspectoarea pare extrem de curioasă să afle ce anume mi-a inspirat o asemenea stare de veselie.

– Credeam că încercați să nu mai pierdeți vremea cu evaluarea asta a voastră, spun eu, apoi încep să-i explic că, dacă s-ar fi conformat dorinței mele, am fi putut sări peste acest test standardizat după primele trei pagini sau cam așa ceva.

Îi arăt secțiunea dedicată mecanicii irațională prin demonstrație practică, iar ea afișează un zâmbet care mă face să-mi închipui că nu e un tiran chiar atât de mare pe cât mi-am imaginat.

– Obiectivul acestei examinări este să rezolvi corect cât mai multe probleme în intervalul de timp acordat, răspunde ea cercetând foile cu răspunsuri. N-am mai văzut până acum ca un recrut din colonii să termine suficient de multe încât să se poată apuca și de cele din secțiunea finală. Deși de obicei ei răspund la mai mult de zece întrebări.

Răspunsul meu este că zece reprezintă o adevărată realizare din partea mea, ba, mai mult, eu sunt la această școală pentru a lupta, nu pentru a completa chestionare. De data asta sunt recompensată cu un zâmbet larg și sincer, suficient încât să fiu sigură că am fost înțeleasă. În orice caz, nu sunt încurajată să continui examenul.

Se pare că performanțele mele slabe la testarea standardizată nu sunt suficiente ca să mă țină departe de Academie: în aceeași seară mi se spune că voi începe studiile la Școala de Retorică chiar de a doua zi, în Clasa a Șasea, Secțiunea B.

Sunt atât de nerăbdătoare să-mi încep instruirea la cursurile de vrăjitorie, încât sosesc în clasă cu cel puțin o oră mai devreme. Iau loc într-o bancă din față și-mi așez frumos materialele de studiu pe ea, apoi, dându-mi seama că mi-au rămas mai mult de cincizeci de minute până la începerea orelor, încep să cercetez clasa cu atenție. Este dezamăgitor de simplistă, cu șiruri de bănci așezate ordonat, cu fața spre o masă mai lungă, în spatele căreia se află ceea ce pare o străveche lespede de piatră ce ține loc de tablă. Pereții sunt acoperiți de grafice, tabele și imagini, pe care disting un cuvânt sau două, deși niciodată nu e suficient ca să le pot descifra înțelesurile cu totul. Pe un perete stă atârnată o hartă despre care acum știu că reprezintă întreaga planetă, o panoramă al cărei înțeles mi-a rămas încă neclar. Din scaunul pe care stau, urmăresc grapuține lumii pe care o știam, încadrată acum de grapuține lumii ale cărei dimensiuni adevărate de-abia acum le percep.

Acum încep să se audă și vocile gălăgioase care umplu holul școlii, ce cresc în intensitate pe măsură ce se apropie, dar care se opresc brusc la intrarea în clasă. Îmi mut privirea de la hartă ca să descopăr că am devenit ținta mai multor perechi de ochi mari cât niște farfurioare. Un grup de copii a rămas blocat în ușă. Înghesuiala crește pe măsură ce sosesc din ce în ce mai mulți copii, însă niciunul nu pare dispus să intre în clasă. În sfârșit, o voce aspră de afară îi gonește la locurile lor, iar din spate răsare o fată îmbrăcată în negru, ce pare ceva mai în vârstă. Asta, presupun, trebuie să fie profesoara noastră sau retorul, așa cum i se spune pe aici. Cred că este cu un an sau doi mai mare decât mine, deși pare mai tânără datorită mulțimii de coșuri și a grăsimii preadolescentine rămase.

– Secțiunea B, la locuri! cere ea pe un ton tăios, iar copiii mai mici se supun fără chef, deși într-o ordine destul de impresionantă, având în vedere starea lor de agitație.

Între timp, retorul nostru își ocupă locul în spatele pupitrului mai mare. Privirea i se oprește pentru scurt timp asupra mea, înainte de-a-și îndrepta atenția întregii clase.

– Cadeți, astăzi avem printre noi un nou coleg, anunță ea. Toată lumea, vă rog să o salutați pe Cadet Rachel.

Corul de voci tinere răsună perfect sincronizat, dar cu o notă clară de siguranță – o notă care mi se pare până și mie destul de cunoscută. De-abia acum mi se relevă detaliile precise ale aranjamentului pe care l-am făcut deja. De la început era limpede că voi reprezenta un caz special: la vârsta de nouăsprezece ani, un elev al Academiei ar trebui ori să fie la război, ori să fi absolvit deja vreun curs avansat special, însă eu nu sunt calificată pentru niciuna dintre situații. Fără anumite îmbunătățiri, talentul meu magic s-ar irosi în luptă, în timp ce cursurile speciale pentru ofițeri ar fi cu ani buni prea avansate pentru stadiul meu actual de pregătire. Trebuie s-o iau de la început, ceea ce acum înțeleg că înseamnă, de fapt, o clasă plină cu copii. Mi se pare corect. Știu că va veni vremea când oamenii ăștia îmi vor trimite sora la război și, ca să am dreptul de a lupta de partea ei, aș umbla bucuroasă cu picioarele goale pe cărbuni încinși. Să stai alături de o droaie de copii de doisprezece ani nu poate fi chiar atât de rău. Doar băncile sunt cam înghesuite.

Majoritatea elevilor din Secțiunea B s-a așezat deja, a mai rămas doar un copil ce așteaptă lângă banca mea, un băiețel blonduț ce face un pas în spate când vede că mă uit la el.

– Hei, salutare, omulețule! îi spun eu. Nu-ți fie teamă! N-am să te mușc!

Băiatul pare că înțelege exact opusul vorbelor mele. Răspunsul său răzbate pe un ton atât de coborât și de timid, încât mai că nu-l pot auzi. Pot distinge doar echivalentul în auxiliară al cuvântului „bancă“.

Retorul nostru soluționează problema.

– Acela este pupitrul Cadetului Chyffe, mă lămurește ea. Al tău este cel aflat pe poziția douăzeci și unu.

Îmi indică o bancă din spatele clasei, singura rămasă liberă. Mă ridic, îmi adun cărțile și-i cer scuze lui Chyffe. El mă privește tăcut în timp ce-mi fac loc către pupitrul meu.

E la fel de strâmt ca și celelalte.

31

RAE

Reputația mi-a luat-o înainte la Școala de Retorică, asta-i clar, dar tot mai trebuie să învăț cum se fac calculele, căci nimeni nu pare dispus să discute cu mine decât în caz de extremă necesitate. Colegii Cadeți par convinși că sunt un fel de monstru periculos, aproape mitologic și capabil de porniri bruște de violență, o atitudine pe care retorul o încurajează din plin. O cheamă Svetli și pe parcursul întregului prim curs se poartă de parcă ar fi silită să predea alături de vreo monstruozitate închisă într-o cușcă în spatele clasei, ignorându-mă deliberat atunci când nu-mi aruncă priviri furișe pentru a se asigura că n-am evadat.

Îmi petrec mare parte din timp străduindu-mă să-mi stăpânesc sentimentele de confuzie și nerăbdare. Problema nu este percepția celorlalți în legătură cu prezența mea în această școală, ci subiectul actual al lecției. De îndată ce retorul Svetli s-a convins că n-am de gând să sar de la locul meu și să le smulg beregățile odoarelor sale, începe să peroreze despre ceva pe care ea le numește „legile mișcării“. Vorbește o grămadă despre „viteză“, „accelerație“ și „energie cinetică“, toate însoțite de grafice și diagrame, pe care le copiez conștiincioasă, deși n-am nici cea mai vagă idee ce ar putea însemna. Tot aștept ca Svetli să se aventureze și pe tărâmul magiei, să explice cum ar putea viteza și vectorii să intre în contact cu iscarea unui foc în aerul gol, însă ea continuă să deseneze diagrame cu mere care cad din pom și planete învârtindu-se pe orbitele lor.

După ceea mi se pare un deceniu întreg, am ajuns la capătul răbdării și nu mă mai pot abține s-o întreb când învățăm ceva și despre magie. Întrebarea mea atrage câteva chicote nervoase din partea clasei și o privire nimicitoare din partea retorului Svetli.

– Noi nu predăm despre *magie* la Școala de Retorică, Cadet Rachel, spune ea. Dacă despre *magie* dorești tu să înveți, îți sugerez să găsești o capră și să încerci să-i citești în măruntaie. *Mecanica irațională*, continuă ea când chicotele, care se înmulțiseră după a doua remarcă, încep să se mai potolească, face parte din programul tău de după-amiază, despre care sunt sigură că ai să afli detalii consultându-ți orarul.

Sunt gata să-i spun acestui Retor Svetli că, din moment ce sora mea se întâmplă să fie cea care produce afurisita de magie, aș

putea s-o numesc așa cum poftesc eu, însă mă abțin printr-un mare efort de voință. Naomi mi-a interzis categoric s-o fac de râs la noua ei școală și, după ce m-am făcut deja vinovată de mai multe infracțiuni – printre altele, îmbrățișări și pupături și strigatul pe numele de „Sunshine“ când puteam fi auzită de toată lumea –, mi s-a explicat în termeni foarte clari că orice comportament dăunător va duce la aruncarea mea în foc, unde mă vor aștepta doar țipete asurzitoare și mușcături de dinți ascuțiți. Așa încât mă văd nevoită să scot la iveală zâmbetul pe care tati m-a învățat că trebuie să-l arăt celor cărora, din rațiuni diplomatice, mi se interzice să le vărs sângele și să mă așez cuminte la loc pentru a studia așa-numita mecanică clasică.

Dimineața se scurge chinuitor de lent, iar când sosește clipa în care Svetli lasă, în sfârșit, creta din mână, brațul mi-a înțepenit de la încrâncenarea cu care am copiat tot ce-a așternut ea pe tablă. Mai rău chiar, strădaniile mele nu m-au făcut mai înțeleaptă, lucru pe care-l descopăr atunci când Svetli ne cere să punem în practică ceea ce ne-a predat ea rezolvând un set proaspăt de ecuații diabolic de dificile. Odată copiate și acestea, încerc cu discreție să cercetez mai îndeaproape rezultatele la care au ajuns colegii mei Cadeți. Deși îi întrec de departe în arta caligrafiei, aceștia au reușit cu mai mult sau mai puțin succes să transforme amalgamul de numere așternut de Svetli pe tablă în răspunsuri prețioase și imposibil de descifrat pentru mine. Băiatul așezat în fața mea, un frumușel bucălat și cu nas cârn, a găsit de mult răspunsul la prima întrebare: un simplu 52 km/h.

– Hei! șoptesc eu.

Când văd că nu mă aude, mă aplec în față, suficient de mult ca să-l ating, și spun din nou:

– Hei!

El tresare și privește înapoi, mai întâi îngrozit, apoi cu o expresie criminală.

– N-avem voie să vorbim între noi, răspunde el sec.

– Sigur, îl aprob eu, apoi întind mâna și indic ceva de pe foaia lui. Dar cum ai ajuns la răspunsul *acela?*

Își dă ochii peste cap disprețuitor, apoi se întoarce la treaba lui.

– Prin magie.

Alcătuirea clasei s-a modificat întru câtva înainte să înceapă faimoasa lecție despre mecanica irațională. Doar câțiva elevi din Secțiunea B se întorc, cei cu un oarecare talent în magie, în timp ce restul sunt trimiși să îndeplinească sarcini mult mai teoretice despre subiect, așa că locurile libere sunt ocupate de alți Cadeți din Clasa a Șasea, care au arătat semne că ar putea deveni „revenni“. Mă uit în jur după Naomi, doar ca să aflu că ea va fi afară, alături de Jax și de îndrumătorul lor special, un om excepțional de ciudat, pe nume Charles. Surprind privirile câtorva nou-veniți ațintite asupra mea, ba chiar vreo doi rânjesc

într-un fel care mă face să-mi imaginez că am devenit deja subiect de glumă.

Avem un nou retor, Danyee, care pare mai puțin morocănoasă decât predecesoarea sa, deși încă departe de epitetul prietenos. În orice caz, asist la cursul ei cu o nemulțumire ce crește la niște cote alarmante. Primul lucru pe care-l face după ce scrie „Mecanică irațională“ pe tablă este să ne ceară să deschidem manualele la capitolul trei. În acel moment teama îmi strânge inima ca-ntr-o gheară, căci, atunci când Danyee începe să umple tabla cu șiruri de numere, litere și simboluri, în mod vădit și mai misterioase decât cele din timpul convenționalului meu curs precedent, dezamăgirea mea atinge așa un nivel, că mă tem că am să mor chiar acolo, în fața lor. În clipa în care Danyee ne împarte în grupuri de câte doi pentru exercițiile practice, eu deja sunt la jumătatea elaborării unui plan concret de evadare din gaura asta plină de păgâni.

Înscrierea mea la acest curs a avut ca rezultat un număr mai neobișnuit de elevi și, deoarece eu sunt de vină pentru confuzia creată, pe deasupra fiind și o barbară neinstruită, ajung să fac parte dintr-un grup de trei. Printre ghinioniștii mei parteneri se numără și nimeni altul decât însuși Chyffe. Spre surprinderea mea, nu-mi poartă pică pentru că i-am furat pupitrul și merge până acolo încât mă prezintă celui de-al treilea membru al echipei, un băiat pistruiat pe nume Kenut. Cei doi mă exclud cu delicatețe de la calculele necesare îndeplinirii sarcinii noastre, consultându-se reciproc asupra metodelor de rezolvare a ecuațiilor, în timp ce eu asist de pe margine. Până la urmă, par că au intrat într-un impas. Neputința lor mă mișcă atât de mult, încât sunt tentată să-i întreb ce mama naibii încearcă să facă.

Mă privesc amândoi în același timp, probabil cântărind ce cantitate de informații ar putea asimila intelectul meu limitat, apoi Chyffe se aventurează curajos:

– Ni se cere să creăm lumină, îmi explică el. Trebuie să controlăm lungimea de undă pentru a obține șase culori diferite, iar acestea trebuie să se potrivească toate perfect, astfel încât, atunci când le-am uni, să obținem o rază de lumină albă.

Își însoțește apoi explicația cu gesturi animate, indicându-mi caietul său.

– Am reușit să rezolvăm cu patru dintre ele, dar tot mai trebuie să obținem roșul și violetul. Acestea sunt cele mai dificile, adaugă el solemn.

– Ei, ia să vedem ce aveți voi acolo, spun eu. Poate v-aș putea ajuta.

Băieții par în dubiu, dar se supun. Chemate de ei, patru scântei cât niște pietricele prind viață în aerul de deasupra pupitrelor noastre unite. Poți să simți forța care le-a creat, aproape ca pe o boare de vânt.

Kenut și Chyffe, deși sunt vădit satisfăcuți de rezultatul muncii lor, sunt în continuare neliniștiți.

– Am rămas în urmă, spune Chyffe. Uite, grupul Elessei deja le are pe toate șase.

Sala de clasă s-a umplut de fuioare de lumini de toate culorile, raze minuscule picurând și întrepătrunzându-se deasupra caietelor pline de calcule. Majoritatea grupurilor au creat deja cel puțin câte cinci.

Acum, să știți că pot contribui și eu cu ceva. Norul fumuriu al forței pe care am simțit-o prima oară aici, în Orașul Nouă, m-a însoțit în tot acest timp, vie și făcând parte din mine, deși adormită, amorțită, așa cum îmi simt eu picioarele cât stau în bancă. Acum o chem și-o pun la treabă, dirijând-o spre spațiul aflat deasupra caietului lui Chyffe, ascuțind esența norului în două vârfuri de ac. Două scântei prind viață în fața mea. Răsucesc și încovoi energia lor până ce una devine roșie și cealaltă mov. Studiind cu atenție culorile celorlalte grupuri, care au avut mai mult succes, sunt în stare să le modific pe ale mele, ajungând la nuanța dorită.

Chyffe și Kenut doar privesc, cu gurile căscate, până ce Kenut reușește să țipe:

– Oau! A fost minunat!

Cele câteva cuvinte dezlănțuie un adevărat torent de vorbărie din partea lui Kenut. Se dovedește a fi o persoană extrem de sociabilă atunci când nu este redus la tăcere de o persoană așa intimidantă ca mine, cu-atât mai mult cu cât Kenut se lansează într-un potop de explicații și detalii ce umplu ultimul minut al orei, înainte de-a mă invita să stau la masa lui la cantină, gest pe care Chyffe îl consideră de un nesăbuit și dement curaj, deși se-arată și el de acord să ni se alăture. Când terminăm de mâncat, suntem toți trei prieteni la cataramă.

Kenut și Chyffe, alături de toți membrii Clasei a Șasea, au devenit extraordinar de curioși în privința mea începând de ieri, când au început să apară anumite zvonuri despre o fată barbară ce-a trecut ca prin brânză printr-un obstacol de Nivel-F, asta înainte de-a sări la Preceptorul de Filosofie al Academiei ca să-l omoare. Din descrierile lui Kenut și ale lui Chyffe înțeleg că poveștile despre testul de admitere dat de mine au fost umflate din ce în ce mai mult, iar acest lucru este valabil și pentru percepțiile asupra personalității mele. Se spune că am doi metri și jumătate înălțime, că am brațele cât piciorul unui bărbat, cu coapsele cât trunchiul unui copac și că limba-mi despicată poate agăța lucruri. Alte povești, nu chiar la fel de demne de încredere, spun că sunt canibală și că beau sânge la ospățul de dimineață, că sunt o prostănacă ce-și marchează teritoriul cu urină sau că am șase degetele la fiecare mână și picioare membranate. Kenut recunoaște că, după ce m-a văzut în carne și oase, s-a simțit

dezamăgit, mai ales că mi-am prezentat la inspecție limba regretabil de normală, însă se grăbește imediat să mă asigure că aspectul meu normal nu e deloc rău.

Acum, că noii mei prieteni mi-au zărit sufletul pur ce se ascundea sub o înfățișare exterioară de temut și s-au asigurat că aș prefera să iau cina la cantină decât să mă hrănesc cu creieri de copii, mă acceptă ca pe una de-a lor. Chyffe îmi intermediază bucuros intrarea în frăția băieților din Secțiunea B, în cadrul căreia sunt foarte admirată datorită scorurilor-record înregistrate la antrenamentele fizice și a cicatricelor de pe gât și ureche, considerate a fi extrem de exotice într-un loc în care majoritatea rănilor se vindecă imediat și fără a lăsa urme. Tot spre avantajul meu se dovedește a fi și faptul că sunt singura femeie din Secțiunea B, dacă e să vorbim despre mărimea pieptului, iar aici mă refer și la retorul Svetli. Fetele nu par la fel de prietenoase, dar am de gând să le cuceresc și pe ele, pas cu pas.

Kenut și Chyffe au declarat sus și tare că eu voi fi de-acum încolo partenera lor pentru exercițiile de la cursul de mecanică irațională, iar o vreme rămânem crema cursului predat de retorul Danyee. Chyffe posedă un adevărat talent la descifrarea chichițelor și a dedesubturilor oricăror probleme pe care ni le dă Danyee, în timp ce Kenut este un traducător de mare finețe, capabil să-mi explice absolut orice pas necesar. Tot ce trebuie să fac eu este să sculptez lumea și forțele acesteia potrivit instrucțiunilor lui Kenut, dar mulate după propriile mele instincte, apoi să mă scald în privirile invidioase ale Cadeților suficient de apropiați de noi încât să vadă cu propriii lor ochi. Deși mă aștept ca domnia noastră să nu dureze la nesfârșit, năzuiesc să se termine doar atunci când retorul Danyee va decide să ne desfacă grupul. În loc de asta, se produce un declin lent, care începe în ziua în care Danyee ne informează că trebuie să învățăm despre „îmbunătățire“.

Până acum, studiul mecanicii iraționale a fost restrâns la o categorie largă cunoscută ca „manifestare“, ceea ce, din câte-mi dau eu seama, înseamnă să faci pur și simplu să se întâmple anumite lucruri cu ajutorul magiei – scuzați-mă, *thelemitației*. Ca s-o citez pe o expertă locală, adică pe Retorul Danyee, manifestarea se referă la crearea de „artificii nepermanente“, ceea ce înseamnă că magia va funcționa doar însoțită de implicarea activă a creatorului său. Am senzația că adevăratul meu talent constă tocmai în această manifestare, și nu prea sunt dornică să mă aventurez pe un teritoriu necunoscut. Primul discurs al lui Danyee despre îmbunătățire nu face decât să-mi confirme temerile.

Disciplina îmbunătățirii presupune studiul și fabricarea de „artificii permanente“ care, odată create, vor continua să acționeze de unele singure, până când sarcina care le-a fost

atribuită va fi îndeplinită. Există infinit de multe metode de îmbunătățire, majoritatea învârtindu-se în jurul recitării unui consistent set de instrucțiuni și a insuflării vieții asupra lor cu ajutorul thelemitației. Suficient de derutant chiar și așa, pe lângă faptul că limbajul folosit în acest caz este atât de bizar, încât pare aproape neinteligibil. Thelemitația nu răspunde doar la un simplu discurs, așa se pare, deci suntem sfătuiți să ne bazăm pe niște stranii dicționare de termeni, fraze ce se încolăcesc și se întorc și se răsucesc în jurul lor înseși, plus un interminabil tipar de repetiții. Pierd șirul ideilor cam pe la jumătatea primului curs și nu mai reușesc să-l mai prind din nou, așa că mă bazez pe Kenut și pe Chyffe să mă lămurească ei cum stă treaba.

Reușesc să mă conving singură că eșecurile mele în privința îmbunătățirii nu vor avea consecințe. Pe câmpul de luptă n-ai timp să creezi artificii care să dăinuie mult și bine, și cred că vor fi rare ocaziile în care unui soldat i se va cere să construiască o moară de vânt din hârtie care să se învârtă la infinit cu ajutorul mișcării create de ea însăși, așa cum procedăm noi la sfârșitul primei ore. Am o experiență îndelungată cu astfel de scuze, căci la fel m-am comportat și când a venit vorba să-mi înfrunt celelalte eșecuri de la Academie, care au fost multe și greu de îndurat. În doar o lună, m-am dovedit a fi o toantă desăvârșită la mai multe materii, atât teoretice, cât și practice. Dar în arta practică a manifestării am rămas neîntrecută în toată Clasa a Șasea, iar asta, îmi închipui eu, ar trebui să fie suficient pentru orice tip de războinic ar antrena ei aici.

Nu toate părerile la adresa mea sunt însă la fel de indulgente. Retorul Svetli, care în primele zile la Academie a afirmat sus și tare că n-am nicio treabă cu cursul ei, mă tratează acum ca pe un neant în care cunoașterea dispare fără nicio speranță că s-ar mai putea întoarce vreodată. Mai rău, Retorul Danyee continuă să încerce cu încăpățânare să mă facă să înțeleg. O ține întruna că singurul mod de-a avea realizări mărețe cu ajutorul thelemitației este să stăpânești la perfecție teoria din spatele ei. Are dreptate, cel puțin până la un anumit punct: deja i-am observat pe Kenut, pe Chyffe și pe ceilalți din jur progresând prin salturi și ricoșeuri și, deși încă sunt cu mult în fața lor, distanța se tot micșorează. Poate c-aș avea mai multă răbdare dacă lecțiile lui Danyee n-ar suna ca o limbă străină pentru mine. Ba mai e și mândria mea, care a suferit un afront uriaș când m-am văzut înghesuită în țara asta de liliputani. Trebuie să fiu foarte precaută, căci, atunci când Danyee începe cu tonul ei de superioritate, nu fac decât să las garda jos și uneori mai vin cu un truc magic tocmai ca să-i arăt ce bine mă descurc și fără instrucțiunile sale. Dar, deși n-o recunosc niciodată deschis în fața lui Danyee, am și eu îndoielile mele, mai ales când mă trezesc pentru prima oară în fața subiectului numit energii fluctuante.

„Energiile fluctuante“ reprezintă termenul folosit în mecanica irațională pentru tipul de forță despre care se spunea sau se bănuia că ar fi existat înainte de descoperirea existenței thelemitației, care a venit apoi să răstoarne principiile generale ale realității. La acele forțe despre care s-a descoperit că ar fi influențat lumea de-a lungul unei mari părți a istoriei sale, precum lumina și căldura, gravitația și electricitatea, ne referim ca la „energii constante“. Cu ajutorul thelemitației, suntem capabili să le generăm și să le controlăm în moduri mult mai neconvenționale, însă, în alte privințe, ele rămân aceleași instrumente obișnuite folosite de natură. Însă thelemitația ne-a oferit și puteri pe care natura însăși nu le-a zămislit ori s-a gândit că ar fi mai bine să nu le menționeze. Acestea sunt energiile fluctuante.

Pentru prima noastră lecție despre energiile fluctuante, Danyee ne povestește despre o forță denumită „akyritate“. A ales-o în mod special, pentru că noi, Cadeții, avem deja o oarecare experiență cu ea din timpul antrenamentelor de tir cu arme de foc. Akyritatea este ingredientul primar pentru „nul“, artificiul care reprezintă cel mai des folosită muniție a lazelelor. Îmi imaginam că nulul ar putea fi vreo născocire complicată de-a lor, însă, așa cum ne explică Danyee, este alcătuit aproape în întregime din akyritate, deși cu câteva ajustări extrem de necesare. În orice caz, vom învăța cum este această forță capturată, amplificată și stabilizată spre a fi folosită în luptă, în timpul celui de-al cincilea curs de anul acesta – deocamdată Danyee nu dorește decât ca noi să-i învățăm legile și proprietățile, după care va urma și punerea lor în practică.

Îmi dau seama ce se întâmplă când Danyee începe să ne vorbească despre proprietăți și decid c-ar fi mai bine să aștept când ea începe să umple tabla cu obișnuitele-i mâzgăleli, trezindu-mă din amorțeală de-abia când a-nceput să dea fiecăruia câte o mână de alune învelite în coajă, menite să devină victimele exercițiilor noastre practice. Îi privesc pe Kenut și pe Chyffe punându-se pe treabă cu o încetineală chinuitoare, dedicând minute întregi fiecărei fâșiuțe de coajă exterioară rămasă. Când ei și restul clasei sunt aproape gata să cadă lați de epuizare, hotărăsc că e timpul să mă pun și eu pe treabă. Invoc norul ca de abur al forței, concentrându-l în jurul alunei pe care am ales-o ca să fie distrusă. Dar, pentru prima oară de când am devenit conștientă de puterea manifestărilor, mă trezesc că nu sunt sigură ce să fac în continuare. În alte ocazii, am fost întotdeauna capabilă să creez orice efect aș fi dorit, chiar și pe cele pe care nu le mai încercasem niciodată. Atâta timp cât cunoșteam condițiile generale, parcă aș fi modelat o sculptură din lut după un model brut: nu întotdeauna perfect, dar, de obicei, destul de fidel. Acum mă simt de parcă mi s-ar fi dat sarcina de-a scoate la iveală o

formă imposibilă, una care arată bine pe hârtie, dar care n-ar avea cum să capete contur în ceva solid. Șovăi, în căutarea unei abordări sau a unui început, simțind privirea scrutătoare a retorului Danyee și a întregii clase, de altfel. În cele din urmă îmi pierd răbdarea și, deși aluna chiar dispare, nu o face lăsând o umbră alburie de akyritate, cum am văzut că s-a întâmplat în cazul celorlalți Cadeți, ci după o explozie vioaie, ce lasă în urmă o pată neagră, chiar în centrul pupitrului.

Kenut și Chyffe mă asigură că slaba mea reprezentație de acum a fost doar o mică nereușită. Toată lumea are și zile mai rele, și în curând nicio alună nu va mai fi în siguranță în preajma mea. Dar, la ședința următoare, în timp ce prietenii mei aruncă în aer biluțe din țintele lor, a mea continuă să se evapore în mici jerbe de foc galben. Nu trece mult și aproape toată lumea poate distruge coaja alunelor fără să afecteze fructul dinăuntru, în timp ce eu continui să umplu clasa cu fărâmele mirosind a ars.

E primul meu eșec adevărat în ceea ce am ajuns să consider a fi domeniul meu de specialitate și, deși Kenut și Chyffe par să nu acorde o importanță prea mare căderii mele în dizgrație, încrederea mi-e zdruncinată serios. Îmi fac griji că mi-am atins limita aptitudinilor, că sunt menită să fiu depășită de niște copii de Clasa a Șasea, un grup ce este cunoscut pe holurile Academiei drept Dodo. Ba chiar iau în calcul să merg spășită la Retorul Danyee și să mă prosternez la picioarele sale, jurând să mă supun total îndrumărilor ei, deși știu că va insista să dedic la fel de mult timp învățării algebrei și chimiei ca și magiei violente. Aș putea îndura toate astea și chiar mai multe, dacă ar fi singura cale de-a deveni soldatul în care trebuie să mă transform. Apoi descopăr magia animării și mă întreb cum de mi-am putut face atâtea griji.

Animarea reprezintă una dintre numeroasele discipline bizare ale magiei pe care le fac posibile energiile fluctuante. Potrivit retorului Danyee, animarea este „un proces de manipulare thelemică în cadrul căruia vitalitatea ființei umane este transmisă și obiectelor neînsuflețite“, adică animarea, folosită așa cum trebuie, îți permite să iei ceva și să-l faci să se miște ca și cum ar face parte din propriul tău organism. Danyee ne fascinează cu o serie de demonstrații impresionante, călărind un scaun cu picioare ce au prins viață într-un trap elegant în jurul clasei, convingând o floare din ghiveci să execute un dans oarecum indecent din buric, făcând o formă umană să se ridice dintr-un castron cu apă obișnuită, ba chiar determinându-și propriul păr să se ridice și să rămână așa, suspendat.

Pentru experimentele noastre, Danyee ne furnizează o substanță asemănătoare cu lutul, căreia i se spune „bloog“. Potrivit retorului nostru, bloogul este o invenție extrem de complicată, și nu mucozitatea scârboasă cu care ai putea-o confunda. Materiale diferite pot avea grade diferite de rezistență

față de animare, iar bloogul este făcut să fie animat cât mai ușor posibil, mai ales din punctul de vedere al texturii, al aspectului exterior și al mirosului. Răsucim bloogul în fâșii lungi și subțiri – strâmbând din nas din cauza izului rânced –, apoi ținem una dintre ele atârnată de un capăt, încercând să ne forțăm voința pentru a insufla mișcare în celălalt capăt. Majoritatea Cadeților nu reușesc decât să-i insufle câteva zvâcniri anemice, însă prima mea încercare crează o mișcare asemănătoare cu datul din coadă al unei pisici.

După dizgrația de pe în urma eșecului cu arahidele și akyritatea, un asemenea succes îmi provoacă o ușurare binevenită. Pot afirma că animarea se simte mai naturală, mai firească decât orice altă subramură a magiei pe care am întâlnit-o până acum. Danyee a asemănat acest proces cu trasul pe mâini al unei perechi de mănuși ori cu îmbrăcarea unui costum, însă mie mi se pare mai degrabă c-ar semăna cu o senzație de colaborare, de ghidare. Ca și cum aș călări pe un cal. Persoana trebuie să vină într-un contact fizic cu un obiect ca să-l miște cu ajutorul animării, așa că, pe măsură ce progresăm pe scara evolutivă, de la viermi din bloog la clătite din bloog, apoi la gogoloaie din bloog cu mai multe picioare, începem să ne legăm cu cordoane lungi, astfel încât creațiile noastre să se poată mișca de unele singure. Și, în timp ce majoritatea Cadeților nu reușesc decât să le facă pe ale lor să se târască de colo colo, ale mele țopăie din ce în ce mai vioaie.

Sculpturile pe care le realizăm în clasă, creaturile miniaturale cărora le insuflăm viață cu ajutorul animării se numesc „equulei“ și, așa cum te-ai fi așteptat din partea unui grup de copii de doisprezece ani agitați, imediat ce am reușit să ne facem equuleii să meargă, am început să-i punem să se și înfrunte. De obicei luptele au loc atunci când nu suntem supravegheați de retorul Danyee, dar numai pentru că distracția și-ar pierde mult din farmec sub privirile ei prea atente. Academia încurajează în mod vădit luptele dintre equulei organizate de Cadeți, căci dezvoltă o mare varietate de aptitudini asemănătoare cu cele puse în practică în războiul nostru cu Valentinii. Aproape toate armele de mare putere folosite de legionari implică animarea de un nivel sau altul, iar „animi“ cei mai înzestrați, așa cum suntem noi numiți, sunt la mare căutare.

Prima mea luptă are loc în timpul uneia dintre frecventele noastre ieșiri în aer liber. Îmi scosesem la plimbare equuleusul prin curțile Academiei, așa cum ar proceda o doamnă cu cățelușul ei, când, brusc, Kenut și Chyffe se reped din spatele unui gard viu, scoțând urlete războinice răsunătoare. Nu-mi sunt chiar străine ieșirile violente ale băieților, dar emoția primitivă iscată de ciocnirea dintre equuleusul lui Chyffe și al meu mă ia prin surprindere. Equuleusul meu răspunde printr-un atac decisiv și,

în câteva clipe, din cei doi atacatori n-au mai rămas decât câteva grămăjoare de noroi diforme. Dinspre Cadeții aflați în apropiere se aud urale de încântare, chiar dacă alți competitori s-au așezat deja la rând ca să mă doboare de pe piedestal. După asta, orice lecție despre animare se sfârșește cu equuleusul meu înconjurat de rămășițele împrăștiate ale adversarilor săi.

Renumele mi-e acum cunoscut de toată lumea, așa că în curând devin campioana de netăgăduit a luptelor cu equulei din Clasa a Șasea. Chiar și Retorul Danyee se arată impresionată, mergând până acolo încât îmi sugerează că, dacă aș fi dispusă să-mi șlefuiesc aptitudinile cu ajutorul unor studii suplimentare, aș putea avea șansa de-a intra într-unul dintre programele de elită ale Academiei, bineînțeles după ce aș ajunge în Clasa a Patra și-aș deveni aptă să mă înscriu pentru unul. Colegii mei Dodo cred că ar trebui să încerc acum, fiind siguri că Academia ar face o excepție, având deja nouăsprezece ani, adică, practic, fiind deja o doamnă-n vârstă. Planurile pe care le concep eu însămi pentru mine sunt însă mult mai ambițioase. Deja mi-a intrat în cap că trebuie să mă alătur Legiunii. După cum văd eu lucrurile, cu cât încep mai repede, cu atât voi fi mai pregătită atunci când lui Naomi îi va veni rândul să lupte. Cadeții care încearcă să se înscrie mai devreme trebuie să facă față multor provocări suplimentare, însă am senzația că aș putea avea o șansă după ce le-aș arăta ce sunt în stare să fac.

Și totuși, mă înșel, și nu-i nevoie de o călătorie până la Bazilica Legiunii pentru a afla că mă înșel. Un simplu tur asistat al Academiei este mai mult decât suficient.

32

RAE

Într-o zi, când revennii din Clasa a Șasea se adunaseră pentru o altă lecție de după-amiază despre mecanica irațională, Retorul Danyee ne spune să ne lăsăm lucrurile pe bănci și să ne aliniem în fața ușii. Astăzi vom vizita Fabrica Orașului Nouă.

Anunțul ei este întâmpinat cu un entuziasm evident, și nu doar din cauză că ne-am fi așteptat la vreun exercițiu deosebit de dificil legat de îmbunătățirea vreunor dispozitive. Fabrica este locul în care sunt proiectate și construite minunățiile orașului cu ajutorul thelemitației. În mod normal, nouă, elevilor Dodo, nu ni s-ar permite să trecem dincolo de grapuține Academiei, însă Danyee a obținut o învoire specială pe baza ideii că, văzând ce s-ar putea realiza cu ajutorul cercetării și al studiului în școală, am deveni mai motivați să învățăm. De asemenea, ea a găsit și o persoană competentă și responsabilă care să o facă pe ghidul. Danyee însăși va participa la o ședință specială de antrenament doar pentru retori; după atitudinea ei, bănuiesc că această „ședință de antrenament“ va presupune o cantitate de alcool ceva mai mare decât de obicei pentru Danyee și tinerii ei colegi retori.

– Cadeți, începe retorul Danyee indicând cu capul spre ușa clasei, vreau să faceți cunoștință cu Kizabel, Ofițer Aspirant al Școlii de Filosofie a Academiei.

Ofițerul aspirant Kizabel pare mult prea fragilă pentru a fi realizat toate acele minunății pe care i le atribuie Danyee. Pe lângă faptul că are propriul ei atelier în Fabrică, lucru nemaivăzut pentru cineva atât de tânăr, Kizabel este un artifex, adică un creator de artificii, ale cărui creații sunt folosite pe tot cuprinsul orașului. Aspectul oarecum neîngrijit al uniformei sale negre și ciuful de păr zbârlit îmi întăresc convingerea că tot ce-a afirmat Danyee despre acest copil-minune este în întregime adevărat – dacă eu m-aș prezenta la cursuri cu părul așa sau cu vreun nasture neîncheiat, sunt sigură că m-ar aștepta multe ore suplimentare de sarcini nedorite. Și totuși, nimeni nu clipește în fața piticaniei ăsteia de ofițer din fața noastră.

Așteptăm nerăbdători să auzim ce sfaturi înțelepte ne va da micul titan. Încet, un rânjet obraznic se întinde pe toată fața lui Kizabel. Ochii albaștri îi scapără.

– Ia să vedem, începe ea, cine vrea să arunce ceva în aer?

Clasa a Șasea se declară în unanimitate în favoarea exploziilor. Aproape că suntem prea nerăbdători ca să păstrăm o formațiune ordonată în timp ce mărșăluim pe holurile Academiei spre Școala de Filosofie, căminul unor țeluri atât de savante, încât majoritatea Cadeților nici măcar nu pot pronunța materiile care se predau aici.

Fabrica este un bloc enorm de piatră naturală lipit de Școala de Filosofie. Dacă faci abstracție de masivitatea ei, pare atât de banală, mai ales cu turnurile sale impunătoare de deasupra, ce adăpostesc dormitoarele Cadeților, încât începem să credem că promisiunea unui spectacol pirotehnic a fost doar o amăgire, iar suspiciunea noastră se adâncește atunci când Kizabel ne zorește printr-un interior de piatră simplu, cu coridoare cenușii banale, întrerupte doar de câte o ușă de metal de culoarea norilor. În sfârșit, Kizabel se oprește în fața unei astfel de uși, apoi apasă pe suprafața netedă a acesteia c-o mână și spune:

– Hei, Ooj, sunt Kiz. Ți i-am adus pe acei Dodo despre care ți-am povestit. Putem intra?

Suntem primiți într-o încăpere largă, cu o lumină uniformă, rece și plină de siluete cocoșate deasupra unor piese de echipament ce-aruncă în toate părțile scântei și fum. În capătul opus se află un bărbat înalt, cu păr lung și buclat: filosoful Oojtelli sau „Ooj“, așa cum preferă să i se spună.

„Filosof“ este un termen folosit de savanții care au atins cele mai înalte culmi ale studiului la Academie, indiferent dacă domeniile lor implică sau nu misterele existențiale. Aria de interes a lui Ooj se referă la protecția față de thelemitația ostilă oamenilor. Teoriile sale ar fi de un imens ajutor Legiunii dacă ar găsit o cale potrivită de-a le aplica, însă până acolo mai e cale lungă.

Ooj ne îndreaptă atenția spre o cameră de dedesubt, unde se află un pepene, împodobit cu una dintre invențiile sale, un cerc ce aduce foarte mult cu tiara unei prințese. În timp ce Cadeții se strâng în fața ferestrei de observație, Ooj trage cu o rază de energie spre pepene, care explodează spectaculos.

– Funcționează cam o dată din douăzeci, spune el, iar în sprijinul afirmației sale cere ca voluntari din Clasa a Șasea să detoneze și alți pepeni.

Un fruct mai norocos supraviețuiește, doar pentru a avea parte de-un sfârșit violent la următoarea încercare. Ooj clatină din cap prefăcut – ca și cum ar fi îndurerat de soarta pepenilor –, apoi încarcă un nou pepene, în aplauzele spectatorilor.

Până la terminarea turului Fabricii, am fost martorii unor fenomene dintre cele mai diverse, de la o grindină în interiorul unui glob de sticlă, la un nou și foarte controversat tip de magie, care poate crea ființe vii cu ajutorul thelemitației pure, deși rezultatele pe care le vedem sunt mult mai puțin spectaculoase

decât coroana creată de filosoful Ooj pentru protecția față de thelemitație. Am încercat toate tipurile posibile de echipamente de protecție: coifuri, obrăzare, mănuși, șorțuri, mici tăblițe de metal despre care ni se șoptește că trebuie ținute sub limbă în preajma unui detector de minciuni performant. Filosofii pe care-i întâlnim aici nu par nicio clipă deranjați atunci când studiile le sunt întrerupte de o hoardă gălăgioasă de Cadeți de Clasa a Șasea. Ba din contră, sunt destul de bucuroși că-și pot abandona munca pentru a arunca în aer obiecte alături de noi. Pe Kizabel o tratează ca pe o colegă; de multe ori observ cum cineva se antrenează cu ea într-o discuție plină de termeni tehnici, pe când ceilalți ne distrează cu tot soiul de trucuri fantastice.

S-ar părea că singurul lucru pe care nu-l vedem în Fabrică este tocmai atelierul lui Kizabel.

– Pentru că am sărit special peste el, răspunde Kizabel atunci când unul dintre Cadeți menționează, în sfârșit, această scăpare. Se află în capătul opus al Fabricii, aproape de Academie, și, dacă cineva ar afla ce dezastru colosal domnește acolo, aș sfârși aruncată pe drumuri cât ai clipi.

Urmează câteva râsete, dar dezamăgirea tuturor este evidentă.

– Nu-i nimic interesant acolo, continuă Kizabel. Și, oricum, adaugă ea, remarcând că n-a reușit să ne convingă, în ultimul timp n-am prea mai lucrat la Fabrică.

Se oprește, părând că a luat până la urmă o decizie, și afișează din nou acel rânjet obraznic, care a devenit deja un semn cunoscut și bine-venit că urmează o aventură de poveste.

– Urmați-mă!

Kizabel ne conduce printr-un labirint de coridoare tulburător de asemănătoare ca aspect, până ce ne trezim în fața unei uși încastrate aproape nevăzut în peretele unui hol lung.

– Sunt pe cale să vă dezvălui ce fac eu aici, spune Kizabel cu mâna pe ușă. Păstrați liniștea și nu atingeți *nimic*. Dacă cineva o face pe nebunul, vă trimit pe toți înapoi la Academie. Ați înțeles?

Are o voce serioasă, deși încă rânjește, un indiciu că ne vom purta cu toții așa cum nu trebuie.

– Da, doamnă! răspund Cadeții într-un glas.

Printr-un acord tacit, eu și Kizabel ne-am prefăcut că la turul ei alături de un grup de copii de unsprezece și doisprezece ani n-a luat parte și o fetișcană de nouăsprezece ani. Am rămas în spate și-am vorbit puțin, iar ea și prietenii săi filosofi au preferat să mă ignore, un lucru pe care l-am privit ca pe un gest de prietenie. Dar la auzul acelui „da, doamnă!“ scos de mine, ochii ei i-au întâlnit timp de o fracțiune de secundă pe ai mei, după care s-au mutat cu repeziciune în altă parte, în timp ce șoptea în fața ușii o parolă de trecere, și știu că se simte stânjenită pentru mine, supradimensionatul ei elev Dodo.

Promisiunea că ne vom purta așa cum trebuie este ținută doar până ce primul Cadet intră pe ușă. Locul acesta este construit la o scală colosală, ca pentru uriași, căci în fața ochilor ni se înfățișează o cameră enormă, spațioasă, în fața căreia părem doar niște șoricei ce-și ițesc capul dintr-o găurică. Uriașii înșiși stau aliniați în șiruri lungi, fiecare într-o boxă proprie, întunecați și nemișcați, precum statuile așezate în nișe speciale, de-a lungul unui coridor nesfârșit. Dar știu că nu sunt doar simple sculpturi, că nu cu mult timp în urmă erau vii, cu fețe pâlpâindu-le precum jăraticul dintr-un grătar. Kizabel le face semn Cadeților să tacă, pentru că aceștia aproape c-au luat-o razna de-atâta încântare, deși sub degetul pe care și l-a dus la buze se ascunde în continuare un zâmbet.

– Acum, începe Kizabel, mă aștept să fi înțeles cu toții de ce ne aflăm aici. Acesta este Stabulum, mai exact, aripa care adăpostește equii Legiunii. Firește, ați auzit cu toții de equites. Ceea ce probabil nu știți este că e nevoie de mult mai mult efort pentru a trimite un equus în luptă decât doar să găsești un jocheu atrăgător care să-l piloteze. Păstrarea acestor giganți în condiții bune pentru a lupta reprezintă modul în care-mi petrec eu majoritatea timpului.

Când oamenii se gândesc la equi, ne-a spus Kizabel, tot ce-și imaginează este că equites zboară de colo colo, spulberând cururi de Valentini. Însă equii sunt mașinării complexe și minunate, și, ca să ne ajute să-i apreciem așa cum trebuie, ea are de gând să ne prezinte câțiva oameni care trag din greu pentru ca equites să poată ieși pregătiți să-și asume toate meritele.

În timp ce Kizabel ne conduce printre șirurile de uriași tăcuți, eu rămân ceva mai în urmă, simțindu-le prezențele amenințătoare, tulburătoare. Equii funcționează cu ajutorul animării, la fel ca equuleii, însă micuțele jucării din lut pe care le fac să alerge și să țopăie în timpul orelor de curs sunt la fel de diferite de acești leviatani ca o băltoacă de un ocean clocotitor. Privindu-le chipurile întunecate, îmi vin în minte cuvintele lui Vinneas: *Eques. E un fel de războinic. Cel mai apropiat cuvânt în limba voastră ar fi probabil* cavaler.

Facem o pauză la picioarele unei statui ridicate din ceea ce pare a fi un soi de piatră verzuie. Are cel puțin patruzeci de pași înălțime și este înconjurată de un eșafodaj complicat de globuri de lumină ce plutesc sclipind în susul și-n josul ei. Siluete umane, iluminate de explozii intermitente de lumină pâlpâitoare, lucrează pe niște platforme enorme sau, cu ajutorul unui fel de truc magic al gravitației, se ghemuiesc direct pe trupul statuii, stând lipite în toate pozițiile precum scoicile de coca unei corăbii. Equus însuși este evident avariat, cu piatra verde crăpată și scobită, ce dezvăluie ligamentele metalice de dedesubt, un ansamblu ce seamănă tulburător de mult cu rănile pe care le-ai

vedea la un om sau la orice creatură din carne și oase, nu la un conglomerat din metal și piatră.

Kizabel este mai mult decât bine-venită aici, asta e limpede. Muncitorii din Stabulum o zăresc de departe și o primesc călduros, răcnind și glumind unii cu alții. Ea le răspunde exact la fel, iar unul dintre meșteri își abandonează lucrul și începe să coboare pe trunchiul uriașului, ajutându-se de ceva ce seamănă cu niște tentacule albastre precum cerneala, ce se retrag într-o capsulă în formă de ou pe care o are prinsă de spate, atunci când ajunge cu picioarele pe pământ. Se prezintă ca fiind Hezaro, și la insistențele lui Kizabel începe să ne descrie procesul extrem de extenuant de-a readuce acest equus, pe nume „BarosulCerului", în condiții de funcționare.

– Săraca fată a intrat în luptă directă cu un Valentin Tip 6, spune el serios, scărpinându-și obrazul nebărbierit.

„Fata" este BarosulCerului și, din câte observ eu cu ochiul liber, îi lipsesc orice semne distincte care să indice genul feminin.

– Bestia aia aproape c-a rupt-o în două, dar suntem aproape gata să o readucem în stare de funcționare. Am fi reușit ceva mai repede, dar am avut de-a face cu o mulțime de cazuri grave după ultimul atac. A trebuit să muncim zi și noapte ca să putem respecta programul.

Cadeții îl copleșesc cu întrebări pe bietul om, deși, spre amărăciunea lui Kizabel, ele au de-a face mai mult cu luptele decât cu repararea și întreținerea acestor equi. Îi las în pace, retrăgându-mă din rândul mulțimii de chipuri strălucind de încântare și lăsând în urmă toate acele glasuri ascuțite ce tot întreabă despre arme de foc magice și acrobații aeriene. Atenția îmi este îndreptată în altă parte, către o galerie aparent interminabilă de statui gigantice. Cele din apropiere sunt aproape identice cu BarosulCerului, însă ceva mai departe zăresc câteva configurații un pic diferite, variind ca mărime și ca model de dispunere a liniilor armurii. Nu conștientizez că sunt în căutarea uneia anume până ce n-o observ: o siluetă familiară, ultima dată conturată pe fundalul unui soare apunând, cu capul și cu umerii mult deasupra copacilor. Arunc o privire spre Kizabel și ceilalți Cadeți, în continuare ocupați cu BarosulCerului și cu Hezaro, apoi mă strecor nevăzută pe lângă șirul de statui din Stabulum.

33

RAE

O armată de uriași mă așteaptă acolo, aliniați umăr la umăr, cu toții îmbrăcați în aceeași piatră cenușie, cu toții afișând aceeași postură, cu capetele lustruite și în alertă, însă golite de orice viață sau conștiință, identici cu toții, cu excepția unui șir de numere și litere pictate cu galben de-a lungul pieptului. Vopsite pe cel de lângă mine se află cuvintele:

IX EQUITES 126-011
TUNETUMBLĂTOR

Însemnul începe întotdeauna la fel, cu „IX EQUITES 126“, însă numărul final se schimbă de la statuie la statuie, așa cum se întâmplă și cu cuvintele scrise dedesubt. După „011 TUNETUMBLĂTOR“ urmează „009 JURĂMÂNTULRĂZBOINICULUI“. O iau încet de-a lungul șirului, pe lângă „007 FRUNZĂCĂZĂTOARE“ și „005 LANCEAFULGER“. În sfârșit, iată-l și pe el, ultimul din șirul de monștri din piatră, „IX EQUITES 126–001 URMĂRITORULFOCULUI“.

Cumva, reușesc să-l recunosc imediat, chiar înainte să remarc punctele de pe armură, mai deschise la culoare decât restul acesteia și lucioase precum o piele proaspăt vindecată, acolo unde gloanțele mele au lăsat arsurile ca de jar de pipă. Sunt tentată să-i dau un șut zdravăn, chiar dacă știu că n-am în față decât piatră moartă și că o să-mi și rup vreun deget, probabil.

Din spatele meu aud un glas:

– Ce cauți aici, Cadet?

Mă răsucesc și mă trezesc scrutată de privirea întrebătoare a unei brunete solide, cu șolduri înguste și umeri largi. E cam de vârsta mea, însă are pe ea uniforma neagră a Legiunii.

– Asta e o zonă restricționată, spune ea. Cum ai ajuns aici?

Chiar nu știu de ce nu-i spun pur și simplu că facem un tur în Stabulum, probabil din cauza tonului ei și-a atitudinii impertinente.

– Doar îmi admiram îndemânarea, îi răspund. Nu m-am putut abține, după o confruntare, să vin și să văd cum a ieșit adversarul meu.

Gura fetei se arcuiește a confuzie.

– Ce?

Pare gata să continue cu întrebările, dar se oprește când două noi siluete se apropie în fugă de noi, o femeie și un bărbat, îmbrăcați la fel și cu aceleași trupuri robuste, aproape lipsite de gâturi.

– Cine-i asta, Sensen? întreabă bărbatul, studiindu-mă cu atenție.

Este neobișnuit de palid și a încercat să-și lase o țăcălie cu rezultate nu chiar grozave.

– N-am idee, răspunde Sensen strâmbându-se. Am găsit-o rătăcind prin fața UrmăritoruluiFocului. Zicea ceva de admiratul îndemânării.

– Probabil că e vreo voluntară încuiată de pe la Academie, spune cealaltă nou-venită, o replică ceva mai mărunțică și creață a lui Sensen. Cui îi pasă? Haide – e rândul tău!

La o distanță apreciabilă de noi, tot în Stabulum, văd mai multe siluete îmbrăcate în uniforme negre adunate în fața unui alt equus, cam de aceeași formă și mărime ca UrmăritorulFocului și vecinii săi. În mod vădit, sunt implicați într-un fel de joc – de cărți ori, poate, de zaruri, genul de joc pe care-l joacă soldații așteptând să treacă timpul între bătălii, genul de joc pe care-l jucam și eu cu celelalte iscoade din tribul meu –, însă acum se îndreaptă cu toții încoace.

– Nu putem lăsa un Cadet oarecare să-și facă de cap în preajma equilor noștri, spune Sensen întărâtată. Și nici nu este o voluntară. Uitați! rostește ea în timp ce arată cu degetul spre gulerul meu, pe care sunt prinse șase puncte negre. E din Clasa a Șasea. În niciun caz n-are cum să aibă pregătirea necesară să repare un equus. O raportez. Cum te cheamă, Cadet?

– O cheamă Rachel.

Nu este același glas adânc, reverberant, pe care mi-l aduc aminte din celulă, dar știu sigur că e al lui. Polițistul rău. Bărbatul în negru. Imway. Arată la fel cum mi-l amintesc, cu gâtul plin de mușchi, cu părul arămiu dat pe spate și cu ochelarii argintii atârnați pe nasul coroiat.

– Este una dintre persoanele neîncorporate pe care le-am capturat în vale, continuă el îndreptându-se spre Sensen.

Sensen pare scandalizată.

– Acum lasă noco din ăștia în Academie?

– Nu fi așa surprinsă, spun eu ațintind UrmăritorulFocului c-un deget. Dacă ți-am putut ține piept în timp ce te aflai într-o astfel de chestie, închipuie-ți ce s-ar putea întâmpla într-o luptă dreaptă.

Afișez un rânjet răutăcios pentru Imway, însă el îl întâmpină cu o indiferență implacabilă.

– Ce-ai zice chiar acum? întreabă Sensen. Te las să-l călărești pe Umbră al meu.

Arată cu capul spre acel equus de lângă UrmăritorulFocului, IX EQUITES 126–003 BARDULUMBREI.

– Imway îl va folosi pe UrmăritorulFocului. Ne vom rezuma doar la o luptă cu brațele – nu prea e loc pentru altceva aici –, dar cred c-ar fi de-ajuns ca să ne poți arăta cum s-ar desfășura o luptă dreaptă, corect? Dacă nu cumva a fost doar o vorbă.

– Bine.

Nu cred c-aș fi în stare să refuz o provocare ca asta nici măcar dacă n-aș fi atât de mândră de talentul meu în materie de animare. Vechiul meu fel de-a fi, fata care n-ar fi refuzat niciodată o încercare, se întoarce tropăind. Credeam c-a dispărut cu totul, însă, de când am început Academia, m-a urmat peste tot, mereu pregătit pentru farsele copilărești ale colegilor mei Dodo. Acum nu-l mai ține nimic pe loc. Nici măcar nu mai aștept acordul lui Imway, ci mă apropii de BardulUmbrei și-i mângâi glezna cu o mână.

N-am de gând să recunosc în fața unei șlehte de golani că n-am nicio idee cum funcționează un equus. În loc de asta, mă bazez pe experiența mea cu equuleii, întinzându-mi antenele, căutând acel loc al unui obiect care-mi permite să capăt control asupra lui, așa cum ai căuta o șa pentru propriul tău suflet. E acolo, ca de obicei, și, când îl ating, simt cum acest equus prinde viață. Apoi piatra de sub mâna mea se smucește, aruncându-mă cât colo.

Mă împiedic, abia păstrându-mi echilibrul, în timp ce chipul BardăluiUmbrei începe să pâlpâie într-o lumină roșie. Urmează o mișcare rapidă, un pumn ce coboară iute spre mine, apoi mă trezesc în întuneric, tremurând de la forța unui impact terifiant.

Când țiuitul din urechi începe, în sfârșit, să dispară, aud râsete și vocea lui Sensen, înăbușită de piatra densă din jurul meu.

– A, scuze! Am uitat de setările de siguranță ale Umbrei. Nu pot lăsa orice tâmpit ce rătăcește pe-aici să-mi călărească equusul.

– Foarte haios, Sen! răspunde Imway. Acum, dă-i drumul! Și-a învățat lecția.

Însă eu nu mi-am învățat lecția. Mi-am dat seama unde mă aflu, prinsă în capcană ca o gâză sub mâna făcută căuș a BardăluiUmbrei, și sunt pregătită să evadez de sub ea. De îndată ce întunericul se împrăștie și reușesc să-i zăresc mutra rânjită a lui Sensen, nodurile pumnului meu s-au și izbit de nasul ei.

Croșeul meu de dreapta e puțin cam amorțit, dar tot e suficient s-o doboare pe spate, lăsând-o lată. Într-o clipă, din nări îi izbucnește un șuvoi de sânge, iar ea ridică o mână pentru a-l

împiedica să mai curgă, holbându-se când la mine, când la degetele-i însângerate, în timp ce camarazii ei se reped s-o ajute. Aștept să văd dacă se ridică, însă Imway se interpune între noi.

– Fă pași, noco! spune el cu răceală. Vom uita cu toții de asta. Doar pleacă!

– Fă-mă să plec!

E prea aproape de mine pentru a reuși o lovitură bună, însă îi susțin privirea, așteptând.

– Încă-ți mai datorez un picior rupt.

Mă mai privește o secundă, impasibil, din spatele ochelarilor cu rame argintii, apoi oftează resemnat.

– Facă-se voia ta.

Prietenii lui s-au adunat în spatele său, încântător de uluiți, cel puțin din punctul meu de vedere. Sensen s-a ridicat în picioare, dar nu pare dornică să mai încerce o rundă; doar mă privește, cu ochi mijiți, în timp ce Imway se apropie de bărbatul de lângă ea. Acesta ține în mână o ceașcă aburindă, deși pare că a uitat de ea până ce Imway își înmoaie un deget în ceașcă, de parcă ar fi cel mai normal gest din lume. Când Imway își trage degetul afară, lichidul iese odată cu el, ceaiul deschis la culoare legănându-se la fel ca o picătură grea, gata să cadă. Doar că nu pică; se ridică – de parcă s-ar pregăti să picure în sus –, apoi rămâne suspendată în aer, un glob de ceai fierbinte legănându-se în vârful unui stâlp subțire, lichid. Imway a animat băutura tânărului său prieten.

– Îți propun un târg, rostește el, întinzând palma deschisă, de parcă mi-ar oferi mie gogoloiul acela de ceai. Dacă poți trânti chestia asta din palma mea, te las să-mi rupi ce os vrei tu.

Cu mâna liberă arată spre lănțișorul ce leagă globul plutitor de palma sa.

– Tot ce trebuie să faci este să atingi partea de aici. Asta va întrerupe legătura. Eu voi fi udat în ceai fierbinte, iar tu vei putea alege ce os vrei și modul în care să o faci. Îți ofer trei încercări. Dacă nu reușești, pleci și taci. S-a făcut?

– S-a făcut.

Probabil că are vreun as în mânecă, vreo manevră, ceva, însă va trebui să-mi dau seama ce anume. Și, sincer acum, cât de greu poate fi să împrăștii o mică picătură de ceai?

– Când ești pregătită.

Mă reped imediat, fără să stau pe gânduri. Mi-o lipsi mie experiența la multe materii școlare, însă, în materie de chestii distructive am reușit să-mi ascut aptitudinile suficient de mult încât să atrag atenția celorlalți. Dintre toate noile tipuri de artificii cu care am venit în contact, am simțit o oarecare atracție față de cele explozive – am pus la punct o tehnică specială destul de periculoasă, pe care văd că a sosit momentul să o arăt. Mă apropii la cinci pași de el, adunând toată magia pentru a-l doborî

ca pe o figurină de tablă, însă imediat ce primele văpăi de foc galben își fac apariția, energia se stinge inexplicabil. O boare de vânt iscată din senin îmi mătură picioarele de sub mine și cad pe-o parte, dând din picioare sălbatic.

Imway nici nu s-a clintit. Rostește un singur cuvânt:

– Unu.

Deci este mai bun decât mine la magie. Nicio surpriză. Și n-am idee cum a reușit să mă trântească fără să simt ce vine spre mine. Dar nu trebuie să dau cu el de pământ sau să-l lovesc cu vreun fulger picat din cer; trebuie doar să spulber picătura aceea plutitoare.

Mă ridic în picioare și dau înapoi, nesigură de distanța la care se extinde forța lui sau în ce va consta viitorul său atac, deși pare dispus să mă lase pe mine să fac primul pas. Încerc să găsesc o abordare ceva mai eficientă decât cea dinainte. În jurul picioarelor UrmăritoruluiFocului se află sfărâmături de piatră și de metal, probabil resturile vreunor reparații, iar asta îmi dă o idee. Ridic cam o duzină de bucățele cu ajutorul magiei, apoi le catapultez în aer, trasând în gând o traiectorie arcuită, care să aibă ca țintă finală exact capul lui Imway. Fiecare este însă doborâtă înainte de-a ajunge la destinație, azvârlită inofensiv cât colo de întâlnirea cu o forță nevăzută.

– S-o considerăm a doua? întreabă Imway sau pare că vrea să întrebe acest lucru, până ce mă vede repezindu-mă spre el.

De data asta reușesc să mă desfășor cu artificiul meu preferat, o flacără nimicitoare, de forma unui pumn din aur. Pulsul mi s-a ridicat la cote alarmante, astfel încât explozia este mult mai puternică decât am plănuit. Focul îl învăluie cu totul pe Imway, iar eu abia am timp să încep să-mi fac griji că am împins prea departe lucrurile, înainte ca tot acel infern să se stingă brusc, de parcă ar fi fost înghițit de un diluviu. Și iarăși nu mai rămâne niciun semn evident al magiei, căci îl văd doar pe Imway, cu postura și expresia plictisită neschimbate, și o altă pală de vând ce mă trântește la podea.

Încep să mă întreb dacă nu cumva Imway posedă vreo versiune a echipamentului de apărare pus la punct de filosoful Ooj, însă văd o mișcare vagă în părul său pieptănat impecabil și înțeleg: animează aerul, transformându-l într-un soi de equulus ca să se ferească de mine. Impresionant. Aerul este extraordinar de greu de animat, lăsând la o parte faptul că trebuie să fie suficient de puternic încât să ia pe sus o fată solidă ca mine și s-o trântească așa, ca pe un sac de fasole. Și trebuie că mai are ceva în tolbă, vreun tip de magie cu ajutorul căruia să-mi contracareze trucurile magice.

– Știi ceva, nu m-am purtat precum cel mai demn adversar din lume, spune Imway.

Se îndreaptă cu pași mari spre UrmăritorulFocului și ridică ceva atârnat pe perete. Iau în calcul dacă să mă reped spre el, cât e cu spatele la mine, dar cred că se așteaptă la așa ceva.

– Uite, zice el în timp ce-mi aruncă ceva ce seamănă cu o centură neagră și groasă. Pune-ți MSR-ul meu. Poate că asta va mai echilibra puțin situația.

Murmure și chicote dinspre galerie. Lucrul pe care Imway l-a numit MSR este cel pe care l-a folosit bărbatul acela, Hezaro, pentru a umbla de colo colo în timp ce-l repara pe BarosulCerului. Poate că acele tentacule ar reuși măcar să-mi crească raza de acțiune – asta dacă voi reuși să-l fac să funcționeze.

Îmi fixez centura în jurul taliei, apoi bâjbâi în căutarea a ceva pe care să-l animez. Se simte acolo un soi de prezență de care mă pot agăța, iar când o fac, tentacule albastre precum cerneala țâșnesc afară, săltându-mă de la podea. Chicotele încetează atunci, iar când descopăr că anumite tentacule se termină în instrumente magice care par foarte potrivite pe post de arme – îmi atrage în mod deosebit atenția un ac curbat, foarte lung, roșu ca sângele –, o tăcere încordată se așterne peste mulțime.

MSR-ul mă face să devin mai rapidă decât mi-am închipuit, dar nu suficient de rapidă, nici pe departe. În timp ce fac câțiva pași șovăitori spre el, Imway își schimbă poziția, răsucindu-se pe jumătate spre mine, iar aerul din jurul său capătă o tentă roșiatică. Apoi atacă. Biciui spre el cu tentaculele MSR-ului, doar ca să văd cum sunt înconjurate de lame invizibile, ale căror umbre lichide se împrăștie ca picăturile de ploaie, ce-mi fac acul și celelalte arme să vibreze. Următorul lucru pe care-l reține este că tentaculele care mă susțineau au fost retezate, iar eu mă trezesc din nou pe jos, de data asta acoperită de o mâzgă cleioasă și urât mirositoare. Alunec până mă opresc aproape de picioarele lui Imway.

– Trei, rostește el.

Ceai călduț mă stropește pe față.

– Adio, Cadet Rachel! Am încredere că te descurci să ieși singură.

Nu-i nevoie să mă descurc să ies singură. Un grup consistent de Cadeți de Clasa a Șasea a asistat la duelul meu cu Imway, terminat cu un rezultat lipsit de glorie pentru mine. Imway nu apucă să facă nici măcar zece pași, căci Kizabel se repede la el, mustrând aspru întregul grup de equites pentru folosirea improprie a echipamentelor din Stabulum și pentru o conduită nedemnă de un legionar, iar toate astea în fața Cadeților Academiei, nici mai mult, nici mai puțin. Nu ține niciun pic cont de rangul și de autoritatea lui Imway, ci îl ceartă cu aceeași asprime cu care un retor ar certa un Cadet obraznic și neascultător. Imway îndură totul fără să scoată o vorbă, cu

expresia acră a unui copil care va fi trimis la culcare cu burta goală.

Între timp, Cadeții Academiei cad de acord în unanimitate că ziua de azi a fost cea mai fericită din viața lor. În ciuda mirosului respingător, sunt primită la fel ca un erou. Nu doar că am purtat un MSR, ci m-am și duelat cu un eques adevărat, nimeni altul decât Imway, una dintre cele mai adulate zeități ale lor. În mintea lor, asta mă transformă practic într-un legionar, dar știu că nu este adevărat.

Imway chiar s-a folosit de un truc murdar pentru a mă învinge: a fost pur și simplu un luptător mai bun. Credeam că am mai recuperat din distanța dintre mine și Legiune – credeam că, practic, eram deja acolo, ce mai. Nu mă deranja că aptitudinile mele erau gata să-și atingă limita, atâta timp cât mai aveam doar un pic și reușeam. Acum însă știu cât de mult mai am de recuperat. Oi fi eu superioară mulțimii de Dodo, dar nu reprezint un adversar demn de un soldat adevărat. Poate că, ajutată și de Danyee, aș putea evolua cât să mă alătur celorlalți Cadeți în lenta lor ascensiune prin clasele Academiei, ba chiar să mă strecor ceva mai repede pe listele cu înrolări, dar tot ar dura ani și ani înainte de-a fi cu adevărat pregătită pentru Legiune, dacă rezist până acolo.

Iar atunci deja sora mea va fi dispărut de mult.

34

KIZABEL

Prietena mea imaginară crede c-ar trebui să ies mai des la aer.

– Nu sunt imaginară! protestează Lady Jane. Poți spune că sunt *lipsită de substanță*. *Eterică*. Dar *nu* sunt imaginară. Nu e ca și cum ai fi singura persoană în stare să mă vadă. Nu că ar conta, adaugă ea în timp ce-și țuguie buzele teatral, îmbrăcată fiind cu o rochie neagră de seară [8], ținuta ei preferată ori de câte ori eu port salopete sau sunt acoperită de sus până jos cu mucus. Nimeni nu ne mai vizitează. Mi-e dor de băieți.

– Nu sunt băieții tăi.

Sunt adânc băgată în Proiect, bâjbâind pe nevăzute în jurul miezului, iar vocea îmi reverberează impresionant de puternic, căpătând tonalități exagerate ori de câte ori îmi activez electrodul cu care sudez. Rețeaua centrală de canale cu gwayd a Proiectului se întinde deasupra mea la fel ca o coroană deasă de ramuri întrepătrunse. Îmi plimb degetele pe deasupra fiecărui canal, aruncând din când în când câte o privire spre schema întinsă pe o perdea de oglinzi prinse de marginea de sus a cavității expuse a scheletului Proiectului. O explozie de lumină erupe de fiecare dată când retez sau sudez o nouă conexiune, iluminând venele delicate ale fiecărui canal mai mic, unele de-abia de grosimea celui mai subțire fir de păr uman. Equii legionari de serie nu necesită de obicei o astfel de finețe, însă, prin comparație cu Proiectul, equii legionarilor deja fabricați sunt la fel de sofisticați ca o glumă răsuflată.

– Ei, sigur nu sunt nici băieții *tăi*, mi-o întoarce Lady.

Schema de alcătuire, plină cu cele mai recente mâzgăleli ale mele și cu proiectări improvizate cam la repezeală, este împinsă la o parte pentru a face loc feței furioase a lui Lady. A făcut rost de o țigară întâlnită atât de des în filmele din ED, pe care o fumează trăgând dintr-un portțigaret lung și negru.

– Ai dreptate în privința asta, murmur eu.

Se referă la Vinneas și la Imway, care își petreceau înainte aici mare parte a timpului liber, dar ale căror vizite s-au rărit vizibil de când au intrat în serviciul activ al Legiunii. Cel puțin Vinneas are scuza călătoriilor-necesare-pentru-desfășurarea-în-continuare-a-eforturilor-de-război, însă, din ce-mi dau eu seama, Imway nu

face decât să piardă vremea prin Stabulum, jucând whist sau tarot cu ceilalți equites, și să-mi mai întrerupă din când în când activitatea pentru a insinua că timpul meu ar fi mai bine petrecut lustruindu-l pe al său prețios UrmăritorulFocului. Sunt gata să recunosc (în particular, cel puțin) că atelierul meu n-a mai fost la fel în ultimele săptămâni, însă tonul de supărare prefăcută al lui Lady, de melodramă și falsă tragedie, începe să mă sâcâie din ce în ce mai tare. Filmele sunt de vină.

Oricum, unul dintre marile beneficii de-a fi ignorată de cei mai buni doi prieteni ai tăi este c-ai mai mult timp pe care să-l acorzi hobby-urilor tale, iar ca argument am tocmai remarcabilul progres pe care l-am făcut în ultimul timp cu Proiectul.

– Vrei să te dai la o parte ca să pot vedea schemele alea? E greu să lucrez cu fața ta stându-mi în drum.

– Fața *ta*, vrei să spui, pune Lady punctul pe i, în mod grosolan, deși adevărat.

Chipurile noastre sunt identice fizic, din punct de vedere dermo-musculo-scheletal.

– Și oricum, cui îi pasă ce fac eu? Noi, prietenii imaginari, suntem cunoscuți pentru nestatornicia noastră.

– Of, Lady, n-ai niciun motiv să fii ofuscată. Am spus asta doar pentru că nu ești reală. Acum, dă-te la o parte!

– Șșșt! e replica lui Lady pentru argumentul meu. Glumeam doar. Poate că dac-ai mai ieși și tu din când în când din atelier, n-ai mai părea cea mai plictisitoare persoană din lume. Sub ochi ai pungi vinețiii nesănătoase și deja ai inversat două legături de gwayd.

Lady răsfoiește schemele, indicându-mi conexiunile greșite cu o mână învelită într-o mănușă lungă, apoi mă privește din spatele unei lorniete inutile, în timp ce eu fac ajustările necesare.

Mai examinez sumar miezul, acordând o atenție specială peliculei de material viatic conductor de-a lungul îmbinărilor și în spatele scaunului, înainte de-a mă ridica din nou în picioare, agățându-mă de marginea cavității din pieptul uriașului.

– Ești gata pentru o încercare? o întreb pe Lady, rulând perdeaua de oglinzi și strângând-o sub braț.

Ea rostește cu o voce înăbușită, pentru un plus de efect:

– Chiar contează părerea mea aici?

– Deloc. A fost doar o întrebare retorică.

Hainele de lucru îmi sunt stropite peste tot de gwayd [9] albastru pâlpâitor și, chiar dacă petele deja încep să păleasc, le curăț cu dosul palmei, simțind înțepătura ușoară, ca de membru ce începe să-și revină ușor-ușor din amorțeală.

– Atunci, permite-mi să-ți spun, tot retoric, că tot efortul tău a fost o pierdere de timp.

Lady a reapărut pe peretele ei și mă privește acum printr-un mozaic de oglinzi de dimensiuni diferite, ca și cum s-ar afla în spatele unui gard. Trage teatral din țigară, apoi scoate un norișor de fum.

– Deja ai reconfigurat miezul în vreun milion de moduri diferite. Dacă ai reușit doar să-ți înfrânezi mândria și…

– Vezi dacă spațiul de testare este curat.

Lady, emanând jignire prin toți porii, dispare din raza mea vizuală. Când se întoarce, ținuta de seară pe care o purta a fost înlocuită cu un complet nejustificat echipament de protecție, aparent menit să indice un pericol apropiat ridicol de mare. Ochelarii de protecție și alte măsuri suplimentare, care ar putea fi considerate absolut justificate în cazul în care Lady ar deține un corp material care să fie afectat, se amestecă arbitrar cu tot soiul de alte accesorii intenționat etalate cu scop hiperbolic: o cască de la vreun joc dispărut din ED, mănuși pentru cuptor, perne legate în jurul pieptului și-al spatelui.

– Totul în ordine, spune ea cu un glas înăbușit de masca ce-i protejează gura. Hai să terminăm odată!

Peretele gol din spatele meu se evaporă, scoțând la iveală vastitatea pustie a Spațiului de Testare Șaisprezece. Până de curând, toată munca aparținând de Proiect se desfășura doar în interiorul atelierului meu. Aveam la dispoziție tot ce era necesar pentru activări parțiale, probe de eficiență și de rezistență de bază, sau pentru fabricarea materialelor [10]. Dar încă de când am progresat la activarea completă, Lady a insistat să ne mutăm undeva unde testele noastre să nu necesite înlocuirea la fiecare două zile a oglinzilor sale. Din cauză că Proiectul încalcă absolut orice regulă a Academiei, fără a uita și un mare număr din reglementările stabilite de Fabrică în materie de mod de folosire a materialelor periculoase și protocoalele din Stabulum cu privire la îndepărtarea acelorași materiale, toate experimentele trebuie să se desfășoare ca la carte. Ora este 02:39, iar ST 16 trebuie evacuat până cel târziu la ora 06:00.

Deși mai mic decât majoritatea equilor activi din cadrul Legiunii, Proiectul este suficient de masiv încât capul să-i treacă prin tavanul atelierului meu atunci când se ridică în picioare. Își petrece cea mai mare parte din timp într-o poziție ghemuită, cu genunchii strânși la piept, înconjurat de o rețea de legături creație specială de-a mea, pe care Lady o numește cu mândrie „cartonul de ouă“. Cartonul este un cub zdravăn dintr-o carcasă din țevi masive, interconectate, ranforsată cu ajutorul unor artificii special concepute spre a fi lipsite de greutate, care-mi permit să manevrez cu ușurință volumul de câteva tone al Proiectului. Odată ce Proiectul este transportat în centrul Spațiului de Testare Șaisprezece, cartonul de ouă se retrage pentru a-i scoate la iveală splendoarea strălucitoare.

Trebuie să recunosc că, pentru cineva lipsit de dedicarea mea maternă impresionantă, Proiectul ar părea doar un obiect lipsit de valoare. Când va fi îmbrăcat în armura pe care o construiesc special pentru dimensiunile sale – un amalgam de cuarț și marmură ce-i va imprima un aspect elegant de cavaler îmbrăcat în alb –, sunt sigură că va arăta minunat, dar, desfăcut cum este acum, oferă mai degrabă impresia unui cadavru jupuit de piele. Equii dezbrăcați de armură au un aspect destul de tulburător, prea lați în umeri și cu membre prea groase pentru a părea cu adevărat umani, cu capul – subdimensionat, lipsit de ochi și de gură – aducând aminte de un extraterestru sau de vreun demon ieșit din infern. Totuși, modelele folosite momentan de Legiune sunt toate construite dintr-un singur aliaj de thurgo-mușchi, care cel puțin oferă trupurilor acestora, atunci când le sunt desfăcute armurile, un aspect de mașinărie ce are forma unui model anatomic îmbrăcat în metal. Prin comparație, mușchii Proiectului sunt dintr-un compozit nemaivăzut până acum, special conceput și în întregime fabricat doar de mine, care demonstrează niveluri nemaiîntâlnite de viteză și forță la testele preliminare, dar care are și o nefericită combinație de opalescență unsuroasă și coloratură ca de metal de pușcă, dându-i, într-o anumită lumină, aspectul unei găini moarte și jumulite intrate în putrefacție.

Odată ce va fi terminat și funcțional, Proiectul va merita în mod categoric absurdul volum de timp pe care l-am investit în asamblarea lui, riscul de-a fi expulzată/încarcerată și faptul că nu mai pot consuma carne de pui prăjită. Toate experimentele mele, toate calculele și toate instinctele mele îmi spun că este deja stratosferic mai avansat decât orice are acum Legiunea la dispoziție. Dar, înainte de-a da de pământ cu noțiuni despre limitările designului equi, fără a mai aminti de ce poate realiza un Cadet care-a picat examenele generale de trei ori la rând [11], va trebui să-i calibrez interfața și să-i ajustez mișcările de bestie atotputernică pentru a se potrivi cu dorințele fragilei ființe umane ce se va afla în interiorul său. Pentru asta va trebui să-i activez toate circuitele odată, pentru a putea regla și ajusta modul de funcționare a delicatului său motor. Din acest punct de vedere, Proiectul s-a dovedit oarecum necooperant, lucru datorat, fără discuție, rafinamentului designului său inovator. Activarea completă a unui equus pentru prima dată se aseamănă cu montarea cheii de boltă într-o arcadă nou-construită: toate forțele de susținere își dau întâlnire în acest punct unic, iar odată ce devine stabil, rămâne un întreg aproape imposibil de zdruncinat, însă, dacă nu este făcut exact așa cum trebuie, întregul edificiu s-ar putea prăbuși. În cazul Proiectului, piesele care trebuie ținute în echilibru – nebuloasele structuri ale artificiilor care-l transformă într-o minunată simfonie animată în locul unui înfiorător maldăr de material inert – sunt unice și incredibil de

instabile. Cu excepția structurii exterioare [12], fiecare părticică a lui, până la cele mai subțirele filamente de mușchi, constituie o realizare inginerească până acum considerată imposibilă, și totul se îmbină armonios cu un sistem de artificii atât de elegante și de complexe, încât să le compari cu blocurile de piese dintr-un equus normal ar fi ca și cum ai compara o libelulă cu un avion de hârtie. Nu mai e nevoie să adaug ce muncă titanică ar presupune asamblarea unei libelule. Aceasta ar fi a cincea mea încercare de activare în tot atâtea săptămâni.

Equii pot fi controlați doar din interiorul miezului lor și, din moment ce Proiectul încă n-are stabilite protocoale de intrare, trebuie să mă cațăr pur și simplu pe el, apoi să intru prin cavitatea deschisă în pieptul lui. Mă așez pe scaunul de comandă și încep să-mi pun centurile [13], făcând o ultimă recapitulare în minte a listei cu verificări. Așezarea pe scaun? Verificată. Poziția de pornire? Verificată. Receptorii senzoriali? Absenți aproape în totalitate, dar îi vom adăuga mai târziu. Hotărâre încăpățânată și optimism exacerbat? Verificate.

Din direcția atelierului se aude reverberând glasul lui Lady Jane, ce străbate toată lungimea spațiului de testare:

– Vreau să o iau încă o dată înainte și să iei notă de părerea mea că ideea asta este foarte proastă.

– S-a notat, spun eu în timp ce ajustez brațele scaunului și clemele de prindere. Gata, pornim!

Trag aer adânc în piept, strâng mâinile în jurul clemelor de prindere, apoi mă las pe spate în scaun [14], încercând să-mi imaginez cum m-aș putea scurge în jos, curgând cu totul în trupul acesta de metal uriaș, îmbibându-l cu sufletul ori cu esența sau cu cine știe ce parte a ta face ca un equus să funcționeze. Deasupra mea, coroana din canale umplute cu gwayd începe să pâlpâie într-un albastru cald. Animarea a părut mereu a fi un obiect de studiu copilăresc, dar de când am început Proiectul, n-am apucat să lucrez la perfecționarea aptitudinilor mele.

Închid ochii, spunându-mi că eu însămi *sunt* Proiectul. Brațele sale sunt brațele mele. Picioarele lui, picioarele mele. Încep să simt cum se trezește la viață, încep să-i simt tremurul din coloana vertebrală (coloana *mea* vertebrală), care se răspândește spre extremități. Capacitatea senzorială se scurge în vârfurile degetelor sale și încep să cred că s-ar putea să funcționeze de data asta, însă pumnul Proiectului se închide brusc și începe să se legene aiurea pe lângă corp.

– Fir-ar! țip eu, încercând să recapăt controlul mâinii, însă aceasta nu vrea să răspundă.

Deschid ochii chiar la timp ca să văd cum cartonul de ouă se îndoaie cu un geamăt ascuțit în timp ce brațul drept al Proiectului se izbește de el. Îmi îndrept toată voința spre recăpătarea

controlului brațului, însă, chiar când acesta devine moale, piciorul stâng al Proiectului se smucește cu forță, aruncându-ne când înainte, când înapoi. De îndată ce mi-am îndreptat atenția către picior, torsul Proiectului începe să se răsucească și capul să-i zvâcnească sălbatic, lucru care se transmite apoi întregului trup, ce începe să se activeze și să se dezactiveze în spasme nebunești, total la întâmplare. În câteva clipe cartonul de ouă s-a aplatizat, structura superdurabilă a acestuia îndoindu-se precum hârtia udă, în timp ce Proiectul se zbate și se rostogolește pe podeaua spațiului de testare. Văd când tavanul, când podeaua, când din nou tavanul. Ca de la depărtare, aud vocea lui Lady Jane ce țipă să lovesc butonul de oprire, dar forța centrifugă mi-a făcut brațele prea grele pentru a le putea mișca, iar vederea începe să mi se încețoșeze pe măsură ce sângele îmi coboară din creier. Apoi Proiectul se oprește, de parcă ar vrea să-și tragă răsuflarea, lucru care-mi oferă suficient timp să pot lovi marele buton roșu, pe care scrie „Ups“, montat deasupra capului meu.

Urmează o serie de pocnete explozive în timp ce canalele umplute cu gwayd ale Proiectului se sparg rând pe rând. Gwayd albastru pâlpâitor se scurge liber pe podeaua spațiului de testare, revărsându-se prin niște puncte de tăiere predeterminate de la încheieturile mâinilor, la coate și la genunchi. Un jet consistent izbucnit din gâtul Proiectului acoperă pereții cu albastru, în timp ce acesta continuă să se zbată, deși din ce în ce mai slab, până când, în sfârșit, se prăbușește în genunchi, apoi se întinde pe o parte pe podea și rămâne așa.

Totul e liniștit cu excepția răsuflării mele și a ultimelor gâlgâieli scoase de pârâiașele de gwayd de pe podea. Privesc șuvoiul albastru din ce în ce mai subțire ce se scurge de pe marginea cavității din pieptul Proiectului, în timp ce lumea încă se mai învârte în jurul meu, deși acum doar într-un mod psihoreceptiv amețitor.

Aud din nou glasul reverberant al lui Lady Jane:

– Kizabel? Ai murit?

Surprinzător, am supraviețuit. Uitând de poziția Proiectului, trag de legăturile care mă țin de scaun și cad aproape un metru pe podea, într-o baltă ectoplasmică de gwayd. Încet, cu capul încă zvâcnind, mă ridic în picioare și studiez Proiectul, o păpușă de cârpe hidoasă, din altă lume, întinsă pe jos, într-un lac de muci albaștri strălucitori.

– Rahatule ce ești! țip eu lovindu-l cu piciorul în genunchiul de metal.

Sunt furioasă; eram sigură că de data asta chiar va funcționa.

– Rahat idiot și dezamăgitor ce ești!

Lady Jane rămâne tăcută până ce reușesc să îmi epuizez toată energia rămasă.

– Putem încerca din nou, mă consolează ea. Ți-am verificat toate calculele. Va funcționa, ai să vezi.

– Nu, ai avut dreptate.

Mă prăbușesc pe podea, sprijinindu-mă de tibia Proiectului, simțind cum mă furnică picioarele înmuiate în balta groasă de câțiva centimetri de gwayd ce s-a strâns pe podeaua Spațiului de Testare Șaisprezece.

– Niciuna dintre noile configurații n-a contat cu adevărat. Problema nu este la canalele cu gwayd.

Ce naiba fac? Am petrecut aici optsprezece ore la rând, fără nicio pauză, pe lângă miile de alte ore, lipsind de la cursuri, de-abia părăsind atelierul pentru a căuta ceva de mâncare sau pentru vreo vizită la Stabulum. Va trebui să fac o pauză și să scotocesc cu atenție prin minte în căutarea ultimei ocazii în care am văzut lumină solară adevărată sau am purtat o conversație mai lungă de două fraze cu o ființă inteligentă, neconstruită de mâinile mele. Și de ce? Pentru ce? Pentru că sunt convinsă că Proiectul este al dracului de important, mai mult decât una dintre jucărioarele drăguțe și idioate la construirea căruia toți cred că sunt un adevărat geniu în viață?

Dacă ar fi și Vinneas aici, mi-ar oferi zâmbetul său de chiar-și-cea-mai-mare-calamitate-are-o-parte-nostimă și ar începe să-mi înlăture toate grijile, răsucindu-le pe toate părțile și desfăcându-le în cele mai mici bucăți. Iar Imway, el doar pierde vremea pe undeva, aruncând cărți de joc într-o pălărie, neinteresat de faptul că tocmai ce-am creat un adevărat dezastru pe o rază de vreo treizeci de metri, continuând să întrebe când voi termina cu Proiectul ăsta al meu, ca el să-l poată scoate la o plimbare, de parcă cele mai devastatoare eșecuri ale mele ar fi niște detalii neînsemnate pe care le-aș rezolva mai devreme sau mai târziu, ca și cum cel mai infernal equus pe care l-am creat până acum n-ar îndrăzni – sau nici n-ar putea concepe – să nu funcționeze pentru el, și toate astea, știu sigur, sunt frustrant de adevărate. Dar au plecat amândoi: Vinneas departe, într-o succesiune de colonii uitate de lume, iar Imway, într-o vacanță permanentă, oferită de egoul său înfiorător de umflat. M-au lăsat amândoi în furia mea, mult prea aproape de pragul unei prăbușiri mentale totale.

– Vei găsi tu o cale până la urmă, spune Lady.

Oftez, mă ridic de jos și încep să-mi aranjez costumul.

– Da, știu.

Problema e că deja știu unde greșesc, și nu este ceva ce pot îndrepta de una singură.

– Hai să revenim asupra configurației de săptămâna trecută. Aceea a fost cea mai reușită de până acum. Tu faci ajustările. Eu voi încerca să curăț acest loc înainte să vină cineva și să ne azvârle în pușcărie.

– Poți măcar să iei în considerare să ceri…

– *Nu*, spun eu probabil puțin prea aspru. Acum, ai de gând să faci ce ți-am cerut sau va trebui să construiesc o altă instara pentru asta?

– Îmi fac griji pentru tine, asta-i tot. Dacă vei continua așa, ai să ajungi să te rănești singură. Și cum rămâne cu mine, care sunt doar prietena ta imaginară?

– Nu ești imaginară.

În atelier, Lady a materializat un birou enorm în spatele oglinzilor sale, înțesat de teancuri de hârtii înclinate precar și de mașini de calcul vintage. Acum poartă o cămașă cu mâneci scurte încheiată la nasturi până jos, al cărei buzunar de la piept e plin cu creioane, și o cravată de o urâțenie aproape incredibilă. Privindu-mă serios din spatele unei viziere verzi transparente, rostește și ea:

– Încă sunt prietena ta.

35

KIZABEL

Fără cartonul de ouă ca suport, îmi ia aproape două ore doar ca să transfer mizeria rămasă în Spațiul de Testare Șaisprezece înapoi în atelier. Din fericire, ST 16 a avut parte de atâtea zgârieturi, lovituri și traume thelemice de-a lungul existenței sale, încât răbufnirile Proiectului contribuie prea puțin la rănile și tăieturile deja create, iar gwaydul dispare singur după câteva minute, scutindu-mă de cele două săptămâni necesare îndepărtării unei cantități echivalente de ulei, să zicem, ori de sânge organic adevărat. Doar ce-am terminat de așezat Proiectul și resturile cartonului de ouă în aceeași grămadă, întreaga movilă fiind acoperită de un maldăr (destul de jalnic, recunosc) de artificii distruse, când ST 16 începe să se ilumineze. Lady sigilează peretele atelierului meu în doar câteva secunde, și sper că a reușit să o facă la timp, când oricine a rezervat intervalul de după ora 06:00 se strecoară înăuntru, cu o cafea și un croasant în mână.

După ce îmbrac din nou uniforma Academiei și înghit, la insistența lui Lady, 1,4 brioșe și un pahar cu lapte, ajung chiar la timp pentru a întârzia o jumătate de oră la cursurile [15] de dimineață. Întârzierea îmi aduce trei ore de muncă silnică – nimic pe care să nu-l pot îndura, din moment ce pot dedica acele ore lucrând voluntar la Stabulum.

Îmi petrec restul zilei târșâindu-mi pașii ca o somnambulă, cu gândurile departe și cu ochi sticloși, visând doar la Proiectul aruncat neglijent într-un colț al atelierului meu. Sunt așteptată în Stabulum la ora 16:00, însă, după terminarea orelor, fac un ocol prin Școala de Filosofie, îndreptându-mă spre turnul exterior în care-și are biroul dr. Afșar [16].

Doc [17] este considerat de toată lumea unul dintre părinții fondatori ai mecanicii irațională și ar putea avea lejer un birou chiar lângă ușa curatorului, însă a ales acest loc izolat mai ales pentru a evita atenția adulatoare a academicienilor și a oficialilor care au crescut studiindu-i opera. Își petrece mare parte din timp în Tărâmuri, consultându-se cu comandanții de pe Front, dar insistă să revină pe Hestia destul de des, pentru a rămâne la curent cu progresele în domeniul la a cărui fondare a contribuit din plin.

Din moment ce nu este chiar neobișnuit să se scurgă cincizeci sau chiar mai mulți ani între o vizită și următoarea, Doc se trezește întotdeauna oarecum în urma progreselor noastre tehnologice. Mare parte a timpului și-o irosește citind și mormăind uluit din pricina chestiilor pe care le-au descoperit urmașii săi cât a lipsit el, dar uneori mai are și întrebări la care cărțile sale nu-i pot oferi răspunsuri. În astfel de ocazii, cere un asistent de la Academie, dacă e posibil, un ofițer aspirant, căci aceștia nu se lasă intimidați de respectul față de reputația lui. Filosofii de prestigiu și alți academicieni de marcă, și-a dat el seama, ezită de multe ori să-l contrazică atunci când una dintre teoriile sale s-a dovedit a fi falsă.

Când dr. Afșar a avut nevoie de cineva care să-i explice starea curentă a materialelor inginerești îmbunătățite pe cale thelemică, Curatorul m-a trimis pe mine. Eram la jumătatea descrierii Procesului Euvoria înainte de a-mi da seama că studiile de ansamblu, dezvoltate cu peste treizeci de ani în urmă, discreditau complet A Treia Ipoteză a lui Afșar – enunțată, firește, chiar de dr. Afșar. De atunci, am căpătat invitația permanentă de a-i vizita biroul la orice oră din zi și din noapte.

Doc mă salută în felul său obișnuit:

– A, domnișoară Kizabel, bine ai venit, bine ai venit!

Ca majoritatea veteranilor [18], vorbește cu un oarecare accent, în cazul său, turcesc, țara de origine a lui Doc din timpul ED.

– Ce te aduce în colțul meu din interiorul ilustrei Academii?

Unul dintre multele merite ale doctorului Afșar este atotprezenta lui lipsă de respect față de regulile și convențiile societății Principatului. Pare să capete această atitudine încă de când a venit pentru prima oară aici, iar modul său de-a face lucrurile a creat un precedent. De cele mai multe ori, oamenii o acceptă ca pe un dat. L-am văzut purtându-se ca un bătrân ramolit și uituc dacă s-a întâmplat să ofenseze pe cineva, însă doar ca să-și mascheze indiferența. Am senzația că această nouă lume a noastră nu-i pare în întregime reală și că se plimbă printre noi ca o fantomă, alunecând prin arhitectura noastră de legi și regulamente precum ceața. Înseamnă că nu trebuie să am rețineri atunci când îi povestesc despre Proiect. Îi dezvălui totul – ideile mele, triumfurile, dar mai ales durerile – în timp ce el face ceaiul.

Dr. Afșar are mereu pregătit un ceainic în atelierul său, din care bea în timp ce lucrează, o practică despre care pretinde că ajută la gândire pentru că-l forțează să facă pauze regulate pentru toaletă, în timpul cărora poate asimila ce tocmai a citit. Ceainicul are o stranie structură dublă, ca un ceainic al cărui capac constă, dintr-un oarecare motiv, dintr-un alt ceainic.

– O inițiativă fascinantă, Proiectul ăsta al tău! spune el.

A scos la iveală două pahare în formă de lalea, pe care le umple expert până la buză, mai întâi turnând ceai de culoare

arămie din vasul de deasupra, apoi diluându-l cu apă fierbinte din cel de dedesubt. Născocirea asta, servită pe o farfurioară, scoate un abur fierbinte, capabil să-ți ardă pielea, la fel ca un vulcan activ.

– Înțeleg de ce ți-ai asumat riscul de-a-l construi de una singură. O mașinărie cu dotările pe care mi le-ai descris tu ar fi de un mare folos Legiunii.

De aceea este Doc preferatul meu. În loc să-mi țină predici despre multiplele și cu adevărat hilarele pericole pe care le implică anumite piese ultraavansate de-ale Proiectului, el a ales să mă ajute și să mă ghideze. Și are dreptate: unul dintre motivele pentru care am riscat începând să construiesc Proiectul este că sunt convinsă că abaterile mele vor fi în întregime trecute cu vederea atunci când îl voi face să funcționeze. Lumea de-aici va fi gata să ignore o groază de prostii pentru niște rezultate utile. Încerc să sorb o gură de ceai doar atingând lichidul cu buzele. Căldura acestuia mă alarmează.

– Nu voi ști sigur până ce nu voi reuși să-l activez, spun eu.

– Astfel stă treaba cu thelemitația, nu? Am studiat-o timp de cinci secole, și totuși înțelegem atât de puțin din ea.

Doc înghite ceai ca nesătulul; probabil că limba lui are textura dosului unui rinocer.

– Ori de câte ori revin pe Pământ, mă aștept să-i fi descifrat cineva toate tainele. Sunt lacom, știu, când mă gândesc că aș putea pur și simplu călători în timp și, când m-aș întoarce, toate întrebările mele să-și fi găsit răspunsul. Dar tu și Proiectul tău sunteți dovada că facem un progres adevărat. Încă-mi amintesc primii equi – soldații noștri îi călăreau de-adevăratelea, știai asta? Ca pe niște cai gigantici. Inovația introducerii unei persoane în interiorul lor este destul de recentă – cel puțin pentru mine. De aici provine termenul „equus“. E un cuvânt antic, care înseamnă „cal“. Dar sunt sigur că știai asta.

Surâde, apoi lasă jos paharul.

– Înseamnă că problema Proiectului tău te preocupă mai tare decât mi-am închipuit eu. De obicei, mă pot baza că mă oprești printr-un comentariu sarcastic când devin plictisitor.

– Scuze, domnule! Ați prefera un comentariu sarcastic acum sau mai bine aștept următoarea ocazie când veți deveni iarăși plictisitor?

– Nu-i nevoie să te forțezi.

A reușit să-și termine ceaiul și a trecut la al doilea pahar.

– Acum, în ceea ce privește Proiectul tău, prima mea supoziție ar fi că trebuie să existe o problemă la sistemul de alimentare cu energie. Tipul de activare oscilantă pe care o descrii tu apare cel mai adesea ca rezultat al unei animări inegale sau incomplete ori din cauza unor semnale necompatibile dinspre structura miezului.

Totuși, cred că tu deja ți-ai dat seama care ar fi problema, doar că nu ești încă dispusă să accepți realitatea așa cum e.

– Ei, mda, am câteva idei, recunosc eu, bâlbâindu-mă ușor din cauză că am fost luată prin surprindere, dar ați acumulat mai multe informații decât mine. Ați fost primul care v-ați îndreptat atenția în mod științific spre animare, nu? Dumneavoastră și dr. Xiao.

– Foarte adevărat, se arată de acord Doc, dar sunt totuși foarte departe de informațiile actualizate, așa cum ești tu. Tu, domnișoară Kizabel, ești mult mai bine pregătită în materie de progrese de ultimă oră. Așa că de ce-ai venit la mine? Nu pentru cunoștințele mele de specialitate. Mai degrabă cred că ai venit aici ca să te convingi singură că trebuie să schimbi ceva.

– Chiar sunteți un geniu, spun eu, rânjind forțat.

Are dreptate: mi-am dat seama de ceva vreme sau cel puțin mi-am închipuit că Proiectul pur și simplu nu se va activa fără energie suplimentară. Este mult mai solicitant decât un equus normal: mușchii aceia minunați, dispunerea unică a organelor interne, totul e prea mult pentru ca eu să le pot anima de una singură. Mi-am imaginat că, dacă aș redesena canalele cu gwayd, dacă le-aș face mai eficiente, voi fi capabilă să-l fac să funcționeze, dar m-am înșelat.

Dacă aș dori să activez eu însămi Proiectul, va trebui să-l desfac din nou până la schelet și să-l reconstruiesc, înlocuind majoritatea părților componente proiectate de mine cu piesele banale și plictisitoare, complet lipsite de strălucire, ale celorlalți equi de serie folosiți de legionari. Simt că mă sufoc și că mă trec sudori reci doar când mă gândesc la asta, nu neapărat pentru că va trebui s-o iau iar de la-nceput – am făcut-o adesea –, ci pentru că ar însemna să periclitez Proiectul și tot ce-ar putea însemna el, doar pentru că nu sunt suficient de pricepută ca să-l fac să meargă. Ar fi ca și cum aș renunța la el. Tot timpul irosit în laborator, chiulitul de la școală și mai ales simulacrul de contact uman din toată această perioadă, toate pentru nimic.

Chiar și după ce mi-am terminat ceaiul și-am părăsit studioul doctorului Afșar pentru a veni la Stabulum, tot mă agăț de speranța că am să mă împiedic cumva de vreo soluție miraculoasă. Merg până acolo încât îi expun problema mea chiar și lui Hezaro în timp ce muncim la BarosulCerului, enunțând ideile în termeni conjecturali pur teoretici, bazându-mă pe zvonuri nefondate lansate printre capete-seci [19] despre equi experimentali absolut secreți care au scăpat de sub control în timpul activării. Analiza lui doar îmi confirmă ceea ce mi-a spus deja Doc și ceea ce știam deja eu însămi. Poate că, atunci când Proiectul va fi perfecționat, finisat și lipsit de sincope, voi fi în stare să-l pilotez eu însămi, însă, dacă doresc să-l activez chiar acum, voi avea nevoie de un expert.

Când Hezaro strigă pauză, spun că mă lipsesc de porția obișnuită de tăiței instant a echipei și de glumele răsuflate obișnuite legate de equi și o pornesc spre boxele în care și-au stabilit tabăra cei din escadrila 126. Printre luptătorii Cavaleriei în Armură se obișnuiește adeseori să se organizeze echipe de patrulare chiar și când nu se află în misiune, dar cei din escadrila 126 iau acest obicei rezonabil mult prea în serios, ducându-l până pe culmile absurdului. Sunt cei mai noi equites din Legiune, abia promovați de pe băncile Academiei, și le place atât de multe să se joace de-a soldații, încât abia se opresc pentru a trage câte un pui de somn.

Sunt în locul lor obișnuit, sub privirea neînduplecată a VânătoruluiDeStele, fluturându-și cărțile de joc și umplând Stabulum cu râsetele lor obraznice. Sensen, autoproclamatul lor câine de pază și distribuitor de orice, mă întâmpină din mers cu un:

– Cine-i acolo?

– Kizabel, răspund eu, așa cum bine vezi de-acolo de unde te afli.

– Scuze, rostește Sensen, a cărei noțiune de remușcare este, din câte-mi dau eu seama, cel mult abstractă. Am cam fost cu ochii în patru în ultima vreme. Nu putem permite unor oarecare să se foiască pe-aici în cazul în care am fi nevoiți să plecăm într-o misiune. Oricine n-are treabă pe-aici trebuie să părăsească incinta. Înțelegi, sper.

Felul în care mă privește insinuează că și eu aș fi o oarecare ce se foiește pe-aici, o idee absolut ridicolă, din moment ce vin aici aproape zilnic pentru a lucra la UrmăritorulFocului.

– Sigur, am doar nevoie să stau puțin de vorbă cu Imway.

Pornesc spre masa la care încă stau așezați cei din escadrila 126, iar Sensen pășește într-o parte, ca și cum ar avea de gând să-mi bareze drumul, însă chiar atunci se aude strigătul lui Imway:

– Care-i treaba, Kiz?

Șade tolănit pe spate în scaun, cu picioarele pe masă, rânjind la mine peste un evantai din cărți de joc.

– Am nevoie de tine la ceva, îi răspund.

Imway îi dă cărțile lui Allomar – care privea la joc peste umărul lui –, apoi părăsește masa. Imway își face mereu timp pentru mine – doar am grijă de copilașul său, la urma urmei.

UrmăritorulFocului a fost avariat în timpul primei misiuni a escadrilei, însă, din moment ce avariile sale sunt sută la sută superficiale, complet lipsite de consecințe care să-i afecteze mobilitatea, nu se află în capul listei de priorități a echipei de reparatori. Pe Imway totuși îl scoate din minți acest lucru, de a-și vedea dragul său equus zgâriat în halul ăsta, așa că încerc să-l lustruiesc cât mai bine, câștigând astfel recunoștința lui

profesională și o vastă toleranță din partea restului escadrilei – mă rog, a unora, cel puțin.

– Care-i treaba cu Sensen? întreb eu după ce ne-am îndepărtat suficient ca să nu mai fim auziți. Se poartă de parcă i-am mâncat ultimul iaurt fără grăsime.

Imway aruncă o privire spre masă, acolo unde jocul celor din escadrila 126 pare că a luat o pauză din cauza unei discuții în șoaptă.

– A, da, corect. *Aia*. N-are importanță, mă liniștește el surâzând șmecherește. Anumite persoane consideră că n-ar trebui să te mai învârți pe-aici – că nu se mai poate avea încredere în tine după ceea ce s-a întâmplat.

Modul în care zice „anumite persoane" nu prea lasă loc de îndoială că Sensen este una dintre „persoanele" în cauză. „Ce s-a întâmplat", asta pot doar presupune, se referă la faptul că unul dintre Cadeții mei i-a spart nasul lui Sensen. Nu a fost o pagubă de durată, însă o vreme Sensen a trebuit să umble desfigurată, spre satisfacția multora. De ce acest lucru se răsfrânge și asupra mea, asta n-o mai pot ghici.

– Trebuie să recunoști că n-a fost cea mai inteligentă mișcare a ta, spune Imway când îi cer părerea în legătură cu această chestiune. Să aduci acei Cadeți aici, în preajma atâtor echipamente valoroase de-ale Legiunii. Destul de imatur, dacă mă întrebi pe mine.

– *Imatur?* mă enervez eu. Vorbești serios? Asta o spune unul care a distrus un MSR doar ca să se dea el mare macho?

Imway oftează așa cum ar ofta un adult exasperat de încăpățânarea unui copil.

– Situația scăpase de sub control, Kiz. A trebuit să recapăt controlul. Nu mă aștept ca tu să înțelegi.

– Ce vrea să-nsemne *asta?*

– Nu vrea să-nsemne nimic. Tu n-ai de unde să știi cum e să ai oameni sub comanda ta. Eu sunt responsabil pentru escadrilă și…

– Și pentru că nu sunt în stare să trec examenul acela idiot, crezi că nu știu ce înseamnă să fii responsabil de niște oameni.

– N-am spus asta.

– Vreau doar să știi că eram gazda unui tur *cu adevărat grozav* până să apari tu și să începi să-mi bați unul dintre Cadeți.

Acuzația îl face să tresară – lucru care-mi provoacă o deosebită plăcere –, însă nu-i taie din elan.

– E o noco, Kiz, și îmi purta pică de când i-am capturat tribul în vale – tribul ei, care se afla acolo de luni întregi, *atacând orașul*. Dacă te-ai fi gândit vreo clipă și la oamenii pe care-i îndrumai, ai fi ghicit că e tipul de persoană care cauzează probleme. Sau cumva creierul ăla mare al tău s-a nimerit să nu

observe că unul dintre Cadeții Clasei a Șasea nu avea – nu știu cum să zic – în mod cert doisprezece ani?

– Sigur, bine, dar cum era să știu că tu vei începe să te bați cu ea?

– Ea a început bătaia, nu eu.

– Bună scuza, o, tu, preamărite lider. Ăsta-i genul de responsabilitate care vi se predă în Legiune? *Ea a început?*

Am pronunțat ultima propoziție cu un ton exagerat, ca de scâncet de copil.

– Tu ești un *eques*, Way. Ar trebui să fii în stare să te descurci cu o noco oarecare, fără să dai foc întregului Stabulum.

Clatină din cap, scoțând din nou un oftat din acela ce pare că spune „viața-unui-adult-este-una-lipsită-de-mulțumiri".

– Uite, deja am primit o citație pentru comportament. N-am nevoie să fii și tu furioasă pe mine. Hai să dăm totul uitării.

Eu nu prea sunt gata să las furia deoparte, însă Imway alege chiar acum să afișeze unul dintre zâmbetele sale încântătoare. Este posesorul unei cantități excepțional de mari de frumusețe, înzestrat cu un trup la fel de superb ca un instrument muzical acordat cu mare finețe și cu un chip strălucitor și minunat șlefuit, ce-mi aduce aminte de vreun zeu păgân de dinainte de ED – Apollo sau Ares, probabil – împodobit cu ochelari de argint. Peste mintea mea se pogoară o pâclă liniștitoare, care mă convinge că nu mai vreau să mă cert cu Imway, că de-abia aștept să revenim la sentimente mai bune, ca doi buni prieteni. Așa se sfârșesc majoritatea certurilor mele cu Imway și, de cele mai multe ori, mă înfurii pe mine însămi câteva ore mai târziu, deși, cumva, chiar dacă știu dinainte acest lucru, niciodată nu pare că ar conta.

– Sigur, bine, grozav! spun eu.

– Și firește că am să-ți permit să lucrezi în continuare la UrmăritorulFocului, adaugă el mărinimos.

Asta însă îmi întrerupe micul meu interludiu visător.

– *Poftim?*

– UrmăritorulFocului, spune el, de parcă aș putea uita cum se numește al său equus. Unii dintre ei – îți dai seama – consideră că n-ar mai trebui să te las să lucrezi la el.

– Să mă *lași* să lucrez la el?

– Da, exact, după… dar, cum spuneam, hai să dăm totul uitării! Eu sunt liderul echipei și eu iau deciziile, așa că asta pune capăt la tot.

Am rămas fără cuvinte. Se scurg treizeci de secunde, timp în care toate gândurile îmi vin învăluite într-o furie clocotitoare, spumegândă, în vreme ce Imway continuă să afișeze același rânjet stupid și plin de sine, deși incredibil de adorabil, până ce în sfârșit reușesc să vorbesc din nou:

– Ascultă bine, Way! încep eu apropiindu-mă de el și împungându-l cu un deget în piept. N-am venit aici să-ți lustruiesc scumpul tău equus doar pentru că-mi face *plăcere*. Nu fac asta pentru că-mi astupă vreun gol cosmic din suflet sau pentru că m-aș simți mai împlinită de actul acesta magic în sute de feluri neștiute. O fac ca *o favoare pentru tine*, pentru că suntem *prieteni*. Toți cei de aici sunt îngrozitor, copleșitor de ocupați, și mai știi ce? Tocmai ce-am aflat că este o mare iresponsabilitate din partea mea să-mi irosesc timpul cârpind niște zgârieturi doar ca să te ajut pe tine să ai parte de o călătorie lipsită de peripeții. Am terminat. Să ai noroc să găsești pe altcineva căruia să-i pese de prostiile cu bebelușul tău adorat!

Imway pare că nici nu m-a auzit. Rânjetul nici măcar nu i s-a clintit; magnetismul său animalic continuă să plutească neabătut.

– Nu vorbești serios, Kiz, spune el.

– Ba am vorbit serios, Way. De ce nu înveți singur cum se face o treabă sau, și mai bine, de ce n-o pui pe Sensen? Sau pe noco aia – părea că se descurcă destul de bine cu un MSR. Poate ai putea s-o întrebi pe *ea*.

– Kiz, spune el lingușitor. Kizmeister. Kizerino. Kizopolis. Nu fi rea. Haide… de fapt, ce voiai să mă întrebi?

Sunt pe cale să-mi retrag cuvintele, să renunț, pentru că, sinceră să fiu, *chiar* îmi place să lucrez la UrmăritorulFocului. Este o mașinărie splendidă și mă calmează enorm când lucrez la ea, când îi fac ajustări unui equus, când îl fac să cânte pentru mine. Dar acum Imway mi-a adus aminte de ce mă aflu aici: ca să-i cer ajutorul pentru Proiect. Doar că acum n-am să-i mai cer în veci ajutorul.

M-am înșelat: eu și Imway *nu suntem* prieteni. Pentru el nu sunt decât un alt cap-sec, o piesă de echipament înlocuibilă, singura diferență în cazul meu fiind că poate obține tratament special din partea mea doar afișând acel zâmbet al său ridicol de frumos, de parcă ar flutura vreo insignă de acces pentru VIP-uri. Sunt 99,99 la sută sigură că el n-a fost mereu așa. A fost o vreme în trecutul nostru nu-chiar-preistoric când chiar contam unul pentru celălalt. Dar acum nu mai e cazul. Undeva, pe drum, eu am devenit doar un creier atașat la o cheie fixă.

Nu mi-e greu să-mi închipui cum ar fi dacă l-aș pune la curent cu Proiectul meu, în ce ticălos nesuferit s-ar transforma după ce l-ar vedea. Dacă l-am face vreodată să funcționeze, probabil c-ar defila peste tot și le-ar spune oamenilor cum a inventat el această minunăție de equus cu puțin ajutor din partea bunei Kizabel.

– Las-o baltă, Way! îi spun eu. Ești pe cont propriu.

Și, se pare, și eu la fel.

36

KIZABEL

Tot restul serii îmi simt mintea învăluită într-un nor întunecat și cețos de mânie ucigașă. Echipa care se ocupă de BarosulCerului îmi lasă cale liberă să-mi fac treaba cu armura acestuia, așa că mă pun pe peticit armura, în timp ce Lady, simțindu-mi dispoziția neagră, colerică, sare peste saluturile obraznice cu care mă întâmpină de obicei când mă întorc în atelier și se grăbește să-mi prezinte schemele revizuite ale canalelor cu gwayd. Mârâi ca o sălbăticiune timp de câteva minute, apoi cad într-un somn profund, comatos, și mă trezesc câteva ore mai târziu, ceva mai coerentă, dar nu mai puțin furioasă.

Însă, de îndată ce mă apuc iar de Proiect, furtuna din mintea mea începe să se împrăștie. Lucrul la Proiect se desfășoară în felul următor: nu pot munci dacă sunt într-o dispoziție proastă. Înainte să îmi dau seama pe deplin ce fac, mă trezesc în siguranța platoșei mele, cârpind canale de gwayd sparte și cântând acompaniată de ecourile trupei The Clash [20] ce reverberează în tot atelierul, în timp ce Lady pierde vremea deghizată într-o gospodină din anii ’50 ai ED – un necaracteristic puseu de solidaritate față de eforturile mele pentru păstrarea curățeniei, deși doar de complezență, căci rămâne în continuare imună la rigorile muncilor manuale, foindu-se cu îndemânare pe tocuri și acoperită de perle, într-o rochie de culoarea levănțicii impecabilă, sub un șorț de un alb imaculat.

Am suspendat Proiectul agățându-l de subrațe – o postură nedemnă, dar mult mai practică decât felul în care îl abandonasem –, iar acum sunt cocoțată în vârful capului său, când de jos se aude un sunet răsunător, neobișnuit prin aceste locuri. Privesc în jos, la Lady, care se sprijină de un aspirator [21], cu un telefon [22] înfipt sub bărbie.

– Stai puțin s-o întreb pe ea, spune instara mea, apoi strigă la mine: Hei, Kizabel, a venit cineva care vrea să te vadă.

– Cine?

– Rachel Ochre, răspunde Lady fără să vorbească în receptor. A mai venit de câteva ori cât ai fost plecată.

Nu cunosc pe nimeni care să poarte un nume atât de ciudat ca Rachel Ochre, apoi îmi aduc brusc aminte: amazoana. Uriașa pe care a trebuit s-o plimb de colo colo toată ziua, cea care m-a tot pândit din spatele grupului de copii de Clasa a Șasea.

– Spune-i că sunt ocupată.

Lady mormăie ceva în telefon, apoi strigă iar:

– Spune că așteaptă, dacă nu te deranjează. Pare o fată foarte politicoasă, încearcă Lady, din moment ce-și poate da seama că sunt nervoasă.

– Bine, bine. Spune-i că vin imediat, bombăn eu, apoi cobor de pe Proiect, încercând să-l camuflez cu un artificiu cât mai bine.

Uitasem ce frumoasă este. Deși nu mă mai preocupase chiar atât de tare incidentul cu Cadetul Rachel Ochre, imaginea pe care o aveam în minte era a barbarei năbădăioase luate ca sclavă de Imway, cel puțin așa mi-o descrisese el – total opusul fetei înalte, în imaculata uniformă cenușie a Cadeților și cu părul pieptănat impecabil, ca al unei statui de bronz antice; chiar și semnul din naștere negru de pe gât era mai mult un accesoriu decât un defect. Și nu zăream nici urmă de bale.

– Bună, domnișoară Kizabel! începe ea prudent, cu un fel de-a pronunța cuvintele apăsat, tipic unei noco. Pot intra?

Oricât ar părea de prietenoasă, nu o pot lăsa nicidecum în preajma Proiectului. Mă reazem de ușă, blocându-i accesul în atelier.

– Hai să discutăm aici. Sper că îți dai seama că e ora patru dimineața, da?

– Îmi cer scuze pentru deranj, spune ea rușinată. Am auzit că stai trează până la ore ciudate, și eu oricum nu puteam să dorm.

Se oprește, parcă adunându-și curajul pentru a continua, apoi spune:

– Aș vrea să-ți cer o favoare.

Cuvântul acesta, „favoare“, și felul de-a se purta al fetei, ca de petiționar umil ce vrea să afle părerea unei persoane de vază și pline de înțelepciune, sunt tot ce mă împiedică să-i trântesc ușa-n nas.

– Continuă! o zoresc eu.

– Mă întrebam dacă ai fi dispusă să-mi fii îndrumător.

– Academia are o mulțime de îndrumători, Rachel Ochre, îi răspund eu, accentuându-mi probabil starea de oboseală ceva mai mult decât ar fi necesar. Îți pot face cunoștință cu câțiva foarte buni, dar nu e ceva pe care să-l fac eu însămi.

Mă pregătesc să pășesc înapoi în atelier, dar ea întinde mâna pentru a mă opri.

– Te rog! Oamenii din Academie nu vor să mă învețe ceea ce doresc eu să învăț. Tot insistă să „deprind o bază de cunoștințe solidă“ și să „am parte de o educație temeinică și completă“.

Folosește aceste cunoscute sintagme academice fără nicio urmă de accent, imitând perfect tonul unui retor de Clasa a Șasea.

– N-am timp pentru așa ceva. Eu trebuie să mă pregătesc pentru a lupta în Legiune, și asta foarte repede.

– Și ce te face să crezi că eu te pot ajuta? întreb mai derutată ca niciodată. Eu nu fac parte din Legiune, iar tu nu m-ai văzut niciodată luptând.

– Nu trebuie să lupți ca să știi *cum* să lupți, insistă ea aprinsă, din ce în ce mai nerăbdătoare. Tu *înțelegi*, și asta e tot ce contează. Astăzi, la cursuri, s-a vorbit despre experimentul domnului filosof Oojtelli, și fiecare Cadet a știut mai multe decât retorul nostru, pentru că *tu* ai fost cea care ne-a explicat despre ce e vorba. Chiar și eu am priceput, și dacă m-ai vedea la clasă, ți-ai da seama ce înseamnă asta.

Mă simt flatată, firește. Egoul meu toarce ca o pisică răsfățată sub masajul bine executat al fetei ăsteia, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Ascultă, Rachel Ochre…

– Doar Rachel e și mai bine. Rae, dacă nu te deranjează.

– Așa, Rae. Îmi pare rău, dar pur și simplu n-am timp să mă ocup de un elev.

– Nu mă aștept s-o faci doar din bunătatea inimii tale, spune ea, iar disperarea îi sclipește în privire. Voi găsi o cale să te răsplătesc – îți fac curat în atelier, îți fac comisioane, îți aduc supă de la cantină. Orice ai nevoie.

– Sunt prea ocupată acum. Între școală, voluntariat și… aproape că menționez Proiectul, dar mă opresc la timp. Am prea multe de făcut.

Rae a amuțit.

– Măcar ai să te gândești la asta?

– Sigur, mă grăbesc s-o liniștesc, deși mă simt oarecum vinovată. Dar, Rae, sincer, nu prea ai ce face pe-aici.

În acest moment suntem întrerupte de clămpănitul lui Lady Jane, care apoi țipă furioasă din atelier:

– Ei, *hai* acum! Doar *nu* vorbești serios! spune pe tonul cuiva care pur și simplu nu-și mai poate ține gura. Doar n-ai să stai acolo și ai să-i spui fetei că *nu te poate ajuta cu absolut nimic pe-aici?*

Rae înalță din sprâncene la auzul vocalizelor ce răzbat dinspre acest element perturbator neașteptat. Aruncă o privire în direcția glasului, apoi înapoi la mine, încercând din greu să-și mențină o expresie neutră în timp ce Lady continuă să mă bălăcărească.

– Ea e fata din Stabulum, nu? țipă Lady. *Ea este, nu-i așa?* Mi-ai povestit cum a pilotat MSR-ul acela, iar asta la *prima ei încercare*. Și tu ai de gând să pretinzi că n-ar putea face absolut nimic pentru tine? Ești *nebună?*

– Nici măcar nu știm dacă putem avea încredere în ea! ripostez eu, strigând peste umăr cu toată puterea.

– De parcă ai putea găsi pe cineva mai bun! se strâmbă Lady. Dacă e suficient de disperată *să-ți aducă cina* numai ca să poată învăța, pariez că și-ar putea ține gura închisă despre *anumite treburi*.

– Știu să păstrez un secret, intervine Rae sfioasă, vădit uluită de ceea ce pare a fi o ceartă a mea cu mine însămi.

O studiez de sus în jos, cercetător. Lady n-a văzut-o pe Rae pilotând acel MSR, dar oricum, descrierea mea de după a reprezentat doar un eufemism pentru cât de impresionantă a fost, cum a reușit să manevreze acele tentacule, de parcă ar fi fost născută de un cefalopod. Chiar și Imway ar fi avut dificultăți încercând pentru prima oară așa ceva. Așa că poate…

– Aș putea avea ceva să-ți dau de făcut, îi răspund eu. Ne întâlnim mâine la ora 23:00 în Laboratorul 111. Și adu-ți costumul R–102.

Prima ei reacție exprimă o ușurare buimacă, apoi șovăie.

– Ce înseamnă R–102?

– R–102? zic eu, fără a ști pe moment cum să i le descriu. Sunt, ăă, pentru înot. Sunt costume de baie. Probabil că ți-a fost dată o pereche când ai început studiul la Academie.

Înțelege și ea, în sfârșit, despre ce e vorba, apoi zâmbește.

– De unde vin eu, în mod normal înotăm pur și simplu în costumele de baie cu care ne-am născut, îmi explică ea, apoi văzându-mi expresia de confuzie, încearcă să se exprime mai pe înțelesul meu. Adică goi.

Închid ușa, simțind că parcă speranța începe să reapară, și mă trezesc că Lady Jane rânjește la mine.

– O, *îmi place* fata.

37

KIZABEL

Cadetul Rachel Ochre, căreia trebuie să-i spun Rae, mă așteaptă răbdătoare în fața Laboratorului 111 când sosesc la ora 23:17, nicidecum deranjată de cele șaptesprezece minute întârziere ale mele.

– Mi-am pus costumul R-102 pe sub uniformă, îmi aduce ea la cunoștință în timp ce eu deschid ușa laboratorului.

Demonstrând bun-simț și raționament logic, și-a adus cu ea și un prosop.

– Vom înota?

– Îți vom măsura outputul viatic, o informez eu.

În fața noastră, Laboratorul 111 se ilumineză treptat, dezvăluindu-ne o încăpere pătrată vastă, teoretic pustie, cu excepția unei piscine adânci cu apă, săpată în mijloc. Piscina are formă rotundă și este împărțită în cercuri concentrice de panouri retractabile, a căror dispunere aduce cu cercurile folosite pentru divizarea unei ținte de tragere gigantice.

Majoritatea teoriilor din mecanica irațională postulează că în interiorul unei umbre se află o infinită cantitate de potențial thelemic, ce nu s-ar putea irosi niciodată. Nimeni nu și-a dat seama cum s-ar putea demonstra așa ceva ori cum ar putea măsura thelemitația în mod direct, și nici nu am găsit vreo modalitate viabilă de-a cuantifica abilitatea unei anumite revenna sau revennus de a-i absorbi și stăpâni energia. Se pare că singurul lucru pe care-l putem face este să măsurăm efectele thelemitației – asta înseamnă rezultatele obținute prin manipularea thelemică; *exempli gratia* [23], dacă cineva produce electricitate cu ajutorul thelemitației, am putea măsura intensitatea manifestării în wați; dacă energia în cauză este căldura, am putea-o măsura în jouli *et cetera*. Animarea, necunoscută înainte de război, a fost descrisă pentru prima oară de dr. Xiao Jyun Zi, care a numit energia necesară aducerii materiei moarte la viață „viație“. Unitatea de bază a forței de viație, egală cu energia necesară animării unui centimetru cub de apă distilată, se numește „xiao“, după ea.

Mă pregătesc să-i explic toate astea lui Rae, prima mea lecție în calitate de îndrumător al ei, când spune:

– A, pentru animare, corect?

Deja și-a dat jos vestonul, și-a aruncat pantofii din picioare, și acum se pregătește să-și dea jos pantalonii.

– Corect.

Am la mine nu mai puțin de cinci carnețele umplute cu calcule și desene, pe care le las jos, pe o structură ce aduce cu o estradă joasă, înălțată pe marginea piscinei.

– Deja ai trecut evaluările de eficiență? [24]

– Nu, dar am învățat câte ceva în clasă, răspunde ea.

– Grozav!

Mă străduiesc să nu sune ca și cum m-aș aștepta ca al ei creier să fie mai mult sau mai puțin lipsit de orice formă relevantă de educație, ceea ce, în acest caz, se cam aplică perfect. Derulez timpul înapoi, încercând să-mi amintesc ce-am învățat în Clasa a Șasea.

– Deci ați învățat despre energiile fluctuante?

– Doar despre una singură, spune ea, apoi adaugă ridicând din umeri în chip de scuză: Sunt o încuiată atunci când vine vorba să le încerc pe celelalte.

Nu mă surprinde. Manifestarea energiilor fluctuante fără cel puțin înțelegerea teoriilor ce stau la baza acestora este aproape imposibilă. Dacă Rae poate anima doar din instinct, ar putea fi o rază de speranță mult mai spectaculoasă decât m-am așteptat.

Vom vedea.

– Bine, spun eu după ce-am reușit să activez laboratorul, făcând piscina să se lumineze de dedesubt într-o pâlpâire alburie discretă, iar platforma de protecție transparentă de deasupra apei să se retragă suficient de mult încât să expună cercurile centrale ale țintei de tragere. Du-te și stai în mijloc acolo. La semnalul meu, vreau să animezi cât de multă apă ești în stare.

Piscina centrală conține 250000 de centimetri cubi de apă, apa înălțându-se până la gleznele lui Rae. Dacă ar putea-o anima pe toată, ar fi un output de 250000 Xi (xiao, adică) sau 250 de kXi (kilo-xiao, cunoscuți și sub numele de „kicks“). Am nevoie ca ea să producă cel puțin 4000 de kicks ca să putem spera că am putea face Proiectul să meargă.

Douăzeci de minute mai târziu, Rae plutește îngropată până la gât într-un stâlp de apă de aproape trei metri înălțime, menținând constant o forță de 5000 de kicks de parcă n-ar însemna absolut nimic.

– Cum mă descurc? întreabă ea călcând apa, în timp ce părul ud de culoarea caramelei îi stă lins pe spate.

– Bine, spun eu mâzgălind incitată rezultatele măsurătorilor în carnet. Uluitor! Exemplar! Ești gata să încerci și inelul următor?

Se culcă pe spate, dând din picioare prin apa suspendată.

– Hai s-o facem!

Îi prezint Proiectul în aceeași noapte. Rae este exact ceea ce am nevoie și, deși Proiectul mai are mult până să fie gata, decid că n-are niciun rost să păstrăm în continuare misterul. Lady trece netulburată peste această companie neașteptată, renunțând la îmbrăcămintea de gospodină pentru a juca rolul gazdei primitoare, cerându-și spășită scuze pentru aspectul jalnic al atelierului, ce seamănă cu locul unui dezastru natural de nivel mondial, în timp ce eu dezmembrez artificiul de camuflare improvizat într-un colț al atelierului.

De-abia după ce artificiul și-a modificat aspectul de arătare crăcănată și aruncată la voia întâmplării, ce vrea să treacă drept o reprezentare a unui spațiu gol cu aspect cubist, îmi trece prin cap – un camuflaj mai mult decât improvizat, recunosc, și nicidecum suficient pentru a păcăli pe cineva pornit să găsească Proiectul – că Proiectul însuși, ce atârnă suspendat din tavan la fel ca o jumătate de carcasă de vită, cu încheieturile diforme din cauza exploziei canalelor cu gwayd, cu genunchii frecând podeaua și cu nodurile degetelor proptite în pământ, n-a mai fost văzut de nicio altă ființă umană, cu excepția mea, firește, până la Rae. Un fior de anxietate și de nervozitate îmi străbate fiecare fibră și aștept, ținându-mi răsuflarea, reacția ei.

Însă Rae se apropie deja de Proiect, cu brațele desfăcute în lateral, luând cu venerație degetele masive ale acestuia între palme, și, când se uită înapoi la mine, are expresia plină de uluire și entuziasm a cuiva căruia tocmai i-a fost pus un nou-născut în brațe.

– Cum îl cheamă? întreabă ea, cu vocea ușor mai coborâtă, ca și cum ar vrea să evite să trezească Proiectul din picoteală.

Cumva știe, instinctiv, că Proiectul este un „el“.

– Cum îl cheamă? spun eu dezinvolt, căci nu eram pregătită pentru o astfel de întrebare.

– Da, zice ea, pe jumătate flegmatic. Cu toții au nume – ceva ce vrea să insufle teroare în sufletul dușmanilor, nu? Deci cum îi spui? SfărâmătorulDeȚeste? DevoratorulDeCăței? EviscerատorulDeBunicuțe?

Aș putea să i-l dezvălui. Doar suntem împreună în asta.

– Snuggles. [25]

Rae scoate un chicotit scurt și vesel.

– Snuggles! Minunat!

– Vreau să mă ajuți să-l fac să funcționeze, îi spun. Cineva trebuie să-l animeze, ca să-i pot calibra funcțiile. Nu va fi ușor, dar sunt sigură că vei reuși.

– Gândește-te înainte de-a accepta, intervine Lady pe un ton prevenitor, deși e clar că vrea să fie ironică. E un tip rău, Snuggles ăsta al nostru.

– A, nicidecum, o contrazice Rae, privind mândră spre Proiect. E o pisicuță, se vede de la o poștă. Uită-te și tu la ochii ăștia.

– Nici măcar n-are ochi, mă văd eu obligată să precizez.

– Bănuiesc că va trebui să am grijă, atunci.

Într-un răstimp destul de scurt, Rae a devenit o parte componentă de neînlăturat a atelierului, deși Proiectul mai are încă nevoie de o mulțime de cârpeli ca urmare a ultimei tentative de animare, și mare parte din timp și-o petrece ascultându-ne pe mine și pe Lady ținându-i discursuri despre diverse subiecte legate de mecanica irațională, eu îmbrăcată într-un costum de lucru ce aduce mult cu mecanismele distruse ale Proiectului, Lady într-un costum din tweed, cu ochelari ca doi ochi de bufniță, pășind țanțoș prin fața unei table de scris prăfuite.

Mă așteptasem ca informațiile lui Rae în materie de iraționalitate teoretică să fie cel mult sumare. Însă ele se dovedesc a fi mai mult sau mai puțin inexistente, iar consecințele se observă sub forma faptului că tot ce-am văzut că poate face, de la minunatele realizări în domeniul animării și până la câteva manifestări brute, dar destule de spectaculoase, reprezintă mai mult rezultatul intuiției și al talentului nativ. Așa că nu-i nicio surpriză că a fost depășită de energiile fluctuante, care sunt, la bază, nonintuitive și nenaturale. În cazul energiilor stabile, ea are în spate o viață întreagă de experiențe pe care să le folosească drept referințe. Poate simți cum să găsească o cale spre rezultatul dorit. Dar nu poți simți și în cazul energiilor fluctuante – a majorității, cel puțin – pentru că sunt total opuse universului ordonat pe care-l știm noi dintotdeauna. Akyritatea, spre exemplu, face cu totul și cu totul abstracție de prima lege a termodinamicii și, chiar dacă aproape nimeni nu o recunoaște la prima vedere, tot induce oamenilor o stare de nervozitate când se manifestă. Să-i cer lui Rae să manipuleze o astfel de forță e ca și cum i-aș cere cuiva fără niciun fel de cunoștințe matematice să înmulțească numere imaginare. Așa că primul pas va fi să umplem golurile. Scot la iveală toate manualele de Gramatică de care m-am ferit ca de dracu' și i le dau ca temă suplimentară. Rae nu pare deloc bucuroasă, dar consimte când îi explic că citirea lor este necesară și nenegociabilă.

La cererea lui Rae, ne concentrăm pe subiecte direct legate de luptă. În ciuda opiniei sale despre puterile proprii, posedă o înclinație naturală, intuitivă pentru unul dintre cele mai importante și fundamentale concepte ale mecanicii iraționale, cu alte cuvinte, virtuozitatea ei este la fel de mult artă, pe cât este știință. [26]

– Ca și cum ai da ordine unui copil încăpățânat, este analogia lui Rae, o analogie enunțată de o fată care pare că să aibă un trecut destul de bogat în acest domeniu.

Discutaserăm despre îmbinări [27], un subiect esențial pentru crearea de artificii complexe și, în același timp, necesar pentru adaptarea și folosirea thelemitației în luptă. Când Rae a venit pentru prima oară la mine, simpla menționare a artificiilor îmbinate a trimis-o pe cele mai înalte culmi ale paroxismului. Pentru ea, subiectul acesta era la fel de greu de înțeles ca o limbă străină, ceea ce, dacă stăm să ne gândim mai bine, chiar e. Metoda de învățare a îmbinării artificiilor pe care o predă Academia se bazează mai ales pe dicția stilistică și pe sintaxă, creând capcane verbale și fundături cu scopul de-a limita posibilitățile thelemitației de-a o lua razna și de-a distruge lucruri. Funcționează destul de bine, dar, dacă n-ai fost pregătit din timp pentru asta, impresia generală pe care ți-o creează este de mesaj neinteligibil. În plus, majoritatea artificiilor îmbinate de top, din punctul de vedere al durabilității și al complexității, sunt și îmbunătățite, un subiect față de care Rae s-a declarat deja complet ignorantă și obtuză.

Odată ce Rae a înțeles că stilul labirintic al Academiei înseamnă doar un capăt de drum, că există multe alte metode care duc la obținerea aceluiași rezultat, la fel cum un anumit artificiu poate duce la rezultate diferite în circumstanțe diferite, nu i-a luat mult să înțeleagă singurul lucru pe care trebuie să-l înțeleagă un creator de artificii: că manipularea thelemitației ține în primul rând de puterea de convingere și apoi de comandă. [28]

În cazul lui Rae, toate astea înseamnă că îi va fi disproporționat de greu, comparativ cu un Cadet oarecare, să memoreze canonul uzual al Academiei de fabricare a artificiilor. Așa că, în loc de asta, îi dau să facă exerciții cu care să-l transpună în propriul ei jargon. Ca urmare, progresul ei devine exponențial. Aproape imediat poate să scrie îmbunătățiri de bază, care de obicei tind îngrijorător spre violența gratuită.

Sunt curioasă să aflu de ce e atât de nerăbdătoare să se avânte într-un război pe care abia l-a descoperit, un război în care noi deja obosiserăm luptând cu mult înainte de nașterea ei și care nu dă semne că s-ar încheia prea curând, dar s-o întreb ar însemna să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și știu și că Lady va zice la un moment dat ceva, așa că doar aștept cuminte.

Aflăm că Naomi, cea mai recent descoperită fontana a Legiunii, este, de fapt, sora mai mică a lui Rae, iar hotărârea neabătută a lui Rae de a se înscrie în Legiune e motivată doar de posibilitatea de a-i păzi spatele surorii sale. Nu ca s-o protejeze – Rae nu-și face iluzii că ar putea fi mai mult decât o gâză neînsemnată într-o înfruntare dintre fontani –, ci doar pentru ca sora ei să nu meargă la război singură. Vinneas mi-a descris fără menajamente oribila înlănțuire de evenimente care au dus la înscrierea fetiței în Legiune și, stând aici și ascultând-o, mă simt mai mult decât rușinată de motivațiile mele meschine. Ori de câte

ori ajungem la subiectul Naomi, mă trezesc, copleșită de nevoia de-a mă concentra la munca mea, în timp ce Lady o liniștește pe Rae că o vom face aptă pentru Legiune cât ai clipi.

Și munca noastră chiar progresează cu iuțeală: curând Rae și Proiectul sunt pregătiți să facă niște teste preliminare. Nu sunt deloc surprinsă să aflu că Rae a fost o adevărată minune a animării la cursurile Clasei a Șasea, dar tot talentul brut din lume n-ar fi suficient pentru o încercare sigură de activare a unui equus necalibrat, și mai ales a unui model experimental compus în mare parte din propriile mele invenții absurde.

La Academie, Rae s-ar fi putut aștepta la cel puțin un an sau doi în care să se joace cu pisici și căței sculptați din bloog, apoi ar mai fi avut de îndurat încă un an în cursul căruia să încerce să avanseze conform unui program de creare de equulei din ce în ce mai complecși și mai solicitanți, înainte de-a se putea măcar apropia de-un equus funcțional [29], însă, în lipsa oricărui echipament de antrenament absolut necesar, va trebui să o conectăm așa și să vedem ce se va mai întâmpla.

Prima tentativă este doar un dezastru minor, dar pentru mine înseamnă un succes aproape fără precedent. Cu mare grijă și cu multe cuvinte de scuză, înlătur brațul Proiectului, detașând umărul de la încheietură, și-l montez pe cartonul de ouă aproape complet reparat într-o poziție care să-i permită un sprijin cât mai solid și cât mai multă libertate de mișcare. O așez pe Rae pe un scaun improvizat în centrul cartonului, cam unde ar trebui să se afle miezul în cazul în care am avea de-a face cu un equus întreg și nu cu un braț dezmembrat, și o conectez cu ajutorul unui cablu gros de culoarea safirului, prin care trec canalele sinuoase de gwayd. N-are nicio problemă când vine momentul să se conecteze mental cu brațul, iar exercițiile de răsucire și de flexare pe care le efectuează sunt destul de naturale, chiar dacă ușor molatice, până ce-i cer să numere până la cinci pe degetele Proiectului, iar la patru mâna devine rigidă și zvâcnește violent într-o parte, sfărâmând un șir de polițe cu cărți.

– O, Kizabel, îmi cer scuze! gâfâie Rae, plină de gwayd și holbându-se oripilată și vinovată la distrugerile din jur, având alături brațul Proiectului ce seamănă c-un turn prăbușit, încremenit complet, cu excepția palmei strânse într-o gheară contorsionată.

– Glumești? spun eu ridicându-mă din spatele biroului trântit invers unde mă adăpostisem. A fost fantastic!

– Dar ți-am distrus jumătate de atelier, iar brațul lui – totul e stropit de sânge albastru pâlpâind!

– Se numește gwayd, ciripește Lady, îmbrăcată acum cu un costum de seară. Transmite energie viatică prin equus – oamenii n-ar fi niciodată în stare să anime ceva atât de mare și de

complex fără ajutorul acestuia. Este mult mai ușor de înlocuit decât sângele și-ți pătează hainele doar pentru o vreme.

– N-ai distrus decât cel mult a opta parte din atelier, adaug eu.

În ciuda protestelor și a insistențelor mele că a fost probabil cea mai reușită activare pe care a văzut-o Proiectul până acum, Rae se învinovățește pentru tot dezastrul.

– Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca un tip să-mi scape de sub control în acest fel, se scuză ea.

Petrece restul nopții strângând ce se revărsase din rafturi pe jos, în mare parte rețete învechite de îmbunătățiri create în primii mei ani la Academie, pe care oricum le-aș fi aruncat bucuroasă la gunoi.

Testele următoare merg la fel sau chiar mai bine și curând devin suficient de încrezătoare în talentele din ce în ce mai impresionante ale lui Rae, încât să renunț la a mai desface Proiectul în bucăți, testându-l piesă cu piesă, și încep să rumeg ideea de-a face o încercare de activare completă.

Talentele lui Rae s-au ascuțit aproape invers proporțional cu cantitatea de obiecte rămase nedistruse din raza de acțiune a Proiectului, dar, chiar și după ce atelierul a fost curățat de orice bucățică de mobilier sau de echipament distrusă din vina lui Rae, ea tot continuă să facă ordine. A decis singură că printre serviciile pe care trebuie să mi le facă se numără și „păstrarea curățeniei“ și insistă în continuare cu acest lucru, deși eu sunt convinsă că atelierul meu este suficient de curat chiar și-așa. Lady, care m-a tot bătut la cap luni în șir să corectez așa-numita stare de dezordine a biroului meu, doar o încurajează, țâțâind enervată din buze ori de câte ori Rae scoate la iveală încă un sediment străvechi ce ascundea un altul și mai străvechi, scheunând exagerat de oripilată când vede feliile de pizza mucegăite și batoanele de ciocolată topite. Între timp, Rae se mai oprește din când în când pentru a se minuna de vreun experiment mai vechi sau mai nou, o practică pe care eu, una, aș găsi-o mult mai enervantă, dacă n-ar fi la mijloc aprecierea ei evident sinceră. Straturile de gunoi de dedesubt reprezintă mai ales lucrări care acum mi se par naive și lipsite de utilitate, deși uneori Rae mai găsește și câte ceva de care-mi aduc aminte cu mare plăcere, cum ar fi când exclamă într-o noapte:

– Acesta e cumva un *oraș scufundat?*

Aproape uitasem de *Arhitectura asociativă* și, când o văd ținând în mână micuța și subțirica agendă legată în piele verde, mă simt străbătură de un plăcut și călduț fior de mândrie.

– Da, este, răspund eu îndreptându-mi poziția după ce stătusem aplecată peste coloana vertebrală a Proiectului.

Deocamdată nu este decât un tors și o încrengătură de membre, lucru care se va schimba însă destul de repede.

– Și oamenii ar putea trăi acolo? Oameni adevărați? Nu…

Flutură din degete pentru a indica genul de transformări dubioase și nenaturale care le-ar putea permite oamenilor să supraviețuiască sub apă.

– Categoric, spune Lady.

Dacă ar exista pe lumea asta cineva mai obsedat de Arhitectura asociativă și de aplicațiile ei fițoase decât mine, aceea ar fi Lady. În spatele ei, reflexia atelierului meu dispare cu totul, fiind înlocuită cu o scenă metropolitană plină de ierburi marine și bancuri de pești în culori psihedelice ce plutesc pe deasupra străzilor.

– Teoria este absolut beton. Am petrecut săptămâni întregi rulând demonstrații, Kizabel, Vinneas și cu mine.

Rae, care rămăsese holbându-se uimită la desenele mele, ridică brusc privirea.

– Vinneas te-a ajutat să faci asta?

– De fapt, totul se bazează pe teoriile sale, recunosc eu, sperând că par mai puțin țâfnoasă decât mă simt de fapt. Ceea ce ții tu în mână este, de fapt, teza sa din Clasa Întâi de la Retorică, *Arhitectura asociativă în sisteme dinamice voluminoase*. Totul se bazează pe modificarea aspectelor de bază ale realității la o scară extinsă. A provocat ceva agitație când a prezentat-o la Academie. Dacă nu s-ar fi aflat deja în vârful listei pentru Școala de Filosofie, asta ar fi fost mai mult decât suficient ca să-l ajute.

– Și cum rămâne cu tine și cu Lady? întreabă Rae, arcuindu-și sprâncenele suspicioasă.

– Am fost menționate pentru ajutorul dat la demonstrații și calcule. Sau eu, cel puțin, o lămuresc când văd că Lady se strâmbă nemulțumită. Și am primit laboratorul ăsta.

– Ce porcărie! declară Rae rânjind ironic. Și l-ai lăsat să defileze mai departe, ca și cum totul ar fi fost doar ideea lui?

– Ei, arhitectura asociativă chiar *a fost* teoria lui, mă simt eu obligată să precizez, deși indignarea lui Rae îmi provoacă totuși un mic fior de satisfacție. Am devenit capabili să modificăm anumite aplicații de bază pentru lumea ce ne-nconjoară în urmă cu mulți ani – așa putem schimba vremea din Orașul Nouă. Însă Vinneas a fost cel care și-a dat seama cum să găsească o cale de-a extinde aplicabilitatea oricărui artificiu la un spațiu mult mai vast prin modificarea felului în care curge, de fapt, thelemitația în interiorul acelui spațiu.

– *Emoțiile*, mai ales cele foarte puternice, influențează modul în care se comportă thelemitația, explică Lady aprinsă. Și, dacă ceva cu adevărat mare se întâmplă într-un anumit loc, poate lăsa în urmă un fel de ecou ce face exact același lucru.

Rae pare din ce în ce mai curioasă.

– Adică spui că devine un fel de loc bântuit.

– Exact! țipă Lady.

– Ei, e un fel a spune, intervin eu. Anumite tipuri de evenimente pot lăsa impresia că alterează modul de funcționare a thelemitației. Arhitectura asociativă se referă la întrepătrunderea acestor tipuri de influențe cu scopul creării de efecte la o scară mult mai vastă. Seamănă oarecum cu schimbarea comportamentului unei persoane sau cu modul de-a gândi al cuiva, prin antrenament și repetiții.

– O minunăție, asta e, concluzionează Lady.

– În teorie, precizez eu înainte de-a o lăsa să continue. De fapt n-am ajuns niciodată s-o și punem în practică.

Lui Rae îi pică fața când aude că nu există niciun oraș subacvatic.

– De ce nu?

– În primul rând, am fi fost nevoiți să împrumutăm o mulțime de fontani din Legiune. Apoi mai e micul impediment al construirii unui întreg oraș pe fundul oceanului. Consulatul n-ar fi fost de acord nici în ruptul capului să aloce astfel de resurse unui proiect făcut la școală. Ne-am distrat totuși pe cinste.

Există, de fapt, două versiuni ale megalopolisului nostru subacvatic, adică EASSaC–1 și EASSaC–2 [30], unul în care cetățenii acvatici sunt binecuvântați cu abilitatea de-a procesa apa cu ajutorul sistemului lor pulmonar natural și unul în care tot orașul ar fi înconjurat de o bulă de aer care s-ar regenera continuu și care s-ar mișca de colo colo după propria-i voință. Ambelor le lipsește orice utilitate evidentă pentru efortul de război. Același lucru s-ar putea spune și despre orașul proiectat de noi cu scopul de-a permite fiecărui locuitor al său să aibă parte de propriul său ciclu zi–noapte personalizat, un ciclu în cadrul căruia orice acțiune fizică să declanșeze un efect auditiv similar, ceea ce ar duce la crearea unei simfonii a activităților zilnice întreprinse de rezidenți, și tot așa, putem merge mai departe cu exemplele de activități năstrușnice care umplu secțiunea finală a *Arhitecturii asociative*, dedicată (oarecum în glumă) „aplicațiilor practice“.

– Dar chiar l-ați fi putut construi, nu? insistă Rae aprinsă. Ei te-au racolat doar ca să lucrezi la Snuggles, și tu în schimb te-ai apucat să construiești un afurisit de oraș subacvatic!

Pe scurt, cam asta a fost și părerea mea aproape un an întreg, din care mare parte mi l-am petrecut parțial convinsă că sunt nebună, fie plină de iluzii sau amândouă. Dar faptul c-o văd pe Rae atât de furioasă din cauza unui proiect secret prea mult ținut la sertar toarnă din nou gaz pe focul ambițiilor mele.

Activarea completă a Proiectului, atunci când are în sfârșit loc, este aproape dezamăgitoare. Am tot muncit în jurul miezului, convinsă fiind că mai am mult de lucru, însă mi-am dat brusc

seama că toate canalele cu gwayd sunt la locul lor. Fac un pas în spate, arunc o privire spre scheme și mai examinez o dată Proiectul din cap până-n picioare. Lady și Rae, observând schimbarea de ritm, ridică întrebător din sprâncene.

– Cred că-i putem da drumul, le spun eu, deși încă nu sunt pe deplin convinsă.

– Atunci să-i dăm drumul, spune Rae entuziastă și plină de încredere.

Mie mi-e în continuare greu să-mi stăpânesc palpitațiile date de senzația de împlinire.

– Acum?

– Acum. Dacă tu ești pregătită, sunt și eu.

Mă aștept la un potop de obiecții din partea lui Lady, însă ea nu spune decât:

– Voi verifica spațiul de testare.

Se întoarce pregătită cum se cuvine pentru o ieșire în lumina reflectoarelor: o rochie subțire de culoare piersicii și o pălărie de paie cu boruri largi, plus un binoclu atârnat la gât.

– Totul e pregătit!

Suntem gata. Știu. Singurul motiv pentru care am mai putea amâna ar fi reținerea mea când vine vorba să-mi încredințez Proiectul în mâinile altuia. Așa că-l car eu însămi pe Snuggles pe podeaua spațiului de testare și o ajut pe Rae să intre în interiorul lui.

– Bun, ne ținem de planul prestabilit, strig eu imediat ce-am ajuns în relativa siguranță a atelierului. Vezi doar dacă poți să-l ridici în picioare. Nimic pretențios. Ai înțeles?

Rae, așezată comod pe scaunul din pieptul deschis al Proiectului, ridică un pumn, cu degetul mare îndreptat în sus. [31] Strânge mâinile în jurul manetelor și închide ochii. Încet, miezul se trezește la viață, scăldându-i chipul într-o lumină albastră caldă, iar Proiectul se transformă dintr-un morman amorf de metal într-o ființă vie, în mișcare, al cărei corp se întinde, se îndreaptă și, în sfârșit, se ridică în picioare în mijlocul Spațiului de Testare Șaisprezece.

Aștept, ținându-mi respirația, tresărind la fiecare mișcare mai ezitantă a membrelor, la fiecare zvâcnire neașteptată a degetelor lui, însă mâinile Proiectului nu se strâng în pumni, coloana vertebrală nu i se răsucește, picioarele nu i se smucesc și nici nu-i tremură, iar de la vreo zece metri deasupra capului meu glasul lui Rae erupe într-un chiot de bucurie, în timp ce, în atelier, Lady chiuie și ea, sărind de colo colo printre jerbele de confetti și mulțimea de baloane din interiorul oglinzilor sale.

Apoi lucrurile decurg nesperat de bine. Începem calibrările chiar în această noapte – suntem prea nerăbdătoare ca să mai facem altceva, chiar să sărbătorim –, ajustând interfața

Proiectului, perfecționându-i funcțiile, pregătindu-l să colaboreze cu un pilot uman.

Fiecare sesiune are ca rezultat noi salturi în modul de funcționare, la început mișcări greoaie – de tip general –, apoi gesturi din ce în ce mai fine. În curând, acele mâini metalice uriașe pot ține un ou fără să-i spargă coaja. Procesele și protocoalele se așază singure la locul lor. O închidem pe Rae în miez, echipând-o cu o mască de respirat și cu un instrument de semnalizare de urgență, însă ansamblul de susținere a vieții și sistemele senzoriale se activează fără niciun impediment. Armura albă strălucitoare, construită cu câteva săptămâni în urmă într-un arogant puseu de optimism, se potrivește perfect, iar casca scânteietoare pâlpâie cu un elegant model albastru, ce seamănă cu niște aripi stilizate.

E doar o chestiune de timp să dezvăluim Proiectul. Dr. Afșar mă va ajuta să mă descurc cu presiunea exercitată de oficialii orașului și ai Academiei, și la fel va proceda și Vinneas după ce-i voi prezenta și lui secretul. Mă simt un pic tristă când îmi dau seama că mă apropii de final, și de vină nu sunt doar nervii provocați de inevitabila agitație ce se va isca după dezvăluirea manevrelor întreprinse de mine în afara orelor mele de program. Sunt destul de sigură că Rae a atins nivelul de competență necesar unui equus pentru a putea fi înscrisă într-un program mai scurt de antrenament pentru animi, iar asta înseamnă că-mi voi pierde un alt prieten în favoarea Legiunii. Așa ne-a fost și înțelegerea, e-adevărat, dar acest lucru tot îmi umbrește succesul. Cel puțin vom mai petrece o vreme împreună la Academie, iar ea mi-a promis că mă va ajuta să demonstrez în fața tuturor talentele lui Snuggles când va sosi vremea.

Apoi brusc, într-o seară de după o sesiune neobișnuit de lungă ce avusese loc în Stabulum, ajung la atelier și ușa refuză să se deschidă.

– Lady? strig eu uluită. Lady, ce se întâmplă acolo?

Glasul care-mi răspunde nu-i aparține lui Lady Jane, ci pare mai degrabă scârțâitul infatuat al unui instarus creat în Fabrică.

– Ofițer Aspirant Kizabel, rostește el trufaș, te-ai comportat necorespunzător. Acest atelier a fost gazda unui înfiorător șir de încălcări ale regulilor, printre care Codul de Siguranță al Fabricii secțiunea zece, paragraful cinci, secțiunea douăsprezece, paragrafele unu, cinci, nouă și cincisprezece, secțiunea douăzeci, paragrafele șase, opt, douăzeci și patru…

Brusc, vocea se poticnește și devine doar un șir de mormăieli, după care trece la un registru mult mai înalt, înainte de-a erupe cu forță. O bătaie de inimă mai târziu, de dincolo de ușă răsună vocea lui Lady:

– Kizabel? Tu ești?

– Lady! Ce s-a întâmplat?

– Imway a fost de vină, spune ea, iar vocea când i se ridică, când îi coboară. A trecut pe-aici, a zis că vrea să-ți ceară scuze, apoi când i-am răspuns că nu ești aici, a întrebat dacă-ți poate lăsa ceva și eu… i-am dat drumul înăuntru. Nu mi-am închipuit că-ți va vedea artificiul de camuflare, dar l-a văzut și…

– E-n regulă, Lady, o liniștesc eu repede, căci glasul ei devine din ce în ce mai deformat pe măsură ce acel instarus trimis de Fabrică încearcă să recapete controlul. Chiar și cuprinsă de panică, cum mă simt acum, sunt impresionată că a reușit să-l controleze atât. Știau ceva despre… despre asistentul meu?

Dacă Rae nu se află într-un pericol imediat, nu vreau ca ea să aterizeze chiar acum aici.

– Nu știu… nu cred. Îmi pare rău, Kizabel! Credeam că pot avea încredere în el. Voiam doar ca voi doi să vă împăcați și…

Glasul lui Lady se stinge, înlocuit acum de instarusul trimis de Fabrică.

– Accesul în acest atelier este revocat până la noi dispoziții, cârâie el. Toate articolele din interior sunt luate în custodie, inclusiv micuța ta instara obraznică. Te vei prezenta la raport în fața Curatorului Ellmore pentru sancțiuni disciplinare, mâine, la ora 09:00. Asta-i tot.

38

JAX

Până acum a fost un joc grozav, foarte multe runde reușite și nimeni n-a fost măcelărit. Afară e cald și senin, vântul nu bate prea tare, iar pe cerul albastru alunecă ușor niște nori pufoși – o zi perfectă. Câmpul este acoperit de iarbă grasă și verde și nicăieri nu se zărește vreun petic de uscăciune, cu excepția romburilor de pământ din fiecare colț pe care sunt așezate bazele, acum în întregime pustii. În jurul nostru se văd celelalte echipe care așteaptă aruncarea, cocoșate și pregătite să reacționeze, cu fețele ferite de soare de cozoroacele șepcilor. Pe movila aruncătorului, o fată înaltă cu brațe lungi și osoase mestecă un cocoloș de gumă, privindu-l pe cel de la serviciu de parcă ar încerca să-i citească gândurile. În sfârșit, ea-și azvârle brațele în aer și aruncă, apoi se-aude un pocnet când mingea trece iute dincolo de prima bază. Când cineva se repede s-o prindă, cel de la serviciu deja a ajuns la baza a doua. Se oprește la a treia, aclamat de toată echipa noastră, și-și aruncă șapca în aer în timp ce lansatoarea își curăță pantalonii de praf, așteptând ca următorul jucător să ia bâta în mână. Acela sunt eu. Eu urmez.

Nu sunt excepțional de bun la lovituri, nici măcar bun, dar încep să mă perfecționez. Am la dispoziție o groază de timp pentru a mă antrena. Primele două aruncări ale fetei sunt mult afară, așa că le las să treacă.

– Ai ochi bun! strigă copilul de la baza a treia.

Lansatoarea-i aruncă o privire urâtă, de parcă el ar fi de vină pentru aruncările ratate, lucru care ar trebui să-l facă să tacă, iar el îi face cu mâna prietenos. Următoarea aruncare este perfectă, chiar pe centru și nu prea rapidă. Știu c-ar trebui să abordez lovitura care să-mi permită cu ușurință să ajung la prima bază, dar brusc vreau să termin totul. Știu că pot.

Dar chiar când sunt gata să lovesc, văd ceva cu coada ochiului: un bărbat ce așteaptă în spatele gardului din colțul opus al câmpului. E prea departe de mine ca să disting vreun detaliu, însă, după felul în care șade acolo, știu că pe mine mă privește. Iar acum, chiar dacă reușesc să lovesc mingea cu destulă forță, în loc s-o fac să zboare peste câmp, ea sare mult deasupra celei de-a doua baze. Apărătorul exterior pe centru așteaptă pur și simplu și

o înhață din zbor, eu sunt eliminat, iar repriza se termină. Dar tot iubesc baseballul.

Baseballul este jocul meu preferat. Nu mulți oameni cunosc acest detaliu. De fapt, nu foarte mulți oameni au auzit măcar de joc, din moment ce practic nimeni nu-l mai joacă. Charles știe destul de multe despre baseball și bănuiesc că Orașul Nouă are propria sa ligă, ceea ce înseamnă că un grup de oameni se adună și joacă uneori jocul în vale, dar aproape toți sunt veterani, iar veteranii fac întotdeauna chestii bizare, așa că nimeni nu le prea dă atenție. La Academie, mai tot ce fac Cadeții are legătură cu antrenamentele pentru război, iar asta include și jocurile. Charles se enervează uneori că noi, de fapt, nu ne *jucăm*, un lucru care pentru el înseamnă să faci ceva doar pentru că e distractiv, nu ca să-ți exersezi aptitudinile de luptă. Dacă e să ne luăm după Charles, să faci chestii doar de dragul distracției înseamnă să fii copil, de unde rezultă că, atunci când mergi la război, de fapt, nimeni nu mai e cu adevărat copil. El pare să creadă că e un lucru rău, deși, dacă l-ai întreba pe un copil adevărat, majoritatea n-ar părea deloc încântați să fie tratați ca niște copii. Dar poate că are și Charles dreptatea lui, pentru că mie chiar îmi place baseballul. Mi-a plăcut încă de la început, din prima zi în care am jucat, chiar dinainte să aflu că se numește „baseball".

Era o zi senină perfectă, chiar „mai" perfectă decât cea de azi. Mă plimbam pe un drum șerpuitor, acoperit cu nisip, când am auzit niște copii ce strigau cu glasuri ascuțite, entuziaste. Am urmărit sursa zgomotului până pe o limbă de teren uscat, presărat cu petice de iarbă, aproape de ocean. Mi s-a părut că stăteau aiurea acolo, privind un băiat ce ținea în mână un fel de băț. Unii erau împrăștiați pe iarbă, alții erau așezați cuminte pe un șir de bănci din spatele copilului cu bățul. O vreme nu s-a întâmplat nimic, apoi unul dintre copiii de pe iarbă a aruncat ceva, pe care cel cu bățul l-a lovit iute și cu forță.

S-a auzit un pocnet puternic, ascuțit și toată lumea și-a ridicat privirea, urmărind ceva ce se deplasa prin aer. Același lucru l-am urmărit și eu: un obiect micuț, ce zbura pe deasupra. S-a ridicat din ce în ce mai sus, și-mi amintesc că mă gândeam că are să mă lovească, însă apoi a aterizat cu o bufnitură înfundată la câțiva metri depărtare și s-a rostogolit la picioarele mele. Toți cei prezenți pe plajă păreau destul de întărâtați, ceea ce era oarecum logic. Obiectul de la picioarele mele era o minge mică și albă, iar aruncarea ei la o asemenea distanță cu o simplă lovitură de băț mi s-a părut extrem de impresionantă.

Unul dintre copiii care rămăseseră în iarbă a venit la mine în fugă. Era ceva mai mare decât mine, pe la vreo paisprezece ani. Pe cap purta o șapcă de un roșu șters, cu un cozoroc ce-i acoperea ochii aproape de tot, iar pe o mână avea trasă o mănușă

groasă, din piele. A ridicat mănușa spre mine, ca un fel de salut, și mi-a zis:

– Ne dai o mână de ajutor?

Eu am rămas uitându-mă la el, încercând să-mi dau seama la ce se referă. Apoi, după o secundă, am înțeles. Am ridicat mingea și-am aruncat-o spre el. A fost a aruncare destul de jalnică – a trebuit să se întindă sîn față s-o prindă –, însă lui n-a părut să îi pese.

– Mulțam! mi-a zis el în timp ce mingea i se-afunda cu totul în mănușa aceea de piele enormă. Hei, vrei să vii să te joci cu noi? Ne-ar mai trebui o persoană.

Nu voiam să mă joc, dar am spus:

– Nu știu cum.

– E ușor, a zis copilul. Îți arăt eu.

– Deci e ca un fel de joc? l-am întrebat.

– Un joc! a râs copilul. Baseballul e viața mea, omule! Haide!

A luat-o la fugă înainte, revenind pe terenul cu iarbă de lângă ocean, strigând către ceilalți:

– Jax vine în echipa noastră!

Aceea a fost ziua în care m-am alăturat Legiunii.

A fost și prima mea incursiune într-un miraj – mirajul *meu*, ar trebui să precizez. Un miraj este un fel de vis, numai că în același timp este și real, undeva pe la mijloc, de fapt. Ca să fiu sincer, nimeni nu știe *cu exactitate* ce sunt mirajele, ci doar că sunt create atunci când fontanii umbresc în fontani usikuu.

Când toată acea putere începe să curgă prin tine, ea creează un fel de lume a ei proprie. Lucrurile sunt reale, chiar reale, pe bune, ca și cum, dacă te-ai duce să înoți într-un miraj și nu te-ai usca după, părul îți va rămâne în continuare ud. Dar mirajele se aseamănă și cu visele, căci lucrurile se pot schimba ori de câte ori îți întorci privirea. La fel ca într-un vis, te-ai putea afla într-o clasă la școală în clipa asta, apoi în clipa următoare te-ai putea trezi în mijlocul deșertului sau ai putea găsi o sticlă aruncată pe jos și, când ai deschide-o, un întreg ocean s-ar putea revărsa peste tine – genul acesta de lucruri se pot petrece într-un miraj, să știți. Majoritatea celor care studiază mirajele consideră că sunt locuri reale create din thelemitație pură secundă cu secundă, formându-se din gândurile unui fontanus, care se află în centru. Dar, cum spuneam, nimeni nu știe sigur.

Doar câteva lucruri nu se schimbă într-un miraj, iar unul dintre aceste lucruri este Tema. În orice miraj, se întâmplă mereu ceva, un gen de activitate în jurul căreia se învârte lumea nou-creată. Acel lucru nou îl numim Tema. Pentru mine, acest lucru e baseballul. Nu știu de ce; pur și simplu așa stau lucrurile. Ori de câte ori vizitez un miraj, acolo se desfășoară un joc de baseball. Poate că joc și eu, poate că doar privesc, dar întotdeauna se

desfășoară un meci de baseball pe undeva. Dacă meciul se oprește, mirajul meu dispare și el, și atunci nu mai sunt Jax, un fontanus invincibil, ci doar Jax, copilul de doisprezece ani, fără superputeri sau mai știu eu ce. O vreme, cel puțin. Îmi pot recăpăta mirajul, firește, doar că nu imediat.

Toți fontanii au o astfel de Temă. De exemplu, în mirajul lui Charles există întotdeauna o călătorie pe un drum, o simplă plimbare pe jos sau călare pe cal, care nu duce nicăieri. Din fericire, într-un miraj nu obosești niciodată, așa că ți-e ușor să-ți faci Tema să meargă în continuare, mai ales atunci când Tema e un joc atât de distractiv ca baseballul.

Acum e rândul celeilalte echipe la lovirea mingii, așa că eu ies de pe teren. Copilul care a realizat lovitura aceea de la baza a treia se grăbește să mă ajungă din urmă. E același băiat care m-a invitat să joc în acea primă zi, și l-am găsit aici de fiecare dată când m-am întors. Toți fontanii au pe cineva asemenea lui, o persoană care te așteaptă de fiecare dată în mirajul tău, care te ajută și care-ți dă tot felul de sfaturi. E un alt gen de lucru care nu se schimbă niciodată într-un miraj. O astfel de persoană se numește duh. Al meu este acest băiat înalt și subțirel, cu șapcă roșie pe cap. Nu i-am aflat niciodată numele. Îi spun doar, simplu, Copilul.

– Hei, spune Copilul în timp ce alergăm ușor spre exteriorul terenului. L-ai văzut pe tipul acela de-acolo?

Arată cu capul spre gard, spre bărbatul care mi-a stricat lovitura. Acum îl pot vedea clar. E scund și pare ponosit, cu o miriște deasă pe bărbie și cu un sacou uzat, plin de țărână roșie ca rugina. Pare ciudat și nelalocul lui pe terenul acesta verde, cu micul șir de case cochete din spatele lui și cu străzile mărginite de copaci ce se leagănă în briza de vară, pe ramurile cărora ciripesc toate soiurile de păsărele.

– Da, spun eu. L-am văzut.

– E destul de sinistru. Crezi c-ar trebui să chemăm poliția?

Îi mai arunc o privire ruginitului, iar el îmi întoarce privirea netulburat. Acum îl recunosc: e Charles.

– Da, îi spun Copilului. Hai să chemăm poliția.

Dacă îl văd pe Charles în mirajul meu înseamnă că am dat de belea. Charles ar trebui să fie în mirajul lui, plimbându-se pe drumul lui, dar iată că-l văd și aici, căci mirajul său se lovește de-al meu. Așa se luptă fontanii unul cu altul: izbindu-și mirajele unele de altele, până când unul dintre ele se sparge. Charles spune că e ca și cum s-ar da o bătălie între două realități diferite. Oricare învinge câștigă controlul întregii lumi. Probabil că mirajul meu slăbește din ce în ce, altminteri Charles n-ar fi fost în stare să stea atât de mult aici.

Firește, Charles nu intenționează să-mi facă rău – doar ne duelăm. Dar, dacă vreau să învăț, va trebui s-o tratez ca pe o

luptă adevărată, ca și cum Charles ar fi un fontanus ostil, un Valentin Tip Zero. Trebuie să-mi folosesc mirajul ca să-l opresc. „Chemarea poliției“ este una dintre posibilități. „Poliția“ este denumirea dată de Copil celor care păstrează ordinea și disciplina în aceste locuri și, din moment ce aceasta este lumea mea, orice persoană pe care n-o doresc aici reprezintă automat un infractor.

Cel mai important lucru pe care trebuie să ți-l reamintești când te afli într-un miraj este să-ți asculți întotdeauna duhul. Atâta timp cât Tema se desfășoară în continuare, aproape totul se poate întâmpla într-un miraj. Ai putea ajunge cam oriunde, și de multe ori ar putea fi un loc pe care nu l-ai văzut sau de care n-ai auzit niciodată, un loc cu reguli neștiute, așa cum a fost cazul când i-am văzut pe acești copii jucând baseball pe plajă. Duhul tău este un fel de ghid. Copilul înțelege întotdeauna ce se petrece. El mă ajută să-mi dau seama ce trebuie să fac în continuare.

Poliția ajunge după câteva minute, două dintre mașinile lor cu alimentare cu combustibil fosil trăgând pe strada din spatele lui Charles. Bărbați în uniforme albastre ies și se îndreaptă spre Charles, dar nu apuc să văd ce se petrece în continuare, căci chiar atunci cel care ținea bâta lovește mingea, care zboară în terenul din stânga, care-i al meu, așa că mă văd nevoit să alerg după ea. În momentul în care o prind și o arunc înapoi, una dintre mașini părăsește zona, iar un polițist care venise cu cealaltă se îndreaptă spre mine.

– Scuze, fiule, strigă el la mine, pot vorbi ceva cu tine?

Îi arunc o privire Copilului, care doar ridică din umeri ca și cum ar spune *sigur, de ce nu*. Alerg spre agentul de poliție, un tip rotund și masiv, ce are o insignă de un argintiu strălucitor prinsă pe partea stângă a pieptului, în timp ce șapca albastră îi șade pe ochi, acoperindu-i aproape cu totul.

– Mi-e teamă că voi, copiii, va trebui să vă mutați în altă parte, începe el. Îl vedeți pe bărbatul acela? Ei bine, sunteți pe proprietatea lui, iar el nu vrea să vă mai lase să vă jucați în continuare aici.

Arată cu mâna spre Charles, care încă stă lipit de gard, doar că acum nu mai pare la fel de ponosit și prăfuit. E îmbrăcat cu un costum elegant, cu vestă și cu ceas de buzunar. Culorile din jurul său par în continuare ruginii, dar e mai mult din cauza luminii soarelui decât a prafului, de parcă ar sta sub un alt soare decât cel care-și aruncă razele pe câmpul nostru. În spatele său, cartierul de case cochete a dispărut cu totul, fiind înlocuit de un câmp neted și gol, prin mijlocul căruia trece un drum lat, învăluit de nori de praf ce atârnă greu în aer. Acum nu mai aud decât cântecul unei singure păsări, un cântecel straniu și lent, deloc asemănător c-un ciripit de pasăre.

Charles mi-a invadat cu totul mirajul, întorcându-l împotriva mea. Cu câteva minute înainte nu fusese decât un bătrânel

oarecare, fără nicio putere, iar acum deține terenul pe care ne jucăm noi. Drumul provine din mirajul său. Curge peste al meu, preluând controlul. Nu-i nicio surpriză – Charles învinge de fiecare dată când ne duelăm. Dar de obicei nu câștigă atât de repede.

– Spuneți-i că nu vom mai face gălăgie, îi zic eu polițistului. El nu folosește terenul, iar noi n-avem unde să ne jucăm în altă parte. E mai bine decât să cauzăm alte probleme, nu?

Polițistul încuviințează din cap. Polițiștilor nu le place când „copiii cauzează probleme".

– Pare-n regulă, fiule. Dar să nu uitați, sunt cu ochii pe voi.

– Grozav, mulțumim! mă bucur eu dând să plec înapoi la joc.

– Știi ceva, fiule, adaugă polițistul, el a spus că vă puteți juca în continuare dacă-l lăsați și pe el să vi se alăture.

E o manevră veche. Dacă-l las pe Charles să intre în joc, nu va mai avea nicio problemă să ni-l strice. Nu poți permite niciodată accesul unui dușman în apropierea Temei tale.

– Scuze, n-avem loc! țip eu, apoi o iau la fugă spre ceilalți copii.

Nu glumesc când spun că n-avem loc. Aproape imediat ce mi se formează acest gând în minte, o mulțime de copii încep să răsară de nicăieri ca să participe la meci. Terenul e plin de copii acum, copii care fac mult zgomot cât timp așteaptă să intre în joc. Când văd că mă întorc, încep să strige și să bată din palme.

– Hei! țipă cineva. Cine-i arătarea aia bătrână?

– Nimeni important, spun eu, iar acum chiar pare adevărat.

De fapt, Charles nu e chiar nimeni – încă se mai află acolo –, doar că nu mai pare la fel de bogat și puternic. Hainele au început să i se destrame din nou, iar pe bărbie i-au apărut iarăși fire de păr dese. E în continuare învăluit de acea lumină roșiatică, ruginie, ce provine de la soarele din lumea lui care se izbește de-a mea, însă cartierul de case micuțe s-a închis în jurul lui, și pe la ferestre au început să se ițească oameni care-l privesc suspicioși. Un câine începe să latre într-o curte, acompaniat curând de altul din casa de vizavi. Charles pare împresurat din toate părțile.

Copilul vine cu pași mari spre mine, lovind c-o bâtă în palma înmănușată.

– Se pare că tipului i-a expirat timpul, spune e. Dacă mai zăbovește mult, s-ar putea ca oamenii să-l izgonească de tot din oraș.

Câștig. Îmi pare imposibil, dar chiar asta pare să se-ntâmple. Charles chiar a dat de belea. Mirajul meu a ridicat acest micuț cartier de case și l-a transformat în cineva pe care tot orașul pare să-l respingă. Acum oamenii au început să iasă din case, strângându-se pe stradă și privindu-l furioși pe Charles. Copiii de pe terenul de baseball se îndreaptă încet spre el, ținând pe umeri

bâte grele. Nu-mi vine să cred: chiar l-aș putea învinge pe Charles. Lumea asta îmi aparține aproape în întregime. Tot ce am de făcut este să-ntind mâna și s-o iau.

Dar n-o fac. Sunt gata s-o fac, apoi mi se năzare că n-am cum să câștig. Poate că mi se pare, dar sigur mă-nșel. E Charles Cossou, unul dintre cei mai buni fontani din Legiune. Și cine sunt eu? Doar Jax. N-am cum să reușesc așa ceva. E imposibil.

Chiar când mă gândesc, în fața mea cade o picătură de ploaie uriașă, atât de mare, încât mai că aud cum face *pleosc*. Acolo unde a căzut, iarba a devenit gălbuie și firavă, ca și cum apa preface tot în uscăciune, în loc să ude pământul. O clipă mai târziu, o altă picătură cade exact lângă prima, lăsând în urmă o altă pată uscată. Apoi încă una, și încă una, fiecare uscând iarba din jur, și dintr-odată mă trezesc că terenul meu mare și verde s-a transformat în țărână amestecată cu pietriș. Praf ruginiu umple văzduhul precum o pâclă și brusc din cer erupe un bubuit asurzitor, urmat de un trăsnet roșu orbitor, apoi ploaia răpăie cu furie peste noi.

Ploaia asta este reală, apă, ce fîmbibă totul în doar câteva secunde. Spală praful din văzduh și văd că micul meu oraș a dispărut total. Unde se afla el înainte, acum se află o câmpie plată, cu noroi alunecos și câțiva copaci piperniciți și morți, ce pare că se întinde la nesfârșit. Charles e chiar acolo, în mijloc, privind relaxat de sub o umbrelă mare și neagră.

Din terenul meu de baseball a rămas doar un petic de iarbă plină de nămol. Aproape toți copiii au plecat, iar cei câțiva rămași aleargă să se adăpostească de ploaie.

– Așteptați! urlu eu, luând-o la fugă după ei. Veniți înapoi! Luăm doar o pauză! E doar o întrerupere cauzată de ploaie!

Dacă i-aș mai putea reține puțin, poate c-aș fi în stare să aduc soarele înapoi, dar, în timp ce lipăi prin noroi spre baza unu, copilul care aștepta cuminte următoarea aruncare își lasă bâta jos, ea aterizează în noroi, așa dispare și mirajul meu și mă trezesc în înaltul cerului albastru, la mii de metri deasupra pământului.

39

JAX

Timp de câteva secunde mi se pare că plutesc așa, acolo, apoi vântul îmi dă părul pe spate și încep să mă prăbușesc. Dedesubt zăresc oceanul, peste apele căruia plutesc încetișor umbrele norilor, și lumina puternică ce trece prin valuri și se scufundă în apă. Întotdeauna m-am duelat cu Charles în astfel de locuri, departe de orice loc în care am putea provoca dezastre.

Întreaga înfruntare a fost ca un vis pentru mine, însă, în timp ce mă aflam în mirajul meu, jucând baseball, eu eram și aici, deasupra oceanului, plutind în înaltul cerului. Când ești fontani usikuu, te afli, de fapt, în două locuri deodată: în mirajul tău și-n lumea reală, în care se află toți ceilalți. Și faci și două lucruri deodată: chestiile pe care le faci în interiorul Temei tale și dezastrul pe care-l provoci la fel ca un uragan alcătuit din thelemitație pură. Antrenându-te, poți învăța cum să controlezi uraganul, să-l îndrepți spre ce anume trebuie și să-l determini să facă ceea ce-ți dorești tu. Când ești într-un miraj, lumea reală ți se înfățișează într-un milion de feluri diferite, ca și cum ai visa un tren ce șuieră asurzitor, iar tu te trezești și-ți dai seama că e, de fapt, fierbătorul care-ți pregătește ceaiul. Dar, înainte de-a începe să vezi cum se potrivesc două lumi una cu alta, te simți ca și cum ai merge-n somn ca un somnambul.

Acesta e unul dintre motivele pentru care fontanii noi sunt atât de periculoși, și trebuie să-i aducem în Zona 22–53 pentru a-i activa – deoarece, atunci când visează într-un miraj, ei ar putea să sfâșie munții și să culce la pământ păduri întregi. Nu glumesc: fontanii usikuu sunt în stare de așa ceva. Deci, dacă ai de gând să te antrenezi pentru luptă, cel mai bine ar fi să nu existe nimic în jur pe care să-l distrugi accidental. Primul lucru pe care mirajul tău dorește să-l facă este să te protejeze pe tine, iar lui nu-i pasă de ce se întâmplă în jur sau pe cine ar putea răni. De aceea sunt atât de puternici fontanii noi: ei doar se apără pe ei înșiși și nimic nu-i poate abate din drum atunci când își propun acest lucru. Charles spune că-ți poți concentra întreaga putere a minții pentru îndeplinirea unui singur scop, iar mirajul tău se va ocupa el singur de restul, deși încă n-am reușit să înțeleg cum vine asta, ceea ce bănuiesc că e destul de evident după modul în care mi-a făcut fundul arșice.

Foarte aproape de mine răsună un pârâit ca de copac doborât la pământ, iar când privesc într-acolo văd ceva pe cer. Probabil că se prăbușește cu aceeași viteză ca și mine, dar arată ca și cum ar atârna de o coardă, legănându-se ușor spre mine. E o persoană, și-mi dau seama cine este cu mult înainte de-a ajunge aproape, s-o pot vedea clar: Naomi.

Ar fi trebuit să-l înfruntăm amândoi pe Charles, doi la unu. Potrivit lui Charles, doi fontani ar trebui să fie întotdeauna capabili să-l învingă pe cel care luptă de unul singur, atâta timp cât cei doi acționează ca o echipă. Deci asta încercăm eu și Naomi să învățăm. Se presupune c-ar trebui să ne determinăm mirajele să se contopească, lucru care ne-ar face pe amândoi mai puternici decât dac-am acționa separat. Dar încă n-am reușit să ne dăm seama cum putem face asta, așa că iată-ne, cu mirajele distruse, prăbușindu-ne amândoi din înaltul cerului.

Naomi alunecă pe lângă mine, cu pletele răsfirate de vântul puternic și, chiar dacă ne prăbușim amândoi drept spre apele furioase ale oceanului, ea tot reușește să-mi arunce o privire criminală. E supărată pe mine, crezând probabil că e vina mea că am fost iar învinși de Charles.

Ridic din mâini în semn de neputință, un gest ce-ar vrea să însemne *nu știu ce n-a mers cum trebuie.* Nu pare convinsă, dar e greu să-mi dau seama, căci ne prăbușim prea rapid. Niciunuia nu-i este teamă de ocean – nu-i prima oară când pierdem în fața lui Charles și știm că el doar ne lasă să simțim cum ar fi să rămânem complet lipsiți de ajutorul mirajului.

Și firește că mai zăbovesc în aer o secundă sau două înainte de-a fi înghițit de-un nor de praf ruginiu, apoi mă trezesc lângă un drum enorm și negru, pe care trece un camion uriaș, alimentat de combustibil fosil. După ce trece, o văd pe Naomi pe partea cealaltă, îmbrăcată cu o rochie cu picățele albastre și încălțată cu pantofi negri, ținând în mână cutia scripcii. Duc mâna la cap, știind deja că voi găsi o șapcă de baseball. Așa arătăm de obicei atunci când apărem în mirajul lui Charles.

Verific drumul pentru a fi sigur că nu se mai apropie nicio mașină, apoi o rup la fugă spre Naomi. În propriul meu miraj aș fi în siguranță, dar aici aș putea fi culcat la pământ cu-adevărat, așa că trebuie să fiu atent. Naomi a-nceput deja să meargă, așa c-o iau la fugă ca s-o prind din urmă.

– Cred că iar n-a mers cum trebuie, spun eu.

Naomi nu zice nimic, ci doar mă privește cu ochii ei căprui serioși, încă nervoasă, se vede. Am aflat ceva despre Naomi: ea nu vorbește doar de dragul conversației și, dacă zici ceva ce e deja evident, așa cum am procedat eu acum, ea nu va mai adăuga nimic. Se va uita doar urât la tine, făcându-te să te întrebi de ce naiba ai mai deschis gura.

De cele mai mult ori mă simt ca un prost în preajma ei, dar uneori e minunat. Cum ar fi o zi petrecută în Secțiunea E. După ce Bomar a fost introdus într-un program de „educație corecțională alternativă“ pentru incidentul cu lazelul, pupitrul lui i-a fost oferit lui Naomi. Probabil că Academia a găsit convenabil acest lucru, din moment ce noi doi suntem singurii fontani din Clasa a Șasea și de fapt din toată Școala de Retorică. Oricum, sora lui Naomi, Rae, a ajuns în Secțiunea B, dar din pricina faptului că ea este revenna, uneori are cursuri după-amiaza cu unii dintre Cadeții din E, și într-o zi Naomi a auzit-o din întâmplare pe Elessa spunându-le altor copii cât de trist și de jalnic este s-o vadă pe proasta asta de fată noco pierzând vremea cu cei de Clasa a Șasea și cum că Academia ar trebui s-o trimită pe Front, să se poată face măcar utilă la ceva.

Dacă Naomi ar fi la fel ca Bomar, o persoană care să se dea mare tot timpul și să-i intimideze pe ceilalți copii, probabil că ar fi ieșit urât. Vedeam că-i furioasă după felul în care și-a îngustat privirea, fixând-o spre Elessa. Dar, în loc să facă vreo prostie, Naomi doar s-a dus și s-a proțăpit în fața ei, foarte, foarte aproape, privind-o drept în ochi. Câteva clipe lungi n-a zis nimic, și toată lumea a înțepenit, uitându-se la ele. Apoi, cu un glas atât de coborât încât ar fi trebuit să te apropii foarte mult ca s-o auzi, Naomi i-a zis:

– Nu știi deloc despre ce vorbești. Îți sugerez să-ți ții gura închisă înainte de-a dovedi tuturor că ești mai proastă decât pari.

Elessa pur și simplu s-a făcut mică, mică de tot. De atunci, nimeni n-a mai vorbit-o de rău pe Rae, și partea bună e că Naomi nici n-a avut nevoie să-și folosească puterile. Dar pun pariu că n-a fost deloc distractiv să înfrunți acea privire.

– L-ai abordat pe Charles așa cum am plănuit? întreabă în sfârșit Naomi.

Îmi doresc să fiu în stare să-i arunc aceeași privire marcă înregistrată Naomi, ce sugerează *evident, așa că de ce mă mai întrebi?,* căci mă simt un pic insultat.

– Bineînțeles! susțin eu.

– Atunci tu unde erai când eu mă luptam cu el?

– Și eu mă luptam cu el! Sau nu m-ai văzut când mă prăbușeam din cer odată cu tine? Să știi că n-o făceam doar de dragul distracției.

Îmi mai aruncă încă o privire lungă de-a ei și spune:

– Cum de ne poate învinge așa ușor?

Pare furioasă, dar nu pe mine.

Trecem prin dreptul unei clădiri micuțe, ridicate foarte aproape de drum, iar eu mă hotărăsc că mai bine mă uit mai cu atenție la ea decât la Naomi. Are ferestre înalte, în spatele cărora sunt șiruri de cutii de conserve și panouri pe care sunt cuvinte într-o limbă

despre care știu că se numește engleză. Prin ferestre se vede doar întuneric. Pe singurul panou pe care-l înțeleg scrie: „Benzină 10¢/gal [32].“

– Nu știu cum, spun eu. Experiența, probabil. Avem nevoie de mai mult antrenament.

Asta-i limpede, numai că Naomi nu-mi mai aruncă privirea ei lungă. De fapt, ea devine din ce în ce mai bună, și asta foarte repede. Deja-și poate ghida mirajul suficient de bine încât să poată călători de colo colo, fără a mai distruge totul în jur, ba chiar a asistat și la câteva exerciții de-ale legionarilor. Eu m-am antrenat un an întreg cu Charles înainte de-a putea sta alături de alții fără să le produc vreo vătămare.

– Dușmanii noștri nu vor aștepta cuminți cât timp învățăm noi, rostește ea cu o voce rece și dură.

Are dreptate, firește. Romeo n-are de gând să ne lase în pace doar pentru că încă nu suntem pregătiți. Simt c-ar trebui să spun ceva încurajator, chiar dacă asta mi-ar aduce încă o privire urâtă marca Naomi, dar ea privește drept înainte, spre ceva ce se îndreaptă direct spre noi.

E un bătrân ce își târșâie picioarele. Are o barbă cenușie și stufoasă, iar părul lung și murdar îi acoperă aproape toată fața; tot ce poți zări e mulțimea de dinți strâmbi.

– Hei! Copii! strigă la noi în timp ce flutură din baston. Plecați de pe drumul meu! Plecați acum, nimeni nu vă vrea aici!

Sunt uluit de cât de tare poate să zbiere, însă nu mi-e frică, nici mie, nici lui Naomi. Bătrânul este duhul lui Charles. Charles îi spune Vagabondul. Duhurile sunt probabil cel mai straniu lucru întâlnit într-un miraj, căci arată și se poartă exact ca un om, spre deosebire de restul mirajului, unde totul e într-o continuă schimbare. Aproape toți sunt de acord că mirajele sunt ceva mai mult decât ceea ce poate născoci mintea unui fontanus – altfel cum aș putea juca baseball, când eu n-am auzit niciodată de așa ceva? Așa că poate duhurile sunt și ele la fel, lucruri venite din altă parte, care-și găsesc cumva drum în visele noastre. Dar uneori îmi închipui că ar fi exact invers – că poate, atunci când pătrund în mirajul meu, pătrund de fapt în visul Copilului. Sau poate că mirajul este doar locul în care se-ntâmplă să ne-ntâlnim. Duhurile au mereu grijă de fontanii lor, dar de obicei nu se poartă prea drăguț cu ceilalți oameni care le vizitează mirajul. Charles zice că Vagabondul are inimă bună și mult simț al umorului, dar pe mine mă sperie din cale-afară.

Ceva mai departe de noi, îl văd pe Charles îndreptându-se în direcția noastră. E îmbrăcat cu un costum vechi, oarecum asemănător cu cel din mirajul meu, iar pe cap are o pălărie rotundă și veche.

– E-n regulă, sunt cu mine, îi spune Vagabondului.

Vagabondul îi aruncă o privire aspră lui Charles, apoi se uită suspicios la Naomi și la mine din spatele șuvițelor de păr lung.

– Bine, bine! mârâie el spre Charles, apoi trece mai departe târșâindu-și pașii, mormăind pentru el însuși ceva ce seamănă cu: Ai naibii copii… ai naibii copii obraznici…

Aproape că-mi vine să râd, căci morocăneala lui îmi aduce puțin aminte de Naomi.

– Deci așa, începe Charles dându-și pălăria pe spate ca să ne poată arăta un surâs satisfăcut. Ar fi putut ieși mai rău. E loc de îmbunătățiri, adevărat, dar cel puțin v-ați mișcat bine.

– Cum de-ai fost în stare să te lupți cu amândoi odată? întreabă Naomi.

Charles a pornit la drum, îndepărtându-se încetișor de Vagabond, iar noi îl urmăm.

– Așa cum mă lupt și cu fiecare-n parte, spune el. Vă transform în ceva accesibil, în ceva asupra căruia mirajul meu îmi oferă putere deplină. Tu, Naomi, erai o pasăre ce stătea pe-un gard de la marginea unui drum. Jax, tu erai un câine vagabond. Totul ține de concentrare – trebuie să fii în stare să te dedici complet atingerii țelului tău. Și de încredere, adaugă el privindu-mă țintă. Jax, tu ai avut o ocazie care ți-ar fi permis să mă respingi cel puțin o vreme. De ce n-ai profitat de ea?

– Nu știu.

M-am îmbujorat și simt iarăși privirea aspră a lui Naomi.

– Mirajul meu a părut că se destramă. Nu mai voia să facă ce-i spuneam.

– Ba făcea exact ce-i spuneai, zice Charles. N-ai fost sigur că mă poți respinge, așa că mirajul tău a-ncercat să se retragă. A făcut să-mi fie mai ușor să pătrund.

– Dar tot voiam să te *învingi!* spun eu.

Charles spune mereu că a te înțelege pe tine însuți e unul dintre cele mai importante aspecte ale folosirii propriului miraj, însă el are-n spate vreo treizeci de ani de practică în plus.

– Ești pur și simplu mult mai puternic! Ce trebuia să fac?

– De aceea vă învăț să colaborați, rostește Charles. Cred că e mulțumit că i-am pus întrebarea asta, deși n-am idee care ar fi motivul.

– Chiar dacă dușmanul vostru e mult mai experimentat și mai puternic, lucrând împreună puteți răsturna soarta bătăliei în favoarea voastră.

– Ni s-a părut că n-ai nicio problemă să te duelezi cu amândoi odată, spune Naomi.

– Asta deoarece nu lucrați împreună.

– Ba da, lucrăm! îl contrazice ea furioasă.

– Da! o susțin și eu, bucuros că ne aflăm de-aceeași parte. Am avut un plan!

– V-ați coordonat mișcările, spune Charles. E o diferență între asta și lucrul împreună. Din punctul meu de vedere, ambii ați fost pe cont propriu. Gândiți-vă în felul următor: v-ați văzut unul pe celălalt în mirajul propriu?

Nu mai am nimic de adăugat. Dacă Naomi s-ar fi aflat pe-aproape, ar fi trebuit să-și facă apariția în mirajul meu, chiar dacă ar fi fost doar ceva mic și insignifiant, așa cum pentru Charles a fost o pasăre, iar eu am fost un câine. Dar nici măcar nu m-am gândit la ea – am fost prea preocupat de Charles. Îmi închipui că și pentru Naomi lucrurile au stat la fel, căci nici ea nu răspunde nimic.

– Așa ziceam și eu, spune Charles. Dacă ați ataca în același timp, ați avea o șansă, dar n-ar avea efect decât dacă v-ați combina puterile.

– Și cum putem face asta? întreabă Naomi.

– Trebuie să vă împărțiți lumile, să învățați să existați unul lângă celălalt. Construiți un locșor pentru celălalt în interiorul lumilor pe care le-ați creat pentru voi înșivă.

– Un răspuns destul de ambiguu, spune ea.

– Ei, e un concept foarte ambiguu, ce necesită o abilitate și mai ambiguă, îi răspunde Charles.

Undeva, în depărtare, se aud claxoane de mașini. Charles pleacă ușor capul, ascultând.

– Și, din păcate, va trebui să abandonăm lecția pe ziua de azi. Se petrece ceva.

Vântul suflă pe drum, învăluindu-ne într-un nor de praf roșietic. Când se împrăștie, ne trezim din nou la Academie, într-una dintre vastele curți ale Școlii de Retorică. Locul e complet pustiu și-mi dau seama imediat de ce: alarma de invazie urlă asurzitor în jurul nostru.

– Trebuie să plec, spune Charles. Jax, tu ești așteptat la For. Ia-o și pe Naomi. Aș prefera ca voi doi să rămâneți împreună.

– În regulă, răspund eu. Deja cred că sunt în stare să umbresc din nou, dacă va fi nevoie.

Charles ridică o mână, de parcă ar vrea să-și atingă pălăria, deși n-o mai are pe cap, apoi dispare, lăsându-ne singuri.

– Am mai auzit sunetul ăsta, zice Naomi atât de încet, încât abia o aud din cauza alarmei.

Privește cu ochi mari clădirile ce se înalță în jurul nostru. Pare puțin înspăimântată.

– Ce este?

– E alarma de invazie, o lămuresc eu. Înseamnă că suntem atacați.

Partea a treia

CEVA ATÂT DE MINUNAT

40

VINNEAS

Pe o culegătoare, viața devine interesantă de-abia spre sfârșitul misiunii. „Suprareală“ este probabil un cuvânt mai potrivit. Cala este înțesată până la saturație cu tot soiul de mărfuri, de la granit la struguri, de la ulei brut la zahăr tos, de la năut la găini vii, ba chiar materiale periculoase (explozive, corozive, radioactive), amestecate cu restul pentru a da un plus de vitalitate, dar să te plimbi prin spațiile de depozitare, unde carcase de vită uscate atârnă alături de mormane de faguri încă plini de albine vii, pare ceva absolut normal prin comparație cu o vizită pe punțile pentru locuit de deasupra.

După ce trecem deja prin patru sau cinci colonii, pe navă mai rămâne loc doar pentru un echipaj funcțional minim, alcătuit din piloți și manipulatori de materiale; persoanele noastre de contact de la Academie și din Legiune s-au întors la instituțiile de origine, lăsându-i pe noii recruți în urmă, pe baza teoriei că vor rămâne în grija unor mâini capabile. În principiu, nu-i o teorie greșită – tranzitul de la ultimul nostru popas până la Orașul Nouă ne ia de obicei mai puțin de o zi; ce probleme pot apărea pe parcurs? –, deși e o teorie ce-ar putea fi desființată chiar și de o singură vizită în zona rezervată recruților.

Genul de haos care apare în timpul ultimei părți a misiunii este, consider eu, absolut predictibil având în vedere factorii implicați. Se ia un grup numeros de oameni scoși cu forța din case – împotriva voinței lor, cel mai adesea – și se înghesuie (nu foarte inconfortabil, totuși) în niște cabine amplasate într-un mediu înconjurător atât de bizar și de străin, încât nici cei mai dezechilibrați mintal dintre ei nu și-ar fi putut închipui că poate exista. Singurul factor care-i mai temperează îl reprezintă, din câte-mi dau eu seama, șocul primului contact cu thelemitația, lucru ce are tendința să trimită o undă perturbatoare prin zidul solid de resentiment și teamă ridicat de coloniști atunci când vine vorba de Principat. Unii se agață de vechile lor idei, de o ură mult prea puternică pentru a putea fi înfrântă atât de repede, însă reacțiile pe care le întâlnesc mult mai des sunt cele care indică uluială, nerăbdare și speranță – ideea că această navă enormă, cu invențiile sale fenomenale, este un motiv suficient de întemeiat

să te facă să crezi că destinația spre care te îndrepți va fi mai bună decât locul pe care l-ai lăsat în urmă.

Nu mai amintesc cât de normală pare thelemitația atunci când este privită ca o simplă unealtă sau cum ceva atât de extraordinar poate fi distorsionat când este folosit în războaie. Privitorii cu ochii cât cepele, care bălmăjesc uluiți când văd o toaletă sau o veioză de citit, mă ajută să-mi abat atenția de la cei care privesc thelemitația doar ca pe încă o confirmare că noi, cei din Principat, suntem cu toții niște bandiți și niște răpitori, care fac tot posibilul să-și îndeplinească astfel de scopuri mârșave cu ajutorul unei forțe de temut pe care am ținut-o secretă atâția ani. Zvonul potrivit căruia thelemitația este cumva generată prin recoltare de suflete umane începe să circule cam în primele douăsprezece ore, o chestiune amplificată de asemănarea remarcabilă pe care o astfel de teorie înfiorător de paranoică o are cu realitatea.

Lăsând la o parte ostilitatea crescândă a pasagerilor noștri, întâlnirea cu ei a fost și plină de învățăminte. Nu întotdeauna din cele plăcute, firește – am învățat că-i bine să am la îndemână un artificiu cu care să-mi șterg scuipatul de pe față, iar vocabularul meu în materie de regionalisme dintre cele mai colorate crește de la oră la oră –, dar mi-au permis să capăt o perspectivă unică, rareori accesibilă cuiva provenit din orașe. Într-un fel, eu și camarazii mei de-acasă ne aflăm pe poziții destul de similare cu cei extrași, filtrați, împărțiți pe categorii și sortați pentru ca noi să fim optim utilizați pentru atingerea unui singur țel măreț: victoria. Om ocupa noi poziții diferite în cadrul unei structuri mult mai vaste, însă noi toți – Cadeți, ofițeri, soldați sau coloniști – suntem la fel, în sensul că ne dedicăm viețile perpetuării unui război devastator.

Diferența constă în faptul că noi, cei crescuți în orașe, avem la dispoziție o viață-ntreagă pentru a ne pregăti pentru clipa-n care vom fi chemați să apărăm Pământul. Exigențele societății noastre și responsabilitățile pe care ni le atribuie ne sunt impuse încă din primele zile de viață, iar dacă realitatea lor este mai puțin veselă, noi cel puțin știm măcar care e realitatea. O astfel de favoare nu le este acordată și coloniștilor. În loc de asta, îi creștem ca pe niște vite, ca pe încă o cotă ce trebuie îndeplinită la timp. Un vechi dicton spune că prima victimă a unui război este adevărul, și asta pare să fie opinia generală în toate Principatele. Dar, cu cât văd mai multe în aceste colonii, cu atât mă întreb mai des cât este de necesară această înșelătorie a noastră. Firește, o doză mai mare de adevăr ar mai potoli din balamucul ce izbucnește mereu pe culegătoarele cum e asta a mea și nici nu s-ar ajunge în situația în care un căpitan de navă să primească un pumn în falcă de la o țărăncuță de cincisprezece ani, care-l acuză de dispariția tuturor prietenilor pe care i-a avut de când avea nouă ani și până

acum. În esență, coloniștii nu sunt cu nimic diferiți de noi. Ăsta e și războiul lor și cred că ar lupta și ei alături de noi, dacă le-am da o șansă.

Apoi mai sunt, desigur, oamenii neîncorporați, părăsiți în lumea lor brutală și sângeroasă. Mă trezesc uneori gândindu-mă la Rae și la cicatricile de pe gâtul și de pe urechea ei. Nici nu-mi pot imagina ce viață a dus înainte de-a ajunge într-o celulă de detenție de-a noastră.

Cu ajutorul anilor întregi de experiență, Reggidel a devenit adeptul prevenirii haosului ce amenință constant să izbucnească în mijlocul noilor recruți, mergând până acolo încât a elaborat o serie de discursuri și demonstrații ce-i ajută pe aceștia să facă mai bine „cunoștință cu thelemitația“. Mi-a permis să asist la un astfel de seminar, iar după aceea m-a declarat orășean pe deplin antrenat în materie de stare de spirit a coloniștilor, informându-mă că de aici înainte voi avea grijă de astfel de probleme, permițându-i lui să-și dedice timpul citirii celor mai noi texte de divertisment produse în colonii.

Când ajung pe puntea unde domnește haosul, îl găsesc cu nasul vârât într-un text intitulat *Siluirea Blocului 99*, părând atât de captivat, încât sosirea mea trece neobservată în ciuda puternicului iz de fum care mă însoțește. Textele de divertisment sunt, la fel ca și rondelele de pâine înmuiate-n lapte, un moft pe care Reggidel l-a căpătat în colonii și care arată lipsa lui de imaginație când vine vorba de răsfăț, deși are la dispoziție posibilități cu mult mai atractive. Cunoscute mai ales ca pufoșenii, ștergătoare, pulpuri sau tinichele, textele în engleză sunt destinate mai ales să le ofere înfiorător de nestimulatelor minți ale coloniștilor noștri niște moduri mult mai plăcute de-a-și petrece timpul liber, în loc să fiarbă la foc mic gândindu-se că trebuie să muncească șaisprezece ore pe zi. Textele evită cu mare grijă orice subiect delicat și încearcă ori de câte ori este posibil să slăvească ordinea și disciplina socială. Corupția este aspru pedepsită, iar munca asiduă și credința în autorități, recompensate. De cele mai multe ori citești despre triunghiuri amoroase – sau, mai bine zis, poligoane amoroase alcătuite din mai mult de trei participanți – faimoase pentru dramatismul lor forțat și pentru scenele neplauzibile de sex. Există un număr de seriale cu multe episoade, iar noi și noi idei de povești apar într-un ritm amețitor. Preferatul lui Reggidel este Blocul 99, o poveste despre evenimentele pline de erotism ce au loc într-un ansamblu imobiliar aflat în ficționala Colonie X, un loc complet normal, cu excepția unui procent neobișnuit de ridicat de rezidenți atractivi și a neverosimilei frecvențe cu care au loc tot felul de întâmplări ieșite din comun (incendii, cutremure, atacuri ale „sălbaticilor“ și-așa mai departe).

Din moment ce textele de divertisment sunt unul dintre puținele produse larg întâlnite în colonii, dar prea puțin prezente în orașe, Reggidel și-a făcut un obicei din a colecta cât mai multe în timpul fiecărei misiuni. Apetitul lui formidabil indică toate semnele unei adevărate dependențe, ceva ce însuși Reggidel o recunoaște, care declară că l-aș înțelege doar dac-aș înceta să mai fiu un Prip așa de îngâmfat și i-aș oferi Blocului 99 o șansă. Răspunsul meu, cum că aș citi bucuros toată seria dacă ar avea el grijă de recruți, este întâmpinat cu un chicotit scurt și cu un foșnet de pagini.

– Se pare că avem câțiva pasageri aflați în primele stadii de TCMI, spun eu acum, periindu-mi cenușa de pe jacheta distrusă.

Thelemitația influențează toată materia vie într-un fel sau altul, iar cel mai întâlnit exemplu este cel de miros de ozon sau de sulf de la marginea unui câmp thelemic. Cei mai mulți simt doar o gâdilătură ușoară sau o scurtă senzație de cădere atunci când pătrund pentru prima oară în interiorul unei umbre, deși uneori rezultatele sunt mult mai spectaculoase. Astăzi, în zona recruților, am cunoscut un băiat ce prezintă o formă alarmantă de schimbare a culorii pielii, o femeie căreia îi cresc ciuperci verzi de-a lungul brațului și pe frunte și un tip în vârstă, care strănută un fel de flăcări nu cu mult diferite de cele provocate de napalm. Simptomele de Tulburare Cauzată de Mediu Irațional, sau TCMI, tind să arate ca niște versiuni mai cuminți ale puseurilor de activare suferite de revenni, deși senzația se aseamănă mai mult cu răul de mașină.

– O să avem nevoie de mai multe tablete de pugmento, îl informez pe Reggidel. De fapt, ar trebui să le distribuim de îndată ce urcă recruții la bord, continui în timp ce mă dezbrac de jacheta încă fumegândă. Înainte ca oamenii să-nceapă să ia foc.

Reggidel s-a așezat în fața unei farfurii pline cu rondele de pâine înmuiată-n lapte, pe care le rontăie gânditor.

– Sosul de mere are același efect, spune el cu gura plină de pâine cleioasă, fără a-și ridica privirea din carte.

– *Aproape* același efect.

În timp ce-i inspectam pe recruții suferind de TCMI, întreaga încăpere amuțise cu totul, de parcă ar fi fost martora unei adevărate manifestări de forță și înțelepciune. Din moment ce am rămas fără tablete de pugmento, le-am administrat doze de sos de mere, cunoscut pentru efectul de diminuare a simptomelor de TCMI, iar vindecarea unei boli atât de exotice cu ajutorul unui mijloc atât de banal n-a făcut decât să-mi confirme puterile în fața recruților noștri – nu înainte de-a primi o rafală de foc în piept totuși, deși focul s-a stins îndeajuns de repede încât să-mi mistuie doar uniforma.

– Iar recruții ar ști asta dacă ne-am deranja să-i instruim în legătură cu thelemitația înainte de-a sfârși plini de ciuperci în

sprâncene sau mai știu eu pe unde.

– Doar le-am oferit acele prospecte, nu?

Reggidel, care știe că menționarea acelor prospecte nu face decât să mă enerveze și mai tare, își linge plictisit un deget înainte de-a da pagina cărții pe care o citește.

– Da, prospectele, care sunt la fel de lămuritoare precum cartea pe care-o citești.

– Să nu cumva să te iei de Blocul 99!

Strategia lui Reggidel este să rămână calm ori de câte ori simt nevoia să-mi vărs frustrarea cauzată de metodele de recrutare ale Principatului. Nu vede sensul unei dispute, în special dacă poate alege în schimb trădarea șocantă și mai ales meticuloasa descriere a nudității din paginile Blocului 99. Acum, cu tonul lui plat, nu foarte îngrijorat, pare să mă invite la o ceartă cu mine însumi, căci el nu poate fi deranjat, iar eu mă pregătesc să-i accept invitația, când lumina palidă de deasupra noastră se diminuează, apoi se transformă într-un roșu strident.

Glasul calm și prietenos al șefului de echipaj al culegătoarei răsună cu putere în aer:

– Bună seara tuturor! Din păcate, se pare că întoarcerea în Orașul Nouă este pe moment amânată. Vom rămâne pe loc în următoarele zece minute sau cam așa ceva și vom trece pe alimentarea cu energie convențională. Vă rog să luați aminte că toate procesele ce implică thelemitația vor deveni indisponibile. Vă mulțumesc!

– Au, la dracu'! geme Reggidel.

Închide cartea cu un pocnet și-și lasă o mână pe masă, în față, strigând spre puntea de navigare:

– Hei, băieți! Ce s-a întâmplat? Dacă rămânem în întuneric, vom avea de-a face cu o adevărată răzmeriță.

– Îmi pare rău, domnule, spune pilotul. Orașul Nouă a trimis vorbă că are loc o penetrare a atmosferei. Glazdell va pleca pentru a sprijini forțele de apărare.

Glazdell este fontana desemnată să ne alimenteze culegătoarea cu o sursă constantă de thelemitație. În mod normal, oricine iese din umbra orașului trebuie să se bizuie pe vehicule ce funcționează pe baza legilor obișnuite ale fizicii, însă culegătoarea este mult prea masivă și prea greoaie ca să rămână în aer doar cu ajutorul aerodinamicii. Faptul că avem doar pentru noi o fontana vine ca o confirmare a importanței pe care Principatul este dispus s-o acorde misiunii noastre – cu excepția cazului în care Romeo își întoarce spre noi capul lipsit de față, normal. Ar fi a treia oară când va trebui să ne descurcăm fără thelemitație de când am intrat în rândul cenzorilor și, dincolo de tensiunile inerente ce apar în timpul unui atac, întotdeauna reprezintă un dezastru minor pentru încărcătură, culegătoarele

nefiind echipate să funcționeze cu ajutorul energiei convenționale, încărcătura va trebui abandonată. Dar nu asta mă îngrijorează acum pe mine cel mai mult, ci ceea ce m-a trimis alături de Reggidel, departe de oraș.

– Unde are loc? întreb eu aplecându-mă pentru a vorbi cu pilotul. Unde a fost depistată invazia?

– La Șase, răspunde pilotul, dar dușmanul se mută. Centrul de Comandament se așteaptă să-i întâmpinăm deasupra Orașelor Trei sau Cinci.

Reggidel a scos la iveală o mică lanternă, iar acum stă tolănit, răsfoindu-și cartea în continuare.

– Probabil c-ar trebui să mergi și să vezi ce mai fac recruții, să fim siguri că nu se panichează nimeni.

Mai are altceva de adăugat, dar eu nu-l mai ascult. Cineva *chiar* se panichează, iar acea persoană este Cenzorul Vinneas.

41

VINNEAS

O iau la fugă spre cabina mea, scot de sub birou hărțile și calendarele și încep să le răsfoiesc frenetic, comparând diagrame și grafice, știind deja ce voi găsi, dar totuși sperând, în sinea mea, că mă înșel. Nu mă-nșel. Deși în Principatul Trei este încă zi, Luna va fi chiar deasupra lor.

– Bresley! strig tare pentru a chema instarusul culegătoarei. Am nevoie de-o linie de comunicare directă cu Curatorul Ellmore din Orașul Nouă.

Aud glasul lui Bresely, răbdător, dar și protocolar, dinspre peretele de lângă mine.

– Domnule, Orașul Nouă se supune acum protocoalelor de invazie. Mai mult, vom intra în întuneric în…

– Da, mulțumesc, Bresley. De aceea am nevoie să vorbesc cu Curatorul chiar acum. Spune-i că-i o urgență.

– Foarte bine, domnule, oftează Bresley resemnat.

În interiorul ariei de acoperire a thelemitației, metodele de telecomunicație disponibile sunt atât de numeroase, încât să te hotărăști pe care anume să o folosești îți poate lua mai mult decât comunicarea însăși. Totuși, dacă vrei să contactezi pe cineva din afara umbrei, opțiunile-ți sunt drastic reduse, căci asta cere generarea unui semnal capabil să călătorească printr-un mediu lipsit de thelemitație. Instarilor nu le place acest lucru, iar Bresley își maschează iritarea fredonând supărat în timp ce încearcă s-o contacteze pe Curatorul Ellmore. Dar reușește. După câteva clipe foarte lungi, o aud zicând:

– Vinneas? Tu ești?

– Da, doamnă.

– Va trebui să te grăbești. Sunt așteptată la Comandament.

– Da, doamnă, îmi cer scuze, dar e important.

– Am fost atenționată deja de instarus. Te rog, dă-i drumul!

– Va trebui să închidem de urgență Vălul Lunar.

– Vinneas, începe Curatorul Ellmore cu un ton ce sugerează atât familiaritate cu subiectul, cât și reținerea de-a-l relua.

– Doamnă curator, acest atac nu este doar un raid, insist eu. E o invazie în toată regula. Valentinii au sosit deja sau o vor face, dacă nu închidem Vălul Lunar de urgență.

– Sper să ai ceva dovezi pentru mine.

– Uitați-vă la astea.

Ridic una dintre hărți, fără să-mi dau seama că Ellmore nu mă poate vedea nici pe mine, nici harta, așa că-i spun lui Bresley să deschidă un canal de comunicare vizuală, sarcină pe care o îndeplinește prompt, deși cu reținere. Biroul Curatorului Ellmore apare în oglinda de pe peretele camerei; prin fereastra din spatele ei pot vedea cum forțele noastre de apărare își iau zborul de deasupra Orașului Nouă.

– Uite, spun indicând cu degetul pe hartă. Atacul a început asupra Principatului Șase, însă forțele Valentinilor se mișcă în direcția Principatelor Cinci și Trei. Ar putea alege ținte mult mai bune. Mișcarea avea sens doar dacă s-ar îndrepta spre Vălul Lunar. Doamnă Curator, acesta este atacul despre care vă povesteam. Acest raid are menirea de-a sprijini o armată mult mai masivă, care să pătrundă prin Văl.

Vălul Lunar este cea mai folosită poartă de tranzit spre Tărâmuri și singura de o reală importanță, pentru că deschide ruta către Front. Nu se aseamănă chiar cu o ușă, ci mai mult cu o porțiune cețoasă, în care Tărâmul nostru, Hestia, îl întâlnește pe următorul, un loc aproape abandonat, ce se numește Dis. De-a lungul unei fâșii de câțiva kilometri din atmosfera superioară, întotdeauna de-a lungul liniei dintre Pământ și Lună, cele două Tărâmuri se amestecă așa cum s-ar amesteca apa sărată cu apa dulce la gura de vărsare a unui râu în mare, un nor de realitate neclară ce se învârtejește ca o furtună. Prin Vălul Lunar au ajuns prima oară Valentinii pe Pământ și, dacă ar avea de gând să se întoarcă, aceasta ar fi calea cea mai accesibilă.

– Știi foarte bine ce se va întâmpla dacă m-aș înfățișa la Comandament cu argumentul că trebuie să închidem Vălul Lunar pentru că Valentinii se comportă straniu. Imperatorul Feeroy îi va convinge pe toți că exagerez, că Valentinii au acționat straniu de câteva luni încoace.

Are dreptate. De când am părăsit Orașul Nouă, au mai avut loc trei atacuri și, deși Principatul a reușit de fiecare dată să respingă dușmanul fără a implica și Legiunea a Noua, toate au urmat același tipar: în timp ce atacurile dinainte constau din raiduri rapide asupra unor ținte folosite de noi pentru aprovizionarea Legiunii pe Front, pe durata celor mai recente incursiuni, Valentinii au părut mai precauți, dându-le timp forțelor noastre de apărare să-i respingă. De fiecare dată, o astfel de „zăbovire“ (așa cum s-a exprimat Feeroy) ne-a permis să scăpăm cu centrele de populație și producție neatinse, deși cu un cost mai ridicat în rândul forțelor de apărare. Cele mai recente cifre venite dinspre unele Principate arată o eficacitate de 50 la sută a forțelor de apărare, în principal din cauza echipamentului scos din luptă sau nesuplimentat la timp. E un târg pe care-l facem bucuroși, din

moment ce armele și soldații sunt relativ ușor de înlocuit, în timp ce pierderea unui oraș sau a unei colonii ar întrerupe fluxul de livrare către Front ani de-a rândul. Pe ansamblu, nu-i un rezultat chiar rău, din punct de vedere logistic – doar dacă nu cumva se pregătește un atac major. Doar dacă nu cumva Romeo ne-a slăbit forțele pentru o invazie în toată regula.

– E-adevărat, chiar *s-au* purtat straniu în ultimele luni, admit eu, și iată și de ce: au tot încercat să ne slăbească forța de apărare pe termen scurt.

– Ceea ce ar fi o schimbare de tactică majoră față de cea pe care s-au bazat în ultimele trei secole.

– Da, doamnă, așa e. Și cred că s-a întâmplat din cauza unei schimbări care a avut loc pe Front. Ați văzut datele.

Încă nu știm *cum* reușesc Valentinii să se strecoare pe Hestia, să apară de nicăieri în atmosfera noastră, dar eu și Kizabel am reușit să demonstrăm destul de categoric că apariția lor are într-un fel de-a face cu pierderile noastre din război.

– Dacă ar exista un mod de comunicare direct cu forțele de pe Front, cred c-am afla că au suferit vreun fel de contralovitură, una care le-a permis Valentinilor să lanseze o ofensivă majoră împotriva Pământului.

– Vinneas, erai conștient că imperatorul Feeroy a tot spus în stânga și-n dreapta o poveste care reprezintă exact opusul a ceea ce aud acum de la tine?

– Nu, doamnă, nu eram.

– Potrivit lui Feeroy, amploarea și severitatea celor mai recente atacuri este o dovadă a disperării lor. Pretinde că Valentinii își angrenează în luptă toate resursele pentru o încercare finală de-a înclina din nou balanța războiului în favoarea lor, un război pe care-l tot câștigăm de câțiva ani încoace și pe care, dac-am reușit să menținem aceeași presiune pe Front, l-am putea în sfârșit câștiga. Poți ghici care dintre aceste teorii a fost cea mai populară?

– Dar teoria lui Feeory nu este deloc sprijinită de fapte.

– Imperatorul Feeroy a țesut o explicație veridică pentru evenimentele astea. Tu, Vinneas, ai închide Vălul Lunar și astfel ai întrerupe lanțul de alimentare către Front, doar pentru a amâna un atac care cel mai probabil ne-ar extermina pe toți. Feeroy ne promite victoria, și tot ce-ar trebui să facem este să continuăm la fel ca și până acum. Dacă nu cumva reușești să-ți demonstrezi teoria, atunci mă tem că nu vom găsi sprijin la nimeni.

Are dreptate, desigur. Discursul lui Feeroy este cu mult mai atractiv decât al meu. La dracu'! Și mie mi-ar plăcea să aibă dreptate. Dar nu are. Feeroy și restul Comandamentului reacționează la o situație pe care și-o doresc ei, nu care există în realitate. N-ar trebui să fiu surprins – filtrarea faptelor pentru a

prezenta cea mai roz situație posibilă face parte din natura omului –, dar sunt. Ne încredințăm viețile în mâinile acestor oameni, pe-ale noastre și pe-ale tuturor cetățenilor de pe planeta asta. Se presupune că sunt puși acolo pentru a face față celor mai crunte evenimente, pentru a lua decizii dificile. Și, dacă nu-i pot face să mă asculte acum, războiul ăsta va deveni cu mult mai scurt decât ne-am așteptat.

– Trimiteți o rază prin Văl, îi spun.

– Ce?

– Luminați Vălul. Scurtcircuitați legătura dintre lumi – asta ne va permite să vedem ce se petrece în partea cealaltă.

În cea mai mare parte a timpului, Vălul Lunar este aproape invizibil, doar o întindere de aer aparent gol. Dacă zbori prin el, ai putea observa o mișcare vagă a stelelor de deasupra sau o bizară dublare a imaginii atunci când unul dintre Tărâmuri pătrunde într-altul, dar mai degrabă n-ai reuși să observi nimic nelalocul său atunci când treci în partea cealaltă. În anumite condiții, ai putea trece prin el fără ca măcar să-ți dai seama de schimbare. Întreaga Flotă a Valentinilor ar putea aștepta în partea cealaltă, iar noi nici nu ne-am da seama. Avem o mică bază chiar în spatele Vălului Lunar, un punct de trecere pentru trupe și aprovizionare, însă, dacă nu cumva mă înșel, aceasta a fost deja distrusă, și din moment ce majoritatea tipurilor de energie – unde radio, de exemplu – nu pot traversa granița dintre Tărâmuri, nu există o cale accesibilă ca să verificăm. Dar o descărcare masivă de thelemitație de-a lungul graniței ar face aceste două părți să se separe, pe moment, ca uleiul și apa, lăsându-ne să aruncăm o privire în lumea de lângă noi.

– Când o vom face, îi vom găsi pe Valentini chiar acolo, pregătiți pentru un atac în forță.

– Vinneas, începe Curatorul, inamicul se îndreaptă chiar acum spre Văl și ar ajunge mai mult ca sigur înainte de-a fi interceptat de armata noastră. Trimiterea unei raze ar necesita pătrunderea în mijlocul unui serios contingent de luptători Valentini.

– Exact ăsta le este și planul! țip eu, incapabil să-mi mai stăpânesc frustrarea. Vor menține Vălul până ce armatele lor vor fi pregătite să pătrundă prin el. Dacă am dreptate și dacă nu vom face nimic, Pământul e terminat. Probabil că Valentinii au capturat deja Disul și abia așteaptă să invadeze și Hestia. Închiderea Vălului chiar acum reprezintă singura noastră șansă să ne organizăm apărarea cum trebuie. N-ar merita riscul ca să fim siguri?

Fiecare coridor de trecere dinspre Hestia spre alte lumi apare și dispare după un program ce coincide cu mișcările unor corpuri cerești care au legătură cu Pământul. Vălul Lunar, care este legat de Lună, devine accesibil cam o dată pe lună. Porțile precum Vălul Lunar sunt de obicei accesibile doar pentru o scurtă

perioadă de timp dacă nu sunt menținute deschise printr-un proces denumit ancorare. Dacă am distruge Ancorele Vălului Lunar chiar acum, acesta s-ar închide aproape imediat, dar am avea de așteptat o lună întreagă ca să-l putem deschide din nou.

– O lună aici corespunde unei perioade de câteva zile sau chiar mai puțin de-a lungul liniei Frontului, îi spun. Cel mai bun scenariu: aruncăm o privire, Dis e pustiu. Urmează o scurtă întrerupere a aprovizionării. Comandamentul poate da vina pe mine.

Pe chipul curatorului Ellmore văd trecând ușor umbra unui surâs crispat.

– Tu te afli prea jos în lanțul trofic ca să poți amortiza o asemenea vină, răspunde ea. Și din punctul de vedere al Comandamentului, orice întârziere e prea lungă. Directiva noastră operațională e să concentrăm toate mijloacele disponibile spre Front. Chiar și o scurtă întrerupere ar fi privită ca un impediment inacceptabil.

– Ca opus al impedimentului de-a vedea cum Valentinii cuceresc Pământul?

De data asta Ellmore chiar zâmbește, deși destul de timid.

– Voi găsi o cale mai diplomatică de-a face o recomandare Comandamentului, spune ea. Nu cred că am menționat faptul că Imperatorului Feeroy i s-a conferit autoritate deplină asupra forțelor de apărare ale Orașului Nouă.

Mă las pe speteaza scaunului, în timp ce lumina roșie din jur capătă o consistență aproape apoasă. Dacă Feeroy e la butoane, suntem într-o belea mult mai mare decât mi-am imaginat.

– Am mai expus această situație Comandamentului, zice Curatorul, dar atunci îmi dăduseși ceva nou drept argument. Poate aș reuși să-i conving pe Principele Azemon sau pe Ducele Reydaan să mă asculte. Dar mă tem că toate ordinele pentru forțele de apărare vor trece mai întâi pe la Feeroy și mă-ndoiesc că el va avea vreun interes să încerce să trimită o rază, nu când ar risca să-și compromită exemplara lui rată de produs pagube inamicului de pe frontul de asalt.

– Încearcă atunci cu unul dintre celelalte Principate, propun eu fără să mă mai deranjez să-mi maschez disperarea. Cu Trei ori poate cu Șase. S-ar putea să te asculte.

– Nu cred că-mi vor răspunde la apel, nu când se află în mijlocul unui atac, dar voi încerca. Urează-mi noroc.

După ce-i dispare imaginea, rămân cu ochii la reflexia mea, incapabil să asimilez ce se întâmplă în aceste momente. Ajunsesem să accept politicile acestea ca pe o parte necesară a vieții de membru al Comandamentului, să privesc manevrele murdare ale târguielii și ale influenței celor puternici, jocurile cauzate de rivalitate și de ambiție, ca pe un aspect inevitabil al

guvernării. Dar am crezut mereu că, atunci când va veni vremea să se ia o decizie crucială, liderii noștri vor acționa punând interesele lumii noastre mai presus de orice altceva. M-am înșelat, și din cauza asta suntem pe cale să fim exterminați cu toții. Mi se pare incredibil că, după cinci sute de ani, războiul se va termina în acest fel. Totul s-ar putea sfârși în decurs de o oră.

Nu pot permite așa ceva.

– Bresley? încerc eu încă o manevră și simt cum îmi încolțește o idee, mai întâi începătoșată și firavă, dar prinzând contur repede. Încă mai ești în legătură cu Orașul Nouă?

– Da, domnule, dar…

– Găsește-mi-o pe Kizabel, Ofițer Aspirant. Ar putea fi încă la Fabrică.

– Domnule…

– N-avem prea mult timp la dispoziție, Bresley. Te rog!

– Da, domnule.

Lui Bresley i-a mai dispărut din aroganță, iar acum a început să caute fără să mai fredoneze. Probabil c-a tras cu urechea la conversația mea cu Ellmore și știe care-i miza.

– Domnule? Am găsit-o. Se află la Școala de Retorică.

Retorică? Mă așteptam s-o găsim în atelier sau la For, alături de Jax. Nu știu dacă a mai mers la întâlniri de când eu și Imway ne-am înscris în Legiune, dar sper că da.

– Vinneas?

În față-mi apare imaginea lui Kizabel, mai neclară decât a Curatorului Ellmore și mai întunecată. Pare mai subțirică decât era când am văzut-o ultima oară, ca și cum n-a mai dormit de săptămâni întregi.

– Ce faci…

– Kizabel, ascultă-mă! Vreau să te duci în atelierul tău sau în dormitor, unde vrei tu, undeva unde să pot lua legătura cu tine printr-un radio cognitiv, și comută pe canalul de comunicații recreaționale pentru distanțe lungi.

– Ce? întreabă ea dând din cap nedumerită. De ce?

Încerc să-i explic, dar e prea târziu: luminile din jur se sting dintr-odată, apoi, după câteva clipe de beznă absolută, când aerul devine nemișcat și tăcut, energia convențională revine, iar camera se umple de lumină rece, fluorescentă și de bâzâitul ventilatoarelor ce fac aerul să circule. O rup la fugă pe hol în direcția cabinei de comunicații, încercând să nu mă gândesc la anarhia ce probabil stă să erupă pe punțile de locuit de dedesubt. Sper doar ca rugămintea mea să fie luată în serios de Kiz.

Cabina de comunicații e goală, căci toți membrii echipajului sunt probabil pe punțile de sus, luând aer cât așteaptă revenirea energiei. Suntem în mijlocul pustietății, la cel puțin o sută de kilometri distanță de o țintă cât de cât tentantă pentru Romeo,

deși asta nu ne-ar fi de vreun real folos dacă Flota Valentină va reuși să pătrundă în forță prin Vălul Lunar.

Deschid stația radio și mut pe canalul de comunicații recreaționale pentru distanțe lungi, un canal rezervat Cadeților cu un oarecare interes față de căile de comunicare convenționale, ceea ce înseamnă că ar fi probabil disponibil și dacă nu ne-am afla în mijlocul unui atac.

– Kizabel? încep luând degetul de pe butonul de transmisie. Kiz, ești acolo? Răspunde!

Nimic. Încerc din nou, deși în continuare nu primesc niciun răspuns. Apoi disting un geamăt electronic, venit parcă de la mare depărtare, și glasul lui Kizabel pârâie în difuzor:

– Vinneas? Tu ești?

– Da, Kiz, răspund ușurat. Sunt aici.

– Ce poate fi atât de important ca să mă pui să folosesc un radio cog idiot?

– Acel equus al tău… zboară?

Liniște, apoi aud:

– Nu știu despre ce vorbești.

– Despre acel equus pe care l-ai construit în secret în atelierul tău în ultimele câteva luni, pronunț eu rar. Funcționează?

O pauză mai lungă.

– Da, rostește într-un final.

Deci avem o șansă – o șansă foarte, foarte mică. Trag aer adânc în piept, enumerând toate posibilitățile în minte, analizând și sucind planul pe toate părțile. Cât de sigur sunt că Valentinii vin încoace? Cât de sigur sunt că-i putem opri? Destul de sigur încât să-i cer prietenei mele să facă ceva care aproape sigur o poate omorî?

– Kiz.

Câteva clipe tensionate îmi storc creierul să găsească o altă alternativă – orice altceva –, dar nu obțin nimic. Nu poate fi decât ori Kizabel – fata asta pe care o cunosc de când aveam șase ani –, ori lumea-ntreagă. Trebuie s-o întreb și, dacă refuză, va trebui s-o conving.

– Vinn? Mai ești acolo?

– Kiz, spun din nou, expirând prelung și încercând din răsputeri să-mi mențin vocea calmă. Am nevoie să faci ceva incredibil de periculos.

42

IMWAY

Pilotarea unui equus cere disciplină. Și antrenament, dedicare și talent, dar mai ales disciplină. E ceva ce nu poți înțelege până nu simți cum unul dintre acești uriași prinde viață sub atingerea ta. Cei neinițiați nu văd decât un colos de metal și piatră, ansamblul unei armuri ce-i permite unei creaturi alcătuite doar din carne și oase să țină piept unei hoarde de mașinării extraterestre. Și există și-un motiv întemeiat: noi, equites, suntem antrenați să ni se pară că e ușor. Însă numai după ce ne-am dovedit priceperea de mai bine de o sută de ori ni se încredințează un equus personal. Suntem învățați să zburăm, da, și să luptăm, dar mai întâi suntem învățați ce înseamnă respectul. Dintre toate armele distrugătoare, un equus depinde mai ales de funcțiile primare ale thelemitației, de natura ei sălbatică și haotică. Puterea pe care o stăpânește un equus se aseamănă cu o forță a naturii, cum sunt vântul sau mareele, o forță care se poate-ntoarce împotriva ta în orice clipă și care-ți poate răsplăti lipsa de atenție cu brutalitate mortală. Respectă-ți equusul, respectă-i forța, altfel te va ucide. Ăsta-i un lucru pe care orice eques îl învață încă de la-nceput.

Viteza de croazieră este un exemplu perfect. Equii legionarilor sunt capabili să atingă viteze fenomenale. Un equus mediu din forțele de apărare ale Orașului Nouă poate străbate distanța dintre suprafața Pământului și Lună în mai puțin de-o oră, presupunând că alege o rută liberă și o sursă de thelemitație constantă și fiabilă. Problema e că thelemitația este rareori disponibilă în cantități constante și fiabile – cel puțin nu când te miști cu trei sute de mii de kilometri pe oră. La această viteză, poți pătrunde printr-o umbră de nivel unu – cu un diametru ceva mai mare de trei kilometri – în vreo patru zecimi de secundă. Odată ajuns în cealaltă parte, equusul tău deja s-a transformat într-un dovleac, așa cum s-a împământenit expresia. Nu puțini recruți grei de cap și-au terminat carierele prăbușindu-se pe Pământ într-un bolovan de rocă și metal cu aspect extravagant ce înainte fusese un equus perfect funcțional. Se-ntâmplă suficient de des încât să avem și o expresie pentru acest lucru: bubuitură de tunet. Cu cât zbori mai iute, cu atât par mai mici acele bule de forță pe care le produc fontanii. Când te îndrepți spre un front de luptă, zburând în

formație cu o sursă în mijlocul acesteia, te-ai putea oricând situa exact în partea opusă a marginii umbrei, atât de aproape de ea încât o singură greșeală te-ar putea azvârli de-a dura direct în eter. Zborul la viteză de croazieră se aseamănă cu călărirea unui val gigantic. Palpitant, dar mereu pe buza prăpastiei. Ca să supraviețuiești în cadrul Cavaleriei în Armură a Legiunii trebuie să ai tăria de-a sta cu vârful degetelor de la picioare peste acea margine, dar – mai mult de-atât – să ai și disciplina de-a nu te-aventura dincolo de ea.

În acest moment zburăm cu vreo 2000 de kilometri pe oră, cu puțin sub dublul vitezei sunetului – considerată de aproape toată lumea o distanță sigură în cazul unei misiuni normale, care ar include și infanterie, și artilerie pe lângă mult mai rapida și maniabila Cavalerie în Armură, cunoscută și ca equites. Viteza în cazul unei intercepții de urgență poate fi de trei sau patru ori mai mare decât cea de-acum, iar asta se-ntâmplă doar în cazul în care vrem să rămânem în atmosfera Pământului. După ce-ai părăsit Pământul, lași în urmă și vitezele din patru cifre. Dar ordinele de azi ne spun să ne îndreptăm spre Principatul Doi – un salt, o întindere și încă un salt, relativ vorbind – și doar ca forță de susținere, căci rapoartele ne spun că Legiunile a Șasea și a Treia l-au interceptat deja pe inamic.

Dar asta nu înseamnă că vom participa doar în calitate de spectatori. Nimeni nu face nicio favoare nimănui astăzi. Armata noastră constă din șapte cohorte complete, mai mult de două treimi din forța de apărare a Orașului Nouă, desfășurată în forma unei linii curbate de cinci sute de kilometri lungime. Avem cu noi o echipă de cinci fontani – o dovadă în plus că la Comandament situația este luată foarte în serios – fiecare proiectând în jur o sferă de thelemitație și zburând cu viteze supersonice, înconjurați de un roi de legionari ce stau aproape pentru a-și proteja prețioasele vieți. Prima, a Doua și a Treia Cohortă, cele mai dotate echipe din rândul luptătorilor în armură, s-au adunat laolaltă într-un grup compact în fruntea armatei. Dacă ni se va ordona să intrăm în luptă, ei vor fi cei care vor străpunge liniile inamice. Noi, ceilalți, ne-am adunat în spate, câte o cohortă în jurul fiecărei surse, de-a lungul unei porțiuni ce se întinde până la Orașul Nouă, de unde Cohorta a Șaptea tocmai ce și-a luat zborul. Escadrila mea – a 126-a Equites, Cohorta în Armură a Șasea, Legiunea a Noua – este penultima.

Suntem în spatele formației, locul perfect pentru o escadrilă de călăreți ce încă mai așteaptă să dea piept cu Romeo. Suntem în serviciul activ de doar câteva luni, deși mi se pare c-au trecut ani întregi de când am fost scutit de lecțiile de după-amiază pentru a mă putea înfățișa la raport în biroul Curatorului. N-aveam o nădejde prea mare pentru acea întâlnire. Exercițiile comune alături de Academiile Orașelor Cinci și Opt se încheiaseră cu

câteva zile înainte, iar petrecerea de după scăpase de sub control destul de serios, mai ales în rândul aspiranților din Orașul Nouă, care-și dăduseră în petic cel mai tare. Având funcția de Decurion, responsabilitatea pentru comportamentul echipei cădea doar pe umerii mei, așa că mă pregătisem din plin pentru o săpunealâ zdravănă. În loc de asta, l-am găsit pe Ducele Reydaan, ofițerul cu cel mai înalt grad din Legiunea a Noua, așezat pe un scaun în fața biroului Curatorului. În timp ce Curatorul Ellmore privea înainte lipsit de expresie, ducele m-a informat că și-ar dori să mă invite să promovez în serviciul activ alături de ceilalți equites ai Legiunii. În ultimul timp, rândurile lor se subțiaseră destul de mult. Deși nu duceam lipsă de voluntari, prea puțini reușiseră să ducă la bun sfârșit antrenamentele, așa că devenise imposibil să trimitem luptători în armură pe Front și să menținem în același timp și o forță de apărare stabilă în oraș, la noi acasă. Ducele voia să vadă dacă ar fi de viitor să se accelereze programul de antrenament pentru anumiți candidați de excepție și, văzând cum se comportaseră cavalerii în armură din Legiunea a Noua de sub comanda mea în cadrul celor mai recente exerciții, se hotărâse c-ar merita o încercare. Curatorul n-a încercat în niciun fel să-și mascheze dezaprobarea, dar a subliniat că, dacă doresc să mă ofer voluntar, ea una n-ar fi putut face nimic pentru a mă împiedica. Aveam la dispoziție două zile pentru a cântări oferta Ducelui și pentru a recomanda alți unsprezece animi pentru program, suficient de mulți pentru o escadrilă.

– Dacă nu vă deranjează, domnule, am spus eu, vă pot răspunde chiar acum.

Înrolarea nu era adevărata problemă. Îmi petrecusem ultimii cinci ani din viață antrenându-mă pentru acest moment. În ceea ce privește recomandările, mă puteam gândi la cel puțin douăzeci de animi care-ar fi făcut față cu brio în Cavaleria în Armură, însă, din întâmplare, primul grup pe care-l aveam în minte număra exact doisprezece luptători, inclusiv eu. Mă-ndoiesc că era o simplă coincidență.

Acum suntem la a treia misiune – a patra, dacă țin cont și de acea primă misiune, când i-am capturat pe nocoși în vale – și zburăm în formație strânsă în coada Cohortei a Șasea. Deși am stabilit deja să zburăm la viteză de croazieră, îi mențin pe-ai mei într-o formațiune de spirală ceva mai strânsă – folosită îndeosebi în timpul haoticelor clipe de imediat după decolare – un îndemn de-a rămâne cu ochii-n patru. O singură mișcare greșită, o singură eroare de apreciere a cursului sau a direcției ar fi suficiente să te arunce direct afară din umbră. Poate că a Șaptea Cohortă ar sări să te prindă și ai reuși să duci misiunea la bun sfârșit pe postul de boboc care n-a reușit să-și controleze equusul, dar mai curând ai cădea ca un bolovan – căci ești deja captiv într-unul. Presupunând că echipamentul tău de protecție s-ar declanșa

așa cum trebuie, tot ar mai trebui să aștepți vreo două sau trei zile să fii salvat din teritoriile nocoșilor, înainte să se deranjeze cineva să te găsească, ca Legiunea să-ți poată lua equusul și să-l ofere cuiva care chiar e-n stare să-l piloteze așa cum trebuie.

Totuși, după ce părăsim platforma din nori, dau ordin să răsfirăm un pic formația. De aici putem zbura în linie dreaptă până la destinația noastră, care se află deasupra Principatului Doi. În față, pot vedea licărirea unei alte umbre, în interiorul căreia Cohorta a Patra bâzâie ca un roi de țânțari, iar dincolo de ea se poate zări umbra în formă de perlă ce poartă după ea Cohorta a Treia. Orizontul albastru se-ntinde în toate direcțiile, transformându-se în negru deasupra, ceea ce lasă să se vadă o lună pală și imensă.

Ordinul meu de răsfirare a formației reprezintă totodată și semnalul că discuțiile ce n-au legătură cu ordinele, cu rapoartele și cu raportarea pozițiilor sunt acum permise, iar Ottumtee, care nu poate rămâne tăcut prea multă vreme, începe aproape imediat:

Deci care-ar fi șansele să putem vedea ceva acțiune în această misiune? rostește din interiorul equusului său, 126–005, ce poartă numele de LanceaFulger.

Nu seamănă perfect cu glasul lui – e mai degrabă o imitație. În timpul misiunilor, equii vorbesc adesea prin Comunicare Direcționată, o metodă care rezolvă mare parte dintre problemele inerente comunicării verbale tradiționale. Prin proiectarea cuvintelor direct dinspre zona de generare a vorbirii din creierul cuiva spre zona de interpretare a limbajului a creierului altcuiva, CD-ul anulează orice prilej de interpretare eronată, fără a fi nevoie să descifrezi gândurile altei persoane, un proces atât de greoi și complex, încât, prin comparație, face ca interpretarea semnalelor radio neclare să pară floare la ureche. Un efect secundar interesant al CD-ului este că deseori nu seamănă chiar perfect cu adevărata voce a acelei persoane – ce auzi tu este, de fapt, cum sună vocea acelei persoane pentru ea însăși. Glasul lui Ottumtee, un tip înalt și robust, ce pare că răsună din fundul unei fântâni, sună acum subțire și tineresc prin intermediul CD-ului, iar tonul lui ambiguu, aproape sarcastic, ușor de ignorat într-o discuție normală, sună vioi și mult mai clar.

Slabe spre zero, răspunde Iftito.

A absolvit Școala de Retorică aproape în fruntea Clasei Întâi și s-ar fi putut îndrepta cu ușurință spre unul dintre cursurile intensive de la Filosofie dacă n-ar fi fost ales să devină equites aspirant. Pe el se poate conta întotdeauna când ai nevoie de informații precise livrate rapid și fără înfloriturI. Când ești față în față cu el, îl poți considera grosolan, dar glasul ce răsună din interiorul lui 126–011, equusul său, cu numele de alint TunetUmblător, este surprinzător de mătăsos.

Ei, intervine Pelashwa, *asta depinde de cum defineşti tu* vedea. *Sunt sigură că vom avea parte de o excelentă privelişte a bătăliei.*

Pesh și Ottumtee sunt prieteni apropiați și ea nu scapă nicio ocazie să-l tachineze. Equusul ei, 126–007, cu numele de alint FrunzăCăzătoare, vine în zbor aproape de Tunet, dar se oprește când e gata să-i dea un ghiont în joacă, chestie pe care ar face-o dacă n-am fi într-o misiune.

Asta dacă bătălia va fi încă în desfăşurare, se bagă și Midmurro. *Legiunile a Şasea şi a Treia ar trebui să fi curăţat deja totul când vom ajunge noi acolo. Singurul motiv pentru care-ar trebui să intervenim şi noi ar fi să ne încolţească.*

Midmurro este un pilot extraordinar și un soldat plin de însușiri, dar aproape că l-am lăsat în afara escadrilei din cauza obiceiului său nesuferit de-a se juca de-a conducătorul în toate situațiile, mai ales în cele despre care nu știe absolut nimic. Există sute de scenarii posibile din cauza cărora să trebuiască să intrăm în luptă și doar în jumătate dintre ele am ajunge să fim încolțiți. Din fericire, nimeni altcineva din escadrilă nu-l prea ia în serios.

Taci, Middy! îl repede Sensen.

Fiind cea mai în vârstă dintre toți membrii escadrilei – se afla în ultimele săptămâni de curs ca Ofițer Aspirant când am fost promovați – Sensen și-a asumat rolul neoficial de disciplinator, transformând într-o adevărată datorie evitarea tuturor ieșirilor ce nu fac cinste Legiunii. E o treabă pe care-am lăsat-o bucuros în sarcina ei.

Trec câteva momente de tăcere, apoi Pelashawa spune:

Deci, când te referi la care-ar fi şansele, vrei să spui, de fapt, că eşti în căutarea unui pariu over/under [33] *sau ce?*

Oferi cumva cote pentru şansele de-a intra sau nu azi în luptă, Pesh? întreabă Uo.

El e una dintre puținele excepții de la regula că equites, în general, sunt foarte dornici de competiție și incredibil de hotărâți. Deși a ieșit al patrulea în clasamentul scorurilor programului, adesea e atât de comod, încât mulți îl consideră chiar leneș.

Vreau doar să ne întoarcem la jocul nostru de tarot înainte să-şi facă cineva mendrele cu mâna mea, răspunde Pelashawa. *Am observat că, ori de câte ori plecăm din mijlocul unui joc, cărţile se rearanjează în mod misterios în favoarea* anumitor *persoane.*

Mă acuzi că trişez? întreabă Uo, din a cărui voce răzbate nesinceritatea datorită CD-ului.

Eşti celebru pentru faptul că trişezi la aproape fiecare mână, subliniază Ottumtee.

Face parte din joc, insistă Uo.

Nu cumva trișatul este prin definiție ceva în afara *jocului?* întreabă Pelashawa.

Atunci hai să-i spunem mai bine strategie în afara regulamentului, limpezește Uo lucrurile.

Și care sunt mai exact strategiile tale din afara regulamentului?

La tarot? De obicei, aglomerarea punții pentru a primi cărți mai bune.

Ăsta-i trișat!

Eu m-aș rezuma și la privitul luptei de la distanță, spune Ottumtee, încercând probabil să revină la subiectul conversației de mai înainte.

Aș vrea să-mi extind oficial invitația de-a vă ține naibii gurile închise și la Uo și Pelashawa, spune Sensen. *Și la Ottumtee, de fapt. De ce nu puteți voi trei… ați văzut aia?*

Prin partea noastră dreaptă a fulgerat ceva, un obiect care s-a mișcat atât de repede, încât nu l-am perceput decât ca pe o pâclă neclară și pală. Ordon imediat așezarea în poziție de luptă! Deși le ia mai puțin de-o secundă, când au terminat de pregătit armele, obiectul e deja departe – abia un punct ce se micșorează-n depărtare în timp ce gonește de-a lungul Cohortei a Șasea.

Comut pe canalul de CD rezervat ofițerilor și-l apelez pe Centurionul Kitu, comandantul Cohortei a Șasea.

Domnule, încep eu*, aici UrmăritorulFocului, Decurion al Escadrilei 126. Am reperat un obiect neidentificat care se îndreaptă cu mare viteză în direcția voastră.*

Îl vedem, Urmăritorule, răspunde Kitu.

E un veteran al Tărâmurilor, având la activ trei tururi și sute de inamici uciși. Se spune că în tot acest timp n-a ridicat vocea nici măcar o dată, nici măcar atunci când era atacat de o pereche de Valentini Tip Zero.

Încercăm să-l interceptăm acum. Rămâneți pe poziție și așteptați noi ordine.

Am înțeles, domnule, răspund eu, apoi deschid canalul de comunicare și pentru restul escadrilei. *A reușit cineva să vadă mai bine acel obiect?*

Arăta ca un equus, spune Iftito, *dar categoric a venit din afara acestei umbre, ceea ce sugerează că a fost un obuz de artilerie, cel mai probabil de la Tunurile Orașului. Bazându-mă pe traiectoria sa, aș spune c-a venit dinspre Orașul Nouă.*

Fiecare oraș de-al Principatelor este echipat cu piese de artilerie grea, tunuri masive ce se pot înălța până la două sute de metri sau chiar mai mult. În afară de fontani, care reprezintă o sursă de muniție extrem de rară, Tunurile Orașului sunt cele mai puternice arme pe care le avem. Echipamentul necesar folosirii și întreținerii lor este prea complicat și prea greoi pentru a fi cărat după noi în bătălii, însemnând că funcția lor de bază este

bombardamentul la distanță lungă. Trag cu obuze încărcate cu muniție augmentată, folosind thelemitația pentru propulsarea lor în eter, unde ar putea călători sute de kilometri sub influența legilor normale ale balisticii înainte de-a-și atinge ținta – aflată întotdeauna într-o altă umbră, acolo unde obuzele folosesc iarăși thelemitația pentru a-și îndeplini scopurile ucigașe. În timpul unei bătălii, se întâmplă des să vezi obuze provenite de la Tunurile Orașului repezindu-se șuierând asupra inamicului – câteva lovituri bine țintite pot fi suficiente pentru a doborî chiar și un Valentin Tip Zero –, dar nimeni din Cohorta a Șasea n-a anunțat că s-ar lansa azi vreun foc de artilerie. Suntem încă departe de dușman și n-ar avea sens dacă Orașul Nouă ar încerca să tragă când Orașele Șase, Trei și Doi sunt mult mai aproape de bătălie.

Să fi fost un foc tras aiurea? întreb eu.

Posibil, răspunde Iftito, *dar ăla nu s-a mișcat ca un obuz. Dac-ar fi să ghicesc, aș spune că era controlat de un om.*

Imposibil! se răstește Sensen. *De unde să fi venit un equus? Doar n-a căzut din cer.*

Câteva secunde mai târziu întrebarea lui Sensen capătă răspuns. Obiectul, orice-ar fi fost el, a continuat să zboare prin umbra noastră, aproape la fel de iute și trecând pe lângă restul Cohortei a Șasea. Iftito a avut dreptate despre modul lui de-a se mișca: în general, obuzele de artilerie se supun legilor gravitației până ajung în apropierea țintei, dar dâra de alb care-a țâșnit pe lângă noi ceva mai devreme a părut că evită în mod deliberat coliziunea, ocolind navele de luptă și fortărețele tetra, accelerând pe lângă valul de equites ce cotiseră pentru a-l intercepta și apropiindu-se din ce în ce mai mult de partea din față a umbrei noastre, un loc deosebit de periculos în care să te afli la o viteză atât de nesăbuită. Obiectul nu pare tulburat de faptul că se apropie de eter până ce, cu o fracțiune de secundă înainte, se răsucește brusc, plonjează și apoi țâșnește aproape drept în sus, dispărând în înaltul cerului.

Problema a fost rezolvată, bănuiesc, spune Uo.

Indiferent dacă obiectul a fost un obuz de artilerie, un equus sau ceva complet diferit, pentru noi nu va mai reprezenta o amenințare decât dacă se-ntâmplă să cadă peste vreun noco ghinionist din sălbăticia nemărginită. Având în vedere poziția noastră, mai mult ca sigur se va prăbuși în ocean fără să producă vreo pagubă.

Nu, uitați-vă! strigă Haiyalaiya.

Equusul ei, 126–012, cu nume de alint SfârșitulAșteaptă, este poziționat în vârful formației, oferindu-i cel mai bun punct de observare a ascensiunii obiectului neidentificat, și, luându-mă după traiectoria zborului acestuia, înțeleg ce-nseamnă.

Vederea a fost întotdeauna cea mai puțin impresionantă calitate a mea. De când aveam zece ani, am avut nevoie de ochelari ca să văd orice obiect aflat mai departe de vârful picioarelor. UrmăritorulFocului, prin comparație, are simțuri mult mai ascuțite decât orice altă creatură din carne și sânge pe care a întâlnit-o omenirea vreodată, iar în zbor ochii săi sunt și ochii mei – deși Urmăritorul n-are ochi, propriu-zis. E un model Gonaci C–47, echipat cu o rețea de receptori senzoriali ce oferă o rază de vedere de 360 de grade, care se întinde cu mult dincolo de spectrul normal de vizibilitate al omului și cu o rezoluție atât de fină, încât poate număra și firele de păr de pe un purice.

Nu mi-e greu să urmăresc punctulețul care se mișcă pe cer. Deși probabil c-a devenit materie inertă imediat ce-a părăsit umbra, încă are suficientă inerție care să-l poarte pe o distanță însemnată. În timp ce-l privesc, se arcuiește în aer, se înclină și se prăbușește grațios, căzând la fix, direct în umbra prin care zboară Cohorta a Patra, la vreo cincisprezece kilometri în fața noastră.

N-are cum, murmură Midmurro. *Pur și simplu n-are cum.*

Voi ați văzut ce s-a petrecut în fața noastră? întreabă Pelashawa.

Oricine s-ar afla în interiorul acelei chestii este un adevărat maestru, aprobă Uo admirativ.

Niciunul dintre noi n-a mai văzut pe cineva sărind dintr-o umbră în alta în felul ăsta. E posibil, evident, dar calcularea unghiului potrivit și a vitezei pentru un asemenea salt ar fi extrem de dificilă, asemănându-se cu aruncarea unei pietre într-o ceașcă plutitoare aflată în mijlocul unei piscine de dimensiunea celor în care se dau testele. Chiar în timp ce rumeg acest gând, îmi dau seama că obiectul neidentificat a mai săvârșit o astfel de reprezentație cel puțin încă o dată. Așa a reușit să apară în spatele nostru, aparent de nicăieri: probabil c-a sărit din umbra Cohortei a Șaptea așa cum a sărit din a noastră. Dar de ce? Presupunând că poți face un asemenea salt, există puține situații în care așa ceva ar avea sens, fără a mai pomeni de riscul de-a rata și-a plonja direct în eter.

Înainte de-a-mi duce gândurile mai departe, vocea lui Kitu răsună prin CD:

Către toate echipele: Perimetrul nostru defensiv a fost penetrat de un obiect neidentificat ce pare a fi un equus cu design neobișnuit. Obiectul a ignorat orice încercare de comunicare și trebuie considerat ostil. Luați poziție de luptă și pregătiți-vă să zburați cu aceeași viteză și pe aceeași direcție.

Mergem după el? întreabă Midmurro neîncrezător.

Kitu n-are de gând să pună o întreagă cohortă să urmărească și să doboare acel obiect, spun eu, *dar trebuie să ia în calcul faptul că suntem într-o situație de conflict inerentă. Mergem să întărim Cohorta a Patra și trebuie să mărim viteza spre locul de*

întâlnire. Toată lumea, pregătirea pentru formație! Lucrurile sunt pe cale să se precipite.

Niciun comentariu aiurea, nicio silabă inutilă scoasă de cei din escadrila mea în timp ce-și ocupă pozițiile. Mai târziu va fi timp de ciorovăieli despre cărți de joc și dacă misiunea asta se poate considera sau nu luptă, dar acum toată lumea se pregătește pentru adevărata provocare. În câteva clipe, Cohorta a Șasea și-a dublat viteza și fiecare membru a ocupat o poziție fixată cu precizie dinainte.

În față, Cohorta a Patra a reacționat față de intrusul misterios la fel ca noi, modificându-și pozițiile în formație de luptă și prinzând viteză spre destinația noastră prestabilită. Între timp, obiectul neidentificat a mai făcut acel truc încă o dată, sărind în față, în umbra Cohortei a Treia, apoi încă o dată, în mult mai extinsa formație a Legiunilor Întâi, a Doua și a Cincea, care formează avangarda Legiunii a Noua.

Ce face? se întreabă Midmurro cu voce tare.

Încă o dată, nimeni nu-i zice să tacă din gură; cu toții ne punem aceeași întrebare. Obiectul neidentificat se poate să nu fie un obuz de artilerie, dar asta nu înseamnă că n-ar purta cu el o încărcătură explozivă. În același timp, e greu să-ți imaginezi vreun motiv care să aibă sens. Dintr-un anumit motiv, îmi vin în minte cuvintele Centurionului Kitu: *un equus cu design necunoscut.* Mă neliniștește, deși nu știu de ce.

Spre deosebire de cohortele aflate mai în spate, avangarda Legiunii a Noua s-a așezat deja în formațiune de luptă atunci când obiectul neidentificat cade în umbra sa. Cohortele Întâi, a Doua și a Cincea nu-și asumă niciun risc; în loc să aștepte ca obiectul să-și dezvăluie intențiile, ele se pregătesc deja de interceptare. Ariergarda formațiunii se răsucește spre înapoi, începând să azvârle fulgere de culoare când armele lor mortale prind viață, ce-i garantează obiectului un sfârșit necruțător, rapid și implacabil. Dar dâra pâlpâitoare a focurilor continuă de-a lungul umbrei, țâșnind ici și colo prin formațiunea avangardei ce se unduiește cu mare rapiditate, până când obiectul năvălește prin partea cealaltă, lăsând în urmă izbucniri de energie pură – țepi de nul alb-albăstrui și flăcări uriașe – ce se reped pe urmele lui, dizolvându-se apoi când întâlnesc eterul și stingându-se cu totul când depășesc raza de acoperire a thelemitației ce reprezintă sursa lor de alimentare.

S-ar părea c-avem totuși motive de îngrijorare. E a doua oară când obiectul nostru neidentificat reușește să scape de ceva care-ar fi trebuit să-l distrugă – asta dacă nu considerăm ca fiind aproape mortale și cele patru salturi din Cohorta a Șaptea până în avangardă. Nu te-ar surprinde dacă ceva care se mișcă atât de iute ar putea scăpa de câteva cohorte luate pe nepregătite de sosirea sa inopinată, dar totuși avangarda, deja așezată în poziție

de luptă, ar fi trebuit să-l distrugă fără prea mare bătaie de cap. Dacă acela chiar e un equus, să știți că este cu mult peste ce-avem noi acum la dispoziție în Legiune.

Acum ne apropiem și noi de punctul de interceptare, suficient ca să vedem că bătălia este în plină desfășurare. Cerul de sub Vălul Lunar scânteiază din cauza focului încrucișat, a exploziilor cât un vârf de ac cauzate de lazele, a dârelor arcuite scoase de equii angrenați în luptă și-a exploziilor de la gura tunurilor montate pe navele de luptă. Deasupra, Vălul Lunar se zărește doar acolo unde lumina albastră împrăștiată prin atmosferă pălește și se transformă în negru, o schimbare subtilă în tiparul culorii și-al texturii cerului, ce se unduiește ușor, la fel ca o imagine reflectată de suprafața apei unui iaz.

Legiunile a Treia și a Șasea luptă deja cu inamicul și par a fi stăpâne pe situație. Ambele și-au lansat în luptă fortărețele tetra, creând două ziduri paralele pentru a-l înconjura pe Romeo, în timp ce equites se reped spre interior dinspre margini, iar navele de luptă lansează proiectile de foc de deasupra și de dedesubt. Forța de atac a Valentinilor, prinsă la mijloc din două părți, pare pe punctul de-a se retrage, aparent vrând să dispară în Văl, ca și cum s-ar pregăti să scape în Dis. Ar fi o strategie greșită – sunt foarte departe de Front, și noi avem un avanpost în partea cealaltă a Vălului Lunar, care-ar fi capabil să intre în luptă –, dar e una dintre puținele lor opțiuni rămase. Dacă vor continua să lupte, în curând sursele lor vor fi capturate. După aceea totul se va sfârși.

Obiectul neidentificat aterizează în capătul opus al încleștării. Nu e un salt la fel de spectaculos precum cele dinainte, din moment ce umbra care înconjoară bătălia este extrem de întinsă. Umbrele cresc exponențial în funcție de numărul de surse care se află în interiorul lor și, în funcție de câți Zero a adus Romeo cu el, cea de față ar trebui să aibă cel puțin zece sau doisprezece kilometri în diametru, ba chiar mai mult, după ce și Legiunea a Noua va intra în luptă.

În pofida distanței dintre obiectul neidentificat și bătălia în desfășurare, ariergarda Legiunii a Șasea se desprinde pentru a continua urmărirea. Sunt puși la grea încercare din cauza comportamentului neobișnuit al obiectului și nu vor să riște să întrerupă petrecerea aflată în plină desfășurare – cum ar fi prin detonarea vreunui soi de artificiu distrugător de-a lungul zidului de platforme de asalt sau în mijlocul unui roi de nave de luptă.

Cu toate astea, obiectul neidentificat ignoră lupta și pe războinicii ce-l urmăresc. Alege-n schimb s-o ia în sus, spre Vălul Lunar. Probabil că doar această mișcare îl împiedică să fie anihilat de ariergarda Legiunii a Șasea, care oricum continuă să-l urmărească și trage fără încetare după obiectul care accelerează spre înaltul cerului. De-acum nu mai poate fi prins, țâșnește cu

iuțeală până ce iese din umbră, dispărând în Vălul Lunar la fel ca
o piatră aruncată într-un iaz.

43

IMWAY

Mișcarea asta, saltul în Vălul Lunar, n-are niciun sens. Spațiul dintre lumi – locuri precum Vălul Lunar, unde se-ntâlnesc Tărâmurile – este singurul loc, în afară de cele din imediata apropiere a unei surse, unde se știe că există thelemitația. Acel equus – dacă a fost un equus – va fi în stare să ajungă în partea cealaltă, însă, odată ajuns acolo, va rămâne blocat. Legiunea are un avanpost în Dis, Tărâmul de lângă noi, deși acesta este poziționat la o distanță sigură față de Văl. Iar acel obiect neidentificat nu va reuși decât să plutească aiurea până ce una dintre patrulele noastre îl va agăța și-l va captura pe cel dinăuntru.

Ei, să știți că a fost cam mult zgomot pentru nimic, spune Uo.

Rămâneți cu ochii-n patru, intervin eu. *Bătălia încă nu s-a încheiat. Centurionul Kitu ne va ordona probabil…*

Mă opresc; s-a întâmplat ceva. Pentru un ochi normal, n-ar însemna mare lucru, dar cu ajutorul vederii îmbunătățite pe care o are UrmăritorulFocului, unda de șoc de energie este clar vizibilă. Prima idee care mi se formează în minte este că probabil fontanii noștri s-au angrenat în luptă cu niște Valentini Tip Zero, dar apoi văd că distorsiunea provine dinspre Vălul Lunar. Mai întâi lent, apoi brusc, Vălul se modifică, iar suprafața lui reflectorizantă devine transparentă, permițându-ne să vedem clar Disul, Tărâmul de dincolo.

Majoritatea Tărâmurilor vizitate de oameni conțin un sistem solar destul de asemănător cu al nostru. Planetele pot diferi de Pământ – multe sunt nelocuibile pentru ființele umane –, dar structura de bază e cam la fel: o stea și câțiva sateliți care orbitează în jurul ei. Dis e o excepție notabilă, căci arată ca o pustietate enormă, populată de nimic altceva decât de nori de gaz și praf.

Doar că Disul pe care-l vedem noi acum nu e nicidecum gol.

E ușor să ignori cât de vast este de fapt Vălul Lunar atunci când aspectul său general se amestecă atât de bine cu cerul, dar când acesta sclipește și devine transparent, scena de dincolo îți taie răsuflarea. În fundal se desfășoară o bătălie – mai mult o încăierare –, dar tot e o surpriză pentru noi, din moment ce avanpostul din Dis n-a raportat niciun fel de conflict. Oricum,

prin comparație cu ce vedem noi în spațiul de dincolo de el, câțiva luptători răzleți aproape că pot trece neobservați.

O armată întreagă de soldați Valentini umple cu totul spațiul negru, așteptând șir lângă șir, iar în pustietatea lui Dis, roiuri peste roiuri se apropie prin vastitatea spațiului. În timp ce-i privim, un tremur străbate de colo până colo liniile de războinici Valentini: Vălul Lunar a devenit transparent și pentru ei, așa că ne-au văzut și ei pe noi.

Totul se întâmplă fulgerător – trec doar câteva clipe, dar e suficient să evaluez scena din fața mea și să simt în urechi cinci bătăi de inimă asurzitoare –, apoi Vălul redevine sticlos și opac. În cele câteva secunde totuși ne dăm seama că situația s-a întors cu totul și cu totul împotriva noastră. În locul unui atac periculos, dar totuși posibil de respins, avem în față o invazie în toată regula. Armata Valentină pe care am zărit-o prin Văl era clar pregătită pentru un atac amplu. Strategia lor era să ne ia prin surprindere, strecurându-se cu toții prin Vălul Lunar, înainte ca noi să avem timp să reacționăm. Permițându-ne să vedem ce se petrece în partea cealaltă, obiectul neidentificat i-a năruit planul lui Romeo. Trebuie să avertizăm imediat lumea să închidă de urgență Vălul Lunar. Iar Valentinii nu ne vor aștepta pe noi să-l închidem – se vor grăbi să pătrundă prin el înainte ca Vălul să se închidă. Deși încă nu-l putem vedea clar, atacul deja a început.

Cohorta mea se află suficient de aproape încât să vadă primul luptător Valentin coborând prin Văl, un fel de primă picătură de ploaie dintr-o furtună pe cale să înceapă. O fracțiune de secundă mai târziu, mai pătrund încă doi, apoi după ei vine un șir nesfârșit de luptători, prea mulți pentru a-i putea număra, căzând cu toții printre rândurile strânse ale Legiunilor a Șasea și a Treia. Luptătorii Valentini nu par să respecte vreo tactică sau vreo organizare, totul se bazează pe un asalt disperat, simplu și copleșitor.

Aversa învăluie rapid armata mai mică de luptători Valentini ce aștepta sub Văl – care-l apăra, îmi dau seama acum, de oricine ar fi vrut să arunce un ochi dincolo. Legiunile a Șasea și a Treia, deși fără s-o știe, au avut rolul de-a furniza un ecran de protecție ce i-a permis obiectului nostru neidentificat, acel equus cu design misterios, cale liberă prin Văl. Acum, cele două Legiuni, ce păreau să stăpânească soarta bătăliei cu numai câteva clipe-n urmă, se trezesc cu liniile frânte în bucăți de potopul de luptători inamici, iar cerul negru-albăstrui erupe în curcubeie de lumină când cele două părți combatante se izbesc una de alta.

Glasul Centurionului Kitu, același glas calm și netulburat, răsună pe canalul de comunicare:

Toate unitățile, fiți pregătite de luptă! Obiectivul vostru este să încetiniți infiltrarea inamicului pe Hestia până ce vom putea închide Vălul Lunar.

Nu-i nevoie să transmit escadrilei mele ordinele lui Kitu. Toți luptătorii Cohortei a Șasea l-au auzit.

În mod normal, Vălul Lunar nu e o cale de acces stabilă către celelalte Tărâmuri. În primii ani ai războiului, eram în stare să-l deschidem doar o singură dată pe lună, și asta timp de doar câteva ore. Reaprovizionarea Fontului reprezenta o afacere greoaie și ineficientă; dacă nu reușeam să trimitem tot în timpul acelei ferestre înguste, eram nevoiți să așteptăm o lună întreagă pentru a putea trimite și restul. Cu câteva decenii în urmă am aflat că putem menține Vălul deschis la nesfârșit folosindu-ne de niște dinamuri augmentate, numite „ancore", strategic poziționate prin toată lumea. Iar acum, detașamentele de legionari vor distruge sau dezafecta ancorele Vălului Lunar, apoi Vălul se va închide în doar câteva minute. Întrebarea de pe buzele tuturor este a câta parte din armata Valentinilor va reuși să pătrundă până la închiderea Vălului.

Cohorta a Șasea înaintează și ea, făcând ca vibrațiile încleștării inițiale să reverbereze în jurul nostru. Deja primul val de luptători Valentini a început să se scurgă înspre exteriorul confruntării. Nu vor dori să se implice într-o confruntare cu noi, nu vor să zăbovească prea mult, când ar avea de înfruntat trei Legiuni echipate complet; în loc de asta, țelul lor este să se împrăștie în toată lumea, ca să ne lovească în cele mai vulnerabile puncte. Cu Legiunile trimise aici, Orașele Șase și Trei vor fi complet lipsite de apărare. Orașul Nouă, de asemenea, și-a trimis cea mai mare parte a forței de apărare pentru această operațiune. Dacă unul dintre acei Zero ar reuși o lovitură directă, s-ar putea să nu mai avem o casă la care să ne întoarcem.

Toți cei din Cohorta a Șasea sunt conștienți care e miza, așa că suntem decișI să nu cedăm. În momentul în care luptătorii Valentini vin ca un val peste noi, suntem răsfirați în forma unei plase cu ochiuri mari, iar equites atacă, în timp ce fortărețele tetra lansează un zid de platforme dispuse într-o formație concavă. Escadrila mea este aproape de vârf, cu Tunurile-S și Lănci Albe deja pregătite.

Stați aproape, le spun. *Vreau atacuri simultane – nimeni nu pleacă de unul singur. Și fiți cu ochii în patru după Zerouri. Romeo încearcă să scape; însă nu va pleca nicăieri fără surse. Dacă-i ținem pe Zero pe loc, toți ceilalți trebuie să rămână și ei.*

Asta-i tot ce reușesc să spun înainte ca prima șarjă de foc dinspre navele de luptă să aprindă roiul năvălitor de luptători Valentini. Urmează o serie de fulgere, iar văzduhul se rupe parcă în bucăți de descărcarea de energie atunci când prima linie a inamicului se ondulează și se destramă, împrăștiind în toate părțile bucăți arzânde de trupuri cu membre contorsionate ale luptătorilor Valentini, ce se mistuie în eter. Apoi, brusc, sunt peste tot. Îngheț timp de-o secundă, imaginându-mi că escadrila

mea a fost distrusă, că valul de luptători i-a înghițit cu totul, până ce recunosc equusul lui Sensen, flancat într-o parte de BardulUmbrei, iar în cealaltă de VânătorulDeStele, equusul lui Allomar, și-mi dau seama că escadrila mea mi-a urmat ordinele întocmai. Suntem unul lângă altul, păzindu-ne spatele unul altuia, distrugând totul în cale.

După numărul de luptători Valentini care încă se mai strecoară prin Văl, e limpede că atacul plănuit ar fi fost devastator, dar chiar și o singură privire aruncată prin Vălul Lunar a fost suficientă ca să ne dăm seama că Romeo încă nu era pregătit. Drept urmare, asaltul lor este o învălmășeală de unități dezorganizate, ceea ce ne permite să profităm de slăbiciunile fiecăreia. Navele noastre de luptă, ascunse la adăpostul unui zid protector alcătuit din platforme de asalt, își aleg fiecare câte un Valentin Tip 5 sau 6 – echivalentul equilor noștri – și-i aruncă-n aer, făcând să zboare bucăți din ei în toate direcțiile. Între timp, equites sunt liberi să zboare de colo colo, distrugându-i pe luptătorii de categorie mai grea și fărâmându-i pe amărâții de Tip 3 care le-ar putea pune probleme soldaților ce trag ascunși din fortărețe. Escadrila 126 se descurcă binișor, petrecându-și mare parte din timp zburând prin valul uriaș de luptători de Tip 3 – destul de puternici pentru a-i pune probleme unui equus solitar, dar prea neînsemnați pentru a face față unei escadrile complete care se mișcă la unison.

Și totuși, luptători Valentini continuă să apară, strecurându-se prin Văl. Îi încetinim, dar sunt prea mulți pentru a-i putea ține pe loc. Nori de energie iluminează cerul când luptătorii Valentini ne sparg zidurile alcătuite din platforme de asalt, pătrunzând prin crăpăturile pe care le-au creat în rândurile apărării noastre și împrăștiindu-i în toate părțile pe soldații care încearcă să-i respingă. Equites se reped pentru a astupa găurile, însă sunt copleșiți și înghițiți de luptătorii Romeo, în timp ce văzduhul se înroșește ca un apus de soare de la marea de gwayd.

Când centurionul Kitu ne informează că Vălul e pe cale să se închidă, știu că suntem în mijlocul celei mai mari bătălii care s-a dat vreodată pe Pământ, o bătălie care încă e departe de a se fi încheiat. Odată ce Vălul Lunar va fi închis, va trebui să le facem față luptătorilor ce-au reușit să pătrundă. Deja vom avea de înfruntat Valentinii Zero care se vor îndrepta spre orașele noastre, cei care vor zbura spre coloniile izolate și lipsite de apărare, ținte potențiale mult prea numeroase pentru a reuși să le apărăm pe toate. Nu putem estima amploarea distrugerilor pe care le vor provoca înainte ca noi să reușim să-i doborâm pe toți. După aceea va trebui să găsim o cale de-a înfrunta armata de luptători Valentini care așteaptă în Dis redeschiderea Vălului Lunar.

Îmi conduc escadrila printr-o masă densă de luptători Tip Trei, în timp ce, deasupra noastră, o șarjă de foc susținut dinspre o

echipă de nave de luptă dezmembrează doi Tip Șase picior cu picior, făcând să țâșnească gwayd violet din fiecare membru distrus, care ne împroașcă din cap până-n picioare. Cu ajutorul CD-ului, îl aud strigând pe Ottumtee:

Urmăritorule, mi-am fixat ținta pe un Zero.

Răspund imediat:

Unde?

Chiar sub Văl.

Vălul Lunar încă se mai ondulează, deși ceva mai lent, iar consistența lichidă începe să se piardă, ca și cum cerul însuși a început să se întărească în anumite locuri. Într-un fel, exact asta se și întâmplă: legătura fluidă dintre lumi începe să fie blocată, făcând ca Vălul să devină impermeabil. Deja fluxul de luptători Valentini s-a redus până spre zero, iar cei care reușesc să pătrundă se reped spre părțile laterale ale încleștării. Lângă Văl mai rămâne doar un nor subțire de luptători Valentini, ce au în centru un punct de energie întunecată: sursa lor.

Toate sursele – Valentinii Tip Zero sau propriii noștri fontani – împărtășesc același profil particular, ușor de recunoscut: un vârtej de întuneric tivit de explozii de lumină pâlpâitoare. Cea mai bună descriere a lor vine de la unul dintre retorii de la Academie, un veteran cu două tururi pe Front la activ, cu chipul găurit și brăzdat de șrapnelele unei explozii de nul. El spunea că sursele se aseamănă cu niște curenți ai unui râu, doar că, în loc de apă, ceea ce se învârtejește este genunea neagră a spațiului, care, în locul spumei de pe margini, are stele. N-aș fi ales chiar aceste cuvinte, dar toți pricep ideea din spatele lor.

Sursa pe care mi-a indicat-o Ottumtte arată exact ca mingea de întuneric plin de scântei la care mă așteptam, însă comportamentul ei e cam excentric. În loc să participe la luptă, plutește de colo colo, mișcându-se în cercuri strânse, întâmplătoare. Ar exista două motive care să explice acest tip de mișcări. Unul ar fi că trupele de sprijin ale sursei stau aproape de marginea umbrei create de ea, și ea ar avea nevoie să recapete controlul thelemitației pe care-o proiectează. Celălalt ar fi că se luptă cu o altă sursă. O sursă n-ar trebui să-și facă griji pentru propria-i umbră într-o bătălie de o asemenea anvergură, ceea ce înseamnă că avem în fața ochilor nu doar o sursă, ci două.

Seamănă cu un duel, spun eu.

Nu prea am avea șanse de izbândă într-o astfel de încleștare. Pentru o sursă, un equus – chiar și o întreagă escadrilă – ar fi la fel de dăunător ca o musculiță. Am putea reuși o lovitură sau două și cam atât. Singura șansă să învingi o sursă – în afară de-a pune o altă sursă s-o atace – este s-o prinzi în capcana unui foc direct extrem de concentrat. Așa că acum n-am realiza nimic dacă am chema în ajutor întreaga Cohortă a Șasea. Lupta e mult prea încinsă pentru a organiza atacul coordonat de care-am avea

nevoie și chiar dacă am reușit, faptul că avem două surse care se luptă înseamnă că una-i a noastră, iar acum nu ne putem da seama care este aceasta. Ca să ne putem da seama de diferență, ar trebui să așteptăm o domolire a duelului. Mă pregătesc să-i raportez lui Kitu observația făcută de Ottumtee și să ordon retragerea celor din escadrila mea pentru a ne angaja în luptă în altă parte, când ceva anume din roiul de luptători Valentini îmi atrage atenția.

La început e doar o scânteie albă în mijlocul unei învălmășeli de luptători inamici, apoi talmeș-balmeșul acela se mișcă și pot vedea că e vorba de obiectul neidentificat, acel equus cu design neobișnuit – doar că acum, când nu mai brăzdează cerul, pot observa mai multe detalii, ce mă ajută să-mi aduc aminte că designul lui nu mi-e complet necunoscut.

L-am mai văzut undeva – în atelierul lui Kizabel.

Atacăm, le spun celor din escadrilă. *Formațiune în spirală.*

Nu prea avem noi ce face aici, Urmăritorule, mă avertizează Iftito. *Poate că, dacă am mai aștepta, să vină și navele de luptă…*

Nu vom ataca sursele, spun eu. *Mergem să recuperăm acel equus. Pun pariu că sunt oameni care-ar vrea să stea de vorbă cu cel care se află înăuntru. Înconjurați și recuperați, ați înțeles? Și fiți atenți…încă nu știm ce-i poate capul și n-avem garanția că e prietenos!*

N-avem garanția că e prietenos? intervine Pelashawa neîncrezător. *Practic a salvat Pământul de la distrugerea totală.*

Acest equus alb – nu-i mai pot spune în continuare obiect neidentificat – pare aproape complet neînarmat. Țâșnește și se strecoară prin norul răsfirat de luptători Valentini, reușind să lovească ba cu mâinile, ba cu picioarele – lovituri demne mai degrabă de o încăierare în curtea școlii decât de un luptător rafinat – ori de câte ori vreun inamic se apropie prea mult. În schimb, luptătorii Valentini par mai degrabă preocupați să intervină în duelul ce se dă deasupra lor. Presupun că ei știu care este sursa lor și că încearcă să întoarcă soarta luptei în favoarea ei. Equusul alb pare că încearcă să evite acele atacuri, căpătând, în schimb, o mulțime de lovituri pentru eforturile sale. Are armura crăpată și sfâșiată în mai multe locuri și pierde gwayd albastru la fiecare răsucire și întoarcere.

Să fiți atenți! le repet eu celor din escadrilă. *Toată lumea odată.*

Îi raportez situația lui Kitu, aducându-i la cunoștință noul plan.

Foarte bine, Urmăritorule, spune el. *Aripi ușoare și lame ascuțite tuturor.*

Ascuțite și ușoare, domnule.

Suntem discreți și rapizi. Luptătorii Valentini nu se așteaptă la atacul nostru, ceea ce ne permite să ne năpustim asupra lor înainte de-a le oferi ocazia să riposteze. Primul val de Treiuri se pregătește să riposteze, când de deasupra răsună un zgomot ce se aseamănă cu încrucișarea dintre un tunet și țipătul unui bebeluș, ca și cum cerul însuși s-ar desface în două și experiența asta nu i-ar plăcea absolut deloc. Simțurile UrmăritoruluiFocului se cutremură și pălesc, iar când reușim să ni le recăpătăm, aerul s-a umplut de o pâclă rară și rozalie, presărată cu ceva ce aduce a tăciuni încinși. Razele de energie clocotitoare răspândite de sursele care se luptau între ele s-au potolit cu totul, iar locul unde se aflau înainte e acum înconjurat de un inel dens de aer arzând. Duelul s-a sfârșit.

Toate încleștările din apropierea sursei supraviețuitoare încetează brusc. Luptătorii Valentini știu la fel de bine ca și noi că învingătorul ne poate vaporiza pe toți într-o clipită. În câteva secunde, exact asta se va întâmpla cu una din părți sau cu cealaltă, depinde care sursă a învins, dar nimeni nu vrea să fie primul, iar înțelepciunea acumulată de-a lungul secolelor ne spune că cei care fug primii sunt și primii care pier.

Stau cât de nemișcat pot și enumăr în minte lista de fontani ai Legiunilor a Șasea, a Treia și a Noua. Pentru un neavizat, toate sursele arată ca un râu de întuneric, însă fiecare are propriul său curent de energie, iar dacă aceasta e una de-a noastră, ar trebui să reușesc să o identific. Dar nu găsesc nimic. Ori raza de acoperire a senzorilor UrmăritoruluiFocului e dată peste cap, ori sursa asta nu era de partea noastră când a început bătălia.

Suntem morți, spune Midmurro. *E un Zero. Suntem morți cu toții.*

Taci! mârâie Sensen.

Liniștiți-vă! intervin eu.

Am vocea calmă, deși știu că, dacă avem un Zero în față, șansele noastre de-a scăpa cu viață nu sunt prea grozave. Singura noastră șansă ar fi să facem ca uciderea noastră să nu merite efortul.

La semnalul meu, vreau ca toți să vă închideți alimentarea și să vă prăbușiți. S-ar putea să nu vină după voi dacă nu arătați ca o amenințare.

Ce-ai de gând, Urmăritorule? întreabă Pelashawa.

Planul meu, dacă merită să se numească plan, implică ceva care sigur că va fi un picaj rapid în interiorul razei de acțiune a acestui posibil Zero. Să sperăm că acea fracțiune de secundă de distragere a atenției din partea mea va fi suficientă pentru ca restul escadrilei mele să scape.

Dar, înainte să mai reușesc vreo mișcare, equusul alb, care plutea în apropiere, se cutremură și începe să se prăbușească,

prea afectat pentru a mai rămâne în zbor, iar eu, în mod reflex, mă reped să-l prind.

Îmi ia mai puțin de-o secundă, dar, când privesc înapoi, luptătorii Valentini au fost reduși la câteva jerbe subțirele de gwayd.

Uo și equusul său, SoarelePeValuri, plonjează pentru a mă ajuta să susțin equusul alb, care se zbate firav în brațele noastre, în timp ce restul escadrilei ne-nconjoară, și toți privesc sursa ce plutește deasupra.

Se pare că n-a fost un Zero, comentează Ottumtee.

Poate c-a uitat de partea cui trebuie să lupte, e de părere Uo.

Dar n-a fost nici una de-a noastră, nu? întreabă Pelashawa.

Deci de unde vine?

Sursa ne lămurește ea singură. Un glas de femeie răsună în interiorul equilor noștri, ce vibrează din cauza periculoasei energii ce se simte în dialogurile cu un fontanus.

Aici fontana Malandeera din Legiunea a Douăzeci și Doua, spune sursa. *Trebuie să vorbesc cu comandanții voștri imediat. Am vești urgente de pe Front.*

44

NAOMI

Să dau prea multă importanță oricărui eveniment mai semnificativ din viața mea mă face să par cam naivă, însă nu mă pot abține să nu mă gândesc la momentul când am văzut prima oară Valea Verii Nesfârșite, care acum știu că se numește Orașul Nouă, momentul când totul a început să se schimbe. Până atunci, viața mea fusese o neîntreruptă succesiune de drumuri prăfuite, de munți, codri, nopți petrecute într-un loc mereu nou, dar niciodată cu adevărat diferit. Nu cunosc nimic mai bizar decât orășelele, cu străzile lor pavate și hornurile mereu fumegânde, ai căror cetățeni înspăimântați se agită în jurul căsuțelor lor înghesuite. Dar când stăteam în vârful Marii Creste, privind în jos spre întinderea pe care era tot timpul vară într-un tărâm încorsetat de iarnă, simțeam cum lumea se întinde toată-n jurul meu. Parcă mi-aș fi petrecut toată viață închisă într-un turn înalt, fără a ști nimic despre lumea de sub mine, până ce într-o zi coborâsem de-acolo și păsisem pe un teren solid. Acum mi se pare că fiecare nou pas mă aduce în pragul unei noi granițe. De câte ori privesc în jur, limitele lumii înconjurătoare s-au mișcat din nou.

Până și să pronunți cuvântul „lumea“, ca și cum acest loc ar reprezenta suma tuturor lucrurilor, e o greșeală. Pământul pe care pășim e doar un punct dintr-o infinită rețea de lumi – Tărâmurile, așa cum sunt ele denumite în general, deși am ajuns să învăț numele fiecăruia. Tărâmul nostru, ce pornește din centrul Pământului și se întinde până în cele mai înalte puncte ale cerului de noapte, se numește Hestia, un nume împrumutat de la zeița căminului și-a casei dintr-o religie antică. Tărâmurile descoperite dincolo de Vălul Lunar nu poartă nume la fel de expresive. Poartă, în schimb, nume precum Oz sau Perelandra, Neverland sau MapleWhite. Cuvinte fără sens, despre care Charles îmi spune c-ar proveni de la numele unor lumi imaginare descrise în poveștile de demult. Presupun că e logic ca exploratorii care au văzut pentru prima oară aceste locuri, în nemărginirea spațiului ce se întinde dincolo de limita pe care o poate percepe specia umană, să fi căutat vreo referință familiară, care să le mai aducă un pic de liniște. Doar că aș fi vrut ca numele alese de ei să nu sune atât de ridicol.

De pe Hestia, aceste Tărâmuri duc direct către un șir de alte zece, fiecare fiind legat de următorul precum mărgelele pe un șnur. Pentru a ajunge la unul dintre ele, trebuie mai întâi să treci printr-unul dintre vecinii săi. Nu se poate călători de pe Hestia pe Barsoom, al patrulea Tărâm ca distanță, fără ca mai întâi să nu mergi în Dis, Oz și Arda, exact în această ordine. Iar înainte s-o faci, trebuie să treci prin tenebrosul pasaj al Vălului Lunar. Mai există și alte porți dinspre Hestia, fiecare depinzând de unul dintre corpurile cerești din sistemul nostru solar: Vălul Mercurian, Vălul Jupiterian sau Vălul Saturnian, asta ca să numesc doar câteva. Se presupune că ieșirile dinspre Tărâmul nostru, la fel ca și Tărâmurile însele, sunt incomensurabile, poate una pentru fiecare stea de pe firmament, chiar și pentru cele prea mici sau prea depărtate pentru a fi zărite de pe Pământ. Vălul Lunar și Tărâmurile de dincolo de el sunt foarte importante dintr-un motiv extrem de întemeiat: constituie calea care i-a permis dușmanului să vină aici.

Șirul de zece Tărâmuri este cunoscut și sub numele de Coridor, în principal deoarece călătoria prin el urmează o singură direcție, neschimbată. Ar putea părea nelalocul lui să ne gândim la o succesiune de Tărâmuri, fiecare la fel de mare și de complex ca al nostru, ca la ceva nu prea întins, dar presupun că noțiunea are sens când te gândești la ceea ce urmează. Cât despre Hestia, Tărâmurile din Coridor se răsfiră într-o multitudine de direcții, dar numai călătorind de-a lungul acestor zece Tărâmuri, în aceeași ordine, putem găsi drumul către Front. Al zecelea Tărâm al Coridorului se numește Wonderland, iar de acolo Tărâmurile explodează într-o rețea de realități interconectate la fel de complexă și de întortocheată ca vizuina unui iepure. Numim această încrengătură de lumi Pânza, și credem că de undeva din interiorul acestui labirint au venit Valentinii.

Spre deosebire de Tărâmurile Coridorului, cu numele lor fanteziste, celor din Pânză li s-a desemnat doar un șir de litere și numere, un sistem care mi se pare aproape indescifrabil. Nu știm câte lumi conține Pânza, ci doar că, prin comparație cu Coridorul – pe care ni-l închipuim ca pe un tunel de explorare, nou-descoperit, dar niciodată colonizat cu adevărat –, Pânza a fost revendicată și utilizată cu mult înainte de venirea armatelor noastre. Am văzut acolo Tărâmuri pe care Valentinii nu le-au întrebuințat un timp prea îndelungat, deși, propriu-zis, n-am întâlnit niciodată ceva care să semene cu o colonie permanentă. N-am găsit decât avanposturi militare, care însă n-au făcut decât să ignore total prezența noastră în preajma lor.

Desenate pe o hartă, Tărâmurile pe care le știm deja arată ca un arbore. Hestia reprezintă rădăcina, din ea pleacă trunchiul, care este Coridorul, iar de acolo se răspândesc în cele din urmă ramurile, care alcătuiesc Pânza. Marginea franjurată a celor mai

îndepărtate crenguțe o reprezintă Frontul, linia de Tărâmuri pe care sunt angrenate Legiunile noastre în lupta cu Valentinii. Dacă e să te iei după Charles, începutul războiului a fost o perioadă haotică, în timpul căreia încleștările confuze săreau dintr-un Tărâm în altul, iar liniile Frontului se mutau des și imprevizibil. De atunci, lupta s-a așezat de-a lungul unei granițe de cincisprezece Tărâmuri și, deși nu se știe sigur care dintre părți avansează sau se retrage, pierde sau câștigă, în ultimii trei sute de ani situația de pe Front n-a fost decât un lent și chinuitor impas.

Toate aceste informații au reprezentat o parte din educația primită la Academia Orașului Nouă. Korografia, așa cum este denumită cartografierea Tărâmurilor, e o parte destul de impresionantă a Korologiei sau studierea Tărâmurilor și unul dintre nenumăratele domenii în care a trebuit să primesc informații consistente, cel pentru care l-am avut pe Jax ca profesor. Nu-i un subiect ușor, însă Jax este un îndrumător capabil și afabil, care nu pare niciodată îngâmfat datorită cunoștințelor sale mult superioare. Poate fi destul de amuzant uneori, deși, ca să fiu sinceră, trebuie să recunosc că nu-i înțeleg pe deplin simțul umorului. De multe ori primul indiciu că a spus o glumă e zâmbetul său timid, felul său de-a-și cere scuze pentru că divaghează, lucru care mă umple adesea de nerăbdare. Dar îi sunt recunoscătoare pentru ajutor, iar astăzi mai mult decât oricând, căci mă ajută să înțeleg mai bine ce se discută la dezbaterea ce are loc chiar acum în Palatul Principatului din Orașul Nouă, unde se decide soarta Pământului și a locuitorilor săi.

Au trecut două zile de la începerea bătăliei de pe cerul de sub Vălul Lunar, și de-abia acum a fost ridicată starea generală de urgență. Am început să-mi fac griji când Charles a lipsit o oră, deși Jax m-a liniștit că e ceva normal atunci când au loc evacuări ale suprafeței mai lungi de o zi, indiferent de amploarea pericolului.

– Legiunea nu dorește persoane nepregătite foindu-se de colo colo până la reîntoarcerea tuturor luptătorilor, a spus el, deși îmi dădeam seama că senzația de încredere pe care o oferea era mai mult pentru mine.

Deja se apropia înserarea când s-a întors Charles, iar singurele vești pe care ni le-a adus spuneau că bătălia se întinsese și mai mult. Forța inamică era foarte numeroasă și era posibil să țintească și Orașul Nouă. Trebuia să ne pregătim de luptă.

– Mai este încă o fontana în oraș cu voi, ne-a spus Charles, dar s-ar putea să nu reușească să respingă un Zero de una singură. Dacă va avea loc un atac asupra Orașului Nouă, va fi nevoie de ajutorul vostru.

Charles însuși trebuia să participe la bătălie. S-a întors la noi doar ca să ne vadă și să însoțească întăririle înapoi în luptă. Aerul

de deasupra Orașului Nouă s-a umplut de punctele bâzâitoare ale soldaților și luptătorilor ce se ridicau sau coboarau printre clădirile uriașe. După ce s-au strâns laolaltă mult deasupra noastră, rămânând plutind precum un roi de musculițe, Charles ne-a privit în ochi și ne-a zis:

– O puteți face. Trebuie doar să credeți în voi înșivă și unul în celălalt.

Apoi a dispărut într-o boare de vânt și lumină.

– Cel puțin vom fi trei, a spus Jax în timp ce privea cum luptătorii dispar în văzduhul întunecat.

Lumina scăzută făcea ca piscurile enorme ale Orașului Nouă să semene cu niște vârfuri de munți.

– Nimeni n-a mai auzit ca mai mult de un Zero să încerce să atace un oraș în același timp. Noi trei împotriva unuia singur ar trebui să fie OK.

Îmi dădeam seama că-i neliniștit; și eu eram la fel. Făcusem mari progrese cu antrenamentul nostru, dar încă eram departe de-a deveni capabili să ne măsurăm c-o sursă de talia lui Charles. Chiar în acea zi ne năruise cele mai aprige eforturi, fără să arate măcar un semn de oboseală. Charles ne-a promis că, tot practicând, voi deveni mai pricepută să-mi stăpânesc mirajul, însă uneori mă întreb dacă nu cumva încurajările sale sunt doar cuvinte pline de amabilitate pentru a-mi îmbunătăți starea de spirit. În timpul duelului, îmi construisem o sală de concerte în care să m-ascund, cu balcoane elegante și spectatori în extaz și o orchestră ce umplea încăperea de muzică, iar acea sală am ajuns să înțeleg că e, de fapt, Tema mea. Duhul meu, bărbatul pe care-l știu sub numele de Dirijorul, fusese în stare să potolească rumoarea, însă deja Charles reușise să spargă ușile și să-mi strice simfonia cu totul.

Și eu, și Jax știm că o sursă Valentină ar fi probabil prea puternică pentru a ne măsura forțele cu ea și încă nu aflasem dacă această fontana de care amintise Charles era un războinic trecut prin multe sau doar o amatoare neexperimentată. Mă întrebam de ce nu vine să aștepte cu noi în For. Îi este oare teamă?

Odată cu lăsarea întunericului, peste noi s-a pogorât o tăcere grea, genul de liniște care precede o furtună ori care anunță un prădător în așteptare, ca atunci când până și păsările și insectele își întrerup ciripiturile și bâzâiturile. Mi se părea că ne pândește ceva oribil, ceva al cărui bot ne suflă aer fierbinte în ceafă. Noaptea era rece, însă eu îmi imaginam că simt miros de ars în aer. Mă întrebam pe unde umblau mami și Bebe Adam, pândiți din umbră de un asemenea pericol. Apoi mi-am adus aminte de Rae. Știam că ea trebuia să se afle în adăposturile subterane ale orașului, însă aveam ciudata senzație că reușise să găsească singură pericolul, lucru care m-a înspăimântat și mai tare.

În acele clipe mi-aș fi dat bucuroasă un dinte doar pentru a putea fi în altă parte, oriunde altundeva decât pe-această întindere de piatră rece, cu noaptea și dușmanii pregătiți să sară pe noi. Atunci am simțit pentru prima oară gustul muncii pentru care fusesem recrutată, și nu-mi puteam imagina cum ar putea cineva să îndure ceva atât de dezolant și de pustiitor. Mă alăturasem Legiunii pentru a fi un protector, însă acum mi se părea că n-am curaj pentru așa ceva.

Apoi a pornit să mugească Artileria Orașului, iar cerul a început să se lumineze datorită acelor pilaștri de lumină pură. Am simțit dintr-odată cum ceva se strânge în jurul palmei mele. Jax își strecurase mâna într-a mea. Nu-l simțisem și nici nu-mi dădeam seama ce-l mânase să facă un asemenea gest. În mod normal, mi-aș fi smuls mâna dintr-a lui și i-aș fi aruncat și vreo remarcă dură, însă n-am făcut-o. Spre surprinderea mea, atingerea sa m-a liniștit. Îmi sugera că, dacă trebuia să lupt, nu voi lupta de una singură. N-a zis nimic, și nici eu n-am făcut-o.

Am așteptat toată noaptea acolo, în For, în timp ce Artileria Orașului a tunat și-a punctat cerul, umplându-l de luminițe și făcându-l să geamă și să pâlpâie din cauza violenței bătăliei ce se purta în depărtare. De-a lungul liniei orizontului, armatele ce foloseau arme pe bază de thelemitație sfâșiau totul în cale, iluminând văzduhul în mii de culori, imagini pe care odată le numeam minuni și le dădeam nume magice precum cusăturile îngerilor și copiii Lunii, dar despre care acum știam că sunt doar urme lăsate de acest război fără de sfârșit.

Charles nu și-a făcut apariția decât a doua zi, spre seară. Părea epuizat și îngrijorat, o îngrijorare care știam că e mai mult de natură mentală decât fizică. Vizitarea unui miraj are darul de-a reface energia cuiva. Eu și Jax intrasem o dată sau de două ori în umbră pe timpul nopții, atunci când simțisem oboseala, deși nu pentru mult timp, căci nu eram pe deplin încrezători în noi înșine că putem controla acea forță hipnotică în mijlocul unui oraș.

– Lupta a luat sfârșit, ne-a spus Charles, sau cel puțin ce era mai rău.

Glasul și expresia sa indicau faptul că lucrurile chiar fuseseră într-adevăr rele.

– Romeo nu mai are suficientă energie pentru a încerca să mai atace un alt oraș. Deocamdată suntem în siguranță. Mergeți și trageți un pui de somn. Mâine-dimineață va avea loc o întrunire a Consulatului și vreau ca și voi doi să fiți prezenți. Orice s-ar decide va fi și treaba voastră.

Charles nu voia să ne spună mai multe, dar din atitudinea sa puteam deduce că situația era deosebit de gravă. M-am retras în camera mea, fără să mă aștept să adorm, însă am fost copleșită de o neașteptată și adâncă epuizare. Era o senzație pe care o știam prea bine, genul de oboseală pe care-o simți după o zi de muncă

extenuantă sau după o călătorie printr-un frig aprig, dar care părea imposibilă după ce doar stătusem și nu făcusem absolut nimic în For, plimbându-mă din când în când prin mirajul meu. Deși n-avea sens, oboseala era ceva palpabil; am adormit instantaneu.

45

NAOMI

Dimineață m-am întors la For împreună cu Charles și Jax. Se adunase deja o mulțime consistentă, o priveliște stranie după atâtea ore petrecute doar cu Jax. Cei mai mulți erau Cadeți de la Academie, deși am zărit și câteva uniforme de legionari. Câteva siluete întunecate se îndreptau spre Palatul Principatului, o structură lugubră din piatră ce ocupa o latură întreagă a Forului, iar Charles ne-a zis că trebuie să mergem alături de ele. Ne-au condus într-o încăpere boltită enormă, plină de șiruri de scaune grele, asemănătoare cu un amfiteatru de-al Academiei, doar că mult mai impresionantă. Lipită de un perete se afla o platformă înaltă de piatră, pe care erau așezați doisprezece indivizi.

– Ei sunt Principii celor douăsprezece orașe, ne-a explicat Charles, cunoscuți și sub titulatura de Consulat. Ei iau toate deciziile majore legate de război.

Asta deja o știam; organizarea și principiile guvernării în rândul așa-numitelor Forțe de Apărare Încorporate ale Pământului făceau și ele parte din programa Academiei. Ba chiar am recunoscut-o și pe Seppora, liderul Consulatului, aleasă de toți membrii pentru a exercita puterea executivă și a da vot decisiv în caz de egalitate. De acolo de unde eram eu, mi se părea bătrână și fragilă, cu chipul ei subțire și părul atât de alb încât părea aproape străveziu. Părea că e gata să înceapă să moțăie, însă mi-am dat seama că, de fapt, studia încăperea cu ochi atenți printre pleoapele întredeschise. Azemon, Principele Orașului Nouă, ședea lângă ea, iar faptul că-l vedeam acolo mi-a ridicat un semn de întrebare. Pe lângă funcția de Consul, Seppora o deținea și pe cea de Principe al Orașului Patru. De ce nu ne-am întrunit acolo?

Când i-am pus această întrebare, Charles nu mi-a răspuns imediat. A ales, în schimb, să mă conducă pe lângă unul dintre șirurile de scaune aflate mai la mijloc, unde trei locuri goale păreau că ne așteaptă exact pe noi. Doar după ce ne-am așezat, eu și Jax stând de o parte și de alta a lui, ne-a spus:

– Motivul pentru care Consulatul nu se întrunește în Orașul Patru este că Orașul Patru a fost distrus ieri-dimineață.

Tonul egal cu care Charles a rostit această afirmație m-a luat prin surprindere. Nu mă aflam aici de prea mult timp, dar știam

că-n toată lumea nu există decât douăsprezece astfel de orașe. Existau anumite diferențe între ele și Orașul Nouă, dar fiecare reprezenta o mare aglomerare de populație, căminul a milioane de oameni.

– A supraviețuit cineva? l-am întrebat.

De data asta Charles nu mi-a mai răspuns deloc, iar din tăcerea sa am înțeles că se-ntâmplase ce era mai rău. Am fost șocată și îndurerată la gândul că atâția oameni au dispărut într-o clipită și m-am gândit, ametită, că același lucru s-ar fi putut întâmpla și aici, unde doar eu și Jax stătusem în calea dezastrului. Bănuiam că și Jax se gândea la aceleași lucruri; devenise foarte palid.

Încăperea în care ne aflam, plină de zgomot când sosisem, a început să se liniștească. De sub platforma pe care ședea Consulatul și-a făcut apariția un bărbat, care a cerut să se facă liniște, deși tăcerea care începea să cuprindă ușor-ușor camera părea mai degrabă un rezultat al privirii aspre pe care Consulul Seppora și-o plimba peste mulțimea prezentă, o privire tăioasă ca un cuțit.

Când a vorbit, cuvintele sale, amplificate pentru a umple camera, au făcut să înceteze și cea mai ușoară șoaptă.

– Întrunirea Consulatului Pământului începe chiar acum! a spus ea.

Tonul era dur și metalic, deși nu-mi dădeam seama dacă acest lucru se datora modului ei de-a ține un discurs sau artificiului magic folosit pentru amplificarea glasului.

Consulul Seppora nu s-a deranjat cu vreun preambul, ci a trecut direct la expunerea situației actuale:

– Evenimente recente i-au convins pe membrii acestui Consulat că amenințarea asupra Pământului e mai mare decât oricând. Scopul întrunii de azi va fi să evaluăm această amenințare și să stabilim ce acțiuni trebuie întreprinse pentru a răspunde cum se cuvine. Vom începe cu raporturile celor douăsprezece Principate și cu cele sosite de pe Front, după care vom asculta recomandări înainte de-a lua o decizie finală. Primul raport îi aparține Imperatorului Feeroy, comandantul Legiunii a Noua.

Figura Imperatorului Feeroy îmi era și ea cunoscută. Era capul forței de apărare a Orașului Nouă, depășit în grad doar de Ducele Legiunii a Noua și de Principele Azemon însuși. Feeroy era un bărbat subțirel cu o privire tot timpul mijită și cu o atitudine agresivă, ce-mi amintea de-o găină ce stă și cercetează pământul în căutarea unor dumicați cât mai apetisanți. Astăzi, însă, atitudinii sale îi lipsea totuși acel zel pe care și-l strunea cu greu; părea în schimb încordat, iar pe frunte și pe gât îi curgeau pârâiașe strălucitoare de sudoare. Nu știam motivul. Din câte auzisem, Legiunea a Noua se achitase admirabil de sarcină. Într-adevăr, unul dintre luptătorii noștri fusese cel care dezvăluise

adevărata amploare a atacului Valentinilor, faptul că nu era un simplu raid, ci vârful de lance al unei invazii în toată regula. Și totuși Feeroy se ferea să-și atribuie vreun merit, insistând că ceea ce conta cu adevărat nu era bătălia tocmai încheiată, ci pericolul care ne paște de-acum încolo.

Rapoartele următoare nu mai păreau la fel de încurajatoare și de elaborate. Unul câte unul, reprezentanții fiecărui Principat a descris cum au făcut față celui mai recent atac. Mai întâi Ducele, așa cum este cunoscut comandantul suprem al fiecărei Legiuni, a dezvăluit în fața tuturor modul în care a acționat armata sa și pierderile suferite, apoi Pretorul a descris starea actuală a orașului și a coloniilor aflate sub conducerea Principatului. Începusem să mă întreb de ce Feeroy fusese singurul care vorbise din partea Principatului nostru, când Ducele Orașului Nouă s-a ridicat și-a început să expună în detaliu contribuția Legiunii noastre la bătălie în decursul ultimelor două zile. Mi-am dat seama că Feeroy fusese chemat doar pentru a prezenta acest moment de cotitură, când își făcuse apariția mult mai ampla armată a Valentinilor.

O parte din reprezentanți au fost prezentați cu titulatura de „interimar“ alături de titlul lor, iar asta, am aflat, însemna că fostul posesor al titlului fusese ucis. Cel care ne-a adus vestea anihilării aproape complete a Legiunii a Patra a fost Ducele interimar al Principatului Patru, iar Pretorul interimar a fost cel care ne-a adus la cunoștință distrugerea Orașului Patru. Căzuseră și Orașul Doisprezece și, de asemenea, și Șase, și toate Principatele au raportat pagube devastatoare în rândul coloniilor.

Nu m-am putut stăpâni să nu mă gândesc la Colonia 225 – Țărmul de Granit, numele sub care o știam eu – și la oamenii de-acolo, la mami și la Bebe și la aproape toți cei rămași din tribul nostru. Am ascultat cu inima cât un purice în timp ce Bennereg, Pretorul Orașului Nouă, a citit lista coloniilor pierdute de Principatul Nouă. Când a sărit peste 225, am crezut că voi începe să plâng de fericire, dar, slavă Cerului!, am reușit să-mi păstrez cumpătul. Când toate Principatele au terminat de raportat, atmosfera generală din sală era încărcată de disperare și înfrângere. Însă veștile rele de-abia începuseră.

O femeie de pe un scaun din șirurile de mai jos s-a ridicat să vorbească în fața Consulatului. Era o tipă scundă și robustă, cu părul scurt și țepos și cu un chip cu trăsături plăcute, dedicate. Mi-am dat seama că-i fontana, la fel ca mine, după acul din aur de la gât, însă asta nu avea cum să explice reacția asistenței și murmurele de îngrijorare pe care le auzeam peste tot în jur. Am înțeles motivul când și-a rostit numele, „Fontana Malandeera, din Legiunea Douăzeci și Doi“. Legiunea Douăzeci și Doi făcea parte din corpul expediționar; venise de pe Front.

Timp de aproape o oră, fontana Malandeera ne-a spus povestea ultimelor sale zile petrecute pe Front. A început cu o victorie sau cu aparența unei victorii. După ani întregi de eforturi fără rezultat, forțele noastre reușiseră să penetreze liniile inamice, câștigând o serie de înfruntări decisive de-a lungul Frontului. Legiunea profitase de avantaj, urmărind armatele împrăștiate ale lui Romeo și spulberându-i trupele ori de câte ori încercase să riposteze. În termen de câteva zile, avansaserăm prin Pânză mai mult decât o făcuserăm în ultimele două decenii la un loc. Când, în cele din urmă, am întâlnit o nouă linie de rezistență organizată de-a inamicului, căpătaserăm controlul a nu mai puțin de treizeci de Tărâmuri. Încrezători în tacticile noastre de luptă și sperând că forța Valentinilor începea în sfârșit să cedeze, ne-am pregătit pentru a ne întări pozițiile și a ne consolida avantajul.

Ne așteptam la o ofensivă reînnoită după ce Flota Valentină va avea ocazia de-a se regrupa, așa că ne pregătiserăm trupele pentru a respinge un atac frontal susținut. Dar ce ne-a atacat n-a fost o simplă contraofensivă. Valentinii ne-au lovit și din spate, năvălind asupra Legiunilor încă vulnerabile după înaintarea prin Pânză. Iar acesta nu era doar un simplu atac, un simplu roi de prădători furișat în rândul liniilor noastre pentru a semăna panică printre trupe. Era o armată în toată regula, ce se strecurase prin Tărâmurile pe care doar ce le cuceriserăm, Tărâmuri pe care le scotociserăm după orice urmă de dușman și pe care le consideram absolut sigure. Cumva, Romeo reușise să strângă o armată extrem de numeroasă chiar în spatele liniilor noastre. Toată lumea era de acord că acest lucru era imposibil, și iată că totuși nu era, căci Valentinii erau chiar aici, sfâșiindu-ne Legiunile în bucăți.

Încercuiți, blocați pe niște poziții imposibil de apărat, cu orice posibilitate de retragere tăiată, Legiunea a recurs la cea mai disperată opțiune, măsura de urgență finală în cazul înfrângerii totale. Au închis Frontul. Au distrus ancorele construite pentru a ține deschise portalurile dintre Tărâmuri, lăsând pasajele să se prăbușească și stopând efectiv înaintarea inamicului. Pasajele puteau fi redeschise, însă nu pentru o anumită perioadă, iar până atunci marea Flotă Valentină urma să fie împrăștiată în bucăți, mai ușor de învins. Doar unei mici părți din armata lui Romeo, trupele rămase în ariergarda atacului, i-a rămas cale liberă spre Pământ, iar ce mai rămăsese din Legiune a jurat să le întârzie suficient de mult încât să poată trimite un avertisment despre prăbușirea Frontului.

Fontana Malandeera a fost cea aleasă să ne transmită acest mesaj, și a gonit spre Hestia cu toată viteza dată de magia ei, știind că Romeo era pe urmele ei. Dar, când a ajuns în Dis, l-a găsit deja acolo pe inamic, pregătit să o întâmpine. Și-n timp ce ea încerca să-și facă loc cu forța printre ei – aparent, fără nicio

șansă de izbândă – cu Valentinii roind în jurul ei clipă de clipă, spațiul de dedesubt s-a deschis, oferindu-i Pământul la vedere și, pe deasupra, o altă bătălie în desfășurare: propriile noastre Legiuni luptau sub Vălul Lunar.

Toată aceste informații ne-au fost relatate de fontana Malandeera pe un ton prozaic, fără a menționa faptul că acesta ar putea fi cel mai mare dezastru pe care l-a înfruntat vreodată rasa umană.

– Cam asta am avut de spus, restul l-au spus cei dinaintea mea mult mai bine, a încheiat ea.

Aerul din sală devenise sufocant și greu. Nu eram membru al Legiunii de prea mult timp, dar vestea înfrângerii sale m-a lovit ca un pumn în stomac. Nu-mi puteam imagina cum se simțeau cei din jur, crescuți pentru a purta acest război de durată. I-am aruncat o privire lui Jax; rămăsese absolut nemișcat, cu maxilarul încordat, privind un punct în depărtare.

– Fontana Malandeera ne-a adus mesajele din partea comandanților săi, care-i întăresc mărturia, a spus Consulul Seppora după ce Malandeera s-a întors la locul ei.

Deja o parte din cei prezenți începuseră să vocifereze, strigând că povestea Malandeerei nu putea fi adevărată, însă afirmația seacă a Consulului i-a amuțit cu totul.

– Avem toate motivele să credem că Frontul a fost dizolvat și că Legiunile noastre nu mai reprezintă o forță de apărare viabilă. Trebuie să acționăm presupunând că Flota Valentină se va putea îndrepta nestingherită spre Hestia.

– Închizând Frontul, a continuat Seppora, Legiunile noastre au întârziat înaintarea Valentinilor, însă doar pentru o vreme. Bazându-ne pe informațiile aduse de fontana Malandeera cu privire la alcătuirea Frontului, estimăm că Flota Valentină va ajunge pe Pământ în maximum șapte ani de-ai noștri. O parte mai neînsemnată, dar totuși destul de numeroasă ar putea ajunge chiar mai devreme, în treizeci și una de luni. Restul, partea din armată neprinsă când a fost închis Frontul, se află deja aici, ținută pe loc doar de Vălul Lunar, care se va deschide din nou peste douăzeci și opt de zile.

Seppora s-a oprit, permițându-ne să asimilăm informațiile, apoi a continuat:

– Avem deci la dispoziție douăzeci și opt de zile ca să acționăm. Consulatul va rămâne și va asculta orice recomandare și argument din partea voastră.

Asta se întâmpla acum câteva ore. De atunci dezbaterea a continuat neîntrerupt. Consensul general era că aveam o șansă minusculă să putem învinge trupele strânse dincolo de Vălul Lunar. Valentinii vor avea timp să organizeze un atac bine pus la punct, în timp ce principalul nostru avantaj, Tunurile Orașelor dispuse pe toată planeta, fusese slăbit de pierderea a trei orașe.

Chiar dacă am fi în stare să scăpăm teferi din această confruntare, următoarea va fi prea mult pentru noi. Pământul reprezintă, din multe puncte de vedere, o poziție strategică puternică pentru a rezista și a lupta, dar asta e valabil numai dacă ar mai exista cineva capabil să lupte, iar nouă ne va lua mult timp să reconstruim Legiunea și s-o aducem la niște parametri care să-i permită să respingă Flota Valentină. Cea mai optimistă estimare pe care am auzit-o până acum este douăzeci de ani. Alții spun douăzeci și cinci sau treizeci ori chiar cincizeci. În orice caz, ne va lua mai mult decât cei șapte ani pe care-i avem la dispoziție momentan.

La un moment dat, în timpul discuției, printre recapitulări nesfârșite și scheme făcute de cei prezenți, cu liste ale trupelor de apărare rămase și cu valurile de luptători Valentini ce vor sosi aici, mi-a trecut prin cap că deja se luase o decizie, pe care toată lumea o știa, dar pe care nimeni nu dorea a o rosti cu voce tare. Atârna în aer ca o fantomă, plutind neauzit pe deasupra grupurilor de bărbați și femei care se tot contraziceau.

Imperatorul Feeroy e cel care, în sfârșit, o spune. Stă în fața adunării și ne anunță că trebuie să părăsim Pământul. Putem scăpa printr-o altă poartă, înainte ca Vălul Lunar să se redeschidă. Dacă închidem Vălul Saturnian în urma noastră, acesta va redeveni folosibil abia peste treizeci de ani, iar până atunci noi vom putea dispărea fără urmă, atât de pierduți printre Tărâmuri, încât Valentinii nu vor mai fi în stare să ne găsească. La momentul oportun, ne vom putea stabili undeva. Vom găsi un nou cămin, nu nou Pământ. E singurul mod de-a asigura supraviețuirea speciei umane, spune el.

Protestele care urmează sunt doar de fațadă. Nimeni nu dorește să fie partizanul predării Pământului, dar toți sunt dispuși să le fie înfrântă hotărârea de-a rămâne. Îmi aduc din nou aminte de noaptea în care tribul meu s-a adăpostit în Țărmul de Granit și i-am ascultat dezbătând dacă s-o luăm spre nord, și să murim de frig, sau s-o luăm spre sud, și să fim uciși de triburile ostile de acolo. Pentru mine, discuția de azi pare la fel de lipsită de speranță. Deși mă trezesc că-i admir lui Feeroy curajul de-a rosti cu voce tare ceea ce nimeni nu dorea să spună, sunt sigură că, dacă abandonăm Pământul acum, nu vom fi niciodată în siguranță. Dar ce pot spune eu? Nimeni nu mă va asculta pe mine. La ce folosește un simplu sentiment când este comparat cu vicisitudinile războiului, când ar urma extrageri după extrageri în căutare de oameni, ani întregi de refaceri și recrutări pentru alcătuirea unei noi Legiuni, și toate astea sub amenințarea urmăririi necontenite a unui inamic invincibil?

Mi-e teamă să mă uit la Jax sau la Charles, mi-e teamă că voi vedea aceeași convingere, aceeași senzație încețoșată, dar totuși puternică, la amândoi, că abandonarea Pământului ar fi o greșeală

fatală. Apoi aud glasul Principelui Azemon, ce acoperă cu totul zarva generală.

– Consul Seppora, spune el, mai există o propunere care, consider eu, ar trebui ascultată de Consulat. Vă rog să-i permiteți, așadar, Curatorului Ellmore de la Academia Orașului Nouă să vă explice mai multe.

Urmăresc privirile celorlalți, care s-au îndreptat, ca una, spre silueta țeapănă a Curatorului Ellmore, lângă care se află Vinneas.

46

KIZABEL

În timp ce Curatorul Ellmore face o expunere elocventă și abilă din punct de vedere politic a catastrofalelor decizii care ne-au adus în situația disperată de-acum – evitând cu grijă orice asumare a vinei și sugerând în același timp fără echivoc că fuseseră avertizați cu toții dinainte că nu pot ignora comportamentul deconcertant al lui Romeo din ultimele câteva luni, lăudând ascuțimea minții lui Vinneas și deciziile lui tactice, fără multe amănunte despre acțiunile lui care dovedeau nesupunere și nu-chiar-trădare-dar-o-puternică-înclinație-spre-răzmeriță –, eu îmi răsfoiesc neliniștită notițele. Teancul gros de diagrame, hărți, scheme, tabele și desene, pe care le-am strâns în ultimele douăzeci și șase de ore, pare tulburător de asemănător cu mâzgălelile fără noimă ale unui nebun – și, întâmplător, cam așa mă și simt. Ca o nebună. Între timp, Vinneas, stăpân pe sine, mâzgălește niște însemnări complet relaxat pe un carnețel, singurul său echipament ajutător.

Consulatul ne privește de la înălțimea platformei de piatră, iar membrii ne ascultă cu atenție, etalând expresii ce merg de la intrigate la îngrijorate și la potențial canibale. Decid că Seppora este, fără îndoială, cea mai intimidantă persoană pe care am văzut-o vreodată. În ciuda fragilității cauzate de vârstă, are atitudinea contemplativă a unei reptile acoperite cu solzi, ce se mișcă foarte încet, dar care e capabilă să atace cu o viteză fulgerătoare, dându-mi impresia că mi-ar putea smulge efectiv capul cu fălcile ei ca de crocodil. Pentru a patra sau a cincea oară de când m-am așezat pe scaun, îmi duc ceașca de cafea la buze și-o găsesc goală. În colțul din dreapta jos al carnetului său, Vinneas a desenat un castel înconjurat de cavaleri călare pe cai. Înăbușindu-mi un căscat, încerc să mă șterg la ochi fără să mă vadă nimeni și-mi rotesc capul pentru a scăpa de crampe.

Am petrecut prima noapte a ceea ce acum este cunoscută sub numele de Bătălia Vălului Lunar într-o celulă inconfortabilă din Complexul de Adăposturi Est, în calitate de oaspete al Jandarmeriei Orașului Nouă. [34] Voi fi prima care să recunoască faptul că am fost arestată în circumstanțe să le zicem incriminatoare, mai întâi obținând acces în Fabrică prin mijloace ilegale, apoi intrând prin efracție în fostul meu laborator și

amenințând totodată cu arma un instarus autorizat de oraș să se afle acolo pentru a-l păzi. Dar tot nu pot fi convinsă că acei doi jandarmi care m-au găsit în mijlocul dărâmăturilor din atelier, cârâind ca o nebună sub o gaură de mărimea lui Snuggles [35] dată în tavan, ar fi trebuit să mă placheze cu atâta entuziasm.

Când am obiectat cu privire la acel tratament neprietenos, mi s-a adus la cunoștință că în timpul atacurilor se consideră că tot Principatul este implicat în luptă și oricine ar profita de zăpăceala generală pentru a comite acte răuvoitoare l-ar ajuta, de fapt, pe inamic și ar trebui tratat în consecință. În acel moment, e posibil să fi pretins că așa-zisul meu act de rea-voință reprezenta, de fapt, o parte a planului meu de-a salva lumea, iar din acest punct de vedere făceam mult mai mult decât doi jandarmi burtoși precum cei care mă târau fără menajamente spre Complexul de Adăposturi Est. Nu mai e nevoie să adaug că acele afirmații nu mi-au adus niciun beneficiu. S-au schimbat injurii, s-au lansat acuzații și, într-un final, am fost aruncată într-o celulă încuiată [36], unde a trebuit să aștept pe tot parcursul atacului.

Noaptea pe care-am petrecut-o acolo mi s-a părut absolut îngrozitoare, nu neapărat din cauza celulei înseși – care era mică, dar nu chiar atât de inconfortabilă –, cât din cauza convingerii crescânde că lumea avea să se sfârșească. Vinneas avea dreptate în legătură cu apropiata invazie a Valentinilor, eram sigură, iar dacă Rae reușea să dezvăluie adevărul, știam că urma să o facă foarte curând. Odată cu trecerea timpului, am devenit din ce în ce mai convinsă că murise și că, odată cu ea, aveam să murim și noi toți.

Dar apoi, pe la 06:30, am auzit strigăte dinspre camera în care se retrăseseră temnicerii mei pentru extraordinar de importanta sarcină de-a bea și-a spune glume deocheate, iar Rae și-a făcut apariția, mânându-i cu forța de la spate pe jandarmi și vorbind cu un accent altminteri destul de ușor de înțeles, devenit acum aproape neinteligibil din cauza furiei. Mai târziu am aflat că venise cu ordinul de eliberare emis de însuși Principele Azemon, dar pe moment părea că mă poate elibera doar prin forța propriei sale furii clocotitoare.

De îndată ce s-a deschis ușa celulei, Rae s-a aruncat asupra mea, înconjurându-mă cu brațele-i lungi și, practic, săltându-mă de la pământ.

– A mers! mi-a spus ea încântată, dându-mi drumul din brațe și cuprinzându-mi mâinile între palmele sale.

M-am trezit pe punctul de-a izbucni în lacrimi, dar am reușit să-mi dreg glasul cât de cât și să evit orice formă de manifestare lacrimogenă.

– Au închis Vălul Lunar?

Ea a încuviințat din cap șovăitor.

– O parte din trupele Valentinilor au reușit să răzbească. Lupta e încă în desfășurare, însă Curatorul și Principele Azemon spun că ce-a fost mai rău a trecut. Deocamdată suntem în siguranță.

– Și Snuggles?

Durerea din privirea lui Rae era elocventă.

– Of, Kizabel! a continuat ea. Nu știu sigur. Era într-o formă destul de proastă când ne-am întors. I-am pus să-l ducă în atelierul tău, a adăugat zâmbind slab. Apropo, Curatorul spune că-ți poți căpăta atelierul înapoi. Ba chiar vor repara și tavanul. Vrei să mergi și să-l vezi?

Ce voiam, de fapt, era să dorm. Ațipisem o dată sau de două ori cât stătusem închisă, dar fusesem prea îngrijorată și îngrozită ca să am parte de somnul acela adânc, cu vise. Dar acum eram prea curioasă să aflu cum reușiseră să se descurce Rae și Snuggles în timpul bătăliei. Cei doi jandarmi, care ascultaseră încruntați și năuciți conversația noastră, se dăduseră într-o parte și acum îi aruncau priviri suspicioase lui Rae, permițându-ne apoi să ne alăturăm coloanei de Cadeți și cetățeni cărora li se dăduse voie să părăsească adăposturile.

În timp ce mergeam, Rae mi-a descris bătălia. Snuggles se comportase chiar mai bine decât mă așteptasem, permițându-i lui Rae să facă vreo câteva salturi scurte până în vârful formațiunii și să evite o confruntare ce deja era în desfășurare, iar asta doar cu prețul unor avarii minore din câte mi-am dat eu seama. Rae a părut destul de evazivă când a venit momentul descrierii rănilor lui Snuggles [37], deși în momentul când am ajuns la atelier începusem să cred că nu erau chiar atât de grave pe cât își închipuise ea.

Lady Jane ne aștepta și ea, o simplă pâclă pe metalul lustruit al ușii atelierului meu.

– Ați reușit! a scheunat ea.

În fundal, am auzit o stupidă melodie de jazz din timpul ED, unul dintre acele cântece pe care le-aud când ea vrea să sărbătorească ceva.

– Încă n-am murit!

– Încă mai există această posibilitate, am simțit eu nevoia să subliniez.

– Cu o asemenea atitudine, ai putea la fel de bine să rămâi afară, mulțumesc foarte mult! mi-a răspuns Jane.

Nu-mi plăcea să mă cert și, ca să fiu sinceră, eram destul de mândră de mine însămi, de Rae și de Lady, care jucase și ea un rol important în perpetuarea vieții pe Pământ, învingând instarusul pus afară pentru a mă împiedica să pătrund în atelier. Ca să intru și eu în atmosfera de sărbătoare, i-am dăruit cel mai sincer „iupiii!“ de care m-am simțit în stare.

– Destul de bine, presupun, a oftat Lady, închizând ușa în urma noastră.

Scena din spatele oglinzilor ei înfățișa urmările unei petreceri de pomină, un peisaj cu scaune prăbușite, pahare sparte și baloane plutind printre sticle de șampanie [38] abandonate cu gura-n jos. Atelierul meu se afla cam în aceeași stare deplorabilă, așa cum te-ai și aștepta după lansarea în pripă a unui equus experimental și încă oarecum nefinisat.

Peretele ce dă spre Spațiul de Testare Șaisprezece a rămas ridicat complet, iar acolo l-am găsit îngenuncheat pe Snuggles, semănând exact cu o statuie a unui antic cavaler în armură sculptată în marmură, iluminat de razele strălucitoare ale soarelui ce pătrundeau prin gaura din tavanul atelierului. Crăpăturile și zgârieturile ce-i brăzdau armura nu făceau decât să-i întărească aspectul de obiect străvechi, deși, dacă priveai mai îndeaproape, puteai observa câteva locuri în care se vedeau expuși turgo-mușchii ce scânteiau ca niște aschii de metal pe o plajă acoperită cu nisip alb.

– L-am stricat, a zis Rae amărâtă. Când ne-am întors, nici măcar nu mai putea să zboare. Abia mai putea merge. Imway și oamenii lui au trebuit să ne care în brațe până aici, a adăugat ea.

– Ce?

Imway încă mai ocupă prima poziție pe lista cu oameni de tot rahatul, iar pomenirea numelui său în contextul victoriei [39] de azi nu are niciun sens. M-am răsucit spre ea, nefiind sigură c-am auzit bine, dar dezgustul de pe chipul ei m-a lămurit pe deplin.

– El și oamenii săi au fost cei care m-au scos teafără din luptă, a spus ea, apoi a surâs. El credea că te salvează pe tine, din cauza lui Snuggles.

În ultima vreme, sentimentele mele la adresa lui Imway se situau de cele mai multe ori la limita imboldului de a-l ucide sau de a-l urî. Dacă Rae spunea adevărul, Imway s-a aruncat cu capul înainte într-o bătălie în desfășurare ca să mă salveze pe mine sau o persoană despre care credea că sunt eu. Poate că prietenia noastră din copilărie mai are încă vreo semnificație pentru el.

După ce Snuggles a fost condus înapoi în Orașul Nouă și identitatea pilotului său dezvăluită, nimeni n-a mai știut cum să procedeze, cu excepția lui Rae, care era atât de epuizată, încât de-abia mai stătea în picioare, așa că s-a prăbușit grămadă la pământ. Abia după șase ore a devenit cât de cât conștientă sau coerentă ca să poată să le explice ce se întâmplase. Am decis că nu-i pot purta pică pentru plăcutul pui de somn din acea noapte, când eu fusesem nevoită să stau încolăcită pe jos într-o celulă c-o suprafață de patru metri pătrați și jumătate și murind de grija ei, având în vedere totuși că mă căutase disperată după ce-și recăpătase pe deplin capacitatea de-a enunța fraze coerente – însă mai ales datorită nefericirii cu care-l privea acum pe Snuggles, de

parcă ar fi fost vreo creatură adorabilă, dar grav rănită din pădure.

– O să fie bine, am liniștit-o eu.

Și chiar o să fie. O fi fost Snuggles inoperabil în acel moment, dar reparațiile sale nu erau greu de făcut. Simptomele pe care mi le-a descris Rae – încetineala timpilor de răspuns, propria ei oboseală copleșitoare – erau semne clare ale pierderii de gwayd. În mod vădit, suferise un număr consistent de avarii minore, și fără un etanșator activ sau un artificiu de cauterizare – o parte dintre multele dotări finale peste care sărisem din cauza lansării făcute în grabă – el pierduse gwayd într-un ritm amețitor. Eram impresionată că Rae fusese în stare să-l facă să se miște o perioadă atât de lungă; sforțarea ei probabil că fusese colosală.

– Chiar? a întrebat Rae, de parcă nici n-ar fi îndrăznit să spere.

– O, da, sigur. Doar răni ale cărnii. L-am stricat mai rău doar testându-l aici. O să-l repunem pe picioare cât ai clipi – poate chiar în câteva ore, dacă ești pregătită pentru activare ceva mai târziu.

– Credeam că vom sărbători! a strigat Lady indignată.

Deja mă simțeam mai bine, clocotind de energie, ca atunci când aveam ceva real și interesant de făcut.

– Ăsta-i modul meu de-a sărbători, am replicat eu, căutându-mi sculele prin mormanul de dărâmături din mijlocul atelierului.

Ridicasem cartonul de ouă, aflat în continuare într-o stare deplorabilă, și acum îl dezbrăcam pe Snuggles de armură, iar Rae o făcea pe ucenicul tinichigiului, dând fuga după funii pentru ancorare și alte materiale și răspunzând la întrebările despre comportamentul Proiectului pe timpul primului său zbor de durată – deja începusem să-mi imaginez niște îmbunătățiri și reglaje – când dinspre ușa atelierului am auzit-o pe Lady exclamând:

– Ei, dar iată cine s-a decis să-și arate chipul pe-aici!

Dacă ar fi fost să ghicesc, bazându-mă pe tonul nerușinat al lui Lady, aș fi zis că-i Imway – văzând și cum începuse Rae să se strâmbe, ceea ce sugera același lucru, dar glasul acela îi aparținea lui Vinneas.

– Lady! A trecut o eternitate. Ce mă bucur să te revăd! Dai cumva o petrecere?

– De una *singură*, i-a răspuns ea cu un glas parcă ezitant [40], pentru că toți cei de-aici sunt atât de *plicticoși*.

– Scandalos! a fost răspunsul lui Vinneas, însă apoi n-a mai zis absolut nimic.

Mă dădusem jos de pe schela ridicată în jurul lui Snuggles, iar când Vinneas m-a văzut, a străbătut încăperea din cinci pași mari și m-a cuprins în brațe.

– Excelentă treabă, Kiz! m-a felicitat el, cu un glas ceva mai puternic decât o șoaptă. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă ai fi pățit ceva acolo.

– Da, nicio problemă, i-am spus eu.

Era a doua îmbrățișare cu o persoană extrem de înaltă în ziua respectivă și mă simțeam deja copleșită. Era tare plăcut să știi că prietenilor le pasă de tine.

– Am fost de fapt în siguranță, închisă în adăpostul cu celulele de detenție. Rae a făcut toată treaba periculoasă.

Rae rămăsese tăcută la câțiva pași în spate. Vinneas părea destul de nelămurit de prezența ei aici – un moment destul de unic, să-l văd nesigur pe el însuși.

– Bună, Vinneas! l-a salutat Rae.

După entuziasta îmbrățișare de care avusesem deja parte, mă așteptam ca Vinneas și Rae să se comporte la fel și unul cu celălalt, dar tot ce s-a petrecut între ei a fost un schimb timid de zâmbete, urmat de câteva clipe de tăcere și de mișcări vagi ale corpului – jenă, mi-am dat seama simțind un fior interior, rezultatul unor sentimente romantice reprimate. Un sunet de nerăbdare ca un ciripit mi-a scăpat înainte de-a mă putea stăpâni și a fost nevoie să-mi dreg glasul brusc și oportun pentru a evita orice suspiciune. Vești importante, ce mai! Imway, așa cum te-ai aștepta de la un ticălos de macho atrăgător, era tipul chipeș pentru fete, dar nu mi-aș fi închipuit niciodată că Vinneas ar putea fi interesat de o astfel de fată. Evident, și Lady ajunsese cam la aceeași concluzie: flutura obscen din pleoape spre mine, așa cum proceda când voia să imite melodramele la care se mai uita din când în când.

– Rae, i-a zis Vinneas, trecând peste nesiguranța sa printr-un vădit efort de voință. Ai avut de înfruntat o jumătate de Legiune și o întreagă armată de Valentini pentru noi. Îți mulțumesc! Am auzit c-ai zburat ca un meteor.

Rae l-a recompensat cu un rânjet electrizant.

– N-o uita pe Lady!

– Da! s-a arătat Lady de acord. Știi ce-au vrut să-mi facă nemernicii, Vinneas? Să mă *arhiveze*, să mă închidă într-un glob de sticlă și să mă catalogheze ca pe un interesant, dar volatil și, în final, un eșuat exemplu de artificiu.

– Niște ingrați și niște cretini cu toții! a afirmat Vinneas și, din nefericire, se pare că vor avea din nou nevoie de ajutorul tău.

Când Curatorul Ellmore a aflat că un misterios equus a apărut sub Vălul Lunar pentru a demasca în mod miraculos o șocantă ofensivă de-a Valentinilor, ea a recunoscut imediat semnătura lui Vinneas și a aranjat să fie adus de urgență cu un velo de pe culegătoarea pe care rămăsese izolat când începuse bătălia. În timp ce eu mă perpeleam în închisoare, iar Rae încă mai zăcea

într-o stare vegetativă, Vinneas era deja pus la curent cu haosul bătăliei și confruntările aprige ce cuprinseseră toată planeta, în timp ce liderii noștri încercau să afle ce trebuie să facă mai departe.

Situația era gravă. Legiunile terestre fuseseră reduse la un mic procent din ce fuseseră odată, într-adevăr, dar asta nu era nimic, în comparație cu veștile de pe Front. Rae și Snuggles nu fuseseră singurele elemente exotice pe care forța de apărare a Orașului Nouă le recuperase în timpul bătăliei. Odată cu ei, fusese adusă înapoi și Malandeera, fontana Legiunii a Douăzeci și Doua, trimisă la noi cu ordine din partea comandanților de pe Front. Foștii noștri comandanți și fostul nostru Front, de fapt. Din ce auzisem, eram arși cu toții, fără vreo șansă de scăpare. Vinneas petrecuse întreaga noapte ascultându-i pe oficialii orașelor de pe tot mapamondul cum dezbăteau aprins o serie de opțiuni care mai de care mai sumbre și mai neatrăgătoare pentru noi.

– Vor să abandoneze Pământul, ne-a spus el. Toți Principii sunt de acord. Consulatul se va întruni mâine aici, atunci vor face anunțul oficial.

Eu și Rae rămăseserăm cu gurile căscate, fără să scoatem vreun sunet; singura sursă de zgomot era sforăitul ușor al lui Lady.

– Nu putem pleca! a strigat Rae. Trebuie să putem face ceva!

– Am ascultat toate rapoartele, a zis Vinneas. Pare singura șansă de salvare a omenirii.

– Dar tu ai un plan, am spus eu, terminând ideea în locul său.

Avea acea expresie a lui, ca și cum se agățase de-o idee, ceva atât de elaborat, de enorm și de nebunesc, încât, chiar înainte s-o fi zis, am știut că voi face orice ca să-l ajut.

– Mai există o opțiune, a adăugat el, întâlnindu-mi privirea și rânjind. Mai ai cumva copia după *Arhitectura asociativă?*

47

KIZABEL

Și iată-mă, după aproape două zile și două nopți de nesomn, ținând în poală vreo șase dosare în care se află planurile mărețe și înfricoșătoare ale unei arme ce poate salva lumea, plus toate interpretările de date, teste, planuri inginerești și finețuri arhitecturale de care credeam că voi avea nevoie pentru a-mi susține cauza, adunate într-un impresionant teanc de hârtii pe care tot trebuie să-l îndrept și să-l așez ca să-l împiedic să se prăbușească pe jos și să mă facă de râs în fața Consulatului și-a unei însemnate părți din ce-a mai rămas din rândul liderilor celor Douăsprezece Principate. Curatorul Ellmore și-a terminat discursul și, în timp ce revine la locul său, Vinneas se ridică și se îndreaptă, cu acea postură a sa relaxată și încrezătoare, pentru a prezenta planul nostru în fața Consulatului.

Argumentul pe care-l expune el e simplu. Știm destul de puține despre inamic, dar de unele informații suntem foarte siguri. Știm că forța lor militară o depășește pe a noastră. Până de curând, aveam motive să credem că suntem pe poziții egale ca număr de trupe – situația pe Front stagna așa de câteva secole –, însă acum lucrurile s-au schimbat. În comparație cu Flota Valentină ce se îndreaptă acum spre Pământ, trupele care ne-au mai rămas nouă sunt aproape insignifiante. Știm, de asemenea, că Valentinii au cunoștințe mult mai vaste despre thelemitație și Tărâmuri decât noi. În ciuda tuturor eforturilor noastre de a descoperi secretul din spatele deselor lor incursiuni pe Hestia și al modului în care au fost capabili să ne evite trupele pe Front – și poate chiar Tărâmurile însele – pentru a apărea fără niciun avertisment în preajma Pământului, metodele lor au rămas învăluite în mister. E doar un exemplu, dar el scoate în evidență faptul că Valentinii ar putea avea înzestrări care să depășească orice ne-am fi imaginat noi până acum. De fapt, afirmă Vinneas, există un singur avantaj sigur despre care putem afirma sus și tare că-l avem asupra inamicului: timpul.

Dintre toate Tărâmurile pe care le-am vizitat în timpul acestor secole de explorare, Hestia, căminul nostru, se remarcă într-o privință deosebită: aici timpul se scurge mai repede decât oriunde altundeva. Nu putem ști sigur cât de specială e Hestia din acest punct de vedere. Dacă Tărâmurile sunt într-adevăr în număr

infinit, așa cum bănuim noi, atunci ar putea exista un Tărâm pe care timpul să treacă și mai repede decât pe-al nostru. Însă deocamdată n-am descoperit un astfel de loc. Într-adevăr, încă n-am descoperit un Tărâm pe care timpul să se scurgă măcar cu o zecime din viteza cu care se scurge pe Hestia. Mai mult, se pare că există o tendință în rândul vitezelor cu care călătoresc Tărâmurile prin spațiu: cu cât înaintezi mai mult în cadrul Pânzei, cu atât mai lent – în medie – se scurge timpul. Toate dovezile pe care le-avem la dispoziție par să indice faptul că niciun Tărâm ocupat în prezent de Valentini nu poate ține pasul cu timpul de pe Hestia. Iar acest avantaj, timpul, depășește orice ar avea la dispoziție Valentinii. În ceea ce privește războiul, timpul le întrece pe toate.

Având suficient timp la dispoziție, am putea recupera distanța dintre noi și inamic – să alcătuim o Legiune mai puternică, să descoperim noi lucruri despre thelemitație – și poate, într-o bună zi, să-i și depășim. Având timpul de partea noastră, susține Vinneas, nu numai că avem o șansă de a-i învinge pe Valentini, dar victoria noastră ar fi pur și simplu inevitabilă. Și, dacă le-am ceda și avantajul timpului, la fel de sigură ar deveni înfrângerea.

– Foarte elocvent, Cenzor Vinneas, spune Consulul Seppora după ce a terminat Vinneas. Ți-ai expus argumentele exemplar și mă-ndoiesc că cineva din camera asta nu ar fi de acord cu premisa de la care pleacă totul. Dar, din nefericire, în acest caz tocmai timpul nu este de partea noastră. Avem în față sosirea iminentă a unui inamic pe care n-avem cum să-l înfrângem.

– *Încă* nu putem să-l înfrângem, o contrazice Vinneas.

Simt un fior involuntar când îl aud corectând-o și aproape că mă aștept s-o văd cum se apleacă spre el și-i sfărâmă căpățâna între dinți. Dar gura subțire, ca de saurian, a Sepporei se arcuiește în forma a ceva ce seamănă c-un zâmbet.

– Explică, te rog!

– Așa cum a prezentat și fontana Malandeera în raport, începe Vinneas, când trupele noastre și-au dat seama că vor fi copleșite, au închis pasajul dintre Tărâmurile aflate de-a lungul Frontului, lăsând astfel o importantă parte a Flotei Valentine fără o cale de acces către Pământ. Valentinii vor avea de așteptat pentru ca acele pasaje să se redeschidă – poate că doar câteva zile, din perspectiva lor, dar pentru noi va însemna un răgaz de luni sau chiar ani. Dacă am putea închide și alte Tărâmuri de-a lungul drumului lor spre Pământ, am putea întârzia Flota Valentină chiar și mai mult – posibil suficient de mult încât să putem alcătui o forță de apărare mai consistentă.

Conversații șoptite au început să aibă loc prin mulțimea din spatele meu, însă Seppora pare netulburată.

– Sper că ai la dispoziție ceva mai mult decât *posibil* pentru acest Consulat, Cenzore!

– Trupe răzlețe de Valentini ar putea ajunge pe Hestia într-un interval mult mai scurt, a continuat Vinneas, însă corpul principal al Flotei Valentine va trebui să avanseze prin Tărâmuri la fel cum procedăm și noi. Dacă n-ar fi fost adevărat, deja ar fi ajuns aici. Odată ce Flota lor va pătrunde în Coridorul celor Zece Lumi, vor avea la dispoziție o singură cale de acces spre Hestia. Eu propun să trimitem toate trupele de care ne putem dispensa din ce ne-a mai rămas din Legiune spre acele Tărâmuri pentru a închide Coridorul înainte de sosirea Flotei Valentine.

Murmurul general devenise prea zgomotos pentru a mai putea fi ignorat, crescând pe măsură ce lumea înțelegea intenția lui Vinneas. Consulul Seppora a ridicat o mână pentru a cere să se facă liniște.

– Și tu consideri că o astfel de misiune ar servi unui scop util?

– Da. Dacă am reuși să închidem de tot cele patru Tărâmuri care duc mai departe dinspre Hestia, am putea întârzia Flota Valentină cu încă paisprezece ani, din perspectiva noastră, de pe Pământ. Dacă am putea închide cinci, atunci am ajunge la un total de douăzeci și patru de ani, ceea ce ne-ar pune la dispoziție douăzeci și șase de ani cu totul pentru a ne pregăti în vederea celei mai pesimiste estimări a sosirii Flotei Valentine. Având în vedere pozițiile ocupate de inamic evidențiate în raportul prezentat de fontana Malandeera, o astfel de misiune cum e cea propusă de mine ar servi la închiderea a cel puțin cinci Tărâmuri – și, odată cu ele, la câștigarea a douăzeci și șase de ani – înainte de-a întâmpina o opoziție serioasă.

Consulul Seppora îl privește cu atenție pe Vinneas, în timp ce, de cealaltă parte, membrii Consulatului șușotesc între ei.

– Și când *vom* întâmpina o altă opoziție, Cenzor Vinneas?

Aluzia ei e limpede: va fi o misiune sinucigașă? Din ceea ce înțeleg din discuțiile care încep iarăși prin încăpere, lumea consideră că întrebarea ei e complet irelevantă; sacrificarea câtorva legionari pentru a ne scuti de un război în toată regulă pare o afacere destul de bună.

– Nu trebuie neapărat ca expediția să aibă loc acum, imediat, recunoaște Vinneas, dar am putea scăpa foarte ușor de Flota Valentină ce se pregătește să vină prin simpla închidere a Coridorului. Așa cum știți cu toții, orice Tărâm, inclusiv cele aflate de-a lungul Coridorului, poate duce către un număr teoretic infinit de alte Tărâmuri. Expediția nu va avea de făcut decât să aleagă unul dintre acele pasaje pentru a se feri din calea Flotei Valentine. Flota nu va reuși s-o urmărească, fără a-și întârzia și mai mult înaintarea spre Hestia. Dacă, așa cum sperăm cu toții, Legiunea noastră proaspăt refăcută va fi capabilă să respingă atacul Valentinilor și să recapete controlul asupra Coridorului, atunci îi vom putea recupera pe membrii expediției după aceea.

Din perspectiva expediției, ar putea trece doar câțiva ani de așteptare.

Disperarea, atât de palpabilă nu cu multă vreme-n urmă, a început încet-încet să dispară, să se transforme în ceva ce seamănă a speranță. Dar nu toți par convinși. Cineva de lângă mine face semne pentru a-i atrage atenția Consulului Seppora. Când se ridică în picioare, recunosc chipul supt, cu ochi ca mărgica, al Imperatorului Feeroy.

– Consul Seppora, începe el, cer voie să mă adresez Consulatului. Îl cunosc pe Vinneas și știu că este un tânăr foarte inteligent, care are însă puțină experiență în materie de tactici de război, și cred că el a sărit pentru un detaliu extrem de important.

– Și care ar fi acel detaliu, Imperatore? întreabă Consulul.

– Flota Valentină nu este doar o amenințare îndepărtată, pe care s-o contracarăm printr-o strategie pe termen lung, o problemă pentru rezolvarea căreia să avem la dispoziție ani întregi, spune Feeroy. Primul val e deja aici, chiar acum, așteptând să ne invadeze. Atacul ăsta nu poate fi întârziat de nimeni. Peste douăzeci și opt de zile, Luna se va alinia și va redeschide Vălul Lunar, iar Romeo va avea cale liberă spre Pământ. Spune-mi, se întoarce el spre Vinneas, cum plănuiești să rezolvi această situație?

– Pentru ca expediția noastră să aibă succes, va trebui mai întâi să înfrângem avangarda trimisă de Valentini, răspunde Vinneas, comportându-se ca un om care bifează niște subiecte pe o listă de discuții. Cu un plan bine pus la punct și cu o pregătire temeinică, cred că putem repurta o victorie decisivă împotriva trupelor inamice staționate în Dis.

– O victorie decisivă? repetă Feeroy chicotind incredul. Și, mai exact, cum îți imaginezi tu că un astfel de lucru ar fi posibil, Cenzore? Legiunea e răsfirată și aproape distrusă, iar forțele noastre de apărare și infrastructura sunt la pământ. Trei orașe au fost distruse și vor trece ani mulți până când cele care au mai rămas se vor reface complet. Pe tot cuprinsul planetei încă se mai dau lupte grele. Din câte-am auzit, încă mai există o sursă scăpată de sub control – activată probabil accidental în timpul bătăliei – care trebuie să fie capturată și menținută sub control și care ar putea cauza pagube însemnate. Multe dintre fortărețele tetra și navele noastre de luptă au fost avariate sau distruse, ceea ce face aproape imposibilă o tentativă de-a apăra cu succes Vălul Lunar, fără să mai pomenesc de organizarea unei expediții ulterioare spre Coridor. Și, chiar dacă am fi în stare de un asemenea efort, cum am putea trimite o cantitate suficient de mare de trupe care să poată evita ce-a mai rămas din avangarda trimisă de Valentini? Majoritatea transportoarelor noastre de mare capacitate se aflau pe Front. Mă-ndoiesc că cele rămase pe Pământ ne ajung pentru transportarea a jumătate din numărul de soldați necesari, și nu

mai spun de hrană și de resursele necesare ca ei să poată rezista câțiva ani până să fie salvați.

Vinneas așteptase exact acest argument și-mi spusese să fiu pregătită atunci când îl voi auzi, căci însemna că-mi va veni rândul să vorbesc în fața Consulatului.

– Orașele noastre pot furniza toate resursele de care avem nevoie, intervine Vinneas.

– Orașele noastre? se strâmbă Feeroy. Cum ne vor ajuta orașele să apărăm Vălul Lunar și cum ne vor fi ele de folos în alte Tărâmuri? Nu-i ca și cum am putea să le luăm cu noi.

În sfârșit, Vinneas își permite un surâs. Se întoarce spre Consulul Seppora:

– Dacă-mi permiteți, doamnă Consul, aș vrea să v-o prezint pe colega mea, Ofițer Aspirant Kizabel, care vă va explica logistica din spatele propunerii noastre.

E rândul meu. Cobor pentru a mă răsuci cu fața spre Consulat, simțind că plutesc undeva, departe. Încă o dată, am senzația că voi fi devorată de vie, doar că acum imaginile sunt mult mai reale și mai grețoase, pline de detalii cu animale-ce-se-sfâșie-între-ele-în-sălbăticie.

Imperatorul Feeroy este atât de deranjat de prezența mea, încât uită să mai fie politicos timp de câteva clipe.

– Ofițer *Aspirant?* Ai adus o școlăriță să țină predici Consulatului în materie de strategii de luptă?

– Kizabel este mai mult decât calificată să vorbească despre chestiunea în cauză, îi răspunde Vinneas pe un ton rece. Este un fabricant și un artificier cu realizări excepționale, care-și aduce în mod regulat contribuția la succesele Școlii de Filosofie a Orașului Nouă și la reparațiile din cadrul Fabricii Orașului Nouă. Pot prezenta în continuare detalii ale muncii sale, dar sunt sigur că vă veți convinge singuri de competența sa dacă-i veți da ocazia să vorbească.

– E o elevă, Cenzore, insistă Feeroy.

– La fel eram și eu până în urmă cu două luni, și tu, Imperatore, acum ceva vreme. De fapt, aș îndrăzni să afirm că fiecare membru al acestui Consulat a avut o anumită legătură cu Academiile noastre la un moment dat.

– Mă simt îndreptățit să cred că Cenzorul Vinneas și-a câștigat beneficiul îndoielii, intervine Principele Azemon din partea Sepporei.

Referința voalată la avertismentele lui Vinneas cu privire la iminentul atac lansat de Valentini reprezintă o înțepătură directă la adresa lui Feeroy.

– În acest moment, trebuie să fim pregătiți să apreciem meritul oricărei idei bune, indiferent de sursa ei, se arată de acord

Seppora și își întoarce privirea mijită, strălucitoare, spre mine. Te rog, începe!

– Da, minunat! spun eu, scotocind prin dosare după planurile de care am nevoie. Ei bine – bâlbâi câteva silabe neinteligibile, apoi tușesc în pumn –, așa cum spunea și Cenzorul Vinneas, cu excepția fontanilor, orașele noastre sunt cele mai bune arme de care dispune planeta. Ele se aseamănă mult cu forturile blindate pe care le-am ridicat de-a lungul Frontului: se autosusțin și au la dispoziție tot ce le trebuie pentru a întreprinde noi operațiuni. Pot construi fortificații spiralate – care lansează trupe și platforme de asalt mult mai eficient decât fortărețele tetra – și artilerie grea mult mai puternică decât navele noastre de luptă. Mă refer la tunuri de 160 sau chiar 208 soli. Toate astea necesită un mare volum de schele de susținere, fără a mai menționa munca uriașă necesară transportării acestora pe câmpul de luptă. De aceea orașele noastre sunt dispuse așa, împrăștiate pentru a apăra în mod eficient planeta. Dar cum ar fi dacă am avea posibilitatea de a construi un oraș care se mișcă?

Cu grijă, îmi împrăștii planurile pe podea și fac un pas în spate. Scot din buzunar un cantivel [41] ce conține un artificiu pentru proiecții. Mișc degetul rapid, făcând să răsară în aerul de deasupra capului meu holograma luminoasă a complicatelor mele planuri, modificate și actualizate, oferind Consulatului și tuturor celor care se află în încăpere o imagine clară, perfectă.

– Acesta este OEMI-1, încep eu, perfect conștientă de atenția excesivă concentrată în această clipă asupra mea. După cum puteți vedea, este dotat cu toate însușirile unui oraș absolut funcțional, inclusiv susținerea zonelor vii sau de lucru, resurse sustenabile de apă și mâncare și posibilitatea de-a lansa operațiuni militare de orice fel. Diferă de alte orașe alimentate cu ajutorul thelemitației într-un mod absolut esențial: mobilitatea. Prin oferirea unei forțe defensive și ofensive militare a unui oraș mobil fortificat, OEMI-1 ar reprezenta baza ideală de operațiuni pentru o trupă expediționară. Chiar și luând în considerare pierderile suferite de Legiune până acum, ar putea fi complet populat și ar lăsa și în urmă o amplă forță de apărare pentru a nu rămâne Pământul complet neprotejat.

În timp ce trec la descrierea designului și a funcțiilor de bază ale OEMI-ului, asigurându-mă că insist suficient de mult asupra teoriei care face toată această minunată născocire posibilă [42], schițele mele se înmulțesc și se transformă, înfățișând orașul din mai multe unghiuri și niveluri de detalii, înfățișând totul, de la conturul străzilor și până la țevăria interioară sau evoluția probabilă a vremii. Ce expunem noi acum în fața întregului corp de baștani al Forțelor de Apărare Încorporate ale Pământului e – nici mai mult, nici mai puțin – un oraș zburător complet autonom. Ori, așa cum s-a exprimat Rae în felul ei caracteristic,

plin de entuziasm, „o Laputa [43] reînviată, o minunăție al dracului de frumoasă!“.

Impresia generală este în același timp dezarmant de simplă și minunat de complexă, o imagine completă – și, sper eu, credibilă – a unui oraș capabil să supraviețuiască oricărei urgii venite dinspre Valentini ori dinspre Tărâmuri. Am început cu EASSaC-2, acea genial de nepractică și fantezistă aiureală născocită din planul *Arhitecturii asociative*, compilând munca pe care deja o depusesem în vederea construirii de habitate locuibile în condiții nu neapărat ideale pentru o comunitate ce respiră aer normal și e obișnuită să locuiască pe un teren stabil, și pe care am aplicat-o, prin niște acrobații mentale extenuante, diferitelor scenarii care mai de care mai înfiorătoare pe care le-am fi putut întâlni dincolo de Vălul Lunar, aici incluzând vidul din spațiul cosmic, atmosfere corozive și toxice, niveluri de radiații mortale, forțe gravitaționale ucigătoare, temperaturi depășind 1,9 x 10^7 K sau apropiate de zero absolut și roiuri de insecte extraterestre purtătoare de microorganisme extraterestre devoratoare de carne umană. Proiectarea întregului ansamblu în aer a fost destul de simplă comparativ cu construirea unui miniecosistem capabil nu numai să susțină populația unui oraș important, ci și să reziste unei călătorii la o viteză cosmică. Aceleași inovații care sunt folosite pentru Gravitația Personală pot fi folosite, cu câteva modificări și cu un pic de ajutor din partea aplicațiilor sistemelor dinamice masive specifice arhitecturii asociative, pentru lansarea unui oraș în văzduh.

Dar era evident că ceea ce atrăsese cu adevărat atenția asistenței nu erau ecuațiile folosite pentru crearea unei lumini solare șocant de autentice sau a modelelor thelemice pentru stabilizatorii circadieni. Ce le-a atras lor atenția a fost priveliștea spectaculoasă (chiar dacă totul era încă în faza de proiect) din înaltul turnurilor OEMI-ului, câmpurile impecabil desenate și cascadele scânteietoare suspendate în mijlocul spațiului. Le-am oferit acestor oameni cea mai bună alternativă pentru soluționarea situației actuale și, în câteva clipe, vor avea parte și ei de aceeași experiență. Aici mă văd nevoită să cedez unui impuls neprofesional de egoist și să recunosc deschis că acele modele de înaltă rezoluție sunt în întregime creația mea. Talentele lui Vinneas țin mai degrabă de teorie, nu de elaborarea unor proiecții de înaltă calitate sau a unor modele inginerești ce te lasă cu gura căscată. Ai putea înrăma această prezentare și-ai putea-o atârna într-o expoziție, iar, dacă ai face-o, semnătura stilizată mâzgălită în partea de jos ar spune: *Cu stimă, a dumneavoastră Kizabel.* Și, de asemenea, *Să mă pupați undeva, stimați membri ai consiliului de evaluare academică.*

Însă nu toată lumea se-arată la fel de impresionată de mine cum sunt eu însămi. Stimabilul Imperator Feeroy abia așteaptă

să-mi termin prezentarea pentru a se putea ridica și-a rosti ceva condescendent.

– E clar, ați depus un efort enorm pentru elaborarea unei astfel de invenții, și vă asigur că este extrem de impresionant ce-ați realizat voi, spune el, părând mai mult iritat decât impresionat. Dar probabil c-ați uitat că nu avem la dispoziție decât douăzeci și opt de zile până ce Romeo va căpăta cale liberă să-și continue invazia. Cam cât timp estimați că ar fi necesar pentru lansarea acestui… cum i-ați zis?

Stă scris chiar acolo, în partea de jos a diagramei principale, însă n-o zic cu voce tare.

– OEMI-1 [44], spun eu. Orașul Expediționar Mobilizat Ingenic. Unu.

Acum mă privește toată lumea, nerăbdătoare să afle cum va fi rezolvată această nouă ciorovăială. Soarta Pământului ar putea depinde de cât de mult știu eu sau nu despre ce vorbesc. Numai Vinneas surâde, părând că se bucură pe deplin de acest spectacol. Probabil că așa reușește el să rămână atât de calm tot timpul – plănuind totul. Nici măcar oamenii precum Imperatorul Feeroy nu mai par la fel de înspăimântători atunci când știi deja ce au de gând să zică.

– Da, desigur, chicotește Feeroy neplăcut. Cât timp credeți că ar dura ca OEMI să devină gata de luptă?

– Douăzeci și trei de zile, răspund eu fără ezitare.

Rânjetul lui Feeroy pălește cu totul, și pentru o fracțiune de secundă văd că nu eu sunt cea pe care n-o suportă. De mine nu-i pasă nici măcar un pic – cu excepția faptului că, din punctul lui de vedere, irosesc timpul care-ar putea fi mult mai bine folosit pentru asigurarea supraviețuirii rasei umane.

– Probabil că te înșeli, intervine el, uluit.

Face un gest spre proiecția virtuală a lui OEMI-1, apoi continuă:

– Ar fi necesari ani întregi doar pentru construirea acelei linii de artilerie. Cum te aștepți să ridici un oraș întreg în doar douăzeci și trei de zile?

– Nu mă aștept. Douăzeci și trei de zile ar fi necesare pentru asamblarea arhitecturii thelemice subterane și inițializarea sistemelor necesare ca OEMI-ul să devină aeropurtabil, locuibil și capabil de luptă odată ce structura fizică de bază ar fi încheiată.

Atunci el râde exasperat.

– Și la ce ne folosește să știm că putem face un oraș să zboare, dacă n-avem timp să construim unul?

– Nu-i nevoie să construim unul, îi răspund. Acea partea a lui OEMI-1 e deja terminată. Stați cu toții în ea.

48

TORRO

Nu că mi-aș fi imaginat că ridicarea unui oraș plutitor ar fi o treabă *ușoară*. Nici măcar construirea lui, sincer, din moment ce folosim bunul și bătrânul Oraș Nouă, dar, nici cu tot ce ne-ar trebui la locul lui, nimeni nu s-a așteptat ca ridicarea lui în aer să fie o treabă simplă. La Tabăra Exterioară te învață câte ceva despre thelemitație, de pildă modul în care uneori se comportă ca un tip de mașinărie, doar că nu-i vezi pinioanele și manetele, motorul și așa mai departe, pentru că sunt dintr-o energie invizibilă. Așa că știam că va fi nevoie de ceva mai mult decât să dăm din mâini și gata, totul se va așeza cuminte la locul lui. Mai întâi a trebuit să punem toate acele mici piese în mișcare – Pripii le numesc „artificii“ – care alcătuiesc această mașinărie invizibilă ce trebuie să mențină întreaga insulă în aer. E posibil să-mi fi imaginat niște cristale pâlpâitoare sau ceva de genul ăsta. Dar sigur nu m-am gândit la așa ceva.

Vreo săptămână am construit case în mijlocul pustietății. Nu glumesc. Adică, na, presupun că nu-i chiar pustietate. Ne aflăm în valea din jurul Orașului Nouă, de fapt nu departe de vechea noastră Tabără Exterioară, dar te simți ca și cum ai fi pe teritoriul sălbaticilor, cu toate câmpiile și codrii lipsiți de drumuri sau de garduri și fabrici. Doar genul de loc unde-ai putea fi pândit de sălbatici care să te jupoaie de viu sau să-ți mănânce ochii ori mai știu eu ce. Toate astea mă neliniștesc teribil, chiar dacă tot ce trebuie să fac e să găsesc un deal sau să mă cațăr într-un copac și voi vedea Orașul Nouă. Cel puțin nu sunt singur aici. Cu noi se află încă trei escadroane și, firește, locul nu pare complet lipsit de viață, căci tot construim la case, deși chestia asta pare că face ca totul să arate și mai sinistru, pentru că nimeni nu va locui în ele.

Motivul pentru care știu că aceste case nu sunt menite cuiva anume, adică nimeni nu va locui vreodată în ele, este că, de îndată ce le terminăm de construit, le dăm foc. Adică, spuneți și voi, ne-am petrecut zile întregi ridicând aceste căsuțe confortabile, aliniindu-le frumos una lângă alta, umplându-le cu mâncare și toate cele, apoi însă Imunii au venit acolo și s-au convins că totul e pus la punct, după care le-am dat pur și simplu foc. Și ăsta nici măcar nu-i cel mai bizar lucru pe care l-am făcut. Nici pe departe.

Ne aflam acolo de vreo două săptămâni, construind ăsta, bunul și bătrânul OEMI-1. Totul a pornit de la atac, normal. Pe timpul atacului am rămas jos, în adăposturile Taberei Exterioare, și chiar dacă nimeni nu ne-a pus la curent cu ce se întâmpla deasupra, știam că ceva nu e-n regulă. Nu era prima oară când coboram în adăposturi sau ceva de genul ăsta, dar niciodată nu ne spuseseră să rămânem acolo mai mult de câteva ore, iar acum deja trecuse o zi întreagă. Însă apoi starea de alertă a încetat și totul a revenit la normal, aceleași misiuni și antrenamente și cursuri despre cum să-ți oprești o sângerare de moarte din pricina unui membru retezat și-așa mai departe, până când, două zile mai târziu, Optio Sorril a strigat că toată tabăra trebuie să se strângă laolaltă, la fel cum am procedat în prima zi, când ne-a povestit despre război și despre Tărâmuri, despre Valentini și toate celelalte. Credeam că situația noastră era destul de gravă. Însă era cu mult mai gravă decât îmi închipuiam.

Ceea ce ne-a spus bătrâna Sorril a fost că, în principiu, pierduserăm războiul. Firește, n-o spusese chiar așa, dar era destul de clar ce se întâmplă. În timp ce noi, recruții, eram conduși în adăposturi, în toată lumea se dădea o bătălie monstruoasă. Nu doar un atac aerian pe care Legiunea putea să-l respingă într-un răstimp de câteva ore. De data asta Romeo trimisese o armată întreagă – cea mai numeroasă pe care o întâlnise Pământul vreodată –, iar motivul pentru care această hoardă masivă reușise să ne ia ca din oală fusese că deja toți cei de pe Front fuseseră nimiciți până la ultimul.

Ceea ce totuși agrava și lucrurile, cel puțin pentru mine, era că toată această situație, cu Frontul copleșit și-așa mai departe, se petrecuse cu câteva luni în urmă, înainte ca noi, cei de-aici, să fi fost măcar recrutați. Valentinilor le luase atât de mult să ajungă aici doar din cauză că pe Tărâmuri timpul se mișcă mult mai lent. Deci nimic din ceea ce se întâmplase, extragerea și aducerea noastră forțată aici și vomatul în cască și tot așa, nimic nu contase. În tot acest timp, aș fi putut sta bine mersi în Țărmul de Granit împreună cu Camareen și n-ar fi fost nicio diferență.

Toți erau destul de șucăriți, era limpede. Amărâtul de Mersh chiar plângea, iar dacă te uitai la ceilalți, îți dădeai seama că nu era singurul. Eu voiam doar să lovesc ceva, însă n-am făcut-o. Nimeni nu se mișca și nu scotea niciun sunet – doar dacă nu începuseși deja să te smiorcăi și nu te mai puteai abține –, căci Sorril ne vorbea. Cei de la conducere născociseră un plan care să ne salveze din această situație fără ieșire, iar noi trebuia să-i ajutăm. Vom construi o fortăreață, un fel de insulă zburătoare, pe care s-o trimitem pe Tărâmuri ca să-i întârzie pe Valentini. Dacă va funcționa, toți cei de pe Pământ vor avea la dispoziție vreo treizeci de ani pentru a se pregăti să întâmpine cum se cuvine marea oaste a lui Romeo, cea pe care Sorril o numește „Flota

Valentină“. Suficient de mult pentru a avea măcar o șansă de a-l respinge pe Romeo. Și totuși, dacă planul va funcționa, avem la dispoziție douăzeci și cinci de zile pentru a construi o fortăreață zburătoare complet echipată.

Inițial, ni se spusese că vom mai petrece încă două luni sau cam așa ceva în Tabăra Exterioară înainte de-a ne alătura oficial Legiunii, dar acum nu mai avem timp pentru așa ceva. Din acest moment, ne spune bătrâna Sorril, facem cu toții parte din Legiunea a Noua, Cohorta a Treia, Centuria a Douăsprezecea. Dacă am fi reușit să terminăm cu toții perioada de antrenament, am fi fost trimiși în diferite sectoare ale Legiunii, dar, având în vedere condițiile actuale, se decisese să alcătuim noi înșine o centurie.

Sorril a trebuit să aleagă câțiva inși pentru a fi comandanți de escadroane, iar bunul și bătrânul Mersh a fost în fruntea listei, mulțumită felului în care s-a descurcat escadronul său la exercițiile de luptă. Băiatul ăsta s-a transformat din recrut în Decurion în mai puțin de două secunde. Ba cred că s-a simțit destul de dezamăgit că totul s-a petrecut atât de repede. Fusese destul de nerăbdător să participe la ceremonia organizată atunci când în sfârșit urma să absolve cursurile și să ajungă în Legiune. Dar acum a trebuit să-și aleagă propriul escadron, și primul lucru pe care l-a făcut a fost să ne ia pe mine, pe Hexi și pe Spammers, ca să putem rămâne împreună.

Ne-am pus imediat pe treabă. Optio Sorril adusese cu ea doi tipi din Legiune ce poartă titlul de Imuni, în principiu legionari la fel ca noi, dar special antrenați pentru a construi chestii complicate cum sunt insule zburătoare. Imunii se aflau aici pentru a supraveghea munca la fortăreață, pe care ei o numesc OEMI–1. I-au chemat la ei pe Decurionii fiecărui escadron și ne-au spus tuturor celorlalți să ne îmbrăcăm costumele D–87 și să ne întoarcem la posturi, luându-ne cu noi trencherele din dotare.

Trencherele, cunoscute și ca unelte de săpat tranșee U-55, se aseamănă foarte mult cu lazelele, doar că le poți folosi pentru a construi ceva, nu pentru a-l arunca în aer. Dacă ai la dispoziție materialele potrivite și știi ce trebuie să faci, îți poți construi propriul adăpost aproape oriunde, inclusiv în spațiul cosmic. Ba poți face și obiectele să plutească, în special stânci, bușteni și așa mai departe, dacă n-ai la îndemână un loc mai potrivit pe care să construiești. Mi-am închipuit că vom face ceva de genul ăsta, cum ar fi să construim blocuri plutitoare pentru a ridica această fortăreață în aer, însă eram cu mult pe alături.

După ce ne-am echipat corespunzător, Mersh ne-a zis că trebuie să mergem la Piața de Sud. Mai fuseserăm cu toții acolo de vreo două ori după ce terminaserăm primele patru săptămâni de antrenament și începuseră să ne lase să ne recreăm cum vrem noi. Piața de Sud e unul dintre puținele locuri din Orașul Nouă

unde oamenii se duc pur și simplu pentru a se relaxa. Totuși, când am ajuns acolo locul era pustiu, cu excepția altor oameni îmbrăcați cu aceleași costume D–87 ca și noi. Însărcinarea noastră, ne-a zis Mersh, era să trasăm linii. Eram nevoiți să ne setăm trencherele să traseze dungi de culori diferite, contrastante, de-a lungul întregii Piețe de Sud. Nu peste tot, desigur. Fiecare escadron avea de acoperit o suprafață de douăzeci de metri pătrați, iar noi trebuia să trasăm liniile după modelul unei diagrame specifice. Nu era chiar ușor, căci nu știai sigur dacă faci sau nu desenul așa cum trebuie, iar dacă Imunii hotărau că linia ta nu era absolut perfectă, trebuia s-o iei de la început. Spammers a priceput destul de repede ce are de făcut, însă noi, ceilalți, făceam o mulțime de greșeli în continuare. De îndată ce terminam de trasat un pătrat de douăzeci de metri pătrați, Imunii veneau și începeau să deseneze și alte chestii, mai ales simboluri cu aspecte bizare și mici figurine, asemănătoare cu oamenii și cu animalele și alte alea. Între timp, noi trebuia să ne ocupăm de un alt pătrat de douăzeci de metri din Piață și trebuia s-o ținem tot așa, cu *desenatul*.

Evident, totul are de-a face cu thelemitația, însă nimeni nu și-a dat seama ce și cum. Auzisem că alte escadroane au coborât în adăposturile orașului pentru a dezasambla tot ce-i acolo, scoțând afară paturile și proviziile până ce n-a mai rămas decât un loc gol, după care, când au terminat tot, Imunii le-au zis să se taie la degetul mare și să lase câte o amprentă însângerată pe perete. Serios. Nouă Imunii nu ne-au zis niciodată de ce trebuie să facem toate aceste chestii ori, dacă ne-au zis, s-au exprimat într-un mod cu totul și cu totul nepotrivit, ca de pildă „aici trebuie să fie ridicat un nod ocularoclastic“ sau „trebuie să redirecționăm fluxul cefaloparizic prin această zonă“. Începuse să circule un soi de glumă în rândul unor escadroane. Ori de câte ori mergeau să se pișe, spuneau ceva de genul: „Trebuie să scutur fluierașul.“

Ne-a luat două zile să terminăm toată Piața, și imediat după ce-am terminat, ne-au trimis pe un enorm câmp plin cu flori din afara orașului și ne-au zis să începem să îngropăm mici statuete reprezentând animale. Adică aveam cu noi cutii peste cutii umplute cu figurine ce reprezentau vaci și porci și-așa mai departe și o hartă a câmpului pe care erau marcate locurile în care ni se spusese să săpăm și să îngropăm cât mai adânc fiecare statuetă. Parcă am fi asamblat ceva în fabrică, așa era de precis totul, doar că, în loc să folosim un șurub de 1,25 cm sau ceva de genul ăsta, aveam de-a face cu statueta unei găini. După aceea am mers la un lac, iar acolo ne-au dat câte o ceașcă plină c-un fel de lichid – ulei dacă erai fată sau apă dacă erai băiat –, apoi a trebuit să dăm roată acelui lac de exact șaptezeci și nouă de ori. Exact așa. Au urmat aprinderea unor lumânări și punerea acestora

pe crengile unor copaci. În fiecare zi trebuia să facem câte o chestie nebunească de genul ăsta.

Odată ne-au scos pe un enorm teren înverzit și ne-au învățat un joc numit fotbal. Se aseamănă un pic cu jocul de-a lovitul, cel pe care-l jucam în bătrâna C–225, doar că aici nu ți se permite să lovești cu pumnul sau să-i scoți ochii adversarului. Ne-am jucat toată ziua, și chiar a fost destul de distractiv, cel puțin până la sfârșitul zilei. Când obosiserăm cu toții de cădeam din picioare, Imunii ne-au pus să mai jucăm o ultimă repriză, doar că de data asta ne-au spus exact ce avem de făcut fiecare, cum ar fi cine ar trebui să câștige și la ce scor și tot așa. Spammers aproape c-a stricat totul atunci când a înscris când nu trebuia. S-a dovedit că se pricepe destul de bine la fotbal și cred că nu i-a convenit c-a trebuit să trântească meciul, chiar dacă totul era pentru salvarea speciei umane. Sau poate că la mijloc era faptul că Mersh se afla în echipa care trebuia să câștige meciul și din cauza asta era așa de cătrănit. În orice caz, Imunii ne-au pus s-o luăm de la capăt, și cred că atunci am reușit s-o nimerim cum trebuie, căci acum iată-ne aici, incendiind case.

De fapt trencherele au făcut ca întreaga muncă să devină extrem de ușoară, cel puțin teoretic. Arată ca niște linguri uriașe, la trencherele astea mă refer, și în afară de faptul că pot trasa linii foarte drepte, pot mișca și remodela cam orice obiect îți poți imagina. De exemplu, ai de-a face cu un bloc de piatră și vrei să-l faci să arate cu totul altfel, ca un con sau ca o minge ori ca un camion și-așa mai departe, și trencherul tău face totul în doar un minut, chiar mai puțin dacă știi cu adevărat ce trebuie să faci. Așa că ridicarea unei case nu e chiar atât de dificilă cum era la Țărmul de Granit, unde trebuia să sapi fundația, apoi să potrivești pereții între ei și să ridici acoperișul și așa mai departe. Aici trebuie doar să-ți fluturi trencherul, ca și cum ai împrăștia ceva cu el, iar pereții practic se clădesc singuri. Imunii ne-au pus la dispoziție toate materialele. Noi a trebuit doar să le prelucrăm și să le așezăm, conform planurilor. Folosim lemnul, pentru ca aceste case să poată arde. Trencherele noastre pot aprinde până și focuri. Sunt niște unelte extrem de utile. Le poți folosi și-n luptă, dacă se-ntâmplă să-ți pierzi lazelul. Cu mâna nu ai de făcut decât chestiile care cer finețe.

– De ce crezi că ne-au pus să facem paturile? îl întreb pe Spammers în timp ce facem exact asta.

Fiecare căsuță e un pic diferită de celelalte, însă întotdeauna avem câteva dormitoare și paturi pe care trebuie să le pregătim.

– N-am idee, răspunde Spammers. E-un lucru bun că suntem antrenați pentru o astfel de muncă sofisticată și extrem de solicitantă, totuși.

Toți cei din Tabăra Exterioară avem o mare experiență în făcutul patului. În prima noastră zi acolo, ne-au învățat un mod

foarte specific de-a face patul, iar după aceea s-au arătat deosebit de cusurgii în această privință. Mă-ndoiesc că ne-am pregătit pentru o astfel de muncă, dar sigur nu ne-a durut.

– Adică, mă întreb eu, care-i *rostul?* îi spun lui Spammers. Dacă tot au de gând să ardă totul din temelii, de ce să mai facem paturile?

Spammers își dă ochii peste cap când m-aude.

– Măi băiete, chestia pe care trebuie tu s-o pricepi în legătură cu căcatul ăsta de thelemitație este că nu-i nimic de înțeles. E doar pentru țicniți.

Sunt de acord, oarecum. Dacă thelemitația are legătură cu construirea de mașinării invizibile, atunci asta e cea mai năstrușnică mașinărie a tuturor timpurilor. Majoritatea mașinăriilor măcar pot fi văzute cu ochiul liber și cam poți aproxima care ar fi rolul lor. E ca și cum ai avea o mașinărie care înghite cutii de tablă și pești și-ți face pește la conservă. Dar, dacă incendiatul de case și îngropatul de statuete reprezentând porci au vreo legătură cu o insulă zburătoare, atunci eu, unul, nu-mi dau seama care ar fi ea.

– Cel puțin dăm o mână de ajutor, nu? spun eu.

– Ești sigur, băiete? întreabă Spammers, făcând gestul acela al lui specific, cu ridicarea unei sprâncene, vrând să pară sceptic.

Entuziasmul său legat de Legiune nu se împacă prea grozav cu munca la OEMI, mai ales de când cu cazul acela al lui de TCMI. De multe ori a trebuit să intrăm și să ieșim din umbră, iar asta n-a mers chiar bine pentru unii oameni. Acum câteva zile, chiar înainte de deșteptare, Spammers stătea întins pe pat și, dintr-odată, din el au început să se împrăștie muște mari, de un verde strălucitor. Ieșeau practic din pielea lui ca bulbucii dintr-o oală cu apă fierbinte, și cât ai zice pește am fost învăluiți într-un nor de muște bâzâitoare. N-a fost nevoie decât să plece și să ia o pastilă, dar atmosfera a fost destul de încordată între noi după aceea și de atunci a devenit foarte morocănos. Totuși, nu cred că așa e cazul să te comporți atunci când din pielea ta încep să iasă muște.

Și nu e singurul căruia îi sare țandăra din orice. Toți ne comportăm la fel. Ne dau de mâncare la fel ca înainte, însă ne putem considera norocoși dacă apucăm să dormim patru ore pe noapte. Dacă pari prea obosit, îți dau să bei ceva numit raspalji. E probabil cel mai oribil lucru pe care-ai fost nevoit să-l înghiți vreodată, dar te face să te simți ca și cum ai putea ridica un munte cu mâinile goale și l-ai putea sfărâma între dinți. Nu ți se permite să bei mai mult de-o doză la două zile totuși, așa că toți părem la limita extenuării mai tot timpul.

– Gândește-te și tu, continuă Spammers. Să zicem că suntem terminați *de-adevăratelea*. Bătrânul Romeo vine încoace și n-avem cum să-l oprim. Crezi că Pripii ăștia ne-ar *spune ceva?* Nici vorbă. Toată lumea s-ar panica. Dar, dacă ne-ar pune să facem tot

soiul de lucruri inutile, să ne obosească și să ne distragă atenția, ei, atunci poate c-ar reuși să-i evacueze pe toți cei importanți înainte ca Romeo să ajungă aici. Pentru că n-au suficiente mașinării zburătoare pentru a lua pe toată lumea, în special pe rahații cu ochi ca noi.

– Dar, dacă așa stă treaba, de ce să ne mai spună că Romeo vine încoace? îl întreb. De ce să nu pretindă că totul e bine-mersi și să se furișeze când nu-i privește nimeni?

– Prea târziu pentru asta, răspunde Spammers, totuși, nu pare prea îngrijorat. Toată lumea i-a văzut deja venind și bătându-ne de ne-a sunat apa-n cap. Dacă Pripii încearcă să scape acum, lumea își va da seama că se pune ceva la cale.

Nu e complet neplauzibil, asta trebuie s-o recunosc. Dar chiar cred că întreaga afacere cu OEMI-ul e pe bune, oricât de nebunească ar părea ea. Or părea Pripii o gașcă de grăsani mincinoși, dar, dacă ar încerca să ne tragă pe sfoară, știu că Naomi mi-ar spune, așa cum mi-a spus și despre Țărmul de Granit.

Nu trecuse mult de la atac, iar eu eram într-o dispoziție destul de neagră. Munca încă nu devenise atât de epuizantă. Eram pur și simplu îngrijorat. Mă gândeam cum ne-am aranjat noi s-ajungem în Legiune și cum probabil c-am făcut loc pentru un nou lot de recruți proaspeți, ceea ce însemna probabil că vor exista extrageri suplimentare ori cum le-o fi numind Ghalo acolo în colonii. Și așa am ajuns cu gândul la Camareen și la cât de în siguranță o fi ea acum, și mi-am adus aminte că o mulțime de orașe fuseseră distruse, adică pur și simplu șterse de pe fața Pământului, iar asta însemna, probabil, că și unele colonii dispăruseră cu totul. Chiar nu aveam pe cine să întreb, însă l-am auzit pe unul dintre Imuni vorbind și zicea că unele colonii chiar *fuseseră* distruse. N-a putut preciza care anume, ci doar că erau foarte multe, însă nu știa sigur dacă printre ele se aflase și Colonia 225. La sfârșitul zilei, când ne-au trimis la noile noastre barăci, aproape c-o luasem cu totul razna. Apoi am auzit pe cineva pronunțându-mi numele foarte încet, în spatele meu. M-am întors, și iat-o pe micuța Naomi.

– Casa ta a rămas întreagă.

A venit la mine și mi-a zis-o direct, de parcă știa deja la ce mă gândesc.

– Colonia 225 a supraviețuit bătăliei.

I-am zis:

– Cum de-ai știut că…?

Voiam, de fapt, să-i spun:

– Cum de-ai știut că-mi făceam griji? Însă nici măcar n-am reușit să termin fraza, căci eram prea surprins.

– Nu poți sta liniștit când știi că cei la care ții sunt în pericol, a răspuns ea. Mi-am dat seama care e modul tău de-a gândi și știu ce-i în mintea ta acum.

– Îți mulțumesc, atunci! i-am zis și eu.

– Ai fi făcut la fel dacă-ți stătea în putere. Te rog, transmite-le și celorlalți băieți ai tăi, cu salutări din partea mea.

Era ciudat s-o aud pe ea spunând „băieți", din moment ce nu era felul ei normal de-a vorbi. M-a făcut să mă gândesc la noaptea aceea din Țărâmul de Granit, când am strâns și noi ce-am putut pentru a le duce ei și celorlalți mâncare. Cred că și acum era același lucru. Voiam să-i mulțumesc încă o dată, însă deja dispăruse, uite-așa.

– Ei, dacă ar încerca într-adevăr să ne distragă atenția, îi spun lui Spammers, nu crezi că sarcinile astea false pe care ni le-au dat ar trebui să aibă ceva mai mult *sens*? Și, hei, bagă ca lumea cearșafurile alea, băiete. Ce-ai făcut tu cu colțurile e dovadă de neglijență!

Aproape am terminat, când o auzim pe Hexi țipând de pe hol.

– Ce *faceți* voi doi acolo?

O secundă mai târziu e-n ușă, părând cu adevărat enervată.

– Vă grăbiți și voi puțin? Am rămas mult în urma Escadronului Doi. Lui Mersh cred că-i va exploda o arteră sau mai știu eu ce.

– Vrei să spui *Decurionului Mezzivish?* o corectează Spammers.

Dintre noi toți, lui Spammers îi e cel mai greu să accepte că Mersh a devenit Decurion. Să-l asculte pe Mersh dându-i ordine îl deranjează pe Spammers chiar mai mult decât faza cu mușchii alea verzi. Știu ce e-n capul lui. Mersh e un Decurion destul de bun, doar că-ți dai seama că-i place cam mult s-o facă pe șeful.

– Exact asta vreau să spun, zice Hexi, politicoasă din cap până-n picioare și toate cele. Acuma, îndreptați colțurile alea odată și hai să ardem toată șandramaua.

Mersh ne așteaptă jos, alături de restul escadronului. Când Hexi îi zice c-am terminat, tot ce obține din partea lui e:

– Va trebui ca la următoarea căsuță să ne mișcăm mai repede. Vreau să mai terminăm încă patru până la sfârșitul zilei. Nu vă mai țineți de prostii, da? Miles Spammachen! Ce faci acolo?

În secunda în care Mersh a dat ordinul să nu ne mai ținem de prostii, Spammers a început să facă exact acest lucru. Pe masa din bucătăria căsuței se află un castron cu fructe, iar Spammers s-a întins după un măr ce stătea chiar în vârf. Evident că n-avea de gând să-l ia, după modul în care se strâmba și făcea fețe-fețe, însă Mersh tot a vrut să urle la el.

– Mărul ăla părea că nu stă cum trebuie, domnule, spune Spammers pe un ton absolut normal. Voiam doar să-l așez la locul lui.

– Lasă-l în seama Imunilor! se răstește Mersh. Tu ai ordinele tale. Hai, la treabă!

Spammers îl salută foarte țeapăn:

– Da, *domnule!*

Sunt sigur că face un pic de bășcălie de Mersh, însă Mersh nu bagă de seamă.

49

TORRO

Reușim să dăm gata cinci căsuțe înainte ca un alt escadron să vină și să ne înlocuiască. Mersh urlă tot timpul la toată lumea, așa cum procedau conducătorii de escadroane din rândul miliției coloniilor, și se vede pe fața lui că-i face o plăcere deosebită. Ne-au permis să dormim câteva ore, apoi ne-am întors înainte de răsăritul soarelui, dar nu reușim să dăm gata decât două căsuțe înainte ca Imunii să vină și să ne spună că trebuie să ne prezentăm înapoi în tabără, în zona în care sunt păstrate toate materialele de construcție, adică lemn, șindrilă, cearșafuri și castroane cu fructe.

Bătrâna Sorril ne-așteaptă deja acolo, arătând exact cum mă simt și eu, adică absolut epuizată. Dar ea mai și zâmbește. Când toată centuria s-a adunat în fața ei, ne spune c-am terminat. OEMI-1 e pregătit de lansare. Vor mai fi o mulțime de lucruri de făcut după aceea, dar am terminat partea cu adevărat dificilă. Ne dau liber pentru tot restul zilei, deși probabil că vom dori să rămânem prin jur pentru a privi lansarea, din moment ce reprezintă primul lucru de acest gen care s-a petrecut în toată istoria umanității și-așa mai departe.

Toată lumea e destul de nerăbdătoare, nu din cauză că avem de-a face cu vreun eveniment istoric deosebit, ci pentru că n-am avut niciun fel de timp pentru noi de când a început construirea OEMI-ului. Sorril ne-a adus tuturor bere și aquavee și simt imboldul de-a mă îmbăta destul de rău, în schimb aleg să pierd vremea alături de Hexi și Spammers. A mai rămas destulă mâncare din căsuțe, mai ales mere și pere și alte chestii asemănătoare, și, chiar dacă nu mi-e chiar atât de foame, mă simt obligat să iau câteva, căci până acum de-abia ni s-a permis să le atingem atunci când trebuia să le așezăm frumușel în castroane.

Și iată-mă aici mâncând fructe ca disperatul, în timp ce Hexi se tot ciondănește cu Spammers din cauză că acesta nu crede cu adevărat în OEMI. Se spune că legionarii mai trebuie din când în când să se certe între ei, așa că Hexi se antrenează. Însă mai are mult de învățat.

– Tot mai crezi că OEMI-ul e doar o păcăleală? spune ea, încercând să-l lovească pe Spammers cu cotul în coaste, dar întâlnindu-i mai degrabă umărul.

În ultima vreme a început să-și susțină prea vehement teoria, aceea că OEMI-ul e o escrocherie. Cam toată lumea l-a auzit spunând-o.

Spammers a făcut rost de-o portocală, pe care-a tăiat-o felii cu trencherul, iar acum o stoarce ca s-o stropească pe Hexi.

– Poate. Poate că nu va funcționa deloc. Poate că Pripii nu vor decât să ne strângă pe toți într-un loc pentru a se furișa nevăzuți. Nu ne-am simți ca niște proști cu toții dacă, după aceea, am rămâne aici așteptând o insulă plutitoare care nici măcar nu există?

– Nu la fel de proști ca tine când chiar se va întâmpla.

– O să o cred când o să o văd.

Pierdem vremea acolo toată dimineața, fără ca vreun eveniment notabil să se petreacă, însă pe la prânz Sorril își face apariția și ne zice că lansarea va începe în curând. Vom putea privi de pe câmpia pe care-am construit acele căsuțe, numai c-am fost avertizați să rămânem la cel puțin cincizeci de metri distanță de acele ruine arse dacă nu vrem să ne alegem cu cele mai grave cazuri de TCMI care s-au pomenit vreodată. Toată centuria s-a transformat într-o gloată zgomotoasă greu de stăpânit, deși Spammers rămâne suspect de tăcut, gândindu-se probabil în continuare la acele muște verzi.

Avem un orizont larg de vedere, căci am fost nevoiți să tăiem toți copacii ca să facem loc pentru căsuțe, iar căsuțele au fost ridicate toate în două șiruri ordonate, așa că, indiferent dacă ai privi la dreapta sau la stânga, mormanele de căsuțe înnegrite și prăbușite par că se continuă la nesfârșit. Eu, Hexi și Spammers ocupăm un loc aproape de cel în care am muncit ieri, iar restul escadronului se răsfiră în jurul nostru, inclusiv Mersh, chiar dacă pare că nu-l încântă ideea că trebuie să fraternizeze cu legionarii de sub comanda sa. Mai sunt vreo două escadroane în afară de al nostru, dar, în rest, locul e pustiu.

Nimeni nu zice nimic. Am impresia că toți se simt la fel de nervoși. Apoi Spammers o trântește:

– Și ce-ar trebui mai exact să se întâmple?

– Gura! îl repede Hexi.

Deja a început să se enerveze. Spammers reușește mult mai ușor s-o facă să-și iasă din pepeni decât ea pe el.

– Ce? Că doar n-am să stric OEMI-ul vorbind prea tare.

– N-ai de unde să știi.

– Au construit ceva sub oraș, spune Mersh.

Bea bere, același tip de bere îmbuteliată în cutii roșii pe care-o vedeai și în C–225, și are pe chip același surâs încrezut ca de obicei.

– Vă aduceți aminte că au golit toate adăposturile principale? Sub ele se află acum un ansamblu de dispozitive speciale. Întesat

de artificii și alte alea. Ansamblul se numește Motorul Myria.

– Cel puțin poartă un nume ceva mai atractiv decât OEMI-1, zice Spammers. Asta a fost tot ce-au putut inventa? OEMI-1 sună destul de nașpa, să știți.

Mersh nici măcar nu se uită la el. Soarbe din bere și continuă:

– Motorul Myria propulsează întregul complex. Mai întâi îl vor porni pe acesta, apoi vor porni și restul OEMI-ului.

– Cum de-ai aflat? îl întreb.

Curățasem o banană pe care o adusesem încoace și mă pregăteam s-o mănânc, dar vorbele sale mi-au stârnit interesul.

– Trebuie să știi chestiile de bază, băiete, răspunde Mersh. Nu ne putem opri tot timpul din treabă pentru a explica ce și cum, nu?

Asta chiar mă enervează. Adică, na, cum ar putea ști cineva ce trebuie și ce nu trebuie să știu? De exemplu, ar fi fost minunat dacă cineva s-ar fi deranjat să-mi spună că Țărmul de Granit n-a explodat într-un milion de bucățele. Și poate că, dacă Pripii ar fi catadicsit să ne zică de la-nceput cum stă treaba cu războiul ăsta, alta ar fi fost situația acum. Poate că Spammers n-ar mai fi tot timpul atât de furios că trebuie să muncească aici ori circumspect din cauza planului ăstuia cu OEMI-ul. Cred că aceleași lucruri le trec prin cap tuturor locuitorilor din colonii. E greu să nu fii circumspect din cauza Pripilor, chiar dacă până la urmă s-a dovedit că tot ce ni s-a zis despre război este adevărat.

Și nici nu văd cum, spunându-i doar lui Mersh despre Motorul Myria, s-ar putea realiza mai multe chestii, în afară de a-i da apă la moară să se împăuneze cu ce știe. Și Spams, și Hexi par destul de enervați, ceea ce mă face să mă-ntreb dacă nu cumva și ei se gândesc la aceleași lucruri, la lipsa de încredere în Pripi și așa mai departe. Oricum, Mersh nu pare să observe ce se petrece, deoarece chiar atunci se întâmplă ceva.

Brusc, capăt o senzație stranie, că totul s-a întors pe dos. Nu e ca atunci când pătrunzi într-o umbră, când nu mai reușești să-ți dai seama dacă te simți fericit ori furios, și totul miroase a ouă clocite și așa mai departe. Pare mai degrabă că aerul s-a încordat brusc, ca și cum lumea întreagă s-a transformat într-o cârpă pe care cineva vrea s-o stoarcă de apă. Încetează aproape imediat, dar n-avea cum să-i scape cuiva.

– Să nu râdă nimeni dacă vomit! ne avertizează Hexi.

Spammers șade pe jos.

– Cred că eu voi fi prea ocupat cu borâtul.

Până și Mersh uită de propria sa importanță o secundă sau două, ceea ce-l face să-și scape berea jos și să-și bage capul la cutie, ca și cum s-ar aștepta să cadă peste el ceva de sus. Bănuiesc că nimeni nu și-a închipuit că trebuie să-l informeze și pe el cum se va simți lansarea OEMI-ului. Nu le acord totuși prea

mare importanță lui Mersh și cutiei lui pline de spumă. Sunt prea ocupat cu privitul cerului.

Cu un minut în urmă era o seară însorită normală, însă acum totul s-a transformat într-un mov întunecat, de parcă-i deja vremea apusului, și, dacă soarele o mai fi pe undeva, eu, unul, nu-l mai văd. Cu toate astea, nu mult deasupra copacilor se zăresc câteva puncte de lumină pâlpâitoare, ca și cum în unele locuri din vale încă ar mai bate soarele.

Brusc, Hexi mă înhață de mână.

– Uite! îmi arată ea un punct din fața noastră, între căsuțele arse din temelii.

Pe deasupra pământului se rostogolește un soi de pâclă, joasă și destul de rară, de genul celei pe care-o vezi în unele dimineți reci plutind deasupra apei. Dar Hexi nu-mi indică, de fapt, pâcla, ci ceva aflat în interiorul pâclei. La început par doar niște dâre de lumină, ceva ce se aseamănă cu modul în care lumina soarelui se reflectă în marginea ascuțită a unui obiect metalic, dar, cu cât privesc mai atent, cu atât devine mai clar că dârele și marginile au contururi de *oameni*, oameni ce se-nvârt de colo colo și-și văd de treburile lor nestingheriți. Cei mai mulți se mișcă în jurul căsuțelor făcute scrum, și-mi dau seama că seamănă cu mișcările pe care le-ar face niște oameni normali în niște case care *n-ar fi fost,* de fapt, arse. Ba chiar câțiva plutesc în aer, acolo unde-ar fi trebuit să se afle nivelurile superioare.

– Ce sunt oare? întreabă Hexi, dar nu se adresează cuiva anume, deși ne-am întors cu toții spre Mersh, din moment ce el e cel care le știe pe toate.

Mersh pare că nici măcar nu mai e conștient de prezența noastră. A rămas holbându-se la siluetele pâlpâinde ce se-nvârt printre ruine.

Următorul lucru care se petrece e că pământul începe să se miște. Nu cel pe care stăm noi, din fericire, deși îmi ia câteva secunde bune să-mi dau seama de asta. Arată ca și cum un enorm zid de pământ s-a ridicat pur și simplu în fața noastră, având în vârf căsuțele arse și pe oamenii pâlpâitori din ele, și poți distinge stâncile și rădăcinile și straturile de pământ din zid, dar nu poți spune clar dacă oamenii și căsuțele au pornit în sus sau noi am început să ne lăsăm în jos, căci zidul e prea lung și nu-i poți vedea capătul. Apoi se saltă cu totul, iar sub el nu mai rămâne decât spațiul gol, prin care bulgări de țărână și alte alea cad în groapa enormă. Probabil că au rămas peste zece metri de aer gol sub acel zid de pământ înainte ca eu să-mi dau seama că acea chestie chiar a început să *zboare* cu adevărat.

O vreme ne holbăm toți uluiți la pământul care-a pornit în zbor, apoi remarc ceva bizar. Adică totul e bizar, nu numai faza cu insula zburătoare. Chiar dacă pământul încă se hâțână, căsuțele arse și oamenii pâlpâitori par că nu pleacă nicăieri.

Motivul e că întreaga întindere de pământ din jurul lor se *înclină*, ca și cum ar căpăta o pantă accentuată, destul de abruptă. După ce mi-am dat seama ce s-a întâmplat, totul pare că s-a aplecat într-o poziție precară, ca și cum ruinele căsuțelor ar trebui să alunece la vale, dar ele stau pur și simplu acolo, și în curând începe să mi se pară că îi privim de sus în jos, chiar dacă ei se află în continuare în fața noastră.

Observ că nu departe de noi și-a făcut apariția un grup de Imuni, înarmați cu acele planuri pe care le tot cară după ei, foi mari de hârtie acoperite cu desene care-ți spun unde să construiești căsuțele și unde să îngropi statuetele înfățișând porci și-așa mai departe. Stau înghesuiți unul într-altul și se contrazic pe marginea unui subiect, iar din când în când câte unul arată cu degetul spre terenul înclinat și înapoi spre plan.

Și Mersh i-a văzut.

– Rămâneți aici! ne spune. Merg să văd ce se petrece.

Însă faptul că pleacă spre ei nu-i o idee chiar atât de bună. A străbătut jumătate din distanță, când unul dintre Imuni ridică privirea și începe să țipe la el: o fată scundă și aprigă, cu păr scurt și negru și cu ochi albaștri scăpărători.

– Tu! țipă ea, ațintindu-l pe Mersh c-un deget. Tu de colo. Tu ai fost la conducerea echipei care-a muncit în această zonă?

Mersh se oprește, dar e deja prea târziu, iar fata îi cere să se apropie și să-i arate ce case a construit echipa lui.

– Rahat, băiețași! spune Spammers părând destul de năucit. Cred c-am dat de belea.

Se zgâiește la OEMI de parcă se așteaptă să-i cadă-n cap cu totul. Privesc și eu în aceeași direcție, dar nu-mi pot da seama ce-ar putea fi în neregulă din moment ce *tot* ce se întâmplă în jurul nostru e total aiurea.

– Uitați, acolo, chiar acolo! zice Spammers arătând ceva cu degetul. Îl vedeți pe băiatul ăla? Băiețelul ăla de colo?

Îmi ia ceva să găsesc ce ne-arată, dar în cele din urmă reușesc să-l zăresc: un băiețel incandescent. Nu se mișcă de colo colo ca restul. În schimb, parcă-l arată și el cu degetul pe Spams.

– *Arată cu degetul* spre noi? se miră Hexi.

Și nu e singura chestie ieșită din comun. De jur împrejurul băiețelului incandescent, pământul pare că a căpătat un aspect neobișnuit, asemănându-se cu o pătură, ale cărei încrețituri par din ce în ce mai înalte. Și, chiar dacă tot ce-i în jurul său arată absolut normal, peticul pe care se află el, iarba și așa mai departe se văluresc ca și cum s-ar afla în mijlocul unei furtuni.

– Vă mai amintiți că ieri, începe Spammers, m-am prefăcut c-am luat un măr?

– Spammers! țipă Hexi. Sper că *n-ai îndrăznit!*

– Nu voiam să-l iau! începe Spammers să se apere, o atitudine pe care o adoptă deseori când știe că a făcut ceva rău. Dacă Mersh nu s-ar fi comportat ca un rahat cu ochi din cauza chestiei ăleia, să știți că n-aș fi făcut nimic!

– L-am stricat? întreb eu.

Am mai observat câteva locuri în care pământul pare că nu plutește la fel ca restul OEMI-ului. Unele porțiuni chiar au început să se cojească, făcând să cadă țărână, pietre și iarbă pe panta din ce în ce mai înclinată, ca și cum solul ar începe să se dizolve.

– N-am idee.

Spammers pare gata să cadă mort.

– Și *am mâncat* mărul. Oare ce-o *însemna?*

Probabil că de aceea au venit Imunii aici, pentru că noi am stricat ceva, iar OEMI-ul se destramă. Mersh e în continuare cu ei și-n mod vădit și-ar dori să se afle în altă parte, iar tipa cea aprigă îl interoghează pe el alături de încă vreo câțiva Decurioni, în timp ce alt Imun ține o chestie suspendată pe un lănțișor deasupra planurilor. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, când fata ridică privirea și mă zărește.

– Hei! Tu de colo! strigă la mine.

Încerc să mă prefac că n-am auzit-o, dar ea deja vine spre mine.

– Da, tu, cel cu banana! Cu tine vorbesc!

Am uitat cu totul de banană, deși încă o țin în mână, gata cojită și bună de mâncat. Sigur mie mi se adresează. Eu sunt cel cu banana în mână.

– Da, doamnă, îi zic.

– Dă-o încoace! se răstește ea întinzând mâna. Și trencherul!

Fac cum îmi spune și, înainte să înțeleg ce vrea să facă, ea s-a folosit de trencher pentru a azvârli banana drept în mijlocul OEMI-ului. Zboară direct spre căsuțele mistuite de flăcări și spre oamenii incandescenți ce se foiesc prin pâclă. Pe la mijlocul distanței, banana ia foc, pur și simplu se aprinde în aer. Dispare aproape cu totul înainte de-a ajunge la OEMI, însă băiețelul care l-a arătat cu degetul pe Spammers pare mulțumit. În orice caz, coboară degetul și se îndepărtează, iar pământul de sub el își încetează mișcarea.

Ea îmi dă trencherul înapoi și-mi zice:

– Mersi, Miles! folosindu-mi gradul de soldat, cel al unui tip obișnuit, care nu se remarcă astfel cu nimic în rândul celorlalți milites.

Sunt destul de impresionat. Știu că te-ai putea folosi de un trencher din acestea pentru a arunca diverse chestii cum a procedat ea, dar să faci ceva să ia foc în aer nu poate fi chiar la îndemâna oricui.

– Sigur, zic, pentru nimic.

Ea se întoarce deja la Imuni și strigă enervată:

– Uite! Ce dracu' vă era așa de greu să faceți ca mine?

Unul dintre Imuni începe să se contrazică cu ea, însă fata-i răspunde:

– Vom repara ce s-a stricat mai târziu. Deocamdată, va trebui să avem grijă ca munca asta de mântuială să nu ducă la pagube și mai mari.

Cineva încearcă iar să ridice glasul, dar ea i-o taie:

– Nu mă interesează a cui vină e! Îndreptați ce se mai poate și să ne cărăm de-aici!

– Deci l-am stricat sau nu? șoptește Spammers.

– Vom afla când ne va cădea în cap, îi răspunde Hexi împungându-l în coaste.

Și totuși nu ne cade în cap. De fapt, reușim să reparăm stricăciunile destul de repede, după ce cineva mai aduce câteva castroane cu fructe. Bănuiesc că Spammers n-a fost singurul care-a încercat să subtilizeze ceva, pentru că mai vedem câteva locuri din jurul căsuțelor în care pământul pare că e pe punctul să se dezintegreze. Aruncatul câtorva fructe îl împiedică să alunece aiurea, dar nu duce totuși la lipirea la loc a pământului și repararea zonelor afectate. În loc de asta, vedem movile de pământ care rămân așa cum le-am găsit. Mersh aruncă și el mere odată cu noi, urmând ordinele date de fata cea aprigă. Aflăm că se numește Imuna Kizabel și că ea este cea care a proiectat nebunia denumită OEMI. Am mai auzit de ea, firește, însă îmi imaginam o doamnă mai în vârstă. Imuna Kizabel e probabil doar cu puțin mai mare decât mine și ceilalți băieți.

– Serios, zice Spammers în timp ce Kizabel și ceilalți Imuni se grăbesc să ajungă în altă parte a insulei. N-o să înțeleg niciodată acest loc. Niciodată.

După vreo două ore, admirăm priveștea unei adevărate insule zburătoare. Nu s-a ridicat așa cum ne așteptaserăm inițial, adică să se ridice pur și simplu ca un fursec de pe o foaie de aluat sau mai știu eu ce. Nu, ea parcă s-a împăturit în două și s-a unit precum două bucăți ale unei cutii. Chestia rezultată arată mai degrabă ca două insule zburătoare lipite una de alta sau ceva asemănător. Adică locul unde munciserăm la acele căsuțe a ajuns să reprezinte *fundul*, alături de câteva părți ale orașului, un pâlc de copaci, câteva pajiști și așa mai departe. Ba chiar în centru a ajuns și-un lac, iar când ridici privirea, poți vedea insula de dedesubt reflectându-se în oglinda apei. Pe mine și pe Spammers ne ia amețeala privindu-le, însă Hexi nu se mai satură să admire Tabăra Exterioară, buncărele, sala de mese și toate celelalte purtate departe, cu capul în jos în acest lac enorm ce zboară pe cer.

– Mă întreb dacă acele culegătoare și toate celelalte chestii trebuie să se întoarcă cu susul în jos pentru a ateriza aici, spune Hexi ceva mai târziu, în timp ce așteptăm un mijloc de transport spre OEMI-1, cunoscut înainte sub numele de Orașul Nouă.

Suntem în afara umbrei acum, iar lumina a redevenit normală. S-a făcut târziu și e suficient de răcoare încât să-ți poți vedea răsuflarea.

Spammers scoate un geamăt. Bănuiesc că Hexi se străduiește în continuare să-i facă zile fripte.

– Nu cred c-am să reușesc vreodată să mă obișnuiesc să trăiesc pe o astfel de chestie, zice el. Dar, cine știe, poate că nici nu va fi nevoie, dacă avem noroc.

– Ce vrei să zici? întreabă Hexi curioasă.

– Gândește-te un pic, fetițo! Au fost nevoiți să trimită chestia aia în alte Tărâmuri, corect? Ei, și-atunci n-au cum să ne ia pe *toți* cu ei, nu? Cine va mai rămâne în urmă ca să păzească Pământul în următorii treizeci de ani? Știu că și Torro s-a gândit la asta, așa-i, băiete?

De fapt, nu, nu m-am gândit, însă mă gândesc acum, chiar dacă încerc să mă abțin. Mi-e puțin teamă că, dacă mă gândesc, se va întâmpla ceva rău.

Spammers se hlizește ca prostul la mine.

– Să zicem că vor să lase bătrâna Centurie Douăsprezece în urmă! Vor izola Tărâmurile și noi nu va mai trebui să mergem pe Front. Poate că va fi nevoie să mai rămânem câțiva ani în Legiune, dar cui îi pasă? Vom fi primii legionari care vor ajunge acasă fără să fie nevoie să lipsească cincizeci de ani!

Și Hexi pare cuprinsă de entuziasm acum.

– Hei, poate că vom porni o colonie a noastră!

– Așa cum zicea și bătrânul Mersh! râde Spammers. Incredibil!

Dar mai e o chestie, ceva ce ei n-au luat în calcul. N-au cum să fi uitat. Cred doar că nu vor să discute subiectul.

Sus, în cer, ne pândește o întreagă armată de Valentini, care așteaptă deschiderea Vălului Lunar pentru a se năpusti asupra noastră și-a ne extermina. Înainte ca insula noastră zburătoare să plece în călătoria cu peripeții și să ne lase pe mine și pe băieți în urmă ca să înființăm o nouă colonie ori să ne întoarcem la Țărmul de Granit, mai întâi va trebui să-l întâmpinăm pe Romeo. Poate că *vom* reuși să rămânem cu toții pe Pământ, însă mai întâi va trebui să scăpăm cu viață din această înfruntare.

50

VINNEAS

Dintre toate aspectele luate în calcul pentru a dezrădăcina o metropolă uriașă și a o echipa corespunzător pentru luptele ce vor avea loc pe lumi extraterestre ostile, cel mai greu de luat pare decizia despre cine va ajunge la cârma obiectului în cauză. Kizabel o să mă acuze că trivializez enormul volum de muncă și bătaia de cap care au avut ca rezultat ridicarea efectivă și, în același timp, figurată de la pământ a lui OEMI-1, că bagatelizez sforțările herculeene făcute de spinările încordate ale apărătorilor umanității și ea, desigur, are perfectă dreptate, dar, oricât ar fi de banale negocierile statutului administrativ al OEMI-ului – locul său în cadrul Legiunii și viceversa –, în comparație cu spectacolul apoteotic al smulgerii unei insule din pământ și cocoțarea ei pe cer, am senzația că efectele vor fi în egală măsură controversate și răstălmăcite de toată lumea.

OEMI-ul a avut parte de destui detractori – mai ales lideri militari cu mare experiență, care-au obiectat că se riscă viitorul rasei umane prin elaborarea unei invenții încropite de doi novici care habar n-au pe ce lume trăiesc. Oricum, după ce Consulatul a votat – în unanimitate – în favoarea pornirii unui proiect pe care unii l-au numit „jucăria năstrușnică a unui școlar“ sau „o monstruozitate sinucigașă“, se pare că aproape toți cei ce fac parte din eșaloanele superioare ale Legiunii și ale Principatelor de pe Hestia s-au considerat – ei și ele, n-a contat – o alegere normală pentru comanda mai sus-menționatei jucării/monstruozități.

Problema – sau, în orice caz, mare parte a ei – constă în faptul că OEMI-1 a căzut mai degrabă în zona neclară dintre mai multe autorități și instituții deja existente. Era un oraș, evident, dar mai era, în același timp, o armă cu o imensă putere de distrugere – sau ar putea fi, dacă am putea-o face să funcționeze – și o bază militară, una care ar putea adăposti, practic, tot ce-a mai rămas din Legiune. Cine, deci, ar trebui să se afle la conducere? Principele Azemon, care a condus Orașul Nouă în ultimii cincisprezece ani, ar trebui să o facă și după transformarea acestuia într-o fortăreață zburătoare? Aproape sigur, dacă e să te iei după Principele Azemon. Sau ar trebui ca OEMI-ul să-i fie încredințat cuiva obișnuit cu funcțiile de conducere din

eșaloanele militare, cuiva cu pregătire militară adevărată? Potrivit unor indivizi pregătiți să conducă doar așa cum știu să conducă liderii cu pregătire exclusiv militară, răspunsul ar fi categoric da. Ca lucrurile să se complice și mai mult, toate cele douăsprezece Legiuni ale Pământului ar vrea să aibă reprezentanți în cadrul garnizoanelor de pe OEMI. Pe Front, acolo unde fiecare Tărâm are propriul său comandant militar suprem, aceasta n-ar fi o problemă, dar pe Pământ, Ducele fiecărei Legiuni răspunde direct în mod tradițional doar în fața Principelui său/ei sau urmează directivele generale ale Consulatului. Ideea că orice Legiune – chiar și a Cincea, al cărei efectiv a fost redus până acolo încât acum nu se mai poate forma nici măcar o singură cohortă completă – i-ar putea ceda comanda Ducelui unei alte Legiuni este, în aparență, atât de insultătoare, încât pare pur și simplu de neconceput.

Dacă ar fi fost timp suficient de ciorovăieli, mașinațiuni și alte manevre, probabil că oricine ar fi fost cât de cât îndreptățit să emită vreo pretenție asupra OEMI-ului s-ar fi ciorovăit cu ceilalți și ar fi făcut manevre și mașinațiuni în continuare, dar, din fericire – mai ales din rațiuni de urgență extremă – lumea e pe cale să se sfârșească, așa că dezbaterea n-a durat decât trei ore. Decizia transmisă mai departe de Consulul Seppora spune că, în timp ce fiecare din cele douăsprezece Legiuni vor rămâne sub comanda Ducilor lor, comanda supremă a lui OEMI-1 și a detașamentului său de legionari va cădea în sarcina Ducelui Reydaan al Orașului Nouă, care va fi responsabil cu luarea tuturor deciziilor tactice și strategice. Spre marele merit al celor prezenți, cu toții s-au comportat ca niște soldați adevărați, iar decizia a fost acceptată imediat și fără proteste, deși bănuiesc că stoicismul afișat de cei prezenți a fost mai ales rezultatul promisiunii făcute de Seppora că va reexamina subiectul după bătălia ce va să vină, asta presupunând că distrugerea iminentă a umanității n-o va transforma în ceva redundant.

Imediat după ședință, Ellmore a fost auzită afirmând că lucrul cu adevărat tragic legat de ceea ce acum e numită Prima Bătălie a Vălului Lunar – mai degrabă optimist, mă gândesc, din moment ce o a Doua Bătălie a Vălului Lunar va depinde de capacitatea noastră de-a construi o insulă zburătoare – a fost că majoritatea liderilor noștri militari au supraviețuit. Nu sunt complet de acord cu ea, mai ales că acum fac și eu parte din rândul liderilor militari, dar îi înțeleg punctul de vedere. Niciunul dintre ofițeri nu vrea să fie lăsat în afara viitoarei misiuni glorioase de salvare a rasei umane, așa că ei continuă să se înghesuie în cadrul lanțului de comandă mult după ce toate pozițiile din vârf – și, implicit, una cât mai convenabilă, de pe urma căreia să obțină cât mai multe avantaje – au fost ocupate. Chiar și după ce a fost

complet restaurată și mult extinsă, Bazilica Ducelui pare supraaglomerată.

La prima vedere, interiorul Bazilicii arată cam la fel cum arăta în viața ei anterioară, când reprezenta baza pentru operațiuni militare a Orașului Nouă: un spațiu imens, comparabil ca dimensiune și mod de construire cu cele mai încăpătoare catedrale și moschei din timpul ED. În centru, sub un uriaș dom boltit, se află un model animat al Orașului Nouă, cunoscut și sub numele de Tablă de Joc. Clădirile și sistemele de apărare, pozițiile luptătorilor – și, când se dovedesc relevante, și ale inamicului – sunt toate reprezentate prin piese sculptate în piatră, ușor de deosebit datorită mărimii și culorii ca milites, equites, unități de artilerie *et cetera*. Piesele se mișcă singure, mutându-se în interiorul modelului la scară al orașului sau plutind pe deasupra pentru a indica mișcarea corespondenților lor din lumea reală. În zilele lipsite de forfota obișnuită, Tabla de Joc posedă starea de pace apatică, aproape hipnotizantă, a unui lac japonez koi. Astăzi seamănă mai degrabă cu un cuib de viespi, deși imaginea unui lac liniștit încă-mi mai stăruie în minte, mai ales având în vedere recentele modificări suferite de podeaua Bazilicii.

În timp ce Orașul Nouă, la fel ca orice construcție ridicată de om, era înfipt bine și sigur în pământ, OEMI-1 rămâne suspendat și expus atacurilor din toate unghiurile, iar pentru a sublinia faptul că s-a luat la cunoștință de acest pericol nou-apărut, interiorul întunecos al Bazilicii a primit un frate geamăn pentru a-i face loc unei noi Table ce poartă-n mijloc replica exactă a orașului nostru plutitor. Ar fi ușor să confunzi partea de jos a Tablei de Joc cu o reflexie în podeaua lustruită de piatră, dar o privire mai atentă dezvăluie faptul că cele două părți sunt complet diferite, fiecare cu propria ei dispunere geografică, ale cărei piese se mișcă independent, după propriile lor legi ale mișcării.

Pentru a evita noțiuni precum „sus“ sau „jos“ și „deasupra“ ori „dedesubt“ – lipsite de sens, chiar nocive atunci când sunt folosite într-o lume în care direcția este o noțiune relativă – cele două suprafețe ale OEMI-ului au primit nume care n-au nicio legătură cu direcțiile. Partea „roșie“, sau „metropolitană“, posedă cea mai apropiată asemănare cu fostul Oraș Nouă, primind cele mai ușor de remarcat puncte de atracție, inclusiv Forul, din care o porțiune importantă o reprezintă Bazilica. Partea „verde“ sau „rustică“ pare mult mai atractivă pentru locuit, cu o linie a orizontului mult mai puțin ambițioasă, și adăpostește cea mai mare parte a spațiului deschis al OEMI-ului și, totodată, și singura porțiune acoperită cu apă. Ambele laturi sunt foarte bine protejate totuși; înțesate practic de amenințătoarele Tunuri ale

Orașului și de fortificații spiralate, printre care și-au făcut loc nenumărate garnizoane gata pregătite de luptă în orice moment.

În prezent, modelul miniatural al lui OEMI-1 e o rețea de piese așezate cu mare migală pe tablă. Tabla de Joc, extrem de animată de dimineață, e complet lipsită de viață acum, cu excepția câtorva insulițe agitate, în interiorul cărora piesele încă nu și-au găsit locul potrivit. Aici, în interiorul Bazilicii, scena pare că forfotește de activitate. Ofițerii aleargă încolo și încoace, purtând mesaje și ordine în susul și-n josul unor platforme dispuse precum feliile unui blat de tort, ce urcă până aproape de tavan sau o expresie mai potrivită ar fi din tavan în tavan. Gravitația se inversează la nivelul care împarte Bazilica în două părți în oglindă, așa că fiecăruia i se pare că-l vede pe celălalt cu capul în jos. Cocoțarea dintr-un plan în altul e o procedură simplă, deși îți cauzează frământări în stomac și apoi ți-e greu să scapi de senzația căpătată la nivel subliminal că ai pășit într-o lume reflectată, paralelă cu a ta.

Fiecare piesă de pe Tabla de Joc, de la cuburile rotunjite și grele, reprezentând cohortele, și până la punctele luminoase ce reprezintă fontanii, conține o mulțime de informații extrem de importante. Cantitatea exactă de informații depinde de subiectul aflat în discuție și de poziția sa relativă pe care o ocupă în cadrul OEMI-ului. În cazul unităților inamice aflate mai depărtate, putem căpăta doar o reprezentare granulată, neclară, însă, dacă un escadron de milites se întâmplă să mărșăluiască spre Bazilică, pe ei îi putem vedea din orice unghi vrem, le putem citi starea de sănătate a corpurilor și cum li se prezintă echipamentul, putem ghici cum stau cu moralul, putem privi prin ochii lor sau mirosi cu nasurile lor. Instrumentele care pot citi astfel de informații – unele enorme, baroce, altele mici și fragile – sunt montate de-a lungul platformelor ce înconjoară Tabla de Joc, cele mai dense aglomerări indicând posturile la care se înghesuie comandanții pentru a observa și a dirija mișcările Legiunii. Ofițerii de rang inferior ca mine au primit durbune [45], dispozitive asemănătoare ca design, aspect și – cu puțină imaginație – funcție, cu binoclurile.

Fontanus Charles Cossou mi se alătură în timp ce stau lipit de o platformă și studiez Partea Metropolitană a OEMI-ului. Când lentilele durbunului trec pe deasupra fiecărei piese, legionarii aleși apar mai clar. Am remarcat o cohortă de milites ce suie într-una dintre fortificațiile spiralate, iar prin reglarea durbunului îi pot vedea umplând platformele de asalt ce înconjoară fortificația spiralată precum șirurile de boabe ce acoperă un știulete și ocupându-și locurile în coloane ordonate în timp ce-și fac neliniștiți de lucru cu lazelele și-și așază mai bine armurile.

– Sunt pregătiți, spune Charles.

Privește piesele de pe Tablă, însă modul în care o spune mă face să cred că îi poate vedea pe acei milites mai bine decât pot

eu.

Cobor durbunul pentru a-l saluta.

– Acolo se află o mulțime de legionari lipsiți de experiență, domnule. Sper c-am făcut suficient ca să-i pregătim cum trebuie.

Charles nu pare c-a băgat de seamă salutul meu. La fel ca mulți alți veterani mai bătrâni, nu prea pune mare preț pe protocoalele legionarilor.

– Ne-ai oferit o șansă, Vinneas, zice el. Aveam nevoie de asta mai mult decât de orice. Presupunând că invenția voastră va rezista într-o singură bucată.

– M-am asigurat că vom avea suficientă gumă de mestecat și scotch la îndemână, domnule, spun eu, răspunsul meu standard când vine vorba de grijile la adresa siguranței în materie de rezistență și de durată a lui OEMI-1.

În ultima lună am auzit de prea multe ori astfel de remarci și puține au fost rostite c-un zâmbet pe buze așa cum a procedat acum Charles. Acceptându-mi propunerea, Consulatul s-a simțit obligat să mă transfere la Comandament, oficial pentru a supraveghea pregătirile pentru apărarea Pământului. Din ce-am descoperit până acum, îndatoririle mele constau doar din acceptarea cu fruntea sus a plângerilor pline de ranchiună emise de colegii mei ofițeri ori de câte ori întâmpinăm vreo problemă sau vreun impediment. Pentru asta, am fost gratificat cu trufașul, deși stupidul grad de centurion. Aș fi putut fi numit optio sau chiar tezerariu, doar că eu fusesem deja numit cenzor și, în ciuda faptului că reprezintă un capăt de drum în materie de accedere spre gradele superioare ale Legiunii, cenzorii pot primi comanda propriei divizii de operațiuni, lucru ce-i transformă în egalii centurionilor în cadrul general al lanțului de comandă. Consulatul nu m-ar fi putut *retrograda* datorită rolului jucat în noul nostru plan, așa că iată-mă aici.

– Excelent! zice Charles, încă rânjind. Noi ne vom ocupa de restul. Sau ei, concluzionează el, indicându-i pe soldați și celelalte piese ce alunecă pe suprafața Tablei. Dacă totul se desfășoară conform planului, eu nu voi interveni chiar deloc.

– Faci parte din rândul trupelor de rezervă care vor rămâne în urmă?

– Chiar am fost pus în fruntea lor, de fapt. Doar ce m-am consultat cu Feeroy.

Arată cu capul spre o platformă situată cu câteva niveluri mai sus decât a noastră și, când privesc peste întinderea de piese plutitoare, văd că Imperatorul Feeroy ne-aruncă priviri ucigașe. În ciuda imensei impopularități pe care-a căpătat-o în ultima vreme planul său de-a evacua Hestia, Feeory rămâne fidel ideii că fusese cea mai bună și mai sigură opțiune a noastră, iar alți comandanți și-au arătat solidaritatea față de el pentru a le distrage atenția celorlalți de la faptul că și ei se manifestaseră la fel de

vehement în favoarea evacuării atunci când singura opțiune rămasă părea o eroică, dar sortită eșecului ultimă redută. Ducele Reydaan primind comanda întregii Legiuni, Feeory probabil s-ar fi așteptat să o capete pe cea a Legiunii a Noua. Dar, datorită presupunerii logice că un comandant atât de dornic să evite o confruntare ar trebui să primească o ramură a Legiunii care e cel mai puțin probabil să intre în luptă, lui i s-a dat comanda forțelor de rezervă ale Legiunii, care vor aștepta pe Pământ să intre în luptă doar dacă va fi necesar. Nu mă pot abține să nu simt un oarecare respect față de tăria cu care Feeory crede în părerile sale, dar asta nu-l împiedică pe el să mă învinovățească pentru tot ce i s-a întâmplat. Și nu cred că m-ajută prea mult nici faptul că, din cauza deciziei lui de-a mă expedia alături de cenzori, sunt acum cel mai tânăr centurion din cadrul Legiunii. Când vine vorba despre tirade delirante, el e clientul meu cel mai fidel de până acum.

– Ți-a dezvăluit ceva despre planul pentru noi când vom ajunge acolo? vrea să știe Charles.

– Nu.

– Ar trebui să-l întrebi.

Îl privesc în continuare pe Feeroy în timp ce studiază mișcările pieselor pe Tablă, cu mult mai multă atenție decât te-ai aștepta de la un comandant ce-și va lăsa mare parte din trupe în urmă. Ceva din expresia sa mă cam neliniștește.

– Atunci, să sperăm că ai noroc să nu participi la nicio bătălie, îi zic lui Charles, deși am învățat că planurile se destramă foarte repede.

– Aventură, ha! Nerăbdare, ha! Un Jedi după astea nu tânjește.

Charles se hlizește la mine într-un mod care mă face să cred că-mi scapă ceva.

– Dar promite-mi doar că mă vei lăsa să-l iau pe puștiul ăsta la o plimbare după ce vom ajunge pe Tărâmuri, adaugă el în timp ce se răsucește spre piesele grele, de un auriu-închis, folosite pentru reprezentarea OEMI-ului.

– S-a făcut!

Face un pas înapoi și mă surprinde printr-un salut scurt.

– Ne vedem la petrecerea în cinstea victoriei, Centurionule.

După ce pleacă, continui să studiez OEMI-ul, uitându-mă cu atenție la dispunerea trupelor noastre. Nu-mi fac iluzii că prin preajmă nu s-ar afla câțiva ofițeri care-ar încerca bucuroși să scape de energia negativă acumulată țipând la mine, dar, din punctul meu de vedere, adevărata mea îndatorire este să-mi fac griji din pricina strategiei. În ciuda comentariilor mele glumețe despre gumă și scotch, știu că OEMI-ul e încă departe de-a fi perfect, că încă mai are greșeli de proiectare și erori, probleme de configurație și funcționare imposibil de îndreptat într-o singură

lună, chiar și cu aportul întregii Legiuni. Reglez iar lentilele durbunului, studiind mai întâi amplasarea generală a artileriei, apoi grupurile de trupe poziționate în jurul orașului. Trec cu privirea peste o mulțime aflată într-una dintre curțile Academiei, acolo unde o parte din Cadeții recent încorporați în Legiune s-au prezentat pentru inspecție, apoi peste Stabulum, când un chip enorm răsare în fața mea.

– Hei, salut, Vinneas! Pe mine mă căutai?

Surprins, fac un pas înapoi, dar, când cobor durbunul de la ochi, mă trezesc singur pe platformă.

Glasul lui Lady Jane răsună de pe balustrada din fața mea.

– Ha! Te-am speriat!

Ridic durbunul din nou și ajustez imaginea pentru a o privi mai clar pe Lady Jane. După ce am început munca la OEMI-1, eu și Kizabel am reușit să convingem Consulatul că Lady Jane ar fi un ajutor vital pentru a termina la timp proiectul. A fost de neînlocuit când a trebuit să depășim problema punerii teoriei și designului OEMI-ului în practică. În restul timpului, are grijă să piardă vremea transformându-se într-o neplăcere zglobie.

– Sper că n-ai de gând să sari la fel pe oameni în timpul luptelor, o avertizez. S-ar putea să te confunde cineva cu vreo armă secretă de-a Valentinilor.

– Valentinii n-au nimic atât de frumos, e replica ei când mă aude exprimându-mi îngrijorarea.

În ciuda atitudinii nepăsătoare, pare destul de neliniștită când aude de bătălii. Pentru sporirea încrederii în sine, s-a îmbrăcat cu uniforma extravagantă a unui șerif de secol XIX din timpul ED.

– Firește. Cum de mi-a scăpat așa ceva?

– Deci, continuă ea, ignorându-mi întrebarea și adoptând un ton cântat, pe cine căutai?

– Voiam doar să mă asigur că totul e la locul lui.

Supravegheam trupele.

– Chiar așa? întreabă ea zâmbind șiret. Mie mi s-a părut că mai degrabă căutai pe *cineva*.

– Ascultă, Lady, m-ai putea ajuta cu ceva.

Știu, a fost o încercare străvezie și lipsită de eleganță de-a schimba subiectul. Îmi amintesc în continuare de modul în care Feeroy scruta Tabla, ca și cum ar fi căutat un model pe care eu, unul, nu-l puteam vedea. Uneori egoul lui Feeroy îi depășește cu mult capacitatea de-a gândi rațional, deși rămâne un conducător experimentat, cu o bogată experiență de război. Și, dacă bătălia ce tocmai prinde contur i-a atras în vreun fel atenția, aș vrea să aflu despre ce e vorba. O idee capătă substanță în mintea mea în timp ce studiez Tabla cu atenție sporită.

– Lady, unde crezi că ar avea Romeo cea mai bună ocazie să treacă de perimetrul defensiv al OEMI-ului?

– Nu-i deloc amuzant, Vinn.

Chipul lui Lady afișează o expresie ofensată atunci când aude că sugerez așa ceva.

– Toată chestia asta e înțesată de fortificații și tunuri gata să tragă. Suntem pur și simplu un conglomerat gata pregătit să-și distrugă inamicul.

– Să zicem c-ar trebui să-ți alegi un loc. Care ar fi acela?

Rămâne tăcută câteva clipe, iar când privesc din nou prin durbun, o găsesc pe Lady cu ochelarii la ochi, întoarsă spre proiecția în timp real a OEMI-ului.

– Ei, nu știu sigur, Vinn. Vreau să zic, nu suntem chiar de neînvins sau ceva de genul. OEMI-ul are și el defectele sale, deși, dacă-i pomenești lui Kizabel c-am zis așa ceva, ești un om mort.

Lady Jane începe să vadă ce văd și eu, ce-a văzut și Imperatorul Feeroy la rândul său. OEMI-1 este categoric cea mai devastatoare mașinărie de război produsă vreodată de mâna omului, însă a fost construită în mai puțin de o lună.

– Și, oricum, continuă Lady, suprafața acestuia e uriașă. Nu există, de fapt, un singur loc…

Însă o văd că șovăie.

Și iat-o! Simt cum ceva rece îmi gâdilă ceafa, spaima pe care am tot încercat s-o țin în frâu toată ziua. OEMI-1 n-are o singură și catastrofală slăbiciune – nu una pe care să fiu în stare s-o găsesc, deși am încercat din răsputeri –, însă are fisuri, greșeli, goluri; locuri pe care artileria noastră nu le acoperă așa cum ar trebui, locuri în care inconstanța artificiilor sau poziționarea geografică creează unghiuri moarte în comunicare sau comandă, locuri pe care planul orașului le face greu de apărat de către milites sau equites, căci acolo e imposibil să organizezi o apărare perfectă. Dacă eu pot vedea acum aceste slăbiciuni, inamicului cât îi va lua să le găsească și să le forțeze?

Singura noastră șansă să câștigăm această bătălie era să venim cu ceva nou, cu ceva care să întreacă avantajul numărului de soldați Romeo. OEMI-1 e în stare s-o facă atâta timp cât Tunurile Orașului continuă să tragă. Dacă pierdem OEMI-ul, pierdem singurul nostru avantaj real, iar dacă se întâmplă așa ceva, pierdem totul.

– Vinneas? întreabă Lady.

Probabil că și ea se gândește la exact aceleași lucruri ca și mine; simt un tremur în glasul ei.

– Ce putem face?

Nu sunt sigur că putem *face* ceva. Ne-am pregătit așa cum am putut. Acum e rândul legionarilor să ne poarte spre victorie.

Închid ochii, dorindu-mi să pot bloca tot ce e în jur – Tabla, Bazilica, ofițerii agitați ce se tot foiesc pe scări și pe platforme – și să mă concentrez la problemele cele mai stringente. Însă în

minte îmi răsare ultima imagine pe care-am zărit-o prin durbun înainte ca Lady Jane să-și facă teatrala-i apariție. O scenă ce se petrecea într-un Stabulum: mulțimea de soldați care așteptau ordinul de lansare, instrumentele lor de luptă aliniate de-a lungul zidurilor precum vechile armuri din Antichitate și pe Rae, în uniforma neagră a cavaleriei. Mi-ar fi atras atenția și dacă nu m-aș fi gândit deja la ea, cel puțin așa cred, căci era singura siluetă neclintită ce părea că așteaptă cu mare nerăbdare începerea unei noi bătălii.

Stătea deoparte, cu capul plecat, cu adorabilele-i trăsături acum senine, cu excepția unei vagi încruntări, dusă pe gânduri. În acele clipe, mare parte a atenției mele era captată de un fior interior ascuțit, ce apare ori de câte ori îi văd chipul, însă acum, privind-o din nou, nu mă pot împiedica să mă întreb ce i-o fi trecând prin minte. Brusc, mi se năzare că s-ar putea să rostească o rugăciune în gând. La urma urmei, majoritatea religiilor din ED sunt încă vii și active în rândul populației neîncorporate. La orice altă persoană, în orice alt moment din oricare altă zi, nu aș fi acordat o prea mare atenție chestiunii în cauză. Credința în ceva divin nu e complet interzisă în Principate, ci doar descurajată în favoarea unor aplicații mai practice a supranaturalului. În schimb, mă trezesc sperând, mai puternic decât mi-am închipuit vreodată că aș putea spera, că ea rostește în tăcerea ei o rugăciune și nu numai asta, ci că undeva, acolo, cineva o va auzi și va veghea asupra ei.

Câteva niveluri mai sus, Ducele Reydann se ridică în picioare în fața punctului de comandă și ne atrage atenția. Bazilica amuțește brusc, totul înghețând în interior, mai puțin Tabla și piesele în continuă mișcare. Sfera albastră reprezentând Pământul se desprinde încet de modelul lui OEMI-1, iar în acel moment zărim cu toții cum o scânteie orbitoare, ce trebuie să fie Charles Cossou, plutește în jos și aterizează pe suprafața planetei. Reydaan ridică glasul pentru a se adresa tuturor celor aflați dedesubt, iar cuvintele sale sunt amplificate de spațiul enorm și gol:

– Lansați apelul general de chemare la arme!

Toți încep să tropăie încolo și-ncoace ca să-și ocupe pozițiile, însă foiala lor e în curând înghițită de mugetul asurzitor al alarmei de luptă a orașului.

Partea a patra

REDUTA

51

RAE

Mă aflu printre uriași acum, un soldat menit să fie inima și mintea unui titan de metal. În Legiune ni se spune eques, însă eu am decis că traducerea sugerată de Vinneas, „cavaler“, e o descriere nepotrivită. E-adevărat că purtăm un fel de armură și că uneori mânuim la fel sabia sau scutul, însă traiului nostru îi lipsesc noblețea și eleganța întâlnite întotdeauna în poveștile cu cavaleri ale lui tati. În loc de jurăminte și grele încercări ale răbdării și destoiniciei, eu mi-am primit mantaua de cavaler după un discurs arid și cinci zile de hărțuiri și intimidări neîntrerupte.

Discursul mi-a fost servit de Centurionul Kitu, conducătorul Cohortei a Șasea din cadrul Cavaleriei în Armură. Într-un limbaj plin de termeni fără nicio legătură cu cavalerismul și noblețea, mi s-a adus la cunoștință că equusul experimental cu care mi-am făcut debutul în timpul Bătăliei Vălului Lunar, prompt confiscat imediat după, s-a dovedit atât de îngrozitor de temperamental în cazul noilor călăreți, încât s-a hotărât că înscrierea mea în Legiune ar fi ceva mai ușor decât s-o convingi pe bestia nărăvașă să accepte pe cineva cu antrenament adecvat sau cu experiență în luptă.

Mi s-a oferit un loc în rândul Cohortei a Șasea, cu condiția să-mi pot convinge superiorii că acel zbor fantezist al meu n-a fost doar un accident și să jur că de-acum înainte voi urma ordinele. La cel mai mic semn că iau în calcul vreo cascadorie sinucigașă sau că am tendința de-a organiza răzmerițe, așa cum te-ai putea aștepta din partea unei fete care deja a furat o proprietate a Principatului, pe care a folosit-o ignorând complet politicile ale Legiunii, voi fi încuiată într-un loc din care nu voi mai putea deranja pe nimeni, iar equusul meu va fi dezmembrat și împiedicat astfel să mai provoace vreo pagubă. Era mai mult decât aș fi putut visa vreodată sau cel puțin așa-mi închipuiam pe-atunci, până când am descoperit că Centurionul Kitu intenționa să mă plaseze alături de Escadrila 126 Equites, comandată de însuși polițistul rău Imway.

Mai târziu am aflat că Imway era la fel de nefericit din cauza acestui aranjament ca și mine. A formulat un protest formal către Kitu, argumentând că eficacitatea unității sale depinde de încrederea intuitivă și sincronizarea obținută în urma unei

îndelungi și strânse colaborări, armonie pe care însă prezența mea urma s-o strice iremediabil. Răspunsul lui Kitu a fost că Escadrila 126 era oricum cea mai puțin experimentată din toată Cohorta a Șasea în Armură, deci cu cea mai mică probabilitate de-a se dezmembra, și doar dacă nu cumva mă voi dovedi incompetentă sau insubordonată, voi rămâne sub comanda lui. Cu alte cuvinte, Imway va avea ocazia de-a mă trimite direct în rândul unui batalion disciplinar. Dacă ar avea mai mult timp la dispoziție, m-aș aștepta să profite de câteva luni bune de-a mă testa și a mă tortura, dar așa, testarea mea a durat mai puțin de-o săptămână.

Escadrila 126 a profitat din plin de ocazie, sabotându-mă la orice pas, ațâțându-mă neîntrerupt și fără scrupule și punându-mi la grea încercare răbdarea și onoarea, provocându-mă să mă dovedesc nedemnă de numele de eques, distincție pe care, în opinia lor, nu reușisem încă s-o câștig și o insultam astfel doar prin simpla asociere cu ea. De fapt, nu pot spune că eram surprinsă de toate astea. Le provocasem de două ori comandantul la luptă directă și le doborâsem un coleg cu un pumn zdravăn în plină figură. Mai mult de-atât, eram novicele grupului. Chiar și în rândul tribului meu, era ceva obișnuit ca iscoadele să-și întâmpine noii membri cu o mostră din greutățile pe care le poate oferi această lume crudă.

Am perseverat, știind că, dacă aș fi cedat sau m-aș fi răzvrătit, aș fi fost alungată din Legiune mai repede decât aș fi putut să pronunț Peter Coadă-De-Bumbac. Însă nu m-am așteptat nici în ruptul capului la bruschețea cu care au încetat problemele. După finalul celei de-a cincea zile alături de Escadrila 126, nici măcar un cuvânt jignitor nu mi-a mai fost adresat de cineva. Orice ar fi gândit ei despre mine, ordinele erau ordine, iar miza de-acum era mai importantă decât mândria. Eram impresionată de realizarea mea.

De atunci, relațiile mele cu Escadrila 126 au stat sub semnul unui profesionalism rece. Aveam senzația că anumite resentimente și dușmănii au fost lăsate deoparte doar pentru că aveam de înfruntat amenințarea unui inamic cu mult mai periculos, dar era clar ca lumina zilei că nu toți noii mei camarazi găseau o mare plăcere în a mă chinui pe mine. O fată cu fața rotundă ca o lună, ce tot clipea des, purtând complicatul nume Haiyalaiya, care în timpul unor exerciții cu durată mare de acțiune mă înșfăcase de glezne și aproape că mă trântise în apa rece ca gheața a unui ocean arctic, a venit la mine cu ochii mari plini de lacrimi și și-a cerut îndelung scuze pentru fiecare act de cruzime pe care fusese obligată să-l comită, din care multe nu mi le mai aminteam nici măcar eu. Sensen, în schimb, dorea să-mi dea asigurări că nu se va arăta în veci dispusă să împartă cerul cu mine și că doar ordinele și datoria față de Legiune o împiedicau

să-mi tot care picioare în spinare ca unei javre ordinare ce sunt. O vreme a tot încercat să-mi pună porecla „Treisprezece“, o aluzie disprețuitoare la adresa locului pe care-l ocupam în unitatea noastră, însă numele n-a prins la nimeni. Pentru Escadrila 126 am rămas Rachel, eques Rachel, dacă vrem să ne formalizăm. Nimeni nu-mi spune Rae și, deși se obișnuiește ca equites să se adreseze unul altuia cu numele celor pe care-i mână în lupte, nimeni nu-l pomenește pe-al meu, probabil de teamă c-ar putea isca vreun zâmbet.

Am căzut de acord împreună cu Kizabel că rebotezarea equusului pe care ea l-a construit și eu l-am condus în bătălie ar fi la fel de lipsită de noroc precum redenumirea unei nave sau la fel de jignitoare precum vandalizarea unei opere de artă. Am rămas de neclintit în convingerea noastră, în ciuda tuturor pledoariilor, a invectivelor și a plângerilor cu privire la demnitatea Legiunii și sacralitatea războiului. În ceea ce privește Cohorta a Șasea, eu îl conduc pe X–2020, numărul desemnat modelului cu design unic construit de Kizabel, însă protocolul Legiunii cere ca fiecare equus să poarte un nume inscripționat pe platoșă, așa că nici pentru al nostru nu s-a făcut vreo excepție:

IX EQUITES 126-013
SNUGGLES

Pare cam pipernicit pe lângă ceilalți equi ai Escadronului 126, care poartă denumiri precum VânătorulDeStele, DistrugătorulDeRuine sau UrmăritorulFocului ori Gonaci, cum mai sunt denumite astfel de modele, mai înalte și mai late în umeri decât Snuggles al meu, deși nici nu se compară la iuțeală, forță sau grație. Armura sa albă a fost peticită și lustruită și mai și pâlpâie, ieșind astfel în evidență din rândul celorlalte armuri cu aspect de piatră cenușie. Sub armura-i netedă se află un echipament pus pe distrugere, căci a fost dotat cu cel mai bogat sortiment de instrumente mortale cu care-a fost vreodată binecuvântat vreun equus al Legiunii.

Astăzi Stabulum clocotește de activitate, iar spațiul aglomerat zvâcnește practic de bubuiturile mâinilor și ale picioarelor Cohortei a Șasea în Armură ce așteaptă apelul de luptă. Vălul Lunar nu poate fi deschis decât timp de câteva ore pe lună, asta însemnând că momentul iminentei bătălii a fost stabilit încă din clipa în care s-a decis că trebuie să opunem rezistență. În loc să ne lase în singurătatea noastră, așteptând scurgerea orelor rămase și deranjați doar de planetele și aștrii ce se mișcă-n jurul nostru precum piesele unui ceasornic, Centurionul Kitu ne-a chemat pe toți în Stabulum și, folosindu-se de cuvinte sforăitoare și bine alese, a reușit să stârnească atâtea baloane de săpun în jurul

Cohortei a Șasea încât un bărbat ar fi reușit să se și bărbierească cu ele. Vom zbura în avangardă, în rândul primelor trupe ce vor străpunge liniile inamice, încercând astfel să câștigăm un prim avanpost pentru Legiune. Vom avea parte de o aventură extrem de periculoasă, însă Kitu de-abia așteaptă. Simit nerăbdare la fel ca toți ceilalți, dar încerc să-mi strunesc fervoarea pentru a-mi putea lua la revedere.

Am un ritual al meu, unul pe care Reaper Thom m-a învățat să-l îndeplinesc atunci când sosește vremea să-mi risc viața. Închid ochii și, trăgând o singură dată aer în piept, las lumea-ntreagă deoparte și tot ce se află în ea, tot ce-am iubit și am sperat vreodată că se va-ndeplini. După ce nu mi-a mai rămas nimic de pierdut, pot lupta fără să am vreo ezitare sau să simt vreo teamă. Această lecție e prima care-mi vine în minte dintre toate lecțiile primite de la Thom, înaintea celor despre călărie sau trasul cu arma, înainte chiar de-a învăța cum să mânuiesc un cuțit. N-ar fi consimțit în veci să mă accepte ca ucenică dacă n-ar fi fost sigur că sunt în stare să-mi las viața deoparte fără a sta vreo clipă pe gânduri, să mă dezbar de ea ca de-o a doua piele. Dar l-am privit pe tati murind, mi-am văzut sora și fratele răpiți. Știu ce simți atunci când pierzi totul și aș putea regăsi oricând acea senzație.

Făceam acest lucru de fiecare dată când plecam cu iscoadele în misiune. În timp ce mami mă săruta pe păr și mă ruga să mă întorc la ea și m-asculta promițând că o voi face, ceea ce spuneam eu, de fapt, era *Adio*. Asta spun și acum, neauzit, în mijlocul strigătelor asurzitoare și-al tropăiturilor ce reverberează pe culoarele pline de uriași.

Adio, mami!

Adio, Bebe!

Adio, Naomi!

E ca și cum mi-aș fi dat jos de pe umeri o pătură călduroasă pentru a înfrunta un vânt înghețat. Mă simt mai ușoară, mai rece, mai alertă, trează, eliberată. Sunt pregătită pentru război.

Apelul nu întârzie prea mult: un vaiet prelung, suficient de puternic încât să acopere vacarmul nostru și orice gând străin de chemarea la luptă. În Stabulum zidurile și tavanul pâlpâie într-o lumină roșie când equites aleargă la posturile lor, iar în șirurile de boxe, siluete monumentale încep să se agite.

Snuggles răspunde la atingerea mea la fel ca o ființă vie ce mârâie și arde de nerăbdare să intre-n luptă. Îngenunchează, lăsându-și o palmă imensă pe podea pentru a mă sui la bord. Degetele sale au adâncituri ca să pot sta și mânere pe care le pot apuca pentru a-mi menține echilibrul atunci când mă ridică spre miez. Interiorul său e confortabil și abundă în dotări ce-i lipseau pe când era doar Proiectul lui Kizabel, dar a rămas același Snuggles, același spirit neînfricat pe care am ajuns să-l cunosc ca

pe mine însămi în săptămânile petrecute împreună. Miezul mă învelește precum o palmă uriașă și docilă, și mă trezesc că stăpânesc formidabila forță și toate simțurile trupului acestui uriaș.

Îmi amintesc o clipă de Envy, tovarășa mea în atâtea călătorii, ucisă în timpul disperatei călătorii către Țărmul de Granit. Mă bucur că n-am apucat s-o văd căzând, că nu i-am văzut minunata-i piele alb cu negru plină de sânge și picioarele-i puternice înțepenite în moarte. Ar fi făcut totul pentru mine și-a dovedit acest lucru de nenumărate ori. Și, deși mi s-a repetat la nesfârșit că dacă nu au alături un spirit omenesc, equi nu sunt decât piatră moartă, acum simt o legătură asemănătoare cu Snuggles, dorința de-a înfrunta orice obstacol și de-a nu ne mai opri din alergare cât timp inima acestui monstru va bate la unison cu a mea.

La fel ca toți ceilalți membri ai escadrilei noastre, căci acum iau și eu parte la război ca membru al Escadrilei 126, îmi las cavalerul într-o poziție îngenuncheată atunci când Imway ne cheamă la raport. Deasupra, tavanul se trage încet într-o parte. S-a făcut dimineață de vreo oră în această parte a lumii, un continent sudic arid, unde așteptăm redeschiderea Vălului Lunar, iar lumina ce cade asupra celor aliniați în Stabulum are ceva din nuanța siropoasă și bogată a piersicilor roz-oranj. Fiind numărul treisprezece, sunt ultima care anunță că e gata de lansare. După ce-am îndeplinit acest lucru, Imway mai așteaptă o jumătate de secundă, după care ne ordonă să ne luăm zborul în lumina pâlpâitoare a dimineții.

Zburăm pe un cer ce roiește de equi din toată Legiunea. Nu doar un Stabulum ridicat pe această fortăreață zburătoare și, în timp ce ne învârtim în jurul imaginilor ametitoare oferite de turnurile și fortificațiile ce se întind între sinistrele țevi de artilerie, observ siluete în armuri scânteietoare ce se înalță din diverse puncte ale insulei, adunându-se și despărțindu-se precum talazurile în continuă mișcare ale oceanului. Soarele strălucește deasupra valurilor de trupuri învăluite în platoșe dure și o fracțiune de secundă mă simt copleșită de frumusețea scenei create de luptătorii ce reflectă lumina soarelui ca o prismă care aruncă mii de culori revarsate peste piscurile din piatră ale orașului.

Simt venind ordinele lui Imway prin Comunicarea Directă, ciudata cale de comunicare pe care o folosesc equi, așa că îl îndrept supusă pe Snuggles în formațiune de croazieră. Escadrila 126 și-a modificat tiparele de zbor obișnuite pentru a mă include și pe mine undeva, de obicei într-o poziție care nu-i poate împiedica la manevre. Deși aproape toți mi-au observat îndemânarea în zbor, tot nu reușesc să aibă încredere în mine că pot lupta, așa că orice poziție aș ocupa, se presupune c-ar fi cel mai slab punct al nostru.

Avangarda a început să se adune într-un arc cuprinzător la o oarecare distanță în fața OEMI-ului, iar Imway ne așază pe poziții, ușor la dreapta vârfului formațiunii. Avem alături luptători din toate cele douăsprezece Legiuni ale Pământului, inclusiv marea majoritate a Cavaleriei în Armură, o armată construită pentru a da atacuri rapide și devastatoare. Doi fontani zboară foarte aproape în spatele nostru, ambii războinici experimentați, cel puțin așa am auzit, deși pentru mine nu arată decât ca două petice de cer într-o noapte plină de stele, un lucru destul de improbabil în această dimineață caldă și lucitoare. Nu-mi pot înfrâna imboldul de-a mă gândi la Naomi – o altă fontana, la rândul său, rămasă în urma noastră, pe Pământ – deși gândurile-mi sunt distante, abstracte, ca și cum nu mi-ar aparține mie, ci vreunui personaj pierdut în negura istoriei, simple impresii găsite în jurnalul unei persoane de mult dispărute.

În fața noastră, Vălul Lunar a început să se miște, zbaterile marginilor sale observându-se cu claritate pe fondul culorilor pastelate orbitoare ale zorilor. Mai am timp să-mi imaginez o singură dată că suntem doar picături de apă tremurătoare ce cad cu viteză spre vasta suprafață a unei mări agitate, apoi începe bătălia.

Primul val de inamici sosește precum un stol de vrăbii ce răsar dintr-un nor, mii de puncte negre ce se răspândesc cu iuțeală în văzduhul de un roz strălucitor. Nici nu și-au făcut bine apariția Valentinii, că și sunt întâmpinați cu un roi de explozii orbitoare ce țâșnesc din gurile tunurilor de artilerie montate pe fortăreața noastră mobilă. Cerul din fața mea explodează într-un curcubeu de culori distonante, iar bubuiturile zguduie norii, transmițându-se prin armura mea și zgâlțâindu-mi toate oasele din corp. Ca de departe, îmi simt inima pulsând cu rapiditate, căci tot ce se află dincolo de acest loc și acest moment se pierde în umbră, iar chipurile celor iubiți capătă paloarea unor fantome.

Imediat după această primă salvă răsună și a doua, lansată dintr-unul dintre orașele noastre de dedesubt, atât de îndepărtat, încât stă ascuns de curbura Pământului, deși e situat totuși suficient de aproape, încât să-și poată aținti tunurile spre Vălul Lunar. Când scânteile și tunetele se împrăștie, din invadatori n-au mai rămas decât câteva trupuri răzlețe. Printre supraviețuitori se remarcă totuși un punct de întuneric, ce atârnă pe cer precum umbra întârziată a unui luceafăr de dimineață: un Valentin Zero.

Probabil că inamicii noștri s-au așteptat la un răspuns îndârjit din partea noastră. Aproape sigur își închipuiseră dispunerea și armamentul orașelor noastre, astfel încât știau că mutarea lor de început le va cauza pierderi grele. Însă în niciun caz nu se așteptaseră să aducem în bătălie unul dintre acele orașe. Căci, deși Valentinii au contat pe faptul că în bombardamentul ar fi apărut o întrerupere cauzată de intervalul de timp necesar ca

salva de obuze să parcurgă distanța de la artileria de la sol, timp care le-ar fi permis să se regrupeze și să-și revină, fortăreața noastră zburătoare e pregătită să tragă o nouă salvă aproape imediat ce prima și-a atins țintele. Proiectilele trec drept printre formațiunile avangardei noastre, lăsând în urmă doar o adiere caldă de vânt, și se izbesc de inamicul acum nesigur pe el. O altă salbă de fulgere orbitoare, după a cărei trecere nu mai rămâne decât un spațiu gol. Chiar și steaua întunecată a acelui Zero a fost doborâtă.

Îl aud pe Imway ordonând formațiunii noastre să rămână pe loc, deși nici prin rândurile noastre, nici prin cele ale avangardei nu se zărește vreo abatere. Menținem cursul în timp ce alarma și răspunsul tunurilor continuă să răsune în cer, iar acum suntem însoțiți de schijele și focurile artileriei antiaeriene, transformate deja în energie consumată, și de resturile distruse ale inamicilor ce șuieră pe lângă noi.

Valentinii întârzie să-și reorganizeze defensiva, însă nici proști nu sunt. După ce încă două roiuri de siluete întunecate au apărut prin Vălul Lunar doar pentru a fi nimicite de focul neîncetat al tunurilor noastre, Valentinii au observat pericolul și acum luptătorii lor au încetat să apară din cer.

Centurionul Kitu ordonă Cohortei a Șasea să strângă rândurile. A sosit vremea să facem noi un pas, să profităm de avantajul câștigat înainte ca inamicul să se regrupeze și să vină cu o nouă strategie. Avangarda țâșnește înainte cu o viteză amețitoare și împreună ne avântăm prin Vălul Lunar.

Ultima oară când am trecut pe-aici nici măcar n-am înțeles că am pătruns în altă lume până ce nu m-am întors din ea. Doar după ce bietul Snuggles a început să cedeze din cauza avariilor grave, sfâșieturi enorme provocate de gheare și fălci monstruoase, am remarcat noaptea din jurul meu și priveliștea îndepărtată a Pământului ce devenise o pată albastră, zărită din fundul unei fântâni. Îmi amintesc dezamăgirea că nu voi muri sub propriul meu cer, însă se știe că niciodată nu m-au preocupat prea tare alegerile interzise, așa că n-am făcut o mare tragedie din asta. Ceea ce conta era că sarcina fusese îndeplinită și nu mai era nimic de făcut. Traversarea de-acum nu-i cu mult diferită: un giulgiu de pâclă ce ascunde lumea, apoi un spațiu enorm, plin de stele străine. Nu mă întreb dacă voi mai vedea vreodată Pământul. Locul acela e doar o amintire începețoșată, iar în față mă așteaptă o nouă călătorie.

Treptat, încep să devin conștientă de prezența Escadrilei 126 în jurul meu și să simt cum avangarda se desface de o parte și de alta a lui Snuggles. Deja simțurile mele au început să furnice prin multiplele mijloace de distrugere pe care le am la dispoziție, trăsnete și impulsuri de energie distrugătoare pe care le pot mânui ca pe săgeți sau coase și pumni cu rază mare de acțiune,

plus lancea albă precum creta, ce acum se formează în mâna mea ca un țurțure pârâitor pe care-l tot văd crescând, așteptând apariția dușmanului.

La prima vedere, în fața noastră nu se află decât o ceață prăfoasă împrăștiată pe firmament, dar acele puncte îndepărtate se apropie cu o viteză alarmantă și devin particule sclipitoare, care se transformă în mii și mii de monștri de coșmar, plini de gheare și dinți îmbrăcați în metal mat și dur. O fracțiune de secundă nu-mi mai rămâne decât să contemplu acest zid zburător alcătuit din lame, înainte să se prăbușească peste mine cu totul.

E doar haos, simplu și total. Inamicul roiește în toate părțile, o multitudine de creaturi metalice construite pentru război. Sunt de toate mărimile, configurate special pentru modul lor preferat de atac, brațe pentru spintecat și răzuit, guri pentru a scuipa explozii înfricoșătoare, trupuri construite precum gloanțele sau lama zimțată a unui ferăstrău. Șirurile inamice se întind în toate direcțiile, răsucindu-se și învârtindu-se precum niște cârcei de viță plini de ghimpi. Eu și Snuggles ne rotim și plonjăm, izbind încontinuu în aparent nesfârșita încâlceală de dușmani. Glasul Escadrilei 126 îmi umple mintea cu totul, strigăte de avertisment sau sfaturi pur și simplu, și, fără să-mi dau seama când, m-am alăturat și eu, observând pericole și ocazii, oferind sau cerând ajutor. Imway îi acoperă pe toți cu glasul său, coordonându-ne manevrele, ghidându-ne și grupându-ne atacurile.

Ne îndreptăm atenția asupra unui grup de luptători alcătuiți din cochilii plate înțesate de brațe pline de gheare precum cleștii unor crabi coșmarești și-i desfacem în bucăți cu lăncile noastre. Valentinii se folosesc de armuri animate la fel ca equii noștri, așa că fiecare tăietură e însoțită de șuvoaie de gwayd verde-aprins. Oricum, există un aspect prin care luptătorii lor diferă de ai noștri: se autodistrug în momentul în care sunt înfrânți, încrețindu-se precum hârtia arsă, până ce din ei nu mai rămân decât fâșii răsucite de cenușă. Primul inamic care se retrage în el însuși și dispare sub propria-mi armă mă scoate cu totul din ritm, dar asta se întâmplă o singură dată. Unicul dușman e spiritul din interiorul acelei armuri, însă după ce acesta dispare, pentru mine nu prea mai contează ce tip de carcasă goală rămâne în urmă.

După ce-am împrăștiat grupul de războinici-crab, ne întoarcem pentru a ne alătura unei alte unități a Cohortei a Șasea, care se războiește cu o chestie lunguiață plină de tentacule ce mă duce cu gândul la un miriapod enorm, plin de lame pe post de picioare. Am întors o piatră și acum trebuie să înfruntăm orice tip de monstruozitate s-a ascuns dedesubt.

Avangarda a lovit cu iuțeală și forță, dar avantajul nostru nu poate dura prea mult. Pot număra în continuare cel puțin cinci războinici Valentini pentru unul de-al nostru și, după ce a trecut șocul primului val al asaltului nostru, e limpede că surpriza

produsă de forța cu care i-am lovit va începe să pălească. În curând vom avea de înfruntat un nou val de inamici, mult mai bine aranjat și coordonat.

Mă trezesc alături de alți trei equites ai Escadrilei 126, izolați cu totul în mijlocul unui pâlc de Valentini plini de gheare și dinți. Fără ca vreunul dintre noi să-și trădeze în vreun fel intenția, ne scoatem cu toții lăncile și strângem rândul. Luptăm cap la picior, astfel încât fiecare să poată avea suficient spațiu pentru a putea lovi, și tăiem brazde lungi în hoarda ce ne-a înconjurat. Dar atacurile lor furibunde se apropie din ce în ce, avansând și retrăgându-se, strângându-se totodată în jurul nostru, până ce spațiul nostru de manevră s-a restrâns atât de mult, încât abia ne mai putem mișca fără ca spinii ascuțiți ai acestora să se înfigă în armura noastră.

Pericolul crescând și situația disperată în care-am ajuns îmi ascut puterea de concentrare și, în timp ce-l arunc pe Snuggles direct în mijlocul încăierării, el îmi răspunde cu un val de energie reînnoită. Suntem amândoi croiți pentru o astfel de sarcină, fiecare în felul său, și pare natural să ne oferim trupurile unul altuia, fără ca vreunul să dea înapoi, nici măcar din fața morții.

În timp ce o pereche de clești îmi ratează cu puțin umărul, zăresc o portiță în rândul atacatorilor, ceva ce seamănă c-un petic de țesătură rărit, spre care-mi avânt lancea imediat. Camarazii mei îmi imită manevra și împreună ne croim drum afară, lăsând în urmă o supă luminoasă de gwayd ce se împrăștie în mii de globule grele. Numai după ce scăpăm de pericol, rămânând plutind deasupra unui nou val inamic, înțeleg ce ne-a permis să scăpăm. Orașul nostru și-a făcut loc prin Vălul Lunar, iar tunurile sale fulgeră pentru a împrăștia liniile Valentinilor.

Un glas pe care-l recunosc ca aparținându-i Haiyalayiei îmi răsună în gând. Equusul ei, 126-012, SfârșitulAșteaptă, plutește lângă umărul meu.

Sfinte rahat clocotit! Mă bucur că eşti de partea noastră*!*

Ni s-a alăturat și restul Escadrilei 126. Strângem rândurile și ne avântăm din nou în luptă.

52

NAOMI

Peste Bazilica din Orașul Zece s-a așternut o atmosferă apăsătoare, destul de diferită de cea găsită când am sosit de dimineață. Scena animată de-atunci mi-a adus aminte de momentele când tribul nostru se pregătea să părăsească tabăra pentru o călătorie mai lungă. Presupun că nu-i ceva ieșit din comun. La urma urmei, Legiunea noastră se pregătea să pătrundă într-o altă lume, deși niciunul dintre cei de-aici nu pleca nicăieri. Din punctul în care mă aflam, mi se părea că în Bazilică nimic nu mai arată solid sau stabil, căci pereții săi de piatră și tavanele sunt suficient de înalte încât să transforme chiar și cei mai falnici pini din codrii nordici în niște pitici. În centru se află marea hartă a orașului, așa-numita Tablă de Joc, care pare extrem de delicată prin comparație cu masivitatea restului Bazilicii. La prima vedere, o simplă tuse ar putea face ca tot acel eșafodaj de figurine să se împrăștie în toate părțile. Mă trezesc gândindu-mă la Bebe și la felul în care se juca de-a soldații cu piesele de șah, aranjând cavaleri și castele în formațiuni elaborate, fără a ține seama de vreo regulă a jocului.

Asemănarea Tablei din Bazilică cu o tablă de șah pare perfect valabilă după începerea bătăliei. Tăcerea plină de concentrare a celor strânși în jurul ei părea la fel de încordată precum cea din timpul celor mai aprige partide cu public dintre Reaper Thom și Randy Tinker Bose. Aproape că ai fi putut uita că undeva, departe, se poartă o bătălie, dar asta până ce a sosit ordinul ca tunurile Orașului Zece să înceapă să tragă.

Reculul primei salve a provocat un adevărat cutremur ce s-a propagat prin podeaua Bazilicii, dovedind însă că Tabla e mult mai robustă decât părea inițial, căci nici măcar o piesă nu s-a mișcat de la locul ei. În schimb, deasupra poziției noastre a apărut un roi de globuri verzi, care s-au îndreptat cu mare viteză spre zona de conflict. Când și-au atins ținta și s-a răspândit zvonul că nimeriseră în plin, ai fi putut crede că am câștigat deja războiul, după cum s-au bucurat oamenii. Dar presupun că trebuia să ne bucurăm de fiecare victorie repurtată, cât încă mai puteam.

Știam că Rae se află undeva printre acele puncte și cuburi și mă simțeam la fel ca de fiecare dată când pleca alături de

iscoade. E-adevărat, de fiecare dată mi-era teamă că nu se va mai întoarce, dar o asemenea posibilitate mi se părea pur și simplu ireală pe atunci. Nu-mi puteam închipui un inamic care să fie prea puternic pentru sora mea. Mult mai puternică era teama că, atunci când va sosi vremea să stau eu în locul ei, nu voi fi în stare să mă ridic la înălțimea așteptărilor. Și iat-o plecând din nou, și eu păzindu-i spatele, cu nervii zdruncinați de fiecare ecou stârnit de bătălie.

După alte două salve, fiecare la fel de eficace precum prima, piramida cu două capete folosită pentru a înfățișa insula noastră zburătoare a atins în sfârșit discul lat ce marca granița Vălului Lunar și s-a dizolvat apoi într-o jerbă aurie de praf magic. Așa s-a sfârșit pentru noi prima parte a înfruntării ori cel puțin așa speram noi.

Majoritatea comandanților par că nu știu ce au de făcut în continuare. Știam cu toții că soarta lumii e decisă în aceste clipe, dar ne simțim ca și cum am fi tras o săgeată și acum așteptăm, sperând că și-a atins ținta. Nici măcar nu putem privi, căci Vălul Lunar e, prin însăși natura sa, impenetrabil pentru aproape orice tip de semnal care ne-ar putea aduce vești despre luptă. Legionari care cu doar câteva minute în urmă ne-au coordonat febril atacul asupra trupelor Valentine stau acum nemișcați pe locurile lor de pe platformele înălțate, holbându-se la Tablă ca și cum, doar cu puterea gândului, ar putea privi dincolo de țesătura deasă a cerului. Doar bărbatul de lângă mine pare că n-are niciun dubiu față de ce are de făcut în situația actuală.

– Înapoi pe poziții, doamnelor și domnilor! strigă el, spărgând liniștea solemnă ce se așternuse în Bazilică. Lupta e încă în desfășurare. Aveți cu toții ordine de urmat și niciunul dintre ele nu vă impune să vă folosiți gurile pe post de capcane pentru muște. Dacă erați în fața unui punct de observare, rămâneți acolo. Toți ceilalți, mișcați-vă!

Se numește Legatul [46] Cressock. E comandantul aflat la cârma Legiunii rămase pe Hestia și pare destul de bătrân, deși și-a păstrat alura voinică specifică oamenilor mai în vârstă din Principat, cu umeri lați și o chică de păr des și cenușiu. Ne-am cunoscut în urmă cu o zi la ședința în cadrul căreia am aflat care-i ordinul meu legat de această bătălie și mi s-a părut destul de prietenos, ceva de genul unui câine bătrân și țâfnos, deși încă blând. Își conduce trupele în bătălie cu un umor sănătos și aspru, dar, la fel ca toți cei de-aici, a suferit o adevărată transformare imediat ce OEMI-1 a dispărut prin Vălul Lunar. În surâsul său nu se zărește pic de veselie în timp ce soldații săi sunt ocupați cu apărarea Pământului, iar mâinile sale strâng balustrada platformei pe care ne aflăm de parcă ar vrea să stoarcă și ultima rămășiță de viață din ea.

Charles n-a rostit aproape niciun cuvânt în timpul agitației iscate înaintea confruntării, bazându-se pe experiența lui Cressock și vorbind doar atunci când voia să ne facă vreo observație mie sau lui Jax, însă acum spune:

– Nu-i nevoie să-i oboseşti, Legat Cressock. Va mai dura ceva până când vom auzi vreo ştire adevărată dinspre Dis. Dacă Reydaan decide să cheme cavaleria la apel, vei dori să-i ai odihniți.

Charles deja ne-a explicat rolul pe care-l vom juca în actualul conflict și, chiar dacă n-ar fi făcut-o, ședința la care am participat alături de Cressock și numeroase alte ședințe de dinainte și de după au fost destul de lămuritoare. Facem parte din rezerva Legiunii, partea lăsată-n urmă și ferită de intrarea-n luptă, astfel încât să putem profita de orice oportunitate ivită în timpul confruntării, deși e limpede pentru toți că opacitatea Vălului Lunar va face acest lucru extrem de dificil. De aceea, spune Charles, ne-am putea considera și un fel de ariergardă extremă, lăsată pentru a întâmpina orice inamic care ar putea trece dincolo de trupele noastre principale. În cazul unei înfrângeri, de noi va depinde să fim ultima forță de apărare a Pământului, însă despre această parte a misiunii nu se discută, mai ales acum. Mă întreb totuși dacă această posibilitate, a unei lupte finale, lipsite de speranță, e cea care tensionează acum atmosfera din interiorul Bazilicii.

– Menținerea unei stări de alertă e cea care ne păstrează vigilenți, răspunde Cressock, și mi se pare că din glasul lui răzbate o oarecare amărăciune. Situația actuală îi afectează indiferent dacă cineva trage sau nu în noi. Cel puțin, dacă-i ținem ocupați, nu vor avea timp să se gândească la o situație pe care oricum n-au cum s-o influențeze.

Privește spre mine și Jax, apoi continuă:

– Aceasta-i prima participare, nu, domnișoară? Știu că Fontanus Jaxten a mai sprijinit orașul în timpul unui atac.

Oamenii din Legiune sunt întotdeauna formali și politicoși. Asta îmi place la ei.

– E prima mea misiune, domnule, dar l-am însoțit pe Jax data trecută. Și violența organizată nu mi-e deloc străină. Am făcut de multe ori cunoștință cu ea în altă parte.

– Violență organizată, repetă el, încrețindu-și pielea la colțurile ochilor într-un mod care mă face să cred că e de acord cu comentariul meu.

– Recunosc că există o contradicție în termeni.

Cressock scoate un râs scurt, ca un lătrat.

– Atunci, știi deja mai multe despre război decât știam eu când am văzut o luptă pentru prima oară, și cred că pe atunci aveam de

două ori vârsta ta. Cu tine, Legiunea va fi pe mâini bune. Și cu tine, domnule, zice el întorcându-se spre Jax.

– Legat Cressock, intervine Charles, un pic cam aspru, după părerea mea, cred că a sosit vremea să ne punem în mișcare. E mai devreme decât era programat, dar nițică practică ar putea face tranzițiile ceva mai ușoare, nu crezi? Și va menține și trupele ocupate.

Charles se referă la modul în care Vălul Lunar se mișcă tot timpul deasupra Pământului, urmând încontinuu Luna. Cu timpul, va ajunge deasupra Orașului Zece, în raza de acțiune a tunurilor sale. Rezerva va trebui să se miște dacă vrem să observăm orice ar putea pătrunde prin Văl, dar credeam că acel moment nu va sosi chiar așa de curând.

– Da, domnule, ai perfectă dreptate!

Expresia ursuză a revenit pe chipul lui Cressock.

– Hai să vedem cât de iuți sunt câinii ăștia bătrâni când vine vorba să se pregătească de călătorie.

– Jax, Naomi, spune Charles privindu-ne de sus în jos, ce-ar fi să mergeți să vedeți dac-o puteți găsi pe Malandeera la For? Eu voi mai rămâne puțin alături de Legat și de oamenii săi ca să punem la punct ultimele detalii și apoi ne întâlnim afară.

Jax a stat tăcut în timpul discuției mele cu Cressock și așa rămâne până aproape am ajuns la ușa Bazilicii.

– Nu sunt nebun, nu? sunt primele cuvinte pe care mi le-adresează. L-ai auzit, nu?

Îi cer să fie ceva mai precis.

– Ceva straniu are loc acolo, răspunde el, și aici mă refer la Charles și la Legatul Cressock.

Acum, că a adus vorba, cred că are dreptate. Era ca și cum doar o parte din ceea ce-și transmiteau cei doi bărbați era rostită cu voce tare.

– Cressock era nemulțumit de ceva, cred, spun eu. O fi vreun eveniment mai recent, nu-mi dau seama, căci l-am întâlnit doar ieri și mi s-a părut suficient de capabil.

– Și ai văzut modul în care s-a înfuriat Charles pe el? întreabă Jax. Când a început să vorbească despre mersul la război pentru prima oară? Oare despre ce-o fi fost vorba?

– Cressock n-a fost singurul, spun eu.

Jax m-a pus pe gânduri, mai ales că și eu remarcasem atmosfera tensionată ce părea că planează asupra tuturor în interiorul Bazilicii. De acord, tensiunea dinaintea unei bătălii, dar mai era și altceva. Să fi fost spaimă?

– Așa s-or fi comportând comandanții noștri de obicei – în timpul unui atac?

Jax clatină din cap, încruntat.

– Nu. Era pur și simplu… straniu.

O descriere mai precisă ar fi „neliniștitor“, dar merge și „straniu“. Dar nu găsesc nicio explicație pentru comportamentul lui Charles și al lui Cressock și mă-ndoiesc că Jax are vreuna, așa cum deduc din tăcerea sa în timp ce ieșim din Bazilică și o pornim spre Forul Orașului Zece.

Priveliștea acestui oraș e mult mai puțin plăcută decât cea a Orașului Nouă, sincer. Funcționalitatea reprezintă o trăsătură comună tuturor orașelor din Principat, și asta servește la cazarea cât mai multor persoane în interiorul spațiului în care acționează thelemitația. Dar, în timp ce dispunerea turnurilor și a parapetelor Orașului Nouă pare să urmeze un oarecare principiu ordonat, precum un pâlc de copaci ce se poziționează astfel încât să primească aer pentru a respira și o cât mai mare cantitate de lumină, Orașul Zece dă impresia unei guri în care s-au înghesuit prea mulți dinți. Clădirile netede și scânteietoare par că se luptă pentru spațiu, simțindu-se inconfortabil în prezența celorlalte.

La fel ca și Orașul Nouă, Orașul Zece e construit în jurul unui For central cu o fântână plină de simboluri arhitecturale extravagante ce-i împodobesc mijlocul, iar acolo e locul în care o găsim pe Fontana Malandeera, cu ochii ațintiți spre cer. Ai posibilitatea să descoperi o mulțime de lucruri despre lume din mirajul cuiva – chiar și lucruri ascunse vederii unui om obișnuit – cu ajutorul antrenării vederii duble. Așa cum plânsul unui bebeluș culcat în pătuțul său poate deveni mieunatul unei pisici în visul mamei adormite, la fel detaliile realității își pot face loc într-un miraj și de multe ori ceva invizibil pentru un observator obișnuit va deveni orbitor de vizibil prin ochii unui fontanus usikuu. Charles spunea că e posibil, cu ajutorul antrenamentului, ca fontanii să vadă la mari depărtări chiar și cu ajutorul mirajului, dar tot mai am mult până să aflu cum să fac acest soi de truc.

În timp ce ne apropiem, Jax strigă:

– Poți vedea ceva?

Adică are vești proaspete dinspre Dis? Deoarece obstacolele produse de Vălul Lunar în calea comunicării împiedică transmiterea de mesaje dintre corpul central al Legiunii și rezerva rămasă, acestea sunt transmise sub forma unor rachete semnalizatoare. Însă în Dis timpul se scurge mai lent decât aici, pe Hestia, și mă-ndoiesc că acolo a început lupta de mai mult de câteva minute – mult prea devreme pentru ca ei să aibă ceva important de transmis. Dacă Jax se așteaptă deja la noutăți, atunci înseamnă că e mult mai nervos decât mi-am închipuit.

– Cer senin, spune Malandeera cu un surâs mâhnit pe chip. Sunt sigură că băieții și fetele noastre le fac viața grea dușmanilor.

Fontana Malandeera nu s-a grăbit să-și ascundă nemulțumirea față de faptul c-a fost lăsată ca rezervă. Fiind singurul legionar întors viu de pe Front, consideră că are datoria și, totodată,

privilegiul de-a participa la nimicirea hoardelor de extratereștri care i-au ucis camarazii și-au urmărit-o până pe Pământ. Oricum, fontanii sunt de neprețuit în această înfruntare și, deși Consulatul a decis c-ar trebui să rămânem cel puțin patru în rezervă aici, niciun comandant n-a fost dispus să renunțe la vreun luptător experimentat și, totodată, cunoscut de-al său, pentru ca Malandeera, fontana Legiunii Douăzeci și Doi, să-și poată duce la îndeplinire răzbunarea. Deși se crede că Malandeera nu e de acord cu aceste ordine, ea este loială Legiunii, așa că atitudinea afișată sugerează mai degrabă nerăbdare decât furie.

Simt imboldul de-a o întreba despre scena căreia i-am fost martori în Bazilică, însă Jax este mai rapid la pus întrebări.

– Crezi că ne vor cere sprijinul? întreabă el.

Încearcă să pară mai sigur pe sine decât este de fapt, însă încercarea lui nu-i deloc convingătoare.

– Când vom afla? continuă tot el.

– Nu sunt sigură, răspunde Malandeera. A trecut ceva vreme de când n-am mai văzut în vreo bătălie rachete semnalizatoare. Dar cred că am avea motiv să sperăm că va mai trece ceva timp înainte ca voi doi să intrați în încleștare.

Afișează iar acel surâs mâhnit, după care adaugă:

– Nu prea mult, totuși.

Și iată un alt comentariu ciudat. Consulatul deja a dezbătut ce parte a Legiunii ar trebui să plece spre Tărâmuri dacă vom ieși victorioși astăzi și, deși încă nu s-a luat o hotărâre definitivă, majoritatea sunt de părere că cei mai tineri soldați ai noștri – adică eu și Jax – trebuie să rămână în urmă pentru ceea ce a fost denumită „Campania MapleWhite“. Dacă misiunea va reuși, iar Flota Valentină va fi întârziată suficient de mult încât Legiunea să aibă timp să fie reconstruită, vor mai trece încă douăzeci de ani înainte ca Pământul să aibă de înfruntat ceva mai mult decât un atac de rutină. Poate că la asta s-a referit Malandeera când a spus că speră ca eu și Jax să mai avem de așteptat până să intrăm într-o bătălie adevărată. Dar cât de mult ar putea însemna „nu prea mult“?

Mă pregătesc să-i cer să facă o precizare, când zăresc mișcare pe cerul de deasupra Orașului Zece. Luptătorii noștri au început să se înalțe deasupra vârfurilor ca de lance ale clădirilor din piatră pentru a se pregăti în vederea apropiatei călătorii. Disting siluetele în armură ale equiilor printre ei și globurile greoaie ce acum știu că reprezintă fortărețele tetra.

Și Malandeera le-a văzut.

– Așa repede? se-ntreabă ea.

– Asta am venit să te-anunțăm, o informează Jax. Charles a considerat de cuviință c-ar fi mai bine să plece mai devreme. Pentru antrenament, adaugă nesigur.

Dacă vestea o surprinde, Malandeera n-o arată în niciun fel.

– Presupun că nu va mai trece mult și vom ieși din raza de acțiune, zice întorcându-se pentru a privi Vălul Lunar. Deci ce-ați pus la cale acolo împreună cu Charles?

Însă Charles doar ce-a ieșit din Bazilică, așa că poate vorbi și singur. N-am nici cea mai mică îndoială că ai noștri conducători ar fi preferat să-l pună și pe el să lupte în prima linie. Singurul motiv pentru care l-au lăsat ca rezervă a fost că astfel eu și Jax am putut rămâne cu el, asta însemnând că armata principală va fi lipsită doar de o singură sursă cu experiență în loc de trei.

– Bun, începe Charles. Pregătiți pentru săritura de broască?

Prin „săritură de broască“ Charles se referă la planul nostru de a sări din oraș în oraș pentru a putea ține pasul cu deplasarea Vălului Lunar. Fiecare oraș din calea noastră are pregătit un contingent de legionari care mânuiesc tunurile. Tot ce le trebuie pentru a participa la luptă este o sursă de thelemitație. În timp ce Vălul Lunar trece prin fața tunurilor orașului, eu și Jax trebuie să zburăm înainte ca să ne asigurăm că următorul oraș e alimentat așa cum trebuie. După ce sosim acolo, Charles și Malandeera ne vor urma însoțiți cu armata de rezervă. În felul ăsta vom avea mereu tunuri gata pregătite să tragă, chiar și în cazul în care Valentinii atacă în timp ce marea parte a rezervei noastre se află între două orașe.

Însă tot nu mă simt pregătită să dau uitării bizara senzație pe care am avut-o în Bazilică. Îi cercetez chipul lui Charles pentru vreun semn care să-l trădeze și, negăsind nimic, îl întreb:

– Charles, s-a întâmplat ceva anormal cu această bătălie?

Charles pare surprins.

– De ce-ai pune o astfel de întrebare, Naomi?

Nu prea știu cum să-i răspund. Nu pot spune nimic precis legat de motivul senzației mele de neliniște, iar dacă aș încerca, sunt sigură că va suna prostește. Și totuși, am impresia că Charles știe la ce mă refer și are și-un răspuns, doar că s-a hotărât să nu-mi spună nimic.

– E o situație încordată, Naomi, este răspunsul său. Fiecare avem un rol de jucat. Sunt sigur că pot conta pe tine și pe Jax să faceți ceea ce trebuie.

Orice s-ar întâmpla, simt că mi-ajunge ce-am auzit până acum. Deschid gura să o rostesc cu voce tare, însă Jax mi-o ia înainte:

– Da, domnule! spune în timp ce-și lasă o mână pe umărul meu, și-ntr-o clipită Orașul Zece a și dispărut.

În locul turnurilor din piatră zimțate și-a cerului schimbător, mă trezesc sub un umbrar de frunze verzi și grele, prin care răzbate lumina soarelui de vară. Este o lume complet nouă, construită mai iute decât e ochiul în stare să clipească atunci când Jax a umbrit alături de mine, iar propriul meu miraj i-a ieșit în

întâmpinare, deși simt că știu acest loc dintotdeauna. În fața mea se întinde un deal acoperit cu iarbă unduitoare punctată de siluete în haine țipător colorate, ce par care mai de care mai relaxate. Un vânticel poartă cu el mirosul de ierburi și de flori sălbatice și o muzică plăcută scoasă de instrumente cu coarde răzbate până la noi.

– N-are de gând să ne spună nimic, Naomi, zice Jax.

Ocupă aceeași poziție ca și mai înainte față de mine, numai că acum poartă o cămașă lungă și o „șapcă de baseball", ținuta sa obișnuită atunci când îmi apare în miraj. În exteriorul acestui loc, noi deja ne îndreptăm spre următoarea destinație cu o viteză considerabilă, zburând peste lacuri, păduri și deșerturi precum două fulgere îngemănate, însă aici n-avem nevoie decât de-un mers cu pași ușori și iuți. Sunt îmbrăcată cu o rochie cu mâneci lungi, pe cap port o pălărie cu boruri largi și o cantitate exagerată de voal în față. Știu că Jax nu vede această lume în același mod în care o văd eu. Pentru el, cel mai probabil ar fi că asistăm la unul dintre meciurile sale de baseball. Oricum, esența lucrurilor ar fi cam aceeași: suntem prieteni și ne purtăm în consecință.

Doar că acum nu sunt într-o dispoziție chiar prietenoasă.

– Charles ne ascunde ceva, spun eu.

După ce-mi trag pălăria în jos pentru a mă feri de soare, remarc direcția din care vine muzica, despre care-mi dau seama că provine de la un cvartet așezat pe un mic dâmb din apropiere.

Pornesc la drum, iar Charles trebuie să se grăbească pentru a mă ajunge din urmă.

– Poate că ascunde ceva, dar probabil că are și el motivele lui, corect? Charles știe ce face.

– De ce ești atât de sigur? îl întreb aruncându-i o căutătură aspră de sub pălărie. La mijloc ar putea fi ceva ce deja s-a întâmplat, iar el nu vrea să ne spună.

– Ei, n-are cum să fie ceva legat de bătălie, spune Jax. Încă n-am primit nicio veste.

Cel puțin în privința asta are dreptate.

– Sora mea luptă chiar acum acolo.

Nu-mi pot înfrâna tremurul din glas.

– Știu, zice Jax. Și are nevoie ca și noi să ne facem treaba. Toată lumea are nevoie. Poate că de aceea n-a zis Charles nimic. Poate că nu vrea să ne distragă atenția.

Cunoscându-l pe Charles, este puțin probabil.

– Cât de mult înseamnă nu prea mult când vine vorba să înfruntăm armata Valentinilor?

– Adică? întreabă Jax, încrețindu-și nasul.

– Adică ce-a zis Malandeera. Că speră că vom mai avea de așteptat, dar nu prea mult. Ce crezi c-a vrut să zică?

– Nu știu.

Se gândește un pic, apoi repetă:

– Nu știu.

– A vrut să zică ceva, sunt sigură.

– Da, oftează Jax, probabil, dar știi de ce anume putem fi totuși siguri? Toată lumea vrea ca azi să câștigăm. Charles, Cressock, Malandeera, toți cei rămași în urmă. Fac tot ce le stă în putință să se întâmple. Deci și noi, la rândul nostru, trebuie să ne dăm silința.

– Ai dreptate.

E-adevărat. Nu-mi place să fiu mințită, dar chiar nu pot face prea multe în privința asta, iar câștigarea bătăliei este mult prea importantă. Dacă trebuie să-mi mușc limba, asta voi face.

O boare de vânt începe să sufle spre noi, vizibilă din cauza rochiilor fluturânde ale doamnelor și a păturilor întinse pe jos.

– Aproape c-am ajuns, îi spun lui Jax. Ești gata?

– Da. Să-i dăm drumul!

Împreună, ne întoarcem cu fața spre curentul de aer. Brusc, coasta dealului scăldată de razele soarelui dispare din fața noastră și ne trezim într-o piață din piatră destul de asemănătoare cu Forul din Orașul Zece. Există, totuși, anumite diferențe în dispunerea și forma clădirilor de aici, asta ca să fim siguri că ne aflăm în alt loc. În plus, este un alt moment al zilei. Soarele, care abia răsărise când am plecat noi, așteaptă acum undeva sub linia orizontului. Și totuși, au trecut doar câteva minute. În mod vădit, suntem mult mai departe spre vest decât eram înainte, iar soarele ocupă acum o poziție complet diferită pe cer.

Aerul e răcoros, însă în câteva secunde o briză călduță începe să sufle pe măsură ce energia adusă de mine și Jax readuce orașul la viață. De peste tot încep să răzbată zgomote ascuțite sau bubuitoare, fiecare însemnând că un tip diferit de magie începe să acționeze. Mărețele tunuri ale orașului gem și alunecă pe pozițiile de tragere. Departe, spre orizont, Vălul Lunar se unduiește ca o întindere enormă de apă adâncă.

Și Jax și-a ațintit privirea spre Vălul Lunar.

– Crezi că vor scăpa teferi?

Nu știu ce să-i răspund. Sper din toată inima că da, dar suntem în război, iar în război se poate întâmpla orice.

53

KIZABEL

La un interogatoriu ceva mai dur, aș fi probabil dispusă să recunosc că sunt un pic dezamăgită că niciunul dintre cei de la Gun Red Fifteen nu pare să știe cine sunt. Căci, nu-i așa, zilele astea înfruntăm o înfricoșătoare armată extraterestră, luptând pe o insulă pe care *eu am conceput-o*, fără a mai pomeni de rolul însemnat pe care l-am jucat în asamblarea acestei chestii-baroce-și-extravagante-ce-a-semănat-cu-reconstituirea-unui-puzzle-uriaș. Oricine-ar dori să adauge un pic de poezie la toată treaba ar fi putut să mă numească marele creator al lui OEMI-1, deși, firește, nimeni n-a făcut așa ceva. Îmi dau seama că situația actuală oferă o mare varietate de subiecte demne de dezbătut, inclusiv, dar nu și exclusiv, studii filosofice și morale asupra relativ scurtei mele existențe de până acum, plus un infinit număr de ipoteze ontologice. Tovarășii mei de suferință sunt probabil mult mai preocupați de subgânduri cerebelo-medulare, informații procedurale sau chestii de genul „luptă sau fugi“, dar lucrul cu tunurile grele de artilerie ține mai mult de introspecția ce aparține simțului cerebral prefrontal, iar acum simt că mi-ar fi plăcut ca undeva să fie deja scris că am participat și eu la construirea acestui lucru.

Așa cum își imaginează toată lumea de la Red Fifteen, și eu sunt doar un alt șoarece de bibliotecă și, din pricina unei uluitoare lipse de îndemânare în materie de aptitudini de luptă, el se face folositor doar ca forță pentru fabricarea muniției pentru artileria grea. Partea cu lipsa de îndemânare în luptă e absolut adevărată, deși am fost invitată la Comandament în calitate de consultant în cazul în care vastele mele cunoștințe legate de Orașul Expediționar Mobilizat Ingenic ar fi necesare. Problema cu invitația a fost că a venit din partea lui Vinneas, care înțelege cum funcționează OEMI-1 la fel de bine ca mine și care se-ntâmplă să fie un copil-minune în materie de strategie și tactici de luptă, ceea ce eu sigur nu sunt [47], lucru care mă face să consider această invitație un simplu act de superioritate la adresa mea. Cel puțin la GR-15 fac ceva util, adică transform soldați Romeo în milioane de particule microscopice. Artileria grea a Legiunii e de origine palaketică [48], cu alte cuvinte trebuie mânuită

de revenni ca mine. De fiecare dată când tunurile trag câte o salvă, o fracțiune din ea provine de la mine.

Gun Red Fifteen este un spirit-șaptezeci-și-doi [49] și, la fel ca toate tunurile masive de la bordul lui OEMI-1, e poreclit după o veche formațiune geografică cu aspect înfricoșător de violent de pe vechiul Pământ – „Bătrânul Credincios“ [50] în cazul ăsta, un titlu care, mi-am dat seama recent, e doar pe jumătate ironic. „Credinciosul“ e într-adevăr una dintre cele mai vechi piese de artilerie încă funcționale și, deși la fel de precis ca noile 144 și 208 [51], cu timpul și-a dezvoltat o adevărată personalitate. Uneori trage ceva mai lent, de parcă ar dori să-și exprime dezaprobarea față de ținta aleasă și se suspectează că le poartă pică celor care l-au insultat sau tratat necorespunzător. Dar loialitatea Credinciosului e ireproșabilă. Un comandant de tun strict, dar, în același timp, respectuos, este de obicei suficient pentru a struni orice faptă de nesupunere și, din fericire pentru noi, așa e cazul și cu tezerariul Leuvenven.

Tezie Leu e înaltă și are pieptul gros cât un butoi și reprezintă o prezență impunătoare în timp ce mărșăluiește pe nivelurile superioare ale tunurilor, adunând informații de la observatori și răcnind corectări ale traiectoriilor trasoarelor, totul în timp ce reușește să mențină un șuvoi constant de ordine către noi, șoarecii de bibliotecă de dedesubt. Am formulat o teorie cum că cerința principală în cazul comandanților de artilerie nu e vreun tip special de abilitate tehnică, ci capacitatea de-a formula comenzi repetitive pentru lungi perioade de timp fără a se repeta sau a se bâlbâi. Tezie Leu posedă aerul marțial și, în același timp, respectabil al celui care e-n stare să se descurce cu un grup numeros de copii gălăgioși, o atitudine pe care o consider potrivită, chiar dacă aceste tunuri n-ar fi manevrate mai ales de copii fragezi proveniți de la cine știe ce Academie – ceea ce, dacă e să mă iau după tinerimea cu ochii mari ca de gândăcei din jurul meu, chiar sunt.

Până astăzi n-o mai văzusem pe Tezie Leu decât o singură dată, în timpul unui exercițiu de orientare în spațiu de treizeci de minute ce avusese loc după ce fusesem trimisă să am grijă de Bătrânul Credincios, și mă aștept ca acest lucru să fie valabil și pentru camarazii mei șoareci de bibliotecă. Nu facem parte din elită, nu suntem o unitate atent coordonată; antrenamentul pentru trasul cu tunul durează maxim cinci ore, ceea ce oricum depășește cu patru ore și trei sferturi timpul necesar.

Alcătuirea unui echipaj care să manevreze tunuri de artilerie grea poate fi cea mai ușoară sarcină din toată Legiunea. Singurul lucru pe care-l necesită participarea la acest soi de activitate este concentrarea maximă și invocarea unei dorințe suficient de puternice pentru a ajunge în starea aceea nebuloasă de dinainte ca intenția să capete forma unui artificiu real – după aceea, tunul

preia controlul, înșfăcându-te la fel ca o mână hrăpăreață și extrăgând acea forță din tine și transformând-o într-un proiectil cu efect distructiv și mortal. Sunt sigură că, dacă Legiunea s-ar fi putut gândi cum să fabrice un tun care să facă el totul, pe noi ne-ar fi legat strâns de niște paturi suprapuse, mai mult vaci de muls decât șoareci de bibliotecă, însă tehnologia actuală tot mai necesită o implicare activă din partea oamenilor.

Fiecare tun este echipat cu o serie de leviere dispuse în jurul bazei sale precum spițele unei roți, și fiecare levier dispune la rândul său de câte un șoarece de bibliotecă [52] pentru a-l manevra. Levierele sunt acționate de un mecanism ce amintește de un hibrid între vâslele de pe o corabie străveche și cocoșul unui pistol din Vestul Sălbatic din timpul ED, de genul unuia care trebuie să fie tras cu mâna pentru a putea fi armat. La ordinul „trageți!“ al lui Tezie Leu, fiecare șir se opintește pe spate pentru a trage de levier și, în timp ce-o facem, Bătrânul Credincios soarbe energie din noi. Următorul pas este să te ghemuiești la pământ și să-ți acoperi în mod reflex urechile ca să te pregătești pentru bubuitura, șocul și freamătul psihic ce însoțesc explozia provocată de izbucnirea unei forțe capabile să altereze însuși universul. Avem la dispoziție câteva clipe ca să ne revenim, apoi Tezie Leu revine pentru o nou rundă de salve.

E de la sine înțeles că șoarecii de bibliotecă n-au vreme să se cunoască între ei și să dezvolte relații interpersonale și, în general, să ajungă să înțeleagă ce înseamnă *camaraderia*. Cei mai mulți dintre noi au fost desemnați să facă parte din echipa unui anumit tun în urmă cu o zi sau două, când Comandamentul a finalizat mișcările de trupe pentru restul Legiunii și-a început să peticească artileria cu ce i-a mai rămas. Însă, deși știm cu toții ce suntem, nu chiar indispensabili, ci mai degrabă amovibili și interschimbabili, moralul în rândul șoarecilor de bibliotecă ai Bătrânului Credincios se află pe o culme extraordinar de înaltă.

Un mare merit îl deține Tezie Leu, care reușește cumva să insufle un strop de afecțiune și de îmbărbătare interacțiunilor noastre și așa limitate, presărându-și ordinele de-un singur cuvânt cu stropi de încurajare și motivare care fără îndoială că ar suna extrem de siropos într-un alt context, dar care aici par veniți din inimă și făcuți să ne ajute să trecem peste aceste confruntări, în timpul cărora capacitatea de-a mai fi și ironic pare cu totul și cu totul nefuncțională. Și ni se pare că reușim să-l frângem pe Romeo în două pe genunchiul nostru colectiv și momentan îl batem la fund de i-am înroșit bucile cu totul.

Înainte ca apelul general pentru chemarea la arme să răsune peste tot, eram cu toții căcați pe noi de frică – chiar literal în unele cazuri, pun pariu, dacă e să mă iau după duhoarea suspectă ce plutea în jurul băncilor ce înconjurau corpul principal al Bătrânului Credincios. Tezie Leu își pregătise deja un discurs,

din care nu-mi mai amintesc nimic mulțumită bubuiturilor din urechi și a detalilor legate de copiii din jurul meu, devenite acum brusc foarte importante. De exemplu, băiatul care stătea în dreapta mea avea pe braț pistrui dispuși exact sub forma Carului Mare [53], iar fata din stânga e sosia unui personaj feminin dintr-unul din vechile filme din ED pe care Lady Jane încearcă mereu să mă convingă să le văd, un exemplu extrem de tulburător în care personajul aparent principal este omorât după doar câteva scene. Căutam să văd cum Carul Mare încearcă să-și oprească mâinile din tremurat ținându-se strâns de levierul din fața noastră și să-mi aduc aminte de scena în care dublura vecinei mele era înjunghiată mortal în duș de un psihopat travestit, când, dintr-odată, sirenele au încetat să sune și Tezie Leu a început să strige la noi să ne mișcăm. Teroarea crescândă că ne-ar putea ceda sfincterele s-a evaporat aproape instantaneu când ne-am pus pe treabă, și aproape imediat tot șirul de copii se mișcă la unison, Carul Mare și Fata *Psycho* [54] și toți ceilalți mișcându-se încolo și-ncoace ca o singură persoană.

De-abia după ceva timp și-a adus aminte și creierul meu că o bătălie este în plină desfășurare și-am început să devin conștientă de țintașii din jurul lui Tezie Leu. Nu mă pricep foarte bine la codul concis folosit pentru referirea la ținte, amenințări și vectori pentru arme de foc cu rază mare de acțiune, dar am învățat foarte repede cum să deslușesc rapoartele unor lovituri ce și-au atins ținta. Tezie Leu a început să ne țină la curent cu desfășurarea ostilităților, după ce noi, șoarecii de bibliotecă, ne-am găsit ritmul și necesitatea de-a striga la noi pentru a ne mișca la unison a devenit mai puțin stringentă.

De unde mă aflu acum mi se pare că Bătrânul Credincios s-a dovedit a fi o adevărată pacoste pentru înfiorătoarele hoarde pline de clești ale lui Romeo. Țintașii noștri ne-au recunoscut deja meritul de-a fi doborât câțiva Tip 7 redutabili, care în mod normal seamănă panică în rândul infanteriștilor noștri, și nu mai spun de mulțimile de Tip 5 sau 6 sau de un întreg roi de soldați Tip 3. Ba chiar ne-au lăudat pentru c-am tras salvele decisive care-au doborât doi Tip 0, deși aceștia nu sunt niciodată doborâți fără ajutorul unui tir susținut, ceea ce mă face să cred că poate zece sau chiar mai multe tunuri și-ar putea asuma meritul pentru doborârea celor doi.

Oricât mi-ar plăcea să aud ce distrugători ucigași, care calcă totul în picioare, am devenit, toată această chestie mi se pare bizar de abstractă. Nimeni de-aici nu înțelege ce se-ntâmplă și, în ciuda zgomotelor care răzbat de afară – o mulțime de bubuituri și de explozii amestecate cu un soi de scheunat coșmaresc pe care ți l-ai imagina scos de o menajerie alcătuită din monștri mutanți imaginari asupra cărora tragi cu tunul –, e greu să ne închipuim că tot ce facem noi are vreo legătură cu adevăratul război. Imway

vorbea mereu despre freamătul luptei, dar ce facem noi mi se pare că seamănă mai mult cu împăturirea lenjeriilor după spălare. După ce echipajele tunurilor încetează să se mai agite, e surprinzător de ușor să-ți alungi din minte Valentinii ce sosesc în roiuri inspirate parcă de tablourile lui Hieronymus Bosch.

De fapt, e foarte posibil ca rapoartele despre cotonogelile administrate de noi să fie umflate de toată lumea, însă noi, șoarecii de bibliotecă, ne lăsăm mințile să creadă în ele. Carul Mare, care a stat în genunchi în timpul primelor două salve, a devenit acum cel mai entuziast trăgător din echipă, în timp ce Fata *Psycho* a renunțat la guițatul de purcică înspăimântată de la-nceput în favoarea unui mârâit ca de lup. Ori de câte ori sosesc vești despre o nouă țintă atinsă, trăgătorii din jurul Bătrânului Credincios strigă la unison, scoțând un muget ce reușește totodată să transmită inamicului un mesaj batjocoritor și să pară și o aclamație generală la adresa tunului nostru ca întreg.

Și, pentru că se pare că interacțiunile noastre cu Romeo se rezumă strict la lovituri-direct-în-față-cu-ghetele-noastre-cu-fier-în-vârf venite doar dinspre partea noastră, niciunul dintre cei care acționează levierele nu este pregătit când ne vine și nouă rândul să fim călcați în picioare.

Nu știu dacă cineva de la Comandament a văzut cum soarta bătăliei capătă o turnură defavorabilă sau dacă luptătorii noștri din liniile din față au știut că sunt înconjurați de la spate sau din flancuri; poate că observatorii noștri s-au rezumat la a raporta doar situațiile favorabile nouă. Oricare-ar fi fost motivul, noi, șoarecii de bibliotecă, am tot văzut ceruri senine până când asupra noastră s-a năpustit o furtună nu chiar figurativă.

Între o salvă și următoarea, obișnuitul strigăt „trageți!“ al lui Tezie Leu se schimbă în „așteptați!“ Cam jumătate dintre noi scot un strigăt triumfător care-a devenit o parte din ritmul monoton, la fel ca toate celelalte lucruri, și trei șiruri complete se apucă să tragă de leviere, doar pentru a se opri brusc atunci când toți ceilalți au încremenit într-o postură plină de confuzie și de spaimă din ce în ce mai pronunțată.

Tezie Leu se îndreaptă calm spre consola de la marginea platformei și, în timp ce se apleacă deasupra ei, sfătuindu-se cu Comandamentul, tăcerea se pogoară deasupra lui Gun Red Fifteen. Pentru prima oară de la apelul general pentru chemarea la arme, am parte de plenitudinea zgomotelor bătăliei, de tremurul scos de celelalte tunuri și de sunetul neîntrerupt, ca de ocean, ce anunță desfășurarea unei bătălii de proporții epice nu departe de noi. În minte îmi apare brusc imaginea unei uriașe umbre a thelemitației ce ne-nconjoară, cu ajutorul căreia luptătorii noștri se rotesc în jurul lui Romeo precum masele de aer în jurul unei planete. Mă îndoiesc că Tezie Leu are nevoie de mai mult de câteva secunde pentru a confirma ce-a auzit de la

Comandament, însă momentul pare că se prelungește la nesfârșit. Aproape că poți vedea cum presimțiri negre se formează în mințile șoarecilor de bibliotecă din jurul Bătrânului Credincios. Când Tezie Leu vorbește din nou, ordinele sale răsună clar și tare:

– Măștile pe față! Legăturile strânse! strigă ea în timp ce se mișcă în jurul Bătrânului Credincios pentru a se adresa fiecărui șir de trăgători în parte. Ridicați măștile și strângeți-le curelușele! Acum!

O undă de șoc vizibilă zguduie șirurile de bănci. Înțelegem cu toții sensul cuvintelor sale simple și directe și știm toți ce acțiuni ni se cere să întreprindem; ce nu prea înțelegem noi este motivul din spatele lor. În urmă cu doar câteva minute câștigam bătălia, însă, dacă am auzit cu toții bine ce ne-a transmis Tezie Leu, Gun Red Fifteen se află în mare pericol. Oricare ar fi poziția noastră curentă în meleul general creat de focul încrucișat, dacă fontanii de pe OEMI-1 au fost uciși, încolțiți sau doar atrași în urmărirea unei armate dușmane, un lucru devine limpede: thelemitația e pe cale să devină foarte slabă în jur, lucru de care depinde însăși viața noastră. Suntem pe cale să rămânem pe întuneric.

Orașul Expediționar Mobilizat Ingenic funcționează atât de silențios în cea mai mare parte a timpului, încât e ușor să uiți că întreaga insulă, ca ansamblu, depinde, de fapt, de o simplă serie de artificii de toate soiurile, fără de care întregul edificiu n-ar fi decât un bolovan gigantic din care răsar câteva clădiri ca niște piscuri muntoase. Printre numeroasele facilități ale OEMI-ului se numără o atmosferă respirabilă și o gravitație solidă, ambele imitând perfect mediul de pe Pământ, avantaje confortabile care-și arată adevărata valoare într-un Tărâm ca Dis, care nu are nici una, nici alta. [55] Trăgătorilor de la tunuri li s-au oferit Echipamente Tactice de Supraviețuire [56] de tip D-55, ce au în componență măști care, când sunt închise, efectiv izolează purtătorul de orice tip de mediu înconjurător ostil omului, alături de curele cu care te poți lega de bănci sau de alte catarame oportun plasate astfel încât să rămâi pe loc în cazul în care nu te mai poți bizui pe gravitația asta artificială [57]. Până acum, singura dotare a lui D–55 care și-a găsit vreo utilitate a fost remarcabila sa capacitate de răcire și diminuare a transpirației, însă, după cum se-aude, sunt mari șanse ca acest loc să devină cât de curând lipsit de greutate și aer.

Cu toată urgența ordinelor sale, Tezie Leu se vede nevoită să le răcnească de două ori înainte ca echipajul Bătrânului Credincios să reacționeze, și chiar și în acest caz, docilitatea oamenilor apare doar ici-colo. Rețeaua de catarame și curele, care părea atât de simplă în timpul antrenamentului, mi se pare acum uluitor de ilogică și complexă. Doar conștientizarea faptului că un salt serios în condiții de gravitație zero m-ar putea lansa în peretele

opus cu o viteză ce m-ar face să-mi rup gâtul mă poate convinge să-mi concentrez atenția suficient de mult încât să mă pot lega singură. Ridic masca și-o simt acoperindu-mi fața, un izolator perfect care mă va ajuta să respir la o presiune de o atmosferă terestră timp de cel puțin cinci ore, ba chiar mai mult dacă voi reuși să-mi strunesc hiperventilația. Totul e la locul său și am timp să verific chiar de două ori, înainte să-mi reamintesc că protocolul de siguranță în caz de urgență spune să ridici masca mai întâi, și chiar mă pregătesc să trag de cureluțe și de mască și s-o iau de la capăt când realizez ce chestie stupidă, ba poate chiar mortală, ar fi acest lucru.

De-abia am reușit să inspir o dată aerul artificial al lui D–55, când o amețeală grea îmi cuprinde creierul, iar masca mi se umple de mirosul de ouă putrede, unul dintre numeroasele mirosuri neplăcute ce apar uneori atunci când thelemitația întâlnește lumea reală. Tresărirea involuntară pe care o simt atunci când încep să mă ridic în aer mă face să țâșnesc în față, însă apoi legăturile se strâng, ținându-mă pe loc. Capul mi se învârte din cauza senzației amețitoare că atârn pe marginea unei faleze, lucru accentuat și de palpitațiile alarmant de rapide ale inimii, ce nu vor să înceteze oricât aș încerca să-mi spun că sunt legată pe cât de sigur se poate în aceste împrejurări.

Oricât de incapabilă aș fi să-mi îmbrac echipamentul de siguranță, camarazii mei se descurcă mult mai prost. Doi șoareci de bibliotecă de pe banca din fața mea plutesc, propulsați probabil de la podea de presiunea implacabilă, care ar fi fost anulată de efectul gravitației în caz că aceasta ar mai fi fost prezentă; unul dintre ei reușește să se agațe de un mâner, însă celălalt înhață doar aer în timp ce plutește ușor și neajutorat în sus.

Lângă mine, Carul Mare a făcut aceeași greșeală ca și mine cu ordinea curelușă-mască, însă el n-a trecut de faza cureluțelor. Din fericire, Bătrânul Credincios și orice tun greu de la bordul OEMI au un sistem de închidere a aerului care se blochează atunci când se întrerupe thelemitația, împiedicându-l astfel pe Car să se asfixieze instantaneu. Începe totuși să se înalțe, ceea ce-l face să fluture și mai abitir din mâini. Întind mâna și-l trag înapoi jos, iar după ce-i dau una peste cap pentru a-l atenționa să-și lege masca, reușesc să umblu la curelele lui.

Îndemânarea mea cu legatul curelelor funcționează și de această dată, însă nu suficient de rapid. Nu reușesc să-l leg pe Car decât pe jumătate, când lumea noastră devine dintr-odată albă.

Următoarea senzație pe care-o simt este că aș sări de colo colo precum o particulă supraîncărcată cu energie, în timp ce curelele care-mi mențin costumul D–55 legat de scaun se tensionează pentru a absorbi energia creată de mișcările violente. Rămân cu

creierul învârtindu-se ca un giroscop și cu înțelegerea faptului că a avut loc vreun soi de impact sau explozie. Fără thelemitație, toate contramăsurile atent luate pentru a proteja OEMI-1 de un potențial atac au fost anulate, permițându-i lui Romeo să șadă liniștit și să practice proverbialul pescuit în acvariul cu pești.

În mod ironic, singura armă care acum nu mai poate fi folosită împotriva noastră este tocmai thelemitația. Artificiile thelemice nu pot funcționa în afara umbrei, asta însemnând că orice armă care se bazează pe thelemitație pentru un efect distructiv nu are cum să tragă. Însă asta nu înseamnă că Romeo nu se poate folosi de thelemitație pentru a trage niște încărcături explozive de modă veche sau să ne bombardeze cu niște proiectile accelerate thelemic. Și, dacă artileria noastră grea s-a dovedit atât de esențială pe cât ni s-a permis nouă să credem aici jos, atunci Romeo va dori să scape de noi cât mai rapid posibil. Probabil că Bătrânul Credincios a fost luat la țintă la prima salvă.

De orice natură ar fi fost explozia, nu ne-a lovit direct – dacă ar fi făcut-o, atomii din creierul meu n-ar mai fi rămas suficient de interconectați pentru a rumega ideea –, dar a lovit îndeajuns de aproape încât să conteze. În stânga, cu ajutorul vederii periferice ce continuă să alunece convulsiv într-o parte pentru a se stabiliza, zăresc o gaură de mărimea unui elefant într-un flanc al Bătrânului Credincios, iar dincolo de el stele și cer negru vizibil intermitent printre fulgerări de lumină stroboscopică și colorată.

Un gând începătoșat, incomplet format, îmi plutește prin minte, ceva de genul *Hei! Suntem la război! Ce zici de asta?* Cu un calm asemănător cu paralizia, observ resturi lovindu-mi-se de mască înainte de-a zbura mai departe, în vidul atotprezent, și devin conștientă de o senzație ca de plutire, căci îmi simt membrele destul de neafectate de efectiva lipsă de greutate cauzată de gravitația zero. *De-asta se tot agită lumea?* mă întreb în gând. Mi se pare o prostie. Suntem doar o grămăjoară de gunoaie plutind prin spațiu, luptându-ne cu alte gunoaie ce plutesc prin spațiu.

Două șiruri separate de bănci din apropierea găurii din GR–15 zac spintecate și zdrobite, cu levierele răsucite și scoase din uz, cu ocupanții deja dispăruți, cel mai probabil pulverizați de explozie sau absorbiți prin spărtură atunci când Bătrânul Credincios s-a decompresat exploziv. Uluită, descopăr că și banca mea e goală – toți ceilalți, începând de la Fata *Psycho* încolo, au dispărut pur și simplu, lăsându-ne în urmă, din opt persoane, doar pe mine și, probabil, pe Carul Mare, deși nu-sunt-prea-sigură-pentru-câtă-vreme. Mă răsucesc la timp pentru ca brațul moale al Carului să se lovească slab de masca mea.

E încă acolo, cel puțin trupul său, plutind la jumătate de metru deasupra locului său obișnuit. Legăturile sale de siguranță incomplet fixate îl țin încă legat în zona de deasupra băncii

noastre, doar că ceva l-a amețit, făcându-l să-și piardă cunoștința. Și, în plus, încă n-a reușit să-și pună masca. Îl smucesc în jos și-i fixez masca pe față înainte de a-i zări firișorul de sânge ce i se scurge din nas și chipul umflat și vinețiu. Percepția mea asupra timpului e prea alterată pentru a ști sigur dacă a fost expus la vid timp de cincisprezece secunde sau cincisprezece minute, însă mi-e teamă că toată atmosfera propice vieții din lume nu-i va mai fi de vreun ajutor.

Șocul de a înțelege că e posibil ca el să fie deja mort e la fel de neașteptat și de copleșitor ca impactul care probabil că l-a ucis. Sunt sută la sută convinsă că, dacă băiatul acesta e deja mort – o persoană aproape complet străină, al cărei nume nu-l cunosc și a cărei voce n-aș recunoaște-o, dacă aș auzi-o în condiții normale –, întreaga lume și viața însăși devin complet lipsite de sens.

După câteva clipe de panică și confuzie, în timpul cărora am hotărât că trebuie măcar să termin cu strânsul curelușelor în jurul Carului, se-ntâmplă să-mi cadă privirea tocmai pe fâșia de diagnosticare de pe costumul său D–55. Presiunea și temperatura din interiorul costumului său sunt bune și, spre uimirea mea, se vede bipul unui puls slab, dar stabil. Printr-o întâmplare extrem de improbabilă, a scăpat cu viață.

Mult deasupra, vârful lui GR–15 este învăluit de un halou de lumină pâlpâitoare – bateriile antibombardament s-au trezit la viață. Vor reuși să-l încetinească pe Romeo, însă, fără ajutorul thelemitației, nu văd cum ar putea să reziste prea mult. Deja au început să răsune explozii din partea inamicului și fiecare impact îl cutremură pe Bătrânul Credincios, făcându-l să semene cu un gândac în mâinile unui copil răuvoitor, și îl aruncă pe Car de colo colo ca pe o păpușă de cârpe. Mă agăț de el, încercând să-l mențin nemișcat până vor înceta exploziile, apoi reușesc, în sfârșit, să-i leg toate curelele.

54

TORRO

Aici, afară, poți vedea tot ce se întâmplă. Ei, nu chiar *totul*. Bătălia asta e atât de întinsă, încât n-ai cum să reușești să urmărești totul dintr-odată, mai ales dacă ții cont de faptul că luptele au loc peste tot, inclusiv pe cele două laturi ale orașului, și mai trebuie să fim atenți și să tragem în bătrânul Romeo măcar o parte din timp. Însă poți vedea destul de multe dacă te afli pe o platformă de asalt. De exemplu, poți vedea OEMI-1 sau o mare parte din el, cel puțin, și marea rețea de platforme din jurul lui, plus cohortele de equites și așa mai departe aflați în urmărirea lui Romeo, deși aceștia sunt foarte departe și seamănă mai degrabă cu un roi de luminițe fulgerătoare și sclipitoare. Așa că, atunci când acei Zero s-au apropiat de bătrânul OEMI-1 și balanța a cam început să se încline în favoarea lor, eu am avut parte de o priveliște clară la fel ca toți ceilalți.

Ne-am lansat de pe unele dintre fortărețele spiralate de pe OEMI-1, odată cu încă un milion de platforme de asalt, și ne-am unit alcătuind un zid, așa cum învățaserăm în timpul antrenamentelor. Doar că acest zid era destul de diferit de cele pentru care ne antrenaserăm noi, pentru că, în loc să alcătuim un teanc solid și masiv de platforme, noi am lăsat câteva găuri destul de mari. De fapt, întregul ansamblu semăna mai degrabă cu un năvod de pescuit, nu cu un zid, și, ce să vezi, cam asta ar fi trebuit să facem, cum s-a dovedit în cele din urmă. Un năvod, adică. Modul în care platformele noastre erau acum dispuse făcea ca Valentinii să fie strecurați pe rând printre găuri, iar asta-i arunca direct în calea acelor tunuri uriașe montate pe OEMI-1.

Eram nervoși cu toții, normal, și eu, și ceilalți soldați de pe platforma mea. Și toți ceilalți membri ai Centuriei a Douăsprezecea din Cohorta a Treia, pun pariu. Știam cum să pilotăm o platformă de asalt, dar asta era prima noastră bătălie adevărată, în timpul căreia cineva chiar încerca să ne ucidă. Și, dacă nu eram într-o situație suficient de proastă, se presupunea că bătălia asta era cea mai importantă bătălie din toate timpurile. Adică, dacă am pierde acum, s-ar cam sfârși cu Pământul și toate celelalte. Bătrânul Romeo nu va mai avea de făcut decât să mărșăluiască nestingherit și să ucidă pe oricine ar mai scăpa cu viață. Optio Sorril s-a exprimat destul de clar. În timp ce

așteptam să urcăm în fortăreața spiralată, ea a chemat întreaga centurie la apel, Centuria a Douăsprezecea adică, și ne-a zis, afișând acel surâs afabil, că, dacă ne-a păsat vreodată de ceva sau de cineva, acum ar fi momentul să luptăm pentru el.

Asta m-a atins puțin. Adică n-am fost niciodată prea entuziasmat de Legiune sau de altceva, și tot nu sunt prea mândru de politica dusă de Pripi până acum, însă îmi pasă de niște chestii. Chiar îmi pasă. Am continuat să mă gândesc la asta când ne-am pus căștile pe cap și ne-am cățărat pe platforme și am continuat s-o fac și-n timp ce ne luam zborul. Am văzut cum bătrânul OEMI-1 se făcea tot mai mic în urmă, în timp ce restul platformelor zburau în toate direcțiile. M-am simțit destul de ciudat, deși nu-mi dădeam seama de ce, și, înainte să ajung la vreo concluzie, l-am auzit pe Mersh strigând la mine că-s un rahat leneș și că să mă reped la postul de tragere.

Eram destul de sigur că vom fi omorâți pe loc, chiar acolo, deși aveam de gând ca mai întâi să fac vreo embolie pulmonară sau așa ceva. Apoi mi-am înșfăcat lazelul și am văzut că nu vine nimeni spre noi. Dar ce vedeam acum era cum o mare porțiune a Legiunii, avangarda, lua deja avans pentru a face cale liberă pentru noi ceilalți, și după ce bătrânul OEMI-1 sosea în miezul luptei, noi urma să ne răsfirăm pentru a-i oferi ajutor.

Puștii ăia din avangardă chiar știau ce au de făcut. Îi puteai vedea zburând ca niște nebuni de colo colo, spintecând și aruncând în aer soldați inamici. Se ocupau metodic de Romeo, deși cred că s-au bucurat când am apărut și noi. Atunci când mărețele tunuri de pe OEMI-1 au început să tragă, bucăți întregi din Valentini au început pur și simplu să dispară, ca și cum ar fi stat liniștiți până atunci, desenați pe o tablă, iar acum cineva începuse să-i șteargă cu buretele. Și totuși, lui Romeo nu i-a luat prea mult să-și dea seama ce se întâmplă, astfel încât s-au retras un pic, pentru ca soldații săi să nu rămână de izbelițe în spațiu deschis și așa mai departe.

Oricum, la început n-am avut chiar multe de făcut. Am construit zidul sau năvodul sau cum i-o zice, din platforme, iar Romeo și-a dat seama imediat ce s-a apropiat că i-am oferit o altă salvă din partea tunurilor noastre, așa că a încercat să se ferească din calea lor cât mai rapid posibil. Însă nu i-a fost chiar atât de ușor. Tunurile trăgeau aproape fără încetare, huruind întruna și dându-ți senzația că ai o avalanșă în cap. Puteai vedea toate acele roiuri imense de luptători Valentini, mii și mii de soldați în fața noastră, și explozii uriașe de lumină chiar în mijlocul lor, așa cum se întâmplă când un fulger lovește în interiorul unui nor. Între timp, cohorte întregi de soldați de-ai noștri zburau de colo colo în urmărirea lui Romeo, încercând să-i atragă cât mai aproape sau să-i prindă în capcană, undeva unde tunurile noastre să-i poată sfârteca în voie.

Din punctul nostru de vedere, nu prea aveam mare lucru de făcut, decât atunci când unul dintre acele roiuri de Valentini încercau să lovească în partea noastră de năvod. Încercau să-și croiască drum printre noi și, din când în când, un șuvoi subțire de soldați reușea să răzbată și să ajungă până la noi. Noi trăgeam cu lazelele și cu perechea de tunuri de 13 mm autoaugmentate montate pe platformă, iar Valentinii se întorceau și se îndepărtau cât mai iute. De obicei, înainte ca oricare dintre ei să reușească să se apropie de noi, câteva tunuri de pe OEMI-1 îi luau la țintă și lansau câteva proiectile cu rază scurtă de acțiune. Oricine-a văzut un ferăstrău cu lanț tăind un copac își poate imagina cam cum arăta imaginea.

Tunurile alea mari n-au tăcut nicio clipă, însă după o vreme am început să-mi fac griji din cauza zidului sau a năvodului nostru sau cum i-o mai spune. Aveam platformele destul de aproape de cei care îl urmăreau pe Romeo de colo colo, dar tot mi se părea că e nevoie de un număr nebunesc de mare de soldați de-ai noștri care să apere bătrânul OEMI-1 din orice unghi posibil. Între două salve, am reușit să arunc o privire, care m-a lămurit că, în unele locuri, năvodul nostru începuse să se rărească, iar în altele începea să se onduleze, pierzându-și forma inițială. Le-am arătat și lui Spammers și lui Hexi, ceea ce cred că le-a provocat un motiv serios de îngrijorare, deși Spammers a spus doar că formațiunile oricum nu pot să reziste prea mult sub această formă, iar Hexi a fost de acord cu el. Mersh mi-a zis să-nchid gura și să-mi văd de treaba mea. Mă simțeam destul de neliniștit totuși, ca și cum ar fi trebuit să fac ceva, însă nu știam ce anume.

Apoi a sosit vremea când bătrânul Romeo chiar a reușit să se izbească de un grup de platforme poziționate exact deasupra noastră și, în timp ce mă întindeam pentru a trage în ei, am observat că se schimbase ceva. La început nu mi-am dat seama ce, apoi am privit mai atent spre celălalt capăt al năvodului nostru, unde-am văzut că nu mai era decât un nesfârșit spațiu gol. Platformele de asalt sunt greu de văzut dacă nu sunt grupate strâns sau dacă nu luminează așa cum o fac atunci când trag, iar acest lucru m-a făcut să-mi imaginez că acolo nu se întâmplase nimic, când, de fapt, cineva săpase o imensă gaură chiar în mijlocul năvodului protector din jurul bătrânului OEMI-1. Am aruncat o privire în jos, spre oraș și, chiar dacă mi-a fost greu să-mi dau seama din cauză că tunurile sale continuau să tragă fără încetare, mi-am închipuit că acolo se dădea o luptă grea.

L-am strigat pe Mersh în cască:

– Hei, Mersh! Cred că se petrece ceva acolo jos, pe OEMI.

– Privirea înainte, băiete! mi-a zis el. Ordinele noastre sunt să ne asigurăm că nimeni nu trece de noi. Cum ai de gând să faci asta dacă privești în direcția greșită?

– Da, dar, Mersh, ar trebui totuși să arunci și tu o privire. Poate că gagiii ăia vor veni spre noi dacă vor vrea să scape.

Atunci a aruncat și Mersh o privire. Ba chiar a părut puțin surprins, însă tot ce-a zis a fost:

– Comandamentul va ști ce să facă. Dacă vor dori să facem noi ceva, ne vor spune.

Și, bineînțeles, cam după două secunde Mersh și-a sucit ușor capul într-o parte, ca și cum ar fi ascultat ceva, și am știut că primea ordine de la Optio Sorril sau poate chiar de la cineva cu rang mult mai înalt. Mersh a mai aruncat o privire în jos, iar de data asta chiar a părut îngrijorat, n-aveam nicio îndoială.

Urmărea cu privirea un grup de fontani ce zburau deasupra orașului – sau surse, ca să fiu mai precis. Fontanii sunt echivalentul nostru pentru acei Zero ai lui Romeo. Probabil că acele punctișoare strălucitoare de jos aparțineau ambelor armate, căci zburau de colo colo în jurul orașului, fără a urma însă o direcție anume.

Cam toți cei de pe platforma noastră începuseră să se răsucească pentru a vedea la ce ne uitam eu și Mersh, iar când Mersh i-a văzut, a început să urle la ei să se întoarcă la posturi. Dar, înainte să apuce cineva să facă vreo mișcare, s-a auzit un zgomot asurzitor, ca de sfâșiere. Am crezut că întregul OEMI-1 avea să se rupă în două sau ceva de genul ăsta, așa de puternic a fost. O jumătate de secundă mai târziu s-a auzit din nou, deși de data asta a semănat mai mult cu o ruptură, nu cu o sfâșiere, ca să fiu mai exact. Totuși, n-avea nimic de-a face cu OEMI-1. În schimb, acele surse încetaseră cu agitația în jurul orașului și acum rămăseseră plutind în spațiu, răsucindu-se parcă în jurul propriei axe. În timp ce noi priveam spre ele, Mersh a primit un alt apel de la Sorril sau mai știu eu cine, însă nimeni nu s-a mai uitat spre el.

Apoi, brusc, trei lucruri s-au petrecut aproape simultan. Mersh a urlat:

– Stații căzute!

Și, cam în același timp, acele surse au dispărut definitiv, iar costumul D–87 mi-a murit cu totul. Nici n-aș putea spune ce s-a întâmplat mai întâi.

Un singur lucru s-ar fi putut întâmpla. Probabil că vreo câțiva Zero de-ai lui Romeo au trecut de năvodul nostru și s-au apropiat de OEMI-1, unde ne-au distrus sursele până să înțelegem noi ce se petrece. Apoi, acei Zero și-au luat pur și simplu zborul de-acolo, pentru că, fără nicio sursă, tunurile noastre uriașe, care îi dăduseră mari bătăi de cap lui Romeo, n-au mai funcționat.

Zero ăștia pot zbura atât de iute, încât ar fi putut trece pe lângă platformele noastre, fără ca noi să știm, observându-le abia când ajunseseră deja foarte departe. Casca mi-a devenit neagră, apoi

transparentă, așa cum se întâmplă când rămâi fără thelemitație, și cam asta a fost tot.

55

TORRO

Din fericire, noi, milites, știm cum să reacționăm când rămânem în întuneric. Am repetat-o de-atâtea ori, încât ne-a intrat practic în instinct. „Stații căzute“ e ordinul de-a înșfăca vreo parte fixă a platformei, lucru pe care cred că l-am fi făcut și dacă Mersh nu ne-ar fi dat vreun ordin. Dis nu prea are niciun fel de gravitație, așa că nu-i ca și cum platforma noastră ar fi urmat să se prăbușească din cer imediat. Am rămas toți la locurile noastre, la fel ca și restul platformelor din jur, atârnând pur și simplu în spațiu. Probabil că acesta este singurul avantaj al situației noastre curente. Chiar dacă am văzut tot ce s-a petrecut jos pe OEMI-1, tot nu-mi vine să cred că e adevărat. Adică doar dacă nu cumva mă înșel amarnic, sorții bătăliei s-au întors decisiv împotriva noastră.

Ceva îmi pârâie lângă ureche și-l aud pe Spammers spunând în stația radio:

– Of, la dracu'!

– Ține-ți gura, soldat! intervine Mersh.

– Ce facem acum? întreabă Hexi.

– Îți ții gura și aștepți ordine, răspunde Mersh.

– Mersh are dreptate, zice Spammers. Am vrea să rămânem pe aceleași poziții dacă unul dintre fontanii noștri ar reuși să-și revină.

– Cumva ai spus „Mersh are dreptate“? întreb eu.

Dar are dreptate. De fapt, și Mersh, și Spammers au dreptate. Cât de curând cineva își va da seama că tunurile de pe bătrânul OEMI-1 au încetat să tragă, și atunci se vor întoarce ca să ne-ajute.

Problema e că nu vine nimeni. Cred că o parte din cohortele noastre încearcă să-și facă loc până la noi, dar între noi și ele așteaptă roiuri întregi de Valentini gata să se amestece, ceea ce mă face să cred că ai noștri nu vor ajunge prea departe. Și pun rămășag că Valentinii Zero care tocmai ce-au terminat cu OEMI-1 abia așteaptă să intervină în calea oricui ar vrea să se întoarcă.

– Da, din clipă-n clipă, zice Spammers.

Se comportă ca și cum s-ar preface că o chestie cu adevărat oribilă e doar un deranj minor sau așa ceva, dar îți dai seama că e

la fel de îngrozit ca și noi.

– Probabil că au reușit să ne izoleze complet, spune Hexi. Ăsta ar fi primul lucru pe care l-ar face, nu?

Mersh pare că e pe punctul de-a ne spune iar tuturor să tăcem și să așteptăm noi ordine, când zărește ceva jos. Aleargă grăbit la marginea platformei, iar noi îl urmăm imediat. La început ne e greu să ne dăm seama ce se petrece acolo. Aerul din jurul lui OEMI-1 – deși bănuiesc că e mai degrabă vorba de spațiu gol, căci aerul a dispărut cu totul – oricum, brusc încep să zboare bucăți mari de stâncă și alte resturi pe deasupra orașului, iar o parte din clădiri par că și-au schimbat pozițiile, ca și cum vârfurile lor stau acum înclinate în direcții greșite. Un tun enorm pare că s-a frânt la mijloc și o jumătate a acestuia a început să plutească ușor, îndepărtându-se de cealaltă. Apoi partea inferioară a altui tun explodează într-un nor de praf și întregul ansamblu se apleacă într-o parte, ca și cum e pe punctul de-a se prăbuși, doar că rămâne așa, atârnat, acolo. *S-ar* prăbuși, pun pariu, dacă ar mai exista vreun pic de gravitație rămasă.

– Trag în noi, zice Hexi.

Chiar trag. Dinspre partea cealaltă a platformei vedem cum unul dintre norii aceia de Valentini a luat-o înainte și acum se aprinde; trag spre noi cu tot ce au la îndemână. Probabil că sursele lor sunt prea departe pentru ca umbrele acestora să ajungă până la noi, așa că folosesc arme care pot trage fără ajutorul thelemitației – bombe, gloanțe și-așa mai departe. Unele platforme vecine deja au fost lovite, fiind rupte în bucăți sau aruncate în spațiu, însă bătrânul Romeo nu trage, de fapt, în noi. Ținta o reprezintă tunurile orașului.

Artileria antibombardament de pe OEMI-1 a început deja să tragă, iar asta e suficient pentru a intercepta cel puțin o parte din loviturile lui Romeo. Spațiul de deasupra orașului s-a umplut de fulgere, de explozii și de nori de sfărâmături și așa mai departe. Dar e destul de limpede că nu vor putea rezista la nesfârșit.

Tot ce putem noi face este să rămânem aici și să asistăm la ce se-ntâmplă. Încep să mă gândesc la momentul în care a fost extras numărul lui Hexi și ea parcă a început să se înece, gata să moară sau așa ceva, și, chiar dacă am vrut s-o ajut, n-am știut cum, ca și cum între noi s-ar fi căscat o groapă uriașă, atât de uriașă încât nici măcar nu mai puteam s-o aud. E o senzație destul de nasoală. Te face să vrei să sari de pe o stâncă, până și acest lucru ar fi mai bun decât să nu faci nimic.

– Și cum rămâne cu ordinele alea, dec [58]? îl întreabă Spammers pe Mersh. Doar nu-l putem lăsa pe Romeo să distrugă tot orașul, nu?

Aproape că am decis că nu prea *putem* face nimic – în afară de-a sta deoparte și de-a spera că fontanii noștri vor veni înapoi –, însă Mersh spune:

– Comandamentul vrea să stăm deoparte până ce Valentinii își retrag toți șoricarii.

Am uitat de șoricari. Sunt luptătorii pe care Romeo îi trimite la înaintare atunci când noi rămânem în întuneric și nu ne mai putem apăra. Sunt dotați cu niște cozi lungi și înfricoșătoare, care pot fi folosite pentru a absorbi thelemitația, ceva de genul unui cablu electric. Aceștia nu pot folosi arme augmentate, dar tot sunt dotați cu armuri îmbunătățite, astfel încât atâta timp cât coada le rămâne conectată într-un anumit punct în umbră, șoricarii sunt, practic, invincibili. Deci băieții noștri de la antiaeriană chiar n-au cum să-i oprească.

După ce-am aflat că vin, mi-e ușor să disting cuiburile de șoricari de restul Valentinilor, adică de cei care chiar trag. Șoricarii au un aspect banal pe lângă cei care aruncă fulgere și-așa mai departe. Se desprind din cuib și, pentru o vreme, par că nu fac ceva notabil. De fapt, priveliștea lor este destul de neinteresantă, până încep să prindă viteză. Apoi se reped drept spre noi.

Mersh urlă iar:

– Stații căzute!

Iar noi ne lăsăm în jos atunci când primul val de șoricari se izbește de zidul din platforme de asalt ca și cum ar plonja într-un lac sau ceva de genul ăsta.

Acolo unde lovesc, platformele sunt aruncate învârtindu-se în spațiu sau se prăbușesc spre OEMI-1 ori pur și simplu se izbesc de platformele vecine. Chiar și după ce șoricarii au trecut deja de noi, cozile lor continuă să biciuiască furios, iar orice platformă care se apropie prea mult sfârșește ruptă în două. Dacă am reuși să tăiem acele cozi, șoricarii s-ar mistui așa cum se întâmplă cu Valentinii atunci când rămân în întuneric, însă momentan n-avem nicio șansă să trecem de armurile lor.

Două noi valuri de șoricari se-avântă spre noi și tot ce putem face este să rămânem agățați de platformă, sperând că nu vom fi loviți. Într-un final, îl aud pe Mersh rostind prin radio:

– E bine toată lumea?

Nu pare posibil, dar toți au scăpat întregi. Norul de Valentini pare că se întinde la nesfârșit și cred că fiecare cuib trimite cel puțin douăzeci de șoricari odată. Totuși, când ridic capul pentru a privi în jur, e limpede că majoritatea platformelor noastre au rămas la locul lor. Prin comparație cu zidul nostru ca întreg, șoricarii – chiar și câteva sute sau chiar o mie – sunt destul de mărunți și, la fel ca toți ceilalți Valentini care bombardează bătrânul OEMI-1, sunt concentrați asupra tunurilor, nu ne dau nouă atenție. Dacă Valentinii ar dori să ne scoată platformele din funcțiune, ar avea la dispoziție metode mult mai ușoare decât să arunce cu șoricari în noi.

Când toată lumea raportează că e-n viață, în regulă și-așa mai departe, Mersh o apelează prin radio pe Optio Sorril pentru a primi noi ordine. Dincolo de marginea platformei, văd cum șoricarii sfâșie orașul în bucăți, distrugând poduri și clădiri și lăsând în urmă explozii uriașe, iar cozile lor spintecă tot ce ating, nelăsând nimic întreg în urmă. O coadă trece razant pe lângă platforma noastră, dar ia cu ea încă două când flutură și le atinge, însă Mersh nici măcar nu ridică privirea. În sfârșit, pare că încuviințează din cap, și văd că gura-i formează cuvintele „Da, doamnă“. Ne privește pe rând, părând aproape că a uitat unde se află și cine suntem noi.

– Hei, Mersh, băiete, zic eu, ce se întâmplă?

Mersh clatină ușor din cap, ca și cum ar vrea să scape de ce-i acolo –, apoi se ridică și-i spune lui Hexi să deschidă dulapul cu armament auxiliar de pe platformă. E plin cu tot felul de echipament special de care ai nevoie atunci când lazelul nu mai e de-ajuns.

– Iată planul, începe Mersh. O spune cu încetineală, ca și cum l-ar alcătui din mers. În 360 de secunde ne vom lansa de pe platformă în direcția armatei Valentine. După ce pătrundem în umbra lor, ori vom tăia cozile acelor șoricari, ori le vom distruge cuiburile cu ajutorul minelor augmentate. În ambele cazuri, ar trebui să trecem de armura lor folosindu-ne de lamele echipamentului LL–40.

Cred c-am pierdut o sută din cele 360 de secunde ale noastre doar holbându-ne șocați la el. Într-un final, reușesc să îngaim:

– Mersh, e pur și simplu o nebunie! Adică ne-ar lua o veșnicie doar să zburăm până la ei, și în tot acest timp se va trage în noi. Știi bine că așa va fi. Și apoi? Doar nu crezi că vom putea pătrunde pur și simplu în cuiburile alea și vom începe să-i hăcuim?

Toți tac aproape un minut, apoi Mersh spune:

– Astea sunt ordinele. Dacă nu reușim să facem ceva chiar acum, șoricarii lor vor distruge fiecare tun de pe OEMI-1, iar asta va pune capăt bătăliei. Cei care nu vor să vină pot rămâne aici. Sunt sigur că ne vor fi de ajutor după ce fontanii noștri își vor reveni.

Știm cu toții că spune adevărul. Cineva trebuie să-i oprească pe acei șoricari. Și, în timp ce-mi plimb privirea de jur împrejur, mi-e clar că nimeni n-are de gând să rămână deoparte, nu când toți ceilalți sunt dispuși să iasă și să riște să fie uciși.

– În regulă, zice Mersh. Toată lumea să ia câte două mine și să se alinieze de-a lungul laturii din față.

Îi aruncă o privire lui Spammers, apoi continuă:

– Spams, tu te ocupi de mitraliera mobilă și ne acoperi.

Mitraliera mobilă e una dintre acele arme suplimentare pe care o păstrăm pentru ocazii speciale. Nu este la fel de puternică precum automatele de 13 mm, de exemplu, însă funcționează foarte bine în aproape orice tip de condiții și poate trage atât cu muniție normală, cât și cu muniție augmentată. Mă aștept ca Spammers să facă o glumă sau ceva de genul ăsta, însă el doar salută și spune:

– Da, domnule!

Apoi trece la treabă.

Restul îl urmăm pe Mersh spre partea din față a platformei și ne aliniem cu picioarele pe metalul plat, cu chipurile îndreptate spre inamic. Norul de Valentini trage în continuare în noi, doar că acum, în loc să fie cu fața spre noi, pare mai degrabă că s-a mutat deasupra noastră, așa că privim un cer furtunos plin de fulgere și de sori strălucitori, ce se rotesc cu viteze amețitoare. Cozile șoricarilor se aseamănă cu niște fire de undiță ori poate cu niște funii pe care le-ai putea folosi, dacă vrei să te cațări pe cer.

– Zece secunde, spune Mersh. Lansarea la ordinul meu!

Ne ghemuim, pregătiți de salt, gata să ne luăm zborul și sperând că vom rezista până la umbră, înainte să ne doboare vreo lovitură bine țintită. Nici măcar nu stau să mă gândesc la ce vom face în cazul în care chiar vom reuși să ajungem acolo. În schimb, îmi aduc aminte de clipa în care-am întâlnit-o prima oară pe Naomi, când m-a luat prin surprindere cu pistolul ăla mare al ei. Nu știu de ce. Văd pur și simplu codrii aceia străvechi, distruși aproape-n întregime, și ochii ei mari, ce mă priveau pe deasupra țevii pistolului.

– Vom reuși, Torro, spune Hexi.

E chiar lângă mine și, nu știu cum, reușește chiar să zâmbească.

Încerc să-i zâmbesc și eu la fel de liniștitor.

– Trei! urlă Mersh în urechile noastre. Doi! Unu! Lansați!

56

TORRO

Sărim toți odată, lansându-ne direct spre norul de Valentini. Platformele noastre de asalt plutesc pe sub noi, făcându-ne să ne simțim ca și cum am efectua un salt nesfârșit, lipsit de greutate. De pe toate celelalte platforme din năvod, alte escadroane se înalță odată cu noi și ne trezim dintr-odată înconjurați de oameni în costume D–87, mii de oameni, mai întâi într-o linie dreaptă, apoi părând că alcătuim un stol de păsări pe măsură ce începem să ne separăm, căci unii se mișcă mai iute sau mai încet decât alții. Capăt senzația că vom pluti așa la nesfârșit, că bătrânului Romeo îi va fi imposibil să ne ucidă. Dar va încerca, sunt sigur.

Ici și colo, în rândul marelui nostru stol, oameni încep să se rotească incontrolabil, fiind pur și simplu doborâți ca de vreo cărămidă invizibilă sau ceva de genul ăsta. Romeo a început să ne ia la țintă, iar aici, în spațiu, n-avem niciun fel de acoperire. Singura noastră șansă este să ajungem mai repede în umbră, dar mi se pare că ne va lua ani întregi până să ajungem acolo.

În fiecare secundă, din ce în ce mai mulți de-ai noștri sunt loviți. Lângă mine, văd doi tipi de pe platforma mea străpunși de-o forță invizibilă în plin zbor, apoi îi văd începând să se prăbușească, dispărând din vedere. Sunt aproape sigur că eu voi fi următorul, când, nu departe în fața noastră, spațiul gol se luminează, umplându-se de mii de punctișoare aprinse – cartușe augmentate, trase de mitraliera noastră mobilă, care a prins viață. Probabil că Spammers și toți ceilalți rămași pe platforme s-au pus pe treabă. Reușesc să zăresc un roșu ceva mai întunecat, mai îndepărtat, acolo unde sunt sigur că gloanțele noastre au început să lovească Valentinii. Umbra se apropie din ce în ce mai repede acum și, cât ai clipi, trec cu mare viteză pe lângă punctișoarele acelea roșii. E ca și cum aș fi plonjat într-o baie plină cu apă înțepătoare. Costumul D–87 revine la viață și, instantaneu, mă simt mult mai bine.

Și încep să văd inamicul cu mult mai multă claritate acum, că îmi funcționează din nou casca. Cuiburile șoricarilor sunt cele mai mari chestii pe care le vedem, având probabil în jur de-o sută de metri în diametru. Cozile care răsar din ele par cumva curbate, rotunjite, asemănându-se cu niște tentacule, însă par totodată că sunt și îmblănite, de parcă le-ar aparține unor șobolani gigantici.

Văd zburând printre ele niște soldați mult mai mărunței, deși tot par mult mai masivi decât soldatul pământean mediu. Sunt Tip 4, probabil. Sunt aplatizați, precum niște lame de ferăstrău, și se rotesc foarte rapid, împroșcând cu niște obuze enorme sau ceva de genul ăsta, căci n-apuci să le zărești prea bine sau n-apucam, căci acum le pot vedea, după ce costumul D–87 a reînceput să funcționeze.

Spammers și băieții noștri cu mitralierele lor mobile se descurcă destul de bine în a-i ține ocupați pe cei cu aspect de lame de ferăstrău și-mi spun doar că ar trebui să sar mai repede-n cuiburile alea, când îl aud pe Mersh răcnind „Mișcați-vă!“ în ureche. Îmi scot lazelul din toc și-mi setez gravitația personală în modul cădere liberă, pentru a mă azvârli direct în mijlocul celui mai apropiat cuib. Asta ar trebui să mă ducă acolo în cel mai scurt timp posibil și aș avea cea mai redusă șansă de-a fi ucis. Majoritatea celorlalți milites au aceeași idee în cap, care se dovedește complet greșită.

Câțiva sunt mult în fața noastră, din moment ce nu s-au oprit ca să arunce o privire în jur pentru a evalua situația și așa mai departe, iar acest lucru le permite acelor chestii asemănătoare cu lamele de ferăstrău să se miște pentru a se arunca asupra lor. S-ar părea că Valentinii pot trage și cu nul pe lângă gloanțele alea ale lor extrem de distructive. Câțiva băieți de-ai noștri își desfac lazelele pentru a se folosi de apărători ca să blocheze tirul susținut, iar asta funcționează destul de bine atâta timp cât o singură lamă trage în tine. Dar, când trag din două direcții diferite, s-a terminat cu tine. Văd cum cel puțin zece oameni din fața mea sunt tăiați în bucăți de niște raze alb-albăstrui ce trec prin ei cu mare ușurință. Bucăți de D–87 îmi zboară pe deasupra capului, având probabil încă prinse-n ele bucăți de trupuri omenești, și cred că acum ar fi un moment oportun să-ncep să iau în considerare o schimbare de strategie.

Renunț la căderea direct în cuib și-mi înclin GP-ul într-un unghi care să-i permită corpului să se aplece pe-o parte și să se izbească de una dintre cozile acelea imense de șoricar. E o cădere de vreo cincisprezece metri și mă lovesc tare, apoi mă rostogolesc ușor, apucând-o cu ambele mâini până ce mă ridic într-o poziție dreaptă. Mă simt destul de amețit, dar cel puțin nu mai trage nimeni în mine. Strig spre Mersh și spre ceilalți din echipă:

– Găsiți o coadă și aterizați pe ea! Nu vor putea trage în voi fără a risca să-și împuște accidental șoricarii!

Și totuși, nimeni nu răspunde. Privesc în direcția din care-am venit, dar nu zăresc nici măcar un membru din echipa mea. Tot locul e într-o stare dezastruoasă, colcăind de lame de ferăstrău și cozi de șoricar și fulgere ce roiesc de colo colo, printre care zăresc o mulțime de milites morți. Încep să cred că toată echipa

mea a fost distrusă, când Hexi se ivește de sub coada pe care ședeam. Își modifică GP-ul, face un mic plonjon și aterizează lângă mine. Nu știu să-i zic decât:

– Hexi!

– Mereu ai fost ușor de identificat în mulțime, zice ea. Și Mersh ne-a găsit, apropo, împreună cu alți câțiva milites, unii din echipa noastră, alții din altele. Mă bucur mult că te-am găsit.

De aici nu mai există decât o singură direcție în care s-o luăm, iar asta este de-a lungul cozii pe care stăm amândoi. Avem de-a face cu un pod lat și păros, care duce până la cuiburi. Suprafața acestuia e acoperită cu arătări Tip 3 în formă de crab, genul acela cu brațe și picioare prinse peste tot, gata să te sfâșie în bucăți, pe care noi îi numim, generic, Scormonitori Tactici de Mușuroi sau furnicari. Au început să sară în sus pe coadă de-ndată ce-am aterizat pe ea, iar acum au luat-o la goană spre noi.

Eu și Hexi ne punem pe treabă cu lazelele, însă Mersh și soldații aflați mai aproape de cuib își scot lamele și apărătorile. Iar asta funcționează. Apărătorile resping focul tras de furnicari, și-n tot acest timp ceilalți au posibilitatea de-a trage cu lazelele. Noi înaintăm nestingheriți pe coadă, folosindu-ne de GP pentru a nu cădea peste margine. Mai aproape de cuib se află o mulțime de furnicari, care se grăbesc să se cațăre pentru a ajunge la noi, însă cineva de deasupra are cale liberă să tragă în ei și-i doboară unul câte unul.

Atunci îmi aduc aminte de mitralierele mobile. Probabil că cei care trag sunt Spammers și restul celor rămași pe platforme, care ne-au sărit în ajutor. Mă întorc, așteptându-mă să-l văd acolo, căci acum îmi pot folosi din nou costumul D–87 pentru a privi departe în spațiu, însă nu-l pot distinge printre toate aceste resturi ce plutesc în spațiu.

– Torro! strigă Hexi. Ce faci? Hai să mergem!

Mersh și ceilalți deja se reped spre o altă turmă de furnicari. Toți și-au scos lamele și apărătorile, hăcuind cu ele în dreapta și-n stânga. Îmi scot și eu lama și o iau pe urmele lui Hexi, dar numai după ce mai arunc o privire în urmă. Vedeți voi, motivul pentru care nu-l pot zări pe Spammers e că acolo unde-ar fi trebuit să se afle el acum nu mai există decât un grup de platforme contorsionate și resturi de material necunoscut, printre care plutesc bucăți de armură și nu se mai vede decât spațiu gol.

Furnicarii nu sunt deloc fraieri, asta-i clar. Au și ei lame, unele lungi și curbate la vârf, ce pot răsări din oricare dintre cele opt brațe sau picioare ale lor. Mersh se ocupă de ei, dar tot are suficient timp să dea și ordine:

– Torro! Hexi! Vedeți dacă reușiți să plantați o mină în chestia de colo!

O parte din milites veniți odată cu noi pe coadă se ocupă deja de problemă, însă parcă nu reușesc să facă niciun progres.

Bizarul metal păros pe care l-am văzut pe cozile șoricarilor învăluie cuibul cu totul, lucru care ne împiedică să facem ce-avem de gând. Credeam că-i un soi de capcană sau ceva de genul ăsta, dar văd că, de fapt, e un fel armură. Ori de câte ori încerc să lovesc cuibul, o șuviță de păr sau ceva asemănător se repede spre tine și-ți deviază lama.

Mă enervez destul de repede când nu reușesc să trec de blana asta, și eu, și Hexi începem să ne panicăm. Ne-am dat deja seama că am putea trece de blană dacă unul dintre noi ar face-o să se extindă în afară, iar celălalt ar reteza-o dintr-odată, dar asta merge doar în cazul unei singure șuvițe, și eliberarea unei căi destul de largi încât să poți planta o mină ne-ar lua vreo 850 de ani. Și-n tot acest timp, spre noi vin din ce în ce mai mulți furnicari, valuri întregi ce răsar dintr-un flanc al cuibului. Mersh strigă în continuare să ne grăbim. A început să obosească și mă-ndoiesc că e de la țipat. Într-un final, pe Hexi o apucă toate năbădăile. Își scoate lazelul și-ncepe să tragă într-o parte a cuibului ca nebuna, făcând ca niște șuvițe de păr să se ridice toate odată.

– Mai fă-o o dată! strig la ea.

Ea trage din nou, și de data asta mă reped și tai fiecare fâșie de blană ce răsare atunci când ea o lovește cu lazelul. Peticul acesta se desprinde cu un scrâșnet extrem de mulțumitor.

Apoi nu mai întâmpinăm nicio dificultate să dăm o gaură într-un flanc al cuibului. Arunc o mină înăuntru și-i spun lui Mersh c-am reușit. Cred c-am făcut-o chiar la timp. N-au mai rămas prea mulți milites în picioare. Mersh gâfâie tare când ne ordonă să ne dăm la o parte pentru a anihila cuibul ăsta idiot. În cazul nostru, să ne dăm la o parte înseamnă să sărim în mijlocul altei încleștări. Un plan nu foarte reușit, dar bănuiesc că tot e mai bun decât să rămânem aici.

Eu și Hexi ne inversăm GP-urile pentru a cădea de pe cuib, și o clipă mai târziu locul pe care stătuserăm mai devreme se prăbușește în el însuși. Un grup compact de furnicari vine în salturi după noi, dar, înainte ca noi să ne putem scoate lamele, cineva îi spulberă c-o salvă de gloanțe. Mersh și o parte din ceilalți milites au rămas în continuare acolo, zbătându-se să se îndepărteze cât mai repede de cuib. Văd trei, apoi patru soldați sărind în spațiu, în timp ce Mersh mai taie câțiva furnicari, apoi se pregătește să sară și el, însă unul dintre furnicari îi înfige o lamă în picior. Mă gândesc că cineva ar trebui să se întoarcă pentru a-l ajuta, însă, în același timp, din cuib izbucnește o bulă alb-albăstruie, ce face ca o parte din el să se prăbușească și să cadă în hăul spațiului. O parte din furnicarii porniți pe urmele noastre cad și ei. Nu mai văd alți milites scăpând de-acolo. Și nici pe Mersh. Încerc să dau de el în cască, dar nu răspunde.

– Torro! spune Hexi ezitant.

Cred că și ea-și face griji pentru Mersh, așa că-i zic:

– O să dăm de el, Hex.

Parcă a început să-mi fie greață, ca și cum ceea ce se întâmplase sub ochii noștri n-avusese cum să se întâmple. O lamă de furnicar îți retează mult mai mult decât doar un picior.

– Dăm noi de el pe undeva.

– Nu, Torro, uite! Cuibul.

Cuibul n-a fost lovit chiar atât de tare pe cât ne imaginaserăm noi. În el se cască o adâncitură urâtă, acolo unde-am aruncat mina, dar, în rest, totul arată neschimbat. O mulțime de cozi de șoricar șfichiuie în toate direcțiile. Pun pariu că mina a anihilat unul sau doi și cam atât.

– N-a mers, spune Hexi. Torro, nu putem lăsa cuibul așa cum e. Trebuie să ne întoarcem.

Are dreptate. Adică știu că are dreptate. Dacă nu facem ceva cu nenorocitul ăsta de cuib, toți șoricarii din capătul celălalt al cozilor vor avea cale liberă spre OEMI-1, ca să-și facă de cap cu tunurile noastre și să-i omoare pe toți de-acolo.

Așa că ne mai inversăm o dată GP-urile și ne întoarcem, țintind exact zona aceea prăbușită din flanc. Cel puțin acolo nu va mai trebui să pătrundem prin cuib pentru a arunca o altă mină sau așa ne închipuim până vedem că blana aia argintie a crescut la loc. Mai zărim și o mulțime de furnicari, care, atunci când ne văd venind, se grăbesc să ne iasă în întâmpinare, agitându-și înnebuniți teribilele lor membre ucigător de ascuțite.

Ne folosim de apărători ca de niște umbrele împotriva acelor de nul ce zboară spre noi și aterizăm chiar în mijlocul unei mulțimi de furnicari. Se reped la noi imediat, ceea ce mă face să-mi regret instantaneu decizia de-a mă întoarce. Probabil că nu vom reuși să facem mai mult de zece pași, nu mai zic de aruncarea cuibului ăstuia în aer. Cel puțin la asta mă gândeam când un alt escadron de milites cade lângă noi, împrăștiind în toate părțile bucăți de furnicar.

De fapt „escadron“ n-ar fi cea mai bună descriere. Sunt doar patru soldați. Însă chiar se descurcă admirabil printre furnicari. Unul dintre ei îmi strigă „Hai să te-ajutăm să termini treaba, pionule“, și-i recunosc glasul și accentul ciudat. Când se întoarce, văd că e nomadul acela fioros și plin de cicatrice, bătrânul Thom. Soldații veniți odată cu el sunt probabil ceilalți nomazi din tribul lui, prietenii micuței Naomi.

Noi șase, împreună, adică eu, Hexi și cei patru nomazi, ne facem loc cu forța spre gaura din cuib. Nu-i ușor, luându-i în considerare pe furnicarii ce ne hăituiesc întruna și gaura care se micșorează din ce în ce, căci blana aia argintie a crescut clipă de clipă. Când ajungem acolo, tot ce-a mai rămas din dezastrul făcut de noi e doar o gaură micuță.

Hexi o ia la fugă și-și înfige apărătoarea pentru a împiedica închiderea completă a găurii.

– Scoate o mină, Torro!

Scot a doua mină luată de pe platformă și-o arunc pe apărătoarea lui Hexi.

– Explozie! strigă bătrânul Thom! Seteaz-o să explodeze, băiete!

– Are dreptate! spune și Hexi. Dac-o setezi pe anihilare, nu va face să zboare decât o bucățică – va trebui să-l aruncăm în aer.

Minele pe care le-am adus cu noi pot folosi diferite tipuri de energie, la fel ca lazelele noastre. De obicei, anihilarea cu nul funcționează cel mai bine atunci când vrei să distrugi ceva, dar ultima oară n-a funcționat chiar așa de bine. Setez mina pe explozie, nu pe anihilare, și mă rog în gând ca bătrânul Thom să știe despre ce vorbește. Apoi îi trag un șut apărătorii lui Hexi, azvârlind-o în gaură.

– Mișcați-vă, pioni! zbiară Thom.

E singurul nomad pe care-l văd. În rest, zăresc doar furnicari și lame ascuțite. O înșfac pe Hexi și înfig apărătoarea sub mine, apoi detonez mina.

Brusc, ne trezim mult deasupra cuibului, ca și cum am fi fost aruncați acolo sau ceva de genul ăsta. Cred că imensul cuib s-a umflat ca un balon sau s-a prăbușit în el însuși și ne-a azvârlit pur și simplu aici, pentru că se cutremură de câteva ori, apoi se rupe în bucăți printr-o explozie înspăimântătoare. Șocul mă trântește și mă rostogolesc, pierzând-o pe Hexi, ca și cum ea ar fi apucat într-o altă direcție. N-o văd nicăieri. Încerc să mă stabilizez cu ajutorul GP-ului ca s-o pot găsi, însă costumul D–87 nu-mi mai funcționează cum trebuie. E greu și lent, și-n partea din față a căștii zăresc niște crăpături gălbui, care mă împiedică să văd cum trebuie. Când încerc să le șterg, degetele costumului D–87 refuză să se urnească. Au rămas prinse în vreo parte a armurii, de ceva ce seamănă c-un braț, care atârnă prins în continuare de costumul meu. Ceea ce n-are niciun sens. Acolo era mâna care-o ținea pe Hexi.

Îmi aduc aminte că unul dintre acei furnicari a sărit la mine chiar înainte ca mina să explodeze și probabil că mi-a avariat costumul sau așa ceva. Cu cât încerc mai abitir să mă mișc, cu atât mi se pare că înot prin ceva gros și foarte greu. În cele din urmă ajung pur și simplu să plutesc neajutorat. Așa că asta și fac. Plutesc. Și mă întreb care-ar fi șansele ca, dacă aș continua să plutesc așa, să ajung în cele din urmă acasă.

57

JAX

Nu sunt atent în momentul în care racheta de semnalizare vine prin Vălul Lunar. Urmărisem cerul aproape toată ziua, așteptând vești despre bătălie, și firește că exact *atunci când* am ațipit cinci secunde s-a ivit și racheta. Nu sunt furios că am ratat-o. Nu că aș arde de nerăbdare să aflu vești despre Legiune. Sunt mai nervos decât oricând sau, ca să fiu foarte sincer, simt ceva între nervozitate și frică paralizantă. Când ți-e teamă de vești, uneori preferi să nu afli niciun fel de veste. Ce-mi displace mie în special e felul în care racheta și-a făcut apariția când am ațipit. Veștile bune pur și simplu nu te iau prin surprindere așa.

Nu-i ușor să comunici între un Tărâm și altul. Semnalele radio și alte chestii de genul ăsta sunt blocate de pasaje precum Vălul Lunar, iar asta înseamnă că majoritatea căilor de comunicație la distanță mare nu funcționează. Aproape toate mesajele dintre Pământ și Front sunt transmise de persoane. Pentru această bătălie totuși, Legiunea avea nevoie să poată comunica repede cu rezervele rămase, așa că au decis să trimită mesajele esențiale cu rachete de semnalizare. Culoarea fiecărei rachete semnifică altceva. Verde înseamnă că bătălia s-a sfârșit și noi am câștigat. Galben înseamnă că Legiunea vrea ca rezervele să-i sară-n ajutor. Roșu înseamnă că inamicii vin încoace.

Și Naomi e înspăimântată. O simt în vocea ei atunci când îmi pronunță numele sau, când deschid ochii, i-o citesc pe față, chiar dacă e întuneric afară. Sus pe cer, racheta se-aseamănă cu o stea, doar că se mișcă într-un anumit mod prin aer. Apoi explodează într-un galben incredibil de strălucitor, ce ilumineză tot cerul. Timp de câteva secunde, întregul For arată ca scăldat într-o lumină de seară târzie, cu umbrele-i lungi întizându-se în toate direcțiile.

– Au chemat rezervele, spun eu, deși nu mă gândesc decât la faptul că *cel puțin nu-i roșie*.

Totuși, într-un fel, galben e și mai rău. Roșul ar fi putut însemna că o parte din armata Valentină a trecut de liniile noastre și s-ar pregăti de-un atac. Dar cu galben, știm că Legiunea are nevoie de noi în bătălie. Ar putea însemna că Romeo a fost pus pe fugă și că nu trebuie decât să-i ajutăm să-i termine, dar mă-ndoiesc de asta.

Mă aștept ca Naomi să nu zică nimic. În primul rând, racheta aceea galbenă uriașă ne-a lămurit pe deplin cu ce avem de-a face. În al doilea rând, Naomi n-a mai zis, practic, nimic de când a început bătălia. Continuă să creadă că toată lumea păstrează un mare secret față de noi, iar asta o înnebunește pur și simplu. Nu văd de ce-ar conta așa de mult. Suntem ocupați c-un război. Nu ai mereu timp să explici orice detaliu neînsemnat.

Deci sunt luat prin surprindere când Naomi spune:

– Ce s-a întâmplat? Ce trebuie să facem în continuare?

– Îl așteptăm pe Charles, bănuiesc.

Acum chiar că sunt înspăimântat de-a binelea. Nu știu de ce, dar gândul strângerii tuturor luptătorilor rămași ca rezervă și părăsirea Pământului prin Vălul Lunar e mai înfricoșător decât să mă gândesc la bătălia adevărată.

Dar n-avem de așteptat chiar deloc, pentru că Malandeera și Charles deja se-ndreaptă spre noi, traversând Forul. Naomi sare jos de pe fântâna pe marginea căreia ședeam și le iese în întâmpinare, făcând pași mari, apăsați.

– Charles, începe ea bățoasă, spune-ne ce se întâmplă!

Charles pare surprins, dar când vorbește, glasul îi sună foarte încrezător:

– Legiunea a chemat rezervele, zice, apoi rânjește la mine. Treaz de-a binelea, Jax?

– Și doar asta știi despre bătălie? îl iscodește Naomi. Dacă va trebui să intrăm și noi în luptă, nu-i va fi nimănui de folos să țină anumite detalii secrete față de noi.

– Nu știu ce se întâmplă în Dis în afară de ce ne-a transmis racheta, răspunde Charles, privind în sus, la micuța lumină gălbuie rămasă pe cer. Nu vom afla mai multe până ce nu vom ajunge în Dis și vom vedea cu ochii noștri. Oricum, spune el privind-o în ochi pe Naomi, apoi întorcându-se spre mine, oricum, doar eu și Fontana Malandeera vom pleca în Dis. Legiunea are alte planuri cu voi doi.

– Ce planuri? întreabă Naomi.

E clar că-i îngrijorată, iar eu simt un gol în stomac.

– Aveți o nouă misiune, la fel de importantă ca a noastră, spune Malandeera. În timp ce eu și Charles vom conduce rezerva în Dis, tu și Jax veți lua transportoarele pentru distanțe lungi rămase aici și veți evacua Hestia.

– Nu! strigă Naomi.

– Ce? țip eu.

Amândoi crezuserăm că se renunțase de mult la ideea evacuării.

– Comandantul rezervei, Imperatorul Feeroy, a vrut o soluție de rezervă, o ultimă garanție în caz că Legiunea va fi înfrântă, ne explică Charles. A convins Consulatul că ar trebui să avem deja

pregătită o trupă pentru evacuare. Au selectat un grup de oameni capabili și bine instruiți, a căror sarcină va fi să găsească un nou cămin pentru umanitate, unde, într-un final, să reconstruiască Legiunea. Jax, Naomi, voi doi ați fost aleși pentru a-i însoți ca fontani.

– Nu ne cere asta, Charles, zice Naomi. Te rog! Știi bine că fuga nu va ajuta pe nimeni într-un final.

– Charles nu te întreabă dacă vrei, intervine Malandeera. Astea sunt ordinele voastre, venite direct de la Consulat.

Chiar dacă pare destul de severă, e genul de severitate pe care-o întâlnești la ofițerii care transmit ordine cu care nu sunt de acord, ca și cum ar fi severi cu ei înșiși. Îmi amintesc că Malandeera a zis că speră să mai treacă o vreme până ce eu și Naomi să fim nevoiți să luptăm, dar nu prea mult. Probabil că la asta s-a referit. Dacă vom evacua planeta acum, probabil că n-o să mai vedem niciodată vreun Valentin. Vom continua să fugim la nesfârșit.

Naomi privește când la Malandeera, când la Charles.

– Asta nu voiai să ne spui. Toți ceilalți știau, dar tu n-ai zis nimic.

– Nu, nu toți știau, o contrazice Charles. Legatul Cressock va avea sarcina de-a conduce evacuarea, așa că desigur că el știa, la fel ca o mare parte din ofițerii săi. Dar restul au rămas la fel de surprinși ca și voi. Consulatul a crezut că va fi contraproductiv să emitem ordinele de evacuare înainte ca ele să devină necesare.

Mă gândesc la nefericirea de pe chipul Legatului Cressock când l-am întâlnit în Bazilică. Acum înțeleg de ce. Îmi dau seama că Naomi e foarte furioasă, însă nu știu cum mă simt eu însumi. Toată viața mi s-a spus că singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să lupt cu armata Valentină. Acum Charles îmi spune exact opusul. Nu sunt genul de om care abia așteaptă să participe la o bătălie adevărată. Ca să fiu sincer, chiar speram că războiul se va sfârși înainte să se întâmple ceva notabil. Visam cu ochii deschiși că va veni cineva, poate în timpul unui curs sau al unui exercițiu de tir, ca să ne spună c-am câștigat, că totul s-a terminat. Urma ca toată lumea să se ridice și să se bucure, apoi nimeni nu mai era nevoit să se antreneze pentru Legiune. Urma să facem tot ce ne doream. Însă nu mi-am închipuit niciodată așa ceva.

– Legatul Cressock se va alătura curând cu o escortă din grupul de evacuare, spune Charles. Apoi vă veți îndrepta spre Vălul Jupiterian. Foarte probabil, numai până acolo veți ajunge – dacă vom câștiga această bătălie, voi nu va trebui decât să zburați până acolo și înapoi.

– Am încredere în voi, zice Charles sigur pe el. În amândoi. Am văzut ce puternici sunteți. Știți care este miza. Știți cine depinde de voi. Sunt sigur că veți face ce trebuie.

Eu mi-am privit vârfurile picioarelor cât timp el a spus toate astea, însă acum observ că Charles mă privește și-mi dau seama că se așteaptă la un răspuns. N-am idee ce să-i zic. Sunt ușurat că nu va trebui să lupt, însă, în multe alte privințe, e mult mai rău. Cum să o iau de la capăt pe un nou Pământ? Eu nu știu ce trebuie să fac nici măcar pe ăsta! Și să-i las pe toți în urmă, nu doar Legiunea, ci toată lumea de pe planetă, mi se pare un lucru îngrozitor. Dar astea ne sunt ordinele, nu? Altcineva a luat decizia în locul nostru, ce mai putem face noi?

– OK, îi răspund lui Charles. Puteți conta pe mine.

Toți o privim pe Naomi acum, care nu zice nimic. Pielea de pe față îi e toată încrețită, la fel ca o coală de hârtie, și-și ține buzele strâns lipite. E ca și cum ar încerca să se abțină, ceea ce mă face să mă gândesc că e gata să plângă, însă ea dă brusc din cap, lăsându-și bărbia în jos în semn de încuviințare. Chiar dacă e o mișcare abia vizibilă, ea spune, în același timp, *Da, înțeleg* și *Plecați, nu mai vreau să vă văd*.

De fapt, pe Charles pare că-l mulțumește răspunsul lui Naomi. Surâde ca și cum ar fi obținut ce-și dorea de la noi, și e un surâs sincer, nicidecum fals. Apoi îi spune lui Malandeera:

– Te rog, după tine!

Aerul se cutremură, așa cum se-ntâmplă ori de câte ori un fontanus își invocă mirajul. Charles și Malandeera dispar, apoi reapar în aerul de deasupra Forului, semănând acum cu doi nori de întuneric și stele. Firește, încă-i mai pot deosebi unul de celălalt. Pentru majoritatea oamenilor, mirajele arată la fel, însă ele se seamănă precum copacii sau păsările. E ușor să remarci diferențele dacă știi ce să cauți. Mirajul Malandeerei e mai omogen decât al celorlalți, ca și cum ar fi ieșit dintr-o fabrică, deși își schimbă permanent forma. În schimb, mirajul lui Charles arată ca și cum ar flutura, ca firele de păr din blana unui animal sălbatic sau precum cineva care ar avea nevoie de o tunsoare.

Charles și Malandeera rămân plutind acolo, la câteva sute de metri deasupra noastră, în timp ce luptătorii din rezervă se înalță și ei deasupra orașului, pregătiți să intre în luptă. Apoi prind viteză spre Vălul Lunar, devenind din ce în ce mai mici.

Nici eu, nici Naomi nu zicem nimic. Privim cum Malandeera, Charles și soldații din rezervă dispar în tavanul de stele. Forul a rămas complet liniștit și, fiind doar eu și Naomi în mijloc, lângă fântână, locul acesta pare imens și cu adevărat singuratic, ca un deșert de nu știu unde. Îmi aduce aminte de prima mea vizită acolo, în timpul unui atac asupra Orașului Nouă, când i-am întâlnit pe Kizabel, pe Vinneas și pe Imway. Dar toți au plecat acum, la fel ca și Orașul Nouă, și s-ar putea să nu-i mai văd niciodată.

– E complet greșit.

E glasul lui Naomi, dar nu sunt sigur dacă vorbește cu mine sau cu ea însăși. Apoi se uită drept la mine, cu ochii ei căprui și mari.

– Jax, e complet greșit. Nu putem abandona Pământul.

– Astea sunt ordinele, spun eu. L-ai auzit pe Charles.

– Charles nu crede în planul ăsta mai mult decât cred eu. De-asta a ținut totul secret față de noi.

– Nu, a păstrat secretul pentru că i s-a *ordonat* să nu ne spună nimic până când va fi nevoie să aflăm. De altfel, continui eu, dându-mi brusc seama că e foarte important s-o fac să înțeleagă, acesta e planul corect. Tu, eu și încă vreo câțiva luptători n-am fi de niciun ajutor în Dis…

– Noi suntem fontani, Jax! se răstește Naomi.

– Da, sigur, dar Charles ne poate învinge pe amândoi fără prea mare efort, nu? Poate că am oferi un mic ajutor, dar ce-ar trebui să facem, de fapt? Cu planul acesta de evacuare ne asigurăm că n-o să fim cu toții exterminați.

– Și cu ce ne ajută asta la final?

Naomi nu mai pare deloc speriată – a devenit foarte serioasă.

– Pe cine vom salva? Pe mine, pe tine și încă o mână de oameni? Aș prefera să-i susțin pe cei care luptă pe Front pentru noi, chiar dacă ajutorul meu ar fi aproape neînsemnat.

– Nu contează dacă nu-ți plac ordinele, spun eu, dar, în același timp, o parte din mine este de acord cu ea.

N-avem cum să evacuăm decât o fracțiune din populația Pământului. Dacă plecăm acum, iar Legiunea pierde, îi lăsăm pe toți ceilalți complet lipsiți de protecție. Nici măcar n-o să mai aibă o sursă pentru a-și alimenta sistemele de apărare.

– Avem o sarcină de îndeplinit.

– Mă bucur că asta simți, zice Naomi.

Face un pas în spate, îndepărtându-se de mine, apoi încă unul.

– Va face mai ușor ceea ce vreau să fac.

Probabil că are mâinile asudate, căci și le șterge pe jachetă.

– Chiar dacă va fi ceva neînsemnat.

– Ce vrei să spui?

– Jax, am de gând să intru în luptă.

Cred că pur și simplu am înțeles greșit ce-a spus ea, de fapt.

– Ce *faci?*

Mă privește la fel de serioasă ca întotdeauna. Cuvintele sale mi se rotesc în cap, parcă aș auzi-o repetându-le.

– Dar am primit *ordin* de evacuare!

Probabil că sună ca și cum m-aș văita, însă nu-mi pasă.

– Am de gând să nu mă supun acestor ordine, răspunde ea. Trebuie ca mai întâi să-mi ascult conștiința, și nu-i pot lăsa pe

ceilalți să lupte pentru mine. Nu dacă pot face și eu ceva ca să ajut.

– Să organizăm evacuarea împreună e modul în care poți *ajuta!* Au nevoie de noi pentru a face Legiunea să acționeze în continuare! Trebuie să menținem omenirea în viață!

– Țelul meu nu este să protejez Legiunea, nici măcar rasa umană. Pentru mine contează cel mai mult să-i protejez pe oamenii de pe Pământ și pe cei care luptă pentru noi dincolo de această lume. Au nevoie de noi, nu peste o sută de ani și nici peste cinci sute sau o mie, când vom fi reușit să construim o nouă Legiune și să fondăm un nou Pământ. Vreau să opun rezistență pentru ei acum. Ei sunt punctul central, reduta castelului nostru.

Încerc să găsesc niște cuvinte care s-o facă să-și schimbe decizia, dar când Naomi și-a pus ceva în minte, nu prea ai cum s-o oprești.

– Noroc, Jax! Spune. Sper să ne întâlnim cât de curând.

Apoi dispare, iar eu rămân singur în întunecimea Forului.

58

JAX

O vreme nici măcar nu știu ce să cred; gândurile mi se învârtesc anapoda în cap, am creierul amorțit și mă tot întreb *Ce s-a întâmplat?* Naomi părea cea mai serioasă și cea mai stabilă persoană pe care-am cunoscut-o vreodată, inclusiv dintre adulți. Cum de-a putut să-și ia pur și simplu zborul?

Ultimul lucru pe care l-a menționat, reduta unui castel, mi se rotește necontenit în cap. La început nu i-am dat importanță, însă acum mi se pare extrem de important. Reduta este o chestie provenită dintr-o perioadă denumită medievală, înainte ca lucruri precum electricitatea și automobilele să fie inventate, iar oamenii se luptau cu săbii și săgeți și călăreau cai și umblau îmbrăcați în armuri metalice și-așa mai departe. Am învățat despre ele la Academie, la cursul de Istoria Erei Dinainte. Pe atunci existau castele, imense fortărețe de piatră pentru apărare, iar reduta reprezenta cel mai puternic loc dintre toate, de obicei fiind poziționată în spatele unui zid interior. Acolo se retrăgea toată lumea după ce restul castelului era cucerit de dușmani. Locul pentru o ultimă rezistență. Așa că probabil Naomi voia să spună, bănuiesc eu, că nu mai poate da înapoi. Pentru că reduta ei nu reprezintă un loc fizic, ci oamenii de care-i pasă cel mai mult. Dacă asta avea să fie ultima ei bătălie, acolo ar trebui să meargă. Nu sunt sigur c-o înțeleg pe deplin, dar am ajuns la concluzia că are motive destul de întemeiate.

Probabil că m-am lăsat purtat departe încercând să pun cap la cap toate astea, căci cineva vine în spatele meu și eu nici nu-i remarc prezența până ce nu zice:

– Domnule Fontanus Jaxten. E timpul să mergem.

E Legatul Cressock. În spatele lui sunt două coloane de bărbați și femei, mai tineri decât el, dar care tot par destul de în vârstă, cu toții îmbrăcați în negru. Asta mă duce cu gândul înapoi la Academie, modul lor de-a sta aici, precum un retor cu un grup de Cadeți.

Legatul Cressock salută.

– Sunt aici pentru a vă conduce la transportorul de evacuare, spune el.

Aruncă o privire în jur, coborându-și sprâncenele.

– Unde este Fontana Naomi?

– Ea… răspund eu, dregându-mi vocea, ea nu-i aici.

– Nu-i aici? Dar unde este?

Mă simt bizar de jenat, ca și cum nu mi-aș fi făcut tema pentru acasă. Arăt spre Vălul Lunar.

– Acolo, cred. În Dis.

Se poate ca Legatul Cressock să fie luat prin surprindere, însă nu ezită decât o fracțiune de secundă.

– Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți, domnule.

– A plecat să lupte. Să participe la bătălie.

Observ că oamenii din spatele lui Cressock își aruncă priviri piezișe, însă nu mă mai simt jenat. Nici măcar nu mă mai gândesc la ei, la ordine sau chiar la Legiune. Mă gândesc la Vălul Lunar și la toți cei de-acolo – la Naomi și la sora ei, Rae, și la toți cei din Orașul Nouă. Strâng pumnii.

– Plec și eu.

Cuvintele țâșnesc singure; le aud ca de la depărtare, parcă nu le-aș fi rostit.

Acum Cressock chiar pare surprins.

– Domnule, ordinele noastre sunt să părăsim Pământul și să ne îndreptăm spre Vălul Jupiterian. Transportoarele ne-așteaptă.

– Știu.

În mod normal nu m-aș simți în largul meu să-i spun unui ofițer că nu voi urma ordinele primite, însă acum mă simt foarte bine, ca și cum asta mi-aș fi dorit să fac de la-nceput.

– Dar voi pleca după ei.

Nimeni nu mai spune nimic. Toți se uită la mine, așa că încerc să le explic.

– Uitați, dacă am pleca acum, i-am lăsa pe toți cei de pe Pământ în urmă și, odată cu ei, și pe cei din Dis, și-ar fi ca și cum am fi pierdut deja.

Ei mă privesc fix în continuare, parcă aș vorbi numai prostii sau asta-mi imaginez până ce văd că o parte dintre ei încuviințează din cap, aproape așteptând să mai adaug ceva. Problema e că acesta a fost singurul răspuns la care m-am putut gândi.

– E ca o redută, adaug grăbit, aducându-mi aminte cum s-a exprimat Naomi.

Doar că, atunci când încerc eu să explic, toată chestia asta pare doar o aiureală.

– Ca un castel. Iar reduta e locul în care te retragi când nu ți-a mai rămas nimic de pierdut.

Știu, pare o nebunie, dar ei chiar par să înțeleagă. Cei mai mulți dau din cap aprobator, ca și cum tocmai ce-am zis cel mai profund lucru din toată istoria lucrurilor profunde. Nimeni nu

încearcă să mă contrazică sau să-mi spună că voi avea probleme dacă nu mă voi supune ordinelor.

– Bun, cred că voi pleca, zic după ce trag aer adânc în piept. Îmi pare rău că nu vă ajut cu evacuarea. Dar nu vă faceți griji – nu veți pierde prea multe. Vom câștiga. Promit!

Dau să plec și sunt pe cale să mă pierd în mirajul meu, când Legatul Cressock spune:

– Domnule?

Mă întorc; nimeni nu s-a mișcat.

– Da?

– Cerem permisiunea să venim cu dumneavoastră.

Simt cum hotărârea mi se clatină, de parcă aș fi rupt-o la fugă și m-am împiedicat.

– Chiar vreți?

– Domnule, Legiunea a lăsat în urmă un grup numeros de luptători care să-i escorteze pe cei evacuați. Din moment ce nu va mai fi nicio evacuare, sper că ne veți permite să mergem la luptă alături de dumneavoastră.

– Vreți să mergeți cu mine? întreb privindu-i uluit pe Cressock și pe legionarii rămași. Toți?

– Cred că vorbesc în numele tuturor celor repartizați în grupul de evacuare când spun că acele ordine nu s-au potrivit niciodată cu ceea ce credeam noi, spune Cressock. Misiunea Legiunii este să-i protejeze pe oamenii de pe Pământ, iar oamenii de pe Pământ sunt aici. Am prefera să fim aici, cu dumneavoastră, domnule.

Din spate se aud murmure de „Da, domnule“ și „Categoric, domnule“, ba chiar și câteva aclamații.

Știu c-ar trebui să încerc să par dur și viteaz, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc. Sunt niște străini pentru mine, dar faptul că-i știu alături mă bucură absurd de mult.

– Atunci, să mergem!

Pentru prima oară de când ne-am cunoscut, îl văd zâmbind pe Cressock cu adevărat. Cu un glas adânc și aspru, strigă:

– Legionari, mișcați-vă! Vreau ca fiecare luptător de-aici să fie în aer în cinci minute!

Cinci minute mai târziu, accelerăm spre Vălul Lunar, lăsând Pământul în urmă, la început printr-un întuneric total, apoi încălzindu-ne în aerul colorat în nuanțe de oranj și de roz pe măsură ce urcăm în atmosferă, iar soarele se ițește deasupra orizontului. Legatul Cressock și luptătorii săi mă înconjoară ca un nor. Alcătuim o mini-Legiune, având cu noi nave de luptă, fortărețe tetra, ba chiar și equi. Eu sunt nevoit să zbor mai încet decât mi-ar plăcea ca să nu-i las pe toți în spate, însă asta n-ar trebui să conteze prea mult, din moment ce aici timpul se scurge cu mai mare iuțeală decât în Dis. Voi ajunge aproape în același

timp cu Naomi, chiar și Charles și Malandeera vor ajunge acolo cu doar câteva minute înaintea noastră.

N-am mai fost niciodată pe un alt Tărâm în afară de Hestia. Nici măcar nu mă gândesc la asta până ce nu ajung atât de aproape de Vălul Lunar, încât acesta ocupă tot cerul, ceea ce mă face să exclam: „Of, rahat!“ Dar trecerea prin el nu-mi dă nicio senzație deosebită. Ai putea nici să nu-ți dai seama că ai trecut într-o altă lume, numai că Dis e mult mai pustie și mai rece decât Hestia. Arată așa cum mi-am imaginat întotdeauna că ar arăta spațiul: nicio planetă, niciun satelit, doar bucăți de stâncă plutind de colo colo și o stea mică și singuratică pe post de soare. Și, în plus, pe Hestia nu se afla o bătălie în plină desfășurare, întinsă cât vezi cu ochii.

Totul e încurcat și confuz. E ca și cum ai fi martorul a o sută de bătălii diferite ce se desfășoară în același timp, cele mai multe la mare distanță unele de altele. Fiecare arată ca o galaxie proprie de culori și mișcare, învârtejindu-se și fulgerând în mii de explozii de lumină. Singurul loc ce nu seamănă cu un mic buzunar în care se dă o luptă se află în spatele meu, în direcția Vălului Lunar.

Categoric, nu așa mi-am imaginat eu c-ar arăta o bătălie. Înainte ca Legiunea să aterizeze în Dis, am participat la o ședință alături de Charles, iar comandanții de-acolo ne-au spus să ne așteptăm la o încleștare concentrată mai ales în jurul lui OEMI-1, din moment ce acolo avem montată artileria grea. Tunurile Orașului urmau să fie factorul-cheie al acestei bătălii. Însă ce se întâmplă acum pare opusul. Ba chiar *complet* opusul: nu văd pe nicăieri OEMI-1.

Îi văd totuși pe Charles, pe Malandeera și pe Naomi. Sunt cu mult în fața mea, zburând de parc-ar trebui să ajungă urgent undeva, urmați imediat de luptătorii din rezervă. Mă simt puțin neliniștit, ca și cum m-aș aștepta să se înfurie pe mine că n-am mai evacuat Pământul, însă n-am de gând să mă întorc, așa c-ar fi mai bine să le dau de știre c-am ajuns aici.

De când am părăsit Pământul am fost permanent înconjurat de mirajul meu, însă mi-am concentrat aproape toată atenția asupra lumii reale. Am vrut să văd unde ajung, căci nu voiam să schimb brusc direcția și să-i las pe Legatul Cressock și luptătorii săi în întuneric. De obicei, mi-e greu să-mi concentrez atenția asupra a două lumi deodată, însă acum mi s-a părut perfect natural. Mă las s-alunec în mirajul meu, sperând că voi putea vorbi cu Charles, cu Malandeera și cu Naomi acolo.

Sunt în tribunele unui imens stadion de baseball și stau pe un scaun de plastic tare. E noapte și singura lumină provine de la luna aproape plină. Toate luminile stadionului sunt stinse, inclusiv reflectoarele mari și înalte de deasupra terenului. Și totuși, îmi dau seama că fiecare loc din jurul meu e ocupat.

Oamenii murmură în întuneric și din când în când mai aud pe cineva strigând tare.

– Charles? spun eu. Naomi? Unde sunteți?

Cineva de lângă mine mă împunge ușor în cot și aud glasul Copilului.

– Neplăcută întrerupere! Eram toți pregătiți pentru marele meci, când s-a întâmplat asta.

– De ce-i atât de întuneric? îl întreb.

– Am rămas fără curent electric, răspunde Copilul. Probabil că s-a ars o siguranță. Dacă cineva nu se grăbește să pornească iar curentul, pierdem meciul.

– L-ai văzut cumva pe vreunul dintre prietenii mei?

– Mda, cred că da. Pe fata aia arogantă și pe vagabondul ăla bătrân. Și mai era și o doamnă cu ei. Cred că s-au dus să vadă de ce s-a întrerupt curentul.

– Arată-mi pe unde au luat-o!

În Dis, văd deja ce au de gând să facă. Charles, Malandeera și Naomi se îndreaptă spre OEMI-1. E încă departe, dar acum reușesc să-l văd. Motivul pentru care nu l-am văzut de prima dată e că acum arată exact la fel ca o stâncă oarecare din spațiu. Însă prietenii mei se îndreaptă în direcția acelei stânci, iar când privesc mai atent, reușesc să disting clădirile, Tunurile Orașului și inelul de apărători plutind în jurul lui. Singurul lucru pe care nu-l văd este măcar o scânteie de thelemitație. Și-atunci îmi dau seama: OEMI-1 a rămas în întuneric.

Acum are noimă de ce toată lumea pare că luptă în mici buzunare răspândite la mare distanță unul de altul. Motivul pentru care bătălia arată ca și cum s-ar fi împărțit într-un milion de bucățele e că exact asta s-a întâmplat. Probabil că fontanii noștri încearcă să ajungă la OEMI-1, ca să readucă thelemitația și să facă Tunurile Orașului să funcționeze din nou, iar Valentinii fac tot posibilul să-i țină la distanță. Iar asta înseamnă că la OEMI-1 trebuie să ajung.

Legatul Cressock și toți ceilalți din trupa de evacuare și-au dat deja seama ce s-a întâmplat. De îndată ce eu pornesc spre OEMI-1, ei accelerează imediat în urma mea. Charles și Malandeera au un avans considerabil și o vreme pare că nu vor întâmpina dificultăți să ajungă acolo, însă brusc, parcă de nicăieri, doi Zero brăzdează spațiul ca doi meteori strălucitori. Chiar dacă n-am mai văzut niciodată un Zero până acum, știu că asta sunt cei doi. Firește, un fontanus prieten nu i-ar ataca pe Charles și pe Malandeera, deși tot cred că mi-aș fi dat seama că sunt luptători Valentini. Pur și simplu mi se *par* străini.

Charles și Malandeera se trezesc brusc angrenați într-o bătălie teribilă, pe viață și pe moarte. Sunt unii dintre cei mai duri fontani pe care i-a avut Legiunea și, chiar dacă n-ar fi, tot ar avea

un avantaj. Cei doi Zero au venit singuri, iar Charles și Malandeera au rezervele de partea lor. Câțiva equi sau nave de luptă n-ar avea mari șanse singuri în fața unui Zero, însă într-o încleștare între surse, pot fi suficienți pentru a înclina balanța.

Știu că Charles și Malandeera vor scăpa cu bine, dar tot mi-e teamă pentru ei. Probabil că cei doi Zero sunt luptători cu experiență, aleși în mod special pentru a veni pe Pământ și-a ne extermina. Romeo n-ar fi trimis pur și simplu pe oricine. În primul rând, n-ar fi riscat să trimită un copil să ia parte la luptă. Unul care ar trebui, de fapt, să fugă cât mai repede. Acei Zero probabil c-ar râde dac-ar ști că eu am venit aici ca să-i opresc. Asta, dacă Valentinii *pot* râde.

În mirajul meu mă cațăr peste oameni în întuneric, încercând să ajung la capătul sectorului cu tribune. Toată lumea mormăie nemulțumită să mă mișc mai repede, dar când încerc mă împiedic și pun piciorul pe un scaun gol, pe care cineva a vărsat o băutură, iar piciorul îmi alunecă pe plasticul ud. Sunt gata să cad cu capul pe betonul de dedesubt, însă Copilul mă apucă strâns de braț.

– Ești bine? zice târându-mă ultimii câțiva pași printre rânduri.

Îmi întinde ceva mic și greu: o lanternă. Are și el una, care aruncă o rază galbenă strălucitoare prin tunelul ce duce pe sub rândurile de scaune.

– Acolo.

De-abia am ajuns înăuntru, când auzim zgomot de luptă undeva în apropiere. E greu să-ți dai seama ce se întâmplă, dar se-aud zgomote de pârâituri, însoțite de niște pocnete înspăimântătoare și glasuri.

– Sunt Charles și Malandeera! îl lămuresc pe Copil.

– Ar trebui să-i ocolim, spune el.

– N-au nevoie de ajutorul nostru?

– Mai întâi trebuie să facem luminile să meargă. După ce le reparăm, vor fi o mulțime de oameni care să ne poată ajuta.

Are dreptate. Nu-mi place că trebuie să-i las baltă pe Charles și pe Malandeera, dar mă hotărăsc repede după ce aud zgomot de pași în urma noastră.

Undeva în întunericul din fața noastră, o aud strigând pe Naomi:

– Haide, Jax! Ne-au ieșit în cale!

Afară, în Dis, și-a făcut apariția un alt Zero, care vine drept spre noi. Naomi se apropie deja de OEMI-1. Mirajul ei e ușor de observat, cu marginile sale spiralate și învolburate. Pun pariu că arată exact cum ar arăta muzica dacă ar deveni dintr-odată vizibilă.

Mă grăbesc s-o ajung din urmă, dar în același timp mi-e teamă să-i las pe Legatul Cressock și pe oamenii săi în urmă. Dacă Naomi reușește să ajungă prima la OEMI-1, eu aș putea încetini

puțin, dar nu cred că va fi cazul. Noul Zero aproape c-a ajuns deasupra noastră.

În adâncimile stadionului meu, Naomi strigă cu putere:

– Mergi înainte – mă ocup eu de ăsta!

Văd doar pâlpâirea unei lanterne în față, ce-i aruncă umbra pe peretele tunelului. Patinez și mă opresc atunci când o altă umbră apare lângă Naomi. Arată aproximativ ca o siluetă umană, însă e uriașă și anumite părți din ea, cum ar fi capul sau brațele, nu au chiar forma care-ar trebui.

– Pleacă, Jax! urlă Naomi. Pleacă!

Copilul mă împinge spre un alt tunel.

– Acolo, jos! șoptește.

Nu vreau s-o las pe Naomi în urmă. N-a mai luptat niciodată singură cu o sursă, mai ales cu un Valentin Zero. Dar, în timp ce trec mai departe, Legatul Cressock și luptătorii săi se apropie pentru a o ajuta pe ea. E planul potrivit. N-ar fi capabili să se țină după mine la viteză maximă, și în felul ăsta Naomi are o șansă mai bună împotriva acelui Zero.

De-acum depinde doar de mine. Naomi, Cressock, Charles și Malandeera, plus toată armata de rezervă luptă pentru a-mi oferi oportunitatea de-a ajunge la OEMI. Nu contează că ei ar fi mai capabili decât mine. Eu sunt cel care a ajuns aici, așa că eu sunt cel care trebuie s-o facă. Continui să merg înainte, hotărât.

– Grăbește-te! îmi țipă Copilul în ureche. Aproape-am ajuns!

OEMI-1 e foarte aproape acum. Mai am puțin. Nici măcar nu trebuie s-ajung până la el, știu asta, ci trebuie doar să mă apropii pentru ca umbra mea să atingă o parte dintre Tunurile Orașului. Dacă pot realimenta acele tunuri cu energie, ele vor putea să-i ajute pe Naomi și pe Charles și pe toți ceilalți. Dar, o clipă mai târziu, aproape că-mi doresc să-l fi avut pe Cressock în continuare lângă mine. Se apropie și mai mulți Zero. Valentinii știu ce încerc să fac, așa că trimit tot ce au la dispoziție pentru a mă împiedica.

În mirajul meu fug cu viteză maximă. Raza lanternei se-agită nebunește, aruncând umbre în toate părțile. Copilul e la câțiva pași în față, zorindu-mă să înaintez.

– E chiar acolo! zice. Mai ai puțin!

Pași grei se-apropie din întuneric: un alt Zero vine drept spre noi. Undeva în față se află tabloul electric de unde aș putea reporni curentul și trebuie s-ajung acolo înaintea acestui Zero. Mi-adun puterile pentru un ultim sprint, când Copilul strigă:

– Oprește-te!

O clipă mai târziu mă lovesc în plin de el.

– Ce faci? țip eu. Aproape-am ajuns!

Apoi aud un alt țipăt. Un țipăt jos, oribil, ce nu-i poate aparține decât unui Zero. Tunelul se luminează cu fulgere de lumină

albastră fierbinte, iar aerul se umple de un iz greu, sfârâitor.

Afară, în Dis, o explozie uriașă a apărut deasupra lui OEMI-1, genul de explozie pe care-o aștepți când o baterie de artilerie grea trage prin toate țevile în același timp. Chestia ciudată e că niciun tun de-al nostru nu trage. Acolo n-a fost decât acel Zero care zbura pentru a-mi bloca drumul. Eram sigur că mă va doborî – se-afla într-o poziție excelentă pentru a lovi –, apoi, din senin, a explodat.

– Ce s-a întâmplat? îl întreb pe Copil.

În mirajul meu, el îndreaptă lanterna spre peretele tunelului. Acolo, cu litere mari, portocalii, au apărut cuvintele ATENȚIE: PERICOL DE ELECTROCUTARE! Nu cu mult în față, pământul este acoperit cu cabluri negre, groase. O parte sunt sfâșiate sau rupte. În timp ce le privim, din ele sar scântei strălucitoare, scoțând în același timp un pocnet asurzitor. Ceva ce seamănă cu silueta unui bărbat înalt și masiv zace peste cabluri, însă, când îndrept lanterna pentru a vedea mai bine, dispare.

Calea spre OEMI-1 este acum liberă. Și mi-am dat seama ce s-a întâmplat cu acest Zero sau cel puțin am o bănuială. Plutind deasupra orașului se vede un nor imens de obuze de artilerie, de genul celor folosite de Tunurile Orașului pentru atacurile la mare distanță. Nu sunt de prea mare ajutor fără thelemitație, însă, dacă se află în raza de acțiune a umbrei, devin mortale. Acestea sunt suficient de aproape de OEMI-1 ca să fie ușor de observat – plutesc în interiorul inelului alcătuit din platforme de asalt – și suficient de departe ca să nu afecteze orașul sau pe vreunul dintre luptătorii noștri dacă explodează. Nu știu cum au ajuns acolo, dar știu că, atunci când le-a lovit, Zero le-a făcut să tragă toate în același timp, lăsându-mi astfel spațiu de pătrundere.

Trec precaut pe lângă obuze sau cabluri electrice. În orice lume-aș fi, m-ar putea prăji dacă fac vreo mișcare greșită.

Jos, în miraj, Copilul își ațintește lanterna spre un perete plin cu siguranțe. Un șir e conectat la o manetă mare, de care trag cu forță, ridicând în același timp toate siguranțele. Brusc, totul e învăluit de-o lumină albă orbitoare, și un puternic curent de aer mă lovește precum o pală de vânt furios. După ce ochii mi se obișnuiesc cu lumina, văd că sunt în tunelul care duce înapoi pe terenul de joc. Luminile care strălucesc acolo jos sunt atât de intense, încât abia dacă văd dincolo de primul petic de iarbă verde, însă aud mulțimea care aclamă bucuroasă.

Copilul aleargă în direcția acelui sunet, iar eu îl urmez. În timp ce fugim, el scoate un chiot și lovește o pubelă ce se află lângă un perete al tunelului; aceasta se răstoarnă, lăsând să cadă câteva cutii de tablă pe jos. Copilul calcă pe una, zdrobind-o cu un scrâșnet. Apoi mai strivește una. O cutie se lovește de piciorul meu, iar eu calc pe ea, simțindu-mă bizar de mulțumit atunci când metalul se îndoaie sub talpa mea, apoi pășesc pe teren.

Mă aflu pe OEMI-1, pe latura pe care ei o numesc „verde“ sau „rurală“, probabil din pricina acelor copaci și câmpii verzi. Ba se vede și un lac acolo. Dar mai există și o mulțime de tunuri de artilerie grea, iar eu am aterizat lângă un șir de tunuri care se lasă cu-atâta violență în jos, încât aruncă bucăți de piatră și nori de praf în aer. Peste tot în jur observ ceva ce seamănă cu niște șerpi de metal. Par că atârnă din cer, prinși de niște grupuri de Valentini aflați mult deasupra. Îmi dau seama că trebuie să fie vorba de acei luptători Romeo care pot fi folosiți fără ajutorul thelemitației. Trupe Funcționale în Eter sau TFE, deși o mulțime de oameni le spun „șoricari“, din cauza cozilor – chestiile acelea ce seamănă cu niște șerpi. Doar că acum nu văd nimic atașat de acele cozi, ci doar metal contorsionat. În timp ce privesc spre ele, încep să se fărâmițeze și să dispară, iar același lucru se întâmplă și cu cozile.

Mă întreb ce s-ar fi putut întâmpla cu acei TFE, când alți doi luptători șoricari se prăbușesc chiar în fața mea. În mirajul meu, alte două cutii de metal mi-au căzut la picioare. Când văd cutiile zăcând acolo, înțeleg. Știu ce am de făcut: le zdrobesc. În același timp, TFE-urile se cutremură și fac implozie.

Legionari înarmați cu lazele au ieșit din tunurile din apropiere, dar când văd că deja m-am ocupat de TFE-uri, mă salută și se întorc înăuntru. Deja o parte dintre tunuri au început să tragă.

Peste tot în interiorul lui OEMI-1 se reia activitatea. Aerul a revenit, la fel și gravitația. Enormul lac de pe Partea Verde, care începuse să se ridice din bazin, revine cu un pleoscăit înapoi, stârnind valuri ce trec peste maluri și inundă coastele din apropiere. Printre huruiturile tunurilor, aud zgomotele altor lupte: legionari care se luptă cu TFE.

Nu-i vreme de stat pe gânduri. Momentan sunt singura sursă din tot orașul, ceea ce înseamnă că sunt la fel de periculos pentru acele TFE cum erau TFE-urile pentru cei din oraș înainte s-ajung eu aici. Sarcina mea este să-l împiedic pe Romeo să mai producă și alte pagube.

Dar, când încerc să-mi iau iar zborul, mă împleticesc și mă împiedic. Cad, dar nu sunt pe Partea Verde și nici altundeva pe OEMI-1. Nu-i un sol pe care să-l recunosc. Și nu sunt nici pe vreo lume cunoscută. Sunt cu totul și cu totul altundeva.

59

JAX

Când redevin stabil pe picioare, mă trezesc într-o încăpere înaltă, cu pereții îmbrăcați în lemn închis la culoare. Stau pe un covor gros și greu, de care probabil că m-am împiedicat. Deasupra se-aude zgomotul scos de o mulțime numeroasă – foarte, foarte slab și înăbușit, de parcă ar proveni de la o transmisie radio plină de paraziți. Văd în fața mea un șir de trepte din lemn, sub care se află o ușă în cadrul căreia stă un bărbat înalt, în costum negru și cu cravată la fel de neagră. Cadrul este întunecos, iar umbrele mă împiedică să-i disting chipul mai sus de buza inferioară.

– Bună seara, domnule, zice bărbatul în costum negru, și bine ați venit! Stăpânul vă așteaptă. Pe aici, vă rog!

Flutură din mână spre scara de lemn. Poartă mănuși albe, ceea ce mi se pare straniu, dar nu zic nimic. Urc scările și-atât. Sunt atât de late, încât bărbatul în costum negru ar putea urca și el alături de mine, însă nu o face. Rămâne în urma mea, aproape suflându-mi în ceafă. Aud în continuare zgomotul înăbușit al unei mulțimi, care devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce urc.

Locul din capătul scărilor se aseamănă mult cu cel de jos: tavan înalt și pereți lambrisați. Pe un perete se află un ceas mare și vechi din ED, genul care are pe el cele douăsprezece ore, însă fără limbi care să le indice.

– Pe aici, domnule, spune bărbatul în costum negru, indicându-mi o ușă dublă.

O face să sune ca o invitație, dar am senzația că, dacă nu l-aș asculta, mi s-ar întâmpla ceva rău.

În spatele ușilor e o cameră plină cu cărți, aglomerată cu rafturi atât de înalte, încât ai nevoie de-o scară pentru a ajunge la cele de sus. Într-un perete e săpat un alcov cu un șemineu în care trosnește un foc vesel, iar în fața focului sunt așezate câteva fotolii confortabile din piele, niște scaune și o măsuță joasă. Mai văd și o cutie micuță ce aruncă o lumină scânteietoare prin cameră, lumină care însă pare rece prin comparație cu pâlpâirea ademenitoare a focului. Cutia pare a fi sursa acelui zgomot de mulțime în delir.

În capătul opus al camerei, la un birou greu și lat, înțesat de hârtii și mașinării cu aspect complicat, șade un bărbat. Cuvântul „mașină de scris“ îmi trece brusc prin minte. Bărbatul are părul șaten și ciufulit și barbă tăiată îngrijit. Pare că nu ne-a remarcat prezența; e atent în parte la hârtii, în parte la cutia scânteietoare.

– Stăpâne, zice bărbatul în costum negru, a sosit invitatul dumneavoastră.

Vocea lui mă ia prin surprindere, răsunând atât de aproape. Bărbatul în costum negru mă domină cu statura sa și chiar dacă focul și cutia scânteietoare dau suficientă lumină, tot nu-i pot vedea toată fața.

Acum îmi dau seama că o să am mari probleme. Nu-i cunosc pe bărbatul acesta și pe „stăpânul“ său. Nu știu unde se află casa asta sau cum am ajuns cu fața în jos pe covorul negru din hol. Și oricum s-ar mișca umbrele de-aici, oriunde aș privi, ochii bărbatului în negru rămân în continuare ascunși. Sunt într-un miraj – în mirajul *altcuiva*.

Gândul mă poartă înapoi la bătălia din Dis. Mi se pare că totul s-a petrecut cu mult timp în urmă, aproape într-o altă viață sau într-un vis. Doar ce adusesem înapoi thelemitația pe OEMI-1. Multe alte lupte se aflau în plină desfășurare, însă acum aveam o șansă. Apoi am ajuns aici.

Probabil că am fost atacat de încă un Zero după ce-am aterizat. E posibil să fi venit urmând aceeași cale ca și mine, doar că a mai întârziat câteva secunde. În aceste clipe ne luptăm unul cu altul. De îndată ce gândul mi se formează-n minte, știu că-i adevărat. Și, dacă n-am să rearanjez acest loc și dacă nicăieri nu e vreun meci de baseball în desfășurare, atunci înseamnă că Zero câștigă. Cred că e incredibil de puternic dacă a reușit să mă absoarbă în felul ăsta, înainte ca măcar să am vreo șansă să ripostez sau să înțeleg ce se petrece. E posibil să fie mai puternic și decât Charles. Nu va mai trece mult și mă va copleși cu totul. După aceea mă va putea absorbi în mirajul său și mă lăsa unde va pofti el. Ba chiar mă va putea transforma într-o cutie goală și mă va zdrobi, așa cum am zdrobit eu acele TFE.

Bărbatul de la birou ridică privirea din hârtii și mă fixează cu ochi de un albaștru-deschis. Trebuie să fie un Zero. Firește, nu așa arată cu adevărat. Mirajul meu e suficient de puternic să-l facă să arate ca o ființă umană. Pentru el, locul acesta ar putea arăta ca o bibliotecă – dacă Valentinii au bibliotecă –, iar eu aș arăta ca un Valentin.

Zero îmi surâde, scoțând la iveală un șir de dinți pătați cu galben. Cu un glas la fel de plat și de îngrijit ca biroul său de lemn, rostește:

– A, minunat!

Surâsul i se lățește și mai mult – puțin cam *prea* mult.

– Dorești ceva răcoritor? Poate o băutură? Sau un sendviș?

– Nu, refuz eu, apoi, din cauză că el continuă să surâdă, ca și cum ar crede că mint și că, de fapt, vreau totuși un sendviș, spun din nou: Nu.

– Hai măcar să-ți aducem un pahar cu apă! În caz că te răzgândești.

Aruncă o privire pe lângă mine, spre bărbatul în costum negru.

– Și niște fursecuri.

– Da, domnule, rostește bărbatul.

Se înclină și pleacă, închizând ușa în urma sa.

Zero se întoarce la hârtiile lui, făcând niște însemnări pe fiecare înainte de-a le așeza pe teancul de pe birou. Când vede că nu mă mișc deloc, zice:

– Așază-te, te rog! Nu-mi place când cineva stă în picioare așa, în timp ce lucrez.

Mai scrie ceva cu stiloul pe ultima pagină și se ridică în picioare.

– Acolo ar fi perfect, spune indicându-mi unul dintre fotoliile de lângă foc.

Fiindcă tot nu mă mișc, afișează un nou surâs larg, plin de dinți prea galbeni.

– L-aș putea pune pe omul meu să te forțeze. Dar cred că nimeni nu vrea asta.

Are dreptate. El deține puterea aici. Eu sunt singur și tot ce se află în lumea asta e de partea sa. În timp ce m-așez pe fotoliu, reușesc s-arunc o privire mai atentă spre cutia din care se-aude mulțimea. Pe latura dinspre biroul lui Zero e încastrat un panou rotund din sticlă, iar în interiorul acestuia se află imaginea unui teren de baseball. Adânc îngropat în amintirile mele stă cuvântul „televizor“. Dar acesta nu-i orice teren de baseball – e terenul *meu* de baseball. Îl recunosc imediat. Deci s-ar putea să nu fiu chiar neajutorat așa cum credeam la început. Jocul meu e încă în desfășurare. O fi el închis într-o cutiuță, dar cel puțin se desfășoară undeva.

Zero își toarnă într-un pahar un lichid maroniu dintr-o sticlă grea, transparentă.

– Hai să începem cu numele tău! spune el.

Nu zic nimic, însă Zeroul mă surprinde uitându-mă la televizor. Vine spre mine și răsucește un buton micuț aflat lângă panoul cu imagini, iar zgomotul mulțimii încetează.

– Și mie îmi place jocul, dar, te rog, hai să nu ne pierdem concentrarea, zice el în timp ce se așază pe fotoliul din fața mea, apoi își încrucișează picioarele și surâde din nou. Numele, te rog!

– Jax.

Nu cred nicio clipă că sunt aici pentru o discuție amicală. Încearcă să mă slăbească, să mă absoarbă în mirajul său. Probabil

că m-ar putea ucide chiar acum – să mă lovească cu sticla aia cu lichid maroniu sau să mă azvârle în foc –, însă aș fi în stare să mă împotrivesc, iar bănuiala mea e că nu vrea să fie rănit. Ar prefera să aștepte până mă slăbește înainte să întreprindă ceva. Nu mai am mult. Imaginea de la televizor a început să se dea peste cap, iar terenul s-a acoperit cu paraziți. Cât de curând se va stinge. De fapt, nu știu de ce nu l-a oprit el însuși. Dar, dacă faptul că i-am spus numele meu îl va încetini, mă bucur.

– Mie îmi plac întrecerile de atletism, ție nu, Jax? zice Zero arătând cu capul spre televizor. Un mod mult mai plăcut de-a ne consuma energia decât prin război, nu crezi?

Imaginea se rotește din nou, iar Zero se apleacă spre ea. Sunt sigur că va apăsa pe butonul de oprire al televizorului, însă nu face decât să se joace cu antena de deasupra acestuia, ca și cum ar încerca să obțină o imagine clară a meciului.

– Scuzele mele. Semnalul e îngrozitor de prost.

Îmi dau seama cu o tresărire că Zero nu știe că baseballul reprezintă Tema mea. Pentru el e doar o distracție.

– Dacă-ți distrage atenția, închide-l și gata, îi spun.

Am gura complet uscată, dar îmi închipui că par destul de sigur pe mine.

– O, nu, nu-i niciun deranj. Zgomotul îmi ține de urât. Locul ăsta poate fi tare sumbru.

Își întoarce privirea spre mine, apoi vede ceva deasupra capului meu.

– A, ai venit.

Bărbatul în costum negru s-a ivit din nou în ușă.

– Apă, așa cum ați cerut, domnule, spune el. Și fursecuri. Mi-am permis libertatea de-a aduce și niște lapte.

Așază tava în fața mea.

– Mai doriți și altceva, domnule?

– Nu, mulțumesc! îi răspunde Zero, neluându-și ochii de la mine.

Continuă să mă privească în timp ce bărbatul în costum negru pleacă, de parcă ar aștepta să vadă ce voi face. Mă uit fix la tavă, în a cărei suprafață argintie se reflectă focul. Nu pare a fi nimic în neregulă cu apa sau cu laptele, ori cu fursecurile, dar tot nu vreau să mă ating de ele.

– Ei, Jax, începe Zero cu un oftat, ca și cum ar vrea să ne întoarcem la treburile noastre, ne-am *trezit* într-o situație destul de grea, amândoi, nu crezi? Recunosc că nu m-am gândit niciodată prea mult la oamenii tăi, însă nu m-am așteptat niciodată ca ei să trimită *copii* să lupte. Uită-te la tine – ești doar un puișor!

– Nu m-a trimis nimeni, spun, încercând să par calm. Am venit din proprie voință.

Zero soarbe din lichidul maroniu, privindu-mă pe deasupra buzei paharului.

– Chiar așa?

– Eu trebuia să ajut la evacuare.

– Și, în loc de asta, te-ai avântat eroic într-o bătălie aproape pierdută, spune el, parcă terminând fraza în locul meu. Ei, atunci, *bravo*! Bravo ție, Jax! Sincer.

– N-am avut de ales, spun simțindu-mă brusc furios.

– Ei, acum ești naiv. Întotdeauna ai de ales. Cum ai spus, trebuia să evacuați planeta. Ai fi putut lăsa tot acest război în urmă, însă tu ai ales să-i sprijini pe ceilalți. Mă tem că n-a fost cea mai inspirată idee.

– N-a fost o simplă alegere! mă răstesc eu. Așa cum n-am avut de ales când a trebuit să mă implic într-un război cu voi. Nimeni n-a vrut. Dacă nu luptăm, ne veți ucide.

– Adevărat, recunoaște Zero, dar tot alegerea ta rămâne.

– Nu-i una foarte plăcută.

– Apoi, continuă el ca și cum nici nu m-ar fi auzit, cine zice că oamenii tăi *n-au* ales să poarte acest război?

– Eu. Eu spun asta.

– Și de unde *știi?* Erai acolo când a început?

– Îi cunosc pe oamenii care erau acolo.

– Și pur și simplu le iei toate vorbele de bune? întreabă râzând. Ce *ți-au* mai spus? Ei vor ca tu să lupți, nu? Ei vor ca tu să crezi că n-ai *de ales*. Dar, dacă ți-ai permite tu însuți să te gândești la toate astea, Jax, adică să te *gândești* cu adevărat, vei înțelege că nu cunoști aproape nimic despre acest război la care te-au convins că trebuie să participi. Nu-i așa că am dreptate? Îmi dau seama după modul în care te încrunți.

Soarbe din pahar, privindu-mă, însă n-am nimic de adăugat.

– Nici măcar nu știi cu cine te lupți, adaugă el, parcă ar fi un profesor care predă o lecție în clasă. Și, dacă nu știi *cu cine*, cum ai putea ști *de ce* lupți?

– Asta-i o întrebare ușoară, îi spun. Luptăm pentru că voi încercați să ne ucideți.

– Ei, mda, cred că aici m-ai prins, recunoaște el chicotind. *Chiar am* să vă ucid. Dacă te consolează cu ceva, te asigur că n-o să-mi facă plăcere. O să vă ucid, pentru că asta-i datoria mea. Înțelegi ce-nseamnă o datorie, nu, Jax? Sunt sigur că ai voștri v-au învățat tot ce-nseamnă datorie. E o cale foarte convenabilă de-a scuti pe cineva de povara alegerii.

Mă privește iar, și fac tot ce-mi stă-n puteri pentru a-l privi drept în ochi. Nu-i ușor. Arată ca un bătrân normal și politicos, dar ceva e-n neregulă la el. Dinții săi galbeni par prea ascuțiți și aproape ruginiți, iar în jurul albastrului ochilor are câte un cerculeț roșiatic. Vorbește c-o voce calmă, prietenoasă, însă mă

informează că vrea să mă omoare. Totuși, momentan vreau să-și concentreze toată atenția asupra mea pentru c-am auzit ceva. Când bărbatul în costum negru a ieșit, el n-a închis complet ușa, iar acum răzbate de-acolo un soi de muzică, slab și înăbușit, la fel ca muzica de la televizor, însă din ce în ce mai tare. Muzica unei scripci.

– Ar trebui să isprăvim cu asta, spun eu. Sunt sigur că ești extrem de ocupat, nu?

– A, nu, chiar deloc! Și nici măcar nu te-ai atins de fursecuri.

Nu m-am atins de ele. M-am tot concentrat la muzica aceea. Îmi imaginez că dincolo de ferestre se află o pădure, plină de stoluri de păsări cântătoare, iar vântul șuieră printre ramuri, că ceasul acela străvechi din hol sună și că gheața din paharul lui Zero zornăie – orice ar putea aduce muzica în camera aceasta.

Dinspre rafturile cu cărți se aude un pârâit puternic, iar o secundă mai târziu, sunetul slab, estompat, al unei scripci. Ceva ce seamănă cu un radio vechi și prăfuit prinde brusc viață. Limbile de pe un cadran dreptunghiular iluminat difuz încep să sară înainte și-napoi odată cu fiecare notă.

Zero aruncă o privire peste umăr, în direcția aparatului de radio.

– Vechitură capricioasă, spune el. Normal, așteaptă mai întâi să am musafiri și-apoi începe să cânte. O secundă, Jax.

Dă să se ridice, însă eu aproape că strig la el:

– Păreai destul de ocupat când am intrat. Ce făceai?

Asta-l oprește. Surâsul acela galben i se lățește iar pe față și el se lasă la loc în fotoliu, cu ochii arzându-i.

– Să știi, Jax, cred că ai dreptate. De ce să amânăm inevitabilul, nu? Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, sincer, dar a sosit vremea să-i punem capăt.

Poate c-așteaptă să mai zic și eu ceva, însă eu înșfac tava cu apă, cu lapte și cu fursecuri și-o arunc spre el. Apoi trag un șut mesei. Dacă ar fi fost o casă normală, una din care aș fi putut ieși sau din care aș fi putut spera că pot scăpa, exact asta aș fi făcut. Dar sunt într-un miraj, iar din el nu pot scăpa fugind. Așa că n-o fac. Țâșnesc drept spre biroul său.

Reușesc să ocolesc pe jumătate canapeaua înainte ca el să mă prindă și să mă trântească la podea. E înspăimântător de puternic – mult mai puternic decât o persoană normală.

– Ce maniere îngrozitoare, mârâie Zero.

Nu mai pare politicos. În spatele său, focul pârâie și dogorește, transformându-l într-o siluetă de un roșu întunecat.

– Speram să încheiem întâlnirea într-o manieră civilizată, Jax, dar se pare că lucrurile au degenerat într-un mod extrem de neplăcut.

De șemineu stă sprijinit un vătrai metalic greu, cu mâner la un capăt și cu un cârlig ascuțit la celălalt. Zero înșfacă mânerul și leagănă vătraiul înainte și înapoi, pregătindu-se să-mi spargă capul cu el.

Dar înainte de-a mă lovi, în încăpere răsună un scârțâit asurzitor, o învălmășeală de note muzicale fără ritm. Când Zero se răsucește pentru a găsi sursa acestora, ceva i se înfige în stomac c-un bubuit. Se apleacă brusc înainte și orice l-ar fi lovit mai înainte acum îl izbește peste genunchi. Când se împiedică, o văd pe Naomi stând deasupra lui, ținând în mână cutia scripcii.

Cred că l-a rănit destul de rău, însă el pare mai mult surprins. Se repede spre ea, scoțând un mârâit ce nu mai pare deloc uman, și avântă vătraiul spre capul ei. Ea-l blochează cu cutia scripcii, însă forța loviturii o doboară la pământ. Zero dă s-o lovească din nou, iar de data asta o nimerește în braț, făcând-o să scoată un țipăt de durere.

– Mare, mare păcat, spune Zero, deși pare extrem de mulțumit de sine însuși.

Naomi ridică deasupra capului cutia pentru a bloca următoarea lovitură, însă vătraiul trece prin ea. Cutia se sfărâmă, iar fata dispare cu un zbârnâit muzical. Tema ei s-a oprit, iar mirajul i s-a prăbușit. Pentru acest Zero, a devenit complet lipsită de puteri. Ar putea fi oriunde în mirajul acestuia sau orice: o păpușă din ceramică pe polița de deasupra șemineului ori o imagine pe o bucată de hârtie. Mai am doar câteva secunde înainte ca el s-o ucidă.

– Gata cu galanteria, Jax? mă întreabă Zero întorcându-se iute spre mine.

Probabil că se referă la faptul că am lăsat-o pe Naomi să se descurce cu el în locul meu. Dar el nu știa ce făceam eu în tot acest timp. Când mă vede, îi piere surâsul.

Naomi mi-a oferit o ocazie și, de-ndată ce Zero s-a întors cu spatele la mine, am și profitat de ea. Știam că, dacă mă înșel, murim amândoi, dar era singura noastră șansă să scăpăm cu viață de-aici și, oricum, nu mă înșel. Am înhățat toate hârtiile de pe biroul lui Zero, iar acum m-am postat în fața șemineului cu ele în brațe.

El scoate un râs forțat.

– Ce crezi că faci, Jax?

– Vreau doar să ard niște hârtii. E prea multă mizerie aici, n-am dreptate?

– Provoacă-mă, Jax, nu fi prost! Asta n-o să…

Poate vrea să spună că arderea hârtiilor sale nu va avea niciun efect, dar n-apuc să aflu, pentru că le-am azvârlit pe toate-n foc. Tot teancul aterizează drept pe bușteni în flăcări, iar câteva hârtii flutură precum niște lilieci înfricoșați. Zero se repede după ele,

dar, înainte să atingă vreuna, întreaga încăpere dispare, mistuindu-se ca o bucată de hârtie, iar următorul lucru pe care-l știu e că mă aflu înapoi pe stadion, cel pe care ajunsesem la începutul acestei bătălii.

– Oau! A fost cât pe ce, zice Copilul.

Ronțăie alune dintr-o pungă. Pe teren, jocul a avansat destul de mult. Luminile sunt aprinse și, în depărtare, pot zări explozii multicolore, deși nu arată ca acelea provocate de-o bătălie. Par mai degrabă a fi explozii ca de sărbătoare.

– Au anunțat focuri de artificii, mă lămurește Copilul, al cărui glas seamănă cu cel din capul meu, care mi-a zis despre mașini de scris și televizoare.

– Naomi! strig eu. Unde e?

O clipă aproape c-am uitat cu totul de lupta cu Zero.

– Chiar acolo.

Copilul arată cu degetul spre un punct de pe teren. Naomi se află la margine, întinsă pe o brancardă. Un bărbat îmbrăcat în alb îi înfășoară un braț în bandaje, iar altul îi ține o cană cu apă la buze. Și capul îi e bandajat, dar nu pare rănită prea grav. Când mă vede, încuviințează din cap, zâmbind.

– O să fie bine, mă liniștește Copilul, și știu că are dreptate.

După ce mirajul ei va reveni, va fi în stare să se vindece și singură, dar până atunci asta e tot ce pot face ca s-o ajut.

– Și ce s-a întâmplat cu Zero – bărbatul din bibliotecă?

Copilul se hlizește și face semn din cap spre betonul de sub scaunele noastre, unde a prins un gândac sub un pahar din plastic transparent.

– Dăunătorii, zice el. O mare problemă pe-aici. Mai bine ne-am ocupa mai repede de ăsta.

Fără Temă, mirajul lui Zero a colapsat. Pentru mine nu mai e decât un gândac. Dar, dintr-un anumit motiv, nu vreau să-l zdrobesc pur și simplu – și nici pe Copil n-aș vrea să-l las, ceea ce-ar însemna cam același lucru.

Zero ăsta a fost de-a dreptul formidabil. Ne-ar fi ucis și pe mine, și pe Naomi. Dacă-l lăsăm să scape, va încerca din nou. Dar a avut dreptate într-o privință: nu știm nimic despre Valentini. Mă-ntreb dacă cineva a încercat vreodată să *vorbească* c-un Zero. Ce-ar fi dacă, în loc să-l ucid, aș găsi o cale să-l capturez? Am putea învăța de la el. N-ar fi mai bine așa?

Dar, în timp ce mă gândesc la toate astea, o gheată neagră și grea cade peste paharul de plastic, strivind gândacul-Zero de sub ea. Privesc de la gheată în sus, la persoana care-a sărit peste scaunul de lângă mine. E Fontana Malandeera. Poartă haine groase, închise la culoare, și e mânjită cu funingine pe față. Își răsucește gheata de câteva ori, aplatizând paharul pe beton.

– Să mergem, Jax! mă îndeamnă. Războiul încă nu s-a terminat.

60

IMWAY

Am rămas singuri aici. Ultimul nostru contact cu OEMI-1 s-a încheiat într-un pârâit de paraziți statici de semnal radio, un singur mesaj repetat pe toate frecvențele disponibile: *Toate echipajele, reveniți la bază.* După aceea totul s-a transformat într-un dezastru.

Escadrila 126 a primit sarcina ca, împreună cu restul Cohortei a Șasea și cu alte două cohorte din Legiunea a Noua, să izoleze și să neutralizeze un val întreg de luptători Valentini. Inamicul ne depășea cu un raport de cinci la unu, având la dispoziție patru Zero împotriva singurei noastre fontana, însă, cu OEMI-1 sprijinindu-ne spatele, sorții arătau destul de bine pentru noi. În plus, sursa noastră era Fontana Nellope, una dintre cele mai bune din toată Legiunea a Noua. Doborârăm deja doi Zero și semănaserăm panică printre rândurile de Valentini, când sprijinul dat de artileria noastră a încetat brusc. Fără bubuitul constant al obuzelor de artilerie grea care s-o sprijine, Nellope a fost rapid încercuită și angrenată forțat într-o bătălie ai cărei termeni erau în întregime dictați de forțele inamice și fără posibilitatea de-a se retrage, blocându-ne și pe noi împreună cu ea.

Singurul nostru țel este s-o scoatem pe Fontana Nellope vie din această încleștare, iar asta înseamnă să-i ajutăm să învingă pe cei doi Zero care o încolțesc. Nellope este o luptătoare cu o experiență formidabilă – de-a lungul celor trei tururi pe Front, a învins nu mai puțin de zece Zero în lupta unu la unu – dar asta nu înseamnă că se poate descurca cu două surse deodată, nu când acestea știu să-și folosească avantajul numeric pentru a înclina balanța decisiv. Toată Cohorta a Șasea n-ar fi decât un simplu roi de țânțari enervanți pentru oricare dintre ele. Însă țânțarii le pot distrage atenția, iar pentru Fontana Nellope, o distragere strategică ar putea reprezenta diferența dintre doborârea celor doi Zero și anihilarea ei înseși. Dacă l-am putea distrage pe oricare dintre cei doi chiar și o fracțiune de secundă, ea ar avea ocazia de care are nevoie. Iar asta înseamnă că trebuie să încercăm.

Până acum am condus Escadrila 126 în trei atacuri. Trei plonjoane îndrăznețe în preajma unor surse angrenate într-un dans mortal ce părea o combinație dintre doi prădători ce-și urmăresc prada și doi sateliți orbitali gemeni. Niciun atac n-a

durat mai mult de câteva minute, însă în acel interval am suferit mai multe pierderi decât în toată bătălia de până atunci. Lovirea unui Zero înseamnă să zbori lent, la joasă înălțime, pe deasupra unei mări de energie clocotitoare, acolo unde un simplu val răzleț poate zdrobi un equus ca pe un ou. În prima misiune, Koleg și Midmurro au încasat niște lovituri care i-au lăsat atârnând neajutorați de legăturile de siguranță din interiorul equilor ce fuseseră brusc reduși la simple carcase moarte. În următoarea, un roi de stele s-a ridicat din mare, înghițindu-i pe veci pe trei dintre noi. Uo, Pelashawa și Rachel – dispăruți cu toții înainte ca noi s-avem timp să reacționăm. I-am căutat când am trecut din nou pe deasupra locului în care dispăruseră, dar n-am zărit decât câteva rămășițe de armură plutitoare.

Escadrila 126 încă rezistă. Oamenii mei sunt la fel de neclintiți și de precișii ca atunci când am plecat în misiune de pe Pământ – ba chiar mai hotărâți decât la început, din pricina faptului că ne-apropiem inexorabil de punctul culminant –, însă înaintează cu toții pe vârful unei lame de cuțit, alimentați de un coctail de antrenament și dârzenie, întărit de adrenalină. Până acum n-am mai pierdut niciodată un om de-al nostru, iar acum am rămas deja fără trei. În timp ce dăm roată unei furtuni de luptători – și legionari, și Valentini – în căutarea unei căi de atac, nu mă pot împiedica să mă întreb cât timp mai putem continua așa.

Momentul în care va trebui să ne mișcăm e clipa în care orbita lui Nellope atinge cea mai mare distanță față de cei doi Zero. Nu-i un punct ușor de ghicit, dar va trebui să am încredere în instinctele mele. Există oameni care pretind că pot deosebi sursele printr-o singură privire aruncată spre mirajul creat de acestea, însă eu încă n-am ajuns să stăpânesc o asemenea tehnică. Din fericire, sursele proiectează o largă varietate de tipuri de radiație pe lângă lumina vizibilă – de la căldură și până la sunetul scos de radiațiile gamma cu energie înaltă – și fiecare are un tip de semnătură, o combinație de tipare și energie proprii acelei surse. Nu e la fel de sigură sau de credibilă precum o amprentă digitală, dar e suficientă pentru a ne identifica sursa. Profilul Fontanei Nellope se evidențiază clar datorită pulsurilor magnetice și-a razelor X extrem de puternice, iar cu ajutorul simțurilor amplificate ale UrmăritoruluiFocului o văd clar atunci când se îndepărtează puțin de cei doi Zero, dintre care unul apare mai ales în infraroșu, iar celălalt în microunde ce se văluresc din cauza electricității. Când calculez momentul propice, ordon Escadrilei 126 să-și scoată armele și să iasă la atac.

Am acoperit aproape jumătate din distanța până la țintă înainte ca inamicul să contraatace cu toate forțele. Un roi de soldați Tip 5 – pe care-i numim viespari, pentru asemănarea lor cu niște versiuni uriașe ale insectelor cu ace, dar a căror formă pare mai potrivită cu niște Interceptori cu Rază Medie de Acțiune și Forță

Medie de Atac, de unde și acronimul IRM – se desprinde din învălmășeală și adoptă un curs de zbor paralel cu al nostru. Dau comanda să mărim viteza. IRM-urile pot fi foarte periculoase, dacă te apropii de ele, însă nu sunt făcute pentru lupta de aproape. Ne înfigem în ele cu LăncileAlbe și le-am venit de hac. Duelul ne-a încetinit înaintarea, dar ne-am apropiat suficient: toți cei opt equi rămași sunt încă în stare de funcționare. Iftito a pierdut piciorul dreptul al TunetuluiUmblător de la tibie-n jos, iar Xempa i-a avariat mâna ScutuluiLoial, însă tot nu-i de-ajuns pentru a ne încetini misiunea. N-ai nevoie de picioare ca să zbori, iar o mână și jumătate sunt suficiente pentru a manevra o Lance.

Întâlnirea c-un alt cârd de IRM-uri – care seamănă mai degrabă cu libelulele de data asta decât cu viespile – ne face o neașteptată favoare. În timp ce ne pregătim de atac, o altă escadrilă alcătuită din șapte equi se repede de deasupra noastră, prinzând cârdul de IRM-uri ca într-un clește. Sunt din Cohorta a Treia, pilotând modele Cai de Luptă A–12, iar când le contactez decurionul prin CD, îmi sugerează să ne unim forțele pentru viitorul atac.

Ei rămân în urmă, păzind ariergarda formațiunii noastre, în timp ce noi ne apropiem de primul Zero. Le amintesc celor din escadrila mea să-și seteze LăncileAlbe pe rază de acțiune maximă – n-are sens să ne-apropiem de un Zero mai mult decât trebuie. Caii de Luptă din Cohorta a Treia procedează la fel și tăiem împreună suprafața sursei, râcâind cu lamele și bubuind în același timp cu Tunurile-S montate pe armuri.

Eforturile noastre combinate, suficient de puternice încât să facă una cu pământul un cartier întreg, nu pot însemna mai mult de-o pișcătură de purice pentru acest Zero, dar sunt suficient de neplăcute încât să obțină o reacție. Suprafața de întuneric clocotitor se umflă brusc, iar noi ne retragem chiar când șfichiuiește spre noi – o lovitură degajată, care ne-ar fi distrus instantaneu.

Păstrez formațiunea alături de Caii de Luptă din Cohorta a Treia și-mi conduc escadrila spre partea a doua a atacului. Suntem pregătiți pentru o nouă rundă de lovituri enervante pentru sursă, când zăresc un mănunchi de luptători Valentini ce vin hotărâți pe urmele noastre. Din aceia bolovănoși, soldați Tip 6 cu cinci brațe, cărora li s-a atribuit numele de cod Trupe Deschizătoare de Breșe, sau TDB-uri. Pot cauza mari pagube în rândul infanteriei pedestre, profitând de viteză și de greutate pentru a zdrobi șiruri întregi de platforme de asalt, însă nu reprezintă o amenințare serioasă pentru un contingent complet de equi sau cel puțin așa-mi imaginam până când un TDB se izbește de unul dintre Caii noștri de Luptă și-l scufundă în acel Zero pe care tocmai ce-l lovisem. Un gheizer de energie țâșnește din

suprafața sursei, înghițind într-o fracțiune de secundă și TDB-ul, și Calul de Luptă.

N-am mai văzut nimic de genul ăsta din partea unui soldat Romeo, însă nu rămân chiar surprins. Luptătorii Valentini se autodistrug pentru a evita capturarea; de aici și până la un atac sinucigaș e doar un pas. Romeo ne depășește numeric atât de copleșitor, încât se poate dispensa de o mulțime de luptători care să ia cu ei luptători de-ai noștri, și tot i-ar mai rămâne un întreg regiment după încheierea acestei bătălii. Acele TDB-uri n-ar avea nicio șansă împotriva noastră în luptă directă, însă acum nu trebuie decât să reziste suficient cât să ne tragă odată cu ele în cel mai apropiat miraj. Chiar și după ce ne ațintim Tunurile-S spre ele și începem să le doborâm, TDB-uri continuă să vină.

Caii de Luptă din Cohorta a Treia se prăbușesc c-o iuțeală alarmantă. Câțiva se întorc pentru a lupta, dar TDB-urile au destulă inerție, încât, chiar și grav avariate, tot reușesc să tragă un equus la o distanță mică de unul dintre cei doi Zero. Cu viață nu scapă decât un singur Cal de Luptă, după ce o explozie răzleață îl scoate din luptă și-l aruncă prea departe pentru ca vreun TDB să-l lovească fără a renunța complet la șansa de-a ataca Escadrila 126 – o țintă cu mult mai apetisantă, firește.

Trebuie să acționez de urgență. Dacă Escadrila 126 nu schimbă tactica, vom sfârși la fel ca și camarazii noștri dintr-a Treia. Prin minte îmi zboară scenarii posibile în timp ce scanez cu iuțeală opțiunile rămase. Nu sunt prea multe. Dacă rămânem pe loc, TDB-urile ne vor copleși. Dacă vom continua să fugim, ne vor prinde din urmă – Gonacii noștri sunt iuți, dar, după ce TDB-urile prind viteză, ne-ar putea depăși. Trebuie să-i depășim în viteză sau să luptăm cu ei, și nu prea văd cum i-am putea întrece.

Dau comandă Escadrilei 126 să adopte formațiunea de zbor. Cu cât ne mișcăm mai mult, cu atât avem mai multe șanse să scăpăm de acești Zero. *Nu lăsați TDB-urile să se lovească de voi* – un sfat evident, dar am aflat că-n astfel de situații tocmai lucrul evident este primul pe care-l uităm.

TDB-urile adoptă un curs de interceptare, împrăștiindu-se pentru a evita mai eficient focul nostru și-a se poziționa astfel încât să ne înconjoare și să ne învăluie. Au început deja să ne împresoare, când stația mea radio scuipă un roi de paraziți statici, apoi aud un glas de femeie:

– Cred că acum a sosit vremea să ripostați, oameni buni.

În aceeași clipă, trei TDB-uri explodează într-o jerbă de gwayd purpuriu, iar câteva se cutremură în urma impacturilor cu focurile trase de tunuri. Un grup de equi a lovit TDB-urile din spate, plonjând printre ele și izbindu-le cu o velocitate incredibilă. Dau ordinul de atac, iar Escadrila 126 se lansează asupra formațiunii desfăcute a TDB-urile cu energie sporită.

La mijloc nu e doar faptul c-am întrezărit o portiță de ieșire de-aici. Important nu e doar să scăpăm cu viață. Trebuie să las în urmă niște presupuneri mai vechi, și acum îmi dau seama că interferențele a trei surse angrenate în luptă ar fi zădărnicit cu ușurință încercările de localizare a camarazilor noștri pierduți. Și n-ai cum să confunzi cei trei equi care tocmai ce ni s-au alăturat: aș recunoaște oriunde FrunzaCăzătoare a lui Pelashawa sau SoarelePeValuri a lui Uo, și-n toată Legiunea nu mai există un alt equus precum X–2020.

Trebuie să-i recunosc meritele lui Kizabel: jucăria asta a ei chiar se poate mișca. Fluid, ca o balerină, cu o iuțeală fenomenală, astfel încât, de la un atac la altul, TDB-urile nici n-au timp să reacționeze, că s-au și destrămat pe la cusături. Stilul de luptă al lui Rachel pare mai degrabă brutal, fiind mai nesăbuit decât tehnica eficientă și concisă predată la Academie, însă este la fel de eficace – ba chiar grațioasă, atunci când adaugi și viteza lichidă a lui X–2020. Dar abia când aproape-am terminat toate TDB-urile, îmi dau seama ce poate face acea viteză fenomenală.

Datorită equilor noștri înviați care au prins pe picior greșit TDB-urile și datorită impulsului dat de creșterea numărului nostru de luptători, balanța s-a înclinat clar în favoarea Escadrilei 126. Nu-i cea mai elegantă luptă a noastră, dar acum nu mai este loc de finețuri. Am zăbovit prea mult în preajma surselor dușmane și nu va mai dura mult până să devenim ținte de luat în seamă sau, și mai probabil, de-a dreptul tentante după ce duelul lor cu Fontana Nellope se va sfârși. Ceea ce contează acum este să scăpăm de aceste TDB-uri și să eliberăm zona cât mai curând posibil. Nu mai avem timp să ne facem griji despre lipsa de stil. Am eliminat suficienți dușmani încât să putem avea șansa de-a scăpa neatinși, când un șuvoi de înjurături spurcate erupe prin CD. E Sensen; un TDB s-a izbit de equusul ei, chiar deasupra miezului BarduluiUmbrei, și-a început să-o tragă în jos.

Îmi fac loc printr-o aglomerare de TDB-uri enervante și, în momentul când scap, alte două aterizează pe Umbră, înghițindu-i ambele picioare și-un braț. Deja mi-e teamă că l-au avariat prea tare pentru a mai putea face ceva. Simpla forță cinetică a unui TDB e suficientă să scoată din luptă chiar și cel mai hotărât equus; trei TDB-uri laolaltă pot împinge un Gonaci mai iute decât poate acesta zbura. Chiar și-așa, tot plonjez spre ei. N-o s-o las pe Sen să piară dacă aș avea o cât de mică șansă s-o ajut. Oricum, am început să prind viteză, când un păienjeniș alb trece cu iuțeală pe lângă mine. Mult în față, îl zăresc pe X–2020 aruncându-se după BardulUmbrei.

Faptul că n-are nicio șansă de scăpare n-o face pe Sensen mai puțin hotărâtă să-i lovească pe cei care i-au avariat equusul. Flutură furioasă din brațul Umbrei rămas liber, un efort ce nu face decât să imprime o mișcare de rotire trupului ce se tot

prăbușește, rămas fără control. Cu o răsucire finală, Sensen și cele trei TDB-uri străbat ultima bucată de drum până la cel mai apropiat dintre cei doi Zero.

Războinicul care s-a prins de picioarele Bardului lovește primul mirajul, împroșcând spațiul înconjurător cu gwayd purpuriu, urmat de un șuvoi de roșu-oranj când Zero înghite partea inferioară a Umbrei. Aștept o altă izbucnire de gwayd, care ar arată că miezul Umbrei a fost zdrobit, prinzând-o la mijloc și pe Sensen. În loc de asta, văd un fulger alburiu atunci când X–2020 se izbește de nodul de TDB-uri.

Rachel nu face nicio concesie. Taie iute prin TDB-ul înfășurat în jurul miezului BardăuluiUmbrei, retezându-i două dintre cele cinci brațe și tăind și-o bucată zdravănă din armura Umbrei. Dar își atinge scopul: TDB-ul e azvârlit învârtindu-se și împroșcând gwayd. Înainte ca TDB-ul rămas, cel care se ține de brațul Umbrei, să reacționeze, Rachel își avântă LanceaAlbă în sus, retezând tot brațul de la umăr. Dușmanul, care se concentrase doar pe câștigarea acelui braț, devine liber, iar forța de tragere îl propulsează direct în mirajul de dedesubt.

Cu un braț ținându-se de trupul dezmembrat al BardăuluiUmbrei, X–2020 se cațără îndepărtându-se de suprafața rotitoare a sursei. Imediat în urma sa, TDB-ul care și-a pierdut două brațe în urma atacului lui Rachel vine răsucindu-se în jurul propriei axe, cu celelalte trei pregătite de atac. În loc să doboare TDB-ul cu tunul din dotare, Rachel îi dă drumul BardăuluiUmbrei din strânsoare și-l interceptează pe soldatul inamic. Cei doi cad dându-se peste cap spre Zero, care deja se retrage în timp ce se pregătește pentru o nouă ciocnire cu Fontana Nellope. Se pare că și TDB-ul, și X–2020 sunt gata să intre-n miraj, însă apoi se rotesc amândoi, patinând pe suprafața lui, ambii învăluiți într-o jerbă de gwayd purpuriu, până ce doar X–2020 se ridică, fără a fi urmat și de TDB, care-a sfârșit dizolvat de suprafața sursei.

Rachel reușește să-l redreseze pe X–2020 chiar la timp ca să-l recupereze pe BardUmbrei sau să-l prindă, ca să fiu mai precis, din moment ce Sensen pare decisă să se alăture din nou Escadrilei 126 cu propriile sale forțe. Nu prea are sorți de izbândă: BardulUmbrei și-a activat sistemele de urgență pentru a reduce pierderea de gwayd la un singur firicel, însă cam asta e tot ce poate face momentan. Chiar și încercările lui Sensen de-a scăpa din strânsoarea lui X–2020 par simple convulsii firave. Când mă contactează pe canalul separat de CD, glasul îi pare îndepărtat, ca și cum ar striga din vârful unui turn înalt.

Cred că noco asta tocmai mi-a salvat viața, *Urmăritorule*, spune ea resemnată.

Cam așa ceva, recunosc eu.

Mai e încă o chestie. N-am mai văzut niciodată un equus care să se apropie atât de mult de-un Zero – cel puțin din propria

voință – și să scape neavariat.

Asta nu-nseamnă că de-acum încolo mă voi purta frumos cu ea, afirmă Sensen sigură pe sine.

Cred că ne-ai dezamăgi pe toți dacă ai face-o, o liniștesc eu. *Chiar și Rachel ar lua-o ca pe-o insultă.*

Cățeaua afurisită mi-a retezat brațul.

Sunt sigur că va găsi ea o cale de-a se revanșa.

Îi apelez pe toți membrii escadrilei, apoi le ordon să se îndepărteze de locul luptei și să aștepte o nouă ocazie de-a scăpa.

Și multe mulțumiri echipei de salvare, adaug eu. *E bine că v-avem din nou pe toți printre noi.*

E plăcut să te întorci, dec, răspunde Pelashawa. *Totuși, s-ar putea să vrei să-i transmiți toate astea și lui Rae, personal. Ea nu se bazează decât pe radio.*

Pentru prima oară de când și-a făcut din nou apariția, reușesc să arunc o privire serioasă spre X–2020. Acum, că l-am încredințat pe BardulUmbrei altor doi equi, pot vedea găurile prelungi lăsate de vreo lamă ascuțită a unui Valentin sau de niște gheare înfipte în armura albă, ce pare că pâlpâie într-o lumină albăstruie, palidă, de la gwaydul ce pulsează dedesubt. Platoșa exterioară ce-i protejează capul lipsește aproape-n întregime, răsucită într-un unghi nefiresc, ca și cum ar fi avut parte de-o mușcătură zdravănă.

S-a ales cu lovitura aia după ce s-a izbit cap în cap c-un Tip 7, explică Pelashawa. *A reușit să ne scoată pe toți trei printr-un punct pur și simplu minuscul. Totuși, nimeni întreg la minte n-ar fi încercat o asemenea manevră. Fata are defectele ei, dar știe să zboare.*

Pornesc transmisia radio pentru a o contacta pe Rachel.

– Bună treabă, Eques, îi spun.

– Floare la ureche, răspunde ea printre pârâituri statice.

E-aceeași voce pe care-am auzit-o în timpul conflictului nostru cu TDB-urile. *Cred că acum a sosit vremea să ripostați, oameni buni.* N-am recunoscut-o la început, dar acum mi-e clar.

– Pregătită pentru o nouă rundă? o întreb. Bătălia încă nu s-a terminat.

– În stare excelentă, dar am stricat radioul cititor de gânduri, așa că mi-e greu să fac diferența între oameni. După cine-am fost acolo, apropo? E bine?

– N-ai văzut elementele de identificare?

– Ei, nu, nu prea bine. Și lui Snuggles îi lipsește câteva ceva, să știi.

Examinez din nou partea exterioară a armurii distruse lui X–2020. Probabil că ansamblul de senzori e aproape complet scos din uz.

– Vrei să zici că zbori *orbește?*

– *Nu*, se apără Rachel. Încă mai pot simți căldura și încă vreo câteva chestii.

Incredibil.

– Unde ți-a fost capul? Măcar poți face diferența dintre dușmani și prieteni?

– Suficient de bine încât să-*ți* pot scoate dosul mare și roșu din foc, răspunde ea.

Drept la țintă. Îi spun asta lui Rachel, apoi deschid linia de CD cu restul Escadrilei 126, ținând în același timp și stația radio, pentru X–2020. Ne-am recuperat luptătorii, dar tot suntem în rahat până-n gât și lucrurile stau destul de prost. Spectrul de energii ce radiază dinspre Fontana Nellope a devenit imprevizibil, iar tiparele sale caracteristice s-au schimbat, potrivindu-se acum cu cele ale inamicilor săi. Adică puterile au început să-i slăbească. Nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziție ca s-o ajutăm. În timp ce Nellope orbitează în jurul celor doi Zero, eu caut o altă portiță, ceva ce ne-ar putea oferi o șansă pentru un nou atac. Chiar dacă aș fi nevoit să risc tot ce mi-a mai rămas din 126 pe-o șansă aproape minusculă, sorții noștri de izbândă tot ar fi mai buni decât dacă Nellope ar fi anihilată.

Apoi, brusc, chiar când Nellope se pregătește pentru un alt plonjon, amploarea saltului său scade brusc. Este o priveliște tulburătoare, o explozie colosală de cer și stele. O fracțiune de secundă mai târziu văd motivul din spatele schimbării ei bruște de direcție, când spațiul din jurul surselor inamice se luminează în urma unor detonații suficient de puternice încât să întreacă orice descărcare de energie din apropiere. Când energia anihilatoare se împrăștie îndeajuns încât să pot vedea ceva, ambii Zero se învârt haotic. Un singur lucru ar fi produs un efect atât de devastator: o lovitură în plin a artileriei de pe OEMI-1.

Încă nu pot să-mi explic cum – din ce-auzisem ultima oară, OEMI-ul rămăsese în întuneric, fără vreo șansă de salvare –, dar n-am de gând să mă cert cu cineva. Și ceilalți membri ai escadrilei au ajuns la aceeași concluzie, iar strigătele lor de bucurie sunt atât de asurzitoare, încât trebuie să le izolez canalele pentru a-l apela pe Centurionul Kitu prin CD, chiar în timp ce o nouă salvă explodează pe suprafața mirajelor inamice.

Kitu doar ce mi-a confirmat ceea ce 126 ghicise deja – că, nu se știe cum, OEMI-1 reintrase în joc – când ambii Zero au întrerupt urmărirea Fontanei Nellope. Parcă ar fi dispărut de tot, până ce mă gândesc să arunc o privire dincolo de umbra noastră și-i văd retrăgându-se în vidul spațiului. Și-au luat picioarele la spinare și s-au retras.

Îl întreb pe Kitu dacă dorește să-i urmărim, știind că probabilitatea de a-i prinde acum se apropie de zero.

Nu azi, Urmăritorule, răspunde el. *Comandamentul dorește să ne întărim pozițiile în jurul lui OEMI-1. Valentinii încearcă o*

retragere organizată și noi credem c-ar fi momentul să-i dezorganizăm puțin. Hai să vedem cât de mulți putem doborî înainte să apuce să scape. Cu cât eliminăm mai mulți acum, cu-atât mai puțini vom avea de înfruntat mai târziu. Du-ți răniții într-un loc sigur și apoi adunați-vă.

Transmit ordinele lui Kitu către restul escadrilei.

Mă tem că Umbra va trebui să rămână acasă, adaug eu.

Activează-ți farul de semnalizare și rămâi pe loc, Sen. Ne vom întoarce după tine de îndată ce vom putea.

Sper că ți-ai luat o carte bună cu tine, o înțeapă Ottumtee.

Să mă pupi în fund, Otto! îi răspunde Sensen.

Toată lumea să rămână cu ochii-n patru, îi avertizez. *Faptul că l-am pus pe inamic pe fugă nu înseamnă că trebuie să devenim neglijenți. Pare că petrecerea e pe sfârșite, așa că cei care se lasă uciși acum vor da de belea, s-a-nțeles?*

Răspunsuri afirmative din partea tuturor.

E un avertisment inutil – nu pentru că 126 e prea disciplinată ca să devină neglijentă, deși mi-ar plăcea să cred că ăsta ar fi adevărul. În timp ce zburăm pentru a ne alătura restului Cohortei a Șasea, luptătorii Valentini pe lângă care trecem au început deja să sfârâie pe la margini, căpătând aspectul fragil al noroiului uscat sau al cenușii împrăștiindu-se în mii de bucățele.

61

RAE

Când mă gândesc la moarte, mi-o imaginez ca pe un copil, ca pe o fetiță cu păr ciufulit îmbrăcată într-o rochie albă, ce aleargă desculță pe un câmp de luptă, culegând vieți ca pe niște flori sălbatice. Își face treaba fără răutate, însă se-arată la fel de neîndurătoare cu prada ei precum o ființă superficială față de o margaretă sau o păpădie care i-a atras privirea. N-am văzut niciodată ce rost ar avea să fac apel la partea ei sentimentală sau să-i câștig simpatia promițându-i ceva sau oferindu-i vreun dar, însă mi se pare că se observă o anumită solemnitate în prezența Morții. Lucrurile stau cam așa: nu încerca să-ți ferești viața de ea, nu ți-o strânge la piept și nici nu ți-o ascunde sub pălărie. Dacă-ți va rezerva un loc special în coșul ei, te va găsi într-un fel sau altul. Așa că mai bine te-ai duce tu de la început. Ia-ți viața și așaz-o în buzunarul ei. Spune-i: *Ține-o tu în locul meu*. Cel puțin vei avea mâinile libere, ca să poți lupta cu ele.

Am devenit prietene apropiate eu și Moartea. I-am învățat zgomotul pașilor și cântecele pe care le fredonează când se joacă. Au fost momente când viața mea s-a aflat în mâinile ei, când a ridicat-o la buze și-a răsucit-o între degete, admirându-i culoarea și aroma, iar frunzele tremurau sub răsuflarea-i rece. Dar de fiecare dată a considerat că nu se potrivește cu intențiile sale și a lăsat-o să cadă, fluturând, în urma ei.

Am mai scăpat o dată. După ce ultimele salve au fost trase în Tărâmul Dis, viața mea a rămas pe câmpul plin de stele, așteptând să-mi revin. Pentru scurt timp, chiar mi-am permis să cred că s-a întors mai colorată ca oricând și chiar mai strălucitoare decât mi-o aminteam. Acum știu că n-a fost decât o speranță deșartă.

Bătălia încă nu se terminase când dușmanii au rupt-o la fugă, ci s-a mai prelungit câteva ore tensionate, în timpul cărora escadrila mea a primit sarcina de-a urmări și a elimina o parte a soldaților Valentini ce zburau pe niște rute extrem de confuze, treabă pe care camarazii mei o numesc „curățarea finală“, apoi a trebuit să punem umărul la evaluarea pagubelor suferite de orașul nostru. OEMI-1 fusese avariat destul de grav, conturul său părând acum dantura ruptă a unui bătăuș înveterat, așa că noi a trebuit să

curățăm străzile de dărâmături și să înlăturăm orice urmă de transformare supranaturală.

În momentul în care eu și Snuggles ne-am întors în Stabulum, eram amândoi într-o stare de epuizare aproape totală. Pot spune cu mândrie că am fost în stare să cobor singură din miez, realizare de care nu mulți dintre eques au fost capabili, deși trebuie să recunosc că-mi cam pierdusem simțul de orientare după ce picioarele mele au atins pământul. Mai întâi s-au ocupat de Snuggles, învăluindu-l într-un foc verzui cauterizant, apoi de un soi de spumă portocalie izolatoare înainte să mi se permită să cobor din el, moment în care am fost întâmpinată de un medic nu chiar prietenos, deși politicos, care m-a examinat, interogat și, în final, m-a informat că am un timpan spart și o hemoragie subconjunctivală ușoară, însă nu și alte răni care să-mi pună viața în pericol. După ce mi-a mâzgălit un „3“ pe uniformă, m-a părăsit pentru a se ocupa de cazuri mult mai grave, adresându-mi un „Bună treabă, Eques!“, ca și cum ar fi fost o doză de medicamente foarte necesare.

Nici nu știu cât am stat exact unde eram, observând uluită haosul întoarcerii Cavaleriei în Armură, înainte ca unui medic aflat în trecere să i se facă milă de mine și să mă îndrume spre ieșirea din Stabulum, liniștindu-mă totodată că dincolo de aceasta se află un post de unde aș putea obține cafea, ceai sau suc și oricâte prăjituri sau biscuiți mi-ar pofti inima. Eram în drum spre acest tărâm plin de promisiuni, când dinspre poziția pe care tocmai ce-o abandonasem s-a auzit o voce cunoscută și bine-venită: Kizabel.

– Rae!

Rămăsese fără suflu, ceva rar întâlnit în circumstanțe normale. Kizabel n-aleargă niciodată dacă nu este absolută nevoie.

– Ai reușit! Oameni buni, ați fost fantastici! Eu – *bleah!* a strigat ea când m-a luat în brațe. Uită-te la tine! Vinneas a zis că sunteți toți bine! Ce s-a întâmplat?

Aveam impresia că se referea la hemoragia subconjunctivală și urechea rănită, așa că i-am făcut un rezumat al faptelor care mă aduseseră aici – toate la un volum inutil de tare, după cum am aflat mai târziu.

– Ei, să știi că arăți groaznic, mi-a zis ea sinceră.

Și ea avea un „3“ verde trasat pe piept. Voiam s-o întreb cum și l-a câștigat, însă a adăugat:

– Pun pariu că te putem curăța înainte ca Vinneas să termine chestiile extraordinar de importante pe care le are de rezolvat la Bazilică.

Vorbea prea repede, chiar și pentru Kizabel, iar eu aveam dificultăți în a o urmări.

– Când ai vorbit cu Vinneas?

– Chiar acum. În urmă cu vreo câteva minute. Zicea că ești gata să aterizezi și m-a rugat să vin să te văd, din moment ce acum eu nu fac parte din personalul foarte important, iar el a devenit extraordinar de important, așa cum cred că am amintit deja.

O căldură pâcloasă m-a străbătut dintr-odată, un val de nerăbdare plină de așteptări, la auzul veștii că, indiferent de poziția înaltă pe care-ar ocupa-o, Vinneas mi-a remarcat sosirea, alegându-mă pe mine dintre toți în toată nebunia de aici, fiindcă sunt specială pentru el. Senzația a fost foarte scurtă, pentru că brusc mi-a răsărit o altă întrebare: de ce-a trimis-o de urgență pe Kizabel la mine?

– Kiz, ce s-a întâmplat? am întrebat-o, sufocându-mă de spaimă. Ce s-a întâmplat?

Am impresia că ea mi-a citit neliniștea pe chip și, ca urmare a efortului de a-mi alunga panica, a făcut o presupunere cu totul și cu totul eronată.

– Nu-ți face griji! Naomi e bine, a zis ea.

Trec câteva momente în care o teamă pură, rece, mă îneacă.

– Unde este?

Acum își dă și Kizabel seama de eroarea comisă și se grăbește s-o îndrepte.

– N-ai de ce să-ți faci griji. Garantez. Stai calmă! Totul e-n ordine.

– Kizabel! urlu eu, simțind cum instinctele sălbatice încep să preia controlul. Spune-mi unde e!

Cu tot zgomotul și agitația din Stabulum, unde n-ai cum să te înțelegi din cauza strigătelor după medici, a înjurăturilor aruncate de răniți sau a scârțâiturilor equilor, eu tot am strigat suficient de tare încât lumea să se întoarcă și să privească în direcția mea.

Încolțită, Kizabel a optat pentru o abordare diferită.

– La infirmeria Academiei. E doar un protocol de urmat, jur! m-a liniștit ea. Rae, ascultă-mă! E într-o stare perfectă. Putem merge s-o vedem chiar acum.

Nu am mai așteptat încă o invitație, ci am rupt-o la fugă în direcția în care bănuiam că se află Academia. Kizabel venea repede în urma mea, ghidându-mă ca să n-apuc pe vreun drum greșit și cerându-și scuze de fiecare dată când mă izbeam de vreo persoană nevinovată. Din fericire, orașul era plin de legionari grăbiți să îndeplinească vreo însărcinare urgentă, iar comportamentul meu nesăbuit și nepoliticos s-a potrivit perfect cu al celorlalți.

În momentul în care-am ajuns la infirmeria Academiei, aproape că înnebunisem de groază. Dacă m-aș fi oprit și aș fi tras câteva guri de aer, ascultând ce-mi tot striga Kizabel în urmă, probabil că aventura mea ar fi devenit mult mai puțin disperată,

însă tot nu m-ar fi ajutat prea mult. Nimic nu m-ar mulțumi pe lumea asta până ce n-aș vedea-o pe Naomi.

Și iat-o acolo, așa cum mi-a zis și Kizabel, fără vreun semn vizibil c-ar fi fost rănită, așezată pe un pat mic și alb, purtând pe chipu-i sumbru un zâmbet prea rar scos la iveală. M-am dus la ea, la început fără ca măcar să îndrăznesc s-o ating, apoi i-am luat fața micuță între mâini, ținându-i bărbia și cuprinzându-i țeasta în palma făcută căuș, apoi mi-am trecut degetele peste trupul ei, căutând vreun indiciu c-ar fi fost rănită.

Naomi mi-a răspuns la îngrijorare smucindu-se și încercând să scape din strânsoarea mea.

– Rae! a strigat. Vrei să încetezi? Dă-mi drumul și potolește-te, gloabă bătrână!

Protestul ăsta și altele asemenea au reușit în final să mă liniștească. Am simțit o oarecare încordare în mâna lui Naomi care m-a pus pe gânduri, dar, dacă reușea să-mi arunce ocări, atunci însemna că nu mai am de ce să-mi fac griji.

Cu toate protestele ei, am auzit râsete în jurul nostru, iar când mi-am ridicat privirea am descoperit că Naomi ocupa patul din mijlocul unui șir lung de paturi asemănătoare, toate pline cu legionari în convalescență debordând de veselie la vederea gesturilor mele. Naomi, umilită din cauză că fusese cocoloșită în fața camarazilor săi, se ghemuise și mai tare în mine, ceea ce nu făcuse decât să sporească starea de veselie generală. Dar îmi dădeam seama, chiar dacă Naomi nu reușea, că râsetele lor erau prietenoase, iar când au încetat, ajunsesem să înțeleg ce soi de reputație îmi câștigasem cu răzgâiala mea.

Sora mea era o eroină. O parte din poveste am auzit-o de la ea, apoi Kizabel, pe care o lăsasem în urmă după un sprint final prin salon, a sosit ca să completeze detaliile pe care intenționase să mi le ofere înainte ca eu s-o iau la fugă ca nebuna prin oraș. Kiz avea câteva date oficiale obținute de la Vinneas, însă a reușit să-mi relateze părțile esențiale experimentate de ea însăși – așa cum, am descoperit mai târziu, ar fi putut oricare alt legionar din salon, când unii dintre ei au relatat propriile lor versiuni ale poveștii. Se părea că toți își aminteau cu exactitate unde se aflau și ce se întâmpla atunci când valoarea lui Naomi a întors soarta bătăliei.

Același lucru mi s-a întâmplat și mie după ce-am ascultat suficient de mult din poveste pentru a înțelege ce se întâmplase de fapt.

Când OEMI-1 a rămas în întuneric și tunurile sale grele au amuțit cu totul, iar inamicul amenința să ne copleșească, Naomi a fost cea care s-a zbătut din greu pentru a ne oferi șansa victoriei. E-adevărat, ea și încă alte câteva persoane. Mulțumită eforturilor coroborate ale tuturor celor din rezervă, am fost salvați cu toții. Însă Naomi și micuțul domn Jax au fost cei care au reprezentat

impulsul final pentru reînvierea fortăreței noastre și-a tunurilor montate pe ea.

Naomi își rupsese brațul în timpul confruntărilor, dar mulțumită forței de vindecare a fontanilor, oasele ei deja se sudaseră. Și-a ridicat brațul în cauză ca să i-l văd, tresărind atunci când și-a flexat degetele, dar hotărâtă să-și dovedească dârzenia de soldat.

– Charles spune că îmi voi reveni complet după o zi sau cam așa ceva, a zis ea mândră. Dacă fac exerciții, mă voi putea vindeca destul de repede. Ți-aș putea repara și ochiul. Te doare rău?

Am închis ochii pentru a mă concentra mai bine asupra sarcinii anevoioase de a-mi aduna ce-mi mai rămăsese din curaj. M-a ajutat enorm s-o văd pe Naomi în carne și oase și, pe deasupra, și sănătoasă, dar tot mai trebuia să-mi recapăt puterea de-a înțelege transformările prin care trecuseră toate lucrurile în ultima perioadă. Părăsisem Pământul crezându-mi sora la fel de în siguranță față de hoardele de Valentini ca orice altă ființă vie de pe planetă. Ar fi trebuit să rămână alături de restul Legiunii și primisem asigurări că și în eventualitatea în care rezerva ar fi trebuit să intre-n luptă, ea ar fi plecat în direcția opusă. Acum mă trezeam că trebuie să accept faptul că ea se aflase în miezul acțiunii chiar când aceasta ajunsese într-un punct culminant greu de bănuit.

– Noo, nu doare deloc, am liniștit-o eu. Doar arată rău.

– Rae, sunt bine, mi-a răspuns Naomi sec. Sincer. Nu mai plânge!

Într-adevăr, câteva lacrimi începuseră să mi se rostogolească pe obraji, ceea ce era în mod vădit un alt motiv de jenă pentru Naomi. Am șters dovezile compromițătoare cât am putut de iute.

– Ai dreptate. Scuze!

– Am câștigat, Rae, a zis Naomi încet, ca și cum ar fi fost o chestiune complicată, ce necesita explicații prudente. La început mi-a fost teamă, însă mereu sare cineva care să te ajute. N-am rămas singură mai mult de un minut și Charles m-a și trimis să lupt alături de Jax. Și am reușit. Eu și Jax am învins împreună un Zero. Pe următorul am să-l distrug de una singură. Stai să vezi.

La auzul acestor cuvinte, toată încăperea plină de soldați întinși în paturi a erupt în urale entuziaste. Am reușit să afișez un surâs forțat.

– Sunt sigură că vei reuși, R – mă pregăteam să zic Sunshine, dar m-am oprit la timp. Sunt sigură că vei reuși. Toți cei de acasă vor fi mândri de tine.

Și eu eram mândră de ea, dar, cumva, nu reușeam să i-o zic direct.

– Au fost și ei aici! a zis Naomi bucuroasă. Reaper, Apricot și familia Simons! Simon Rumble avea o ureche zbârcită rău și mi-a zis că magia folosită pentru a i-o face să crească la loc avea s-o coloreze în albastru, iar când medicii i-au spus că nu-i adevărat, el i-a întrebat dacă n-ar putea face totuși ceva pentru a i-o colora în albastru.

A mai continuat așa câteva minute, înainte ca unul dintre doctorii de gardă să vină și să mă gonească. Naomi, care continua să se împăuneze, a consimțit ca părul să-i fie netezit pe spate și fruntea să-i fie sărutată, după care eu am ieșit din salon în strigătele soldaților care considerau că recuperarea lor s-ar fi accelerat considerabil dacă ar fi primit și ei câteva sărutări.

Kizabel mă aștepta afară. Se retrăsese pentru a-mi oferi câteva momente de intimitate cu Naomi, însă acum nu mai știa cum să scape de mânia mea.

– Rae, îmi pare *foarte* rău! Alcătuisem un adevărat plan pentru a-ți povesti ce s-a întâmplat. Desenasem o diagramă și multe altele. Apoi am ajuns acolo și te-am văzut și-am uitat totul.

– E-n regulă, Kiz. Totul e-n regulă.

Începusem iar să plâng, ceea ce mă făcea să mă simt extrem de prost. Într-adevăr, totul era-n regulă sau, cel puțin, cât de cât bine. Naomi era cât se poate de bine, având în vedere împrejurările; la fel și Pământul și locuitorii săi. Prietenii mei se întorseseră cu toții fără răni prea grave. Naomi se exprimase destul de bine: am învins. Așa că de ce continuam să mă comport așa?

– Nu mă băga în seamă. Mă comport prostește.

Am tras-o spre mine pentru a o îmbrățișa, apoi i-am observat „3“-ul de pe uniformă.

– Ce-ai pățit?

– A, nimic catastrofal, a zis ea dând din mână. Doar un pic de TCMI și-atât. Nimic care să mă împiedice să dorm. Hei, a continuat din nou nerăbdătoare, hai să-l vedem pe Vin. Pun pariu că situația s-a mai relaxat acolo jos, la Bazilică.

Kizabel părea să considere că o vizită la Bazilică ar putea fi una dintre cele mai geniale idei pe care o avusese vreodată, dar a rămas cu gura căscată când eu am dat înapoi, scuzându-mă că sunt prea epuizată. Sincer, mă simțeam destul de iritată și nesigură gândindu-mă c-ar trebui să suport în continuare prezența cuiva. Șederea lângă Naomi mă lăsase parcă mai istovită decât toată lupta dinainte, deși n-am simțit acest lucru decât puțin mai târziu, când ceva a trezit din nou la viață acel punct dureros.

Acel ceva se numea Vinneas. Era un bărbat extrem de chipeș, pe care credeam că-l știu de foarte multă vreme, deși într-un final, când am ajuns să-l văd din nou, mi-am dat seama că ne-ntâlniserăm de fapt într-o altă viață sau nu, mai degrabă într-o

altă lume. Deja OEMI-ul se întorsese pe Pământ pentru ca reparațiile efectuate să beneficieze de avantajul scurgerii mai rapide a timpului, iar eu, împreună cu restul membrilor Escadrilei 126 și cu toți soldații Legiunii rămași întregi ne străduiam zi și noapte să readucem fortăreața pe linia de plutire. Vinneas, la rândul său, fusese complet absorbit de această sarcină colosal de solicitantă și, deși nu-l scăpasem cu totul din vedere, recunoscând adesea amprenta ideilor sale în planuri care trebuiau îndeplinite de noi sau o întoarcere de frază în ordinele primite de la Comandament, a reușit totuși să-mi dea peste cap percepția timpului și a spațiului când, la finalul unei ture lungi și obositoare, i-am zărit silueta înaltă de la lângă Stabulum.

Era antrenat într-o discuție animată cu Imway, însă cei doi s-au despărțit când m-am apropiat de ei. În locul enumerării seci a eșecurilor mele disciplinare pe care de obicei Imway o folosea pe post de salut, el a zis doar *Mâine la ora 06:00, Eques* și a plecat. Lui Vinneas i-a oferit ceva ce-a semănat c-o bătaie consolatoare pe umăr, deși a fost însoțită de-un rânjet malițios, pieziș.

În schimb, Vinneas a zâmbit plin de căldură.

– Rae, a rostit cu un glas parcă de mult pierdut, vrei să vii undeva cu mine?

Tăcută, am numărat zilele de când nu mai vorbiserăm față-n față: aproape o lună. Naomi și Jax nu erau singurii care se întorseseră din bătălie însoțiți de-o faimă pe merit câștigată. Lui Vinneas i se recunoscuseră din plin meritele, deși mai degrabă pentru simțul strategic decât pentru îndrăzneală. În timp ce comandanții din eșaloanele superioare plănuiau cum să-l anihileze pe inamic, Vinneas studiase diverse posibilități ca lupta să capete o turnură defavorabilă și elaborase un plan de recâștigare a pozițiilor avantajoase. Alcătuise o capcană din muniție magică ce fusese trasă de rachete semnalizatoare pentru a chema rezerva în ajutor, iar când salvatorii noștri sosiseră – în persoana tânărului Jax –, fuseseră așteptați de un cer plin de trăsnete pregătite a-i netezi calea spre fortăreața noastră. Totul decursese ca la carte – mișcările inamicului, anticipate perfect, pozițiile avantajoase, distruse până la ultima –, ceea ce te făcea să crezi că faptul că aproape pierduserăm lupta făcuse parte din plan de la bun început. Succesul acestei mișcări îl transformase pe Vinneas într-unul dintre favoriții Comandamentului, deși se părea că gloria nu i se potrivește așa cum te-ai fi așteptat. De la depărtare părea mai înalt decât mi-l aminteam, însă acum am văzut că el crescuse mai degrabă în interior decât în exterior. Mi-am dat seama că nu i-am mulțumit niciodată așa cum trebuie pentru faptul că mi-a deschis ochii în privința lui Naomi, deși aveam senzația că menționarea acestui aspect l-ar fi putut dezamăgi, așa că i-am zis:

– Sigur că da. Condu-mă, te rog!

Turul pe care-l avea el în minte pleca de la Stabulum și ajungea până la aleile exterioare care înconjurau Școala de Filosofie. Majoritatea clădirilor Academiei Orașului Nouă fuseseră rechiziționate pentru cazarea numeroaselor trupe de soldați de pe OEMI, însă Școala de Filosofie revenise pe deplin la fosta sa menire și, în consecință, reprezenta acum unul dintre puține locuri liniștite în haosul general ce domnea în tot orașul. Mai târziu, am ajuns la concluzia că Vinneas mă dusese acolo în mod special, căci se aștepta ca eu să-mi pierd cumpătul din cauza lui și, în felul acesta, spera să evite un număr prea mare de martori.

Am vorbit relaxați despre activitățile noastre din ultimele săptămâni. M-a întrebat de sănătate și s-a arătat încântat de recuperarea mea completă, mai ales când i-am zis de hemoragia subconjunctivală, ceea ce, am descoperit mai târziu, se referă la explozia unui vas de sânge din ochi, fără durere, însă destul de sinistră ca aspect. Era clar totuși că voia pur și simplu să petrecem timpul împreună, așa că n-am rămas surprinsă când a zis:

– Trebuie să-ți spun ceva. Ceva important. N-o să ajungă la urechile oamenilor decât peste o zi sau două, dar voiam s-o auzi înainte ca anunțul să fie oficial.

Oricare-ar fi fost vestea, părea că-i provoacă o suferință fizică.

– Consulatul a terminat de elaborat însărcinările pentru Campania MapleWhite, a zis el. Au hotărât să includă toată Legiunea a Noua.

Am rămas tăcută aproape un minut, reflectând la cele auzite. Campania MapleWhite era numele oficial al apropiatei misiuni împotriva Valentinilor. MapleWhite era al cincilea Tărâm aflat pe Coridor, ultimul pe care trebuia să-l cucerim ca să putem întârzia invazia pentru cei douăzeci de ani extrem de necesari, deci era în același timp și obiectivul misiunii noastre și o denumire generală pentru întreaga chestiune, deși, în mod neoficial, auzisem la adresa expediției referiri de genul Operațiunea Ghem De Păr sau Manevra Opritor De Ușă, în special când legionarii dezbăteau dacă să se înscrie pentru ea sau nu. Legiunea lansase un apel la voluntariat la scurt timp după revenirea pe Pământ, însă, dacă ceea ce spunea Vinneas era adevărat, probabil că nu fusese chiar mulțumită de rezultate.

– Presupun că vom pleca împreună în misiune, am zis eu.

Era o idee la care reflectasem de multe ori, să mă înscriu alături de ceilalți membri ai Escadrilei 126 chiar în ziua în care începuseră recrutările. N-aveam nicio îndoială că și Vinneas urma să facă același lucru și-mi amintesc că mă gândeam că există și ursite mai rele decât să împart o insulă cu el.

– Da, cu toții, mi-a răspuns Vinneas prudent. Toată Legiunea a Noua, inclusiv Naomi.

Iată ce anume îl apăsa. Mă bucuram că cel puțin îi pot răspunde calm.

– Știu.

– De unde? a întrebat, perplex și ușurat în același timp. E încă o informație secretă. Nici măcar comandanții de unități nu vor afla nimic până mâine.

– Poate că vreun ofițer mai tânăr a mers și s-a destăinuit vreunui prieten. Știi bine că se întâmplă.

L-am lăsat să rumege puțin ideea, înainte de a-l lămuri:

– Nu mi-a zis nimeni. Știam doar că Naomi s-a oferit voluntar. Ea se așteaptă să încerc s-o opresc, așa că m-a tot evitat, pregătindu-se de înfruntare.

Îmi venea să zâmbesc, dar surâsul mi-a pierit chiar când să apară.

– E totuși posibil ca ea să rămână în spate, a zis Vinneas. Consulatul ia în considerare propunerea de a se face o excepție pentru Naomi și Jax. Mulți cred că doisprezece ani e prea puțin pentru MapleWhite.

– N-o să meargă. Dacă Naomi s-a hotărât să plece, va rămâne pe insula asta la fel de sigur ca mine sau ca tine.

– Există totuși o șansă să n-o facă, a insistat el. O șansă destul de mare chiar. Curatorul Ellmore a insistat să se stabilească o limită de vârstă pentru MapleWhite și chiar dacă cei din Consulat îi resping propunerea, e clar că a ajuns până la ei. Rae, nimeni nu dorește să trimită copii într-o astfel de misiune, a adăugat el oarecum rugător. Asta chiar ar putea fi în favoarea noastră.

Glasul său parcă mi-a atins o coardă sensibilă și, înainte de a-mi da seama ce fac, l-am repezit închizându-i gura cu asprime:

– Ba nu! am rostit pe un ton aspru și rece. N-o să meargă așa cum vrem noi. Nu mă interesează că tu ți-ai plănuit ca totul să meargă frumos și bine de-acum și până-n ziua Judecății de Apoi. Întotdeauna se va ivi ceva la cotitură care să-ți încurce planurile. Așa că nu-mi spune mie despre *o șansă destul de mare* și nu veni la mine cu astfel de povești.

Nu ce i-am spus, ci modul în care am făcut-o a fost deplasat, deși, după ce-am stat să mă gândesc mai bine, mi s-a părut că vorbele mele aveau implicații mult mai profunde. Însă, atunci, niciunuia din noi nu i-a scăpat asprimea din glasul meu. Timp de o secundă plină de confuzie, am fost sigură că-l urăsc și că, dacă m-ar fi întrebat cineva de ce, l-aș fi urât și pe el deopotrivă.

– Rae.

Expresia rănită care-i apăruse pe față după ce și-a revenit era suficientă ca să mă facă să raționez din nou așa cum trebuie sau cel puțin parțial. Vinneas nu voia decât să ajute, să îndulcească gravitatea veștilor cu ajutorul uneia ceva mai bune. Drăguț din partea lui, mai ales dacă aveam în vedere cum își imaginase el că

voi primi partea proastă a veștilor. Nu cred c-a bănuit că tocmai veștile bune vor fi cele care vor cauza toate problemele.

Voiam din toată inima să retrag tot ce spusesem, dar însuși gândul de a-l atinge sau de a-i zice ceva amabil îmi provoca aceeași durere arzătoare care, din capul locului, mă făcuse să izbucnesc. Așa c-am adoptat cel mai calm ton posibil și am afișat un zâmbet ce n-ar fi păcălit pe nimeni, apoi i-am zis:

– Mă bucur că te-am văzut, Vinneas. Și nu-ți face griji, n-am să suflu o vorbă nimănui despre cineva care împrăștie informații militare secrete.

Apoi l-am lăsat acolo, pe aleile singuratice ale Școlii de Filosofie.

62

RAE

Am rămas după aceea multă vreme supărată pe mine însămi, mai ales că nu reușeam să înțeleg unde zăcuseră toată acea mânie și suferință până atunci sau de ce, câteva zile mai târziu, tot nu voiau să dispară. Tot ce realizasem fusese să-l îndepărtez pe Vinneas, performanță pe care o mai atinsesem de multe ori înainte fără a rămâne cu regrete de durată, însă durerea de acum era aproape la fel de grea precum cea pe care-o simțisem stând lângă patul lui Naomi. Înțelegerea acestui fapt m-a ajutat să găsesc sursa durerii. Când în sfârșit m-am așezat jos, strângând din dinți, și-am început să compar cele două dureri, am descoperit că amândouă se găseau aproape exact în același loc.

A început cu bătălia pentru Dis, când cerurile se limpezeau de focul magic și hoardele de dușmani se răreau, ajungând simple roiuri răzlețe. Mugetul bătăliei începea să se estompeze și, dintr-odată, am înțeeles cu toții că se terminase. Câștigaserăm lupta. Timp de câteva minute pline de glorie, acolo, printre stele, mi s-a părut că totul e posibil. Mi-am lăsat imaginația să zburde odată cu mine, ceea ce s-a dovedit a fi o mare greșeală.

Aproape jumătate din viață și sigur de când am devenit iscoadă, am considerat că-mi cunosc viitorul până în cele mai mici detalii. Am fost cel mai bun învățăcel al lui Reaper Thom și, dacă voi reuși să-i supraviețuiesc, am plănuit să-i urmez la conducere, echivalentul său de genul feminin, să fiu un bici, să am cuțite în loc de mâini și gloanțe în loc de ochi. Protejarea tribului meu urma să-mi fie țel suprem. Nu trebuia să mai am altă familie în afară de Mami și trebuia doar să rămân cu ochii pe ce aveau Naomi și Adam să realizeze pentru ei. Singurul element necunoscut era cât de mult aș fi putut continua așa înainte să-mi găsesc sfârșitul. Având în vedere palmaresul de până acum, îmi permiteam să cred c-aș avea șanse să ating vârsta de douăzeci și cinci de ani.

Aveam totuși o mare ambiție, un vis atât de fragil și de subțire încât nu-l rostisem niciodată cu voce tare, nici măcar față de Thom, de teamă ca nu cumva să se frângă la prima boare de aer proaspăt. Visul meu era: ca Naomi și Adam să nu ajungă niciodată atât de aproape de Moarte cum ajunsesem eu de multe ori, să nu devină niciodată experți în vărsarea de sânge și să nu

facă niciodată din violență o profesie. Nutream această fantezie în secret, plănuind și complotând, însă neîngăduindu-mi niciodată să cred că ar reuși vreodată să se îndeplinească. Atunci când Naomi a acceptat un loc în Legiune, m-am resemnat și am renunțat cu totul la acea idee, cel puțin în ceea ce o privea pe ea.

Apoi am câștigat. Bătălia se sfârșise, iar inamicul fusese pus pe fugă. Pericolul încă nu trecuse, e-adevărat, dar orice s-ar întâmpla de-acum încolo, Pământul ar urma să fie ferit de război. Și, odată cu el, și Naomi. Vălul Lunar ar ține-o închisă aici, iar ea n-ar mai avea de-a face cu războiul ani și ani la rând. Poate niciodată. Ar putea avea parte de o viață adevărată.

Era cea mai îndrăzneață fantezie la care îmi permiteam să mă gândesc, însă nu era singura. Mă aflasem de multe în calea pericolului pe vremea când eram iscoadă, însă acum acele zile erau de mult apuse. Acum mi se părea că ar putea exista și alte posibilități în afară de a-mi da viața pentru îndeplinirea vreunui țel. Și aveam și o idee sau două despre ce-aș putea face în continuare.

Mă gândesc la Vinneas mult prea des. În anumite momente, când n-am ce face, îmi răsare nechemat în minte, țâșnind dintr-o aglomerare de gânduri fără legătură. Și-am reușit să mă conving singură că n-ar fi chiar o prostie să-mi închipui că el mă privește ceva mai altfel decât doar ca pe un soldat obișnuit din Legiune. Când mă opresc și iau în calcul această posibilitate, sunt sigură că a existat mereu ceva între noi, în ciuda faptul că n-ar fi trebuit să existe o astfel de situație, ceva unic, rezervat doar nouă. Credeam că mi-ar plăcea să aflu ce anume. Însă acum nu mai e cazul. Acum văd că orice încercare de-a afla ceva sigur ar fi cel puțin nerecomandată. În cel mai rău caz, s-ar dovedi îngrozitor de plină de cruzime față de ambele părți implicate.

Pentru o asemenea dorință prea îndrăzneață am primit două lovituri zdravene, încercări peste care aș fi putut să trec dacă aș fi fost mai bine pregătită. Când am văzut-o pe Naomi la infirmerie, mi s-a părut că lumea întreagă s-a frânt în două. Cunoșteam prea bine fiorul de nerăbdare care o străbătuse și pe ea, senzația de invincibilitate după ciocnirea cu Moartea însăși. La fel m-am simțit și eu după prima bătălie. Acum era și sora mea soldat, iar toate lucrurile pe care mi le dorisem pentru ea se transformaseră în scrum. Apoi a venit Vinneas la mine și mi-a reaprins acea speranță veche, învăluită acum în veșmântul speranțelor pe care mi le făcusem cu privire la el. Era mai mult decât puteam eu îndura.

Nu pe Vinneas îl uram, ci, mai degrabă, lumea. O uram pentru că era un loc unde speranța este ceva periculos și crud, unde orice lucru plăcut și plin de lumină și bun durează doar cât strălucirea unui fulger, suficient de persistent încât să te facă să-ți dorești mai mult.

Nu sunt gânduri plăcute, însă acum le am și măcar mă pot petici ca să evit pericolele care se vor ivi în continuare. Nu pot să nu mă gândesc la Naomi și nici nu mă pot feri de durerea de-a o vedea crescând atât de repede, însă pot măcar să-mi izgonesc fanteziile că m-aș reîntoarce la un moment dat dintr-un lung periplu și aș găsi-o stăpână a unei gospodării imense, bunică înconjurată de mai mulți nepoți. Pot încerca în schimb să încetez a-mi mai dori lucruri pe care nu le voi putea obține niciodată și să urmăresc chestii pe care nu voi reuși niciodată să le păstrez. Pot încerca să uit c-am cunoscut vreodată pe cineva ca Vinneas.

În orice caz, s-a dovedit că o să-mi fie mai ușor decât credeam. OEMI-1 rămâne în continuare într-o stare precară și avem puțin timp la dispoziție ca să ne plângem de milă. Alături de camarazii mei din escadrilă, lucrez douăzeci sau treizeci de ore la rând. Capacitatea insulei noastre de-a denatura legile naturii a fost adaptată pentru a furniza o cantitate constantă de lumină solară naturală, iar în acea ceață neclară în care plutesc ca o insomniacă abia dacă reușesc să fac vreo diferență între ora aceasta și următoarea, fără să mai pomenesc de planurile pe care mi le făcusem odată – până-ntr-o zi, când m-am întors în patul etajat și am găsit o scrisoare care mă aștepta, fiindu-mi adresată mie.

Împart o cameră cu încă trei equites din 126, dar toți sunt atât de adormiți, încât plicul cel gros de pe perna mea trece complet neobservat. Îl iau afară ca să-l citesc, rupând pecetea cu degetele goale. E de la Mami. Comunicarea prin canalele rezervate legionarilor este restricționată în continuare, rezumându-se strict la chestiunile direct legate de război, însă, cumva, ea a reușit să găsească o cale de a-mi transmite acest mesaj, trimițându-mi toată dragostea ei și vești proaspete de la toți prietenii noștri, scrise clar de mâna ei atentă.

Multe s-au întâmplat de când am primit ultima oară vești despre tribul nostru. Jenny Sullivan a născut, iar băiatul a primit numele bunicului său. Decizia ei a stârnit ceva rumoare, căci Marcus Sullivan n-a fost chiar ușă de biserică la viața lui și mulți erau de părere că n-ar trebui să lase-n urmă un tiz. Chloe Hollis, verișoară cu mine și Naomi, s-a hotărât în sfârșit să se mărite și a adus lângă ea o parte însemnată a familiei soțului, alăturând-o tribului nostru, ceea ce a stârnit câteva schimbări în anumite cercuri. Am primit asigurări că orice conflict iscat între timp a fost civilizat, rezumându-se doar la pumni, fără a necesita și implicarea unor cuțite sau pușți. Dar, cel mai important dintre toate, am părăsit orășelul Țărmul de Granit și momentan ne ocupăm cu fondarea unei noi așezări, doar pentru noi. Locul acesteia e însăși Valea Verii Nesfârșite. Deocamdată n-am turnat decât câteva fundații, însă Mami m-a liniștit că se fac progrese însemnate și, de asemenea, c-au fost zăriți cai sălbatici în ținut, cu ajutorul cărora am putea alcătui o herghelie frumușică.

Scrisoarea se încheie cu o invitație de a-i vizita, când eu și restul Călătorilor din Legiune vom avea suficient timp liber pentru a face o asemenea călătorie.

Citesc scrisoarea de două ori, apoi rămân nemișcată, cu ea în mână, gândindu-mă la toți acei oameni pe care-i cunoșteam atât de bine, acum în case noi cu toții. Încerc să-mi imaginez cum aș arăta eu însămi printre acele familii tinere în case noi, ori pe afară, urmărind mustangi prin vale. În schimb, îmi vin în minte o imagine a Marii Creste și una a coamei prelungi a munților înveliți de zăpadă și un singur gând: un trib care a încetat să se mai deplaseze nu mai are nevoie de iscoade. Închid ochii și încerc din nou, apelând disperată la imaginația-mi bogată, și brusc aud o pală de vânt și văd că scrisoare mi-a luat foc în mâini.

Într-o fracțiune de secundă, din ea nu mai rămâne decât un firicel de cenușă și o singură fâșie de hârtie prinsă între degete, care dispare și ea într-o flacără plăpândă de-ndată ce-i dau drumul. Cenușa plutește liber, purtată de o ușoară boare de aer, iar eu o privesc, gândind: *Bun. Ăsta-i sfârșitul acestei etape*. Îmi șterg mâinile mânjite pe uniformă și mă pregătesc de culcare.

Arderea scrisorii de la Mami mi se pare un capăt de drum pentru întreaga afacere, ceea ce mă face să mi-o scot cu totul din minte. Nu mi se pare o decizie pripită decât după câteva zile, când mă trezesc la ușă cu Reaper Thom Mancebo.

Vine și ciocăne cam pe la miezul nopții, dacă e să estimez cât mai precis momentul. Sunt trezită de un țipăt șocat și o găsesc pe Haiyalaiya, care de obicei ocupă patul de deasupra mea, stând în ușă, în fața unei apariții sinistre: Thom. Deși în cameră e întuneric și mi se pare imposibil ca Thom să zărească ceva înăuntru de-acolo din hol, am impresia că deja m-a identificat printre ceilalți.

Haiyalaiya a depășit șocul provocat de vizita lui Thom și a-nceput să-l întrebe de nume, grad și intenții și motivul pentru care bate la ușile unor legionari obosiți ce încearcă să tragă un atât de necesar pui de somn.

– E-n regulă, Endie, îi spun venind la ușă lângă Haiyalaiya și folosind porecla derivată din numele equusului ei. Mi-e prieten.

Haiyalaiya stă în dubii, însă nu mai insistă, preferând să se întoarcă în pat cât mai repede. Eu ies alături de Thom pe hol, care e foarte aglomerat din cauza legionarilor cu priviri epuizate ce se îndreaptă spre sau dinspre niște ture extrem de lungi și solicitante.

– Ce s-a-ntâmplat, Thom? îl întreb obosită.

Drept răspuns, Thom mă fixează cu ochii săi de țintaș de frunte, atent și neînduplecat. Eu și Thom nu trebuie să ne spunem ceva cu voce tare ca să ne înțelegem, așa că îmi dau seama pe loc că a aflat cumva ce s-a întâmplat cu scrisoarea; ceea ce nu

reușesc să pricep este cum anume. Primesc răspunsul sau cel puțin o parte din el o clipă mai târziu, când Thom scoate el însuși scrisoarea, cu cenușa reconstituită și ținută laolaltă de vreun soi de artificiu. Seamănă c-o replică a ei înseși, cu hârtia din cenușă neagră și cu litere albe scrise pe ea, însă e scrisoarea lui Mami, fără dubii.

– De unde-o ai? îl întreb.

Thom continuă doar să se uite la mine, fără să mă acuze, dar la fel de plin de reproș.

– Uite, continui enervată, a fost un accident. N-am vrut să dau foc nenorocitei ăsteia de chestii. Pur și simplu s-a întâmplat.

Thom nu face niciun gest să indice că mă crede sau nu ori c-a auzit măcar ceva din ce-am zis. Privirea-i fixă nu se clintește, iar apăsarea ei continuă să-mi scoată alte cuvinte din gură.

– Nu, n-aveam de gând să-ți spun despre ea, mormăi eu.

Acum, că m-a prins, am devenit irascibilă și supărată.

– Îmi pare rău c-am ars-o, bine? Dar s-a întâmplat, iar Mami oricum ar fi trimis în cele din urmă alta. Oricum, nu merg.

Când mă aude, Thom împăturește scrisoarea reparată prin metode magice și o bagă în buzunarul jachetei, apoi începe iar să se holbeze, în continuare nemulțumit de destăinuirile mele de până acum.

– Faci ce vrei! mă răstesc la el. N-am de gând să zbor până-n valea aia doar ca să văd niște case pe jumătate construite.

Din nou, niciun răspuns din partea lui Thom. Mi se pare că vorbesc c-o statuie turnată în forma cuiva c-o atitudine mereu întrebătoare. Mi-a ajuns, gata!

– Pentru că, Thom, spun eu aprinsă, ar fi o mare pierdere de timp. Mami și Bebe și toți ceilalți vor vrea să vadă și ei acest loc, nu? Așa că lasă-i să vină ei încoace dacă vor să-și ia la revedere de la noi. Nu vreau să mă obișnuiesc din nou cu toată lumea, apoi să trebuiască să mă întorc și să-i părăsesc din nou. N-are dracului niciun rost.

Acum vocea mi s-a frânt, așa că trebuie să mă forțez să mă opresc. Ultima oară când Reaper Thom m-a văzut plângând, extrăgea un glonț din burta mea cu un clește, iar eu nu vreau să-mi stric recordul.

Thom, în schimb, pare că, în sfârșit, m-a auzit. Se încruntă și încuviințează încet din cap, ca și cum a ascultat o poveste pe care o știa deja pe dinafară și doar avea nevoie să i se mai reamintească unele detalii.

– Urmează-mă, îmi cere, apoi o ia în jos pe hol fără vreo altă explicație.

Aș prefera să mă întorc în pat, dar acum simt c-ar trebui să-mi demonstrez ceva, mie însemi, nu lui Thom, care, în general, este

imun la spectacole retorice. Așa că-l urmez. Și nu trebuie să mă îndepărtez prea mult.

Locul la care s-a gândit Thom este exact Școala de Retorică, până la care n-am prea mult de mers, din moment ce, la fel ca majoritatea Cadeților proaspăt înscriși în Legiune, am fost cazată în interiorul Academiei. Reprezint totuși o imagine destul de neconvențională străbătând coridoarele în echipamentul standard pentru dormit, așa că în curând încep s-atrag priviri suspicioase din cauza asta. Sunt pe cale să mă întorc din drum, să-i cer să mă lămurească ce poate fi atât de important încât să merite să-mi întrerupă somnul, când Thom se oprește și ridică mâna pentru a cere liniște. La început n-aud decât un murmur de voci și foșnet de pași, apoi ceva diferit îmi lovește timpanele. Muzică.

Muzică este probabil o descriere prea generoasă; mai potrivit ar fi un scârțâit sălbatic, bun să scoale și morții. Dar e totodată și un sunet pe care-l voi asocia mereu cu cântecele: sunetul unei scripci. Thom așteaptă până devine sigur c-am auzit și eu, apoi pornește mai departe. Plec după el, curioasă să aflu identitatea artistului, dar și atrasă de ceva mai profund și mai vechi.

Făptașul unei asemenea larme este Fontanus Jaxten, lucru pe care-l descopăr când zgomotul se întrerupe cu un scârțâit și din sala de clasă din față răsună glasul său:

– Nu-s bun la asta, declară el. Nu mă pricep deloc și gata!

Glasul următor îmi face inima să tresară ca nebuna. Naomi.

– Abia dacă ai încercat, spune ea.

– Ei, e clar că nu sunt bun de nimic, insistă Jax. Te-ai lămurit și tu, nu?

– Tu ești cel care-a vrut să învețe, zice Naomi pe un ton exasperat. Și, mai întâi, va trebui s-o ții cum trebuie. Dă-o încoace! Ți-arăt eu cum se face.

Notele care se-aud acum le-am mai auzit de o mie de ori și pot spune cu mâna pe inimă că n-am mai auzit nimic la fel de frumos. Thom a trecut puțin dincolo de intrarea în clasă, iar lumina dinăuntru îi cade discret pe față. Îmi face semn să-l urmez, așa cum proceda și în pădure dacă zărea vreo pasăre cu penaj spectaculos și voia s-o văd și eu fără s-o sperii.

Arunc o privire înăuntru. Acolo e Jax, stând pe un pupitru și încruntat de concentrare, iar lângă el șade Naomi, ținând într-o mână scripca lui Tati.

– E bună, zice Thom atât de încet, încât chiar și eu abia îl aud. Și tu erai bună.

– Nu, nu eram, îl contrazic.

Râde ușor.

– Nu, nu la fel de bună. Dar îți plăcea. N-ar fi trebuit să te oprești.

Are dreptate într-o privință. N-am avut niciodată talentul pe care-l are Naomi, dar am iubit sunetul scos de scripcă încă de când eram copilă, iar când cântam, puneam mult suflet. Dar, după ce-am început să petrec timp cu iscoadele, n-am mai avut niciodată răgaz pentru asta – ori eram pe cal, ori prea obosită pentru a cânta. Au trecut aproape doi ani înainte să mă decid că am neapărat nevoie de exercițiu, însă într-un sfârșit, când am pus iar mâna pe o scripcă, mi-am dat cumva seama că nu mai simțeam nicio plăcere.

Presupun că acum mi-am îngăduit, în sfârșit, să mă gândesc la drumul ce ne așteaptă. Și am înțeles că nu mai e loc de joacă. Am crezut că și Naomi va simți același lucru, că plecatul la război îi va reteza complet legăturile cu copilăria. Dar, văzând-o acum, ascultând-o cântând, mi-am dat seama că nu e chiar așa. Ea este tot Naomi, micuța și minunata mea surioară arțăgoasă și mereu plină de gravitate. Și e mai puternică decât mine, suficient de puternică încât să devină războinică fără a-și pierde originile.

– Îți poți ieși din mână, spune Thom, dar nu poți uita niciodată.

Privirile ni se-ntâlnesc suficient de mult încât să înțeleg de ce-a vrut Thom să mă aducă aici: să-mi arate că, în ciuda faptului că-mi fac griji pentru ea, Naomi va fi bine. Naomi și, poate, și eu.

Muzica încetează brusc, într-un scrâșnet de coarde.

– Cine-i acolo? strigă Naomi. Rae?

– Salutare! spun rămânând în ușă, iar pe față mi se citește vinovăția.

Sora mea mă cercetează cu atenție, mijindu-și ochii.

– Ce cauți aici?

– O, am ieșit la o plimbare.

– Și porți pijamale.

Tonul lui Naomi indică faptul că ea consideră un astfel de comportament cu totul inadecvat, dar nu chiar nepotrivit pentru una ca mine.

– Eram cu Thom, încep, doar ca să descopăr că subiectul scuzei mele pe jumătate formulate s-a transformat într-o siluetă aproape pierdută pe coridoarele aglomerate ale Academiei.

– S-a întâmplat ceva? întreabă Naomi, privindu-mă cu și mai mare atenție. Ce e, spune-mi!

Pe chip i s-a așternut o expresie stranie, familiară și, în același timp, debusolantă. Îmi trebuie o secundă ca să recunosc spaima pe care-o simt ori de câte ori Naomi însăși e în pericol. A observat sosirea mea neașteptată, aspectul neîngrijit și starea generală de confuzie și-a presupus că ceva grav li s-a întâmplat celor pe care-i iubește cel mai mult.

– Nu, nu, o liniștesc eu. Nu, Sunshine, nu s-a-ntâmplat nimic. Am vești bune. Am primit o scrisoare de la Mami.

63

VINNEAS

Nu întârzii decât vreo oră la petrecere – ajung la timp pentru discursul de despărțire ținut în cinstea armatei expediționare – chiar dacă, din punctul meu de vedere, au trecut mai bine de trei zile de când a început sărbătoarea. OEMI-1 a fost reparat complet și dotat corespunzător pentru misiune cu mult înainte ca eșaloanele superioare ale Legiunii și Consulatul să se pună de acord în privința luării deciziilor cruciale pentru ca această misiune să înceapă, așa că s-au decis pur și simplu să meargă mai departe cu lansarea și să discute mai târziu cu restul lumii. Plictiseala este marele dușman al armatei, la fel de mortală ca o hoardă de extratereștri înfometați, și n-are niciun rost să faci întreaga armată expediționară – aproape jumătate din numărul militarilor rămași, împreună cu anumiți academicieni și alți câțiva pasageri cu rol de specialiști – să aștepte în timp ce câțiva birocrați bătuți în cap își duc la îndeplinirile treburile lor plicticoase. E mult mai bine să ne lăsăm eroii să zboare înainte în Dis, acolo unde ore întregi de corvezi administrative obositoare pe Pământ ar fi echivalentul timpului necesar scoaterii dopurilor unor sticle de șampanie. Fără discuție, a fost cea mai înțeleaptă decizie. Voiam doar ca unul dintre acei birocrați bătuți în cap ce înoată cu greu prin corvezile administrative obositoare să nu fiu eu.

Unul dintre beneficiile contemplării extincției de la o distanță de un fir de păr a fost că ne-a îndepărtat în sfârșit de politicile dogmatice și împământenite pe care le-am îmbrățișat în ultimele câteva secole – printre altele, îndelungata campanie de duplicitate și dezinformare în rândul coloniilor. Pregătirea Pământului pentru a se feri de următorul val de invadatori va necesita o colaborare deplină în privința eforturilor tuturor celor de pe planetă pentru respingerea extratereștrilor, și s-a decis că cel mai bine ar fi să li se dezvăluie acestor colonii tot adevărul despre război. Unei părți din mine îi pare rău că va rata ceea ce ar putea fi cea mai spectaculoasă răsturnare de situație pentru societate de la fondarea Principatelor, însă cealaltă parte se bucură că e scutită de necazurile ce vor urma din cauza zăpăcelii care sigur va cuprinde lumea întreagă în viitorul nu prea îndepărtat. Nu pot prezice cum va arăta rezultatul final, însă dacă noi, cei care vom

participa la Campania MapleWhite, ne vom mai întoarce vreodată pe Pământ, mă aștept să-l găsesc un loc cu totul diferit de cel pe care l-am lăsat în urmă.

N-au trecut decât ceva mai puțin de șase săptămâni ori cam patruzeci de ore – depinde de locul în care măsori trecerea timpului, pe Hestia sau în Dis – de când primul val al marii Flote Valentine a fost împrăștiat. În tot acest timp, am pus în mișcare mașinăria care, dacă totul va merge conform planului, va construi o nouă Legiune în mai puțin de douăzeci de ani și va repara așa cum trebuie orașul nostru zburător – un proces care, în primul rând, implică mai mult decât să-l faci să zboare – firește, cu câteva îmbunătățiri notabile. Până și Kizabel, care respinge vehement orice aluzie că al ei copilaș ar fi avut vreun defect de construire, va trebui să admită că varianta îmbunătățită ar putea fi *mult mai* perfectă decât cea dinainte.

Evaluările de după bătălie n-au fost chiar floare la ureche, din toate punctele de vedere. Au fost prea multe chestii avariate, pe care nu le-am putut repara sau înlocui. Pot spune cu mâna pe inimă că examinarea raporturilor despre pierderile suferite pe Dis a fost cea mai neplăcută experiență din viața mea. Știu, la nivel intelectual, că am pierdut și mai mulți oameni în timpul atacului inițial, când Valentinii au avut cale liberă să ne lovească orașele și coloniile, și înțeleg că daunele ar fi fost incomensurabil mai mari dacă am fi evacuat planeta, așa cum sugerase Feeroy inițial. Dar chiar și-așa. Acesta a fost scenariul conform căruia oamenii au murit ca urmare directă a acțiunilor mele. Să rămânem pe loc pentru a apăra Pământul a fost ideea mea; dacă n-aș fi fost eu, probabil că bătălia nici n-ar mai fi avut loc. Iar asta înseamnă, din toate punctele de vedere, că fiecare viață s-a pierdut din vina mea.

Nu-mi pot înfrâna impulsul de-a mă gândi la câți ar fi putut fi salvați dacă eu aș fi fost ceva mai inteligent, dac-aș fi acționat mai prompt, dac-aș fi plănuit ceva mai bine sau aș fi muncit mai din greu. Îmi spun mie însumi că agresorii au fost dintotdeauna Valentinii, că fiecare viață irosită ar trebui doar să mă motiveze să merg mai departe și să fac să înceteze acest război prin orice mijloc am la dispoziție. Dar mai sunt și zile în care nimic nu pare să justifice ceva atât de distructiv, zile în care mă simt de parc-aș fi creat o rană larg deschisă-n univers, un crater în realitate, care nu se va mai vindeca niciodată, orice aș încerca.

Apoi mai sunt și zile ca aceasta.

Petrecerea m-așteaptă, o petrecere care a început cu trei zile în urmă pe Hestia și a continuat aici, în Dis, timp de câteva ore, și pare parțial slujbă de comemorare, parțial petrecere de adio, totul fiind împachetat într-un program strict de mese simandicoase, discursuri inspiraționale, momente de tăcere, toasturi de felicitare, asortate cu băutură în cantități industriale și culminând

cu emoționante cuvinte de despărțire de Pământ, căci armata noastră expediționară își începe eroica misiune de-a izola căminul nostru de restul Tărâmurilor.

Însă, în timp ce veloul pe care-l pilotez trece prin Vălul Lunar către Dis, în spatele formațiunii ce conține ultimii ofițeri care și-au amânat în mod lipsit de egoism participarea la acest eveniment solemn, capăt senzația că cei care deja se află acolo, în mijlocul petrecerii, abia așteaptă începerea spectacolului. Chiar și de la distanța asta, stropi de lumină și culoare – artificii fabricate ad hoc, dacă e să mă iau după aspectul lor – pot fi văzuți căzând ca niște picături de ploaie prin bula de aer ce înconjoară OEMI-1.

Deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, ar trebui să-i spun mai degrabă „Reduta“, așa cum au început să se refere oamenii la orașul nostru expediționar. Încă n-am descoperit originea acestei porecle [59], dar nu contestă nimeni faptul c-a devenit omniprezentă în ultimele câteva luni, înlocuind practic denumirea oficială OEMI-1 în toate contextele, mai ales în cele tehnice și practice – spre marea nemulțumire a lui Kizabel, a cărei prezență este prin ea însăși un context tehnic și practic.

Văzând-o acum, cu clădirile sale iluminate și străzile forfotind de cheflii și cu pădurile sale luxuriante și lacurile cu ape curate, mi se pare greu de crezut că doar cu două zile-n urmă, timpul local, Reduta era o adevărată ruină, un amalgam de dărâmături și distrugeri. De fapt, dacă n-ai vedea șirurile de Tunuri ale Orașului și fortărețele spiralate cu forme ascuțite împrăștiate pe toată suprafața sa, ai putea confunda ușor Reduta cu un oraș zburător pașnic și obișnuit, cu nimic ieșit din comun.

Veloul meu aterizează ultimul, lăsându-se în jos pe o enormă pajiște din curțile exterioare ale Academiei. Mă alătur unui șir de ofițeri ce se strecoară înăuntru, acolo unde Ducele Feeroy așteaptă pentru a mă saluta cu una dintre încuviințările sale din cap devenite marcă înregistrată. Sunt aproape sigur că mă disprețuiește în continuare, dar n-ar fi convenabil din punct de vedere politic s-arate acum că nu mă place, din moment ce noi doi suntem considerați de toată lumea tandemul care a salvat Legiunea de la o devastatoare înfrângere.

În calitate de comandant al rezervei, Feeroy a fost confidentul meu firesc pentru destăinuirea gândurilor legate de scenariile potențial catastrofale și, mai important, el a fost singurul care s-a prefăcut vreodată că m-ascultă. I-am abordat deja sau am încercat să-i abordez pe toți superiorii de la Reydaan în jos, ba și pe câțiva subordonați. Nimeni n-a vrut să aibă de-a face cu mine sau cu grijile mele legate de probleme pe care e prea târziu să le rezolvi. Am fost informat – cu o asemenea vehemență încât am început să mă întreb dacă nu cumva s-a emis vreo ordonanță internă de-a nu se mai deschide niciodată subiectul unei potențiale retrageri – că acum contează să câștigăm această luptă, nu ce s-ar fi întâmplat

dacă am fi pierdut și, oricum, nu cumva planurile în caz de accidente neprevăzute sunt o chestiune care-i privește doar pe cei din rezervă?

Planul pe care l-am avut eu în minte n-a fost perfect – de fapt, a avut prea multe fisuri ca să mă mai deranjez să le număr –, dar a fost mai bun decât nimic, adică ce-avusesem noi la dispoziție până atunci, și a fost și suficient de lesne de aplicat. Mai important – în ceea ce-i privește pe cei din Legiune, în orice caz – a funcționat, ba chiar mai bine decât sperasem vreodată. Armatele de Valentini și-au asumat un risc extrem de mare atunci când au încercat să profite din plin de avantajul obținut după cufundarea lui OEMI-1 în întuneric, iar când tunurile noastre s-au retrezit la viață, o mare parte din armata lor a fost surprinsă descoperită. Confruntați cu pierderile grele deja suferite, au ales să se retragă decât să riște o anihilare totală. Drept rezultat al acestei totale răsturnări de situație și, de asemenea, datorită faptul că nimeni de la Comandament n-a ținut seama de ajustările mele de ultimă oră, eu și Feeroy am scăpat cu fețele destul de curate după ce tot fumul s-a împrăștiat. Feeroy, alături de restul Comandamentului, a fost foarte bucuros să treacă sub tăcere faptul că singurul motiv pentru care am rămas toți în viață este că trupele de evacuare au ignorat ordinele și au intrat în luptă, însă asta nu-l împiedică să mă tragă la răspundere pentru insubordonarea lor.

Deși îmi place să cred că scârba lui Feeroy la adresa mea este o scârbă ținută sub control de respect, singura manifestare pe care am văzut-o până acum a fost o indiferență rece cu o vagă urmă de dispreț – situație care poate fi destul de jenantă, din moment ce acum fac parte din stafful său de consilieri. O altă chestiune administrativă de care a trebuit să se țină cont înainte a fost recenta mea promovare. Acum sunt Legatul Vinneas, conducătorul Cohortei a Paisprezecea din rândul Legiunii a Noua. Nu prea rău pentru un legionar a cărui singură sarcină din timpul ultimei confruntări a fost să se îngrijoreze excesiv din cauza tuturor.

Când cer permisiunea de-a putea lipsi de la banchetul ofițerilor programat după închiderea Vălului Lunar din seara asta, Feeroy aprobă cu o indiferență demnă de un adevărat lord. Atitudinea sa denotă că e sub demnitatea lui să fie la curent cu ce fac eu, deși nu pierde ocazia de-a scăpa de mine cât mai curând posibil:

– Poate ai vrea să privești închiderea altundeva decât în Dominiu, spune el, referindu-se la construcția cunoscută înainte sub numele de Palatul Principatului, acum cartierul general al birourilor lui Dominus Reydaan, comandantul suprem al Redutei. Mulțimile de oameni te vor împiedica să te strecori afară după aceea.

– Exact ceea ce-mi spuneam și eu, zic salutându-l. Vă mulțumesc, domnule!

Când eram la Academie, uneori mergeam împreună cu clasa sus în For pentru evaluare, și întotdeauna aveam senzația că locul acela e atât de încăpător, încât ai fi putut aduce întruna Cadeți și niciodată n-ai fi reușit să-l umpli. Însă astăzi piața aceasta imensă de piatră dă pe dinafară de oameni, iar mulțimea devine din ce în ce mai compactă pe măsură ce avansezi. Legiunea strânsă acum în Redută este alcătuită din patru Legiuni – a Doua, a Șasea, a Zecea și, firește, a Noua, fiecare suplimentată cu forțe proaspete din rândul celorlalte care-au rămas în urmă – și mă simt de parcă fiecare legionar în parte ar căuta să se înghesuie aici, lângă mine.

Încerc să-mi fac loc fără a da peste cineva și caut să mă strecor printre picioarele ce se intersectează între ele precum rădăcinile unei păduri mult prea dese, deși capăt rapid senzația că cei mai mulți oameni nici măcar nu bagă de seamă sau nu le pasă că-i bruschez. Zgomotul e formidabil, strigătele și râsetele punctând larma generală, amplificată și de zgomotul scos de bubuitul continuu al muzicii la volum maxim – chestia aceea cu adevărat oribilă ce însoțește întotdeauna diversele ceremonii oficiale.

Fântâna Principatului – Old Fife, adică – se înalță amenințător deasupra mării de chipuri iluminate slab, ea însăși fiind complet acoperită de siluetele întunecate ale legionarilor înghesuiți acolo, care fac ca tot ansamblul să semene cu un măreț turn ce se conturează pe cerul discret curbat și din rândul cărora izbucnesc răcnete de triumf că s-au cățărat atât de sus. Ici și colo, la întâmplare, focuri de artificii țâșnesc în sus, arcuindu-se și avântându-se în toate direcțiile, apoi înflorind în perle și muguri de luminiscență ce sclipesc o clipă și apoi se împrăștie în oceanul de stele, uneori lăsând în urmă un bubuit asurzitor sau un urlet prelung și ropote de aplauze apreciative.

Îmi ia aproape o jumătate de oră, însă în cele din urmă reușesc să ajung în preajma scenei ridicate în afara Dominiului și să mă strecor în pasajul lung ce trece pe sub ea – același traseu pe care-o luam în timpul fiecărui atac atmosfer-invaziv, pe când încă făceam parte din Academie, iar acest loc încă se numea Palatul Principatului. Zgomotele dinspre For reverberează ca un bizar flux și reflux, apoi dispar aproape imediat ce ies într-un balcon situat în partea opusă.

E destul de aglomerat, dar nu pe cât s-ar fi așteptat Curatorul Ellmore sau eu. Îmi dau seama că ciudata senzație pe care am simțit-o în pasaj a provenit probabil de la un artificiu creat pentru a-i descuraja pe eventualii oaspeți nepoftiți să-și facă loc până aici; deși nu sunt sigur dacă a fost sau nu pus de oamenii din balcon sau de ofițerii care-au dorit să se bucure de spectacol dintr-unul dintre patiourile de deasupra noastră și care fără

îndoială c-ar vrea să fie scutiți de răcnetele de bețivi ale legionarilor obișnuiți.

De-ndată ce-am ieșit din tunel, una dintre siluetele de pe balcon strigă la mine:

– Vinn, tu ești? Am zis eu că ți-am simțit mirosul acolo!

Glasul îi aparține lui Imway, care mă salută c-o îmbrățișare al cărei entuziasm e cu siguranță amplificat și de ceva băutură.

– Bună treabă, Vinn! zice adulmecându-mă pentru mai mult efect. Sărbătorești și tu cu noi? Miroși de parc-ai fi înghițit deja două sticle de aquavee și-ai fi făcut baie în a treia. Ar fi mai bine să nu te vadă cineva de la Comandament în starea asta!

Gluma fiind, desigur, că eu sunt cineva de la Comandament.

– Un pahar sau două se poate să fi fost vărsate pe mine în timp ce veneam încoace, recunosc eu.

– Șmecheria e să faci ca băutura să ajungă mai întâi în gură, îmi explică Imway ca un adevărat înțelept. Uite, îți fac o demonstrație ca să poți pricepe și tu ideile de bază.

Mă plesnește cu palma pe umăr, conducându-mă apoi printre legionarii ce așteaptă. Majoritatea țin în mână mici cupe din argint, deși am băgat de seamă că unii au renunțat brusc la ele în semn de respect față de un superior, ceea ce mă face să observ o oarecare reținere în atitudinea lor.

Din fericire, Imway și escadrila sa mă știu de suficient timp încât primul lor impuls este să mă lovească ușor cu pumnul în umăr, nu să mă salute, și, în curând, toată lumea le urmează exemplul de lipsă de formalism, iar gradul meu proaspăt dobândit – vechi de doar câteva ore, din punctul de vedere al tuturor celor prezenți aici – e repede uitat. Escadrila 126 se află în întregime aici, iar ei știu că au un motiv de sărbătoare: Puține unități de luptă au supraviețuit bătăliei într-o formulă aproape completă. Totuși, în timp ce împart îmbrățișări și toasturi și bătăi pe spate, observ că un anume eques lipsește cu desăvârșire.

– Rae a rămas prin oraș, zice Kizabel, observându-mi privirea ce scrutează mulțimea din balcon și făcând legătura tulburător de iute.

Și ea a venit însoțită de un grup de persoane – cele mai multe fiind chipuri noi, care presupun că sunt ale unor camarazi de arme din timpul misiunii sale ca operator de artilerie.

– A plecat să vadă ce face sora ei. A zis că trece și ea mai târziu.

– Desigur, minunat! spun eu, încercând să nu par prea dezamăgit. După rânjetul știutor al lui Kizabel, e limpede că nu s-a lăsat păcălită. Numai că n-am prea văzut-o de când ne-am întors pe Pământ, explic eu, simțindu-mă jalnic.

Eu și Kizabel am lucrat mult împreună când Reduta suferea diverse reparații, însă, în tot acest timp, abia dac-am reușit s-o

zăresc câteva clipe pe Rae, de cele mai multe ori în Stabulum, acolo unde Snuggles suferea câteva reparații majore. Re-reparații, mai degrabă. Kizabel a fost extrem de nemulțumită de eforturile inițiale ale echipei de reparații și-a insistat să refacă ea tot de una singură. Toți musafirii în afară de Rae erau alungați într-o ploaie de invective și bucăți de mașinării strâmbe. Recunosc că mă simțeam mai mult decât gelos din cauză că un equus primea mai multă atenție din partea lui Rae decât mine, dar m-am simțit și ușurat totodată. Făcusem ceva ce-o supărase nu cu mult timp în urmă, dar, din cauză că încă nu-mi dădeam seama ce anume sau când, încercările mele de-a îndrepta lucrurile se bazaseră pe simple presupuneri la întâmplare. Mi-e puțin teamă să aflu că ea m-ar putea privi cu silă. Apreciez șansele mele de succes ca fiind cam de una la douăzeci.

– O, da, categoric, răspunde Kizabel, al cărei rânjet s-a lățit. Ei, acum sunteți prinși amândoi pe-o insulă plutitoare, așa că sunt șanse să dați la un moment dat unul de altul.

E-o insulă zburătoare a naibii de mare, suficient de mare încât să fie posibil ca doi oameni să nu se vadă decât dacă vor cu tot dinadinsul să o facă, și asta mă și pregătesc să-i zic lui Kizabel, când îl zăresc pe Fontanus Jax pierzând vremea la marginea balconului. Aducându-mi aminte de efectele pe care gradul meu le-a avut asupra mulțimii de oameni prezente aici, optez pentru un semn camaraderesc din cap, în locul unui salut ce-ar conține automat și formula „domnule“.

– Jax! strig la el, făcându-i semn să se apropie. Mă bucur c-ai putut veni! continui eu, deși, să fiu sincer, nu mă bucur chiar deloc.

Un important procent din rândul conducătorilor – printre ei, și Curatorul Ellmore – a considerat că tinerilor legionari le-ar trebui categoric interzisă participarea la MapleWhite și, deși nici eu nu sunt chiar total de acord cu asta, mi-a fost destul de greu să-mi justific deciziile care i-au permis lui Jax să participe. Categoric, el și Naomi – una dintre cele mai tinere fontana din rândul Legiunii – au jucat un rol decisiv în ultima noastră victorie, înfrângând un Valentin Zero nu departe de locul în care stăm chiar acum. Jax chiar arată mai matur – mai înalt, mai suplu, departe de băiețelul sfios și înspăimântat pe care-l cunoscusem noi odată, cu o eternitate-n urmă, cu toate că, în realitate, nu trecuseră decât câteva luni –, deși rămâne tot un copil. Ar putea fi o simplă chestiune de perspectivă – sunt sigur că și eu par la fel de tânăr pentru Curatorul Ellmore pe cum îmi pare Jax mie. Însă el n-are nici măcar treisprezece ani.

Experiențele recente prin care-a trecut Jax i-au oferit o încredere în sine formidabilă, ceea ce-l face sigur pe el când discută cu legionarii mai vârstnici din jur. E remarcabil de bine informat cu privire la tacticile militare și pare în mod deosebit

interesat de opiniile mele legate de cum s-ar putea comporta Reduta în eventualitatea destul de probabilă a unei ciocniri cu inamicul în timpul misiunii următoare. Când Kizabel se lansează în deja cunoscuta ei tiradă împotriva vulgarității obiceiului proaspăt dobândit de unii de-a se referi la OEMI-1 ca la „Redută“, el o liniștește într-un mod care sugerează o înțelegere comună a lipsei generale de recunoștință a omenirii. N-apucăm să discutăm prea multe totuși, căci mă întreabă cât e ceasul.

– Ar trebui să plec, spune după ce-mi scot ceasul și i-l arăt. I-am spus lui Naomi că vom privi împreună închiderea Vălului.

Închiderea Vălului Lunar va marca sfârșitul oficial al petrecerii noastre date în cinstea victoriei și începutul misiunii pe alte Tărâmuri, deși nu mă-ndoiesc că sărbătoarea generală va continua într-o atmosferă neoficială pentru încă o bună perioadă. Deja Ancorele care țin deschis Vălul Lunar au fost dezafectate, iar în curând Vălul se va prăbuși, izolându-ne complet de Hestia. Totuși, cu o secundă înainte ca acest lucru să se-ntâmple, se va ivi o străfulgerare prin Văl, permițându-le tuturor celor care s-au strâns pe Redută să vadă o ultimă imagine a Pământului.

– Au anulat cumva discursul lui Reydaan? întreb eu.

Străfulgerarea ar trebui să coincidă cu punctul culminant al predicii laudative a lui Dominus Reydaan, însă ceasul îmi spune că n-au mai rămas decât câteva minute până la marele adio, iar eu n-am auzit nici măcar un cuvințel din partea lui.

– A început deja de ceva timp, spune Jax.

Îmi indică pasajul care duce înapoi în For, așa că recunosc șoapta slabă a vocii lui Reydaan reverberând dinăuntru. Probabil că artificiul care ne-a izolat de restul Forului estompează destul de mult din volumul discursului; mie-mi convine, căci am răsverificat de-atâtea ori discursul, încât știu că nu pierdem mare lucru dacă nu-l ascultăm.

Kizabel, care a băut mai mult decât i-ar face bine, începe să-l ironizeze pe Jax, spunându-i că preferă o companie feminină în locul vechilor și credincioșilor săi prieteni. Fiind deja ținta ironiilor lui Kizabel, mă hotărăsc să intervin.

– Ne vedem mai târziu, Jax. Salut-o pe Naomi din partea noastră.

Jax îmi aruncă o privire recunoscătoare. Kizabel, în locul unui salut asemănător, strigă după el:

– Și spune-i lui Rae să nu mai piardă vremea prin oraș și să vină încoace!

Nu sunt sigur, însă am impresia că acest comentariu a fost mai mult pentru mine decât pentru Jax sau Rae. Se-aud câteva pufnete, dar Jax doar încuviințează din cap, ca și cum ar fi primit un ordin pe care trebuie să-l execute, apoi dispare, lăsând în urmă doar un vârtej de aer și un șuierat.

– Fontani, murmură Kizabel mirată, în timp ce voci de beţivi îşi strigă admiraţia de peste tot din balcon. Ce n-aş da să fiu şi eu în stare de aşa ceva!

– Ne-ar face vieţile mult mai uşoare, cad eu de acord cu ea.

De parcă ar dori să-i ilustreze spusele, aerul pârâie din nou, de data asta învârtejindu-se ca o tornadă în miniatură. Zgomotul vântului şuierător este iute înlocuit de-un răcnet de încântare colectiv, urmat de râsete din toată inima, ca atunci când cineva are parte de o surpriză extraordinar de plăcută.

Rae s-a materializat brusc în faţa noastră, la nu mai mult de-un braţ distanţă de mine. Se dovedeşte că Jax a livrat mesajul lui Kizabel aşa cum a primit indicaţii, apoi a preluat iniţiativa şi ne-a adus-o pe Rae direct în balcon. Stau în dubiu şi mă întreb dacă a fost doar un gest frumos faţă de un prieten sau parte a unei conspiraţii trădătoare puse la cale alături de Kizabel, deşi chiar că nu-mi pasă absolut deloc. În orice caz, Rae a ajuns aici.

Reacţia lui Kizabel mă face să cred că s-au înţeles dinainte în privinţa anumitor aspecte. Ea e prima care reacţionează la sosirea lui Rae şi nu prea oferă senzaţia c-a fost chiar luată prin surprindere. Gestul său de bun venit constă într-o îmbrăţişare călduroasă, pe care Rae o primeşte elegant, strângându-şi braţele în jurul umerilor lui Kizabel şi ridicând-o câţiva centimetri de la pământ, în timp ce amândouă chicotesc ca nebunele din cauza unei glume ştiute doar de ele.

Tot contingentul Escadrilei 126 Equites se strânge-n jurul lor, chiuind şi salutându-se cu emfază, îmbrăţişându-se călduros şi ciocnind cupe pline cu aquavee. Sunt uluit şi, în acelaşi timp, deloc luat prin surprindere, s-o văd pe Kizabel direct în mijlocul lor, împărţind cu generozitate bătăi pe spate şi invective amicale, ea, o pitică mai scundă c-un cap decât oricare dintre ei, dar mândră totodată de poziţia ei acolo. A existat la un moment dat o oarecare tensiune între Kiz şi restul Escadrilei 126, o dispută în care, dacă-mi aduc eu bine-aminte, şi Rae a jucat un oarecare rol, însă acum se pare că toate neplăcerile au fost lăsate deoparte, ignorate aşa cum au tendinţa să fie diferendele neînsemnate atunci când lumea e pe cale să fie distrusă.

În orice caz, asta-i impresia mea, care durează până ce Imway îşi face loc prin înghesuială, afişând rânjetul generos al unei gazde ce întârzie chiar la propria petrecere. Cei mai mulţi îl întâmpină aşa cum se şi aştepta de la-nceput, cu pahare ridicate-n aer, bătăi pe spate şi râsete răsunătoare, însă după câţiva paşi ce-l îndepărtează de centrul grupului, rânjetul său de războinic mulţumit de sine piere brusc, înlocuit de o expresie de confuzie şi indignare neprefăcută. În clipa următoare redevine acelaşi prieten la cataramă cu toată lumea, cu mâna ridicată pentru a primi o cupă cu aquavee din partea camarazilor cheflii, însă pe chip i-a rămas o discretă urmă de bosumflare, uşor de ghicit după

încordarea maxilarului, dar lesne de ignorat de către cineva care n-a fost martorul scurtei întreruperi ce i-a umbrit starea de veselie. Eu nu reușesc să zăresc decât momentele de final ale evenimentului care i-au tulburat încrederea nețărmurită pe care-o are în propria-i persoană, însă tot e suficient: Kizabel făcându-și loc departe de grupul lui Imway, pentru a se alătura din nou camarazilor de la tunuri.

Din câte-mi dau seama, singura persoană care-a mai observat această schimbare e Rae. Îmi surprinde privirea pe deasupra mulțimii și, printr-o singură expresie, reușește să-mi confirme nu numai că am văzut ce mi-am închipuit, ci că la mijloc e o întreagă aventură. Orice-ar fi, va trebui să aștepte, totuși, căci mai mulți equites din 126 și-au propus să mă facă și pe mine părtaș la starea lor de veselie, chiar cu forța, dacă va fi necesar.

– Mereu călătorești cu stil, îi spun lui Rae după ce petrecerea de bun venit m-a făcut să mă simt suficient de încrezător încât să-i pot vorbi direct.

Comentariul meu e bine primit de ceilalți equites, pentru care a călători cu stil e un ideal profesional. Lor li se pare cea mai fină formă de laudă, ceea ce duce la o mulțime de toasturi zgomotoase în cinstea „călătoritului cu stil". O sticlă de aquavee începe să circule de la unul la altul, însă, când ajunge în mâinile lui Rae, ea o dă mai departe fără să bea, retrăgându-se câțiva pași și îndepărtându-se astfel de șirul de râsete și ciocniri de pahare.

– N-ai chef să petreci? o întreb.

– Ba din contră, zice ștergându-și o lacrimă produsă de râs. Astăzi nu fac altceva decât să petrec.

– Mi-era teamă că n-am să te văd.

Ea mă privește surâzătoare.

– O, am obosit repede din cauza atâtor urări de bun venit.

Aruncă o privire spre ceilalți equites, dintre care cam jumătate, din motive nu chiar clare, au izbucnit în hohote de râs, apoi continuă:

– Aș fi venit ceva mai repede dacă aș fi știut cu câtă căldură voi fi întâmpinată. Aveam impresia că Sen ar vrea să încerce să se dea la mine după ce și-ar mai face puțin curaj. Și credeam c-ai dispărut deja în vreo cameră întunecoasă alături de ceilalți ștabi din conducere.

– Și eu am obosit, să știi, îi zic ridicând din umeri, apoi continui prudent: Și n-ai fost singura îngrijorată din pricina aventurării pe teritorii periculoase.

– O, da?

Sprâncene ridicate; ochi căprui jucăuși.

– Disensiuni între grade?

– Nu. Tu.

– Eu?

Pare surprinsă, însă expresia-i jucăușă încă n-a dispărut.

– Aveam impresia că ești supărată pe mine.

Expresia de pe chipul ei e una pe care n-am mai văzut-o niciodată la Rae. Nu sunt sută la sută sigur, dar cred c-ar putea fi jenă.

– Și eu credeam, zice ea. Dar nu eram. M-am supărat, iar tu te-ai aflat acolo. Pare la fel dintr-o mulțime de unghiuri.

Rae clatină din cap, ca și cum ar vrea să alunge un gând nepoftit.

– N-a fost deloc vina ta. Pur și simplu mă săturasem de-atâtea despărțiri.

O spune mai mult pentru ea însăși decât pentru mine. Cred că știu la ce se referă, dar nu-mi pot închipui un mod de-a i-o spune fără să par un prost. Să pretind că înțeleg chiar și o mică fracțiune din cele prin care-a trecut Rae ar putea fi cea mai gogonată minciună pe care-am spus-o vreodată. Îmi scotocesc prin minte pentru a găsi cuvintele potrivite, încercând să identific potențialele capcane și să trasez o hartă care să m-ajute să răzbat. Dar singura mea certitudine e că Rae poate dejuca orice strategie.

Sunt salvat de la emiterea unei bălmăjeli stângace și nesincere în momentul în care toate luminile din Redută – de la pătura cerului în amurg la luminile ambientale ce pâlpâie la marginea balconului nostru – încep să pulseze, mai întâi revărsându-se în valuri, astfel încât fiecare umbră și fiecare crăpătură e iluminată timp de câteva fracțiuni de secundă, apoi estompându-se încetișor, lăsând în urmă aproape numai întunericul. Același lucru se petrece pe tot cuprinsul lui OEMI-1, sunt sigur; e apelul general pentru a ne atrage atenția. La a treia pâlpâire, luminile rămân stinse, permițând ca tot cerul întunecat al lui Dis și spectaculosul veșmânt de stele să se arate în toată splendoarea sa. Îmi dau seama că muzica din For a încetat cu totul. Probabil că și Reydaan și-a terminat discursul. Râsete și aplauze răsună răzleț prin oraș, în rest, doar liniște. Marele final stă să înceapă.

Brusc, iată Pământul, un balon alb-albăstrui de oceane și nori învolburați. Are cam dimensiunea Lunii văzute de acasă, din care lipsește doar un corn, într-o parte. Aruncă sclipiri acvamarine în orașul nostru, iar lumina îi strălucește pe chipurile întoarse pentru a privi spectacolul. Uralele răzlețe se estompează cu totul și o clipă sau două e liniște deplină.

Dacă n-are chef de despărțiri, Rae sigur nu se va bucura de ce urmează.

Mă pregătesc să zic ceva, să întreb dacă vrea să ne strecurăm amândoi într-o încăpere întunecoasă, plină cu știabi ca mine, ori s-o înșfac pur și simplu și s-o car înapoi în For, să fac ceva ca să nu mai fie nevoită să-și vadă căminul dispărând în zare, dar, înainte ca gândul să se transforme-n faptă, simt cum ceva mi se lipește de palmă. O singură atingere ușoară – palma sa lipită de a

mea, într-o apăsare scurtă, dar fermă –, care poartă un mesaj mai clar și mai puternic decât orice aș fi-ndrăznit să spun sau să fac. Simpla confirmare a unei singure idei clare: posibilitatea.

Primul indiciu că spectacolul se-apropie de final, iar ceremonia se va sfârși în mod oficial sunt niște strigăte de bucurie furibunde. Am senzația că o vreme se înalță din ce în ce mai tare. Privesc în continuare cerul, dar când caut locul unde-ar trebui să se afle micuța noastră planetă albastră văd doar un roi de stele străine. Pământul a apărut și-a dispărut, iar noi am pornit la drum.

– Nu-ți face griji! spune Rae, dându-se mai aproape ca s-o audă în răcnetelor celorlalți. Va fi acolo și când ne vom întoarce.

64

TORRO

Încă sunt aici. Uneori nici mie nu-mi vine să cred, chiar dacă e evident. Ca și cum totul ar fi o mare greșeală sau ceva de genul ăsta. Pentru că, în primul rând, doar jumătate din Centuria a Douăsprezecea a scăpat cu viață din Bătălia pentru Dis. Atacul asupra șoricarilor a fost principala cauză, deși, dacă ar fi fost să-mi dau cu părerea înainte de-a ne năpusti asupra acelor cuiburi, aș fi spus că *toți* urma să fim uciși, nu doar cincizeci la sută dintre noi. Poate că de aceea i-am impresionat pe cei din Legiune după ce-am terminat cu acele cuiburi – deoarece le-am atacat știind că practic n-avem nicio șansă. Și totuși, nu mă gândisem dacă aveam să mor sau nu. Nu știam decât că vreau să sar de pe platforma aia idioată. Același lucru îl spuseseră și ceilalți oameni din a Douăsprezecea. Și nu era ca și cum am fi avut de ales să fugim. Căci nu prea aveam unde fugi în altă parte.

În orice caz, cu toții am primit o frumoasă citare din partea unității pentru bravură și curaj și așa mai departe, toți cei rămași din Cohorta a Treia, Centuria a Douăsprezecea. Aveam impresia că, dacă ai fost în Legiune mult timp, ai fi destul de încântat să primești o astfel de recompensă, însă cei mai mulți dintre noi, din a Douăsprezecea, nici măcar nu auziserăm de ea. În general, ne bucuram pur și simplu că scăpaserăm cu viață, cel puțin cei care ne întorseserăm întregi. De fapt, singura persoană care s-ar fi bucurat nespus de acel premiu pentru bravură nici măcar nu mai e-n viață, iar acest lucru înseamnă că a primit mai multe premii decât noi toți. Însă asta nu-l face totuși mai puțin mort.

Optio Sorril ne-a spus că-l putem lua pe Mersh acasă dacă vrem, eu, Hexi și Spammers adică. Am fost surprins când mi-am dat seama că ea știa că noi patru eram prieteni buni. Adică era clar că fuseserăm extrași împreună și aduși aici tot împreună și-așa mai departe, din moment ce veniserăm cu trenul dinspre bătrâna C–225, dar cu noi mai fuseseră încă alți o sută de oameni, însă cumva, Sorril își dăduse seama că pe noi ar fi trebuit să ne întrebe dacă e cazul să-l trimită acasă. La asta se referea ea când spusese „acasă“. La bătrânul Țărm de Granit. Vorbiserăm totuși despre asta și căzuserăm de acord că n-ar fi o idee chiar atât de bună. Dintre toți, Mersh fusese de fapt singurul care voise să părăsească acel loc.

Însă n-am putut cădea de acord cu ce trebuia să facem în schimb. Spammers nu voia să facă nimic. Spunea că Mersh nu mai e printre noi, așa că nu mai conta ce se întâmplă cu oricare parte a corpului său. Din punctul său de vedere, Legiunea poate face ce dorește cu oricine este ucis în timpul misiunii. Asta a înfuriat-o foarte tare pe Hexi. I-a zis că Mersh fusese prietenul nostru, nu un gunoi oarecare, și de noi depindea să facem ce și-ar fi dorit el, iar Spammers ar fi trebuit să știe asta dacă n-ar fi fost un rahat cu ochi. Eram de acord cu amândoi. Adică Mersh era mort, așa că probabil nu-i mai păsa ce se întâmplă cu el, însă nici nu voiam să-l las cu Legiunea, singur. Și, în plus, Spammers chiar era un rahat cu ochi. Chestia ciudată a fost că, într-un final, și el, și Hex și-au văzut dorințele împlinite.

Știam cu toții că, dacă Mersh ar fi apucat să-și organizeze propria înmormântare, ar fi vrut ceva fastuos, demn de un adevărat erou, iar când am întrebat-o pe Optio Sorril ce s-ar putea face, am aflat că Legiunea asta face pentru *toată lumea*. Nu conta dacă muriseși după uciderea a zece milioane de Valentini sau la două secunde după intrarea-n bătălie, în urma unui atac de cord sau a unei lovituri mortale primite-n mațe ori mai știu eu ce, erai tot un erou care avea parte de funeralii de erou. La început, Spammers a făcut tot posibilul să ne facă să ne răzgândim. Nu știu pe cine era mai furios: pe Legiune pentru că se purta ca și cum ar face mare caz de de niște oameni morți care rămâneau tot morți, sau pe Mersh, pentru că lui chiar i-ar fi plăcut să aibă parte de-o chestie așa stupidă. Chiar și Spams s-a văzut nevoit să admită că fusese totuși un spectacol impresionant.

A fost primul lucru pe care l-am făcut după ce Reduta a decolat de pe Pământ. I-au pus pe toți să vină pe Partea Verde, deoarece acolo se afla cel mai mult spațiu liber, iar oamenii aveau astfel mai mult loc. Verdele chiar îți oferă iluzia că te afli undeva-n sălbăticie, cu acei pomi și lacuri și toate cele, mai ales că aproape toate clădirile înalte se află pe Partea Roșie, așa că n-ai cum să le vezi. Când am ajuns acolo, în mijlocul pădurii, oamenii aceia din Legiune au început să vorbească unul după altul despre cât de viteji fuseserăm și-așa mai departe, dar mai ales cei care-și dăduseră viața pentru ca omenirea să meargă mai departe. Numai căcaturi, firește. Luptasem și eu acolo. Știam că nu toți se comportaseră eroic și eu *sigur* n-o făcusem pentru a mă sacrifica pentru omenire. Singurul motiv pentru care încă mai sunt în viață e c-am avut *noroc*. Cei care ne recuperaseră îmi spuseseră că, dacă tăietura din costumul meu D–87 ar fi fost mai adâncă, aș fi sfârșit și eu ca Mersh, și mă-ndoiesc că aia m-ar fi făcut mai viteaz în vreun fel. Ce spuneau acei legionari nu erau totuși numai prostii. Știam că lui Mersh i-ar fi plăcut.

După terminarea discursurilor, i-au lăsat pe toți cei care fuseseră uciși să plutească prin spațiu. În dimineața aceea, eu și

Hexi merseserăm să luăm ce mai rămăsese din Mersh, adică niște cenușă într-un recipient mic, din piatră, un fel de tub c-o mărgică în formă de lacrimă pe post de capac la ambele capete. Ar fi trebuit să mă aștept la asta, din moment ce și în Colonia 225 oamenii erau incinerați, însă, dintr-un anumit motiv, îmi închipuiam că o să-l vedem pe Mersh exact cum îl găsiseră. M-am bucurat că nu era așa. După ce Tip 3-urile pline de gheare îl prinseseră, nu cred că mai rămăsese mare lucru din el. Spammers spune că bătrânul Mersh sfârșise rupt în trei bucăți distincte, și nici alea prea mari. Chestia asta micuță din piatră era mult mai bună, curățică, și drăguțică și așa mai departe.

Hexi primise tubul cu Mersh înainte de începerea discursurilor, iar după ce se încheiase și ultimul, mărgicile în formă de lacrimă începuseră să pâlpâie, iar obiectul se ridicase pur și simplu din mâna ei. Același lucru se întâmpla și cu celelalte tuburi aflate pe Partea Verde și în curând vedeai doar luminițe înălțându-se deasupra arborilor. Nu-mi venea să cred câte erau. Era o imagine superbă, dar în același timp, extrem de tristă, dacă te gândeai ce semnifica de fapt. Fiecare luminiță fusese înainte o persoană, poate cineva smuls din vreo colonie și trimis să lupte și care nu avusese destul noroc să scape cu viață de-acolo.

Tuburile au continuat să plutească din ce în ce mai sus, învolburându-se precum un râu lat și sclipitor, până ce s-au pierdut în zare. În realitate, ele ieșiseră din umbra ce-nconjura Reduta, astfel încât nu mai exista thelemitația care să le facă să pâlpâie. În schimb erau încă acolo, plutind singure de-acum. Vor continua să dea la nesfârșit roată Pământului, timp de, poate, sute sau mii de ani, sau poate pentru totdeauna, ori s-ar putea să cadă-n atmosferă și să ardă complet.

Rămân cu această senzație bizară după ce luminile dispar cu totul și pe cer nu se mai văd decât stelele și Pământul, fără acea sclipire cunoscută nouă. N-am început să plâng, așa cum li s-a întâmplat unora. Mă simțeam trist, firește. Dar tot ce li s-ar fi putut întâmpla rău acelor oameni din tuburi se întâmplase deja. Probabil că-mi părea rău pentru mine însumi. O prostie, știu. Adică, na, eu încă mai eram în viață, nu? Dar așa mă simțeam atunci.

După ce luminile s-au stins cu totul, oamenii au început să se îndrepte spre Partea Roșie, pentru că în For urma să aibă loc o mare petrecere în cinstea victoriei în Bătălia pentru Dis. Hexi voia să mai zăbovească puțin acolo, să rămână și să povestim întâmplări despre Mersh, însă Spammers a zis că i-a ajuns cât și-a amintit toate căcaturile astea și că acum ar vrea să se îmbete. Iar adevărul era că și eu, și Hexi aveam chef să ne-mbătăm, sau Hexi, cel puțin. Așa c-am luat-o cu toții spre Partea Roșie, iar Hexi a luat o înghițitură de aquavee și-a început să spună povești, iar în cele din urmă i s-a alăturat și Spams. Mi se părea că se

distrează de minune, însă eu începusem să mă simt ciudat și mi-era și puțin rău.

Cred că eram singura persoană care observase momentul în care părăsiserăm Hestia. Nu ajunseserăm de mult în For, trecuse probabil în jur de-o oră. Aveai la dispoziție cam tot ce ți-ai imagina în materie de băutură sau mâncare, iar oamenii parcă începuseră să-nnebunească. Cred că pur și simplu se bucurau că încă erau în viață, mai ales după acea comemorare cu lumini. Hexi renunțase la depănat povești și-acum își arăta brațul oricui se arăta dornic să i-l vadă. Îi fusese retezat chiar de sub cot după ce aruncasem cuibul acela-n aer, însă după ce fusese adusă la infirmerie, nu-i luase decât câteva zile ca să-i crească la loc. Ea zicea că înc-o mai înțeapă uneori, dar aspectul rozaliu și lucios pe care acesta-l avusese la început aproape dispăruse de tot și abia mai puteai vedea linia albicioasă unde costumul D–87 îi lipise pielea ca să nu sângereze de moarte. Ea tot zicea: „Oricum arată mai bine decât zeama de sfeclă!“ și mă lovea cu brațul ce-i crescuse la loc. Era destul de comic, cred. La un moment dat, am observat că stelele de deasupra noastră începuseră să se rotească, iar când s-au oprit, în fața ochilor nu mai aveam stelele pe care le vezi în mod obișnuit de pe Pământ. Erau stelele din Dis.

Înainte credeam că stelele sunt doar stele, mici puncte sclipitoare și-așa mai departe, iar acum nu-mi venea să cred cât de *diferite* mi se păreau acestea. Am încercat s-o fac atentă și pe Hexi, însă ea continua să mă lovească cu pumnul. Era ca și cum, dintre toți, doar mie îmi păsa. Așa c-am început să mă simt chiar rău, de parcă, dacă n-aș fi reușit să ies imediat, aș fi ajuns să vomit. Mă simțeam ca în Tabăra Exterioară, străbătând un traseu sinuos și dificil, fără a mai reuși să-mi dau seama care-i susul și care-i josul.

Am ajuns deja aproape de marginea Forului când cineva mă înhață de braț. Mă enervez, căci încă nu mă simt în apele mele și crezusem că voi scăpa fără să observe cineva, așa că îl împing pe cel care mă ține înainte să văd c-am fost apucat de Optio Sorril. Nu știu de unde-a apărut, dar nu pare prea bucuroasă c-am împins-o. O salut, așa cum procedăm de obicei, și-i zic:

– Îmi cer scuze, doamnă! N-am știut că sunteți dumneavoastră.

– Nicio problemă, Miles, spune ea. Am fost cu toții cu nervii la pământ în ultimele săptămâni. Pentru asta e și petrecerea din seara asta, deși mă tem că unii dintre noi au petrecut deja prea mult.

Îmi dau seama că se referă la faptul că mulți dintre cei de-aici s-au făcut mangă. Probabil că nu sunt primul care-a împins-o pe ziua de astăzi.

– Și am senzația că alții nu sărbătoresc așa cum ar trebui.

– Bănuiesc că de vină e faptul că nu prea am chef, doamnă.

Bătrâna Sorril încuviințează încet din cap.

– Nu-i prea târziu să te răzgândești, Torro. Pot face rost de-un velo care te va duce în zece minute înapoi pe Pământ.

Mersh n-a fost singurul din Colonia 225 care-a avut ocazia să se întoarcă acasă. La o zi după ce-am ajuns la infirmerie, Optio Sorril m-a chemat la ea-n birou. Stătusem acolo aproape o săptămână, mult mai mult decât era necesar. Nici măcar nu fusesem rănit așa grav. Câteva petice de piele fuseseră distruse din cauza expunerii la vidul spațial, ceea ce fusese ușor de tratat, dar rămăsesem o bucată bună de vreme fără oxigen, așa că mă forțaseră să rămân acolo pentru a fi siguri că n-am suferit vreo vătămare ireversibilă a creierului. Oricum, am conversat puțin cu bătrâna Sorril, apoi ea m-a întrebat dacă aș vrea să mă întorc la Țărmul de Granit. Credeam că se referă la Mersh, adică să-l duc acasă și-așa mai departe, și i-am zis că eu, Hex și Spammers ne hotărâserăm deja că n-o să procedăm așa. Dar nu la asta se referea. Bătrâna Sorril îmi oferea șansa de-a mă întoarce de tot acasă.

Legiunea încerca să schimbe modul în care privea relațiile sale cu coloniile, așa se exprimase bătrâna Sorril. Dacă doream să construim o Legiune suficient de solidă încât să lupte cu Valentinii, trebuia să-i facem pe toți să coopereze cât mai mult, iar Legiunea decisese că cea mai bună cale de-a realiza asta, adică să-i atragă pe toți de partea sa, era să fie complet sinceră în privința războiului. Aveau de gând să le spună celor din colonii absolut totul – despre Valentini, despre thelemitație, totul. Și-și dăduseră seama că totul ar fi sunat mult mai puțin monstruos de incredibil dacă oamenii aveau să afle de la cineva pe care-l știau, așa că erau în căutare de legionari pe care să-i poată trimite înapoi la vechile lor colonii ca să le explice celor de-acolo cum stă treaba. Dacă doream, puteam deveni tipul potrivit pentru C–225, „persoana de legătură“, așa cum se exprimase Sorril. Spunea că sunt perfect pentru asta, deoarece sunt empatic și șarmant și așa mai departe.

Mă atrăgea ce-mi spunea ea. Tot ce-aveam de făcut era să le spun celor din Țărmul de Granit că toate prostiile și invențiile Pripiilor nu erau în totalitate minciuni și poate aș fi reușit și să le fac vreo demonstrație a existenței thelemitației cu niște lazele sau trenchere și tot așa. Și, din moment ce aș fi devenit ofițer al Legiunii, aș fi-ntrecut în grad toate oficialitățile locale. N-ar mai fi trebuit să-mi fac griji din pricina lui Qu sau a lui Ghalo. I-aș fi putut da ordine până și nătărăului de Gemt oricând aș fi avut chef. Ba chiar și pe Cranely l-aș fi putut pedepsi pentru ce mi-a făcut. Și-aș fi putut fi din nou împreună cu Camareen. Sorril nu zisese toate astea cu voce tare, dar îmi dăduse de-nțeles că aș fi putut lua totul de la capăt. Și, după zece ani, aș fi putut alege să rămân în Legiune sau să plec oriunde-aș fi dorit. De obicei înțelegerile nu pot fi mai bune de-atât.

Am refuzat-o totuși. Știam că n-am de gând s-o fac încă dinainte ca ea să termine ce-avea de zis. Îmi doream să mă întorc acasă mai mult decât orice pe lume. Doar că nu puteam s-o fac, nu când toți ceilalți voiau să meargă mai departe și să lupte. E o prostie, știu. Dacă i-aș fi întrebat pe Hexi și pe Spammers sau pe oricine din a Douăsprezecea, toți mi-ar fi zis să plec. Le-aș fi putut spune: „Ia ascultați, măi băieți, eu o să plec înapoi acasă, la Țărmul de Granit, noroc bun cu războiul și toate celelalte!“. Iar ei ar fi considerat că totul e în regulă. S-ar fi bucurat pentru mine. Dar tot n-am putut s-o fac și nici acum nu pot, evident.

Îi spun mulțumesc lui Sorril, însă eu sunt parte componentă a Redutei, și asta-i tot. Cred că înțelege, la fel cum și Hexi sau Spammers ar fi-nțeles dacă plecam. Ea s-ar fi bucurat ca măcar unul dintre noi să scape de-aici, dar știe și de ce n-o fac. În timp ce mă îndepărtez de ea, spune:

– Ei, Miles. S-ar părea că până la urmă ai avut stofă de voluntar în tine.

65

TORRO

După aceea mă plimb de colo colo, fără țintă. Cred că e prima oară când mă aflu în oraș fără să am ceva special de făcut. Mi s-a repartizat o sarcină la debarasare la vreo cinci secunde după ce-am ieșit de la întâlnirea cu bătrâna Sorril, iar de atunci a continuat în aceeași notă până acum. E plăcut să te plimbi în sus și-n jos pe străzile astea pustii.

Normal, străzile nu sunt complet pustii. Din când în când mai văd pe câte cineva în fața mea ori pe vreo alee laterală. Probabil că sunt oameni la fel ca mine, care n-au vrut să rămână la For. Nu intru în vorbă cu nimeni. Îi las pur și simplu să treacă pe lângă mine. Orașul e tăcut și liniștit, iar eu nu vreau să întrerup această stare. Nici măcar nu seamănă cu vreun loc construit de oameni – pare mai degrabă că n-a fost încă descoperit de oameni. Seamănă cu albia adâncă a unui râu acum secat, ce trecea printre niște pereți înalți de stâncă. Cei din For încă se aud petrecând acolo, dar zgomotul pare foarte îndepărtat.

La un moment dat totuși, aud muzică. Nu-i muzica aia oribilă a Pripilor, pe care-o ura Camareen cu atâta încrâncenare, doar tobe și talgere și-așa mai departe. E un sunet firav, o melodie destul de veselă, de fapt, care mă duce cu gândul la alergat și la dansat. O urmăresc până ajung într-un soi de piață, unde un grup de persoane stau în picioare și ascultă. Și drept în mijlocul lor stă Naomi cântând.

Nu-i prima oară când ascult muzică de-a nomazilor. Uneori, când caravanele lor treceau prin Colonia 225, unii se opreau și ne cântau. Cea mai frumoasă muzică totuși se auzea noaptea dinspre tabăra lor. Din când în când, Camareen mă lua cu ea ca să-i ascultăm. Eram nevoiți să ne strecurăm și să ne ascundem pe câmp ca să nu fim zăriți de nomazi, dar merita de fiecare dată. Iar ăsta-i genul de muzică pe care-o cântă acum Naomi, genul de muzică pe care-o cântă nomazii pentru ei înșiși.

Mi-o imaginez pe Camareen aici, cât de fericită ar fi fost să asculte această muzică, și încep să am senzația că mă gândesc la Camareen la fel cum mă gândeam la Mersh. Ce *i-ar fi* plăcut ei. Parcă și Camareen ar fi moartă. Și, chiar dacă ea e bine-mersi în Țărmul de Granit, e ca și pierdută pentru totdeauna, căci știu că n-am s-o mai văd niciodată, afară de cazul în care ea va trăi o

sută de ani, iar eu m-aș întoarce întreg pe Pământ. Și care-ar fi șansele ca ambele lucruri să se întâmple? Nu foarte mari, aș spune.

În timp ce mă gândesc la toate astea, muzica se oprește, iar când mă uit mai atent ca să văd motivul, observ că toată lumea se holbează la mine. Poate-am făcut vreun zgomot, n-am de unde să știu, dar mă simt destul de jenat, mai ales din cauză că poate dau impresia că m-am furișat nechemat din umbră sau ceva de genul ăsta. Însă apoi o aud pe Naomi zicând:

– Torro, hai mai aproape!

Am uitat că Naomi e una dintre acei fontani și că se spune că ei au o vedere și un auz absolut fantastice. Probabil c-a știut că stăteam aici. Acum, că pot privi mai atent, văd că majoritatea oamenilor care-au înconjurat-o nici măcar nu sunt nomazi. Sunt câțiva, precum tipul acela, Thom, și cei doi din a Douăsprezecea, plus unii pe care nu-i recunosc deloc, probabil din rândul altor centurii. Dar aproape toți ceilalți seamănă cu cei pe care-i vezi în mod obișnuit în rândul Legiunii, oameni din colonii sau Pripi, oameni care s-ar fi putut plimba liber prin oraș, la fel ca mine.

– Da, sigur, spun eu.

Aici mă simt mult mai bine decât mă simțeam în For și mă pregătesc să caut un loc unde să mă așez, dar îmi dau seama că am ceva în mână: o bucată de hârtie. E pagina cu note muzicale pe care mi-a adus-o Mersh în ziua când am fost luat în Legiune, cea cu mesajul lui Camareen, *Să vii înapoi*. O ținusem în geacă, dar a ajuns cumva în mâna mea.

M-am oprit ca să mă uit la ea, iar oamenii au început din nou să se holbeze. Mă gândesc s-o bag la loc în geacă, dar apoi spun:

– Hei, Naomi, vrei să cânți ceva pentru mine? Am o rugăminte.

Îi dau foaia, apoi continui:

– Crezi că ai putea interpreta asta?

Ea o privește cu atenție, foarte serioasă.

– Muzica asta nu este scrisă pentru scripcă, spune ea. Dar am să mă străduiesc să fac tot ce pot.

Toată lumea ne privește acum.

– E muzică, le zic eu. Adică muzică veche, dinainte de război.

Asta le-atrage atenția oamenilor. Iar pe mine mă face puțin nervos, ca și cum ei ar vrea să se uite la foaie și-ar putea s-o rupă din greșeală sau așa ceva, însă Naomi îi cere lui Thom s-o țină astfel încât ea să o poată vedea în timp ce cântă, iar asta îi împiedică pe ceilalți să se apropie și să facă ceva necugetat.

Cântecul e lent și puțin trist, dar mai are ceva în el, ceva dătător de speranță. E un cântec chiar drăguț. Chiar e. Însă, după doar un minut, se oprește. Îți dai seama că trebuia să meargă mai

departe, după modul în care urcau și coborau notele, însă apoi se oprise abrupt.

– Ăsta-i tot, zice Naomi și am impresia că și ea este un pic dezamăgită. Restul lipsește.

Mă simt un netot. Am mai văzut cântece scrise așa, precum cele pe care le interpreta Camareen pentru mine, și întotdeauna aveau mai mult de-o pagină. Dar, dintr-un motiv prostesc, mi-am imaginat că ăsta trebuie să fie tot cântecul. L-am purtat tot timpul cu mine, fără să știu că nici măcar nu e-ntreg.

– Cântă-l din nou! rostește cineva.

Nici măcar nu văd cine, însă toți ceilalți încep să spună același lucru. Chiar dacă lipsește o mare parte din cântec, ceva din el le-a atins vreo coardă sensibilă. Vor toți să-l mai audă o dată, chiar dacă nu vor apuca să audă sfârșitul.

Naomi ridică din nou scripca și începe să cânte.

66

NAOMI

Cântecul se numește *Over the Rainbow*, muzica fiind compusă de Harold Arlen pe versuri de E.Y. Harburg, cel puțin așa înțeleg din textul îngroșat de la începutul paginii, aflat sub un enunț pompos ce zice „Cântat în filmul M-G-M VRĂJITORUL DIN OZ“. Detaliile astea nu-mi spun nimic și mă aștept ca Torro să știe și mai puțin decât mine, căci sunt scrise în engleză, ca și cuvintele dispuse sub barele cu note muzicale așternute de domnul Arlen pe hârtie. Versurile mi se par sentimentale și mă duc cu gândul la visarea cu ochii deschiși, dar poate că există mai mult înțeles în liniile care ar urma mai departe. Nu știu ce-ar mai putea spune acelea, căci muzica e doar un fragment dintr-un întreg. Sunt sigură că mai e ceva acolo și-aș susține același lucru chiar dacă versurile nu s-ar întrerupe la mijlocul unei fraze, căci este limpede că melodia e doar o parte introductivă a unei compoziții mai lungi.

Pur și simplu Torro ne-a adus cântecul care să ne însoțească la plecarea de pe Pământ. Aș vrea doar să mai am ce cânta din el. Până acum, mi-am alcătuit reprezentațiile doar din baladele pe care le-am învățat pe genunchii lui Tati, pe care le-am ascultat de o mie de ori în convoiul de căruțe, scârțâind din scripcă în nopțile reci și repetându-le în timp ce dansam la nunți sau plângeam la înmormântări, la fel de familiare ca niște vechi prieteni. Sunt balade înduioșătoare, pline de savoarea locurilor de acasă, de amintiri atât fericite, cât și triste, iar când mi-am luat scripca în seara asta și-am început să cânt, ele au chemat oamenii la fel de clar precum un țipăt de goarnă ce adună iscoadele la cină.

Reaper Thom e aici, lângă mine, la fel și Apricot Bose și cei doi Simon, Grumble și Rumble, iar Rae a stat și ea cu mine înainte de-a pleca în căutarea băiatului aceluia, Vinneas. Ba chiar a cerut și ea o rundă cu scripca, ceea ce a surprins pe toată lumea. Reprezentația sa a suferit din cauza lipsei de practică, dar când ai un chip precum Rae, oamenii nu obiectează din cauza muzicii, iar părerile au fost favorabile, în cea mai mare parte. Am avut un public numeros. Am aflat că pe insula asta sunt mai mulți Călători, din alte triburi, iar sunetul baladelor vechi, bine cunoscute fiecărui trib de pe continent, i-a scos pe toți la iveală. S-au adunat și alții, oameni din orașe sau orășele, ce s-au ivit de

pe străduțe întunecate câte unul, câte doi sau câte trei, străini la început, dar apoi prieteni după ce s-au bucurat de muzică alături de noi.

Și totuși, până să vină Torro, n-am avut de interpretat decât baladele Călătorilor. Nu cred că vreunul dintre cei prezenți voia s-asculte îngrozitorul huruit ce trece drept muzică în Legiune. Cântecul lui Torro este ceva nou, ceva diferit, un cântec care nu aparține nimănui și tuturor în același timp, și de aceea este o melodie potrivită pentru îmbarcarea într-o călătorie alături de prieteni. Cu toții am venit aici pe cărări separate, însă de aici înainte vom călători împreună.

Consulatul a întreprins ceva eforturi ca să ne consemneze pe mine și pe Jax pe Pământ, dar am rămas parte componentă a Legiunii a Noua, iar dacă Legiunea a Noua avea să se îmbarce în această misiune, noi nu puteam permite nimănui, nici măcar Consulului Seppora, să ne lase în urmă. Consulatul s-a divizat în două tabere când s-a izbit de hotărârea noastră, mai ales după ce ne-a luat apărarea Charles. El ne-a lăudat curajul și rezistența și devotamentul față de Legiune și a promis că ne va ține în continuare sub tutela sa pentru a respecta ordinele venite de sus. Cred că acest ultim comentariu a fost un fel de scuză pentru refuzul nostru de-a îndeplini ordinul de evacuare, însă eu nu m-am hotărât încă dacă e cazul să-l iert pe Charles, chiar dacă discursul său a fost cel care a convins Consulatul să ne înapoieze privilegiile ca fontani ai Legiunii a Noua. În cele din urmă cred că am să cedez și am să-i accept oferta de pace doar pentru a afla înțelesul argumentului său final din fața Consulatului, cel care-a părut că spulberă și ultima fărâmă de îndoială a membrilor acestuia: „Voi avea nevoie de ajutorul lor pentru cea mai recentă misiune încredințată."

După aceea o singură persoană a mai încercat să ne împiedice să ne alăturăm misiunii – de fapt, ar trebui să precizez că pe mine a încercat să mă oprească. Vinneas a venit personal la mine și, cu ajutorul unui întreg arsenal de argumente șirete și de bun-simț, s-a străduit să mă convingă să rămân pe Pământ. Când nu i-a mers, aproape că m-a implorat, cu aerul unui om care abia mai reușește să păstreze un dram de demnitate și, dacă e să fiu sinceră, chiar a întrecut puțin măsura. Recunosc c-am fost destul de mișcată, căci mi-am imaginat că Rae a fost cea care l-a pus să vină la mine și, dacă a fost așa, consecințele pentru acest eșec vor fi extrem de dure pentru el. Din nefericire pentru Vinneas, compasiunea n-a fost de-ajuns pentru a-mi schimba hotărârea.

Știam că Rae îmi va considera decizia nimic altceva decât o încăpățânare copilărească și m-așteptam la o ceartă aprigă cu ea. Mă hotărâsem să amintesc măcar de efortul pe care-l depusese Vinneas pentru a-l mai scuti de furia ei. Însă, când am văzut-o

iar, Rae nu părea furioasă, ci doar tristă, iar când i-am spus de discuția cu Vinneas, ea s-a arătat chiar surprinsă.

– Știu că îți poți purta singură de grijă, Sunshine, mi-a zis ea. Ai cea mai vitează inimă pe care-am întâlnit-o vreodată. E o adevărată onoare să lupt de partea ta.

Pentru prima oară mă trata ca pe un camarad și, într-un acces de orgoliu, chiar am iertat-o că mi-a folosit vechea poreclă.

Atunci nu dădusem atenție tristeții pe care credeam că o zăresc în ochii ei și după aceea n-a mai ieșit la suprafață. Am reușit totuși să recunosc aceeași privire la Mami când eu și Rae am mers să-i facem o ultimă vizită. Tribului meu i se oferise un loc în noul Oraș Nouă, care deja se construia pe locul celui dinainte, însă ei aleseseră o așezare doar a lor, care se află tot în interiorul Văii Verii Nesfârșite. Acolo vor fi liberi să-și vadă de treburi, în siguranță între zidurile acelea abrupte, la adăpost de triburile jefuitoare și de autoritatea unora precum Ghalo și Qu. Orașul pe care-l clădesc acum, îmi face o deosebită plăcere s-o spun, seamănă foarte mult cu New Absalom.

Mami nu ne-a certat că ne-am înscris în Legiune și nici n-a încercat în niciun fel să ne păstreze lângă ea. Ea și ceilalți membri ai tribului nostru, chiar dacă nu înțelegeau pe deplin amploarea acestui război, acceptau faptul că ne îmbarcaserăm într-o nouă căutare, într-o călătorie care urma să elimine un pericol înainte ca acesta să-i lovească pe cei care nu se pot apăra la fel de bine ca noi.

Bebe Adam a primit vestea plecării mele ca pe un soi de consolare pentru pierderea lui Rae, la plecarea căreia a vărsat multe lacrimi amare. Și-a șters nasul de uniforma mea, apoi m-a surprins cu o îmbrățișare strânsă și-un „La rev'dere, domnișoară Priss", iar eu am simțit o forță necunoscută-n el, prima scânteie a bărbatului în care ar putea să se transforme.

Mami doar ne-a sărutat pe amândouă pe frunte și-a susurat obișnuitul „Să te întorci la mine, fată dragă!". Recunosc c-am vărsat și eu niște lacrimi, căci știam că era ultimul nostru adio. Eu și Rae s-ar putea să trăim să ne vedem fratele transformat într-un bătrân, însă Mami e deja trecută de patruzeci de ani și n-am nicio îndoială că anii pe care-i vom petrece în campania noastră îi vor depăși la număr pe cei care i-au mai rămas ei. Atunci a fost singura dată când am luat în considerare ideea de-a abandona participarea la misiune, dar am promis că-i voi sprijini pe oamenii de pe Redută și nu se cade să le întorc spatele tocmai acum.

Decizia mea a fost corectă. Sunt sigură, mai ales acum, stând în mijlocul amestecului pestriț de legionari cu urechile ciulite la scripca mea. Muzica asta ne-a încântat pe toți, subjugându-ne cu tot finalul ei lipsă. Publicul tot strigă „încă o dată!", de parcă ar crede că ascund finalul și-l țin doar pentru mine. Încerc să obțin

mai mult din ce am la dispoziție, schimbând ritmul și cheia, aducând notele finale la început, însă rezultatul devine strident, un jalnic înlocuitor al adevăratului cântec. Stau și-mi înghit nemulțumirea că editorul domnului Arlen n-a fost mai zgârcit cu spațiul de publicare.

În timpul uneia dintre reluările în buclă simt cum Vălul Lunar se închide în urma noastră. Străfulgerarea aceea și ultima imagine a Pământului au venit și-au plecat. Ce simt acum seamănă mai degrabă cu o schimbare în aer, ca și cum o ușă din apropiere s-a trântit brusc. Mă îndoiesc că cei din jurul meu, cu excepția lui Jax, au simțit ceva. Nu trebuie decât să-i arunc o privire ca să mă lămuresc c-a avut și el senzația că o lume-ntreagă s-a închis în urma noastră. Am apucat-o acum pe drumul nostru. Nu putem ști ce ne-așteaptă de-aici înainte, ci doar că vom înfrunta viitorul împreună.

De data asta, când ajung iar la notele finale de pe foaia lui Torro, găsesc în minte un alt șir de note, iar după aceea încă unul, și încă unul. Parcă acest cântec a dormitat undeva în memoria mea, iar acum s-a trezit. N-am cum să știu dacă ce cânt este cu adevărat *Over the Rainbow,* așa cum l-a scris domnul Arlen, ori doar o născocire de-ale mele. Dar nici nu mai contează. Voi lăsa melodia să mi se desfășoare înainte și sufletul să mi se înalțe și o voi urmări mai departe, nerăbdătoare să aflu ce va urma.

NOTE

1 - Autorul folosește sintagma *bridgelands,* care se referă, evident, la poduri. Teritoriul la care face referire se află în estul statului Massachusetts, în apropiere de orașul Boston, și numele său provine de la numeroasele râuri de acolo, peste care s-au construit poduri (n. tr.).

2 - Ființă supranaturală din folclorul irlandez, care prevestește moartea unui membru al familiei printr-un țipăt sau vaiet asurzitor (n. tr.).

3 - Din limba latină, însemnând (și) „siluetă“ (n. tr.).

4 - Sendviș din două felii de pâine, una unsă cu unt de arahide și cealaltă cu cremă de bezea, specific mai ales în SUA (n. tr.).

5 - *Usiku* – „noapte“, în lb. swahili (n. tr.).

6 - *Unknown Alien Race* (n. tr.).

7 - Gravitația Personală (n. tr.).

8 - Lady Jane este, în mod straniu, obsedată de imaginile mișcătoare ale Erei Dinainte și adesea își alege costumele bazându-se pe descrierile rămase din timpul ED, ceea ce poate face liber și cum îi place, nefiind constrânsă de limitările existenței materiale (n.a.).

9 - Una dintre multele minunății și inovații revoluționare ale Proiectului; gwaydul equilor obișnuiți din rândul Legiunii are o tentă roșie sau oranj, uneori și galbenă (n.a.).

10 - Deși, trebuie să recunosc, foarte puține corespundeau din punctul de vedere al normelor de siguranță și al echipamentului de restricție. Strângerea de componente pentru un equus din resturi (o necesitate, din moment ce piesele utile Proiectului erau inexistente până să le inventez eu) implică destule procese delicate și instabile, pe care un filosof aspirant ca mine n-ar fi niciodată autorizat să le efectueze de unul singur. Solicitarea unui ontologresor sau a unei teci polysecratice ar fi ridicat imediat suspiciuni în toată Academia cu privire la activitățile mele, așa că am decis să efectuez niște zboruri doar pe baza experienței acumulate până acum. Au existat câteva situații la limită, dar în final a ieșit bine, fără niciun dezastru demn de menționat… din fericire. Toxicitatea thelemică este extrem de neplăcută și nu foarte ușor de explicat unui expert în cercetare (n.a.).

11 - Doar din cauza cerințelor arbitrare și de mult depășite ale Academiei, aș putea adăuga (n.a.).

12 - Construită mai ales din schelete programate spre a fi distruse. O altă abatere pentru care aș putea fi spânzurată de degetele de la mâini (n.a.).

13 - Equii complet funcționali își păstrează animii imobili cu ajutorul unor artificii speciale, ale căror legături fizice reale se activează doar în cazul unor scenarii ce implică pierderea thelemitației sau o scurgere majoră de gwayd. Firește, Proiectului îi lipsesc toate aceste măsuri de siguranță (n.a.).

14 - De fapt, doar unul dintre scaunele în care citesc de obicei, acum prins în bolțuri în cavitatea din pieptul Proiectului – util, dar cumva lipsit de strălucire prin comparație cu scaunele legionarilor, cu designul lor ergonomic și cu suportul lombar excepțional (n.a.).

15 - Politica Academiei privind absenteismul universitar este alarmant de strictă, iar elevii cu o prezență insuficient de mulțumitoare la sfârșitul unei perioade școlare devin ineligibili pentru examenele de avansare. Eu mă aflu aproape de o limită periculoasă, ceea ce nu-mi face bine în eventualitatea în care intenționez să-mi feresc cariera de umilitoarea stare de confuzie în care se află momentan (n.a.).

16 - Da, chiar așa: *acel* dr. Afșar, la fel ca în Teoria lui Afșar, Efectul Afșar, Principiul Afșar-Epstein, Legile lui Afșar și așa mai departe (n.a).

17 - Prescurtarea de la „doctor“, o distincție academică a ED echivalentă cu „filosoful“ nostru, a nu se confunda cu „doctor“ (medic), un sinonim aproximativ al medicilor din Legiune de clasă cinci sau mai avansată (n.a.).

18 - Din câte știu eu, dr. Afșar n-a făcut niciodată parte dintre combatanți; termenul „veteran“ a ajuns, cel puțin informal, să includă orice persoană care a vizitat Tărâmurile și se referă nu numai la o persoană care a participat la război, ci și la cineva defazat ca timp și cultură (n.a.).

19 - *Splatterhead* – „cap-sec“, *s.* – orice persoană adânc preocupată de aspectele tehnice ale animării, mai ales cele referitoare la equi; derivat în mod direct din „împrăștierea“ de gwayd care apare adeseori în timpul reparațiilor, a întreținerii și a construirii acestora; folosit atât ca endonim [numele dat de un grup etnic propriului spațiu geografic sau pe care și l-a atribuit singur acel grup (n. tr.)] printre capetele-seci, cât și în mod peiorativ, de către cei cărora le lipsește înțelegerea tehnică și aprecierea pentru simțul artistic al acestora (n.a.).

20 - În timp ce ultimele cinci secole au avut rezultate extraordinare în domeniul mecanicii irațională, fără a uita de avansul uluitor în materie de tehnică militară distructivă, societatea din vreme de război s-a dovedit capabilă de o pustietate artistică înfricoșătoare, mai ales în materie de muzică. Cu câteva excepții, foarte puține, singura muzică ce merită ascultată este cea de dinainte de război, lucru pe care l-am descoperit cu ajutorul lui Lady. Noi două am dezvoltat un

adevărat cult pentru punk-rockul britanic al anilor ’70 din ED (n.a.).

21 - Tehnologie pentru întreținerea domestică din ED (n.a.).

22 - Dispozitiv de comunicare vintage din ED (n.a.).

23 - „De exemplu“, în limba latină în original (n. tr.).

24 - Revenni pot fi foarte diferiți în privința capacității de-a manifesta diverse forme de energie și, din moment ce se consideră că puterea unei persoane de-a stăpâni thelemitația rămâne relativ constantă, noi încercăm să exprimăm diferențele în termeni de eficiență. Aceeași revenna poate să creeze o furtună cu trăsnete virtuală doar din energie electrică și totuși să fie incapabilă să genereze căldură cât să aprindă un chibrit; atunci spunem că revenna respectivă are o mare eficiență în materie de electricitate și o eficiență mică față de căldură. De obicei, Cadeților li se măsoară eficiențele de bază în timpului clasei a patra, dar, din moment ce Rae este suficient de mare să fi absolvit complet Retorica, îmi vine ideea că ea ar fi putut da deja acest test, caz în care aș fi putut pur și simplu s-o întreb ce scor a obținut, ca să nu mai pierdem timpul (n.a.).

25 - *To snuggle* – „a se cuibări“, „a se ghemui în pat“, „a lua pe cineva în brațe“, în lb. engleză (n. tr.).

26 - N-ar fi complet greșit să spui că thelemitația are o minte a sa proprie. Oricât de precis ar fi proiectat un artificiu, întotdeauna există un anumit grad de imprecizie în execuție, și de multe ori o abatere a acestuia pare mai mult un capriciu al unei personalități răuvoitoare decât opera unor fenomene naturale ce n-au legătură cu ființele umane. Principala teorie este că thelemitația nu are o voință a sa propriu-zisă, că ceea ce pare o exercitare a voinței libere a unui anumit artificiu este, de fapt, o influență inconștientă venită din partea acelei revenna care produce energia, un fel de contaminare umană a unei forțe care în mod normal ar fi la fel de sterilă și de predictibilă ca gravitația. Însă, indiferent dacă thelemitația este prezumtiv *vie* sau nu, categoric se comportă astfel, așa că, dintr-un punct de vedere practic, trebuie să o tratăm în consecință, dacă mai sperăm să o facem să acționeze pentru noi. O mare parte din oameni încă nu reușesc să conceapă așa ceva – ideea traiului în interiorul unei amibe semiconștiente, ce aduce a zeitate, este mai mult decât tulburătoare, nu mai spun că și extrem de neplăcută –, dar nu și Rae (n.a.).

27 - Mai simplu spus, îmbinarea (așa cum specifică și termenul) implică înșirarea sau combinarea unei serii de artificii pentru crearea unui efect unificator. Să spunem, de exemplu, că vrei să folosești thelemitația pentru a încropi o supă de pui. Ai putea crea un artificiu pentru a obține tot procesul odată, dar asta ar însemna un proces lent și dificil, probabil o bătaie de

cap mult mai mare decât dacă te-ai apuca pur și simplu să-ți gătești singur supa. Dar, dacă ai împărți sarcina într-un număr de componente mai mici – un artificiu cinetic pentru a mărunți și amesteca ingredientele, un artificiu pentru a încălzi zeama *et cetera* –, nu numai că ai obține în final o sarcină mult mai facilă, dar ai mai și putea folosi acele piese, cu ajutorul unei reconfigurări și modificări minime, pentru a găti o tocană, o supă de scoici sau orice alte rețete vei dori tu. Prin comparație, un artificiu mai complex creat special pentru supa de pui va face doar supă de pui (n.a.).

28 - Tomurile cu limbaj hiperprecis și pretențios care umplu bibliotecile Academiei reprezintă o încercare de a transforma thelemitația într-un lucru standardizat și generic, în ceva ce poate fi predat și controlat. Dar n-ai putea niciodată filtra haoticul și subiectivitatea din ceva inerent haotic și subiectiv. Artificiile standardizate încearcă să enunțe totul, să acopere toate căile posibile, când de fapt ceea ce vrei tu să faci este să pronunți enunțul *corect*, așa cum un singur vers dintr-o poezie poate însemna mai mult decât mii de pagini de instrucțiuni. Ca să faci un artificiu să meargă cu adevărat, trebuie mai întâi să înțelegi ce și cum trebuie să faci (n.a.).

29 - Care chiar și atunci ar fi trebuit să fie vreun model învechit, produs în serie, mult folosit și mult lovit de o mie de equites nepricepuți, și nu Proiectul meu hipersensibil și elaborat (n.a.).

30 - Abreviere pentru *Environmentally Adjusted Strategically Subaquafied City* („Orașul Subacvatic Adaptat Strategic Mediului Înconjurător“) 1 și 2 (n. a.).

31 - „Degetul mare ridicat în sus“ – un gest obișnuit de apreciere sau încuviințare printre oamenii din tribul ei (n.a.).

32 - 10 cenți/galonul (n. tr.).

33 - „Peste/sub“ în lb. engleză, tip de cotă de pariuri foarte complicat, mai ales în sport, care se bazează pe numărul total de goluri marcate într-un meci; se bazează mai ales pe statistici (n. tr.).

34 - O ramură a Legiunii, însărcinată cu supravegherea activităților cetățenilor orașului, alcătuită mai ales din legionari lăsați la vatră din rândul unităților de elită și care, în consecință, suferă de sindromul inadecvării și al potențialului rămas neconsumat, ceea ce, combinat cu o frustrată dorință de-a ieși să împuște ceva, înseamnă de multe ori experiențe neplăcute pentru cei care se întâmplă să le pice-n gheare. Acest lucru e valabil mai ales în timpul atacurilor, când forțele de apărare ale orașului sunt angrenate în lupte adevărate cu un inamic adevărat și, în consecință, jandarmii sunt pe culmile puterii, și totuși conștienți de statutul lor de retrogradați față de restul Legiunii (n.a.).

35 - Doar o simplă gaură cauzată aparent de o explozie, pentru un martor neantrenat, deși eram destul de convinsă că aș putea găsi câteva urme lăsate de conturul familiar al liniilor Proiectului pe marginile spărturii enorme pe care Rae și Snuggles o creaseră când ieșiseră din atelier (n.a.).

36 - Cu bare din metal adevărat, nici mai mult, nici mai puțin – o măsură de precauție care să mă împiedice să evadez în cazul în care orașul și-ar pierde sursa de thelemitație (n.a.).

37 - Probabil pentru că atunci văzuse prima oară cum arată o bătălie în realitate. Animii simt avariile suferite de equii lor ca pe niște răni ale propriilor lor trupuri, dar ceea ce poate fi percepută ca o rană mortală ar putea fi, de fapt, destul de nesemnificativă din punctul de vedere al ingineriei și posibilităților de reparație (n.a.).

38 - Băutură alcoolică obținută din struguri, cunoscută mai ales pentru carbogazificarea efervescentă și popularitea ei în timpul petrecerilor festive din timpul ED. Nu cu mult diferită de Fizz, probabil, deși eu însămi n-am gustat-o niciodată (n.a.).

39 - Să recunoaștem, doar o victorie precară și, poate, de foarte scurtă durată (n.a.).

40 - Este foarte posibil ca Lady să fi reușit să se îmbete. Instarii trăiesc după reguli pe care și le-au creat pentru ei înșiși; dacă Lady decide să profite de alcool, acesta ar putea foarte bine să-i afecteze funcțiile cognitive (n.a.).

41 - Orice dispozitiv construit pentru păstrarea artificiilor ce urmează a fi folosite mai târziu, utile mai ales celor denumiți „pacifex“, care nu pot crea singuri artificii, deși revennii ca mine le consideră și ei folositoare. Cantivelurile de bază au de obicei forma unui mic disc de metal, care poate fi activat prin mișcarea oricărui deget pe deasupra suprafeței sale (n.a.).

42 - Cu un ajutor consistent din partea notelor de subsol și a citatelor, evident. Niciodată pentru un plan urbanistic nu s-a mai investit un volum atât de mare de muncă de cercetare cum a fost cazul cu OEMI-1 (n.a.).

43 - O referire la o poveste extrem de populară în rândul membrilor tribului lui Rae, despre aventurile unui explorator din timpul ED, care vizitează mai multe locuri fantastice, printre care și un oraș zburător. Încerc să nu iau în considerare faptul că planul nostru a fost anticipat de o poveste fantastică și satirică ori că acest explorator, un anume Gulliver, întâlnește, printre altele, un tărâm populat de cai inteligenți și vorbitori, o idee ce sugerează că, în aparență, strategia noastră curentă de savare a lumii se află pe picior de egalitate cu o asemenea poveste (n.a.).

44 - *Ingenically Mobilized Expeditionary City*, în original (n. tr.).

45 - *Dürbün* – „binoclu“, în limba turcă (n. tr.).

46 - *Legatus legionis (Legatul)*: Comandantul suprem al legiunii romane (n. tr.).

47 - Umanitatea încă este datoare să inventeze un joc de strategie pentru care eu să am mai multe aptitudini decât un porumbel dresat. Mă pricep totuși fabulos de bine la badminton. Scorurile mele ocupau poziții fruntașe pe lista din registrul statistic al Cadeților din cadrul Academiei Orașului Nouă și sper că încă mai ocupă aceleași locuri, în ciuda faptului că, tehnic vorbind, Orașul Nouă nu mai există (n. a.).

48 - Palakezia reprezintă un proces tehnologic folosit pentru a amplifica artificiile thelemice. Dacă instrumentele și armele augmentate, precum trencherele sau lazelele, au nevoie de o cantitate constantă de thelemitație ambientală pentru a alimenta un artificiu predeterminat sau deja construit, dispozitivele palaketice amplifică și ghidează noile artificii pe măsură ce acestea sunt create. Procesul poate fi grosolan asemănat cu modul în care un megafon amplifică și direcționează sunetul. Palakezia permite un nivel superior de eficacitate și control față de augmentare, numai că poate fi inițiată doar de persoane capabile să manipuleze thelemitația (n. a.).

49 - Asta înseamnă că este alimentat de un ansamblu energetic alcătuit din șaptezeci și doi de revenni, o dispunere cunoscută și sub numele de „șaptej'doi" printre cei care sunt îndeajuns de familiarizați cu astfel de arme superputernice încât să poată adopta un limbaj mai colocvial (n. a.).

50 - Old Faithful este un gheizer situat în Parcul Național Yellowstone, Wyoming, SUA. A primit acest nume în 1870, în timpul expediției Washburn-Langford-Doane și a fost primul gheizer din parc care a primit un nume (n. tr.).

51 - Dintr-un motiv neștiut, artileria grea tinde să funcționeze mai eficient atunci când armele sale sunt asamblate pe baza multiplului de opt (n. a.).

52 - De obicei opt, ca să fiu mai precisă. Bătrânului Credincios i se mai spune uneori și „nouăș-optar", adică are nouă șiruri de câte opt șoareci de bibliotecă (n.a.).

53 - Constelație stelară din emisfera nordică, ce mai este cunoscută și sub numele de Ursa Mare (n.a.).

54 - Referire la *Psycho*, celebrul film al lui Alfred Hitchcock, în care apare scena descrisă mai sus (n. tr.).

55 - Gravitația personalizată a OEMI-ului este destul de avantajoasă, dacă se întâmplă să te trezești în orice fel de câmp gravitațional, chiar și unul asemănător cu al Pământului, deși proprietățile celor două câmpuri sunt diferite (n.a.).

56 - În mare, o versiune a Armurii Amplificate Pan-Climat D–87, fără a avea însă nici armură, nici vreun soi de îmbunătățire (n. a.).

57 - A se nota că aceste curele sunt utile doar în cazul unei gravitații scăzute. Dacă avem de-a face cu o gravitație crescută, D–55 sunt la fel de utile ca o pungă de hârtie – o pungă de hârtie umplută cu resturi umane lichefiate, dacă gravitația devine prea mare (n. a.).

58 - Decurion (n. tr.).

59 - *Nom de guerre*, în limba franceză în original (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor
Mulțumiri
Partea întâi - Multiplicarea imposibilităților
1 - Jax
2 - Jax
3 - Naomi
4 - Naomi
5 - Naomi
6 - Torro
7 - Torro
8 - Torro
9 - Vinneas
10 - Vinneas
11 - Naomi
12 - Naomi
13 - Naomi
14 - Torro
15 - Torro
16 - Torro
17 - Naomi
18 - Naomi
Partea a doua - Golul cosmic din sufletul meu
19 - Rae
20 - Rae
21 - Rae
22 - Jax
23 - Jax
24 - Jax
25 - Naomi
26 - Naomi
27 - Torro
28 - Torro
29 - Torro
30 - Rae
31 - Rae
32 - Rae
33 - Rae
34 - Kizabel
35 - Kizabel
36 - Kizabel
37 - Kizabel
38 - Jax
39 - Jax
Partea a treia - Ceva atât de minunat
40 - Vinneas

41 - Vinneas
42 - Imway
43 - Imway
44 - Naomi
45 - Naomi
46 - Kizabel
47 - Kizabel
48 - Torro
49 - Torro
50 - Vinneas
Partea a patra - Reduta
51 - Rae
52 - Naomi
53 - Kizabel
54 - Torro
55 - Torro
56 - Torro
57 - Jax
58 - Jax
59 - Jax
60 - Imway
61 - Rae
62 - Rae
63 - Vinneas
64 - Torro
65 - Torro
66 - Naomi
Note

Table of Contents

Despre autor 2
Mulțumiri 9
Partea întâi - Multiplicarea imposibilităților 10
1 - Jax 11
2 - Jax 16
3 - Naomi 25
4 - Naomi 31
5 - Naomi 38
6 - Torro 45
7 - Torro 52
8 - Torro 58
9 - Vinneas 64
10 - Vinneas 73
11 - Naomi 79
12 - Naomi 86
13 - Naomi 93
14 - Torro 98
15 - Torro 104
16 - Torro 112
17 - Naomi 117
18 - Naomi 123
Partea a doua - Golul cosmic din sufletul meu 127
19 - Rae 128
20 - Rae 134
21 - Rae 140
22 - Jax 150
23 - Jax 156

24 - Jax 161
25 - Naomi 167
26 - Naomi 171
27 - Torro 182
28 - Torro 189
29 - Torro 197
30 - Rae 206
31 - Rae 215
32 - Rae 225
33 - Rae 230
34 - Kizabel 237
35 - Kizabel 245
36 - Kizabel 253
37 - Kizabel 257
38 - Jax 269
39 - Jax 276
Partea a treia - Ceva atât de minunat 282
40 - Vinneas 283
41 - Vinneas 289
42 - Imway 296
43 - Imway 307
44 - Naomi 315
45 - Naomi 321
46 - Kizabel 328
47 - Kizabel 335
48 - Torro 343
49 - Torro 352
50 - Vinneas 360
Partea a patra - Reduta 369
51 - Rae 370

52 - Naomi 379
53 - Kizabel 388
54 - Torro 397
55 - Torro 402
56 - Torro 407
57 - Jax 413
58 - Jax 419
59 - Jax 428
60 - Imway 437
61 - Rae 446
62 - Rae 456
63 - Vinneas 463
64 - Torro 475
65 - Torro 481
66 - Naomi 484
Note 488